serie editată de

GEORGE R.R. MARTIN

WILD CARDS

NAUTILUS
fantasy

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate: *Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013, 2017; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013, 2017; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Dansul dragonilor,* 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012, 2013, 2017, iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2.200.000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care a difuzat deja primele trei sezoane ale serialului. Primul volum al seriei*, Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor a* câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi

Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus. *Dansul dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

GEORGE R.R. MARTIN

WILD CARDS 1

Original: *WILD CARDS* (1986, 2010)

Traducere din limba engleză:
LAURA BOCANCIOS
SILVIU GENESCU

Editura: NEMIRA
2017

Pentru Ken Keller, care a crescut din aceleaşi rădăcini
în patru culori ca şi mine.

NOTA EDITORULUI

Wild Cards reprezintă o lucrare de ficţiune ce înfăţişează o lume complet imaginară, a cărei istorie o imită pe a noastră. Numele, personajele, locurile şi incidentele descrise în *Wild Cards* sunt fictive sau folosite imaginar. Orice asemănări cu evenimente reale, locale sau cu persoane reale, în viaţă sau decedate, sunt cu totul întâmplătoare. De exemplu, eseurile, articolele şi alte scrieri din antologie sunt cu totul fictive şi nu există nicio intenţie de a descrie autori reali ori de a sugera că astfel de persoane ar fi scris, ar fi publicat sau ar fi colaborat cu eseuri, articole sau alte scrieri aflate în seria de faţă.

PROLOG

din *VREMURI ZBUCIUMATE: O ISTORIE ORALĂ A ANILOR POSTBELICI*
Studs Terkel (Pantheon, 1979)

HERBERT L. CRANSTON

Peste ani, când l-am văzut pe Michael Rennie ieşind din farfuria zburătoare, în „Ziua când Pământul s-a oprit”, m-am aplecat spre soţia mea şi i-am zis:

— Ei, uite-aşa trebuie s-arate un trimis al extratereştrilor.

Am bănuit dintotdeauna că ideea filmului a fost inspirată de sosirea lui Tachyon, dar ştiţi şi voi cum răsuceşte Hollywoodul lucrurile. Am fost de faţă, aşa că ştiu cum s-a întâmplat în realitate. În primul rând, a aterizat în White Sands, nu în Washington. N-avea niciun robot, iar noi n-am tras în el. Dacă te gândeşti ce-a urmat, poate c-ar fi trebuit, hm?

Cât despre nava lui, ei bine, nici pomeneală să fi fost o farfurie zburătoare şi n-avea nimic în comun cu V-2-urile capturate de noi sau măcar cu rachetele lunare din planşele lui Werner. Sfida orice lege cunoscută a aerodinamicii, chiar şi relativitatea restrânsă a lui Einstein.

Vizitatorul a venit noaptea, cu nava învăluită într-o puzderie de lumini – cea mai frumoasă imagine pe care mi-a fost dat s-o văd. S-a oprit ca un pietroi în mijlocul terenului de testare, fără rachete, elice, rotoare sau orice alte mijloace vizibile de propulsie. Fuzelajul arăta ca un coral sau ca un fel de rocă poroasă. Era plin de volute şi orificii, ca o ciudăţenie pe care ai putea s-o găseşti într-o peşteră calcaroasă ori s-o zăreşti în timpul unei scufundări în adâncuri.

Jeepul meu a ajuns primul la faţa locului. Tach era deja

afară când ne-am apropiat. Michael Rennie, da, el arăta cum se cuvine în costumul lui albastru-argintiu de astronaut, însă Tachyon ai fi zis că era unul dintre cei trei muşchetari, cu alură de circar. Nu mi-e jenă să mărturisesc, eram toţi speriaţi de-a binelea când ne-am dus acolo, băieţii de la rachete, savanţii şi soldaţii deopotrivă. Mi-am amintit de Mercury Theatre şi de emisiunea aceea din anii ’39, când Orson Wells a păcălit pe toată lumea că New Jersey e invadat de marţieni şi nu puteam să nu mă gândesc că poate de data asta era de-adevăratelea. Dar imediat ce l-a atins lumina lanternei, cum stătea el acolo, în faţa navei, ne-am relaxat toţi. Pur şi simplu nu inspira teamă. Era scund – 1,62, poate 1,65 – şi, la drept vorbind, părea mai speriat decât noi. Purta nişte pantaloni strâmţi verzi, care se continuau cu cizmele, o cămaşă portocalie cu volane de dantelă la încheieturi şi la gât şi un fel de vestă argintie de brocart, foarte strâmtă. Haina era un veşmânt galben-lămâie, încadrat de o mantie verde care fâlfâia în vânt, agăţându-i-se de călcâie. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi, din care se iţea o pană roşie, numai că atunci când m-am apropiat mai mult am văzut că de fapt era un fel de ţep ciudat. Părul i se revărsa pe umeri. La prima vedere, am crezut că-i o fată. Şi avea firul de păr mai altfel, roşu şi strălucitor, ca o sârmă subţire de cupru.

Nu ştiam ce să cred despre el, dar îmi amintesc că unul dintre nemţii noştri a zis că arată ca un francez.

Nici n-am ajuns bine, că a venit aţă la jeepul nostru, fără pic de sfială, opintindu-se prin nisip cu un sac mare vârât sub braţ. A început să ne spună cum îl cheamă şi a ţinut-o tot aşa până s-au apropiat alte patru jeepuri. Vorbea mai bine engleza decât majoritatea nemţilor noştri, cu toate că avea un accent bizar, dar nu ne-am putut da bine seama la început, când ne-a tot spus cum îl cheamă timp de zece minute.

Eu am fost prima fiinţă umană care i-a vorbit. Dumnezeu ştie că ăsta-i adevărul, nu-mi pasă ce vă spun alţii, eu am fost. Am coborât din jeep şi am întins mâna.

— Bun venit în America!

Am dat să mă prezint, dar m-a întrerupt înainte să apuc s-o fac.

— Herb Cranston din Cape May, New Jersey, a spus. Inginer aerospaţial. Excelent. Şi eu sunt om de ştiinţă.

Nu semăna cu niciun om de ştiinţă pe care-l întâlnisem, dar am trecut asta cu vederea, ţinând cont că venea din spaţiu. Mă preocupa mai mult cum de-mi ştiuse numele. L-am întrebat.

Şi-a fluturat volanele în aer, cu un gest de nerăbdare.

— Îţi citesc gândurile. Asta n-are importanţă. Timpul ne presează, Cranston. Nava lor s-a defectat.

Mi s-a părut foarte tulburat când a rostit asta; trist, mă-nţelegeţi, îndurerat, dar în acelaşi timp speriat. Şi obosit, foarte obosit. Apoi a început să vorbească despre o sferă. Era sfera cu virusul Wild Card, desigur, toată lumea ştie asta acum, dar atunci n-am ştiut ce naiba îndrugă. Sfera se pierduse, zicea, iar el trebuia s-o ducă înapoi şi spera, spre binele nostru, al tuturor, că era încă intactă. Voia să discute cu mai-marii noştri. Trebuie că le-a citit numele în mintea mea, căci i-a pomenit pe Werner, pe Einstein şi pe preşedinte, doar că l-a numit „acest preşedinte Harry S. Truman al vostru”. După care a urcat imediat în spatele jeepului nostru şi s-a aşezat.

— Du-mă la ei! a zis. Numaidecât!

Profesorul Lyle Crawford Kent

Într-un anumit sens, eu am fost cel care i-a născocit numele. Fireşte, numele lui adevărat, patronimul lui extraterestru, era imposibil de lung. Îmi amintesc că mulţi dintre noi au încercat să-l prescurteze, folosind o parte sau alta din el în timpul discuţiilor, dar se vedea treaba că asta era un fel de impoliteţe pe Takis, planeta de unde venea. Ne corecta întruna, într-un mod cam arogant, aş putea spune, ca un dascăl bătrân dojenind nişte ţânci de şcoală. Ei bine, trebuia să-i spunem cumva. Prima dată a apărut titlul. Am fi putut să-i spunem „Maiestate” sau aşa ceva, de

vreme ce susţinea că e prinţ, dar americanii nu sunt în largul lor cu asemenea temenele. Mai zicea şi că e medic, chiar dacă nu în sensul în care înţelegem noi cuvântul, şi trebuie să recunoaştem că părea într-adevăr să aibă cunoştinţe temeinice de genetică şi de biochimie, care erau specialitatea lui, se pare. Cum mulţi dintre membrii echipei noastre aveau şcoli înalte, ne adresam unul altuia ca atare, aşa că am început cumva de la sine să-i spunem şi lui „doctore”.

Inginerii aerospaţiali erau obsedaţi de nava vizitatorului nostru, în special de teoria sistemului de propulsie care depăşea viteza luminii. Din nefericire, prietenul nostru takisian arsese propulsia interstelară a navei sale, gonind să ajungă aici înaintea acelor rude ale lui şi, în orice caz, refuza cu încăpăţânare să lase pe vreunul dintre noi, civil ori militar, să inspecteze interiorul navei. Werner şi nemţii lui au ajuns să-l întrebe întruna despre propulsie, într-un mod de-a dreptul obsesiv, după părerea mea. Din câte am înţeles eu, vizitatorul nostru nu era tocmai expert în fizica teoretică şi în tehnologia călătoriei spaţiale, aşa că răspunsurile pe care le dădea nu erau foarte clare, însă tot am apucat să ne dăm seama că propulsia utiliza o particulă necunoscută până atunci, care se deplasa cu o viteză superioară luminii.

Extraterestrul avea şi un termen pentru particula aceea, la fel de imposibil de pronunţat precum numele lui. Ei bine, eu aveam unele cunoştinţe de greacă veche, ca orice om educat, şi un anume fler pentru terminologie, dacă mi-e îngăduit s-o spun. Eu am fost cel care a născocit cuvântul „tahion”. Cumva, soldaţii noştri au încurcat lucrurile şi au început să se refere la vizitatorul nostru drept „tahionul ăla”. Expresia s-a răspândit şi n-a mai fost decât un mic pas până la „doctorul Tachyon”, numele sub care a devenit general cunoscut în presă.

Colonelul în rezervă Edward Reid, Serviciul Secret de Informaţii al Armatei SUA

Vreţi s-o spun, aşa-i? Fiecare afurisit de reporter cu care vorbesc vrea s-o spun. Bine, poftim: am făcut o greşeală. Şi am plătit pentru ea. Ştiţi că după aceea era cât pe ce să ajungem la Curtea Marţială toţi, toată echipa de interogare? Asta e realitatea.

Nebunia e că nu ştiu cum s-ar fi putut aştepta cineva să facem lucrurile altfel decât le-am făcut. Eu am răspuns de interogarea lui. Ar trebui să ştiu.

Ce ştiam de fapt despre el? Nimic, în afară de ce ne-a spus el însuşi. Savanţii îl tratau ca pe Pruncul Iisus, dar militarii trebuie să fie ceva mai prudenţi. Dacă vreţi să înţelegeţi, trebuie să vă puneţi în locul nostru şi să vă amintiţi cum era pe-atunci. Povestea lui suna de-a dreptul absurd, iar el nu putea dovedi absolut nimic. Bun, a aterizat cu ciudăţenia lui de avion-rachetă, numai că acesta nu avea rachete. Asta era tulburător. Poate că avionul acela chiar venea din spaţiul cosmic, aşa cum susţinea el. Dar poate că nu. Poate că era unul dintre proiectele secrete la care lucraseră naziştii, rămas din război. Spre sfârşit avuseseră avioane cu reacţie, ştiţi, şi acele V-2-uri şi chiar lucrau la bomba atomică. Sau poate că era rusesc. De unde să ştiu? Dacă Tachyon ne-ar fi lăsat să-i examinăm nava, sunt sigur că băieţii noştri ar fi reuşit să-şi dea seama de unde provine. Dar nu lăsa pe nimeni să pătrundă în interiorul acelei blestemăţii, ceea ce-mi părea foarte suspect. Ce încerca să ascundă?

Spunea că vine de pe planeta Takis. Ei bine, nu auzisem în viaţa mea despre nicio afurisită de planetă Takis. Marte, Venus, Jupiter, bineînţeles. Chiar şi Mongo şi Barsoom. Dar Takis? Am apelat la o duzină de astronomi de elită din toată ţara, chiar şi la unul din Anglia. Unde se află planeta Takis? i-am întrebat. Nu există nicio planetă Takis, mi-au răspuns.

Se presupunea că era extraterestru, da? L-am examinat. Un examen fizic complet, radiografie, o sumedenie de teste psihologice, tot tacâmul. Rezultatul: om. Oricum o suceam, ieşea om. Nu tu organe în plus, nu tu sânge verde. Avea cinci degete la mână, cinci la picior, două testicule şi un

penis. Nemernicul era exact ca mine şi ca voi. Vorbea engleza, pentru Dumnezeu! Dar, ce să vezi, vorbea şi germana. Şi rusa, franceza şi alte câteva limbi pe care nu mi le mai amintesc. Am înregistrat câteva dintre şedinţele mele cu el. Le-a ascultat un lingvist, care a spus că accentul e central-european.

Şi psihologii, uau, să le fi auzit opiniile! Paranoia clasică, au zis. Megalomanie, au zis. Schizofrenie, au zis. Tot felul de bazaconii. Adică, ia să vedem, individul ăsta susţinea că e un *prinţ* din *cosmos,* cu *puteri* magice, la naiba, care venise aici *singur-singurel* ca să salveze toată planeta noastră blestemată. Vi se pare că asta sună normal?

Şi haideţi să vă spun ceva despre afurisitele alea de puteri magice ale lui. Recunosc, era lucrul care mă sâcâia cel mai mult. Adică nu numai că îţi putea ghici gândurile, Tachyon era în stare să se uite la tine mai nu ştiu cum şi să te facă să salţi pe birou şi să-ţi dai jos pantalonii, fie că voiai, fie că nu. Am petrecut ore întregi cu el zi de zi şi *pe mine* m-a convins. Problema era că rapoartele mele nu i-au convins pe ofiţerii superiori din Est. Un fel de truc, socoteau ei. Ne hipnotiza, ne citea expresia corporală, folosind psihologia, şi ne făcea să credem că poate să citească gândurile. Urmau să trimită un hipnotizator de spectacol ca să-şi dea seama cum face, dar treaba s-a nasolit înainte să apuce s-o facă.

Nu cerea mult. Nu voia decât o întâlnire cu preşedintele, ca să poată mobiliza întreaga armată americană în căutarea unei nave spaţiale prăbuşite. Tachyon avea să fie la comandă, bineînţeles, nimeni altcineva nu era calificat. Savanţii noştri de vârf puteau să-i fie asistenţi. Voia radare, aeronave, submarine, copoi şi maşinării ciudate de care nu mai auzise nimeni. De toate voia. Şi nici nu accepta să fie obligat să se consulte cu cineva. Tipul ăsta se îmbrăca precum un frizer gay, ca s-o spun pe-a dreaptă, dar, judecând după felul cum dădea ordine, ai fi zis că-i cel puţin general.

Şi de ce? O, da, povestea lui. Cu siguranţă era o poveste grozavă. Pe acea planetă Takis, spunea el, vreo două

duzini de familii mari dirijau totul, ca nişte regi, numai că ei deţineau cu toţii puteri magice şi le foloseau asupra tuturor celorlalţi care nu le aveau. Aceste familii îşi petreceau aproape tot timpul războindu-se, precum clanurile Hatfield şi McCoy. Gaşca din care făcea el parte avea o armă secretă la care se lucra de vreo două secole. Un virus artificial creat anume pentru a interacţiona cu structura genetică a organismului gazdă, zicea el. Făcuse parte din echipa de cercetare.

Ei bine, eu îl luam peste picior. L-am întrebat ce anume făcea acest virus. Auziţi aici: făcea *absolut orice.*

După spusele lui Tachyon, virusul *ar fi trebuit* să amplifice acele puteri mentale pe care le aveau, poate chiar să le confere unele puteri noi, să-i transforme în zei, astfel încât ai lui să deţină supremaţia incontestabilă asupra celorlalţi. Dar nu se întâmpla mereu aşa. Uneori, da. Însă, cel mai adesea, virusul le era fatal subiecţilor pe care era testat. Vorbea întruna despre cât era de periculos virusul ăsta, până când a reuşit să-mi dea fiori. Care erau simptomele? l-am întrebat. Se ştia despre armele biologice pe vremea aceea, în ’46. În caz că spunea adevărul, voiam să ştim ce să urmărim.

Nu mi-a putut descrie simptomele. Erau tot felul de simptome. Fiecare om reacţiona diferit, absolut fiecare. Aţi mai auzit de vreun virus care să funcţioneze aşa? Nici eu.

Apoi Tachyon mi-a spus că uneori transforma oamenii în nişte ciudaţi, în loc să-i omoare. Ce fel de ciudaţi? l-am întrebat. Fel de fel, mi-a răspuns. Am recunoscut că asta suna rău de tot şi l-am întrebat de ce ai lui nu folosiseră această armă împotriva celorlalte familii. Pentru că, mi-a răspuns, uneori virusul funcţiona. Îşi remodela victimele, le dădea puteri. Ce fel de puteri? Fel de fel, desigur.

Aşadar, deţineau acest virus. Nu voiau să-l folosească asupra duşmanilor, riscând să le dea puteri. Nu voiau să-l folosească pe ei înşişi, riscând să omoare jumătate din clan. Nu aveau de gând nici să-l abandoneze. Au decis să-l testeze pe noi. De ce pe noi? Pentru că eram genetic identici cu takisienii, spunea, singura rasă de felul acesta

pe care o cunoşteau, iar virusul era creat să acţioneze asupra genotipului takisian. De ce aveam noi norocul ăsta? Unii dintre ai lui considerau că e vorba despre o evoluţie paralelă, alţii credeau că Pământul e o colonie takisiană pierdută. El nu ştia şi nu-l preocupa.

Însă îl preocupa experimentul. Îl considera „ignobil”. Protestase, susţinea el, însă l-au ignorat. Nava a plecat. Şi Tachyon a decis să-i împiedice de unul singur. A pornit pe urmele lor cu o navă mai mică şi şi-a ars afurisita de propulsie tahionică pentru a ajunge aici înaintea lor. Când i-a interceptat, i-au spus să se ducă naibii, deşi era din familia lor, după care au avut un fel de bătălie spaţială. Nava lui a fost avariată, a lor, scoasă din luptă. S-au prăbuşit. Undeva la est, spunea. I-a pierdut, din cauza avariei suferite de propria navă. Aşa că a aterizat în White Sands, unde s-a gândit că poate primi ajutor.

Am înregistrat toată povestea cu magnetofonul meu. După aceea, Serviciul Secret al Armatei a contactat tot felul de experţi: biochimişti şi doctori, specialişti în arme biologice, tot ce vreţi. Un virus extraterestru, le-am spus noi, cu simptome complet aleatorii şi imprevizibile. Imposibil, au zis. Total absurd. Unul dintre ei mi-a ţinut o întreagă prelegere despre cum agenţii patogeni de pe Pământ nu-i pot afecta niciodată pe marţieni, ca în cartea aceea de H. G. Wells, şi cum, în acelaşi mod, agenţii patogeni marţieni nu ne-ar putea afecta niciodată pe noi. Toată lumea era de acord că această poveste a simptomelor aleatorii era ridicolă. Aşadar, ce să fi făcut? Glumeam cu toţii despre gripa marţiană şi febra astronautului. Cineva, nu ştiu cine, l-a numit într-un raport „virusul Wild Card”, iar noi, ceilalţi, am preluat acest nume, însă nimeni n-a crezut o clipă că e adevărat.

Era o situaţie neplăcută, iar Tachyon, atunci când a încercat să evadeze, n-a făcut decât s-o înrăutăţească. Aproape că a reuşit, dar, cum îmi spunea tata mereu, „aproape” nu-i de-ajuns, dacă vrei să nimereşti ţinta. Pentagonul îşi trimisese propriul reprezentant să-l chestioneze, un colonel plin, pe nume Wayne, şi presupun

că Tachyon a ajuns în cele din urmă la saturaţie. A pus stăpânire pe colonelul Wayne şi împreună au părăsit pur şi simplu clădirea. Ori de câte ori cineva încerca să-i oprească, Wayne ordona să fie lăsaţi să treacă, iar cu superiorii nu te pui. Povestea pe care o prezentau era că Wayne avea ordine să-l escorteze pe Tachyon la Washington. Au înhăţat un jeep şi până la nava spaţială nu s-au oprit, dar între timp una dintre santinele mă informase şi oamenii mei îi aşteptau, cu ordine precise să ignore orice ar putea spune colonelul. L-am dus înapoi sub escortă şi l-am reţinut acolo, sub pază severă. Cu toate puterile sale magice, nu prea avea cum să se opună. Reuşea să facă un om să joace după cum cânta el, poate trei sau patru oameni, dacă se străduia din răsputeri, însă nu pe toţi, şi eram deja învăţaţi să ne ferim de trucurile lui.

Poate că a fost o mişcare stupidă, dar tentativa de evadare i-a adus întâlnirea cu Einstein, cu care ne tot pistona. Pentagonul a continuat să ne spună că e cel mai mare hipnotizator din lume, dar eu unul nu mai înghiţeam aşa ceva şi să fi auzit ce părere avea colonelul Wayne despre această teorie. Savanţii începeau să se agite şi ei. În orice caz, Wayne şi cu mine am reuşit să smulgem permisiunea de a-l duce pe prizonier la Princeton. Îmi imaginam că o discuţie cu Einstein nu putea să strice, ba poate chiar se dovedea de ajutor. Nava era inaccesibilă, iar de la Tachyon însuşi nu mai aveam ce să smulgem. Einstein era, din câte se ştia, cel mai luminat creier al omenirii, poate că reuşea să-l dibuiască, nu?

Încă există voci care susţin că armata e vinovată de tot ce s-a întâmplat, dar pur şi simplu nu-i adevărat. După război, mulţi viteji se-arata, dar eu am fost acolo şi voi susţine până mor că paşii pe care i-am făcut au fost rezonabili şi prudenţi.

Cel mai tare mă irită când se spune că n-am făcut nimic să dăm de sfera blestemată cu sporii Wild Card. Poate că am greşit, da, însă nu eram proşti, ne acopeream spatele. Fiecare afurisită de unitate militară din ţară a primit dispoziţie să fie cu ochii în patru după o navă spaţiala care

semăna cu o scoică plină de lumini de semnalizare. Ce naiba, e vina mea că nimeni n-a luat ordinul în serios?

Daţi-mi crezare cel puţin într-o privinţă. Când s-a dezlănţuit iadul, l-am dus pe Tachyon înapoi la New York în două ore. Stăteam în avion pe scaunul din spatele lui. Roşcovanul pămpălău a plâns jumătate din drum. Eu m-am rugat pentru Jetboy.

TREIZECI DE MINUTE PE BROADWAY!

ULTIMA AVENTURĂ A LUI JETBOY!

HOWARD WALDROP

Aerodromul Bonham din Shantak, New Jersey, era închis temporar din cauza vremii nefavorabile. Micul reflector din turnul de control abia răzbătea prin negura învolburată.

Cauciucurile unei maşini scârţâiră pe pavajul ud din faţa Hangarului 23. O portieră se deschise, apoi se închise. Paşi se apropiară de poarta rezervată personalului. Poarta se dădu în lături. Scoop Swanson intră, cu Kodakul lui Autograph Mark II şi o geantă cu filme şi cu lămpi de blitz.

Lincoln Traynor se ridică de lângă blocul motor al unui P-40 din surplus. Îi făcea revizia pentru un pilot de linie, care îl cumpărase cu 293 de dolari la o licitaţie cu strigare. Judecând după forma motorului, fusese folosit de Tigrii Zburători în 1940. Radioul de pe bancul de lucru transmitea un meci de baseball. Linc îl dădu mai încet.

— Salut, Linc! zise Scoop.

— Salut!

— Nicio veste încă?

— N-ai ce veste s-aştepţi. Telegrama lui de ieri spune că diseară va fi aici. Mie îmi ajunge.

Scoop îşi aprinse un Camel cu un chibrit dintr-o cutie Three Torches de pe bancul de lucru. Suflă fumul spre inscripţia „Fumatul strict interzis” din fundul hangarului.

— Hei, ce-i asta?

Păşi în spatele avionului. Pe jos, în cutiile lor de ambalaj, se aflau două extensii de aripi, lungi şi roşii, şi două rezervoare detaşabile de 300 de galoane.

— Când au ajuns aici?

— Cei de la Forţele Aeriene le-au trimis ieri din San Francisco. Azi a mai sosit o telegramă pentru el. Ia şi citeşte, tu faci reportajul.

Linc îi înmână ordinele Ministerului de Război.

CĂTRE: Jetboy (Tomlin Robert, Serviciul Militar de Informaţii)
ADRESA: Serviciul Aeronautic Bonham
Hangarul 23
Shantak, New Jersey
1. De la această dată, 12 august 1946, ora 12.00, nu vă mai aflaţi în serviciul activ al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.
2. Aparatul dvs. de zbor (model experimental) (seria nr. JB – 1) este, prin prezenta, scos din serviciul activ al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi vă este realocat ca aparat privat de zbor. Nici Forţele Aeriene, nici Ministerul de Război nu vă vor mai furniza sprijin material.
3. Actele, recomandările şi decoraţiile dvs. Sunt transmise în plic separat.
4. Conform documentelor pe care le deţinem, Tomlin Robert, SMI, nu a obţinut niciodată un brevet de pilot. Vă rugăm să contactaţi Autoritatea Aeronautică Civilă pentru instruire şi certificare.
5. Cer senin şi vânt prielnic!

Semnează Arnold H.H.
Şef de Stat-Major

Ref: Ordin executiv nr. 2 din 8 dec. 1941

— Cum adică nu are brevet de pilot? întrebă ziaristul. Am scotocit în arhiva redacţiei – are ditamai dosarul. La naiba, cred c-a zburat mai rapid şi mai departe decât oricine şi a doborât cele mai multe avioane! Cinci sute de avioane, cincisprezece vapoare! A făcut toate astea fără brevet?

Linc îşi şterse vaselina de pe mustaţă.

— Mda. Puştiul era de-a dreptul ahtiat după avioane. În ’39 – să fi avut vreo doişpe’ ani, nu mai mult – a auzit el că pe-aici era ceva de lucru. A apărut la patru dimineaţa – a

fugit de la orfelinat anume pentru asta. Au venit după el. Dar, desigur, profesorul Silverberg îl angajase, prin urmare a căzut la învoială cu ei.

— Silverberg e cel pe care l-au lichidat naziştii? Tipul care a făcut avionul cu reacţie?

— Mda. Cu mulţi ani înaintea tuturor, însă un aparat ciudat. Eu l-am asamblat. L-am construit manual, împreună cu Bobby. Dar Silverberg a făcut reactoarele – cele mai afurisite motoare pe care le-ai văzut. Naziştii şi italienii, Whittle, în Anglia, începuseră să şi le construiască pe-ale lor. Însă nemţii au prins de veste că aici se întâmplă ceva.

— Cum a învăţat puştiul să zboare?

— Cred că a ştiut dintotdeauna, răspunse Lincoln. Mă ajuta aici, în hangar, la munca de jos. Şi, nici una, nici două, iată-l zburând împreună cu profesorul de colo până colo, cu şase sute patruzeci de kilometri la oră. În întuneric, cu motoarele alea de la început.

— Cum au păstrat secretul?

— N-au prea reuşit. Spionii au venit după Silverberg: îl voiau pe el *şi* avionul. Dar Bobby era plecat cu avionul. Cred că el şi profesorul ştiau că se pune ceva la cale. Silverberg s-a opus cu atâta înverşunare, încât naziştii l-au omorât. Apoi a urmat scandalul diplomatic. Pe vremea aceea, JB-1 era singurul avion care avea şase tunuri de calibrul 30 mm – de unde-a făcut rost profesorul de ele, habar n-am. Cert e că puştiul s-a ocupat de maşina plină de spioni şi de şalupa aia de pe Hudson, plină de oameni ai ambasadei. Toţi cu vize diplomatice. Stai numai o clipă, se întrerupse Linc. Sfârşitul unei duble în Cleveland. Pe Blue Network.

Linc dădu mai tare radioul de metal cu baterie Philco, aşezat pe stelajul pentru scule al bancului de lucru… *Sanders, la Papenfuss, apoi la Volstad, joc dublu. Victoria e asigurată. Aşadar, Sox pierde cu două puncte în faţa echipei Cleveland. Vom reveni ime…* Linc stinse radioul.

— Şi uite-aşa s-au dus cinci dolari. Unde rămăsesem? a întrebat el.

— Nemţălăii l-au omorât pe Silverberg şi Jetboy s-a răzbunat. S-a dus în Canada, nu?

— S-a înrolat în Aviaţia Regală Militară Canadiană, neoficial. A luptat în Bătălia Angliei, s-a dus în China să lupte împotriva japonezilor, cu Tigrii, s-a întors în Anglia pentru Pearl Harbour.

— Şi Roosevelt l-a autorizat?

— Oarecum. Ştii, toată cariera lui a fost ciudată. A luptat *tot* războiul, mai mult decât oricare alt american – de la sfârşitul lui ’39 până-n ’45 – şi apoi, chiar la final, s-a pierdut în Pacific şi a fost dat dispărut. Vreme de un an, toţi am crezut că-i mort. Luna trecută l-au găsit pe o insulă pustie şi acum se întoarce acasă.

Se auzi un scâncet subţire, strident, ca un avion cu elice în picaj. Venea de afară, dinspre cerul învăluit în ceaţă. Scoop stinse al treilea Camel.

— Cum poate să aterizeze pe ceaţa asta?

— Are un radar pentru orice vreme. L-a luat de pe un avion german de vânătoare nocturnă, în ’43. Ar putea să aterizeze şi pe un cort de circ la miezul nopţii.

Cei doi se duseră la uşă. Două lumini de aterizare străpunseră volutele de ceaţă, coborâră spre capătul opus al pistei, făcură un viraj şi se întoarseră pe calea de rulare.

Fuzelajul roşu străluci în luminile învăluite în ceaţă ale pistei de aterizare. Bimotorul cu aripi înalte viră spre ei, rulă şi se opri.

Linc Traynor aşeză câte un set de opritoare sub fiecare dintre cele două roţi din spate ale trenului de aterizare triciclu. Jumătate din botul de sticlă al avionului se înălţă şi se retrase. Avionul avea patru tunuri de 20 mm la baza aripilor, între motoare. O gură de tragere pentru un tun de 75 mm se deschidea sub carlingă, la stânga.

Cârma era înaltă şi subţire, iar profundoarele din spate se conturau ca nişte cozi de păstrăvi. Sub fiecare profundor se zărea ţeava unei mitraliere îndreptată în spate. Singurele însemne de pe avion erau cele patru stele non-standard ale Aviaţiei Militare Americane, într-un cerc negru, şi seria JB-1 pe aripile din dreapta sus şi stânga jos

şi undeva sub cârmă. Antenele de radar de la botul avionului arătau ca nişte frigări pentru cârnaţi.

Un băiat îmbrăcat în pantaloni roşii şi cămaşă albă, cu cască albastră şi ochelari de protecţie, coborî din carlingă, pe scara mobilă din stânga.

Avea nouăsprezece ani, poate douăzeci. Îşi scoase casca şi ochelarii. Era scund şi îndesat, avea părul ondulat, castaniu-cenuşiu şi ochi căprui.

— Linc, spuse el, strângându-l în braţe pe bărbatul durduliu şi bătându-l pe spate un minut întreg.

Scoop surprinse momentul într-o fotografie.

— Mă bucur că te-ai întors, Bobby, zise Linc.

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa de ani, remarcă el. Îmi place cum sună.

— El e Scoop Swanson, explică Linc. Cu ajutorul lui, vei ajunge iarăşi celebru.

— Aş prefera să ajung în pat, la ora asta. Strânse mâna reporterului. Putem găsi pe-aici pe undeva nişte ouă cu şuncă?

Şalupa andocă în ceaţă. În port, un vapor se întorcea spre sud, după ce îi fusese curăţată santina.

Pe chei erau trei bărbaţi: Fred, Ed şi Filmore. Un altul coborî de pe şalupă, cu un geamantan în mână. Filmore se aplecă şi-i dădu omului de la cârmă o bancnotă cu chipul lui Lincoln şi două cu chipul lui Jackson[1]. Apoi îl ajută pe omul cu geamantanul.

— Bun venit acasă, dr. Tod!

— Mă bucur că m-am întors, Filmore!

Tod era îmbrăcat într-un costum lăbărţat peste care purta palton, deşi era august. Pălăria trasă mult pe ochi îi umbrea faţa, lăsând să se întrezărească o sclipire metalică, în luminile palide ale unei magazii.

— El este Fred, iar el, Ed, făcu Filmore prezentările. Vor rămâne aici doar în noaptea asta.

— Bună! zise Fred.

— Bună! zise Ed.

---

[1] O bancnotă de cinci dolari şi două de douăzeci (n.tr.).

Se îndreptară spre maşină, un Mercedes din ’46 care arăta ca un submarin. Urcară în maşină. Fred şi Ed scrutară aleile ceţoase, de o parte şi de alta. Apoi Fred se aşeză la volan, iar Ed, în dreapta lui, cu o puşcă cu ţeava retezată, de calibrul .10.

— Nimeni nu mă aşteaptă. Nu-i pasă nimănui, spuse dr. Tod. Toţi cei care au avut ceva împotriva mea fie sunt morţi, fie au făcut figură bună în timpul războiului şi s-au ales cu o groază de bani. Sunt un om bătrân, obosit. Mă retrag la ţară să cresc albine, să pariez la curse şi să joc la bursă.

— Nu pui nimic la cale, şefu’?

— Absolut nimic.

Întoarse capul când trecură pe lângă un felinar. Jumătate din faţă îi lipsea. De la maxilar până la borul pălăriei şi de la nara stângă până la ureche se întindea o placă netedă de metal.

— Unu la mână, nu mai pot trage cu arma. Vederea mea în perspectivă nu mai e ce-a fost.

— Nu-i de mirare, zise Filmore. Am auzit că ai dat de necaz în ’43.

— Eram implicat într-o operaţiune oarecum profitabilă, în Egipt, pe când Afrika Korps se ducea de râpă. Transportam oameni dintr-o parte în alta a graniţei, pe bani, cu o flotă aeriană oficial neutră. Doar o mică afacere. Şi am dat nas în nas cu acel pilot fenomenal.

— Cine?

— Puştiul care a avut avion cu reacţie înaintea nemţilor.

— Sincer să fiu, şefu’, n-am prea fost la curent cu detaliile războiului. Privesc de la distanţă conflictele pur teritoriale.

— Cum ar fi trebuit să fac şi eu, zise dr. Tod. Plecasem din Tunisia, cu câţiva oameni importanţi la bord. Am auzit urletul pilotului, apoi o explozie colosală. Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, mă aflam pe o plută de salvare, în mijlocul Mediteranei, în compania unui singur supravieţuitor. Mă durea faţa. M-am ridicat. Ceva a căzut pe fundul plutei. Era ochiul meu stâng, care mă privea. Am

înţeles că am încurcat-o.

— Ziceai că era un puşti cu un avion cu reacţie? întrebă Ed.

— Da. Am aflat mai târziu că ne spărseseră codul şi că puştiul a zburat o mie de kilometri ca să ne intercepteze.

— Vrei să te răzbuni? întrebă Filmore.

— Nu. A trecut atâta vreme de-atunci, încât nici nu-mi mai amintesc acea parte a feţei mele. Am învăţat doar să fiu ceva mai prudent. Am acceptat-o ca pe un exerciţiu de formare a caracterului.

— Aşadar, niciun plan, hm?

— Nici măcar unul, răspunse dr. Tod.

— O schimbare bine-venită, punctă Filmore.

Priviră luminile oraşului trecând pe lângă ei.

Bătu la uşă, simţindu-se stingher în noul lui costum maro cu vestă.

— Intră, e deschis, spuse un glas de femeie.

Apoi glasul se auzi mai înăbuşit.

— Sunt gata într-un minut.

Jetboy deschise uşa mare de stejar şi păşi în încăpere, pe lângă peretele despărţitor din cărămizi de sticlă.

În mijlocul camerei stătea o femeie frumoasă, cu o rochie trasă pe jumătate peste cap şi braţe. Purta un furou, jartieră şi dresuri de mătase. Îşi îmbrăca rochia cu o mână. Luat prin surprindere, Jetboy îşi feri privirea, roşind.

— O! făcu femeia. O! Eu… cine?

— Sunt eu, Belinda, spuse el. Robert.

— Robert?

— Bobby, Bobby Tomlin.

Se holbă la el o clipă, cu mâinile împreunate peste piept, deşi era complet îmbrăcată.

— O, Bobby, spuse femeia, apropiindu-se.

Îl îmbrăţişă şi îl sărută cu putere pe gură. Aşteptase clipa aceasta şase ani.

— Bobby, cât mă bucur să te văd! Eu… aşteptam pe altcineva. Nişte… prietene. Cum m-ai găsit?

— Păi, n-a fost uşor.

Femeia făcu un pas în spate.

— Lasă-mă să te privesc.

O privi şi el. Ultima oară când o văzuse, avea paisprezece ani, o fată băieţoasă de la orfelinat. O puştoaică slăbănoagă, cu părul blond-cenuşiu. Odată, pe când avea unsprezece ani, copila îi dăduse un pumn de-a văzut stele verzi. Era cu un an mai mare decât el.

Apoi el plecase. Să muncească la aerodrom, să lupte alături de britanici împotriva lui Hitler. Îi scrisese, când apucase, de-a lungul anilor, după intrarea Americii în război. Ea părăsise orfelinatul şi fusese transferată în plasament familial. În ’44, una dintre scrisorile lui fusese returnată de la trei adrese cu menţiunea „Destinatarul nu mai locuieşte la adresa indicată”. După aceea, în ultimul an, el fusese considerat dispărut.

— Te-ai schimbat şi tu, constată el.

— Şi tu.

— Îhî!

— Am urmărit mereu ziarele în timpul războiului. Am încercat să-ţi scriu, dar se pare că scrisorile mele nu ţi-au parvenit niciodată. Apoi au spus că ai dispărut pe mare şi am renunţat, ca să zic aşa.

— Ei bine, am dispărut, dar m-au găsit. Acum m-am întors. Cum ţi-a mers?

— Foarte bine, după ce am fugit de la familia de plasament, răspunse ea şi o undă de durere îi străbătu chipul. N-ai idee cât m-am bucurat să scap de acolo. O, Bobby! O, mi-aş dori ca lucrurile să fi stat altfel, adăugă ea şi începu să lăcrimeze.

— Hei, zise el, apucând-o de umeri. Stai jos. Ţi-am adus ceva.

— Un dar?

— Da.

Îi întinse un pachet slinos de hârtie, pătat de ulei.

— Le-am purtat cu mine în ultimii doi ani de război. Le-am avut cu mine în avion, pe insulă. Îmi pare rău că n-am avut timp să le împachetez din nou.

Tânăra sfâşie hârtia de împachetat. Înăuntru erau două

cărţi, *Casa de la Colţul lui Pooh* şi *Povestea iepurelui rău şi fioros.*

— O! exclamă Belinda. Mulţumesc!

Şi-o amintea îmbrăcată în salopeta orfelinatului, obosită şi prăfuită după un joc de baseball, întinsă pe podeaua sălii de lectură, cu o carte cu Pooh deschisă în faţa ei.

— Cartea cu Pooh are autograful original al lui Christopher Robin, îi explică el. Am aflat că era ofiţer în Aviaţia Regală, la una dintre bazele din Anglia. Zicea că nu obişnuieşte să facă aşa ceva, că acolo e doar un aviator ca oricare. L-am asigurat că n-o să spun nimănui. Căutasem în lung şi-n lat să găsesc un exemplar, iar el ştia asta. Cu cealaltă carte e o poveste şi mai şi. Mă întorceam la bază pe înserat, escortând nişte aeronave B-17 avariate. Am ridicat privirea şi am văzut apropiindu-se două avioane de luptă nocturnă germane. Patrulau, probabil, încercând să prindă un Lancester, ceva, înainte să treacă peste Canal. Ca să scurtez povestea, le-am doborât pe amândouă. Au căzut lângă un sătuc. Dar eu rămăsesem fără combustibil şi trebuia să aterizez. Am zărit o păşune plată, numai bună, mărginită de un lac, şi am coborât acolo. Când am ieşit din carlingă, am văzut o femeie şi un câine ciobănesc la marginea câmpului. Femeia avea o puşcă. Când s-a apropiat suficient ca să vadă motoarele şi însemnele, a spus: „Bine ţintit! Nu vrei să vii înăuntru, să iei o îmbucătură şi să dai un telefon la comandament?” În depărtare, vedeam cele două avioane ME-110 arzând. „Eşti foarte celebru, Jetboy”, mi-a spus. „Ţi-am urmărit isprăvile în ziarul de Sawrey. Eu sunt doamna Heelis.” A întins mâna şi eu i-am strâns-o. „Doamna William Heelis? Iar satul acesta este Sawrey?” „Da”, a răspuns. „Sunteţi Beatrix Potter!” am exclamat. „Aşa se pare”, a zis ea. Belinda, era o bătrână îndesată, într-un pulover zdrenţăros şi o rochie veche şi urâtă! Dar când zâmbea, jur că se lumina toată Anglia!

Belinda deschise cartea. Pe pagina albă scria:

„Pentru prietena americană a lui Jetboy,

Belinda, de la doamna William Heelis
(„Beatrix Potter”),
12 aprilie 1943.”

Jetboy bău cafeaua pe care i-o făcuse între timp Belinda.

— Unde sunt prietenele tale? întrebă el.

— Păi, el… ele ar fi trebuit să ajungă deja. Mă gândeam să mă duc la capătul holului să încerc să le sun. Pot să mă schimb şi să stăm pe undeva să depănăm amintiri. Pot să le dau telefon, zău.

— Nu, zise Jetboy. Uite cum facem: te caut spre sfârşitul săptămânii, putem ieşi într-o seară când nu eşti ocupată. Ne-am simţi bine.

— Cu siguranţă.

Jetboy se ridică să plece.

— Mulţumesc pentru cărţi, Bobby. Înseamnă mult pentru mine, vorbesc serios.

— Mă bucur mult să te revăd, Bee.

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa de când eram la orfelinat. Caută-mă cât de curând, bine?

— Categoric, spuse el, aplecându-se şi sărutând-o din nou.

În timp ce cobora scările, se intersectă cu un individ în costum de fante – pantaloni largi, sacou lung, lanţ de ceas, papion de dimensiunea unui umeraş, păr pomădat şi pieptănat pe spate, duhnind a Brylcreem şi Old Spice – care urca treptele câte două, fluierând *It Ain’t the Meat, It’s the Motion.* Jetboy îl auzi bătând la uşa Belindei.

Afară începu să plouă.

— Grozav! Exact ca-n filme, îşi spuse Jetboy.

Domnea o linişte de mormânt peste Pine Barrens, în noaptea următoare.

Apoi câinii începură să latre de peste tot, pisicile să urle, păsările să zboare speriate din mii de copaci, rotindu-se şi ţâşnind care încotro în noaptea neagră.

Paraziţii puseră stăpânire pe toate aparatele de radio din nord-estul Statelor Unite. Ecranele nou-apărutelor

televizoare pâlpâiră, în timp ce volumul se dublă. Oamenii adunaţi în preajma televizoarelor Dumont cu diagonala de 23 de centimetri săriră în lături la explozia de zgomot şi lumină, orbiţi, în camerele lor de zi, în baruri şi pe trotuarele din faţa magazinelor de electrocasnice, de la un capăt la altul al Coastei de Est.

Cei aflaţi afară, în noaptea aceea fierbinte de august, asistară la ceva şi mai spectaculos. În înaltul cerului, o dâră subţire de lumină se mişca, sclipind, într-o cădere continuă. Dâra se îngroşă, devenind mai strălucitoare, se transformă într-un bolid albastru-verzui, păru să se oprească, apoi se dezintegră în sute de scântei căzătoare, care se stinseră încet pe cerul negru presărat cu stele.

Unii susţineau că văzuseră încă o lumină, mai mică, după câteva minute. Rămăsese suspendată în aer o vreme, după care ţâşnise către vest, pălind pe măsură ce se îndepărta. În ziare abundaseră poveşti despre „rachetele fantomă” din Suedia, toată vara aceea. Era sezonul mort, când presa ducea lipsă de ştiri.

Câteva telefoane la centrul de meteorologie sau la bazele Aviaţiei Militare primiră acelaşi răspuns: era, probabil, un meteorit rătăcit al ploii de stele Delta Aquaride.

Departe, în ţinutul Pine Barrens, cineva ştia adevărul, însă n-avea chef să-l comunice nimănui.

Jetboy, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi, cămaşă şi o jachetă maro de aviator, păşi pe uşile Companiei Tipografice Blackwell. Deasupra uşii era o inscripţie în tonuri vii de roşu şi albastru: Sediul Companiei Cosh Comics.

Jetboy se opri la biroul de recepţie.

— Robert Tomlin, îl caut pe domnul Farrell.

Secretara, o blondă firavă, îl privi lung prin ochelarii cu rame mari şi alungite, care creau impresia că pe faţa ei poposise un liliac.

— Domnul Farrell a decedat în iarna lui 1945. Aţi fost în armată sau aşa ceva?

— Aşa ceva.

— Aţi dori să vorbiţi cu domnul Lowboy? El ocupă acum postul domnului Farrell.

— Cu persoana care răspunde de *Jetboy Comics,* cine-o fi.

Toţi pereţii începură să vibreze când presele de tipar se puseră în mişcare în fundul clădirii. Pereţii biroului erau tapetaţi cu copertele ţipătoare ale unor reviste de benzi desenate ce promiteau lucruri pe care *doar acestea* le puteau oferi.

— Robert Tomlin, anunţă secretara la interfon.

— *Cârr, bârr!* N-am auzit în viaţa mea de el! *Hârr!*

— În ce problemă spuneaţi c-aţi venit? întrebă secretara.

— Spuneţi-i că Jetboy vrea să-l vadă.

— Oh! exclamă ea, fixându-l cu privirea. Îmi cer scuze. Nu v-am recunoscut.

— Mi se întâmplă mereu.

Lowboy arăta ca un gnom fără strop de sânge în vene. Avea paloarea lui Harry Langdon, de buruiană crescută sub un sac de pânză.

— Jetboy!

Bărbatul îi întinse o mână ca un ciorchine de larve.

— Te-am crezut mort cu toţii, până am văzut ziarele de săptămâna trecută. Eşti un adevărat erou naţional, ştii?

— Nu mă simt aşa.

— Cu ce te pot ajuta? Nu că nu aş fi încântat să te cunosc în sfârşit, dar bănuiesc că eşti un om ocupat.

— Păi, în primul rând, am descoperit că nu mi-au mai fost depuse în cont sumele din drepturile de licenţă şi drepturile de autor, de când am fost declarat dispărut şi presupus mort, vara trecută.

— Zău, cum aşa? Probabil că Departamentul juridic le-a depus într-un cont escrow sau cam aşa, până când avea să se prezinte cineva să le revendice. Le cer să se ocupe de asta imediat.

— Ei bine, aş vrea să încasez banii acum, înainte să plec, spuse Jetboy.

— Hm? Nu ştiu dacă pot să fac asta. Sună îngrozitor de brusc.

Jetboy îl privi insistent.

— Bine, bine, lasă-mă să sun la Contabilitate, adăugă Lowboy, apoi zbieră în telefon.

— O, zise Jetboy. Un prieten a adunat exemplarele mele. Am verificat declaraţiile privind proprietatea şi distribuţia pe ultimii doi ani. Ştiu că în ultima vreme fiecare număr din *Jetboy Comics* s-a vândut în cinci sute de mii de exemplare.

Lowboy mai urlă o vreme în telefon. Îl puse în furcă.

— O să dureze puţin. Altceva?

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă cu revista, spuse Jetboy.

— Ce poate să nu-ţi placă? Se vinde în jumătate de milion de exemplare pe lună!

— În primul rând, avionul seamănă din ce în ce mai mult cu un glonţ. Şi desenatorii au modificat unghiul aripilor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Trăim în Era Atomică, băiete. Puştilor din ziua de azi nu le mai place un avion care arată ca o ciozvârtă roşie de miel, cu umeraşe atârnate în faţă.

— Mă rog, aşa a arătat dintotdeauna. Şi încă un lucru. De ce în ultimele trei numere afurisitul de avion e albastru?

— Nu-i vina mea! Eu unul n-am nimic împotriva culorii roşii. Numai că domnul Blackwell a trimis o notă internă cum că roşul să fie folosit de-acum înainte doar pentru sânge. E veteran de frunte!

— Spuneţi-i că avionul trebuie să aibă o formă normală şi culoarea celui real. De asemenea, v-au fost trimise în permanenţă rapoartele de luptă. Pe vremea când la acest birou stătea Farrell, benzile desenate vorbeau despre zbor, despre luptă şi despre distrugerea grupărilor de spionaj… chestii adevărate. Şi n-au fost niciodată mai mult de două aventuri Jetboy de câte zece pagini într-un număr.

— Pe vremea când la acest birou stătea Farrell, se vindeau doar două sute cincizeci de mii de exemplare pe

lună, preciză Lowboy.

Robert îl privi lung din nou.

— Ştiu că războiul s-a sfârşit şi toată lumea vrea o casă nouă şi senzaţii tari. Dar uitaţi ce-am găsit în numerele din ultimele douăsprezece luni. N-am luptat niciodată cu vreun Gropar, nici n-am pomenit de Muntele Osândei. Şi, haide, zău! Scheletul Roşu? Domnul Vierme? Profesorul Blooteaux? Ce-i cu atâtea cranii şi tentacule? Adică, zău, gemeni malefici pe nume Sturm şi Drang Hohenzollern? Maimuţa Nevertebrată, o gorilă cu şase seturi de coate? De unde scoateţi toate aiurelile astea?

— N-am niciun amestec. Scriitorii. O gaşcă de ţicniţi, care iau mereu benzedrină şi alte alea. În plus, asta vor copiii!

— Şi cum rămâne cu articolele despre pilotaj şi cele despre eroii de aviaţie veritabili? Credeam că în contractul meu erau prevăzute cel puţin două articole despre evenimente şi oameni reali în fiecare număr.

— O să reanalizăm situaţia. Dar îţi pot spune că ţâncii nu mai vor aşa ceva. Vor monştri, nave spaţiale, chestii care să-i facă să-şi ude patul. Mai ţii minte? Ai fost şi tu copil!

Jetboy luă un creion de pe birou.

— Aveam treisprezece ani când a început războiul, cincisprezece când au bombardat Pearl Harbour. Vreme de şase ani am tot luptat. Uneori am impresia că n-am fost niciodată copil.

Lowboy rămase tăcut o clipă.

— Îţi spun eu ce trebuie să faci, vorbi el. Trebuie să alcătuieşti o listă cu toate lucrurile care nu-ţi plac la revistă şi să ne-o trimiţi. O să cer Departamentului juridic să analizeze lista şi vom încerca să facem ceva, să rezolvăm problemele. Desigur, tipărim trei numere în avans, aşa că abia după Ziua Recunoştinţei o să apară schimbările. Sau mai târziu.

Jetboy oftă.

— Înţeleg.

— Vreau neapărat să te ştiu mulţumit, fiindcă *Jetboy* e seria mea preferată. Nu, vorbesc serios. Celelalte sunt

doar obligaţii de serviciu. Doamne, şi ce serviciu: de respectat termene, de colaborat cu beţivani sau mai rău, de supravegheat tipografii… îţi dai seama! Dar îmi place să lucrez la *Jetboy.* E special.

— Ei, mă bucur.

— Sigur, sigur.

Lowboy bătu darabana pe birou.

— Mă întreb de ce durează atâta.

— Probabil că iau la mână registrele de contabilitate paralelă, zise Jetboy.

— Hei, nu! Aici lucrăm corect!

Lowboy se ridică în picioare.

— Glumeam.

— A! Şi, ia spune, în ziare scria că ai eşuat pe o insulă pustie sau aşa ceva. Destul de chinuitor, nu?

— Păi, m-am simţit singur. M-am săturat de prins şi de mâncat peşti. Dar mai ales a fost plictisitor. Şi am pierdut totul. Nu la propriu, vreau să zic, ci în sensul că am pierdut ce-a urmat. Am stat acolo din 29 aprilie ’45 până luna trecută. Uneori aveam impresia că o să-mi pierd minţile. Nu mi-a venit să cred când, într-o dimineaţă, ridicând privirea, am văzut nava americană *Reluctant* ancorată la un kilometru de ţărm. Am lansat un semnal şi m-au luat. A durat o lună până am ajuns undeva să repar avionul, să mă odihnesc, să merg acasă. Mă bucur că m-am întors.

— Îmi imaginez. Şi erau multe animale periculoase pe insulă? Adică lei, tigri, din astea?

Jetboy râse.

— N-avea decât un kilometru lăţime şi vreo doi lungime. Erau păsări, şobolani şi şopârle.

— Şopârle? Mari? Veninoase?

— Nu. Mici. Cred c-am mâncat jumătate din ele până să plec. Am ajuns să mă descurc destul de bine cu o praştie încropită dintr-un furtun de oxigen.

— Hm! Sunt convins!

Uşa se deschise şi în încăpere intră un individ înalt, cu cămaşa mânjită de cerneală.

— El să fie? îl întrebă Lowboy.

— Nu l-am văzut decât o singură dată, dar aşa s-ar zice, răspunse bărbatul.

— Mie îmi ajunge! zise Lowboy.

— Mie nu, spuse contabilul. Arată-mi un act de identitate şi semnează chitanţa asta.

Jetboy oftă şi se conformă. Studie suma de pe fila de cec. Avea mult prea puţine zerouri. Împături cecul şi-l vârî în buzunar.

— Voi lăsa la secretara dumneavoastră adresa pentru următorul cec. Şi voi trimite în cursul săptămânii o scrisoare cu obiecţiile mele.

— Foarte bine. A fost o adevărată plăcere să te cunosc. Să sperăm că vom avea o colaborare îndelungată şi fructuoasă.

— Mulţumesc, presupun, zise Jetboy, părăsind biroul alături de contabil.

Lowboy se aşeză înapoi în scaunul lui rotativ. Îşi împreună mâinile la ceafă şi se uită la biblioteca de vizavi.

Brusc, se aplecă, smulse receptorul şi formă cifra nouă, ca să vorbească în exterior. Îl sună pe scenaristul principal pentru *Jetboy Comics.*

Îi răspunse un glas năuc, mahmur, după ce telefonul sună de douăsprezece ori.

— Limpezeşte-ţi minţile, sunt Lowboy. Fii atent: număr special, cincizeci şi două de pagini, o singură poveste. Eşti gata? „Jetboy pe Insula Dinozaurilor!” Ai priceput? Văd o mulţime de oameni ai cavernelor şi un imens… cum îi spune… *king rex.* Ce? Da*,* da, un tiranozaur. Poate un grup de soldaţi din rezistenţa japoneză. Ştii tu. Da, poate chiar samurai. De când? Au dispărut în anul 1100? Iisuse! Mă rog. Ştii exact ce ne trebuie. Cum adică? Marţi. Să fie gata până la cinci după-masa. Joi, de acord? Nu te mai lamenta! Vorbim despre o sută cincizeci de dolari cât ai bate din palme. Ne vedem joi.

Lowboy închise telefonul. Apoi sună un ilustrator şi-i descrise cum voia să fie coperta.

Ed şi Fred se întorceau de la o livrare în Pine Barrens.

Circulau cu un camion. În bena basculantă se aflaseră, cu câteva minute mai devreme, şase metri cubi de beton proaspăt. Cu opt ore înainte, acolo se aflaseră cinci metri cubi şi jumătate de apă, nisip, pietriş, ciment... şi un ingredient secret.

Ingredientul secret încălcase trei din cele Cinci Reguli Obligatorii pentru a face o afacere neînregistrată şi scutită de taxe pe teritoriul statului.

Acest ingredient, de sex masculin, fusese însoţit de alţi oameni de afaceri la un centru de vânzări angro de echipamente pentru construcţii, unde îi fusese prezentat, personal şi de aproape, modul cum funcţionează o betonieră.

Nu că Ed şi Fred ar fi avut vreo legătură cu asta. Fuseseră chemaţi cu o oră în urmă şi întrebaţi dacă erau dispuşi să conducă un camion prin pădure pentru două miare.

Era întuneric în pădure, la doar câţiva kilometri de oraş. Ai fi zis că nu exista nici măcar un cătun pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

Farurile luminau şanţurile unde zăceau, în mormane diforme, tot ce-ţi putea trece prin minte, de la avioane vechi până la sticle cu acid sulfuric. Unele gunoaie erau de dată recentă. Câteva fumegau, năpădite de flăcări. Altele mocneau, răspândind o lumină roşiatică. O baltă de metal lichid bolborosi şi săltă când trecură razant pe lângă ea.

Şi apoi erau din nou în adâncul pădurii de pini, ţopăind printre făgaşe.

— Hei! ţipă Ed. Opreşte!

Fred frână brusc, oprind motorul.

— Fir-ar! făcu el. Ce naiba te-a apucat?

— Acolo, în spate! Jur că am văzut un individ împingând o bilă de sticlă fluorescentă, mare cât casa!

— Iar eu jur că nu mă întorc, răspunse Fred.

— Haide, zău! Nu vezi aşa ceva în fiecare zi.

— La naiba, Ed! Într-o zi o să ne omori pe amândoi!

Nu era o bilă de sticlă. Şi, după cum constatară, fără să aibă nevoie de lanterne, nicio mină magnetică nu era. Era un recipient sferic care răspândea o strălucire proprie, pe suprafaţa căruia dansau vârtejuri de culori. Omul care îl împingea era ascuns în spatele lui.

— Parc-ar fi un tatu fluorescent care se rostogoleşte, zise Fred, care călătorise în Vest.

Bărbatul din spatele recipientului clipi, orbit de lanternele lor. Murdar şi zdrenţăros, avea o barbă pătată de tutun şi o claie de păr ca un burete de sârmă.

Se apropiară.

— E al meu, declară el, postându-se în faţa obiectului, cu braţele depărtate.

— Uşurel, bătrâne, spuse Ed. Ce ai acolo?

— Biletul meu spre o viaţă uşoară. Sunteţi de la Forţele Aeriene?

— Pe naiba! Hai să ne uităm puţin.

Bărbatul luă de jos o piatră.

— Staţi pe loc! Am găsit-o acolo unde era şi avionul prăbuşit. Aviaţia va plăti o căruţă de bani ca să le dau înapoi bomba asta atomică.

— Nu seamănă cu niciuna dintre bombele atomice pe care le-am văzut, remarcă Fred. Uită-te la inscripţia de pe ea. Nici măcar nu e în engleză.

— Singur că nu! Trebuie că e o armă secretă. De-aia au înzorzonat-o aşa de ciudat.

— Cine?

— V-am spus deja mai multe decât aveam de gând. La o parte din calea mea!

Fred îl fixă cu privirea pe bătrânul ţicnit.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, zise el. Mai spune.

— La o parte, băiete! Am omorât cândva un om pentru o conservă de porumb dulce.

Fred vârî mâna în jachetă. Scoase un pistol cu o ţeavă care arăta ca un burlan.

— S-a prăbuşit azi-noapte, spuse bătrânul, cu o privire sălbatică. M-a trezit. A învăpăiat tot cerul. L-am căutat azi toată ziua, închipuindu-mi că pădurea va mişuna de

oamenii Aviaţiei şi poate poliţişti, dar n-a venit nimeni. L-am găsit chiar înainte să se întunece. Ţăndări era. Cu aripile smulse cu totul. Şi plin de oamenii în haine bizare, împrăştiaţi de jur împrejur. Inclusiv femei.

Bătrânul îşi plecă fruntea un minut, cu un aer ruşinat.

— În orice caz, erau toţi morţi. Cred că a fost un avion cu reacţie, fiindcă n-am găsit elice sau ceva. Şi bomba asta atomică zăcea chiar acolo, printre rămăşiţe. M-am gândit că Aviaţia ar plăti bani frumoşi s-o recupereze. Un amic de-al meu a găsit odată un balon meteorologic şi i-au dau un dolar şi-un sfert. Mă gândesc că asta e cam de-un milion de ori mai importantă!

Fred izbucni în râs:

— Un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi, zici? Eu îţi dau zece dolari pe ea.

— Pot să capăt un milion!

Fred trase piedica revolverului.

— Cincizeci, zise bătrânul.

— Douăzeci.

— Nu-i corect. Dar accept.

— Ce-ai de gând să faci cu ea? întrebă Ed.

— I-o duc doctorului Tod, răspunse Fred. O să ştie el ce-i de făcut cu ea. Se pricepe la tehnică.

— Şi dacă-i o bombă atomică?

— Ei bine, nu cred că bombele atomice au pulverizatoare pe ele. Şi bătrânul avea dreptate. Pădurile ar fi mişunat de oamenii Aviaţiei dacă ar fi pierdut o bombă atomică. La naiba, au fost detonate doar cinci în total. Nu cred să aibă mai mult de o duzină şi e limpede că ştiu unde se află fiecare, în orice moment.

— Păi, mină nu-i, zise Ed. Tu ce crezi că e?

— Nu mă interesează. Face banii. Dr. Tod o să-i împartă cu noi. E un tip cinstit.

— Pentru un pungaş, remarcă Ed.

Râseră şi iar râseră în timp ce obiectul huruia în spatele camionului.

Poliţiştii militari îl aduseră pe roşcovan în biroul lui şi făcură prezentările.

— Te rog, ia loc, doctore, spuse A.E., aprinzându-şi pipa.

Bărbatul părea tensionat, cum era şi de aşteptat după două zile de interogatoriu cu serviciile secrete ale Armatei.

— Am aflat ce s-a întâmplat în White Sands şi că nu vrei să vorbeşti cu nimeni în afară de mine, spuse A.E. Înţeleg că au folosit pentothal de sodiu pe tine şi că n-a avut niciun efect.

— M-a îmbătat, răspunse bărbatul.

Părul lui părea, în lumina aceea, galben-portocaliu.

— Dar n-ai vorbit?

— Am spus una, alta, dar nu ce voiau ei să audă.

— Foarte neobişnuit.

— Chimie sangvină.

A.E suspină. Privi pe fereastra biroului său de la Princeton.

— Foarte bine, aşadar. Îţi voi asculta povestea. Nu zic c-am s-o şi cred, dar o voi asculta.

— În regulă, spuse bărbatul, trăgând adânc aer în piept. Ascultaţi. Se apucă să vorbească, la început rar, articulând cuvintele cu grijă.

Pe măsură ce vorbea, căpăta încredere şi, când debitul lui verbal se acceleră, apăru accentul, un accent pe care A.E. nu-l putea cataloga – cam ca al unuia de pe insula Fiji care învăţase engleza cu un suedez. A.E. îşi reumplu pipa de două ori, apoi o lăsă neaprinsă după ce o umplu a treia oară. Şedea uşor aplecat, clătinând din cap când şi când. Părul său cărunt părea o aureolă în lumina după-amiezii.

Bărbatul isprăvi.

A.E. îşi aminti de pipa lui, găsi un chibrit, îl aprinse. Îşi duse mâinile la ceafă. Avea o mică gaură în pulover, lângă cotul stâng.

— N-o să creadă o iotă, declară el.

— Nu-mi pasă, dacă o să ia măsuri, zise bărbatul. Dacă recuperez arma.

A.E. se uită la el.

— Dacă te-ar crede vreodată, implicaţiile întregii poveşti

ar umbri motivul prezenţei tale aici. Faptul că *tu* eşti *aici,* dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Atunci, ce putem face? Dacă nava mea ar mai fi funcţională, aş căuta singur. În condiţiile date, am făcut ce-am putut mai bine: m-am asigurat că aterizez undeva unde să atrag atenţia, am cerut să vă vorbesc. Poate alţi oameni de ştiinţă, institute de cercetare…

A.E. râse.

— Iartă-mă. Nu înţelegi cum merg lucrurile aici. Vom avea nevoie de armată. Şi vom avea parte de armată şi de guvern fie că vrem, fie că nu, aşa că ar fi cel mai bine să stabilim noi condiţiile, de la bun început. Problema e că trebuie să găsim ceva care să li se pară lor *plauzibil* şi totodată să-i mobilizeze să înceapă căutările. Am să le vorbesc despre tine celor din Armată, apoi îi voi suna pe câţiva amici de-ai mei. Abia ce-am încheiat un uriaş război mondial şi multe lucruri trec cumva neobservate sau se pierd în vânzoleala generală. S-ar putea să găsim o soluţie tocmai pornind de aici. Dar e mai bine să facem toate acestea de la o cabină telefonică. Poliţia Militară va fi pe-aproape, aşa că va trebui să vorbesc încet. Spune-mi, zise el, luându-şi pălăria din colţul unei biblioteci în dezordine, îţi place îngheţata?

— Lactoză şi zaharuri coagulate într-un amestec ţinut chiar sub punctul de îngheţ? întrebă bărbatul.

— Te asigur, spuse A.E., că e mai bună decât pare când o descrii şi de-a dreptul reconfortantă.

Braţ la braţ, ieşiră pe uşa biroului.

În Hangarul 23, Jetboy mângâia trupul rănit al avionului său. Linc ieşi din biroul său, ştergându-şi mâinile cu o cârpă unsuroasă.

— Hei, cum a mers? întrebă el.

— Grozav. Vor cartea de memorii. Va fi marea lor lansare a primăverii, dacă le-o trimit la timp. Sau cel puţin aşa au spus.

— Încă eşti ferm hotărât să vinzi avionul? întrebă mecanicul. Îmi pare tare rău să-mi iau adio de la el.

— Păi, acel capitol din viaţa mea s-a încheiat. Nu-mi doresc să mai zbor niciodată, nici măcar ca simplu pasager.

— Ce vrei să-i fac?

Jetboy examină avionul.

— Ştii ce, pune-i extensiile de aripi şi rezervoarele exterioare. Arată mai mare şi mai strălucitor aşa. Probabil o să-l cumpere cineva de la un muzeu, aşa îmi închipui. Prima dată îl ofer unor muzee. Dacă nu merge, dau anunţuri în ziare. Demontăm armamentul mai târziu, dacă îl cumpără vreun particular. Verifică tot, vezi să fie în ordine. N-ar fi trebuit să se strice nimic de la San Francisco până aici, iar la Baza Hickam i-au făcut o revizie generală bunicică. Fă-i ce crezi tu că trebuie.

— Sigur că da.

— Te caut mâine, dacă nu intervine nimic urgent.

Aeronavă istorică de vânzare. Bimotorul lui Jetboy. 2 reactoare x 544 kg. Viteza 965 km/h la 7600 m altitudine. Autonomie 1000 km. Rezervoare exterioare de aripi de 3800 l (rezervoare şi extensii aripi incluse), lungime 9,45 m, anvergura 10,05 m (14,95 m cu extensii aripi). Se acceptă oferte rezonabile. Trebuie văzut ca să poată fi apreciat. Expus în Hangarul 23, Aerodromul Bonham, Shantak, New Jersey.

Jetboy stătea în faţa librăriei, privind piramida de titluri noi din vitrină. Era limpede că perioada raţionalizării hârtiei trecuse. Anul viitor, cartea lui se va afla printre ele. Nu doar o carte de benzi desenate, ci povestea adevărată a războiului, aşa cum o trăise el. Spera că va fi destul de bună ca să nu se piardă în mormanul de cărţi.

Aşa cum spunea cineva, se părea că până şi ultimul bărbier ori pantofar înrolat scrisese o carte despre rolul său decisiv în război.

Erau şase volume de memorii de război într-o singură vitrină, scrise de toată lumea, de la locotenent-colonel la general-maior (poate că acei bărbieri caporali nu

scriseseră, până la urmă, atât de multe cărţi?).

Sau poate scriseseră unele dintre cele două duzini de romane de război care umpleau o altă vitrină.

Lângă uşă, într-o vitrină separată, erau expuse în grămezi două bestselleruri care nu aveau nicio legătură cu războiul. Unul se intitula „Lăcusta se târăşte”, de un anume Abendsen (Hawthorne Abendsen, evident un pseudonim). Celălalt, „Să creşti flori la lumina lumânării într-o cameră de hotel”, era un volum gros, scris de o femeie atât de sfioasă, încât se semna „doamna Charles Fine Adams”. Probabil o carte de poezii imposibil de citit, pe care publicul, în nebunia lui, o îmbrăţişase. Gusturile nu se discută.

Jetboy îşi vârî mâinile în buzunarul jachetei de piele şi se îndreptă spre cel mai apropiat cinematograf.

Tod privea fumul ridicându-se din laborator şi aştepta să sune telefonul. La opt sute de metri distanţă, oamenii se apropiau şi se îndepărtau de clădire în fugă.

Nu se întâmplase nimic, timp de două săptămâni. Thorkeld, cercetătorul pe care-l angajase să conducă testele, îi raportase zilnic. Substanţa nu avea efect pe maimuţe, câini, şobolani, şopârle, şerpi, broaşte, insecte, nici măcar asupra peştilor plutind în apă. Dr. Thorkeld începea să creadă că oamenii lui Tod plătiseră douăzeci de dolari pentru un gaz inert într-un recipient sofisticat.

Câteva momente mai devreme, avusese loc o explozie. Acum aştepta.

Telefonul sună.

— Tod… o, Doamne! Sunt Jones de la laborator…

O serie de pârâituri perturbă convorbirea.

— O, sfinte Isuse! Thorkeld e… toţi sunt…

Se auzi o bufnitură lângă receptor, la celălalt capăt al firului.

— O, Doamne…

— Calmează-te! spuse Tod. Toţi de afară sunt teferi?

— Da, da. Labora… *ooo!*

Tod îl auzi vomitând. Aşteptă.

— Scuze, dr. Tod. Laboratorul e încă izolat. Incendiul… e un foc mic, în iarbă, afară. Cineva a aruncat un chiştoc.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Eram afară la o ţigară. Cineva dinăuntru trebuie să fi făcut o boacănă, să fi scăpat ceva. Nu… nu ştiu. Majoritatea sunt morţi, cred. Sper. Nu ştiu. Ceva se… stai, stai. Cineva se mişcă în birou. Îl văd de aici, e…

Se auzi un declic, cineva ridicând receptorul la un alt capăt al liniei. Sunetul se alteră.

— Tog, Tog, spuse o voce, aproximarea unei voci.

— Cine-i acolo?

— Torgk…

— Torkeld?

— Uh! Aj'tor! Uh! Aj'tor!

Se auzi un sunet ca de sac plin cu calmari aruncat pe un acoperiş de tablă ondulată.

— Aj'tor!

Urmă un sunet ca de jeleu turnat într-un sertar de birou plin cu de toate.

Se auzi o împuşcătură şi receptorul săltă de pe birou.

— S-a… s-a… împuşcat, spuse Jones.

— Ies chiar acum, zise Tod.

După curăţenie, Tod se afla din nou în biroul său. Nu fusese deloc plăcut. Recipientul era încă intact. Accidentul se produsese cu un eşantion. Celelalte animale erau tefere. Doar oamenii căzuseră victime. Trei muriseră pe loc. Unul dintre ei, Thorkeld, se sinucisese. Forţaţi de împrejurări, Tod şi Jones omorâseră alţi doi. O a şaptea persoană lipsea, dar nu ieşise pe nicio uşă ori fereastră.

Tod se aşeză în scaunul său şi rămase multă vreme dus pe gânduri. Apoi întinse mâna şi apăsă pe butonul de pe birou.

— Da, doctore? întrebă Filmore, făcându-şi apariţia cu un teanc de telegrame şi ordine de curtaj sub braţ.

Dr. Tod deschise seiful biroului şi începu să numere bancnote.

— Filmore, aş vrea să mergi în Port Elizabeth din

Carolina de Nord şi să-mi cumperi cinci dirijabile tip B dezumflate. Spune-le că sunt vânzător de maşini. Aranjează livrarea pentru 30.000 de metri cubi de heliu în depozitul din Pennsylvania de Sud. Dă-mi o listă cu tot ce avem. Dacă ne mai trebuie ceva, putem procura din magazinele de surplusuri. Ia legătura cu căpitanul Mack şi vezi dacă mai are cargoul acela. Ne vor trebui paşapoarte noi. Găseşte-mi-l pe Colley Sacks. O să am nevoie de o persoană de contact în Elveţia. Şi de un pilot cu licenţă pentru aeronave mai uşoare decât aerul. Câteva costume de scafandru şi oxigen. Balast, vreo două tone. Un vizor de bombardament. Hărţi nautice. Şi adu-mi o ceaşcă de cafea.

— Fred are o licenţă de zbor pentru aeronave mai uşoare decât aerul, spuse Filmore.

— Cei doi nu contenesc să mă uimească, răspunse dr. Tod.

— Am crezut c-am terminat cu ştrengăriile, şefu'.

— Filmore, răspunse Tod şi se uită la omul cu care era prieten de douăzeci de ani. Filmore, va *trebui* să mai faci unele ştrengării, fie că vrei, fie că nu.

Dewey era amiral la Manila Bay
Dewey era candidat mai alaltăieri.
Cu ochi umezi fata îi răspunse da,
Ne iubim noi oare? Aşa s-ar părea!

Copiii din curtea imobilului săreau coarda. Începuseră în secunda în care veniseră de la şcoală.

Iniţial, asta îl deranjă pe Jetboy. Se ridică de la maşina de scris şi se apropie de fereastră. Dar, în loc să strige la ei, îi privi.

Nu prea mergea scrisul, oricum. Ceea ce păruse o simplă relatare a faptelor, atunci când vorbise cu băieţii de la serviciile secrete, în timpul războiului, suna a fanfaronadă, odată ce cuvintele erau aşternute pe hârtie.

Trei avioane, două ME-109 şi un TA-152, au ieşit din nori pentru a se năpusti asupra avionului B-24 schilodit.

Fusese avariat de artileria grea. Avea două elice răsucite şi turela superioară lipsă.

Unul dintre avioanele 109 a coborât într-un picaj scurt, probabil pentru a executa un tonou şi a dezlănţui focul spre pântecele bombardierului.

M-am angajat cu avionul meu într-un viraj lung şi am declanşat focul în calea lui, de la o distanţă de 700 de metri, în timp ce mă întorceam. Am văzut trei proiectile lovind avionul 109, care apoi s-a dezintegrat.

TA-152 mă văzuse şi plonja să mă intercepteze. Când ME-109 a explodat, am redus viteza şi am acţionat aerofrânele. TA-152 a trecut în goană pe lângă mine, la mai puţin de 50 de metri. Am zărit surprinderea de pe chipul pilotului. Am lansat o salvă, cu tunul meu de 20 mm. Tot spatele avionului, pornind de la cupola carlingii, a fost spulberat.

M-am înălţat uşor. Ultimul 109 era în spatele Liberatorului, care trăgea cu mitralierele şi cu tunul. Scosese la luptă mitraliorul din spate şi turela ventrală nu avea elevaţie suficientă. Pilotul mişca încoace şi încolo coada bombardierului, ca să dea mitraliorilor de centru şansa să tragă şi ei, însă numai tunul din stânga mai funcţiona.

Eram la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă, dar, în urcare, mă poziţionasem deasupra inamicului, la dreapta. Am coborât botul avionului şi am tras un proiectil de 75 mm spre 109, chiar înainte ca acesta să intre în raza de acţiune a tunului meu.

Tot centrul avionului a dispărut: puteam să văd Franţa prin breşă. Singura imagine care mi-a rămas este aceea a unei umbrele deschise, văzute de sus, pe care cineva a închis-o rapid. Avionul ME-109 arăta în cădere ca o ghirlandă argintie de brad.

Apoi cei câţiva mitraliori rămaşi pe B-24 au deschis focul asupra mea, nerecunoscându-mi avionul. Am emis codul IFF[2], dar se pare că aparatul lor de recepţie era defect.

---

[2] IFF – acronimul pentru *Identification, friend or foe* (sistem de identificare amic-inamic) (n.tr.).

Jos, departe, am văzut două paraşute germane. Pesemne că piloţii primelor două avioane de luptă se salvaseră. M-am întors la bază.

În cursul inspecţiei de întreţinere s-a constatat că lipseau un proiectil de 75 mm şi doar douăsprezece proiectile de 20 mm. Doborâsem trei avioane inamice.

Ulterior am aflat că B-24 se prăbuşise în Canal şi că nu existau supravieţuitori.

Pe cine interesează chestiile astea? se întrebă Jetboy. Războiul s-a sfârşit. Chiar vrea cineva să citească „Puştiul cu reacţie”, atunci când va apărea? Mai există vreun om întreg la cap care vrea să citească *Jetboy Comics*?

Nici măcar nu cred că e nevoie *de mine.* Ce pot să fac eu acum? Să lupt împotriva fărădelegii? Mă şi văd mitraliind maşini pline de jefuitori de bănci. Asta da, luptă cinstită! Acrobaţii aviatice? S-a isprăvit cu aşa ceva după Hoover şi, în plus, nu vreau să mai zbor. Anul acesta, numărul oamenilor care vor zbura spre destinaţii de vacanţă îl va depăşi pe al tuturor celor care au fost în aer în ultimii patruzeci şi trei de ani, adunaţi laolaltă, cu avioane poştale, de dezinsecţie şi de război.

Ce pot eu să fac? Să distrug un cartel? Să hărţuiesc profitorii de război? O muncă fără noimă pentru mine! Să-i pedepsesc pe bătrânii care jecmănesc statul conducând orfelinate în care copiii sunt bătuţi şi înfometaţi? Nu-i nevoie de mine pentru asta. De Spanky, Alfalfa şi Buckwheat[3] e nevoie.

Unu – doi
Hitler la gunoi
Ini-mini-Mussolini,
Doarme cu rechinii.

Afară, se auzeau copii sărind acum două corzi mişcate în

[3] Personaje din seria de scurtmetraje de comedie *Our Gang* („Gaşca noastră”), cunoscută şi sub titlul The Little Rascals („Micuţii şmecheri”), lansată în anul 1922 (n.tr.).

direcţii opuse. Copiii au prea multă energie, se gândi Jetboy. Ţopăiră o vreme, apoi se mai domoliră.

Jos, în temniţele reci,
Doarme Hitler somn de veci.
Nemţii-l gâdilă, el tace,
În temniţă Hitler zace!

Jetboy se îndepărtă de fereastră. Poate că mi-ar prinde bine să mă duc iarăşi la cinematograf, gândi el.

De când o întâlnise pe Belinda, nu mai făcuse aproape nimic altceva decât să citească, să scrie şi să meargă la filme. Înainte să se întoarcă în ţară, ultimele două filme pe care le văzuse, într-o sală de conferinţe aglomerată din Franţa, la sfârşitul anului 1944, fuseseră nişte producţii siropoase prezentate succesiv. *That Nazty Nuisance,* un film produs de United Artists în '43, cu Bobby Watson în rolul lui Hitler şi cu Frank Faylen, unul dintre actorii preferaţi ai lui Jetboy, fusese cel mai bun dintre cele două. Celălalt, *Jive Junction,* era o mizerie a studioului PRC, cu Dickie Moore în rolul principal, despre o gaşcă de zurlii ahtiaţi după jazz care se bâţâie la cafeneaua din colţ.

Primul lucru pe care-l făcuse după ce îşi primise banii şi îşi găsise un apartament a fost să caute cel mai apropiat cinematograf. Acolo văzuse *Murder, He Says,* despre o casă plină de ţărănoi ţicniţi, cu Fred McMurray, Marjorie Main şi cu un actor pe nume Porter Hall, care îi juca pe cei doi asasini, Bert şi Mert, gemeni identici. „Care-i care?" întreabă Murray, iar Marjorie Main ia o coadă de topor şi-l loveşte pe unul dintre ei peste şale. Bărbatul se chirceşte de la brâu în sus, într-o caricatură de formă umană, dar rămâne în picioare. „Ăsta-i Mert", anunţă Main, aruncând coada de topor pe o stivă de lemne. „Nu-l ţine spatele." Filmul abunda în crime şi otrăviri, iar Jetboy îl considera cel mai amuzant pe care-l văzuse vreodată.

De atunci, mersese zilnic la cinematograf, intrând uneori în trei săli de cinema diferite şi văzând şase-opt filme pe zi. Se adapta în felul acesta la viaţa civilă, ca majoritatea

soldaţilor şi a marinarilor.

Văzuse *Un weekend pierdut* cu Ray Milland şi, din nou, Frank Faylen, de data aceasta în rolul unui infirmier într-un azil de nebuni; *A Tree Grows in Brooklyn, The Thin Man Goes Home* cu William Powel în cel mai bun rol al său de alcoolic. *Bring on the Girls, lt's in the Bag,* cu Fred Allen, *Incendiary Blonde, The Story of G. I. Joe* (Jetboy fusese subiectul unuia dintre foiletoanele lui Pyle, în '43), un film de groază intitulat *Isle of the Dead,* cu Boris Karloff, *Roma, oraş deschis,* un film italian de un gen nou, la o sală de artă, şi *Poştaşul sună întotdeauna de două ori.*

Şi alte şi alte filme, westernuri şi poliţiste, de la Monogram şi PRC şi Republic, filme pe care le văzuse în cinematografe de cartier deschise douăzeci şi patru de ore, dar pe care le uitase la zece minute după ce părăsise sala. Absenţa unor nume celebre şi aspectul de bărbaţi inapţi pentru serviciul militar al vedetelor masculine făcuseră din aceste filme rudele sărace din programul dublu care rula în timpul războiului. Toate durau exact cincizeci şi nouă de minute.

Jetboy oftă. Atât de multe filme, înfăţişând atât de mult din tot ce pierduse în timpul războiului. Pierduse până şi zilele victoriei în Europa şi înfrângerea Japoniei, blocat pe insula aceea, înainte ca echipajul navei americane *Reluctant* să-l găsească, pe el, împreună cu avionul său. După cum vorbeau băieţii de pe *Reluctant,* ai fi zis că pierduseră aproape tot războiul şi filmele, pe deasupra.

Aştepta cu nerăbdare filmele toamnei, pe care avea să le vadă încă de la lansare. Ca toată lumea. Ca pe vremea când era la orfelinat.

Jetboy se aşeză înapoi la maşina de scris. Dacă nu lucrez, n-o să termin cartea asta niciodată. La film mă duc diseară.

Începu să scrie toate lucrurile palpitante pe care le făcuse pe 12 iulie 1944.

În curte, mamele îşi chemau copiii la masă, în timp ce taţii se întorceau de la muncă. Vreo doi copii continuau să sară coarda şi glasurile lor se auzeau firave în aerul după-

amiezii:

Hitler, Hitler face-aşa,
Mussolini se pleac-aşa,
Sonja Henie se scutur-aşa,
Şi Betty Grable lipseşte-aşa!

Negustorul de mărunţişuri[4] de la Casa Albă avea o zi îngrozitor de proastă.

Debutase cu un telefon, puţin după ora şase dimineaţa. Băgăcioşii nervoşi de la Departamentul de Stat aveau niscaiva zvonuri fierbinţi din Turcia. Sovieticii îşi deplasau trupele la graniţele acestei ţări.

— Ei bine, spuse omul din Missouri fără ocolişuri, anunţaţi-mă când trec afurisita de graniţă, nu mai devreme.

Şi acum asta.

Întâiul Cetăţean al Independenţei privi uşa închizându-se. Ultimul lucru pe care îl văzu fu călcâiul lui Einstein dispărând. Talpa pantofului trebuia reparată.

Se aşeză în fotoliul său, îşi ridică ochelarii groşi de pe nas şi se frecă puternic la ochi. Apoi, cu coatele sprijinite pe birou, preşedintele îşi împreună vârfurile degetelor. Se uită la plugul miniatural de pe biroul său (acesta înlocuise puşca M-1 Garand în miniatură care se aflase acolo din ziua când preluase funcţia până la victoria asupra Japoniei). În colţul drept al biroului erau trei cărţi: Biblia, un dicţionar de sinonime intens răsfoit şi o istorie ilustrată a Statelor Unite. Avea trei butoane pe birou pentru a-i chema pe secretari, dar nu le folosea niciodată.

Acum, că a venit pacea, mă zbat să împiedic zece războaie să izbucnească în douăzeci de locuri. Toate fabricile sunt pândite de greve şi e mare păcat. Oamenii cer tot mai multe maşini şi frigidere şi sunt la fel de obosiţi ca mine de război şi de alerta de război.

---

[4] Harry S. Truman, preşedinte al SUA între 1945 şi 1953, poreclit aşa pentru că avusese un magazin de galanterie. O altă poreclă a sa era „omul slobod la gură din Missouri” (n.tr.).

Iar eu trebuie să pun iarăşi paie pe foc, ordonând căutarea unei bombe bacteriologice afurisite, care ar putea să infecteze toată populaţia Statelor Unite şi să ucidă cel puţin jumătate de planetă.

Mai bine-am fi rămas la luptele cu pietre şi cu ciomege.

Cu cât îmi mut mai repede fundul înapoi pe strada North Delaware nr. 219 din Independence, Missouri[5]*, cu atât mai bine îmi va fi mie şi acestei ţări nenorocite.*

Cu excepţia cazului în care nemernicul de Dewey vrea să candideze din nou la preşedinţie. Aşa cum spunea Lincoln, aş prefera să înghit un balansoar din coarne de cerb decât să-l las pe ticălos să devină preşedinte.

E singurul lucru care m-ar ţine aici după ce voi încheia mandatul domnului Roosevelt.

Să pornim cât mai repede, ca să putem lăsa Al Doilea Război Mondial în urmă, o dată pentru totdeauna.

Ridică receptorul.

— Fă-mi legătura cu şefii de Stat-Major, spuse el.

— Aici maiorul Truman.

— Domnule maior, sunt celălalt Truman, şeful dumitale. Fii bun şi dă-mi-l la telefon pe generalul Ostrander.

În timp ce aştepta, privi la copacii de afară, peste ventilatorul din fereastră (ura aerul condiţionat). Cerul avea acea nuanţă de albastru care vara se transformă repede în arămiu.

Îşi mută privirea la ceasul de pe perete: 10.23, ora de est.

Ce zi! Ce an! Ce secol!

— Generalul Ostrander la telefon, domnule!

— Generale, tocmai ne-am pomenit cu o nouă pacoste pe cap…

Două săptămâni mai târziu, sosi scrisoarea.

Depuneţi 20 de milioane de dolari în contul nr. 43221 deschis la Credit Suisse, Berna, în data de 14 septembrie, înainte de ora 23.00, altfel veţi pierde un oraş important.

---

[5] Adresa de domiciliu a lui Harry S. Truman (n.tr.).

Aveţi cunoştinţă despre această armă; voi, oamenilor, o căutaţi. Se află în posesia mea. Voi folosi jumătate asupra primului oraş. Ca să mă împiedicaţi s-o folosesc a doua oară, preţul creşte la 30 de milioane. Aveţi cuvântul meu că n-o voi folosi dacă se efectuează prima plată şi că vă voi trimite indicaţii despre locul de unde arma poate fi recuperată.

Omul slobod la gură din Missouri ridică receptorul.

— Toată lumea să se pună în mişcare, până la cel mai înalt nivel, ceru el. Convoacă imediat cabinetul, adună toţi şefii de Stat-Major. Şi Ostrander…

— Am înţeles.

— Mai bine ia legătura cu puştanul acela zburător, cum îl cheamă?

— Vă referiţi la Jetboy, domnule? Nu mai e în serviciul activ.

— Nu, pe naiba! Acum este!

— Am înţeles.

Obiectul a apărut pentru prima dată pe ecranele radarelor marţi, 15 septembrie 1946, la ora 14.24.

La 14.31 continua să se mişte încet spre oraş, la o altitudine de peste optsprezece mii de metri.

La 14.41 a fost declanşată prima dintre sirenele de atac aerian, folosite ultima oară în New York în aprilie 1945, în cadrul unui exerciţiu de tip black-out.

La ora 14.48 domnea panica.

Cineva din Biroul de Apărare Civilă acţionase butoanele greşite. Curentul se întrerupse peste tot, cu excepţia spitalelor, a posturilor de poliţie şi a cazărmilor de pompieri. Metrourile se opriră. Totul încremeni şi luminile semafoarelor se stinseră. Jumătate din echipamentele de siguranţă, care nu mai fuseseră verificate de când se sfârşise războiul, refuzau să funcţioneze.

Străzile erau înţesate de oameni. Poliţiştii alergau de colo colo, încercând să dirijeze traficul. Unii dintre poliţişti intrară în panică atunci când li se distribuiră măşti de

gaze. Reţeaua telefonică era bruiată. La intersecţii izbucniră încăierări. Oamenii erau călcaţi în picioare la gurile de metrou şi pe scările zgârie-norilor.

Podurile erau blocate.

Veneau ordine contradictorii. Dirijaţi oamenii spre adăposturi. Nu, nu, evacuaţi insula. Doi poliţişti, aflaţi în acelaşi colţ, strigau mulţimii indicaţii care se băteau cap în cap. Oamenii se mulţumeau în general să stea prin preajmă şi să privească.

Curând, un punct pe cer, înspre sud-est, le atrase atenţia.

Era mic şi strălucitor.

Artileria începu să bubuie, fără să-l atingă: se afla la trei mii de metri altitudine.

Continua să coboare.

Când tunurile instalate în New Jersey începută să tragă, panica se dezlănţui cu adevărat.

Era ora 15.00.

— E cât se poate de simplu, spuse dr. Tod.

Privi în jos, înspre Manhattan, care se întindea în faţa lui ca o comoară găsită. Se întoarse spre Filmore şi înălţă un dispozitiv cilindric care părea născut din împerecherea unei bombe artizanale cu un seif cu cifru.

— Dacă mi se întâmplă ceva, nu trebuie decât să introduci acest detonator în recipientul cu amestec exploziv, explică el, indicând deschiderea, sigilată cu bandă adezivă, din recipientul acoperit de inscripţii ce păreau în sanscrită. Îl reglezi la cinci sute, apoi manevrezi acest mâner, continuă el, indicând levierul trapei de la compartimentul bombelor. Va cădea de unul singur. Şi, da, m-am înşelat: n-avem nevoie de aparate de ochire. Precizia contează mai puţin.

Îl privi pe Filmore prin grilajul căştii. Toţi purtau costume de scafandru, cu furtunuri conectate la un rezervor central de oxigen.

— Asiguraţi-vă, bineînţeles, că fiecare om poartă costum şi cască. V-ar fierbe sângele în aerul rarefiat. Iar costumele

nu trebuie decât să menţină presiunea în timpul celor câteva secunde când se deschide camera bombelor.

— Nu prevăd nicio problemă, şefu'.

— Nici eu. După ce bombardăm New Yorkul, plecăm la întâlnirea noastră cu nava, aruncăm balastul, aterizăm şi ne îndreptăm spre Europa. Vor fi fericiţi să ne dea banii, în acel moment. N-au de unde să ştie că vom utiliza arma bacteriologică în întregime. Şapte milioane de morţi ar trebui să-i convingă că nu glumim.

— Uită-te acolo, spuse Ed, de pe scaunul copilotului. Acolo, jos de tot. Artilerie antiaeriană!

— Ce altitudine avem? întrebă Tod.

— Fix 17.600 de metri, răspunse Fred.

— Ţinta?

Ed oftă şi consultă o hartă.

— Douăzeci şi cinci de kilometri direct în faţă. Nimic de zis, ai folosit perfect aceşti curenţi de aer, dr. Tod.

Îl trimiseseră pe un aerodrom lângă Washington D.C., să aştepte. În felul acesta, se afla aproape de majoritatea oraşelor mari de pe Coasta de Est.

Îşi petrecu o parte din zi citind, o alta dormind şi în rest povestind despre război cu unii dintre ceilalţi piloţi. Însă majoritatea veniseră de curând şi nu apucaseră să se lupte decât în ultimele zile ale războiului.

Cei mai mulţi erau piloţi de avioane cu reacţie, ca şi el, formaţi pe aeronave P-59 Aircomet sau P-80 Shooting Stars. Doar câţiva din cei adunaţi în sala comună a piloţilor aparţineau escadrilei P-51 cu elice. Era o oarecare tensiune între jocheii avioanelor cu reacţie şi amatorii de pistoane.

Toţi reprezentau însă o specie nouă. Se zvonea deja că Truman are de gând să acorde autonomie Forţelor Aeriene ale Armatei, care, până în următorul an, aveau să devină Forţele Aeriene şi atât. La cei nouăsprezece ani ai săi, Jetboy simţea deja că viaţa trecuse pe lângă el.

— Se lucrează la ceva care va sparge bariera sunetului, spuse unul dintre piloţi. Bell se ocupă de asta.

— Un prieten de-al meu de la baza din Muroc zice că acuşi vom vedea Aripa Zburătoare în acţiune, interveni un altul. Au deja în lucru o variantă a sa cu reacţie. Un bombardier care poate să parcurgă două mii de kilometri în patru ore, să transporte un echipaj de treizeci de oameni, şapte paturi suprapuse, şi să stea în aer o zi şi jumătate.

— Ştie vreunul dintre voi ce-i cu alerta asta? întrebă un tip nervos, foarte tânăr, cu epoleţi de sublocotenent. Pun ruşii la cale ceva?

— Eu am auzit că suntem trimişi în Grecia, răspunse cineva. Uzo pentru mine, cu galoanele.

— Mai degrabă vodcă cehească din coji de cartofi. Suntem norocoşi dacă prindem Crăciunul.

Jetboy îşi dădu seama că-i lipsiseră glumele din sala comună mai mult decât şi-ar fi imaginat.

Intercomul sună şi o alarmă începu să urle. Jetboy se uită la ceas. Era ora 14.25.

Îşi dădu seama că îi lipsise şi altceva, mai mult decât glumele piloţilor. Zborul. Îl năpădeau acum toate amintirile. Zborul spre Washington, din seara precedentă, fusese doar un salt de rutină.

Dar acum era altfel. Era ca în vremea războiului. Avea un vector. Avea o ţintă. Avea o misiune.

Avea şi un costum experimental T-2 presurizat, din cele folosite de Marină – visul oricărui fabricant de corsete, numai cauciuc şi panglici, dotat cu tuburi de oxigen. Pe cap purta o veritabilă cască spaţială, desprinsă parcă din revista *Planet Comics.* Ajustaseră costumul pentru el cu o seară înainte, când remarcaseră aripile de mare altitudine şi rezervoarele exterioare ale avionului său.

— Ar fi bine să-l adaptăm pentru tine, i-a spus sergentul de zbor.

— Cabina mea e presurizată, a răspuns Jetboy.

— Ei bine, atunci, în caz că vor avea nevoie de tine sau în caz că se întâmplă ceva.

Costumul era prea rigid, chiar înainte să fie presurizat.

Braţele erau construite pentru o gorilă, pieptul pentru un cimpanzeu.

— O să apreciezi spaţiul suplimentar, dacă va fi o urgenţă şi se va umfla, îl asigură sergentul.

— Tu eşti şeful, răspunse Jetboy.

Se osteniseră şi să vopsească spatele în alb şi picioarele în roşu, ca să se asorteze cu echipamentul lui. Casca lui albastră şi ochelarii de pilot se vedeau prin bula de plastic transparent.

Acum, când se înălţa împreună cu restul escadrilei, era bucuros că avea costumul. Misiunea lui era să însoţească aeronavele P-80 şi să se angajeze în luptă doar la nevoie. Nu fusese niciodată un jucător de echipă.

Cerul se deschidea albastru în faţa lui, ca draperia de fundal din tabloul alegoric „Venus, Cupidon, Nebunia şi Timpul” al lui Bronzino, cu un nor singuratic înspre nord. Soarele stătea peste umărul lui stâng. Escadrila se înălţă. Jetboy mişcă aripile. Avioanele se distanţară, aranjându-se în formaţie de luptă, şi lansară proiectilele.

Bum bum bum bum! făceau tunurile de 20 mm ale lui Jetboy.

Trasoarele ţâşneau, arcuindu-se, din cele şase arme automate de calibrul 50 de pe fiecare P-80. Lăsară avioanele cu elice mult în urmă şi se îndreptară spre Manhattan.

Semănau cu un roi de albine furioase învârtindu-se sub burta unui şoim.

Cerul era plin de avioane, unele cu reacţie, altele cu elice, urcând asemenea zidului de nori al unui uragan.

Deasupra lor atârna un obiect masiv care înainta lent spre oraş. În locul unde s-ar fi aflat ochiul uraganului era torentul artileriei antiaeriene, mai dens decât tot ce văzuse Jetboy vreodată peste Europa ori Japonia.

Explozia se producea mult prea jos, abia la nivelul avioanelor de luptă cu cea mai mare altitudine.

Centrul de Comandă îi apelă:

— Comandamentul Clark Gable către toate escadrilele.

Ţintă la unu şapte zero… repet, unu şapte zero mii metri altitudine. Zboară cu douăzeci şi cinci de noduri spre est-nord-est. Tirul e prea scurt.

— Opriţi focul! ordonă comandantul escadrilei. Vom încerca să zburăm suficient de sus ca să-l nimerim. Escadrila Hodiak, după mine.

Jetboy îşi ridică ochii spre înălţimile albastre. Obiectul îşi continua zborul lent.

— Ce are la bord? întrebă el Comandamentul Clark Gable.

— Comandamentul către Jetboy. Un tip de bombă, aşa ni s-a spus. Trebuie să fie un aparat de zbor mai uşor decât aerul, cu un volum de cel puţin cincisprezece mii de metri cubi ca să poată atinge această altitudine. Terminat.

— Încep ascensiunea. Dacă celelalte avioane nu reuşesc să se înalţe atât de sus, rechemaţi-le.

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi:

— Recepţionat.

Avioanele P-80 scânteiau deasupra lui ca nişte crucifixuri de argint, când înălţă botul aeronavei.

— Haide, iubito, spuse el. Să zburăm niţel.

Avioanele Shooting Star începură să se îndepărteze în aerul rarefiat. Jetboy nu auzea decât sunetul propriei respiraţii în urechi şi vaietul subţire al motoarelor sale.

— Haide, fetiţo! spuse el. Hai, că poţi!

Obiectul de deasupra lui se desluşea acum ca un aparat de zbor meşterit din şase baloane dirijabile, cu o nacelă dedesubt. Nacela arăta de parcă ar fi fost cândva coca unei vedete torpiloare. Atât putea vedea. Mai sus, cerul era violet şi glacial. Următoarea staţie: spaţiul cosmic.

Ultimele avioane P-80 glisară pe scara albastră a cerului. Câteva lansaseră tiruri sporadice, răsucindu-se în aer asemenea avioanelor de vânătoare în război, sub pântecele bombardierelor. Trăgeau în timp ce se înălţau. Însă trasoarele lor căzură înainte să atingă baloanele.

Un P-80 se prăbuşi trei mii de metri, înainte ca pilotul să reuşească să-l redreseze.

Avionul lui Jetboy protestă, gemând. Era greu de controlat. Îl înălţă din nou, cu mare efort.

— Ţineţi-i pe toţi la o parte, ceru el Comandamentului Clark Gable, adresându-se apoi avionului său: Îţi dăm acum puţin spaţiu de manevră.

Detaşă rezervoarele auxiliare. Acestea căzură ca nişte bombe în urma lui. Declanşă focul. *Bum bum bum bum!* făcură tunurile. Şi iar, şi iar.

Trasoarele sale se arcuiră spre ţintă, apoi căzură şi ele. Mai trase patru salve până când tunul său rămase fără muniţie. Apoi goli cele două arme automate de calibrul .50 din spate, dar cele o sută de proiectile se terminară cât ai clipi.

Jetboy coborî într-un picaj scurt, ca un somon ce plonjează pentru a evita cârligul, prinzând viteză. După un minut, înălţă botul avionului şi JB-1 se lansă într-o lungă spirală ascendentă.

— Aşa-i mai bine, nu? întrebă el.

Motoarele zbârnâiau. Uşurat de povara sa, avionul se avântă în sus şi înainte.

La picioarele lui se aşternea Manhattanul, cu şapte milioane de locuitori. Probabil că priveau de acolo, de jos, ştiind că acestea ar putea fi ultimele imagini pe care aveau să le mai vadă. Poate că aşa ar trăi oamenii în Era Atomică, mereu cu ochii spre cer, întrebându-se: *Asta a fost?*

Jetboy se întinse şi apăsă cu cizma pe o pârghie. Un proiectil de 75 mm alunecă în închizătorul tunului. Apoi îşi aşeză mâna pe maneta de încărcare automată şi trase puţin manşa.

Avionul roşu cu reacţie tăie aerul ca o lamă de brici.

Era mai aproape acum, mai aproape decât ajunseseră ceilalţi şi totuşi nu destul de aproape. Avea la dispoziţie doar şase proiectile ca să-şi îndeplinească misiunea.

Avionul urca. Începu să se clatine în aerul rarefiat, ca un animal roşu escaladând cu ghearele o lungă tapiserie albastră care aluneca puţin cu fiecare salt al animalului.

Înălţă botul avionului.

Totul părea încremenit în aşteptare.

O dâră lungă şi subţire, trasată de proiectile, se întinse către el dinspre nacelă, ca mâna unei iubite.

Jetboy îşi descărcă tunul.

FRAGMENT DIN DECLARAŢIA AGENTULUI DE POLIŢIE FRANCIS V. O'HOOEY („FRANCIS, POLIŢISTUL GURALIV"), 15 SEPT. 1946, ORA 18.45.

Ne aflam pe Sixth Avenue, încercând să împiedicăm busculada creată de panică. Apoi lumea s-a potolit urmărind luptele aeriene şi toate cele ce se petreceau acolo sus.

Un ornitolog amator avea la el un binoclu, aşa că i l-am confiscat. Am urmărit astfel aproape tot, de la început pân' la sfârşit. Avioanele cu reacţie n-aveau noroc defel, iar artileria antiaeriană din Bowery nu se descurca nici ea. Eu zic ce-am mai tot zis: armata ar trebui dată în judecată, fiindcă băieţii din Apărarea Antiaeriană s-au panicat aşa de tare, că au uitat să regleze detonatoarele grenadelor şi am auzit că unele dintre ele au căzut în Bronx şi au făcut praf un bloc întreg.

În fine, avionul cel roşu, avionul lui Jetboy, carevasăzică, urca şi tot urca, dar mi se părea că-şi consumă toată muniţia fără să atingă balonul ăla.

Eram pe stradă, când văd că vine un camion de pompieri, cu sirenele urlând, la bord cu toată cazarma şi toţi rezerviştii, şi locotenentul îmi striga să urc, că am fost trimişi în West Side, să ne ocupăm de un accident de circulaţie şi nu ştiu ce tărăboi.

Aşa că sar în camion şi încerc să nu-mi dezlipesc ochii de la ceea ce se întâmplă sus pe cer.

Tărăboiul se cam încheiase. Sirenele de alertă aeriană continuau să urle, dar toată lumea era pe stradă, căscând gura la ce se petrecea pe cer.

Locotenentul începe să ţipe la noi să băgăm oamenii în clădiri măcar. Am împins câţiva pe nişte uşi şi apoi am mai tras o ocheadă prin binoclu.

Să fiu al naibii dacă Jetboy n-a nimerit câteva baloane (am auzit că şi-a folosit tunul) şi obiectul zburător pare mai mare – a mai coborât niţel. Dar flăcăul nu mai are muniţie şi nu poate zbura aşa de sus ca obiectul zburător şi începe să se învârtă în cercuri.

Am uitat să spun că dirijabilul ăla trăgea tot timpul cu aşa de multe mitraliere, că parcă era focul de artificii de Ziua Americii, iar avionul lui Jetboy încasa loviturile astea non-stop.

Apoi îşi răsuceşte el frumuşel avionul, se duce aţă înapoi şi se năpusteşte direct în... cum îi zice... în nacelă, asta era, cum au dirijabilele. Practic s-au contopit pur şi simplu. Trebuie că Jetboy mergea îngrozitor de încet deja, de parcă voia să se oprească, iar avionul lui a intrat ca-n brânză în chestia aia.

Şi obiectul ăla cu baloane cobora parcă puţin, nu prea mult, doar niţel. Apoi locotenentul mi-a înhăţat binoclul, dar am continuat să mă uit cât am putut mai bine, umbrindu-mi ochii cu palma.

Apoi am văzut o lumină puternică. Am crezut la început că totul a explodat şi m-am vârât sub o maşină. Dar când am ridicat ochii, baloanele erau tot acolo. „Atenţie! Adăpostiţi-vă!” a strigat locotenentul.

Atunci toţi au intrat iar în panică, se ascundeau sub maşini şi pe după ce apucau şi săreau prin ferestre. Preţ de un minut sau două, parcă am jucat într-un film din seria „Cei trei nătărăi”.

Câteva minute mai târziu, a plouat cu bucăţi roşii de avion pe toate străzile şi un morman întreg a căzut pe Terminalul Hudson...

Totul era învăluit în flăcări şi fum. Cabina pilotului crăpă ca o coajă de ou şi aripile se pliară ca un evantai. Un spasm străbătu trupul lui Jetboy când camerele costumului său presurizat se umflară. Stătea încovoiat şi semăna probabil cu un motan speriat.

Pereţii nacelei se despărţiseră ca o cortină la impactul cu aripile avionului, lăsând oxigenul să ţâşnească şi să

formeze un strat vălurit de gheaţă pe cockpitul spart.

Jetboy smulse tuburile costumului. Tubul de salvare avea aer pentru cinci minute. Se căzni să se agaţe de botul avionului de parcă ar fi avut cătuşe la mâini şi la picioare. Aceste costume erau concepute doar să-ţi permită să sari şi să tragi de inelul paraşutei.

Avionul se scutura ca un ascensor de marfă cu un cablu rupt. Jetboy se prinse cu mâna înmănuşată de o antenă radar şi simţi cum aceasta se îndepărtează de botul crăpat al avionului. Apucă o alta.

Oraşul se întindea douăzeci de kilometri mai jos. Clădirile făceau insula să arate ca un porc-spinos în zare. Motorul stâng al avionului său, şifonat şi scăpând combustibil, se desprinse şi căzu sub nacelă. Îl privi micşorându-se.

Aerul era violet ca o prună, învelişul baloanelor, strălucitor ca focul în lumina soarelui, iar pereţii nacelei, îndoiţi şi sfârtecaţi, ca un carton ieftin.

Întreaga epavă se scutură ca o balenă.

Cineva zbură pe deasupra lui Jetboy, printr-o gaură în metal, trăgând după sine o trenă de tuburi, ca braţele unei caracatiţe. În urma sa cădeau rămăşiţe împrăştiate în aer de decompresia explozivă.

Avionul se prăbuşea.

Jetboy vârî mâna prin peretele sfârtecat al nacelei şi găsi un punct de sprijin.

Hamul paraşutei i se agăţă de antenele radarului. Avionul se răsuci. Îi simţi greutatea.

Smuci hamul până cedă. Husele paraşutei se desprinseră, zgâriindu-l pe spate şi între picioare.

Avionul se îndoi de la mijloc, ca un şarpe cu spinarea ruptă, apoi se prăbuşi, cu aripile în sus, atingând cabina sfârtecată a pilotului, ca un porumbel care încearcă să dea din aripi. Apoi se întoarse pe o parte, făcându-se ţăndări.

Mai jos, omul care căzuse din nacelă, redus la un punct minuscul, se învârtea ca un aspersor către oraşul ce strălucea în zare.

Agăţat în spaţiu, cu o singură mână, la douăzeci de mii

de metri înălţime, Jetboy văzu cum avionul său se îndepărtează sub picioarele lui.

Cu mâna stângă îşi apucă încheietura dreaptă şi se ridică până reuşi să vâre un picior prin peretele nacelei şi să-şi croiască drum în interior.

Acolo mai erau doi oameni. Unul se ocupa de comenzi, celălalt stătea în mijloc, în spatele unei sfere uriaşe, în care introducea un cilindru. Turela unui tun distrus se afla într-o parte a nacelei.

Jetboy întinse mâna după pistolul de calibrul .38 legat peste piept. Era un chin să ajungă la el. Era un chin să alerge spre omul cu detonatorul.

Cei doi purtau costume de scafandru. Costumele erau umflate. Arătau ca nişte mingi gonflabile vârâte în pijamale. Se mişcau la fel de încet ca el.

Mâinile lui Jetboy se închiseră pe mânerul pistolului. Îl smulse din toc.

Arma îi zbură din mână, ricoşă de plafon şi sări afară prin breşa prin care intrase Jetboy.

Bărbatul de la comenzi trase un foc spre el. Jetboy făcu un salt către celălalt, cel cu detonatorul.

Mâna i se încleştă pe încheietura celuilalt, ascunsă sub costumul de scafandru, exact în momentul când bărbatul împingea cilindrul detonatorului în recipientul rotund. Jetboy observă că întregul dispozitiv stătea pe o uşă cu balamale.

Bărbatul avea doar jumătate de faţă. Dincolo de vizorul cu bare de protecţie al căştii de scafandru, se desluşea metalul neted care înlocuia cealaltă jumătate.

Bărbatul răsuci detonatorul cu ambele mâini.

Prin plafonul crăpat al cabinei de pilotaj, Jetboy zări un alt balon dezumflându-se. Îl cuprinse un fel de ameţeală. Cădeau direct spre oraş.

Jetboy apucă detonatorul cu ambele mâini. Nacela se clătină şi căştile celor doi se ciocniră.

Bărbatul de la comenzi îşi punea paraşuta în timp ce se îndrepta către crăpătura din perete.

O nouă zgâlţâitură îi proiectă pe Jetboy şi pe bărbatul cu

detonatorul unul spre celălalt. Cel de-al doilea tatona în spatele său, incomodat de costumul greoi, încercând să găsească levierul trapei.

Jetboy îl apucă de mâini şi îl trase spre el.

Se ciocniră, aplecaţi deasupra recipientului, fiecare cu o mână încleştată pe costumul celuilalt şi alta pe detonator.

Bărbatul încercă din nou să atingă levierul. Jetboy îl îmbrânci. Recipientul se rostogolea prin nacelă ca o minge de plajă uriaşă.

Se uită direct în ochiul bărbatului în costum de scafandru. Bărbatul împinse recipientul cu piciorul către trapa compartimentului bombelor. Întinse din nou mâna spre levier.

Jetboy răsuci detonatorul în sens opus.

Bărbatul în costum de scafandru vârî mâna la spate şi scoase un pistol automat de calibrul .45. Îşi retrase iute mâna de lângă detonator şi armă pistolul. Jetboy văzu cum ţeava armei se îndreaptă legănându-se spre el.

— Mori, Jetboy! Mori! strigă bărbatul.

Apăsă pe trăgaci de patru ori.

DECLARAŢIA AGENTULUI DE POLIŢIE FRANCIS V. O'HOOEY, 15 SEPT. 1946, ORA 18.45 (CONTINUARE)

Aşadar, când n-a mai plouat cu bucăţi de metal, am dat fuga toţi afară şi am privit în sus. Am văzut un punct alb sub dirijabilul acela. Am înhăţat binoclul de la locotenent.

Negreşit, era o paraşută. Am sperat că Jetboy reuşise să sară când avionul său s-a izbit de obiectul zburător.

Nu mă prea pricep la asemenea lucruri, dar ştiu că, dacă nu deschizi paraşuta la timp, dai de belea.

Apoi, sub ochii mei, baloanele şi ce mai aveau ele au sărit dintr-odată în toate părţile. Acum erau acolo, şi-n clipa următoare au explodat şi n-a mai rămas decât fum şi ţăndări sus, în aer.

Mulţimea a izbucnit în urale. Puştiul reuşise: nimicise monstrul înainte să reuşească să lanseze bomba atomică

asupra insulei Manhattan.

Apoi locotenentul ne-a spus să urcăm în camion: vom încerca să-l recuperăm pe Jetboy.

Am pornit la drum, încercând să ne imaginăm unde avea să aterizeze. Peste tot pe unde treceam, oamenii stăteau înconjuraţi de maşini distruse, incendii şi toată harababura, privind în sus şi aclamând paraşuta.

După vreo zece minute de drum, am observat o pată imensă pe cer, în locul exploziei. Celelalte avioane cu reacţie care zburaseră cu Jetboy reveniseră, survolând împrejurimile. Se vedeau şi câteva avioane Mustang şi Thunerjug[6]. Era ca un adevărat miting aviatic.

Nu ştiu cum am ajuns lângă podul Brooklin înaintea tuturor. Lucru bun, pentru că, exact când ne-am apropiat de apă, am văzut un individ căzând morman la vreo şase metri de mal. S-a prăbuşit ca un pietroi. Purta un costum de scafandru. Am înotat spre el. Eu l-am apucat de-un capăt al paraşutei, iar un pompier l-a apucat de tuburi şi am înotat şi l-am scos la mal.

Ei, bine, nu era Jetboy. Era cel pe care aveam să-l identificăm drept Edward Shiloh, zis Eddy Suavul, un borfaş.

Şi nu era tocmai teafăr. Am luat o cheie fixă din camionul de pompieri şi i-am deschis casca. L-am găsit mov ca un nap. Făcuse douăzeci şi şapte de minute până jos. Leşinase, bineînţeles, neavând destul aer de respirat acolo, sus, şi avea degerături aşa de grave, că am auzit c-au trebuit să-i taie un picior şi toate degetele de la mâna stângă în afară de cel mare.

Dar sărise înainte ca obiectul zburător să explodeze. Am ridicat ochii din nou, sperând să vedem paraşuta lui Jetboy sau ceva, dar nu era nimic, doar acea pată mare şi nebuloasă şi toate avioanele alea roind în jurul ei.

L-am dus pe Shiloh la spital.

Aceasta este darea mea de seamă.

---

[6] Supranume al avionului de vânătoare Republic P-47 Thunderbolt (n.tr.).

DECLARAŢIA LUI EDWARD SHILOH, „EDDY SUAVUL”, 16 SEPT. 1946 (FRAGMENT)

…toate cele cinci proiectile în vreo două dintre baloane. Apoi a intrat cu avionul direct în noi. Pereţii au explodat. Fred şi Filmore au fost aruncaţi fără paraşute afară.

Când presiunea a scăzut, aveam impresia că nu mă pot mişca, atât de rigid devenise costumul. Am încercat să-mi iau paraşuta. Atunci am văzut că dr. Tod avea detonatorul în mână şi îl apropia de bombă.

Am simţit cum avionul se desprinde de nacelă. În clipa următoare mă pomenesc cu Jetboy în faţa breşei pe care o făcuse avionul lui. Văzând că-i înarmat, scot şi eu pistolul. Dar el scapă pistolul şi se repede la Tod. „Opreşte-l, opreşte-l”, îmi strigă Tod prin staţia de emisie a costumului.

Am un unghi bun de ochire, dar ratez şi apoi îl văd călare peste Tod şi peste bombă şi decid pe loc că îmi terminasem treaba de vreo cinci minute şi nu sunt plătit pentru ore suplimentare.

Aşadar, mă îndrept spre breşă, auzind în tot acest timp scrâşnete şi ţipete prin staţia radio, fiindcă ei doi se luptă. Apoi Tod urlă şi îşi scoate .45-ul. Jur că a descărcat patru gloanţe în Jetboy şi era foarte aproape. Apoi se prăbuşesc împreună şi eu sar în gol.

Numai că am fost prost şi am tras de coardă prea repede. Paraşuta nu se deschide imediat şi se răsuceşte toată. Şi totul explodează deasupra mea, chiar înainte să leşin.

Şi m-am trezit aici, cu un pantof în plus, ştiţi ce vreau să spun…

…ce-au spus? Păi, am auzit mai mult frânturi. Să vedem. Tod zice: „Opreşte-l, opreşte-l”, şi eu trag. Apoi mă grăbesc spre spărtură. Ţipau. Pe Jetboy nu l-am putut auzi decât prin staţia radio de la costumul lui Tod, atunci când şi-au ciocnit căştile. Probabil că s-au ciocnit de multe ori, fiindcă i-am auzit pe amândoi răsuflând greu.

Apoi Tod a luat pistolul şi a tras patru gloanţe în Jetboy, spunând: „Mori, Jetboy! Mori!” Apoi am sărit, iar ei trebuie că s-au mai luptat o secundă, după care îl aud pe Jetboy zicând: „Nu pot să mor încă. N-am văzut *The Jolson Story*”[7].

Thomas Wolfe era mort de exact opt ani, dar era o zi pe placul lui. Pe tot cuprinsul Americii şi în emisfera nordică era una dintre zilele acelea când vara abdică şi vremea vine mai degrabă de la poli şi din Canada decât din Golf şi din Pacific.

În cele din urmă i-au ridicat un monument lui Jetboy – „puştiul care nu putea să moară încă”. Un veteran încercat, în vârstă de nouăsprezece ani, împiedicase un dement să arunce Manhattanul în aer. Şi-au dat seama de asta după ce s-au mai liniştit cu toţii.

Dar a durat o vreme până şi-au amintit. Şi până s-au hotărât să-şi reia studiile sau să-şi cumpere noul model de frigider. Toată lumea a avut nevoie de multă vreme să-şi aducă aminte cum era viaţa înainte de 15 septembrie 1946.

Când newyorkezii au privit cerul şi l-au văzut pe Jetboy distrugând aeronava care-i ataca, au crezut că necazurile lor au luat sfârşit.

S-au înşelat, ca nişte şerpi care se apucă să traverseze o autostradă cu opt benzi.

Daniel Deck
Godot este copilotul meu:
Viaţa lui Jetboy
Lippincott, 1963

Din înaltul cerului, bruma măruntă începea să coboare.

O parte era purtată de vânt înspre est, antrenată de curenţii de aer.

Sub aceşti curenţi, bruma se aduna înapoi şi atârna ca virga, aşezându-se încet peste oraş, unde aburii se adunau

[7] Film american din 1946, despre viaţa cântăreţului Al Jolson (n.tr.).

şi se risipeau, ca norii în preajma unei furtuni.

Cădea pe pământ cu sunetul unei ploi blânde de toamnă.

ADORMITUL

ROGER ZELAZNY

I. LUNGUL DRUM SPRE CASĂ

Avea paisprezece ani când somnul a devenit duşmanul lui, o sumbră teroare de care a învăţat să se teamă aşa cum alţii se tem de moarte. Nu era vorba însă de o nevroză, într-una din formele ei misterioase. O nevroză cuprinde, în general, elemente iraţionale, pe când spaima lui era declanşată de o cauză anume şi urma un parcurs la fel de logic ca o teoremă geometrică.

Nu că viaţa lui ar fi fost lipsită de iraţionalitate. Dimpotrivă. Însă această iraţionalitate era un rezultat şi nu cauza în sine a stării sale. Cel puţin asta şi-a spus mai târziu.

Pe scurt, somnul era blestemul lui, osânda lui. Era iadul pe care îl trăia în rate.

Croyd Crenson absolvise opt clase şi nu reuşise s-o termine pe-a noua. Nu avea nicio vină pentru asta. Deşi nu fusese printre primii din clasă, nu se numărase nici printre codaşi. Fusese un copil obişnuit, cu o statură obişnuită, faţa pistruiată, ochii albaştri, părul şaten şi drept. Îi plăcuse să se joace de-a războiul cu prietenii, până la sfârşitul războiului adevărat. Apoi se jucaseră din ce în ce mai des de-a hoţii şi vardiştii. Pe când se jucau de-a războiul, aştepta – nu foarte răbdător – să-i vină rândul să fie asul avioanelor, Jetboy. Apoi, în jocul de-a hoţii şi vardiştii era de obicei unul dintre hoţi.

Începuse clasa a noua, dar, ca mulţi alţii, nu trecuse de prima lună: septembrie 1946…

— La ce te uiţi?

Îşi amintea întrebarea domnişoarei Marston, dar nu şi expresia feţei, pentru că nu-şi întorsese ochii de la

spectacol. Era un lucru obişnuit ca elevii să se uite pe fereastră, cu o frecvenţă sporită pe măsură ce ora trei se apropia, devenind mai palpabilă. Însă nu era un lucru obişnuit să nu se întoarcă repede când profesorul îi interpela, simulând un puseu final de atenţie în timp ce aşteptau să sune ultimul clopoţel al zilei de şcoală.

Răspunse fără să se întoarcă.

— La baloane.

Şi, cum alţi trei băieţi şi două fete, care aveau şi ei un unghi bun, priveau în aceeaşi direcţie, domnişoara Marston, mânată de curiozitate, se îndreptă spre fereastră. Acolo, rămase neclintită, cu ochii pe cer.

Baloanele – cinci sau şase la număr – se aflau la mare înălţime, obiecte minuscule la capătul unei alei de nori, mişcându-se de parcă ar fi fost legate între ele. Şi, foarte aproape, sub ele, un avion trecea în viteză. Amintiri în alb şi negru din jurnalele de ştiri de la cinematograf îi veniră în minte, încă proaspete. Ai fi putut jura că avionul ataca acei peştişori argintii.

Domnişoara Marston urmări scena câteva momente bune, apoi se întoarse.

— Aşa, copii, începu ea, nu e decât…

Atunci porniră sirenele. Involuntar, domnişoara Marston simţi cum umerii i se ridică, încordându-se.

— Raid aerian! strigă o fată din primul rând, pe nume Charlotte.

— Ba nu, zise Jimmy Walker, cu o scânteiere a aparatului său dentar. Nu mai există aşa ceva. Războiul s-a terminat.

— Cunosc sunetul, insistă Charlotte. De fiecare dată când era o alarmă…

— Dar nu mai e război, decretă Bobby Tremson.

— Ajunge, copii, interveni domnişoara Marston. Poate că le testează.

Însă, aruncând din nou o privire pe fereastră, zări o mică văpaie pe cer, înainte ca un banc de nori să ascundă privirii conflictul aerian.

— Rămâneţi la locurile voastre, spuse ea, văzând că

mulţi dintre elevi se ridicaseră şi se apropiau de fereastră. Mă duc în cabinet să aflu dacă este vorba despre un exerciţiu pe care nu l-au anunţat. Mă întorc imediat. Puteţi vorbi, dar să nu faceţi gălăgie.

Uşa se trânti în spatele ei. Croyd continuă să se uite la paravanul de nori, aşteptând să se dea în lături.

— E Jetboy, îi spuse el lui Bobby Tremson, peste culoarul dintre bănci.

— Hai, lasă-mă, făcu Bobby. Ce să caute acolo? Războiul s-a terminat.

— E un avion cu reacţie. Am văzut la jurnalul de ştiri şi aşa zboară. Şi Jetboy îl are pe cel mai bun.

— Inventezi! strigă Liza din fundul clasei.

Croyd dădu din umeri.

— Acolo, sus, sunt oameni răi, iar Jetboy îi înfruntă, insistă el. Am văzut focul. Se trage.

Sirenele continuau să urle. Din stradă se auzi un scârţâit de frâne, urmat de un claxon scurt şi de o bufnitură.

— Accident! strigă Bobby şi toţi se îmbulziră spre fereastră.

Atunci Croyd se ridică în picioare, ca nu cumva să se posteze cineva în faţa lui şi, pentru că era aproape, găsi un loc bun. Însă nu privi accidentul, ci continuă să scruteze cerul.

— I-a turtit portbagajul, spuse Joe Sarzanno.

— Ce? întrebă o fată.

Croyd nu auzea decât bubuiturile îndepărtate. Avionul nu se mai vedea.

— Ce-i zgomotul ăla? întrebă Bobby.

— Tirul avionului, răspunse Croyd.

— Eşti nebun?

— Încearcă să doboare obiectele alea zburătoare.

— Da, sigur… Exact ca-n filme.

Norii începeau să se adune din nou. Dar, înainte ca paravanul să se închidă, Croyd avu impresia că mai zăreşte o dată avionul năpustindu-se spre baloane. Însă norii nu-l lăsară să afle dacă ciocnirea s-a produs sau nu.

— La naiba! exclamă el. Fă-i praf, Jetboy!

Bobby râse şi Croyd îl împinse cu toată forţa.

— Hei! Ai grijă pe cine îmbrânceşti!

Croyd se întoarse spre el, dar Bobby nu dădea semne că vrea să facă un motiv de ceartă din asta. Se uita pe fereastră, arătând cu degetul.

— De ce fug toţi oamenii ăia?

— Habar n-am.

— Din cauza accidentului?

— Nu.

— Uite! Încă unul!

Un Studebaker albastru, apărut în viteză de după colţ, viră ca să evite cele două maşini oprite şi acroşă un Ford care venea din direcţia opusă. Ambele maşini se răsuciră de-a curmezişul pe şosea. Alte automobile frânară brusc, ca să se ferească, şi începură să claxoneze. Sunetul înăbuşit al bateriilor antiaeriane continua să puncteze vaietul sirenelor. Acum oamenii fugeau pe străzi, fără să dea nicio atenţie accidentelor.

— Credeţi c-a început din nou războiul? întrebă Charlotte.

— Nu ştiu, răspunse Leo.

Sunetul unei sirene de poliţie se alătură dintr-odată vacarmului.

— Doamne! strigă Bobby. Mai vine una!

Nici nu-şi termină bine vorba, că un Pontiac lovi în plin spatele uneia dintre maşinile oprite. Şase şoferi se înfruntau acum în picioare: doi se certau, ceilalţi pur şi simplu discutau, arătând din când în când spre cer. În scurt timp se despărţiră, îndepărtându-se grăbiţi în josul străzii.

— Ăsta nu-i niciun exerciţiu, conchise Joe.

— Ştiu, răspunse Croyd, examinând o porţiune de nor devenită roz din cauza strălucirii ascunse în spate. Cred că se întâmplă ceva foarte rău, adăugă el, retrăgându-se de la fereastră. Eu mă duc acasă.

— O s-o păţeşti, îl avertiză Charlotte.

Croyd se uită la ceasul de pe perete.

— Pun pariu că o să sune clopoţelul înainte să se

întoarcă domnişoara Marston, răspunse el. Dacă nu plecaţi acum, nu cred că o să vă mai lase, cu tot ce se întâmplă. Iar eu vreau să merg acasă.

Croyd se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Vin şi eu, anunţă Joe.

— O s-o păţiţi amândoi.

Străbătură coridorul. Când se apropiau de uşa din faţă, un glas de adult, masculin, îi strigă de la distanţă.

— Hei, voi doi! Înapoi imediat!

Croyd o luă la fugă, împinse cu umărul uşa masivă verde şi îşi continuă drumul. Coborî scările, urmat de Joe, doar la un pas în spatele lui. Strada era acum plină de maşini oprite, în ambele sensuri, cât vedeai cu ochii. Erau oameni pe acoperişurile caselor şi la fiecare fereastră, majoritatea cu ochii spre cer.

Croyd se năpusti pe trotuar şi o luă la dreapta. Locuia şase străzi mai la sud, într-un grup atipic de case înşiruite de la sfârşitul secolului trecut. Joe avea acelaşi traseu până la jumătate, apoi o lua spre est.

Înainte să ajungă la primul colţ, se împotmoliră: un puhoi de oameni se revărsa în calea lor de pe strada din dreapta, unii încercând să-şi croiască drum împotriva curentului, spre nord, alţii îndreptându-se spre sud. Cei doi băieţi auziră înjurături şi zgomotele unei încăierări, de undeva din faţă.

Joe trase de mânecă un bărbat. Acesta îşi smuci braţul, apoi coborî privirea spre el.

— Ce se întâmplă? strigă Joe.

— O bombă, ceva, răspunse bărbatul. Jetboy a încercat să-i oprească pe cei care-o aveau. Cred că au fost spulberaţi cu toţii. Bomba poate exploda în orice moment. Poate fi atomică.

— Unde-a căzut? răcni Croyd.

Bărbatul arătă către nord-vest.

— Acolo.

Apoi, observând o breşă în mulţime, omul îşi croi drum şi dispăru.

— Croyd, putem traversa strada dacă ne căţărăm pe capota maşinii de colo, sugeră Joe.

Croyd îl aprobă cu o mişcare scurtă din cap şi îl urmă peste capota caldă încă a unui Dodge gri. Şoferul îi înjură, însă mulţimea îi bloca portiera, iar cea din stânga nu se putea deschide mai mult de câţiva centimetri fără să lovească aripa laterală a unui taxi. Ocoliră taxiul şi traversară intersecţia pe la mijloc, escaladând în drumul lor alte două maşini.

Traficul pietonal se rărea spre mijlocul următoarei străzi, iar puţin mai în faţă se desluşea o largă zonă degajată. Goniră într-acolo şi se opriră brusc.

Pe trotuar zăcea un om. Avea convulsii. Capul şi mâinile, umflate enorm, erau de un roşu-închis, aproape violet. Sub privirile lor, sângele începu să-i ţâşnească pe nas şi pe gură, să se prelingă din urechi, să se scurgă din ochi şi din unghii.

— Sfântă Fecioară! exclamă Joe, retrăgându-se şi făcându-şi cruce. Ce-i cu el?

— N-am idee, răspunse Croyd. Hai să nu ne apropiem prea mult. Să mai trecem peste câteva maşini.

Făcură zece minute până la colţul următor. La un moment dat, remarcară că tunurile tăcuseră de multă vreme, deşi alarma aeriană, sirenele poliţiei şi claxoanele maşinilor îşi continuau neîntrerupt hărmălaia.

— Simt miros de fum, constată Croyd.

— Şi eu. Dacă e vreun incendiu, nicio maşină de pompieri nu poate ajunge la el.

— La naiba, ar putea să ardă întregul oraş.

— Poate că nu-i peste tot aşa.

— Pun pariu că este.

Încercând să înainteze, se treziră prinşi în menghina mulţimii şi târâţi după colţ.

— Nu în direcţia asta mergem! strigă Croyd.

Dar n-avea importanţă, fiindcă masa de oameni din jurul lor se opri după câteva secunde.

— Crezi că reuşim să ajungem la drum şi să trecem iar peste maşini? întrebă Joe.

— Putem încerca.

Reuşiră. Însă le luă mai mult să ajungă înapoi la colţ, fiindcă şi alţii foloseau acelaşi traseu. Croyd întrezări un chip reptilian în spatele unui parbriz. Două mâini solzoase erau încleştate pe volanul ce fusese smuls de pe coloana de direcţie pe măsură ce şoferul alunecase încet într-o parte. Mutându-şi privirea, văzu o coloană de fum înălţându-se din spatele clădirilor, la nord-vest.

Când ajunseră la colţ, săltând de pe o maşină pe alta, nu aveau unde să coboare. Mulţimea compactă se agita pe loc. Din când în când se auzeau ţipete. Lui Croyd îi venea să strige, dar ştia că n-are niciun rost. Strânse din dinţi, tremurând.

— Ce facem? îl întrebă pe Joe.

— Dacă rămânem blocaţi aici peste noapte, mă gândesc că putem să spargem geamul unei maşini goale şi să dormim înăuntru.

— Vreau acasă!

— Şi eu. Hai să vedem până unde putem înainta.

Îşi croiră drum pas cu pas aproape o oră, fără să înainteze mai mult de un cvartal. Şoferii răcneau şi loveau cu pumnii în parbriz când treceau peste maşinile lor. Unele maşini erau goale. Altele, câteva, conţineau lucruri la care băieţii preferau să nu se uite. Circulaţia pe trotuare părea periculoasă acum. Lumea era grăbită şi gălăgioasă, se încăiera în treacăt şi ţipa întruna. Câteva trupuri căzute fuseseră împinse în intrândurile zidurilor sau la marginea drumului. Când sirenele se opriră, toată lumea amuţi, şovăind, preţ de câteva secunde. Apoi se auzi un glas vorbind la portavoce. Însă era prea departe. Un singur cuvânt se putea distinge: „Podurile.” Panica reîncepu.

Croyd văzu o femeie căzând dintr-un imobil, puţin mai în faţă, vizavi, şi întoarse privirea înainte ca trupul să se izbească de caldarâm. Mirosul de fum stăruia în aer, dar nu se zărea încă niciun foc în apropiere. În josul străzii, observă mulţimea oprindu-se şi retrăgându-se când cineva din mijlocul ei – bărbat sau femeie, nu-şi dădea seama – izbucni în flăcări. Coborî strecurându-se între două maşini

şi aşteptă ca prietenul lui să-l ajungă din urmă.

— Joe, mi-e frică de fac pe mine, îi spuse el. Mai bine ne-am ascunde sub o maşină şi am aştepta până se termină totul.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse celălalt. Dar dacă o bucată din clădirea care arde se prăbuşeşte peste o maşină şi maşina ia foc?

— Ce se întâmplă?

— Dacă focul ajunge la rezervor şi explodează, se duc toate pe rând, ca un şir de petarde.

— Dumnezeule!

— Trebuie să mergem mai departe. Poţi să vii la mine acasă, dacă ţi pare mai uşor.

Croyd văzu un om bâţâindu-se într-un fel de dans şi trăgându-se de haine. Apoi omul începu să-şi modifice forma. Cineva de pe drum începu să urle. Se auziră sunete de sticlă spartă.

În următoarea jumătate de oră, circulaţia pe trotuar se diminuă până la un nivel care, în alte circumstanţe, ar fi fost socotit normal. Oamenii păreau fie să-şi fi găsit destinaţia, fie să se fi masat în altă parte a oraşului. Puţinii trecători rămaşi păşeau cu grijă printre cadavre. Feţele dispăruseră de la ferestre. Pe acoperişuri nu se mai vedea nimeni. Sunetele claxoanelor se reduceau la izbucniri sporadice. Cei doi băieţi se opriră la un colţ. De când plecaseră de la şcoală, reuşiseră să străbată trei cvartale şi să traverseze strada.

— Aici eu o iau la stânga, spuse Joe. Vrei să vii cu mine sau mergi înainte?

Croyd privi în josul străzii.

— Arată mai bine acum. Cred că mă descurc, răspunse el.

— Te-am salutat!

— Bine.

Joe porni grăbit spre stânga. Croyd îl urmări cu privirea o clipă, apoi îşi văzu de drum. În depărtare, un bărbat năvăli dinspre o poartă, urlând. Pe măsură ce înainta spre mijlocul străzii, trupul lui părea din ce în ce mai mare, iar

mişcările din ce în ce mai dezlânate. Apoi explodă. Croyd se lipi cu spatele de zidul de cărămidă din stânga şi privi, cu inima bubuind, dar nu se mai întâmplă nimic. Auzi iarăşi portavocea, de undeva dinspre vest, iar de data aceasta cuvintele se distingeau mai clar: „… Podurile sunt închise atât pentru traficul auto, cât şi pentru cel pietonal. Nu încercaţi să folosiţi podurile. Întoarceţi-vă la casele voastre. Podurile sunt închise…”

Croyd o luă din loc. O singură sirenă urla undeva la est. Un avion trecu chiar pe deasupra lui, zburând foarte jos. Într-o poartă, la stânga, era un trup chircit. Croyd întoarse capul şi iuţi pasul. Văzu fum pe cealaltă parte a străzii şi, căutând cu privirea focul, observă că acesta se înălţa din trupul unei femei aşezate pe pragul unei uşi, cu capul în palme. Sub ochii lui, trupul se micşoră parcă, apoi se prăvăli spre stânga, cu un zăngănit. Croyd strânse pumnii şi merse mai departe.

Un camion militar îşi făcu apariţia de după colţ, la câţiva paşi în faţa lui. Croyd alergă într-acolo. De pe scaunul din stânga, o faţă acoperită de cască se întoarse spre el.

— Ce cauţi pe stradă, fiule? întrebă bărbatul.

— Mă duc acasă, răspunse Croyd.

— Unde locuieşti?

— La două străzi, spuse Croyd, arătând înainte.

— Du-te direct acasă, îi spuse bărbatul.

— Ce se petrece?

— E stare de necesitate. Toată lumea trebuie să stea în casă. Şi ar fi bine să ţineţi geamurile închise.

— De ce?

— Se pare că a explodat o bombă bacteriologică. Nimeni nu ştie sigur.

— Jetboy a fost cel care…?

— Jetboy e mort. A încercat să-i oprească.

Ochii lui Croyd se umplură brusc de lacrimi.

— Du-te direct acasă.

Camionul traversă intersecţia şi îşi continuă drumul spre vest. Croyd trecu strada în goană şi încetini când ajunse pe trotuar. Tremura. Începu dintr-odată să simtă durerea din

genunchi, acolo unde se julise trecând în patru labe peste maşini. Se şterse la ochi.

Îi era îngrozitor de frig. Se opri pe la mijlocul străzii şi căscă de câteva ori. Era obosit. Incredibil de obosit. Totuşi, se puse în mişcare. Îşi simţea picioarele mai grele decât oricând. Se opri din nou, sub un pom. De sus, se auzi un geamăt.

Când ridică privirea, îşi dădu seama că nu era un pom. Era înalt, maro, fusiform şi cu rădăcini, dar în vârf avea o faţă de om alungită enorm şi geamătul venea de acolo. Când dădu să plece, un braţ îl apucă de umăr, însă braţul era plăpând şi, după câţiva paşi, Croyd reuşi să scape. Scânci. Colţul părea la kilometri depărtare. Şi mai era încă un cvartal…

Acum căsca frecvent şi îndelung, iar lumea remodelată îşi pierduse capacitatea de a-l surprinde. Şi ce dacă un om zbura pe fereastră neîmpins de nimeni? Sau dacă o baltă cu chip de om zăcea la dreapta, într-un şanţ? Alte cadavre… O maşină răsturnată… Un morman de cenuşă… Fire telefonice atârnând…

Îşi târî picioarele până la colţ. Se sprijini de stâlpul felinarului, apoi alunecă încet şi se aşeză cu spatele sprijinit de el.

Îi venea să închidă ochii. Dar era o prostie. Locuia aici, aproape. Încă puţin şi putea dormi în patul lui.

Se agăţă de felinar şi se ridică în picioare. Ultima intersecţie…

Reuşi să ajungă pe strada lui, cu privirea înceţoşată. Încă puţin. Vedea uşa…

Auzi scârţâitul unei ferestre care se deschidea, îşi auzi numele strigat de undeva de sus. Ridică ochii. Era Ellen, fetiţa vecinilor, uitându-se la el.

— Îmi pare rău c-a murit tăticul tău, îi strigă ea.

Îi venea să plângă, dar nu putea. Căscatul îi storcea toate puterile. Se rezemă de uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Buzunarul cu cheia părea atât de departe…

Când Carl, fratele său, deschise uşa, Croyd se prăbuşi la picioarele lui, simţind că nu se poate ridica.

— Sunt foarte obosit, îi spuse şi închise ochii.

II. UCIGAŞUL DIN INIMA VISULUI

Copilăria lui Croyd dispăru în timpul somnului, în acea primă Zi Wild Card. Aproape patru săptămâni trecură până se trezi, şi era schimbat, după cum şi lumea din jurul lui era schimbată. Era mai înalt cu cincisprezece centimetri, mai puternic decât îşi imaginase că poate fi cineva şi avea trupul acoperit de firişoare de păr roşu. Dar asta nu era totul. Curând descoperi, studiindu-se în oglinda din baie, că părul avea anumite proprietăţi ciudate. Dezgustat de aspectul acestuia, Croyd se gândi că ar fi preferat să nu fie roşu. Imediat, părul începu să se decoloreze până deveni blond-deschis şi Croyd simţi un gâdilat, deloc neplăcut, pe întreaga suprafaţă a corpului.

Intrigat, îşi puse în gând ca părul să fie verde şi părul deveni verde. Din nou acel gâdilat, acum mai mult ca unda unei vibraţii străbătându-l. Îşi dori să fie negru şi se înnegri. Apoi reveni la blond. Numai că de data aceasta nu se opri la blond-deschis. Mai palid, mai palid, alb ca varul, albinos. Şi mai deschis… Care era limita? Începea să devină invizibil. Acum putea vedea faianţa de pe peretele din spate prin conturul său palid din oglindă. Şi mai palid…

Invizibil.

Ridică mâinile în faţă şi nu văzu nimic. Apucă prosopul umed şi îl duse la piept. Şi acesta deveni transparent, dispăru, deşi continua să-i simtă prezenţa udă.

Reveni la blond-deschis. I se părea cel mai acceptabil social. Apoi se îndesă în cei mai largi jeanşi ai lui şi îşi puse o cămaşă verde de flanelă pe care nu reuşi s-o încheie de tot. Pantalonii îi erau scurţi, mult deasupra gleznei. Coborî tiptil scările, în picioarele goale, şi se duse în bucătărie. Era hămesit. Ceasul din hol indica aproape ora trei. Aruncase în drum o privire spre mama, spre fratele şi spre sora lui, dar nu le tulburase somnul.

În cutia de pâine era o jumătate de franzelă. O rupse,

îndesând bucăţi mari în gură şi înghiţindu-le pe nemestecate. La un moment dat, îşi muşcă degetul, ceea ce îl încetini, însă doar puţin. Găsi o bucată de carne şi o felie de brânză în frigider şi le mâncă. Bău şi un litru de lapte. Pe bufet erau două mere şi le mâncă în timp ce scotocea în dulapuri. O cutie de biscuiţi săraţi. Îi devoră continuându-şi căutările. Şase prăjiturele. Le înghiţi cu nesaţ. O jumătate de borcan de unt de arahide. Îl dădu gata cu lingura.

Nimic. Nu mai găsea nimic şi continua să-i fie teribil de foame.

Atunci înţelese enormitatea ospăţului său. Nu mai era nimic de mâncare în casă. Îşi amintea după-amiaza nebună a drumului de la şcoală. Dacă era criză alimentară? Dacă hrana era iarăşi raţionalizată? Tocmai mâncase proviziile tuturor.

Trebuia să procure mâncare. Pentru ceilalţi, dar şi pentru sine. Se duse în camera din faţă şi privi pe fereastră. Strada era pustie. Îşi aminti de starea de necesitate despre care auzise venind spre casă – cât trecuse de atunci? Cât timp dormise, apropo? Avea senzaţia că multă vreme.

Descuie uşa şi simţi răcoarea nopţii. Unul dintre felinarele rămase intacte strălucea printre crengile desfrunzite ale unui copac din apropiere. În după-amiaza cu necazurile, pomii de la marginea drumului mai aveau câteva frunze. Luă cheia de rezervă de pe masa din hol, păşi afară şi încuie uşa în spatele lui. Ştia că treptele trebuie să fie reci, însă nu simţea răcoarea pe tălpile goale.

Apoi se opri, retrăgându-se în umbră. Era înfricoşător să nu ştie ce-l aşteaptă afară.

Îşi ţinu mâinile ridicate în lumina felinarului.

— Palid, palid, palid…

Mâinile se decolorară până când lumina trecu prin ele. Continuară să se decoloreze. Trupul îl gâdilă.

Când mâinile dispărură, coborî ochii. Nimic din el nu mai părea să existe, în afară de gâdilat.

Porni cu pas grăbit pe stradă, mânat de o uriaşă energie.

Fiinţa ciudată, cu aspect de copac, dispăruse de pe strada vecină. Drumurile erau pustii acum, dar existau multe rămăşiţe prin şanţuri şi aproape fiecare vehicul parcat pe care-l întâlnea suferise o stricăciune sau alta. Fiecare clădire pe lângă care trecea avea cel puţin o fereastră acoperită cu carton sau lemn. Mulţi dintre copacii de la marginea drumului erau acum cioturi, iar semnul metalic de circulaţie de la colţul următor era îndoit mult într-o parte. Iuţi pasul, surprins de viteza cu care înainta şi, când ajunse la şcoală, constată că aceasta rămăsese intactă, cu excepţia câtorva ochiuri de geam lipsă. Trecu mai departe.

Trei băcănii la care ajunse aveau uşile şi vitrinele acoperite cu scânduri şi afişaseră anunţul „Închis pe o perioadă nedeterminată”. Pătrunse în cea de-a treia. Scândurile cedară cu uşurinţă când le împinse cu umărul. Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina. După câteva secunde, o stinse. Locul era în paragină. Jefuiseră tot.

Îşi continuă drumul spre periferie, trecând pe lângă ruinele unor clădiri arse din temelii. Auzi glasuri – un glas răguşit, altul subţire şi melodios – dinspre una dintre ele. Câteva secunde mai târziu, veni un fulger de lumină albă, însoţit de un ţipăt. Simultan, o porţiune dintr-un zid de cărămidă se prăbuşi, împrăştiindu-se pe trotuar, în spatele lui. N-avea niciun rost să cerceteze. Uneori i se părea, de asemenea, că aude voci de dincolo de grilajele canalelor.

Hoinări kilometri în noaptea aceea, însă abia când se apropie de Times Square îşi dădu seama că era urmărit. La început crezu că era doar un câine uriaş care se îndrepta în aceeaşi direcţie. Dar, când acesta se apropie şi îi observă trăsăturile umane, se opri şi-l privi în faţă. Câinele se aşeză la o distanţă de aproximativ trei metri şi se uită la el.

— Şi tu eşti unul, mârâi el.

— Mă poţi vedea?

— Nu. Te miros.

— Ce vrei?

— Mâncare.

— Îţi arăt eu unde. Dacă-mi dai partea.

— Bun. Arată-mi.

Îl conduse într-o zonă împrejmuită, unde erau parcate camioane militare. Croyd numără zece. Siluete în uniformă stăteau de pază sau se odihneau printre ele.

— Ce se petrece? întrebă Croyd.

— Vorbim mai târziu. Pachete cu hrană sunt în cele patru camioane din stânga.

Pentru Croyd se dovedi floare la ureche să pătrundă în zona delimitată, să urce în spatele unui camion, să ia un braţ de pachete şi să se retragă în cealaltă direcţie. Împreună cu omul-câine, se ascunse sub o arcadă, două străzi mai departe. Croyd se făcu din nou vizibil şi începură să se îndoape.

După aceea, noua sa cunoştinţă – care dorea să i se spună Bentley – îi povesti evenimentele din săptămânile de după moartea lui Jetboy, când Croyd dormise. Croyd află despre exodul spre Jersey, despre revoltele împotriva stării de necesitate, despre takisieni şi despre cele zece mii de morţi pe care virusul lor le provocase. Şi auzi despre supravieţuitorii transformaţi – cei norocoşi şi cei nenorocoşi.

— Tu eşti unul norocos, conchise Bentley.

— Nu mă simt norocos, spuse Croyd.

— Tu măcar ai rămas om.

— Şi te-ai dus până acum să-l vezi pe acel dr. Tachyon?

— Nu. A fost al naibii de ocupat. Dar mă voi duce.

— Ar trebui să merg şi eu.

— Poate.

— Cum adică „poate”?

— De ce-ai vrea să te schimbi? Tu eşti asigurat. Poţi avea tot ce-ţi doreşti.

— Să fur, adică?

— Vremurile sunt grele. Se descurcă fiecare cum poate.

— Poate că ai dreptate.

— Pot să-ţi găsesc nişte haine care să-ţi vină.

— Unde?

— Imediat după colţ.

— În regulă.

Nu-i veni greu deloc lui Croyd să pătrundă prin spate în magazinul de haine la care îl conduse Bentley. Pe urmă se făcu din nou invizibil şi se întoarse după încă un braţ de pachete cu mâncare. În drum spre casă, Bentley păşea alături de el.

— Te deranjează dacă te însoţesc?

— Nu.

— Vreau să văd unde locuieşti. Pot să-ţi vând o grămadă de ponturi.

— Zău?

— Mi-ar plăcea un prieten care să mă hrănească. Crezi că putem rezolva ceva?

— Da.

În zilele care au urmat, Croyd a devenit cel care întreţinea familia. Nici fratele mai mare, nici sora lui nu-l întrebau de unde procura mâncarea sau, în cele din urmă, banii pe care-i obţinea cu aparentă uşurinţă în timpul absenţelor sale nocturne. Nici mama, tulburată de moartea soţului ei, nu se gândea să-l descoasă. Bentley, care dormea undeva în cartier, îi deveni călăuză şi mentor în aceste demersuri, precum şi confident în alte chestiuni.

— Poate că ar trebui să merg la doctorul de care ai pomenit, spuse Croyd, coborând lada cu conserve pe care o scosese dintr-un depozit şi aşezându-se pe ea.

— Tachyon? întrebă Bentley, întinzându-se într-un mod foarte ne-câinesc.

— Da.

— Ce te supără?

— Nu pot să dorm. Au trecut cinci zile de când m-am trezit aşa şi n-am dormit deloc de-atunci.

— Şi? Care-i problema? Ai mai mult timp să faci ce vrei.

— Dar am început să obosesc şi tot nu pot să dorm.

— O să-ţi vină somnul, cu timpul. Nu merită să-l deranjezi pe Tachyon pentru atâta lucru. Oricum, dacă încearcă să te vindece, şansele tale sunt doar de una din trei sau patru.

— De unde ştii tu asta?

— Am fost să-l văd.

— Serios?

Croyd mâncă un măr, apoi continuă discuţia.

— Ai de gând să încerci?

— Dacă reuşesc să-mi fac curaj, răspunse Bentley. Cine ar vrea să-şi petreacă viaţa în piele de câine? Şi nici măcar un câine foarte bun. Apropo, când trecem pe lângă un pet shop vreau să intri şi să-mi iei o zgardă contra puricilor.

— Sigur. Mă întreb… Dacă adorm până la urmă, oare o să dorm multă vreme, ca data trecută?

Bentley încercă să ridice din umeri şi renunţă.

— Cine ştie?

— Şi cine o să aibă grijă de familia mea? Cine o să aibă grijă de tine?

— Înţeleg ideea. Dacă n-o să mai ieşi noaptea, cred că o să aştept o vreme, apoi mă duc să încerc tratamentul. Pentru familia ta, ai face bine să aduni ceva bani. Lucrurile se vor mai îndrepta şi banii vorbesc întotdeauna.

— Ai dreptate.

— Eşti al naibii de puternic. Crezi că ai putea sparge un seif?

— Poate. Nu ştiu.

— Facem o încercare în drum spre casă. Ştiu un loc bun.

— În regulă.

— …şi nişte pudră contra puricilor.

Se crăpa de ziuă, iar el mânca şi citea, când începu să caşte necontrolat. Ridicându-se, simţi în membre o anumită greutate pe care nu o avusese mai devreme. Urcă scările şi intră în camera lui Carl. Îl scutură de umăr până îl trezi.

— Ce-i, Croyd? întrebă fratele lui.

— Mi-e somn.

— Culcă-te atunci.

— N-am dormit de mult. Poate o să dorm iarăşi cine ştie cât.

— A!

— Aşa că uite-aici nişte bani, ca să ai grijă de toată

lumea, în caz că se întâmplă asta.

Deschise sertarul de sus al comodei lui Carl şi îndesă un teanc gros de bancnote sub şosete.

— Vai, Croyd… De unde ai atâţia bani?

— Nu-i treaba ta. Culcă-te la loc.

Se târî în camera lui, se dezbrăcă şi se vârî în pat. Îi era foarte frig.

Când se trezi, ochiurile de geam erau îngheţate. Se uită afară şi văzu că pământul era acoperit de zăpadă, sub un cer plumburiu. Pe pervaz, mâna lui era lată şi oacheşă, cu degete scurte şi groase.

Examinându-se în baie, descoperi că măsura cam un metru şaizeci şi şapte, era robust, brunet, cu ochii negri şi avea cicatrici adânci pe fluierele picioarelor, pe braţe, pe umeri, pe spate şi pe gât. Mai trecură încă cincisprezece minute până când află că poate să-şi ridice temperatura mâinii într-atât încât prosopul pe care-l ţinea să ia foc. Apoi, în doar câteva minute, descoperi că poate genera căldură cu tot corpul, până când strălucea în întregime, dar regretă urma arsă pe care o lăsă talpa lui în linoleum şi gaura pe care o făcu în covoraş, cu celălalt picior.

De data aceasta, era mâncare din belşug în bucătărie şi mâncă pe îndelete mai bine de o oră până când îşi domoli crampele de foame. Se îmbrăcase în pantaloni şi bluză de trening, cugetând la diversitatea hainelor pe care va trebui să le aibă prin preajmă dacă urma să-şi schimbe constituţia de fiecare dată când dormea.

Nu mai era presat să umble după mâncare. Numărul enorm de decese survenite după lansarea virusului condusese la un surplus în depozitele locale, iar magazinele erau deschise din nou, după programul lor normal.

Mama lui îşi petrecea aproape tot timpul la biserică, iar Carl şi Claudia mergeau din nou la şcoală, care se redeschisese de curând. Croyd ştia că el nu se va întoarce la şcoală. Bani aveau încă destui. Însă, având în vedere că acum dormise cu nouă zile mai mult decât data trecută, se

gândi că n-ar strica nişte bani de rezervă. Se întrebă dacă putea să-şi încingă o mână suficient ca să topească uşa metalică a unui seif. Data trecută, se chinuise îngrozitor să deschidă seiful cu pricina – aproape renunţase, de fapt –, cu toate că Bentley îl asigurase că era doar o „cutie de conservă”. Ieşi din casă şi exersă pe o bucată de ţeavă galvanizată.

Se strădui să plănuiască totul cu grijă, însă îşi făcu socotelile greşit. Se văzu nevoit să deschidă opt seifuri în săptămâna aceea, până să obţină o sumă consistentă. Majoritatea seifurilor păstrau doar documente. Ştia şi că declanşase alarme şi asta îl îngrijora. Spera că i se modificau şi amprentele atunci când dormea. Acţiona cât de rapid putea şi şi-ar fi dorit să-l aibă din nou alături pe Bentley. Omul-câine ar fi ştiut cum trebuie procedat. Îi dăduse de înţeles de nenumărate ori că în viaţa lui obişnuită avusese o ocupaţie nu tocmai legală.

Zilele treceau mai repede decât şi-ar fi dorit. Cumpără un şifonier mare, multifuncţional. Noaptea, hoinărea prin oraş, observând semnele încă neşterse ale distrugerii şi evoluţia lucrărilor de reparaţii. Află ultimele ştiri – despre oraş, despre lume. Nu era greu să crezi într-un om venit din cosmos când rezultatele virusului său vorbeau de la sine. Întrebă un bărbat cu capul ţuguiat şi degete ca de raţă unde l-ar putea găsi pe dr. Tachyon. Omul îi dădu o adresă şi un număr de telefon. Le păstră în portofel, însă nu-l sună, nici nu-l vizită. Dacă doctorul îl examina, îi spunea că nu-i mare lucru şi îl vindeca? Nimeni altcineva din familia lui nu era în stare, în acest moment, să se descurce.

Sosi ziua când apetitul său ajunse iarăşi la apogeu, ceea ce, după părerea lui, însemna că trupul se pregătea pentru o nouă transformare. De data aceasta, îşi urmări senzaţiile mai atent, ca să fie pregătit pe viitor. Trecu ziua, trecu noaptea şi o parte din ziua următoare până când se instalară frigurile şi începură valurile de ameţeală. Lăsă un bilet prin care le spuse celorlalţi noapte bună, deoarece erau plecaţi când stările începură să-l copleşească. Şi

încuie uşa dormitorului, căci aflase că îl supravegheaseră regulat în timp ce dormea, ba chiar, la un moment dat, aduseseră un doctor – o femeie care, de îndată ce aflase detaliile cazului său, le recomandase cu prudenţă să-l lase pur şi simplu să doarmă. Sugerase, de asemenea, ca el să meargă la dr. Tachyon când se va trezi, însă mama lui pierduse hârtia pe care notase asta. Mintea doamnei Crenson părea să rătăcească adesea în ultima vreme.

Avu din nou visul acela – de data aceasta, îşi dădu seama că visul se repeta – şi pentru prima dată şi-l aminti cu o anxietate care aducea cu ceea ce simţise în ziua când se întorsese pentru ultima oară de la şcoală. Se făcea că mergea pe o stradă pustie, cu lumină crepusculară. Ceva se mişcă în spatele lui. Se întoarse şi se uită. Pe uşi, pe geamuri, din automobile, din guri de canal ieşeau oameni şi toţi îl fixau cu privirea, apropiindu-se de el. Îşi continuă drumul şi, din spate, auzi un fel de suspin colectiv. Când se uită din nou, toţi alergau după el, cu un aer ameninţător, cu expresii de ură pe feţe. O luă la fugă, convins că aveau de gând să-l nimicească. Îl urmăreau…

Când se trezi, era hidos şi nu avea niciun fel de puteri speciale. Era spân, avea bot şi trupul îi era acoperit cu solzi verzi-cenuşii. Avea degetele alungite şi articulaţii în plus, ochi galbeni şi mici.

Îl dureau coapsele şi spatele dacă stătea prea mult timp ridicat. Îi era mult mai uşor să circule prin cameră în patru labe. Când se lamentă cu voce tare, rosti cuvintele cu un pronunţat şuierat. Era seara devreme şi auzi glasuri la parter. Deschise uşa şi strigă, iar Claudia şi Carl se repeziră spre camera lui. El abia crăpă uşa, rămânând în spatele ei.

— Croyd! Eşti bine? întrebă Carl.

— Da şi nu, şuieră el. O să fiu bine. Dar acum mor de foame. Aduceţi-mi mâncare. Multă.

— Ce-i cu tine? întrebă Claudia. De ce nu vrei să ieşi?

— Mai târziu! Vorbim mai târziu. Acum mâncare!

Refuza să iasă din cameră ori să-şi lase familia să-l vadă.

Îi aduceau mâncare, ziare, reviste. Asculta radioul şi se plimba în patru labe. De data aceasta, somnul era mai degrabă dorit decât temut. Se întindea în pat, sperând că va veni curând. Însă nu avu parte de el aproape toată săptămâna.

Data următoare când se trezi, măsura puţin peste un metru optzeci, era brunet şi suplu şi deloc neatrăgător. Era puternic, aşa cum mai fusese, însă după o vreme ajunse la concluzia că nu poseda niciun fel de puteri speciale – până când alunecă pe scări, grăbindu-se spre bucătărie, şi se salvă levitând.

Mai târziu, găsi un bilet cu scrisul Claudiei vârât în uşa camerei sale. Îi dădea un număr de telefon la care-i spunea că-l poate găsi pe Bentley. Îl puse în portofel. Avea de dat un alt telefon mai întâi.

Dr. Tachyon ridică privirea spre el şi afişă un zâmbet palid.

— Ar putea fi mai rău, decretă el.

Verdictul aproape că-l amuză pe Croyd.

— Cum? întrebă el.

— Ei bine, ai fi putut să tragi un joker.

— Şi, spuneţi-mi, eu ce anume am tras, domnule?

— Cazul tău este unul dintre cele mai interesante pe care le-am văzut pană acum. În toate celelalte, virusul şi-a urmat pur şi simplu cursul şi fie a ucis persoana, fie a transformat-o – în mai bine sau în mai rău. În ceea ce te priveşte… Ca să zicem aşa, cea mai apropiată analogie este o boală pământeană numită malarie. Virusul pe care-l găzduieşti pare să te reinfecteze periodic.

— Am tras odată un joker…

— Da, şi se mai poate întâmpla. Dar, spre deosebire de toţi ceilalţi cărora li s-a întâmplat, tu nu trebuie decât să aştepţi. Poţi să dormi şi-ţi trece.

— Nu mai vreau să fiu niciodată un monstru. N-aveţi cum să schimbaţi asta măcar?

— Mă tem că nu. E o manifestare a sindromului tău. Eu nu pot decât să încerc să tratez întregul.

— Şi şansele de vindecare sunt una din trei sau patru.

— Cine ţi-a spus asta?

— Un joker pe nume Bentley. Arată ca un fel de câine.

— Bentley a fost unul dintre primele mele succese. Acum şi-a revenit la normal. A plecat de-aici destul de recent, de fapt.

— Serios? Mă bucur să ştiu că cineva a reuşit.

Tachyon îşi feri privirea.

— Da, răspunse el, o clipă mai târziu.

— Spuneţi-mi ceva.

— Ce?

— Dacă transformarea se produce doar atunci când dorm, aş putea s-o amân rămânând treaz... nu?

— Înţeleg la ce te referi. Da, un stimulent ar amâna somnul un pic. Dacă simţi că începe când eşti pe undeva, cafeina din câteva ceşti de cafea ar ţine procesul în loc suficient cât să ajungi acasă.

— Ceva mai puternic nu există? Ceva care să amâne somnul mai multă vreme?

— Da, există stimulenţi puternici... amfetaminele, de exemplu. Dar pot fi periculoase dacă iei cantităţi prea mari sau vreme prea îndelungată.

— Ce presupune asta, mai exact?

— Nervozitate, irascibilitate, agresivitate. Mai târziu, o psihoză toxică, cu delir, halucinaţii, paranoia.

— Nebunie?

— Da.

— Mă rog, dar poţi să nu mai iei dacă te apropii de punctul acela, nu?

— Nu cred că e aşa de uşor.

— N-aş mai suporta să fiu iarăşi un monstru sau... N-aţi spus nimic despre asta, dar nu e posibil să mor pur şi simplu în timpul unei perioade de comă?

— Există această posibilitate. E un virus păcătos. Dar ai trecut deja prin mai multe crize, ceea ce mă determină să cred că trupul tău ştie ce face. Nu m-aş îngrijora degeaba pentru asta...

— Doar partea cu jokerul mă sâcâie cu adevărat...

— Aceasta este o posibilitate cu care pur şi simplu va trebui să te obişnuieşti.

— Am înţeles. Vă mulţumesc, domnule doctor.

— Mi-aş dori să vii la Muntele Sinai data viitoare când simţi că se apropie. Chiar mi-ar plăcea să studiez ce se petrece cu tine.

— Aş prefera să nu.

Tachyon dădu din cap cu înţelegere.

— Sau imediat după ce te trezeşti...?

— Poate, zise Croyd şi îi strânse mâna. Apropo, domnule doctor, cum se scrie „amfetamină”?

Mai târziu, Croyd trecu pe la apartamentul familiei Sarzanno, căci nu-l mai văzuse pe Joe din ziua aceea de septembrie când îşi croiseră drum împreună de la şcoală spre casă. Fusese prea ocupat să asigure traiul familiei sale de atunci încoace.

Doamna Sarzanno crăpă uşa şi îl privi lung. Se prezentă şi încercă să-i explice schimbarea de înfăţişare, dar femeia refuza în continuare să deschidă uşa mai mult.

— Joe al meu e schimbat şi el, spuse ea.

— Oh, cum e schimbat? întrebă Croyd.

— E schimbat. Asta-i tot. Schimbat. Pleacă.

Femeia închise uşa.

Croyd bătu din nou, dar nu primi răspuns.

Plecă şi mâncă trei bucăţi de friptură, pentru că altceva n-avea de făcut.

Croyd îl cercetă pe Bentley – un bărbat scund, cu trăsături de vulpe, păr negru şi ochi şireţi – cu sentimentul că transformarea lui de mai devreme fusese chiar în ton cu felul său de-a fi. Bentley îl privi cu sentimente similare, timp de câteva secunde, înainte de a vorbi.

— Croyd, chiar eşti tu?

— Da.

— Haide, stai jos. Bea o bere. Avem multe de discutat.

Se dădu la o parte şi Croyd intră în apartamentul frumos mobilat.

— M-am vindecat şi am revenit la vechile afaceri. Afacerile merg prost, spuse Bentley, după ce se aşezară. Şi tu, care-i povestea ta?

Croyd îi povesti despre transformări, despre puterile pe care le experimentase şi despre discuţia lui cu Tachyon. Nu-şi dezvălui însă vârsta, profitând de faptul că toate înfăţişările sale erau de adult. Se temea că Bentley n-ar mai fi avut aceeaşi încredere în el dacă ar fi ştiut adevărul.

— Ai acţionat greşit în acele operaţiuni ale tale, spuse omuleţul, aprinzându-şi o ţigară şi tuşind. Nu e bine niciodată să te arunci cu capul înainte. Ai nevoie de un plan, ceva, şi ar trebui adaptat de fiecare dată în funcţie de talentul special cu care te trezeşti. Acum zici că poţi zbura?

— Da.

— În regulă. Sunt multe locuri sus de tot, în zgârie-nori, pe care oamenii le cred destul de sigure. E momentul să le atacăm. Ştii, tu ai cea mai avantajoasă situaţie pe care o poate avea cineva. Nu contează dacă eşti văzut. Vei arăta diferit data viitoare…

— Şi îmi aduci amfetaminele?

— Tot ce pofteşti. Vino tot aici mâine – aceeaşi oră, acelaşi loc. Poate o să am şi un plan pentru noi. Şi îţi aduc pastilele.

— Mulţumesc, Bentley.

— Pentru puţin. Dacă ţinem aproape, ne îmbogăţim amândoi.

Bentley veni, într-adevăr, cu un plan bun şi trei zile mai târziu Croyd aduse acasă mai mulţi bani decât avusese vreodată. I-i dădu aproape pe toţi lui Carl, care se ocupa de finanţele familiei.

— Hai să facem o plimbare! spuse Carl, ascunzând banii în spatele unui rând de cărţi şi aruncând o privire cu subînţeles către camera de zi, unde se aflau mama lor şi Claudia.

— Sigur, încuviinţă Croyd.

— Pari mult mai matur în ultima vreme, constată Carl –

care împlinea optsprezece ani peste câteva luni – de îndată ce ajunseră pe stradă.

— Mă simt mult mai matur.

— Nu ştiu de unde tot aduci banii…

— Mai bine să nu ştii.

— Bun. Nu mă pot plânge cât timp trăiesc şi eu din ei. Dar am vrut să-ţi spun despre mama. Starea ei se agravează. După ce l-a văzut pe tata sfârtecat aşa… De atunci e tot mai rău. Ai pierdut partea cea mai urâtă, ultima oară când ai dormit. În trei nopţi s-a sculat şi pur şi simplu a ieşit afară în cămaşă de noapte – şi desculţă, în februarie, Dumnezeule! – şi s-a plimbat pe străzi căutându-l parcă pe tata. Din fericire, o cunoştinţă de-a noastră a văzut-o de fiecare dată şi a adus-o acasă. O tot întreba – pe domnişoara Brandt – dacă l-a văzut. Mă rog, vreau să spun că e din ce în ce mai rău. Am vorbit deja cu vreo doi doctori. Sunt de părere că trebuie dusă o vreme într-un sanatoriu. Eu şi Claudia suntem de aceeaşi părere. Nu putem sta cu ochii pe ea permanent şi ar putea să păţească ceva. Claudia are deja şaisprezece ani. Ne putem ocupa noi de toate cât timp e plecată. Însă va fi costisitor.

— Pot să mai fac rost de bani, spuse Croyd.

Când, în cele din urmă, dădu de Bentley a doua zi, îi spuse că trebuie să mai dea o lovitură cât de curând şi omuleţul păru încântat, căci Croyd nu se arătase dornic să repete curând isprava de data trecută.

— Dă-mi o zi sau două să găsesc ceva şi să pun la punct detaliile, spuse Bentley. Te anunţ eu.

— Bun.

În ziua următoare, apetitul începu să-i crească şi se pomeni căscând ocazional. Aşa că luă una dintre pastile.

Îşi făcu bine efectul. Mai mult decât bine, de fapt. O senzaţie plăcută puse stăpânire pe el. Nu-şi amintea când se mai simţise aşa de grozav. Totul părea că merge perfect, ca niciodată. Şi toate mişcările sale păreau deosebit de fluide şi de graţioase. Părea mai alert, mai treaz decât de obicei. Şi, cel mai important, nu-i era somn.

Aceste senzaţii începură să dispară abia seara târziu, după ce toată lumea se retrăsese. Mai luă o pastilă. Când începu să-şi facă efectul, se simţi atât de bine, încât se duse afară şi se ridică deasupra oraşului, plutind în noaptea rece de martie între constelaţiile strălucitoare ale oraşului şi cele din înaltul cerului, cu sentimentul că deţinea o cheie secretă către semnificaţia adâncă a întregii lumi. Îi veni în minte bătălia lui Jetboy de pe cer şi zbură peste ruinele Terminalului Hudson, care arsese atunci când peste el căzuseră bucăţi din avion. Citise undeva că urma să se ridice acolo un monument dedicat lui Jetboy. Oare aşa se simţise şi el când căzuse?

Coborî în picaj printre clădiri, odihnindu-se uneori pe acoperişul uneia, săltând, prăbuşindu-se, salvându-se în ultimul moment. La un moment dat, observă doi oameni urmărindu-l cu privirea din pragul unei uşi. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, asta îl irită. Se întoarse acasă şi se apucă de curăţenie. Adună un morman de ziare şi reviste vechi, pe care le legă în pachete, goli coşul de gunoi, mătură şi şterse pe jos, apoi spălă toate vasele din chiuvetă. Zbură cu patru transporturi de gunoi peste East River şi le aruncă în apă. Colectarea gunoiului nu se făcea încă tocmai regulat. Şterse praful în toată casa şi zorile îl găsiră lustruind argintăria. Mai târziu, spălă toate geamurile.

Brusc se simţi slăbit şi începu să tremure. Înţelese care era cauza şi mai luă o pastilă, după care puse pe foc filtrul de cafea. Trecură zece minute. Îi era greu să rămână aşezat pe scaun, nu stătea comod în nicio poziţie. Nu-i plăceau furnicăturile din palme. Se spălă pe mâini de mai multe ori, dar furnicăturile nu dispărură. În cele din urmă, mai luă o pastilă. Privi ceasul, ascultând sunetele cafetierei. Exact când cafeaua fu gata, furnicăturile şi tremuratul începură să dispară. Se simţea mult mai bine. În timp ce-şi bea cafeaua, se gândi iarăşi la cei doi bărbaţi din pragul uşii. Oare râdeau de el? Simţi cum îl cuprinde furia, deşi nu le desluşise chipurile, nu le văzuse expresiile. Să se uite la el! Dacă ar fi avut mai mult timp, poate că ar

fi aruncat spre el o piatră…

Scutură din cap. Ce prostie! Erau doi oameni şi atât. Dintr-odată, îi veni să alerge afară şi să se plimbe prin tot oraşul sau poate să zboare din nou. Dar se temea să nu piardă telefonul lui Bentley. Începu să se plimbe prin încăpere. Încercă să citească, dar nu era capabil să se concentreze la fel de bine ca de obicei. Într-un târziu îl sună el pe Bentley.

— Ai găsit ceva până acum? îl întrebă.

— Încă nu, Croyd. Ce atâta grabă?

— Începe să mi se facă somn, ştii ce vreau să spun?

— Da… da. Ai luat până acum vreo porcărie din aia?

— Îhî. Am fost nevoit.

— Bine. Uite, ia-o uşurel. Lucrez acum la nişte variante. O să încerc să pun ceva la punct până mâine. Dacă nu merge, atunci nu mai iei nimic şi te culci. Putem s-o facem data viitoare. Ai priceput?

— Vreau s-o fac de data asta, Bentley.

— Vorbim mâine. Ia-o uşurel, bine?

Ieşi în stradă şi se plimbă. Era o zi înnorată, cu petice de zăpadă şi de gheaţă pe pământ. Brusc îşi dădu seama că nu mâncase nimic din ziua precedentă. Asta sigur nu era bine, dacă se gândea cât de mare devenise apetitul lui normal. Probabil era efectul pastilelor, conchise el. Căută un fast-food, hotărât să se forţeze să mănânce ceva. În timp ce mergea, îşi zise că nu avea chef să stea la masă între atâţia oameni. Îl nelinişte gândul să-i ştie pe toţi în preajmă. Nu, va lua ceva la pachet…

În timp ce se îndrepta spre un fast-food, un glas îl opri, dinspre o poartă. Se întoarse atât de brusc, încât bărbatul care îl abordase ridică mâna să se ferească.

— Nu… protestă acesta.

Croyd făcu un pas în spate.

— Scuze, murmură el.

Bărbatul era îmbrăcat într-un sacou maro, cu gulerul întors pe dos. Purta o pălărie cu borurile trase peste frunte atât cât se putea fără să-l împiedice să vadă. Îşi ţinea capul aplecat. Croyd nu se sinchisi de ciocul acvilin, ochii

scânteietori şi tenul nefiresc de lucios.

— Îmi faceţi o favoare, domnule? întrebă omul, cu o voce sacadată, ciripită.

— Ce vreţi?

— Mâncare.

Automat, Croyd duse mâna la buzunar.

— Nu, am bani. Nu înţelegeţi. Nu pot să intru acolo şi să fiu servit, având în vedere cum arăt. Vă plătesc să intraţi, să-mi luaţi doi hamburgeri şi să mi-i aduceţi afară.

— Oricum aveam de gând să intru.

Mai târziu, Croyd stătea cu bărbatul pe o bancă, mâncând. Era fascinat de jokeri. Pentru că ştia că era şi el, parţial, unul dintre ei. Începu să se întrebe unde ar mânca dacă s-ar trezi vreodată cu o înfăţişare nefericită şi n-ar fi nimeni acasă.

— Nu mai obişnuiesc să vin tocmai până aici, îi spuse celălalt. Dar am avut de făcut un comision.

— Pe unde staţi voi de obicei?

— Suntem câţiva jos, pe strada Bowery. Nu ne deranjează nimeni acolo. Există un loc unde eşti servit fără să-i pese nimănui cum arăţi. Nimeni nu se sinchiseşte.

— Adică oamenii te-ar putea… ataca?

Bărbatul izbucni într-un râs scurt, strident.

— Oamenii nu sunt prea drăguţi, tinere. Mai ales când ajungi să-i cunoşti cu adevărat.

— Te conduc înapoi.

— S-ar putea să rişti.

— Nicio problemă.

Undeva în zona Străzii 40, trei bărbaţi aşezaţi pe o bancă îi urmăriră cu privirea când trecură pe lângă ei. Croyd tocmai luase încă două pastile, cu câteva străzi înainte. (Să fi fost doar câteva?) Nu voia să-l apuce iarăşi tremuratul în timp ce vorbea cu noul lui amic, John – cel puţin aşa spusese că-l cheamă –, aşa că mai luase două, ca să treacă mai uşor peste hopul următor, la nevoie, şi îşi dădu seama imediat că bărbaţii puneau la cale ceva neplăcut pentru el şi John. Muşchii umerilor i se încordară şi strânse pumnii în buzunare.

— *Cucurigu!* făcu unul dintre bărbaţi.

Croyd dădu să se întoarcă, dar John îl apucă de braţ.

— Lasă.

Îşi văzură de drum. Bărbaţii se ridicară şi porniră pe urmele lor.

— *Kirkiriki!* făcu unul dintre ei.

— *Cotcodac!* făcu altul.

În scurt timp, un muc de ţigară zbură peste capul lui Croyd şi ateriză în faţa lui.

— Hei, tu, amicul ciudaţilor!

O mână căzu pe umărul lui Croyd.

Croyd ridică braţul, apucă mâna şi strânse. Oasele pocniră unul câte unul şi bărbatul începu să urle. Urletele încetară brusc când Croyd eliberă mâna şi îi trase omului o palmă, doborându-l în stradă. Pumnul celui de-al doilea porni către faţa lui Croyd. Dintr-o singură mişcare, Croyd doborî braţul, întorcându-l pe atacator cu faţa spre el. Cu mâna stângă, îl apucă de ambele capete ale reverului, adunându-le, răsucindu-le, şi îl ridică la jumătate de metru în aer. Îl izbi cu spatele de zidul de cărămidă de lângă ei şi îi dădu drumul. Omul se prăbuşi, rămânând nemişcat.

Ultimul scosese un cuţit şi se apropia, înjurându-l printre dinţi. Croyd aşteptă şi, în ultima clipă, se înălţă la un metru şi jumătate şi îl izbi cu picioarele în faţă. Bărbatul făcu câţiva paşi înapoi, până pe trotuar. Croyd pluti, poziţionându-se deasupra lui şi apoi se aruncă, aterizându-i direct pe burtă. Împinse în şanţ, cu piciorul, cuţitul căzut, se întoarse şi porni mai departe alături de John.

— Eşti un as, spuse bărbatul mărunţel după o vreme.

— Nu întotdeauna, răspunse Croyd. Uneori sunt un joker. Mă modific de fiecare dată când dorm.

— Nu trebuia să fii aşa de aspru cu ei.

— Aşa e. Ar fi trebuit să fiu mult mai aspru. Dacă asta ne aşteaptă, va trebui să avem grijă unul de altul.

— Da. Mulţumesc.

— Ascultă, vreau să-mi arăţi locurile de pe Bowery unde zici că nu ne sâcâie nimeni. S-ar putea să fiu nevoit într-o

zi să merg acolo.

— Sigur. Cum să nu.

— Croyd Crenson. C-r-e-n-s-o-n. Ţine minte, bine? Dacă ne mai întâlnim, voi arăta diferit, de aia îţi spun.

— Voi ţine minte.

John îl conduse la mai multe spelunci şi îi arătă locurile unde stăteau unii dintre ei. Îl prezentă celor şase jokeri pe care-i întâlniră, cu toţii monstruos deformaţi. Amintindu-şi faza lui de şopârlă, Croyd le strânse tuturor laba şi îi întrebă dacă îi poate ajuta cu ceva. Însă ei clătinară din cap, holbându-se la el. Cu înfăţişarea lui, ştia că nu era demn de încredere.

— O seară bună, spuse el, luându-şi zborul.

Teama lui că supravieţuitorii neinfectaţi îl urmăreau, pândind să-l atace, sporea pe măsură ce zbura de-a lungul râului. Chiar în clipa asta, o puşcă cu lunetă ar putea fi îndreptată spre el...

Se mişcă mai repede. Pe undeva, ştia că această spaimă era ridicolă. Dar se dovedea prea copleşitoare ca s-o ignore. Ateriză în colţul străzii, alergă până la uşa casei şi intră. Fugi pe scări în sus şi se încuie în camera lui.

Se uită insistent la pat. Îi venea să se întindă. Dar dacă adormea? Totul s-ar sfârşi. Lumea s-ar termina pentru el. Porni radioul şi începu să se plimbe prin încăpere. Îl aştepta o noapte lungă...

A doua zi dimineaţă, când Bentley îl sună şi-l anunţă că are un pont pe cinste, dar că era destul de riscant, Croyd îi spuse că nu-i pasă. Trebuia să ducă explozibile – ceea ce însemna că trebuia să înveţe până atunci să le folosească – deoarece seiful era prea rezistent, chiar şi pentru forţa lui sporită. Şi, de asemenea, era posibil să existe pază armată...

Nu avusese de gând să-l omoare pe paznic, însă bărbatul îl speriase când năvălise aşa, cu arma scoasă. Şi nu estimase corect timpul de ardere al fitilului, fiindcă explozia se produse prea devreme şi astfel bucata de metal

îi reteză în zbor primele două degete de la mâna stângă. Dar se bandajă cu batista, luă banii şi ieşi.

Parcă şi-l amintea pe Bentley spunând, imediat după ce împărţiseră prada: „Pentru Dumnezeu, băiete! Du-te acasă şi dormi să-ţi treacă.”

Levitând, porni în direcţia corectă, însă fu nevoit să coboare şi să pătrundă într-o brutărie, unde mâncă trei franzele, înainte să poată continua. Capul i se învârtea. Mai avea trei pastile în buzunar, dar numai gândindu-se la ele i se strângea stomacul.

Împinse încet geamul camerei sale, pe care nu îl blocase, şi se târî înăuntru. Se clătină pe hol până în camera lui Carl şi aruncă sacul de bani peste trupul lui adormit. Tremurând, se întoarse în odaia sa şi încuie uşa. Porni radioul. Voia să-şi spele mâna rănită în baie, dar baia părea prea departe. Se prăbuşi pe pat şi nu se mai ridică.

Mergea pe o stradă pustie, cu lumină crepusculară. Ceva se mişcă în spatele lui. Se întoarse şi se uită. Pe uşi, pe geamuri, din automobile, din guri de canal ieşeau oameni şi toţi îl fixau cu privirea, apropiindu-se de el. Îşi continuă drumul şi, din spate, auzi un fel de suspin colectiv. Când se uită din nou, toţi alergau după el, cu un aer ameninţător, cu expresii de ură pe feţe. Se întoarse spre ei, îl înhăţă pe cel mai apropiat bărbat şi îl strangulă. Ceilalţi se opriră şi se dădură înapoi. Zdrobi capul altuia. Gloata se întoarse şi începu să fugă. El porni pe urmele ei…

III: ZIUA CARGUIULUI

Croyd se trezi în iunie şi descoperi că mama lui era într-un sanatoriu, fratele lui absolvise liceul, sora lui era logodită, iar el avea puterea să-şi moduleze vocea astfel încât să spulbere şi să distrugă practic orice, după ce stabilea frecvenţa potrivită printr-un fel de control al rezonanţei pe care nu-l putea descrie în cuvinte. De asemenea, era înalt, brunet şi palid, iar degetele lipsă îi

crescuseră la loc.

Anticipând ziua când avea să se trezească singur, vorbi din nou cu Bentley, să pună la punct o lovitură serioasă pentru perioada actuală de trezie şi să acţioneze rapid, înainte să-l doboare oboseala. Hotărâse să nu mai ia niciodată pastile, căci rememorase trăirile de coşmar din ultimele zile dinaintea somnului.

De data aceasta, acordă şi mai multă atenţie planificării şi formulă întrebări mai exacte, în timp ce Bentley, fumând ţigară de la ţigară, îi explică o serie de detalii. Pierderea ambilor părinţi şi iminenta căsătorie a surorii sale îl făcuseră să cugete la vremelnicia relaţiilor umane şi să ajungă la concluzia că Bentley nu va fi mereu prin preajmă.

Reuşi să blocheze sistemul de alarmă şi să despice uşa de la seiful băncii suficient cât să poată intra, însă nu se gândise că va sparge toate geamurile pe o rază de trei străzi căutând frecvenţa potrivită. Totuşi, reuşi să fugă cu o sumă importantă. De data aceasta, închirie o casetă de valori la o bancă din partea opusă a oraşului, unde lăsă cea mai mare parte din porţia sa. Fusese oarecum deranjat de faptul că fratele lui conducea o maşină nouă.

Închirie apartamente în cartierele Village, Midtown, Morningside Heights, în Upper East Side şi pe Bowery, plătind toate chiriile pe un an în avans. Purta cheile la gât, pe un lanţ, împreună cu cea de la caseta de valori. Voia să se asigure că are unde să ajungă repede, indiferent de locul unde s-ar afla când îl copleşea somnul. Două dintre apartamente erau mobilate, celelalte patru erau dotate cu saltele şi aparate de radio. Se grăbea, aşa că se putea ocupa de detalii mai târziu. Când se trezise, era la curent cu numeroase evenimente petrecute în timpul ultimei sale reprize de somn şi singura explicaţie pe care o găsea era că înregistrase în mod inconştient ştirile transmise de radioul pe care îl lăsase pornit. Hotărî să continue această practică.

Avu nevoie de trei zile să găsească, să închirieze şi să-şi doteze noile adăposturi, ultimul dintre acestea fiind cel de pe Bowery. Îl căută pe John, se identifică şi cină cu el.

Poveştile despre o gaşcă de bătăuşi care hărţuia jokerii îl deprimară şi, în seara aceea, când foamea, frigul şi ameţeala puseră stăpânire pe el, luă o pastilă, doar cât să rămână treaz şi să dea o raită prin zonă. Doar una sau două n-ar conta, hotărî el.

Gaşca nu-şi făcu apariţia în noaptea aceea, însă Croyd era deprimat la gândul că data viitoare s-ar putea trezi joker. Aşa că, la micul dejun, luă iarăşi două pastile, ca să mai amâne somnul puţin, după care, debordând de energie, decise să-şi mobileze reşedinţa din zonă. Seara luă încă trei pastile, pentru o ultimă noapte în oraş, şi cântecul pe care îl cântă în timp ce se plimba pe Strada 42, spărgând rând pe rând ferestrele clădirilor, făcu toţi câinii cartierului să urle şi trezi din somn doi jokeri şi un as echipat cu auz UHF. Brannigan Urechi-de-Liliac – care sfârşi două săptămâni mai târziu sub o statuie aruncată de Vicenzi Musculosul în ziua când a fost împuşcat de poliţia newyorkeză – îl căută să-i ceară despăgubiri pentru durerile de cap pricinuite şi sfârşi prin a-i da de băut şi a-i solicita o versiune blândă, pentru UHF, a cântecului „Galaxy Bay”.

În după-amiaza următoare, pe Broadway, Croyd răspunse la înjurătura unui taximetrist supunându-i maşina la o serie de vibraţii până când aceasta se dezmembră. Apoi, dacă tot se pornise, îşi îndreptă forţa împotriva tuturor celorlalţi care se dovediseră duşmani claxonând. Abia când ambuteiajul rezultat îi aminti de cel din faţa şcolii, din acea primă Zi Wild Card, se întoarse şi fugi.

Se trezi în august, în apartamentul său din Morningside Heights, amintindu-şi încetul cu încetul cum ajunsese acolo şi jurându-şi că nu va mai lua pastile. Când văzu tumorile de pe braţul său deformat, ştiu că promisiunea nu va fi greu de ţinut. De data aceasta voia să adoarmă din nou cât mai repede posibil. Privind pe fereastră, se bucură că era noapte, căci până pe Bowery era cale lungă.

Într-o zi de miercuri de la mijlocul lui septembrie, se trezi şi descoperi că are părul blond-închis, o înfăţişare

obişnuită ca înălţime, conformaţie şi ten şi nu prezenta urme vizibile ale sindromului său Wild Card. Se supuse la o serie de teste simple care, după cum învăţase din experienţă, ar fi putut să-i dezvăluie înzestrarea ascunsă. Niciun fel de putere specială nu ieşi la lumină.

Nedumerit, se îmbrăcă în hainele cele mai potrivite pe care le avea la îndemână şi ieşi, ca de obicei, să ia micul dejun. Culese pe drum mai multe ziare şi le citi în timp ce devora farfurie după farfurie de ouă jumări, gofre, clătite. Fusese o dimineaţă rece când păşise în stradă. Când ieşi din fast-food, era aproape ora zece şi plăcut afară.

Luă metroul până în Midtown, unde intră în primul magazin de haine care arăta decent şi îşi schimbă complet garderoba. Îşi cumpără doi hotdogi de la un vânzător ambulant şi se îndreptă spre staţia de metrou.

Coborî în zona Străzii 70, se duse la cel mai apropiat bufet şi mâncă două sandviciuri cu clătite de cartofi. Oare trăgea de timp? se întrebă. Ştia că ar fi putut să stea acolo şi să mănânce toată ziua. Îşi simţea propria digestie lucrând ca un furnal.

Se ridică, plăti şi plecă. Avea să meargă pe jos restul drumului. Câte luni trecuseră? se întrebă, scărpinându-şi fruntea. Era timpul să-i caute pe Carl şi pe Claudia. Era timpul să vadă ce face mama. Să vadă dacă avea careva nevoie de bani.

Când ajunse în faţa uşii, se opri, cu cheia în mână. Vârî cheia la loc în buzunar şi bătu. Câteva clipe mai târziu, Carl deschise uşa.

— Da?

— Sunt eu, Croyd.

— Croyd! Doamne! Hai, intră! Nu te-am recunoscut. Cât timp a trecut?

— Destul de mult.

Croyd intră.

— Povesteşte-mi despre toată lumea, îi ceru el.

— Mama e tot la fel. Dar ştii că ne-au spus să nu ne facem prea mari speranţe.

— Da. Ai nevoie de bani pentru ea?

— Încă nu, până luna viitoare. Dar atunci ar prinde bine câteva miare.

Croyd îi dădu un plic.

— Probabil că n-aş face decât s-o derutez, dacă m-aş duce s-o văd, cu o înfăţişare atât de diferită.

Carl clătină din cap.

— Ar fi derutată şi dacă ai arăta la fel ca înainte, Croyd.

— Oh!

— Vrei ceva de mâncare?

— Da. Sigur.

Fratele său îl conduse în bucătărie.

— Avem o grămadă de friptură de vită. Merge pentru un sandvici bun.

— Grozav. Cum stai cu afacerile?

— Mă pun pe roate acum. E mai bine decât la început.

— Bun. Şi Claudia?

— E perfect că te-ai întors tocmai acum. Nu ştia unde să-ţi trimită invitaţia.

— Ce invitaţie?

— Se mărită sâmbătă.

— Cu tipul din Jersey?

— Da. Sam. Cel cu care s-a logodit. Conduce o afacere de familie. Face bani frumuşei.

— Unde va fi nunta?

— În Ridgewood. Vii cu mine. Mergem cu maşina.

— În regulă. Mă întreb ce fel de cadou le-ar plăcea?

— Au făcut o listă. O caut.

— Bun.

După-amiază, Croyd ieşi în oraş şi cumpără un televizor Dumont, cu diagonala de 40 de centimetri, plăti cash şi ceru să fie livrat în Ridgewood. Apoi îl vizită pe Bentley, însă refuză o operaţiune oarecum periculoasă din cauza absenţei vreunui talent special. De fapt, era o scuză bună. Oricum nu prea voia să se implice, riscând s-o dea în bară – fizic sau cu legea – când nunta era atât de aproape.

Cină cu Bentley într-un restaurant italian, unde rămaseră ore în şir, la o sticlă de Chianti, discutând afaceri

şi gândindu-se la viitor. Bentley încercă să-i explice lui Croyd cât e de important să fii solvabil pe termen lung şi să devii om respectabil într-o zi – ceva ce el însuşi nu prea reuşise.

Se plimbă aproape toată noaptea ca să înveţe să studieze clădirile, căutându-le punctele vulnerabile, şi să se gândească la schimbările din familia lui. La un moment dat, după miezul nopţii, când trecea pe lângă Central Park West, simţi o mâncărime puternică pe piept, care se extinse pe tot corpul. După o clipă, trebui să se oprească şi să se scarpine violent. Alergiile începeau să fie la modă şi Croyd se întrebă dacă noua lui încarnare nu-i adusese vreo sensibilitate la ceva din parc.

Coti spre vest cu prima ocazie şi părăsi zona cât putu de repede. După vreo zece minute, mâncărimea se domoli. În jumătate de oră, dispăru complet. Însă îşi simţea mâinile şi faţa de parcă ar fi fost crăpate.

Pe la patru dimineaţa se opri într-un fast-food non-stop de lângă Times Square, unde mâncă pe îndelete şi citi un număr din revista *Time,* lăsat de cineva într-un separeu. Rubrica medicală cuprindea un articol despre sinucideri în rândul jokerilor, care îl deprimă enorm. Citatele pe care le conţinea îi aminteau de lucruri pe care le auzise din gura multora dintre cei pe care-i cunoscuse, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă se număra careva printre intervievaţi. Le înţelegea foarte bine sentimentele, însă nu le putea împărtăşi pe deplin, ştiind că, indiferent ce carte trăgea, urmează întotdeauna o alta nouă – şi că aceasta era, cel mai adesea, un as.

Toate încheieturile îi pârâiră când se ridică şi simţi o durere ascuţită între omoplaţi. În plus, avea picioarele umflate.

Ajunse acasă înainte de primii zori, cu o senzaţie febrilă. În baie, udă un prosop, să şi-l pună pe frunte. Observă în oglindă că faţa îi părea umflată. Se aşeză în fotoliul din dormitor şi rămase acolo până când îi auzi pe Carl şi pe Claudia mişcându-se prin casă. Când se ridică pentru a lua micul dejun împreună cu ei, îşi simţi membrele ca de

plumb, iar când coborî scara, încheieturile îi pârâiră din nou.

Claudia, zveltă şi blondă, îl îmbrăţişă când intră în bucătărie.

Apoi îi studie noua faţă.

— Pari obosit, constată ea.

— Nu spune asta, protestă el. Nu pot să obosesc atât de curând. Mai sunt două zile până la nunta ta şi o să fiu acolo.

— Poţi totuşi să te odihneşti fără să dormi, nu-i aşa?

Croyd încuviinţă din cap.

— Atunci, ia-o încet. Ştiu că ţi-e greu… Hai, vino să mâncăm.

În timp ce-şi sorbeau cafeaua, Carl îl întrebă:

— Vrei să vii cu mine la birou, să vezi cum am aranjat?

— Altă dată, răspunse Croyd. Am nişte treburi de rezolvat.

— Nicio problemă. Poate mâine.

— Poate, da.

După scurt timp, Carl plecă. Claudia mai turnă nişte cafea în ceaşca lui Croyd.

— Abia dacă te mai vedem, remarcă ea.

— Da. Păi, ştii cum e. Dorm… uneori luni în şir. Când mă trezesc, nu sunt întotdeauna prea arătos. Alteori, trebuie să mă agit să avem cu ce plăti facturile.

— Ţi-am fost recunoscători pentru asta, spuse ea. E greu de priceput. Tu eşti mezinul, dar arăţi ca un adult. Te comporţi ca un adult. N-ai apucat să-ţi iei porţia de copilărie.

Croyd zâmbi.

— Aşa, şi tu ce eşti, o babă? Ai doar şaptesprezece ani şi deja te măriţi.

Claudia îi zâmbi şi ea.

— E băiat de treabă, Croyd. Ştiu că vom fi fericiţi.

— Bun. Sper. Ascultă, dacă doreşti vreodată să dai de mine, îţi spun un loc unde poţi lăsa un mesaj. Dar nu voi putea fi prompt întotdeauna.

— Înţeleg. Cu ce te ocupi, totuşi?

— Am avut tot felul de afaceri, le-am tot schimbat. Acum, am luat o pauză. Am lăsat-o mai moale, pentru nuntă. Şi cum zici că e viitorul tău soţ?

— O, foarte respectabil şi la locul lui. A făcut şcoala la Princeton. A fost căpitan în armată.

— În Europa? În Pacific?

— La Washington.

— Oho, are relaţii.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

— Familie veche.

— Bine… în regulă, spuse el. Ştii că vreau să fii fericită.

Claudia se ridică şi îl îmbrăţişă din nou.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

— Şi mie, de tine.

— Am şi eu treabă acum. Ne vedem mai târziu.

— Da.

— Nu te obosi prea tare astăzi.

După ce sora lui plecă, Croyd îşi întinse braţele cât putu de mult, încercând să scape de durerea din umeri. Cămaşa i se sfâşie de-a lungul spatelui. Se privi în oglinda din hol. Avea umerii mai laţi astăzi decât ieri. De fapt, tot corpul lui părea mai mare, mai mătăhălos. Se întoarse în camera lui şi se dezbrăcă. Aproape tot spatele îi era acoperit de o erupţie roşie. Îi venea să se scarpine numai uitându-se, dar se abţinu. Umplu cada şi se îmbăie îndelung. Când ieşi, nivelul apei scăzu vizibil. Se studie în oglinda din baie, corpul parcă îi crescuse. Oare era posibil să fi absorbit prin piele o parte din apă? În orice caz, inflamaţia părea să fi dispărut, deşi pielea era încă aspră în zonele unde fusese mai pronunţată.

Îmbrăcă nişte haine pe care le păstrase de la o altă transformare când fusese mai robust. Ieşi în stradă şi luă metroul până la magazinul de haine pe care îl vizitase cu o zi mai devreme. Acolo, îşi schimbă din nou complet garderoba, după care luă metroul înapoi, simţind o vagă ameţeală când vagonul sălta şi se legăna. Observă că avea mâinile aspre şi uscate. Când le frecă, fulgi de piele moartă se desprinseră ca mătreaţa.

După ce ieşi de la metrou, merse pe jos până ajunse la blocul unde locuia familia Sarzanno. Însă femeia care îi deschise nu era Rose, mama lui Joe.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— Îl caut pe Joe Sarzanno, zise el.

— Nu locuieşte nimeni cu numele ăsta aici. Probabil s-o fi mutat înainte să venim noi.

— Aşadar, nu ştiţi unde s-au dus?

— Nu. Întreabă-l pe administrator. Poate ştie el.

Femeia închise uşa.

Croyd bătu la uşa administratorului, însă nu răspunse nimeni. Aşa că porni spre casă, simţindu-se greoi şi umflat. A doua oară când căscă, îl cuprinse brusc spaima. Părea prea curând să doarmă din nou. Această transformare era mai derutantă decât celelalte.

Puse cafetiera cu cafea proaspătă pe plită şi începu să se plimbe, aşteptând să fiarbă. Deşi nu era o certitudine că se va trezi de fiecare dată cu o putere specială, un lucru rămânea constant şi acela era transformarea. Rememoră toate schimbările pe care le suferise de când fusese infectat. Aceasta era singura dată când nu păruse nici joker, nici as, ci om obişnuit. Şi totuşi…

Când cafeaua fu gata, îşi turnă o ceaşcă şi se aşeză, conştientizând faptul că se scărpinase la piciorul drept aproape fără să-şi dea seama. Îşi frecă palmele şi alţi fulgi de piele uscată se desprinseră. Cugetă la talia lui îngroşată. Se gândi la toate micile junghiuri şi pârâituri. Şi la oboseală. Evident că *nu* era complet normal de data asta, însă nu ştia ce reprezenta, de fapt, anormalitatea de acum. Se întrebă dacă dr. Tachyon ar putea să-l ajute cumva. Sau măcar să-i dea o explicaţie despre ce se petrece.

Formă numărul pe care îl memorase. Un glas vesel de femeie îi spuse că Tachyon a ieşit, dar că se va întoarce după masa. Notă numele lui Croyd, păru să-l recunoască şi îi spuse să vină la ora trei.

Termină toată cafeaua din cafetieră. Mâncărimea se extinsese treptat pe tot corpul cât timp băuse ultima

ceaşcă. Se duse sus şi dădu din nou drumul la apă. Până să se umple cada, se dezbrăcă şi îşi examină corpul. Toată pielea avea acum aspectul uscat, solzos, al mâinilor. Oriunde se freca, se stârnea o fulguială.

Se îmbăie vreme îndelungată. Căldura şi umezeala erau plăcute. După o vreme, se lăsă pe spate şi închise ochii. Foarte bine…

Se ridică speriat. Începuse să aţipească. Aproape că alunecase în somn. Înhăţă prosopul şi se apucă să se frece viguros, nu doar ca să îndepărteze toate resturile de pe piele. Când termină, se şterse bine, până când cada se goli, apoi se repezi în camera lui. Găsi pastilele în fundul unui sertar de haine şi înghiţi două. Indiferent ce feste îi juca trupul, inamicul lui numărul unu era acum somnul.

Reveni în baie, curăţă cada, se îmbrăcă. Ar fi fost plăcut să se întindă o vreme în pat. Să se odihnească, aşa cum sugerase Claudia. Dar ştia că nu putea.

Tachyon luă un eşantion de sânge şi îl introduse în maşinăria lui. La prima încercare, acul pătrunsese foarte puţin şi se oprise. Al treilea ac, împins cu o forţă considerabilă, penetră un strat subcutanat rezistent şi reuşi să extragă sânge.

În timp ce aşteptau rezultatele aparatului, Tachyon îi făcu un consult general.

— Aşa de lungi erau incisivii când te-ai trezit? întrebă el, uitându-se în gura lui Croyd.

— Păreau normali când m-am spălat pe dinţi, răspunse Croyd. Au crescut?

— Uită-te şi tu.

Tachyon ridică o oglinjoară. Croyd făcu ochii mari. Dinţii erau ascuţiţi şi lungi de doi centimetri şi jumătate.

— Asta e o noutate, declară el. Nu ştiu când s-a întâmplat.

Tachyon îi răsuci cu blândeţe braţul stâng la spate, apoi apăsă cu degetele pe omoplatul proeminent. Croyd ţipă.

— Doare, nu? întrebă Tachyon.

— Dumnezeule! exclamă Croyd. Ce este? E ceva rupt

acolo?

Doctorul clătină din cap. Examină câţiva solzi de piele la microscop. Apoi studie picioarele lui Croyd.

— Au fost aşa de mari când te-ai trezit? întrebă el.

— Nu. Ce naiba se întâmplă, doctore?

— Hai să mai aşteptăm un minut, două, să termine aparatul testul de sânge. Ai mai fost aici de două sau de trei ori…

— Da, zise Croyd.

— Din fericire, o dată ai venit imediat după ce te-ai trezit. Altă dată, ai fost aici la şase ore după trezire. Cu prima ocazie, ai avut un hormon foarte ciudat, la un nivel ridicat. La vremea respectivă am crezut că poate fi asociat cu însuşi procesul de transformare. A doua oară – la şase ore după trezire – încă aveai urme din acel hormon, dar la un nivel foarte scăzut. Acestea au fost singurele două dăţi când hormonul a putut fi identificat.

— Şi?

— Principalul test care mă interesează acum verifică prezenţa acestui hormon în sângele tău. Ah! Cred că avem acum ceva.

O serie de simboluri ciudate pâlpâiră pe monitorul micului aparat.

— Da. Da, într-adevăr, spuse doctorul, studiindu-le. Ai un nivel ridicat din această substanţă în sânge… chiar mai mare decât a fost imediat după trezire. Hm! Şi iar ai luat amfetamină.

— Am fost nevoit. Începea să-mi fie somn şi trebuie să rămân treaz până sâmbătă. Spune-mi în cuvinte simple, ce înseamnă hormonul ăsta blestemat?

— Înseamnă că procesul de modificare continuă în corpul tău. Dintr-un motiv sau altul, te-ai trezit înainte să se încheie. Se pare că procesul urmează un ciclu precis, numai că de data aceasta a fost întrerupt.

— De ce?

Tachyon ridică din umeri, o mişcare pe care se pare că o învăţase de când îl văzuse Croyd ultima dată.

— Oricare dintre evenimentele biochimice posibile,

dintr-o întreagă pleiadă, declanşat de modificarea însăşi. Bănuiesc că te-ai ales cu o oarecare stimulare cerebrală, ca efect secundar al unei alte transformări, aflate în desfăşurare în momentul în care ai fost trezit. Transformarea respectivă, oricare a fost ea, s-a finalizat, însă restul procesului nu. Aşadar, corpul tău încearcă să te adoarmă din nou până când îşi termină treaba.

— Cu alte cuvinte, m-am trezit prea devreme?

— Da.

— Ce-ar trebui să fac?

— Încetează imediat să mai iei pastilele. Dormi. Lasă procesul să-şi urmeze cursul.

— Nu pot. Trebuie să rămân treaz încă două zile… o zi şi jumătate ar ajunge, de fapt.

— Bănuiesc că trupul tău se va opune şi, aşa cum am mai spus, pare că ştie ce face. Cred că ţi-ai asuma un risc dacă ai sta treaz mai mult.

— Ce fel de risc? Adică mă va omorî… sau voi avea doar un disconfort?

— Croyd, pur şi simplu nu ştiu. Starea ta e unică. Fiecare transformare urmează un curs diferit. Singurul lucru pe care ne putem baza este adaptarea corpului tău la virus – resursa din interiorul tău care te ajută să treci cu bine de fiecare criză. Dacă încerci să rămâi treaz acum prin mijloace nenaturale, vei lupta tocmai împotriva acestei resurse.

— Am amânat somnul de nenumărate ori cu amfetamină.

— Da, atunci n-ai făcut decât să amâni startul procesului. Nu se declanşează, în mod obişnuit, decât atunci când creierul înregistrează o stare de somn. Dar acum procesul este deja în desfăşurare şi prezenţa hormonului indică o continuare. Nu ştiu ce se va întâmpla. S-ar putea să transformi o fază-as într-o fază-joker. S-ar putea să cazi într-o comă de durată. Pur şi simplu n-am de unde să ştiu.

Croyd se întinse după cămaşă.

— Te anunţ cum decurge totul, spuse el.

Croyd nu prea avea chef să se plimbe, aşa cum avea de obicei. Luă din nou metroul. Ameţeala reveni şi, de data asta, aduse cu sine o durere de cap. Iar umerii continuau să îl doară cumplit. Trecu pe la farmacia din staţia lui de metrou şi cumpără un flacon de aspirină.

Se opri lângă blocul în care locuise familia Sarzanno, înainte să meargă acasă. Acum îl găsi pe administrator. Însă acesta nu putea să-l ajute, deoarece familia lui Joe nu lăsase la plecare adresa la care se muta. În drum spre ieşire, Croyd aruncă o privire în oglinda administratorului şi fu şocat de ochii săi umflaţi, de cearcănele adânci de dedesubt. Constată că începeau să-l doară.

Se duse acasă. Le promisese Claudiei şi lui Carl că-i va scoate la cină într-un restaurant bun şi voia să fie în cea mai bună formă pentru această ocazie. Intră în baie şi se dezbrăcă din nou. Era imens, puhav. Îşi dădu seama că, luându-se cu vorba despre toate celelalte simptome, uitase să-i spună lui Tachyon că nu se uşurase deloc după ultima trezire. Pesemne corpul lui găsea o cale să valorifice tot ce înghiţea. Se sui pe cântar, dar acesta urca numai până la 130 de kilograme, iar el era mai greu. Luă trei aspirine, cu speranţa că-şi vor face efectul curând. Îşi scărpină braţul şi o fâşie lungă de carne se desprinse, fără durere şi fără sângerare. Se scărpină mai blând în alte zone şi descojirea continuă. Făcu un duş şi îşi perie colţii. Se pieptănă şi văzu că smulge smocuri mari de păr. Se opri. Îi venea să urle, dar în clipa următoare fu distras de un lung căscat. Reveni în cameră şi luă două amfetamine. Apoi îşi aminti că la calcularea dozei trebuie avută în vedere masa corporală. Aşa că mai luă una, ca să fie sigur.

Croyd găsi un restaurant întunecos şi îi strecură un bacşiş ospătarului ca să-i aşeze într-un separeu mai în spate, departe de ochii celorlalţi clienţi.

— Croyd, chiar arăţi… nu prea bine, spusese Claudia mai devreme, când se întorsese acasă.

— Ştiu, îi răspunsese el. Am fost la doctorul meu azi după-masă.

— Şi ce-a spus?

— O să am nevoie de foarte mult somn, imediat după nuntă.

— Croyd, dacă vrei să lipseşti, voi înţelege. Sănătatea ta e pe primul loc.

— Nu vreau să lipsesc. O să fiu bine.

Cum putea să-i explice, când nici el nu înţelegea întru totul? Să-i spună că era mai mult decât nunta rudei sale preferate, că această ocazie reprezenta ultimul act al destrămării căminului său şi că probabil nu va mai avea niciodată vreunul? Să-i spună că era sfârşitul unei etape din existenţa sa şi începutul plonjării sale în necunoscut?

În schimb, mânca. Avea acelaşi apetit şi mâncarea era deosebit de bună. Multă vreme după ce el însuşi termină de mâncat, Carl îşi urmări fratele, cu fascinaţia unui voyeur, dând gata două porţii duble de friptură Chateaubriand şi oprindu-se doar ca să ceară două coşuri suplimentare de chifle.

Când, în cele din urmă, se ridicară, încheieturile lui Croyd scârţâiau din nou.

Seara târziu, stătea pe patul său chinuit de durere. Aspirinele nu-l ajutau. Se dezbrăcase, pentru că toate hainele îi erau iarăşi strâmte. Acum, de câte ori se scărpina, pielea nu doar se exfolia. Se desprindea în bucăţi mari, însă uscate şi palide, fără urmă de sânge. Nu era de mirare că avea o paloare bolnăvicioasă, constată el. În adâncul unei crăpături deosebit de mari în piept, văzu ceva gri şi tare. Nu-şi putea da seama ce era, dar acea prezenţă îl înspăimânta.

În cele din urmă, în ciuda orei înaintate, îl sună pe Bentley. Trebuia să discute cu cineva care îi cunoştea situaţia. Şi Bentley dădea de obicei sfaturi bune. După ce telefonul sună de multe ori, Bentley răspunse şi Croyd îşi spuse povestea.

— Ştii ce cred eu, băiete? zise în final Bentley. Ar trebui să faci ce ţi-a spus doctorul. Să dormi ca să-ţi treacă.

— Nu pot. Nu încă. Mai am nevoie doar de o zi şi un pic. Apoi va fi bine. Pot să rămân treaz atâta, dar mă doare

foarte tare, iar înfăţişarea mea…

— Bine, bine. Uite cum facem. Treci pe la mine la zece dimineaţa. Eu nu pot să te ajut cu nimic. Dar pot vorbi cu un apropiat şi îţi facem rost de un analgezic foarte puternic. Şi vreau să mă uit la tine. Poate reuşim să-ţi retuşăm puţin înfăţişarea.

— În regulă. Mulţumesc, Bentley. Îţi sunt recunoscător.

— Nicio problemă. Înţeleg. Nici mie nu mi-a fost uşor când eram câine. Noapte bună!

— Noapte bună!

Două ore mai târziu, îl apucară nişte crampe severe, urmate de diaree. De asemenea, băşica stătea să-i explodeze. Toate acestea continuară până dimineaţa. Când se cântări, la trei şi jumătate, slăbise până la 125 de kilograme. La ora şase, cântărea 109. Maţele îi chiorăiau constant. Singurul avantaj, cugetă el, era că nu se mai gândea la mâncărimi şi la durerea de umeri şi de încheieturi. Şi, de asemenea, era suficient ca să-l ţină treaz, fără doze suplimentare de amfetamină.

La ora opt, cântărea 97 de kilograme şi îşi dădu seama – când îl strigă Carl – că-şi pierduse, în sfârşit, pofta de mâncare. În mod ciudat, burta nu-i scăzuse deloc. Conformaţia lui era neschimbată din ziua precedentă, deşi acum era palid, aproape albinos, iar acest lucru, combinat cu dinţii proeminenţi, îl făceau să arate ca un vampir gras.

La ora nouă, îl sună pe Bentley, căci maţele continuau să-i chiorăie şi alerga întruna la toaletă. Îi spuse că are diaree şi nu poate să vină după medicament. Bentley răspunse că i-l va aduce personal de îndată ce va sosi omul lui. Carl şi Claudia plecaseră deja la treburile lor. Croyd îi evitase dimineaţa, pretextând un deranjament la stomac. Cântărea acum 90 de kilograme.

Era aproape de ora unsprezece când sosi Bentley. Croyd mai slăbise încă 9 kilograme şi îşi desprinsese o bucată mare de piele de pe abdomen. Zona de ţesut de dedesubt era gri şi solzoasă.

— Dumnezeule! exclamă Bentley când îl văzu.

— Da…

— Ai zone mari fără păr.

— Exact.

— Îţi aduc eu o perucă. Şi voi vorbi cu o doamnă pe care o ştiu. E cosmeticiană. Îţi aducem o cremă, ceva, să te dai cu ea. Să ai o culoare normală. Cred c-ai face bine să porţi ochelari fumurii când te duci la nuntă. Spune-le că ţi-ai pus picături în ochi. Şi începi să te cocoşezi. Asta când s-a întâmplat?

— Nici măcar n-am observat. Am fost… ocupat.

Bentley îi atinse cocoaşa dintre umeri şi Croyd ţipă.

— Scuze. Poate c-ar fi mai bine să iei o pastilă imediat.

— Da.

— Şi va trebui să porţi un pardesiu larg. Ce număr ai?

— Nu ştiu… acum.

— Nu-i nimic. Cunosc pe cineva care are un depozit întreg. Îţi trimitem o duzină.

— Trebuie să fug, Bentley. Iarăşi îmi chiorăie maţele.

— Da. Ia-ţi medicamentul şi încearcă să te odihneşti.

La două după-amiaza, Croyd cântărea 70 de kilograme. Analgezicul îşi făcuse treaba şi nu-l durea nimic, pentru prima oară după multă vreme. Din nefericire, îi făcea şi somn şi fusese nevoit să mai ia o pastilă de amfetamină. Partea bună era că această combinaţie îl dădu o stare de bine prima dată de când începuse totul, deşi ştia că e o amăgire. Când, la ora trei după-masa, îi fu livrat mormanul de pardesie, cântărea 60 de kilograme şi avea senzaţia că pluteşte. Undeva, în adâncul lui, sângele părea să cânte. Găsi un pardesiu care-i venea perfect şi îl duse în camera lui, lăsându-le pe celelalte pe sofa. Cosmeticiana, o blondă platinată, care mesteca gumă, veni la ora patru. Îl pieptănă, îndepărtându-i aproape tot părul, îl rase în cap şi îi potrivi o perucă. Apoi trecu la machiaj, instruindu-l, între timp, cum să folosească articolele cosmetice. De asemenea, îl sfătui să ţină gura închisă cât mai mult posibil, ca să-şi ascundă colţii. Mulţumit de rezultat, Croyd îi dădu o sută de dolari. Femeia preciză că-i mai poate oferi şi alte servicii, dar lui îi chiorăiau din nou maţele şi se

văzu nevoit să-şi ia la revedere de la ea.

La ora şase seara, intestinele începură să-i dea pace. Cântărea acum 53 de kilograme şi încă se simţea foarte bine. Mâncărimea încetase şi ea, în sfârşit, deşi mai desprinsese bucăţi de piele de pe torace, braţe şi coapse.

Când Carl intră în casă, îi strigă:

— Ce naiba caută toate pardesiele astea aici?

— E o poveste lungă, răspunse Croyd. Poţi să le păstrezi, dacă vrei.

— Hei, sunt din caşmir.

— Da.

— Ăsta e mărimea mea.

— Ia-l, atunci.

— Cum te simţi?

— Mersi, mai bine.

Seara simţi că-şi recapătă vigoarea şi făcu o plimbare lungă, cum avea obiceiul. Ridică în aer botul unei maşini, de probă. Da, părea că-şi revine. Cu perucă şi cu machiaj, arăta ca un grăsan oarecare, dacă ţinea gura închisă. De-ar fi avut puţin mai mult timp, ar fi căutat un dentist să-i rezolve colţii cumva. Nu mâncă nimic nici în seara aceea, nici a doua zi dimineaţă. Simţea o presiune neobişnuită în tâmple, dar mai luă o pastilă şi presiunea nu se transformă în durere.

Înainte să plece spre Ridgewood împreună cu Carl, Croyd se mai răsfăţase cu încă o baie. Alte bucăţi de piele se desprinseseră, însă asta nu era o problemă. Hainele aveau să-i acopere trupul pătat. Faţa, măcar, rămăsese intactă. Îşi aplică machiajul cu grijă şi-şi aranjă peruca. Îmbrăcat de sus până jos şi cu ochelarii de soare, considera că arată perfect prezentabil. Iar pardesiul, într-adevăr, îi micşora oarecum cocoaşa.

Era o dimineaţă răcoroasă şi înnorată. Problemele lui intestinale păreau încheiate. Luă încă un analgezic, preventiv, neştiind dacă mai rămăsese vreo durere de mascat. Asta impunea o nouă doză de amfetamină. Dar era în regulă. Se simţea bine, chiar dacă puţin emoţionat.

În timp ce treceau prin tunel, se pomeni frecându-şi mâinile. Spre disperarea lui, o bucată mare de piele se desprinse de pe dosul palmei stângi. Dar chiar şi asta era în regulă. Îşi amintise să-şi ia mănuşi.

Nu ştia dacă de vină era presiunea din tunel, dar capul începu din nou să-i zvâcnească. Nu era o senzaţie dureroasă, ci doar un fel de presiune mare în urechi şi în tâmple. Îi pulsa şi spinarea şi simţi o mişcare în interior. Îşi muşcă buza şi o bucăţică din ea se desprinse. Înjură.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă fratele lui.

— Nimic.

Măcar nu sângera.

— Dacă încă nu te simţi bine, pot să te duc înapoi. Nu vreau să ţi se facă rău la nuntă. Mai ales în prezenţa unor încuiaţi ca gaşca lui Sam.

— N-o să am nimic.

Se simţea uşor. Simţea presiunea în multe puncte din interiorul trupului. Senzaţia de forţă provocată de drog depăşea forţa lui veritabilă. Totul părea să curgă perfect. Fredonă o melodie, bătând ritmul cu degetele pe genunchi.

— …pardesiele trebuie să coste ceva, spunea Carl. Sunt toate noi.

— Vinde-le undeva şi păstrează banii, se auzi spunând.

— Sunt furate?

— Probabil.

— Faci contrabandă, Croyd?

— Nu, dar cunosc pe câte cineva.

— O să-mi ţin gura.

— Bine.

— Totuşi, arăţi cumva ca unul dintre ei, ştii? Cu pardesiul ăsta negru şi ochelarii de soare…

Croyd nu-i răspunse. Îşi asculta trupul, care-i spunea că ceva i se desprinde de pe spate. Îşi frecă umerii de spătar. Asta îl făcu să se simtă mai bine.

Când făcu cunoştinţă cu părinţii lui Sam, William şi Marcia Kendall – un bărbat cărunt, vânjos, care se îngrăşase o idee prea mult şi o femeie blondă, care se ţinea bine pentru vârsta ei –, Croyd îşi aminti să

zâmbească fără să deschidă gura şi rosti doar câteva remarci, abia mişcându-şi buzele. Îl studiară cu atenţie şi era convins că ar fi avut multe de adăugat, însă mai aveau de salutat o grămadă de lume.

— Vreau să vorbesc cu dumneata la recepţie, fură ultimele cuvinte ale lui William.

Oftând, Croyd se îndepărtă. Scăpase. N-avea nicio intenţie să participe la recepţie. Se va afla într-un taxi spre Manhattan imediat după încheierea ceremoniei religioase. În câteva ore va dormi. Sam şi Claudia vor ajunge probabil în Bahamas înainte ca el să se trezească.

Îl zări pe vărul său Michael din Newark şi, din impuls, vru să-l abordeze. La naiba! Va trebui să-i dea explicaţii despre înfăţişarea lui şi chiar nu merita. Intră în biserică şi cineva îi indică unul dintre rândurile din faţă, în partea dreaptă. Carl avea s-o conducă pe Claudia la altar. Din fericire, el se trezise prea târziu ca să i se atribuie rolul de cavaler de onoare. Se sincronizase bine, măcar în privinţa asta.

În timp ce aştepta să înceapă cununia, examină decoraţiunile altarului, vitraliile, de-o parte şi de alta, aranjamentele florale. Lumea intra în biserică şi se aşeza. Simţea că transpiră. Privi împrejur. Era singurul care purta pardesiu. Se întrebă dacă asta li se va părea ciudat celorlalţi. Se întrebă dacă machiajul îi va curge din cauza transpiraţiei. Îşi descheie pardesiul.

Continua să transpire şi începeau să-l doară picioarele. În cele din urmă, se aplecă şi-şi dezlegă şireturile. Auzi cămaşa pârâind de-a curmezişul spatelui. În acelaşi timp, ceva părea să se fi desprins până dincolo de ruptură, în zona umerilor. Altă bucată de piele, presupunea. Când se îndreptă, simţi o durere tăioasă. Nu se mai putea sprijini de spătarul băncii. Cocoaşa părea să fi crescut şi orice apăsare era dureroasă. Aşa că adoptă o poziţie uşor aplecată, ca pentru rugăciune. Organistul începu să cânte. Lumea continua să intre şi să se aşeze. Un cavaler de onoare conduse un cuplu vârstnic pe lângă rândul lui de bănci şi îi aruncă o privire ciudată.

Curând, toată lumea era aşezată. Iar Croyd continua să asude. Transpiraţia îi curgea pe coapse şi pe picioare. Hainele o absorbeau, se acopereau de pete, se îmbibau. Hotărî că s-ar mai răcori puţin dacă şi-ar scoate mâinile din mânecile pardesiului, lăsându-l doar atârnat pe umeri. Se dovedi o greşeală: în timp ce se chinuia să-şi elibereze mâinile, auzi hainele pârâind în multe alte locuri. Pantoful stâng îi plesni brusc şi degetele se iviră cenuşii în părţile laterale. Odată cu aceste sunete, numeroase priviri se îndreptară spre el. Era recunoscător că nu putea să roşească.

Nu ştia dacă mâncărimea se declanşase din pricina căldurii sau dacă era ceva psihologic. Nu că ar fi contat. Era reală, oricare ar fi fost cauza. Avea analgezice şi amfetamină în buzunar, dar nimic pentru iritaţia pielii. Îşi împreună mâinile strâns, nu ca să se roage, ci ca să nu se scarpine – dar rosti şi o rugăciune, căci situaţia părea s-o impună. Nu funcţionă.

Printre genele încărcate de transpiraţie, îl văzu pe preot intrând. Se întreba de ce se uita aşa la el. Ca şi cum n-ar accepta transpiraţia non-episcopală în biserică. Croyd strânse din dinţi. I-ar fi prins bine acum puterea de a se face invizibil. Ar dispărea câteva minute, s-ar scărpina ca nebunul, apoi ar reapărea şi ar sta liniştit.

Cu o voinţă de fier, reuşi să stea drept pe tot parcursul „Marşului nupţial”. Însă apoi nu reuşi să se concentreze la ceea ce spunea preotul, şi era acum convins că nu va fi în stare să rămână aşezat până la sfârşitul ceremoniei. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar pleca. Oare Claudia ar fi stânjenită? Pe de altă parte, dacă rămânea, nu încăpea îndoială că va fi. Trebuia să pară destul de bolnav ca să-şi justifice gestul. Oare ar deveni unul dintre acele incidente despre care oamenii continuă să povestească, ani şi am? („Fratele ei a ieşit…”) Poate că reuşea să mai rămână puţin…

Ceva se mişcă pe spinarea lui. Simţi pardesiul ridicându-se. Auzi o femeie icnind undeva aproape, în spate. Acum îi era frică să se mişte, dar…

Mâncărimea deveni insuportabilă. Îşi desfăcu palmele, să se scarpine, dar, într-un act final de rezistenţă, le încleştă pe speteaza băncii din faţă. Spre oroarea sa, se auzi un trosnet puternic şi lemnul se despică sub strânsoarea lui.

Urmă un lung moment de tăcere.

Preotul se uita fix la el. Claudia şi Sam se întorseseră şi îl priveau cum stă acolo, ţinând în mâini o bucată de doi metri din spătar şi ştiind că nici măcar nu putea să zâmbească fără să-şi arate colţii.

Lăsă scândura să cadă şi îşi încrucişă braţele peste piept. Din spate se auziră exclamaţii, când pardesiul îi alunecă. Cu toată puterea, îşi înfipse degetele în coapse şi le trase în sus, de-a curmezişul.

Auzi hainele rupându-se şi simţi cum pielea i se sfâşie până sus, în vârful capului. Peruca îi căzu spre dreapta. Îşi lepădă hainele şi pielea şi se scărpină din nou, cu putere. Auzi un ţipăt din capătul bisericii şi ştiu că nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul Claudiei când începu să plângă. Dar nu se mai putea opri. Continuă până când îşi desfăcu imensele aripi de liliac, îşi eliberă vârfurile înalte, ascuţite, ale urechilor şi îşi îndepărtă ultimele rămăşiţe de haine şi carne de pe trupul negru, solzos.

Preotul începu să vorbească din nou, rostind ceva ce suna a exorcism. Se auziră ţipete şi paşi grăbiţi. Ştia că nu putea ieşi pe uşa spre care se îndreptau toţi ceilalţi, aşa că săltă în aer, se roti de mai multe ori, ca să se înveţe cu noile sale mădulare, apoi îşi acoperi ochii cu antebraţul stâng şi se năpusti prin fereastra cu vitralii din dreapta.

În timp ce zbura spre Manhattan, avea sentimentul că va trece multă vreme până când îşi va revedea noile rudenii. Spera că fratele lui nu se va însura curând. Se întreba dacă el însuşi va întâlni vreodată fata potrivită…

Purtat de un vârtej de aer, se înălţă, îmbrăţişat de suspinele vântului. Când privi în urmă, biserica părea un muşuroi de furnici agitate. Îşi continuă zborul.

MARTOR

WALTER JON WILLIAMS

Când a murit Jetboy, vizionam *The Jolson Story* la matineu. Voiam să urmăresc interpretarea lui Larry Parks, despre care toată lumea spunea că e remarcabilă. Îl studiam cu atenţie şi îmi notam în minte.

Tinerii actori au asemenea obiceiuri.

Filmul s-a terminat, dar stăteam comod şi nu aveam planuri pentru următoarele ore, aşa că am decis să-l mai văd o dată pe Larry Parks. Am rămas şi la următoarea proiecţie. La jumătatea filmului am adormit, iar când m-am trezit pe ecran rula genericul. Eram singur în cinematograf.

Când am ieşit pe hol, plasatoarele plecaseră şi uşile erau încuiate. Porniseră în grabă şi uitaseră să-i spună operatorului. M-am strecurat afară, în după-amiaza senină, plăcută de toamnă şi am văzut că Second Avenue era un bulevard pustiu.

Second Avenue nu e niciodată pustiu.

Chioşcurile de ziare erau închise. Puţinele maşini pe care le vedeam erau parcate. Reclama luminoasă a cinematografului fusese stinsă. Auzeam claxoane furioase la o oarecare distanţă şi, peste ele, huruitul unor motoare puternice de avion. De undeva venea un miros neplăcut.

New Yorkul avea aerul sinistru pe care îl au uneori oraşele în timpul unui raid aerian: pustiu, încremenit şi încordat. Am trecut prin raiduri aeriene în timpul războiului, de obicei din postura celui atacat, şi nu-mi plăcea deloc senzaţia. Am luat-o spre apartamentul meu, situat la un cvartal şi jumătate distanţă.

După primii treizeci de metri, am văzut care era sursa acelui miros: o băltoacă roz-roşietică, arătând ca nişte bucăţi de îngheţată dubios colorate, ce se topeau pe trotuar, scurgându-se în josul şanţului.

M-am apropiat să mă uit. Câteva oase zăceau în băltoacă. Un maxilar uman, o bucată de tibie, o orbită. Se dizolvau, formând o spumă rozalie.

Puţin mai încolo erau nişte haine. Uniforma unei plasatoare. Lanterna ei se rostogolise în şanţ şi părţile metalice se dizolvau laolaltă cu oasele femeii.

Mi s-a întors stomacul pe jos, în timp ce adrenalina mi-a năvălit în tot corpul. Am luat-o la fugă.

Odată ajuns în apartamentul meu, am pornit radioul ca să obţin informaţii, presupunând că era vorba despre o situaţie de urgenţă. În timp ce aşteptam să se încălzească aparatul Philco, m-am dus în bucătărie să văd ce conserve am în dulap. N-am găsit decât două cutii de Campbell's. Mâinile îmi tremurau aşa de tare, încât am răsturnat din dulap una dintre cutii. S-a rostogolit pe bufet şi a căzut în spatele frigiderului. Am împins într-o parte frigiderul, să ajung la conservă şi dintr-odată lumina parcă s-a schimbat şi frigiderul a zburat până în celălalt capăt al bucătăriei, cât pe ce să treacă prin perete. Tava pe care o ţineam dedesubt pentru gheaţa topită s-a revărsat pe podea.

Am luat cutia de supă. Mâinile încă îmi tremurau. Am mutat frigiderul la loc, era uşor ca o pană. Lumina continua să pâlpâie ciudat. Am putut să ridic frigiderul cu o singură mână.

Radioul s-a încălzit în sfârşit şi am aflat despre virus. Cei care se simţeau rău trebuiau să se prezinte la spitalele de campanie instalate de Garda Naţională în tot oraşul. Era unul în Washington Square Park, aproape de locuinţa mea.

Nu mă simţeam rău, dar, pe de altă parte, puteam să jonglez cu frigiderul, ceea ce nu era tocmai normal. Am pornit spre Washington Square Park. Erau victime peste tot – unele zăceau pur şi simplu în stradă. N-am putut să mă uit la majoritatea. Era mai rău decât tot ce văzusem în război. Nu mă îndoiam că, sănătos fiind şi pe picioarele mele, medicii m-ar pune în coada listei pentru tratament şi ar trece zile bune până să se ocupe cineva de mine, aşa că m-am dus direct la unul dintre responsabili, i-am spus că am fost în armată şi l-am întrebat dacă pot fi de folos. Mă

gândeam că, dacă mi se apropie moartea, măcar să fiu prin preajma spitalului.

Medicii m-au rugat să ajut la aprovizionarea bucătăriei. Oamenii urlau şi mureau şi se transformau sub ochii lor, iar ei erau neputincioşi. Tot ce le trecea prin minte să facă era să hrănească victimele.

M-am dus la un camion militar şi am început să descarc lăzi cu mâncare. Fiecare cântărea în jur de 25 de kilograme. Am strâns teanc şase şi le-am cărat cu un singur braţ. Percepţia luminii mi se modifica întruna, în moduri ciudate. Am golit camionul în vreo două minute. Un alt camion se împotmolise în noroi, încercând să traverseze parcul, aşa că l-am ridicat cu totul şi l-am dus la locul de destinaţie, după care l-am descărcat şi am întrebat medicii dacă mai era ceva de făcut.

Aveam o lumină ciudată în jurul meu. Mi s-a spus că, atunci când făceam una dintre cascadoriile mele, străluceam, că un nimb auriu îmi înconjura corpul. Pentru că vedeam lumea prin propria-mi aureolă, mi se părea că lumina se schimbă.

N-am stat să mă gândesc la asta. Spectacolul din jurul meu mă copleşea şi a continuat zile în şir. Oamenii trăgeau regina neagră sau jokerul, devenind monştri, murind, transformându-se. Starea de necesitate încremenise oraşul. Era exact ca în timpul războiului. După primele revolte de pe poduri, alte tulburări n-au mai fost. Oraşul trăise cu raidurile aeriene, cu penele de curent şi cu patrulele vreme de patru ani, aşa că oamenii n-au făcut decât să-şi reia rutina de război. Zvonurile erau dintre cele mai năucitoare: un atac marţian, o scăpare de gaz otrăvitor, bacterii lansate de nazişti ori de Stalin. Şi, ca să pună capac la toate, mii de oameni jurau că au văzut fantoma lui Jetboy zburând, fără avion, pe deasupra străzilor din Manhattan. Am continuat să lucrez la spital, cărând greutăţi. Acolo l-am cunoscut pe Tachyon.

Venise să aducă un ser experimental care, spera el, putea ameliora unele simptome. Când am dat cu ochii de el, mi-am zis: „Oh, Dumnezeule, uite o «fetiţă» care a

trecut de gărzi cu o poţiune primită de la mătuşica." Era un tip uscăţiv, cu părul lung, de un roşu metalic, revărsat pe umeri, şi am ştiut că aceea nu poate fi o culoare naturală. Hainele lui păreau căpătate de la o Armată a Salvării de pe Broadway: purta o jachetă portocalie, ţipătoare, demnă de un şef de orchestră, un pulover roşu Harvard, o pălărie de Robin Hood, cu pană, pantaloni trei sferturi, şosete ecosez şi pantofi în două culori care ar fi arătat deplasat şi pe un proxenet. Se mişca de la un pat la altul cu o tavă plină de seringi hipodermice, examinând fiecare pacient şi vârând ace în braţele oamenilor. Am lăsat jos aparatul cu raze X pe care îl căram, ca să-l opresc până nu face vreun rău.

Şi atunci am observat că printre cei ce-l însoţeau se aflau un general-locotenent, colonelul Gărzii Naţionale care conducea spitalul şi domnul Archibald Holmes, care făcea parte din vechea gardă a lui F.D.R.[8] De la Agricultură, şi pe care l-am recunoscut imediat. Condusese o mare organizaţie umanitară în Europa, după război, dar Truman îl trimisese la New York imediat ce s-a declanşat epidemia. M-am strecurat în spatele uneia dintre infirmiere şi am întrebat-o ce se petrece.

— Un nou tip de tratament, mi-a răspuns ea. Pe care l-a adus dr. Tach-nu-ştiu-cum.

— Este tratamentul *lui?* am întrebat.

— Da, a zis infirmiera, privindu-l încruntată. E de pe altă planetă.

M-am uitat la pantalonii trei sferturi şi la pălăria de Robin Hood.

— Hai, serios?

— Da. Zău. Aşa e.

De aproape, îi puteai vedea cercurile întunecate din jurul ciudaţilor ochi mov, încordarea de pe faţă. Muncise până la epuizare de la începutul catastrofei – ca toţi doctorii de aici, ca toată lumea, în afară de mine. Mă simţeam plin de energie, deşi nu dormeam decât câteva ore pe noapte.

[8] Franklin Delano Roosevelt (n.tr.).

Colonelul de la Garda Naţională s-a uitat la mine.

— Iată încă un caz, a zis. El e Jack Braun.

Tachyon a ridicat privirea spre mine.

— Simptomele? m-a întrebat.

Avea o voce gravă, cu un uşor accent central-european.

— Sunt puternic. Pot să ridic camioane. Am un nimb auriu când fac asta.

Tachyon părea entuziasmat.

— Un câmp de forţă biologic. Interesant. Mi-ar plăcea să te examinez mai târziu. După ce – o expresie de dezgust îi apăru o clipă pe faţa – trece criza actuală.

— Sigur, doctore. Cum doreşti.

Tachyon a trecut la următorul pat. Domnul Holmes, omul cu organizaţia umanitară, nu l-a urmat. A rămas pe loc şi m-a privit, jucându-se cu portţigaretul.

Mi-am vârât degetele mari sub centură, încercând să afişez un aer util.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule Holmes? l-am întrebat.

A părut uşor surprins.

— Ştii cum mă cheamă?

— Îmi amintesc când aţi venit la Fayette, în Dakota de Nord, în ’33. Imediat după ce a intrat în vigoare Noua Înţelegere. Eraţi la Agricultură pe-atunci.

— Acum multă vreme. Ce faci în New York, domnule Braun?

— Am fost actor până când s-a închis teatrul.

— Ah! a exclamat el şi a dat din cap în semn de încuviinţare. Vom redeschide teatrele curând. Dr. Tachyon spune că virusul nu e contagios.

— Asta-i va linişti pe mulţi.

Dl Holmes a aruncat o privire spre intrarea cortului.

— Hai să ieşim să fumăm o ţigară.

— Bună idee.

Afară, mi-am scuturat praful de pe mâini şi am acceptat o ţigară cu amestec special de tutun din tabachera lui de argint. A aprins ţigările şi s-a uitat la mine peste chibrit.

— După ce se ridică starea de necesitate, aş vrea să-ţi fac câteva teste, a spus domnul Holmes. Doar să văd ce

poţi face.

Am ridicat din umeri.

— Sigur, domnule Holmes, am zis. Vreun motiv anume?

— Poate îţi ofer un loc de muncă, mi-a răspuns el. Pe scena lumii.

Ceva a trecut între mine şi soare. Am ridicat privirea şi un deget rece mi-a atins gâtul.

Fantoma lui Jetboy zbura iarăşi, neagră, pe cer, cu eşarfa albă de pilot fluturând în vânt.

Am crescut în Dakota de Nord. M-am născut în 1924, în vremuri grele. Erau probleme cu băncile, probleme cu surplusurile fermelor, care ţineau preţurile jos. Când a lovit criza, lucrurile au mers din rău în mai rău. Preţul cerealelor era atât de scăzut, încât fermierii se vedeau nevoiţi literalmente să plătească oamenii să-i scape de ele. Aproape în fiecare săptămână, la tribunal, se ţineau licitaţii, unde ferme care valorau mii de dolari erau vândute cu câteva sute. Jumătate din firmele de pe Main Street erau închise.

Aceea a fost perioada mişcării Farm Holidays, când fermierii şi-au păstrat cerealele ca să forţeze preţurile să crească. Mă trezeam în toiul nopţii să le duc cafea şi mâncare tatălui şi verilor mei, care patrulau pe drumuri ca să se asigure că nimeni nu vinde cereale pe la spatele lor. Dacă trecea cineva cu cereale, capturau camionul şi le deşertau. Dacă trecea vreun camion cu vite, împuşcau vitele şi le aruncau la marginea drumului, să putrezească. Unii dintre grangurii locali, care făceau avere cumpărând grâu la preţuri subevaluate, au trimis Legiunea Americană să spargă greva, cu cozi de topor în mâini şi cu bonetele lor pe cap. S-a ridicat atunci tot districtul. I-au snopit pe legionari de nu s-au văzut şi i-au trimis mâncând pământul înapoi în oraş.

Câţiva fermieri germani conservatori s-au apucat dintr-odată să vorbească şi să acţioneze ca nişte radicali. F.D.R. a fost primul democrat pe care l-a votat vreodată familia mea.

Aveam unsprezece ani când l-am văzut întâia oară pe Archibald Holmes. Lucra ca mediator pentru dl Henry Wallace, la Departamentul pentru Agricultură, şi a venit în Fayette să se consulte cu fermierii despre una, alta – controlul preţurilor sau controlul producţiei, probabil, ori conservarea, programul Noii Înţelegeri care ferea de licitaţii ferma noastră. La sosire, a ţinut pe treptele tribunalului un mic discurs pe care, dintr-un motiv sau altul, nu l-am uitat.

Era încă de pe atunci un om care făcea impresie. Bine îmbrăcat, grizonant, deşi nu împlinise încă patruzeci de ani, fuma o ţigară cu sipcă, întocmai ca F.D.R. Vorbea cu un accent sudist, care suna ciudat pentru urechile mele, de parcă era ceva uşor vulgar în felul cum îl pronunţa pe „r”. Curând după vizita lui, lucrurile au început să meargă mai bine.

Chiar şi peste ani, după ce am ajuns să-l cunosc, a rămas mereu pentru mine domnul Holmes. Nu m-am putut vedea niciodată spunându-i pe numele mic.

Poate că dorul meu de ducă s-a născut odată cu vizita domnului Holmes. Am simţit că trebuia să existe ceva dincolo de Fayette, dincolo de Dakota de Nord şi de felul de-a vedea aici lucrurile. Din punctul de vedere al familiei mele, urma să-mi iau şi eu o fermă, să mă însor cu o fată din partea locului, să torn o grămadă de copii şi să-mi petrec duminicile ascultând predica pastorului despre iad şi zilele de peste săptămână lucrând la câmp în beneficiul băncii.

Nu suportam ideea că la asta se reducea totul. Ştiam, probabil doar instinctiv, că exista undeva în lumea largă şi un alt fel de existenţă şi voiam să am şi eu partea mea.

Am crescut înalt, lat în umeri şi blond. Aveam palme mari, care se mulau perfect pe mingea de fotbal, şi ceea ce agentul meu de publicitate a numit mai târziu „un farmec neşlefuit”. Jucam fotbal şi jucam bine, dormitam la şcoală şi, în timpul lungilor ierni întunecoase, jucam în spectacole locale de teatru şi în scenete tematice. Exista un adevărat circuit al teatrelor de amatori, atât în engleză, cât şi în

germană, iar eu participam la ambele. Jucam în principal în melodrame victoriene şi în piese istorice şi chiar eram apreciat.

Aveam succes la fete. Eram un băiat chipeş şi de treabă şi toate mă socoteau fermierul potrivit pentru ele. Aveam grijă mereu să nu dezvolt o relaţie specială cu niciuna. Purtam prezervative în buzunarul mic şi încercam să am cel puţin trei sau patru fete pe tuşă în acelaşi timp. Nu cădeam în capcana pe care toţi strămoşii păreau s-o fi pregătit pentru mine.

Eram crescuţi cu toţii patrioţi. Era un lucru firesc în acea parte a lumii: există o puternică dragoste de ţară asociată cu condiţiile aspre. Nu era ceva de care să faci caz, patriotismul era pur şi simplu prezent, parte din viaţa de zi cu zi.

Echipa locală de fotbal mergea bine şi am început să întrevăd o cale de scăpare din Dakota de Nord. La sfârşitul liceului, mi s-a oferit o bursă la Universitatea din Minnesota.

N-am ajuns niciodată acolo. În schimb, a doua zi după absolvire, în luna mai a anului 1942, m-am dus aţă la centrul de recrutare şi m-am înrolat voluntar în infanterie.

Nimic special. Fiecare băiat din clasa mea a făcut la fel.

Am fost trimis cu Divizia a Cincea în Italia şi am trăit toate supliciile unui infanterist în război. Ploua tot timpul, nu aveam niciodată un adăpost decent, fiecare mişcare a noastră era urmărită de germanii invizibili care stăteau pe coama învecinată cu binocluri Zeiss lipite de ochi, pândită inevitabil de oribilul zumzăit al unui Flak 88 când îşi coboară ţeava… Am fost speriat tot timpul şi erou o parte din timp, dar cel mai adesea mă ascundeam cu faţa în ţărână când obuzele coborau şuierând. După câteva luni trăite aşa, ştiam că n-am să mă întorc întreg şi că existau şanse să nu mă mai întorc deloc. Nu mergeam dintr-un loc în altul, ca în Vietnam. Un puşcaş stătea pur şi simplu la post până când se sfârşea războiul sau până murea ori până era atât de ciuruit, că nu mai avea cum să se întoarcă. Am acceptat aceste realităţi şi mi-am văzut de

treaba pe care o aveam de făcut. Am fost promovat plutonier-major şi, cu timpul, am primit o Stea de Bronz şi trei decoraţii Purple Heart, însă medaliile şi avansările m-au interesat întotdeauna mai puţin decât locul de unde venea următoarea pereche de şosete uscate.

Unul dintre camarazii mei era un tip pe nume Martin Kozokowski, al cărui tată era un regizor mărunt de teatru în New York. Într-o seară, împărţeam o sticlă de vin roşu oribil şi o ţigară – fumatul este un alt lucru pe care l-am învăţat în armată – şi am adus vorba despre cariera mea actoricească din Dakota de Nord, iar el, într-un impuls de bunăvoinţă bahică, mi-a zis:

— La naiba, vino în New York după război şi eu cu tata te vom urca pe scenă.

Era o fantasmagorie, de vreme ce, în acel moment, niciunul dintre noi nu credea că ne mai întoarcem, dar a prins şi ulterior am mai vorbit despre asta astfel că, încetul cu încetul, aşa cum se întâmplă cu unele vise, a devenit realitate.

După Ziua Victoriei în Europa, m-am dus la New York şi Kozokowski bătrânul mi-a dat câteva roluri în timp ce lucram cu jumătate de normă prin diverse locuri, toate munci uşoare în comparaţie cu munca la fermă şi cu războiul. În cercurile teatrale erau multe fete înflăcărate, intelectuale, care nu se rujau – să nu te rujezi era un fel de îndrăzneală – şi care erau dispuse să te ducă la ele acasă dacă le ascultai vorbind despre Anouilh sau Pirandello ori despre psihanaliza lor. Iar cel mai bun lucru la ele era că nu voiau să se mărite şi să aducă pe lume mici fermieri. Reflexele din vremurile de pace începeau să revină. Dakota de Nord mi se părea tot mai departe şi, după o vreme, am început să mă întreb dacă nu cumva războiul avea, până la urmă, şi părţile lui bune.

O iluzie, desigur. Pentru că, în unele nopţi, continuam să mă trezesc cu şuieratul tunurilor în urechi, cu teroarea cuibărită în viscere, cu vechea rană din pulpă zvâcnind – şi atunci îmi aduceam aminte cum zăceam pe spate într-o groapă de obuz, cu noroiul prelingându-mi-se pe şira

spinării, aşteptând efectul morfinei, în timp ce urmăream pe cer un stol argintiu de avioane Thunderbolt, cu soarele scânteind pe aripi, săltând peste munţi mai uşor decât aş putea eu sări dintr-un jeep. Şi îmi aminteam cum era să zac acolo, negru de invidie că piloţii militari erau pe cerul lor netulburat, în timp ce eu sângeram sub bandajul meu, aşteptând morfina şi plasma şi spunându-mi că, dacă prind la sol vreunul din acei ticăloşi, o să-l fac să plătească pentru toate astea…

Când domnul Holmes şi-a început testele, a dovedit exact cât de puternic eram, adică mai puternic decât pomenise ori chiar decât îşi imaginase oricine. Dacă îmi adunam toate forţele, reuşeam să ridic până la patruzeci de tone. Gloanţele de mitralieră se turteau pe pieptul meu. Proiectilele de 20 mm, capabile să străpungă o armură, mă doborau prin transfer de energie, dar săream înapoi în picioare, nevătămat.

Se temeau să încerce altceva, mai mare de 20 mm. Şi eu. Dacă s-ar fi tras în mine cu un tun *adevărat,* în loc de o mitralieră mare, probabil m-aş fi făcut terci.

Aveam limitele mele. După câteva ore de teste, începeam să obosesc şi slăbeam. Gloanţele începeau să doară şi trebuia să mă retrag să mă odihnesc.

Tachyon intuise bine că era vorba despre un câmp de forţe biologic. Când eram în acţiune, mă înconjura ca un nimb auriu. Nu-l controlam eu: dacă cineva trăgea un glonţ în spatele meu, prin surprindere, câmpul de forţe se activa de la sine. Când începeam să obosesc, strălucirea pălea.

N-am obosit niciodată îndeajuns ca să dispară atunci când îl voiam activat. Îmi era frică de ce s-ar fi putut întâmpla şi aveam grijă întotdeauna să mă odihnesc când trebuia.

Când au sosit rezultatele testelor, domnul Holmes m-a chemat la apartamentul lui de pe Park Avenue South. Era o locuinţă mare, care ocupa tot etajul cinci, dar multe dintre camere aveau acel miros închis de spaţiu nelocuit. Soţia lui murise de cancer pancreatic în ’40 şi, de atunci,

el renunţase aproape cu totul la viaţa socială. Fiica lui era plecată la studii.

Domnul Holmes mi-a oferit ceva de băut şi o ţigară şi m-a întrebat ce părere am despre fascism şi ce credeam că aş putea face în privinţa lui. Îmi aminteam toţi acei ţanţoşi ofiţeri SS şi de paraşutiştii din Luftwaffe[9] şi chibzuiam cum le-aş putea veni de hac acum, că eram cea mai puternică fiinţă de pe planetă.

— Îmi închipui că acum aş fi un soldat destul de bun, am răspuns.

Mi-a zâmbit abia perceptibil.

— Ţi-ar *plăcea* să fii din nou soldat, domnule Braun?

Mi-am dat seama imediat unde voia să ajungă. Aveam de-a face cu o situaţie extremă. Răul sălăşluia în lume. Era posibil ca eu să pot ajuta cu ceva. Iar în faţa mea se afla mâna dreaptă a lui Franklin Delano Roosevelt, care, la rândul lui, stătea la dreapta lui Dumnezeu, din punctul meu de vedere, şi el îmi *cerea* să fac ceva în privinţa asta.

Bineînţeles că m-am oferit. Nu mi-a luat mai mult de trei secunde.

Domnul Holmes mi-a strâns mâna. Apoi mi-a mai pus o întrebare.

— Cum ţi s-ar părea să lucrezi cu un om de culoare?

Am ridicat din umeri.

— Bun, a conchis el, zâmbind. În acest caz, va trebui să-ţi fac cunoştinţă cu fantoma lui Jetboy.

Probabil că am făcut ochii mari, căci zâmbetul lui s-a lărgit.

— De fapt, numele lui este Earl Sanderson. E un tip pe cinste.

Printr-o stranie coincidenţă, îi ştiam numele.

— Acel Sanderson care juca fotbal pentru Rutgers? Grozav sportiv!

Domnul Holmes părea nedumerit. Poate că nu-l interesa sportul.

— O, a spus el, cred că vei descoperi că e puţin mai mult de-atât.

[9] Armata aeriană germană (n.tr.).

Earl Sanderson Jr. s-a născut într-o lume mult diferită de a mea, în Harlem, New York City. Avea cu unsprezece ani mai mult decât mine şi poate că nu l-am ajuns din urmă niciodată.

Earl Senior era însoţitor de tren, un om deştept, autodidact, admirator al lui Frederick Douglass şi al lui Du Bois. A fost membru fondator al Mişcării Niagara – care a devenit NAACP[10] – şi, mai târziu, al Frăţiei Însoţitorilor de Tren. Un bărbat aspru, inteligent, trup şi suflet pentru frământatul Harlem al vremii.

Earl Junior era un tânăr strălucit şi tatăl lui îl îndemna să nu se irosească. În liceu, a fost un elev şi un sportiv remarcabil, iar când a călcat pe urmele lui Paul Robeson la Rutgers, în 1930, a putut să aleagă ce bursă a vrut.

În anul doi de facultate, a intrat în Partidul Comunist. Când l-am cunoscut, mai târziu, susţinea că fusese singura opţiune rezonabilă.

— Criza se agrava, mi-a povestit. Poliţiştii îi împuşcau pe liderii sindicali în toată ţara, iar albii aflau ce înseamnă să fii sărac ca un negru. Tot ce ajungea la noi din Rusia, pe vremea aceea, erau fotografii cu fabrici care lucrau la capacitate maximă, pe când aici, în State, fabricile erau închise şi muncitorii mureau de foame. Credeam că revoluţia se apropie. Comuniştii erau singurii oameni care se puneau în slujba sindicatelor şi care, de asemenea, promovau egalitatea. Aveau un slogan, „Negri şi albi, uniţi-vă şi luptaţi”, şi mi se părea just. Nu se sinchiseau de culoarea pielii, te priveau în ochi şi-ţi spuneau „tovarăş”. Ceea ce era mai mult decât primisem vreodată de la altcineva.

Avea toate motivele din lume să se înscrie în Partidul Comunist, în 1931. Mai târziu, toate aceste motive aveau să se ridice împotriva noastră şi să ne distrugă pe toţi.

Nu sunt sigur de ce s-a căsătorit Earl Sanderson cu Lillian, dar înţeleg foarte bine de ce l-a vânat Lillian atâţia

---

[10] National Association for the Advancement of Coloured People - Asociaţia Naţională pentru Promovarea Oamenilor de Culoare (n.tr.).

ani.

— Jack, mi-a spus, pur şi simplu *strălucea.*

Lillian Abbott l-a cunoscut pe Earl când era elev în al treilea an de liceu. După acea primă întâlnire, şi-a petrecut cu el fiecare moment liber. Îi cumpăra ziarele, îi plătea biletele la teatru, cu banii ei de buzunar, participa la întruniri ale radicalilor. Îl susţinea la evenimentele sportive. A intrat în Partidul Comunist la o lună după el. Şi, la câteva săptămâni după ce Earl a absolvit Universitatea Rutgers, *summa cum laude,* s-a măritat cu el.

— Nu i-am dat de ales, mi-a spus ea. Singurul mod în care putea să mă potolească era să se însoare cu mine.

Niciunul dintre ei nu ştia ce-i aşteaptă, desigur. Earl era absorbit de probleme care-l depăşeau, de revoluţia pe care o aştepta şi poate s-a gândit că Lillian merita puţină fericire în acele vremuri de amărăciune. Nu-l costa nimic să spună da.

Pe Lillian a costat-o aproape totul.

La două luni după căsătorie, Earl era pe un vapor spre Uniunea Sovietică, să studieze un an la Universitatea Lenin, unde avea să înveţe cum să fie un bun agent al Cominternului. Lillian a rămas acasă, muncind la prăvălia mamei sale, participând la şedinţe de partid care păreau cam anoste fără Earl. Şi învăţând, fără prea mare entuziasm în această direcţie, cum să fie nevastă de revoluţionar.

După un an în Rusia, Earl s-a înscris la Universitatea Columbia, să-şi ia diploma în drept. Lillian l-a sprijinit până a absolvit şi a început să lucreze ca avocat pentru Philip Randolph şi Frăţia Însoţitorilor de Tren, unul dintre sindicatele cele mai radicale din America. Earl Senior trebuie să fi fost mândru.

Odată cu relaxarea crizei, devotamentul lui Earl faţă de Partidul Comunist a început să scadă – poate că revoluţia nu mai venea, până la urmă. Greva de la General Motors a fost soluţionată în favoarea federaţiei sindicale, când Earl era în Rusia, învăţând să fie revoluţionar. Frăţia a fost recunoscută de Compania Pullman în 1938 şi Randolph a

început să ia în sfârşit un salariu – muncise gratis în toţi acei ani. Sindicatul şi Randolph îi ocupau o mare parte din timp, aşa că Earl a început să participe din ce în ce mai rar la întâlnirile de partid.

Când a fost semnat Pactul Ribbentrop-Molotov, Earl s-a retras furios din Partidul Comunist. O înţelegere cu fasciştii nu îl reprezenta.

Earl mi-a spus că, după Pearl Harbor, când au început angajările la fabricile de armament, criza s-a încheiat pentru albi, însă puţini negri au primit de lucru. Pentru Randolph şi oamenii lui paharul se umpluse, în cele din urmă. Randolph a ameninţat cu o grevă feroviară – taman în toiul războiului – care urma să fie combinată cu un marş în Washington. F.D.R. şi-a trimis mediatorul, pe Archibald Holmes, să ajungă cu ei la o înţelegere. Rezultatul a fost Ordinul Executiv 8802, prin care companiilor care aveau contracte cu statul le era interzisă discriminarea din motive de rasă. A fost una dintre reglementările legale decisive în istoria drepturilor civile şi unul dintre cele mai mari succese din cariera lui Earl. Vorbea mereu despre asta, ca despre una dintre cele mai măreţe realizări ale sale.

În săptămâna care a urmat Ordinului 8802, clasificarea militară a lui Earl a fost schimbată la 1-A[11]. Colaborarea lui cu sindicatul feroviar nu avea să-l apere. Guvernul îşi lua revanşa.

Earl a decis să se înscrie voluntar în Aviaţie. Îşi dorise dintotdeauna să zboare.

Era bătrân pentru un pilot, însă era sportiv şi, datorită condiţiei sale fizice, a trecut examenul medical. Dosarul lui a fost marcat cu AFP, adică Antifascist Prematur, denumirea oficială pentru cei care nu prezentau suficientă încredere fiindcă nu l-au agreat pe Hitler înainte de 1941.

A fost repartizat în Grupul de Luptă 332, format numai din negri. Procesul de selecţie pentru piloţii de culoare era atât de sever, încât unitatea lor a sfârşit prin a fi formată

---

[11] *National Association for the Advancement of Coloured People* - Asociaţia Naţională pentru Promovarea Oamenilor de Culoare (n.tr.).

numai din profesori, preoţi, doctori, avocaţi – toţi aceşti oameni străluciţi dovedind reflexe de aşi ai aviaţiei. Pentru că niciuna dintre unităţile de peste hotare nu voia piloţi de culoare, grupul a rămas la Tuskegee luni în şir, antrenându-se. Au ajuns să se antreneze de trei ori mai mult decât era obişnuit şi, când, în sfârşit, au fost trimişi la baze din Italia, grupul cunoscut sub numele de „Vulturii Singuratici" a erupt peste teatrul european de război.

Au zburat cu avioanele lor Thunderbolt peste Germania şi ţările balcanice, având cele mai dificile ţinte. Au zburat în peste cincisprezece mii de misiuni şi, în tot acest timp, *nici un singur bombardier escortat* nu a fost doborât de Luftwaffe. După ce le-a mers vestea, grupurile de bombardiere specificau că vor ca avioanele lor să fie escortate de 332.

Unul dintre piloţii lor de elită a fost Earl Sanderson, care a încheiat războiul cu cincizeci şi trei de avioane doborâte – „număr neconfirmat". Numărul avioanelor pe care le-a doborât n-a fost confirmat deoarece pentru escadrilele de negri nu se ţinea evidenţa. Conducerea armatei se temea ca nu cumva piloţii de culoare să înregistreze totaluri mai mari decât albii. Teama lor era justificată. Numărul acela îl plasa pe Earl deasupra oricărui pilot american, cu excepţia lui Jetboy, care era o altă excepţie puternică la o sumedenie de reguli.

În ziua când a murit Jetboy, Earl venise acasă de la muncă cu simptome pe care le-a pus pe seama unei forme severe de gripă, iar a doua zi s-a trezit as de pică.

Putea să zboare, prin puterea voinţei, până la 800 de kilometri pe oră. Tachyon numea asta „proiectare telechinetică".

Earl era şi el destul de rezistent, deşi nu la fel de rezistent ca mine. Ca în cazul meu, gloanţele ricoşau de pe trupul lui. Dar proiectilele îl puteau răni şi ştiu că se temea de posibilitatea unei coliziuni cu un avion în aer.

Şi putea proiecta un zid de forţă în faţa lui, un fel de undă de şoc mişcătoare capabilă să mături totul în cale. Oameni, vehicule, ziduri. Un sunet ca de tunet, şi toate

erau aruncate la treizeci de metri distanţă.

Earl şi-a petrecut vreo două săptămâni testându-şi puterile înainte să le dezvăluie lumii, zburând deasupra oraşului cu casca lui de pilot, jacheta neagră de piele şi încălţat cu cizme. Când, în cele din urmă, a decis să-i informeze şi pe alţii, domnul Holmes a fost primul pe care l-a sunat.

L-am întâlnit pe Earl în ziua în care am început testele cu domnul Holmes. Mă mutasem deja într-una dintre camerele libere ale domnului Holmes şi primisem o cheie de la apartamentul său. Îmi făceam intrarea în lume.

L-am recunoscut imediat.

— Earl Sanders, am spus, înainte ca domnul Holmes să apuce să facă prezentările, apoi i-am strâns mâna. Îmi amintesc că am citit despre tine când jucai pentru Rutgers.

Earl a trecut repede peste asta.

— Ai memorie bună, a remarcat.

Ne-am aşezat şi domnul Holmes ne-a explicat, pe un ton oficial, ce planuri avea cu noi şi cu ceilalţi pe care spera să-i recruteze mai târziu. Earl avea convingeri ferme în privinţa termenului „as”, care indica pe cineva cu însuşiri utile, în opoziţie cu „joker”, indicând o persoană grav desfigurată de virus. Era de părere că prin aceşti termeni se impunea o ierarhizare a celor atinşi de virusul Wild Card şi nu voia ca noi, aşii, să fim aşezaţi în fruntea unei anumite piramide sociale. Domnul Holmes a botezat oficial echipa noastră Exoticii pentru Democraţie. Aveam să devenim simboluri invizibile ale idealurilor americane postbelice, să întărim planul american de reconstrucţie a Europei şi a Asiei, să continuăm lupta împotriva fascismului şi a intoleranţei.

Statele Unite urmau să creeze o Epocă de Aur postbelică şi urma s-o împartă cu restul lumii. Noi aveam să fim simbolurile ei.

Suna minunat. Voiam să mă implic.

Decizia lui Earl a venit puţin mai greu. Holmes mai discutase cu el şi îi propusese un târg similar celui pe care

i l-a propus mai târziu Branch Rickey lui Jackie Robinson. Earl trebuia să stea departe de politica internă. Trebuia să declare public că a rupt-o cu Stalin şi cu marxismul, că era adeptul unei schimbări paşnice. I se cerea să-şi păstreze cumpătul, să îndure furia, rasismul şi dispreţul, care erau inevitabile, fără să se răzbune.

Earl mi-a vorbit mai târziu despre lupta lui interioară. Îşi cunoştea puterile deja şi ştia că putea să schimbe lucrurile prin simpla lui prezenţă acolo unde se întâmpla ceva important. Poliţiştii din Sud n-ar reuşi să zdrobească mitingurile pentru integrarea rasială dacă era acolo cineva capabil să pună la pământ companii întregi de poliţie. Spărgătorii de grevă ar zbura în faţa valului său de forţă. Dacă el hotăra că un negru trebuie primit într-un restaurant, nu l-ar putea scoate afară nici întreaga Marină – sau, oricum, nu fără să distrugă clădirea.

Dar domnul Holmes subliniase că, dacă şi-ar folosi puterile în acest mod, nu Earl Sanderson ar fi cel care ar avea de suferit. Dacă Earl Sanderson ar fi văzut reacţionând violent la o provocare, o mulţime de negri nevinovaţi ar fi spânzuraţi de crengile copacilor pe tot cuprinsul ţării.

Earl i-a dat domnului Holmes asigurările pe care le voia. Începând chiar din ziua următoare, amândoi ne-am dus să facem istorie cât cuprinde.

Exoticii pentru Democraţie n-au făcut niciodată parte din administraţia Statelor Unite. Domnul Holmes se consulta cu Departamentul de Stat, dar ne plătea, pe Earl şi pe mine, din buzunarul propriu, iar eu locuiam în apartamentul lui.

Prima noastră misiune a fost să ne ocupăm de Perón. Ajunsese preşedinte al Argentinei falsificând alegerile şi era pe cale să devină o versiune sud-americană a lui Mussolini şi să transforme Argentina într-un refugiu pentru fascişti şi criminali de război. Exoticii pentru Democraţie au pornit în zbor spre sud, să vadă ce se poate face.

Privind înapoi, sunt uluit de aroganţa noastră. Eram hotărâţi să răsturnăm conducerea constituţională a unei mari naţiuni străine şi nu ni se părea nimic în neregulă... Până şi Earl a acceptat fără să stea pe gânduri. Tocmai petrecuserăm câţiva ani luptând împotriva fasciştilor din Europa şi nu vedeam nimic foarte diferit în a ne muta la sud, să-i zdrobim şi acolo.

La plecare, ni s-a mai alăturat cineva. David Harstein părea să se fi urcat din proprie iniţiativă la bordul avionului. Ne-am pomenit cu el, un evreu din Brooklyn, trişor la şah prin parcuri, unul dintre tinerii creţi şi buni de gură pe care îi vezi prin tot New Yorkul vânzând asigurări de inundaţii, cauciucuri uzate sau costume la comandă făcute din te miri ce nou material miraculos care egalează caşmirul, şi iată-l dintr-odată membru al Exoticilor pentru Democraţie şi luând aproape toate deciziile. Nu puteai decât să-l agreezi. Nu puteai decât să-i dai dreptate.

Era un exotic, ce mai încoace şi încolo. Emana feromoni care te făceau să simţi că eşti prieten cu el şi cu lumea, care creau o atmosferă de bonomie şi receptivitate la sugestii. Putea să convingă un stalinist albanez să stea în cap şi să cânte imnul Statelor Unite – cel puţin câtă vreme el şi feromonii lui erau în încăpere. După aceea, când stalinistul nostru albanez îşi venea în fire, se autodenunţa imediat şi cerea să fie împuşcat.

Am decis să păstrăm secretul în privinţa puterilor lui David. Am răspândit o poveste cum că era un fel de supraom şiret, ca Umbra de la radio, şi că era cercetaşul nostru. De fapt, nu făcea decât să intre în vorbă cu oamenii şi să-i facă să fie de acord cu noi. Mergea foarte bine.

Perón nu-şi consolidase încă puterea, fiind instalat doar de patru luni. Ne-au trebuit două săptămâni să organizăm lovitura de stat care avea să ne scape de el. Harstein şi domnul Holmes se întâlneau cu ofiţeri de armată şi, înainte să termine ce aveau de spus, coloneii jurau că le vor da capul lui Perón pe tavă. Chiar dacă după aceea începeau să judece lucrurile altfel, simţul onoarei nu le îngăduia să-şi încalce promisiunile.

În dimineaţa dinaintea loviturii, mi-am descoperit câteva dintre limite. Citisem în armată reviste de benzi desenate şi văzusem cum, atunci când băieţii răi încercau să fugă cu maşinile lor, Superman le sărea în faţă şi maşinile se răsturnau, lovindu-se de el.

Am încercat asta în Argentina. Era un maior peronist care trebuia împiedicat să ajungă la postul lui de comandă şi i-am sărit în faţa Mercedesului. Am fost azvârlit la şaizeci de metri, direct în statuia lui Juan P. însuşi.

Problema era că nu cântăream mai mult decât maşina. Când două obiecte se ciocnesc, cedează obiectul cu cel mai mic impuls, iar masa este o componentă a impulsului. N-are importanţă cât de *puternic* este obiectul mai uşor.

M-am deşteptat după aceea. Am doborât statuia lui Perón de pe soclu şi am aruncat-o spre maşină. Aşa am rezolvat problema.

Există o mulţime de lucruri despre aşi pe care nu le poţi afla citind reviste. Îmi amintesc nişte aşi din benzile desenate răsucind ţevi de tun şi făcându-le covrigi.

Se poate realiza asta, de fapt, dar trebuie să îţi fixezi bine picioarele pe o suprafaţă solidă, ca să ai în ce să te împingi. Mie, unul, îmi era mult mai uşor să plonjez sub un tanc şi să-l răstorn de pe şenile. Apoi aş alerga în partea cealaltă şi aş lua în braţe ţeava tunului, cu umărul dedesubt, şi aş trage brusc în jos. Mi-aş folosi umărul pe post de punct de sprijin şi aş îndoi ţeava tunului în jurul meu.

Asta aş face dacă m-aş grăbi. Dacă aş avea timp, mi-aş croi drum cu pumnii până la baza tancului şi l-aş sfârteca din interior.

Dar divaghez. Să revenim la Perón.

Existau câteva aspecte critice care trebuiau rezolvate. Nu puteam ajunge la câţiva peronişti loiali şi unul dintre ei era comandantul unui batalion blindat, cartiruit într-o incintă fortificată de la periferia oraşului Buenos Aires.

În noaptea loviturii, am ridicat unul dintre tancuri, l-am răsturnat în faţa porţii, după care mi-am proptit umărul în el şi l-am ţinut în loc în timp ce tancurile celelalte s-au

făcut fărâme încercând să-l urnească.

Earl a anihilat forţa aeriană a lui Perón. A zburat pur şi simplu în spatele avioanelor de pe pistă şi le-a smuls stabilizatoarele.

Democraţia era victorioasă. Perón şi târfa lui blondă au fugit în Portugalia.

Mi-am acordat câteva ore libere. În timp ce clasa mijlocie triumfătoare a năvălit în stradă să sărbătorească, eu mă aflam într-o cameră de hotel, cu fiica ambasadorului francez. Ascultând scandările mulţimii prin fereastră, cu gustul şampaniei şi al lui Nicolette pe limbă. Am conchis că era mai plăcut decât să zbori.

Imaginea noastră a fost ajustată în campania aceea. Eu purtam aproape tot timpul o veche uniformă de armată, de camuflaj, şi aceasta este imaginea mea în memoria celor mai mulţi. Earl purta o uniformă bălţată de ofiţer de aviaţie, tot de camuflaj, fără însemne, cizme, cască, ochelari de pilot, eşarfă şi vechea sa jachetă de zbor cu emblema 332 pe umăr. Când nu zbura, îşi scotea casca şi îşi punea pe cap o veche beretă neagră pe care o ţinea în buzunarul de la şold. Când trebuia să apărem în public, ni se cerea adesea să îmbrăcăm uniformele de camuflaj, ca să ne recunoască oricine. Publicul nu părea să-şi dea seama niciodată că în majoritatea timpului purtam costum şi cravată, ca toată lumea.

Earl şi cu mine ne aflam împreună de obicei într-o situaţie de luptă şi din acest motiv am devenit cei mai buni prieteni… În luptă oamenii se apropie foarte repede. Eu vorbeam despre viaţa mea, despre războiul meu, despre femei. El se arăta puţin mai rezervat – poate nu era sigur cum aş reacţiona auzind despre isprăvile lui cu fete albe –, dar, în cele din urmă, pe când ne aflam în nordul Italiei căutându-l pe Bormann, am auzit despre Orlena Goldoni.

— Trebuia să-i pictez ciorapi dimineaţa, mi-a povestit Earl. Trebuia să-i machiez picioarele ca să pară că poartă ciorapi de mătase. Şi trebuia să-i pictez dunga în spate cu tuş de ochi.

A zâmbit.

— Munca asta de pictor mi-a plăcut întotdeauna.

— De ce nu i-ai dăruit pur şi simplu nişte ciorapi? l-am întrebat.

Erau destul de uşor de procurat. Soldaţii le scriau rudelor şi prietenilor din State să le trimită.

— I-am dăruit o sumedenie, a spus Earl, ridicând din umeri, dar Lena îi dădea cadou tovarăşelor.

Earl nu păstrase nicio fotografie cu Lena, de teamă că ar putea s-o găsească Lillian, dar am văzut-o în filme mai târziu, când trecea drept replica Europei la Veronica Lake. Părul răvăşit, umerii largi, un glas răguşit. Apariţia lui Lake pe ecrane era un vis, dar a lui Goldoni era un delir. Ciorapii de mătase erau adevăraţi în filme, dar nici picioarele nu erau mai prejos, iar filmul glorifica picioarele Lenei cât de mult îşi închipuia regizorul că poate întinde coarda. Îmi amintesc că mi-am zis că Earl trebuie să se fi simţit în al nouălea cer pictându-le.

Era cântăreaţă de cabaret în Napoli când s-au cunoscut, într-unul dintre puţinele cluburi unde erau acceptaţi soldaţii negri. Avea optsprezece ani, făcea trafic pe piaţa neagră şi fusese curier pentru comuniştii italieni. Din clipa în care a văzut-o, pentru Earl n-a mai contat nimic. A fost poate singura dată în toată viaţa lui când s-a lăsat în voia sentimentelor. A început să rişte. Să se strecoare noaptea afară din unitate, să se ferească de patrulele poliţiei militare ca să fie cu ea, să se furişeze înapoi dimineaţa devreme, gata să zboare spre Bucureşti ori Ploieşti…

— Ştiam că nu va dura o veşnicie, mi-a spus Earl. Ştiam că războiul se va sfârşi, mai devreme sau mai târziu.

Era un fel de reţinere în ochii lui, amintirea unei dureri, şi mi-am dat seama cât de mult l-a costat despărţirea de Lena.

— Eram oameni maturi, a continuat el, cu un lung suspin. Aşa că ne-am luat rămas-bun, eu am fost lăsat la vatră şi m-am întors să lucrez pentru sindicat. Şi nu ne-am mai întâlnit de atunci, a încheiat Earl clătinând din cap. Acum joacă în filme. N-am văzut niciunul.

A doua zi, l-am prins pe Bormann. L-am apucat de gluga rasei de călugăr şi l-am scuturat până i-au clănţănit dinţii. L-am predat Tribunalului pentru Crime de Război al Aliaţilor şi ne-am luat câteva zile libere.

Earl părea mai agitat decât oricând. Dispărea întruna să dea telefoane. Presa era mereu după noi şi Earl profita de fiecare ocazie când scăpam de lumina reflectoarelor. În prima noapte a dispărut din camera noastră de hotel şi nu l-am mai văzut trei zile.

Cel care avea un astfel de comportament eram de obicei eu, furişându-mă mereu ca să petrec puţin timp cu o femeie. Purtarea lui Earl m-a luat prin surprindere.

Îşi petrecuse weekendul cu Lena, într-un mic hotel, la nord de Roma. I-am văzut fotografiaţi împreună în ziarele italiene, luni dimineaţa. Presa aflase, pesemne. Mă întrebam dacă Lillian auzise, ce gândea. Earl a apărut încruntat, luni pe la prânz, exact la timp ca să prindă zborul spre India. Mergea la Calcutta, să-l vadă pe Gandhi. Earl s-a pomenit păşind între Mahatma şi gloanţele unui fanatic care a tras în el pe treptele templului şi, dintr-odată, ziarele vorbeau numai despre India, recenta întâmplare din Italia căzând în uitare. Nu ştiu ce i-a explicat Earl lui Lillian.

Orice i-a spus, presupun că Lillian l-a crezut. Îl credea întotdeauna.

Ani de glorie au fost aceştia. Cu punţile spre America de Sud retezate, naziştii s-au văzut forţaţi să rămână în Europa, unde erau mai uşor de găsit. După ce l-am scos pe Bormann din mănăstirea în care se ascundea, Earl şi cu mine l-am cules pe Mengele din podul unei ferme din Bavaria şi ne-am apropiat atât de mult de Eichmann în Austria, încât a intrat în panică şi a fugit afară direct în braţele unei patrule sovietice, iar ruşii l-au ucis pe loc. David Harstein a intrat în Escorial cu paşaport diplomatic şi l-a convins pe Franco să ţină un discurs în direct la radio, anunţând că demisionează şi convoacă alegeri, după care David a stat cu el în avion tot drumul până în Elveţia.

Portugalia a organizat alegeri imediat şi Perón a fost nevoit să se mute în Nanking, unde a devenit consilierul militar al generalisimului. Naziştii erau evacuaţi din Iberia cu zecile şi vânătorii de nazişti au prins o sumedenie.

Făceam o grămadă de bani. Domnul Holmes nu-mi oferea un salariu prea mare, dar am câştigat mult făcând publicitate pentru Chesterfield, vânzându-mi povestea pentru revista *Life* şi susţinând o mulţime de discursuri – domnul Holmes a angajat pe cineva care să mi le scrie. Stăteam gratis în jumătatea mea de apartament din Park Avenue şi nu eram niciodată nevoit să-mi plătesc masa, dacă nu voiam. Primeam sume considerabile pentru articole care erau scrise în numele meu. „De ce cred în toleranţă", „Ce înseamnă America pentru mine" şi „De ce avem nevoie de Naţiunile Unite". Impresarii de la Hollywood îmi făceau oferte incredibile pentru contracte pe termen lung, dar nu eram interesat deocamdată. Aveam de văzut lumea.

Mă vizitau atât de multe fete în camera mea, încât asociaţia locatarilor a luat în discuţie instalarea unei uşi turnante.

Presa a început să-i spună lui Earl „Vulturul Negru", preluând porecla Grupului de Luptă 332, „Vulturii Negri". Nu-i prea plăcea numele. David Harsein era „Mesagerul", poreclit de cei câţiva care îi cunoşteau talentul. Iar eu eram „Băiatul de Aur", fireşte. Nu mă deranja.

Exoticii s-au mai ales cu un membru, în persoana lui Blythe Stanhope van Renssaeler, pe care ziarele au început s-o numească „Banca de Creiere". Era o femeie minionă, cuviincioasă, din înalta societate a Bostonului, irascibilă ca un pursânge, măritată cu un congresmen ticălos din New York, cu care avea trei copii. Avea acel gen de frumuseţe pe care o remarci abia după o vreme şi apoi te întrebi de ce n-ai văzut-o până atunci. Nu cred că şi-a dat seama vreodată cât de atrăgătoare era de fapt.

Avea capacitatea de a absorbi minţi. Amintiri, aptitudini, tot.

Blythe era cu zece ani mai mare decât mine, dar asta nu

mă deranja şi, în scurt timp, am început să flirtez cu ea. Mă bucuram de compania multor femei şi nu era un secret pentru nimeni, aşa că Blythe, dacă ştia câte ceva despre mine – dar poate că nu ştia, pentru că mintea mea nu era suficient de importantă ca s-o absoarbă –, nu mă lua în serios.

În cele din urmă, îngrozitorul ei soţ, Henry, a dat-o afară, iar ea a trecut pe la noi să caute un loc unde să stea. Domnul Holmes nu era acasă, iar eu eram anesteziat după câteva păhărele din brandy-ul lui vechi de douăzeci de ani, aşa că i-am oferit un pat – al meu, de fapt. A urlat la mine, ceea ce meritam, şi a ieşit valvârtej.

La naiba, nu intenţionam să-i fac o ofertă permanentă. Ar fi trebuit să aibă destulă minte să-şi dea seama.

După cum, la drept vorbind, ar fi trebuit să am şi eu. Pe atunci, în ’47, majoritatea oamenilor preferau să se însoare decât să ardă[12]. Eu eram o excepţie. Iar Blythe era prea irascibilă ca să te-apuci s-o necăjeşti. Era în pragul colapsului nervos jumătate din timp, cu toate informaţiile pe care le avea în cap, şi tot ce-i lipsea în noaptea când căsătoria ei s-a încheiat erau labele unui băiat de fermier din Dakota.

Curând, Blythe şi Tachyon erau împreună. N-a fost prea măgulitor pentru mine să fiu refuzat pentru o fiinţă de pe altă planetă, dar ajunsesem să-l cunosc destul de bine şi hotărâsem că era în regulă, în ciuda înclinaţiei sale spre brocart şi satin. Dacă o făcea pe Blythe fericită, eu n-aveam nimic împotrivă. Îmi imaginam că trebuia să fie ceva de capul lui dacă a convins o intelectuală ca Blythe să trăiască în păcat.

Termenul „as” a intrat în uz imediat după ce Blythe s-a alăturat Exoticilor, aşa că am devenit dintr-odată Cei Patru Aşi. Domnul Holmes era Asul din Mânecă al Democraţiei, sau Al Cincilea As. Eram băieţi buni şi toată lumea ştia asta.

---

[12] Aluzie biblică: „Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă.” *(Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 7:9)* (n.tr.).

Era uimitor cât de adulaţi ajunseserăm. Publicul pur şi simplu nu ne *îngăduia* să facem nicio greşeală. Până şi cei mai încrâncenaţi bigoţi îl numeau pe Earl Sanders „zburătorul nostru de culoare”. Când el vorbea despre segregare şi domnul Holmes zicea de populism, lumea îi asculta.

Earl îşi exploata în mod conştient imaginea, după părerea mea. Era inteligent şi ştia cum funcţionează maşinăria presei. Evenimentele justificau pe deplin promisiunea pe care i-o făcuse cu atâta efort domnului Holmes. Earl se modela în mod conştient într-un erou de culoare, întruchiparea virtuţii. Sportiv, intelectual, lider de sindicat, erou de război, soţ credincios, as. A fost primul negru de pe coperta revistei *Time,* primul de pe cea a revistei *Life.* Îi luase locul lui Robeson, devenind supremul ideal negru, după cum a recunoscut sarcastic cântăreţul, când a spus: „Eu nu ştiu să zbor, dar nici Earl Sanderson nu ştie să cânte.”

Robeson se înşela, apropo.

Earl se înălţa mai sus decât zburase vreodată. Nu ştia ce se întâmplă cu idolii atunci când oamenii descoperă că au picioare de lut.

Eşecurile Celor Patru Aşi au apărut în anul următor, în ’48. Când comuniştii erau pe cale să preia puterea în Cehoslovacia, am zburat în mare grabă spre Germania, dar apoi misiunea a fost anulată. Cineva din Departamentul de Stat decisese că situaţia era prea complicată ca s-o putem repara noi şi îi ceruse domnului Holmes să nu intervină. Am auzit mai târziu un zvon cum că guvernul recrutase nişte aşi talentaţi de-ai lor, pentru munca sub acoperire, şi că fuseseră trimişi să intervină, dar stricaseră toată treaba. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu.

Apoi, la două luni după acel fiasco din Cehoslovacia, am fost trimişi în China, să salvăm cam un miliard de oameni pentru democraţie.

Nu era clar, la vremea respectivă, dar ai noştri pierduseră deja. Pe hârtie, lucrurile păreau remediabile:

Kuomintangul[13] controla încă toate oraşele principale, armatele lor erau bine echipate, în comparaţie cu forţele lui Mao şi era bine cunoscut faptul că generalisimul era un geniu. Dacă nu era, de ce domnul Luce de la *Time* să-l fi făcut Omul Anului, de două ori?

Pe de altă parte, comuniştii înaintau spre sud într-un ritm constant de exact 37,8 km pe zi, soare sau ploaie, vară sau iarnă, redistribuind pământurile pe măsură ce înaintau. Nimic nu-i putea opri. Cu siguranţă nu generalisimul.

Când am fost trimişi noi, generalisimul demisionase – făcea asta din când în când, doar ca să le dovedească tuturor că era indispensabil. Aşadar, Cei Patru Aşi s-au întâlnit cu noul preşedinte al KMT, un bărbat pe nume Chen, care se uita mereu peste umăr ca să nu fie înlocuit de îndată ce Marele Conducător hotăra să-şi facă o nouă intrare dramatică pentru a salva ţara.

Statele Unite erau pregătite, la momentul acela, să cedeze Nordul Chinei şi Manciuria, pe care Kuomintangul le pierduse deja, cu excepţia marilor oraşe. Ideea era să păstreze Sudul pentru generalisim, împărţind ţara. Kuomintangul ar avea astfel şansa să se stabilească în Sud până se organiza pentru o eventuală recucerire, iar comuniştii s-ar alege cu oraşele din Nord, fără să fie nevoiţi să lupte pentru ele.

Eram cu toţii acolo, Cei Patru Aşi şi Holmes. Blythe făcea parte din grup în calitate de consilier ştiinţific şi a ajuns să ţină mici prelegeri despre salubritate, irigaţii şi vaccinare. Erau acolo şi Mao şi Zhou En-lai şi preşedintele Chen. Generalisimul era în Canton, îmbufnat în cortul lui, iar Armata Populară de Eliberare asedia Mukdenul, în Manciuria, şi în rest mărşăluia neîntrerupt spre sud, înaintând 37,8 km pe zi, sub comanda lui Lin Biao.

Earl şi cu mine nu aveam mai nimic de făcut. Eram observatori şi observam în principal delegaţii. Oamenii KMT-ului erau uluitor de politicoşi, bine îmbrăcaţi şi aveau servitori în uniformă care mişunau cu treburi.

[13] Kuomintang (prescurtat KMT) – Partidul Naţionalist al Chinei (n.tr.).

Interacţiunea dintre ei semăna cu un menuet.

Oamenii Armatei Populare de Eliberare arătau ca nişte soldaţi. Erau deştepţi, mândri şi milităroşi aşa cum sunt soldaţii adevăraţi, fără formalismul pedant al Kuomintangului. Cei din Armata Populară fuseseră la război şi nu erau obişnuiţi să piardă. Mi-am dat seama dintr-o privire.

Era un şoc. Ştiam despre China doar ceea ce citisem în Pearl Buck.

Asta şi geniul confirmat al generalisimului.

— Cei de *aici* se luptă cu cei de *acolo?* l-am întrebat pe Earl.

— Cei de *acolo,* mi-a explicat Earl, indicând grupul KMT, nu luptă cu nimeni. Se furişează şi fug. Asta e una dintre probleme.

— Nu-mi miroase a bine, am spus.

Earl părea puţin trist.

— Nici mie, a zis, scuipând. Oficialii KMT fură pământ de la ţărani. Comuniştii le dau pământul înapoi şi asta înseamnă că au sprijin popular. Dar imediat ce vor câştiga războiul, îl vor confisca, întocmai cum a făcut Stalin.

Earl îşi ştia lecţia la istorie. Eu doar citeam ziarele.

Într-un interval de două săptămâni, domnul Holmes a pus la punct o bază de negociere, după care a intrat în scenă David Harstein şi curând Chen şi Mao îşi rânjeau ca nişte vechi colegi de şcoală la o reuniune, iar în cadrul unei sesiuni maraton de negociere, China a fost împărţită oficial. Kuomintangul şi Armata Populară de Eliberare au primit ordin să fie prieteni şi au lăsat armele.

Totul s-a năruit în câteva zile. Generalisimul, pe care, fără îndoială, ex-colonelul Perón îl informase despre perfidia noastră, a denunţat acordul şi s-a întors să salveze China. Lin Biao nu i-a întrerupt niciodată marşul spre sud. Şi, după o serie de bătălii colosale, geniul confirmat al generalisimului a sfârşit pe o insulă, păzit de flota americană, împreună cu Juan Perón şi târfa lui blondă, care au fost nevoiţi să se mute din nou.

Domnul Holmes mi-a spus că, pe când zbura înapoi

peste Pacific, cu împărţeala în buzunar, în timp ce acordul se destrăma şi mulţimile însufleţite din Hong Kong, Manila, Oahu şi San Francisco se micşorau în zare, îşi amintea întruna de Neville Chamberlain şi de bucata lui de hârtie şi cum „pacea în Europa” promovată de el s-a transformat în conflagraţie, iar Chamberlain în nătărăul istoriei, exemplul trist al unui om care a avut intenţii bune, dar, în acelaşi timp, prea multă speranţă şi prea multă încredere în oameni mai experimentaţi în ale trădării decât el.

Domnul Holmes era exact la fel. Nu şi-a dat seama că, în timp ce el continua să trăiască şi să muncească pentru aceleaşi idealuri, pentru democraţie, liberalism, corectitudine şi desegregare, lumea se schimba în jurul lui şi că lumea avea să-l azvârle în praf fiindcă nu se schimba odată cu ea.

La momentul acela, oamenii erau încă dispuşi să ne ierte, dar îşi aminteau că îi dezamăgiserăm. Entuziasmul lor scăzuse puţin.

Şi poate că vremea Celor Patru Aşi trecuse. Marii criminali de război fuseseră prinşi, fascismul era pus pe fugă, iar noi ne descoperiserăm limitele în Cehoslovacia şi în China.

Când Stalin a blocat Berlinul, Earl şi cu mine am zburat acolo. Eram iarăşi îmbrăcat în uniforma mea de camuflaj. Earl, în jacheta lui de piele. El făcea zboruri de patrulare peste gardul de sârmă rusesc, iar mie mi-a dat Armata un jeep şi un şofer, să-mi fac de cap. În cele din urmă, Stalin s-a retras.

Însă activităţile noastre începeau să se orienteze către zone mai personale. Blythe susţinea conferinţe ştiinţifice în lumea întreagă şi îşi petrecea aproape tot restul timpului cu Tachyon. Earl mărşăluia la demonstraţii pentru drepturile civile şi vorbea prin toată ţara. Domnul Holmes şi David Harstein au mers să lucreze, în acel an electoral, pentru candidatura lui Henry Wallace.

Eu luam cuvântul, alături de Earl, la întâlnirile Ligii Urbane şi, ca să-l ajut pe domnul Holmes, strecuram

câteva laude la adresa domnului Wallace. În plus, eram plătit cu o grămadă de bani ca să conduc ultimul model Crysler şi să vorbesc despre americanism.

După alegeri, m-am dus la Hollywood să lucrez pentru Louis Mayer. Banii erau ceva incredibil, mai mulţi decât visasem vreodată, şi începeam să mă plictisesc să pierd vremea în apartamentul domnului Holmes. Mi-am lăsat majoritatea lucrurilor în apartament, închipuindu-mi că nu va trece mult şi mă voi întoarce.

Făceam zece mii pe săptămână şi îmi luasem un agent, un contabil, o secretară care să răspundă la telefon şi pe cineva care să se ocupe de publicitatea mea. Tot ceea ce trebuia să fac deocamdată era să iau lecţii de actorie şi de dans. Nu trebuia încă să muncesc propriu-zis, pentru că aveau probleme cu scenariul filmului meu. Nu mai fuseseră nevoiţi până atunci să scrie un scenariu în jurul unui supraom blond.

Textul pe care l-au scos în cele din urmă era bazat în mare pe aventurile noastre în Argentina şi se intitula „Băiatul de Aur”. I-au dat lui Clifford Odets o groază de bani ca să poată folosi acest titlu şi, având în vedere ce s-a întâmplat mai târziu cu Odets şi cu mine, legătura aceea avea o doză de ironie.

Când mi-au dat scenariul, nu mi-a plăcut. Eu eram eroul, ceea ce-mi convenea. Mi-au zis John Brown. Dar personajul Harstein fusese transformat în fiul unui pastor din Montana, iar personajul Archibald Holmes, în loc să fie un politician din Virginia, devenise agent FBI. Cel mai rău stătea treaba cu personajul Earl Sanderson. Devenise un zero, un lacheu negru, prezent doar în câteva scene şi doar pentru a primi ordine de la John Brown, răspunzând cu „da, domnule” şi dându-mi onorul. Am sunat la studio să discut despre asta.

— Nu-l putem introduce în prea multe scene, mi s-a spus. Altfel, nu putem să tăiem secvenţele cu el în versiunea pentru Sud.

L-am întrebat pe producătorul meu executiv la ce se referă.

— Dacă lansăm un film în Sud, nu putem să avem oameni de culoare, fiindcă cinematografele nu-l prezintă. Scriem scenele în aşa fel încât să putem lansa o versiune pentru Sud, tăind toate scenele cu negrotei.

Eram uluit. Nu ştiam că făceau aşa ceva.

— Uite ce e, am zis. Am ţinut discursuri în faţa Asociaţiei Naţionale pentru Promovarea Oamenilor de Culoare şi în faţa Ligii Urbane. Am fost în *Newsweek* cu Mary McLeod Bethune. Nu pot fi părtaş la aşa ceva.

Vocea de la celălalt capăt al firului a devenit neprietenoasă.

— Citeşte-ţi contractul, domnule Braun! Nu-ţi intră în atribuţii să aprobi scenariul.

— Nu vreau să aprob scenariul. Doar vreau un scenariu care să recunoască anumite realităţi din viaţa mea. Dacă joc după acest scenariu, s-a zis cu credibilitatea mea. Îmi spurci *imaginea*, poftim!

După aceea, lucrurile au luat o turnură neplăcută. Eu am lansat anumite ameninţări, iar producătorul a lansat alte ameninţări. Am primit un telefon de la contabilul meu, care mi-a explicat ce s-ar întâmpla dacă n-ar mai veni cele zece miare pe săptămână, iar agentul meu mi-a spus că n-am niciun drept legal să obiectez la nimic din toate astea.

În cele din urmă, l-am sunat pe Earl şi i-am spus ce se petrece.

— Cu *cât* ziceai că te plătesc? m-a întrebat.

I-am mai spus o dată.

— Ascultă, a zis el, ce faci tu la Hollywood e treaba ta. Dar eşti nou acolo şi pentru ei eşti un anonim. Vrei să aperi dreptatea, asta e bine. Dar dacă pleci, nu-mi faci vreun bine – nici mie, nici Ligii Urbane. Stai acolo şi fă-ţi un nume, apoi foloseşte-l. Şi, dacă te simţi vinovat, Asociaţiei nu-i strică niciodată o parte din acele zece miare pe săptămână.

Aşadar, se rezolvase. Agentul meu a făcut o învoială cu studioul, conform căreia aveam să fiu consultat cu privire la schimbările de scenariu. Am reuşit să-i determin să renunţe la FBI, lăsând personajul Holmes fără niciun fel de

afilieri guvernamentale, şi am încercat să fac personajul Sanderson puţin mai interesant.

Am văzut probele şi erau bune. Îmi plăcea cum jucam: eram relaxat, în orice caz, şi chiar a trebuit să mă reped în faţa unui Mercedes care accelera şi să-l privesc ricoşându-mi din piept. Scena a fost realizată cu efecte speciale.

Filmul a fost gata, iar eu am plecat de la un prânz prelungit direct la o petrecerea de lansare, fără să mă opresc din băut ca să-mi limpezesc mintea. Trei zile mai târziu, m-am trezit în Tijuana, cu o durere cumplită de cap şi cu o bănuială că făcusem ceva nesăbuit. Micuţa blondină cu care împărţeam perna mi-a dezlegat misterul. Tocmai ne căsătoriserăm. Când s-a dus la baie, a trebuit să mă uit pe certificatul de căsătorie ca să aflu că o chema Kim Wolfe. Era o actriţă minoră din Georgia care îşi făcea veacul pe la Hollywood de şase ani.

După nişte aspirină şi câteva înghiţituri de tequila, căsătoria nu mai părea o idee chiar aşa de rea. Poate că era timpul, cu noua mea carieră şi aşa mai departe, să mă aşez la casa mea.

Am cumpărat conacul pseudoenglezesc al lui Ronald Colman de pe Summit Drive, în Beverly Hills, şi m-am mutat acolo cu Kim şi cele două secretare ale noastre, coafeza lui Kim, cei doi şoferi ai noştri, cele două fete în casă… Dintr-odată, le dădeam salarii tuturor acestor oameni şi nu eram foarte sigur de unde apăruseră.

Următorul film a fost „Povestea Rickenbacker”, regizat de Victor Flemming, cu Frederic Marsh în rolul lui Pershing şi June Allyson în rolul asistentei de care mă îndrăgosteam eu. Însuşi Dewey Martin avea să-l joace pe Richthofen, al cărui piept teutonic urma să-l umplu de gloanţe americane – n-avea importanţă că adevăratul Richthofen fusese împuşcat de altcineva. Filmul urma să fie turnat în Irlanda, cu un buget enorm şi sute de cheltuieli suplimentare. Am insistat să învăţ să zbor, ca să pot face personal unele dintre cascadorii. L-am sunat pe Earl să-i dau de veste.

— Hei, am zis, în sfârşit am învăţat să zbor.

— Unii băieţi de la ţară se urnesc mai greu, a replicat.
— Victor Flemming o să mă facă as.
— Jack, a zis el amuzat. *Deja* eşti un as.
Ceea ce m-a pus pe gânduri, pentru că, în toată agitaţia, uitasem cumva că nu MGM mă făcuse vedetă.
— Are sens ce zici tu, am răspuns.
— Ar trebui să vii mai des la New York, a spus Earl. Să pricepi ce se întâmplă în lumea reală.
— Da, o să vin. Vom vorbi despre pilotaj.
— Aşa o să facem.
M-am oprit în New York în drum spre Irlanda. Kim nu era cu mine: căpătase de lucru, datorită mie, şi fusese împrumutată studiourilor Warner Brothers pentru un film. Oricum, era foarte sudistă şi singura dată când se aflase în preajma lui Earl se simţise foarte stânjenită, aşa că nu mă deranja că nu era de faţă.
Am stat în Irlanda şapte luni. Vremea a fost atât de rea, încât filmările au durat o veşnicie. M-am întâlnit cu Kim la Londra de două ori, de fiecare dată câte o săptămână, dar în restul timpului eram de capul meu. Am fost fidel în felul meu, ceea ce însemna că nu m-am culcat cu niciuna dintre fete mai mult de două ori la rând. Am devenit un pilot destul de bun şi piloţii cascadori chiar m-au complimentat de câteva ori.
Când m-am întors în California, am petrecut două săptămâni în Palm Springs cu Kim. „Băiatul de Aur” avea premiera peste două luni. În ultima zi la Palm Springs, tocmai ieşisem din piscină, când un consilier parlamentar, asudând în costum şi cravata, s-a apropiat de mine şi mi-a înmânat o fiţuică.
Era o citaţie. Trebuia să mă prezint în faţa Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane, marţi, la prima ora. Chiar a doua zi.

Eram mai degrabă iritat decât altceva. Îmi imaginam că, evident, căutau un alt Jack Braun. Am sunat la MGM şi am vorbit cu cineva de la Departamentul juridic. A spus ceva care m-a surprins.

— O, credeam că vei primi citaţia mai devreme.
— Stai puţin, de unde ştiai?
A urmat un moment de tăcere stânjenită.
— Politica noastră este să colaborăm cu FBI-ul. Uite, o să trimitem un avocat de-al nostru să vă întâlniţi în Washington. Fă bine şi spune comisiei ce ştii şi te poţi întoarce în California săptămâna viitoare.
— Hei! am zis. Ce treabă are FBI-ul cu asta? Şi de ce nu mi-ai spus ce mă aşteaptă? Şi ce naiba crede comisia că ştiu, apropo?
— Ceva despre China, aşa a zis omul. Oricum, despre asta ne-au întrebat anchetatorii.
Am trântit telefonul şi l-am sunat pe domnul Holmes. El, Earl şi David îşi primiseră citaţiile mai devreme în aceeaşi zi şi de atunci încercau să dea de mine, dar nu m-au putut găsi în Palm Springs.
— Vor încerca să despartă Aşii, fermierule, a spus Earl. Ai face mai bine să iei primul avion spre est. Trebuie să vorbim.
Am făcut aranjamentele de drum şi apoi a sosit Kim, îmbrăcată în costumul ei alb de tenis, venind de la lecţie. Arăta mai bine în ţinută sport decât oricare femeie pe care o cunoscusem vreodată.
— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.
Am arătat către fiţuică.
Reacţia ei a fost rapidă şi m-a surprins.
— Nu faceţi ce-au făcut Cei Zece, a zis ea imediat. S-au consultat între ei, au adoptat o atitudine fermă şi niciunul dintre ei nu şi-a mai găsit de lucru de-atunci.
A întins mâna după telefon.
— Lasă-mă să sun la studio. Trebuie să-ţi găsim un avocat.
Am privit-o cum ridică receptorul şi începe să formeze numărul. O mână rece mi-a atins ceafa.
— Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, am spus.
Dar ştiam. Ştiam încă de pe atunci şi înţelegeam totul cu o precizie şi o claritate care mă înspăimântau. Nu mă puteam gândi decât că mi-aş fi dorit să nu mai văd

opţiunile atât de limpede.

La mine, Teama a venit târziu. HUAC-ul[14] a început să se ocupe de Hollywood în ’47, cu Cei Zece de la Hollywood. Teoretic, comisia cerceta infiltrarea comunistă în industria filmului – o idee ridicolă, dacă stai să te gândeşti, de vreme ce comuniştii nu-şi puteau face niciun fel de propagandă în filme fără permisiunea expresă a unor oameni precum domnul Mayer sau fraţii Warner. Cei Zece erau cu toţii foşti sau actuali comunişti, iar ei şi avocaţii lor au convenit asupra unei apărări bazate pe dreptul la libera exprimare şi asociere prevăzut de Primul Amendament.

Comisia a trecut peste ei ca o cireadă de bivoli peste un strat de margarete.

Au fost acuzaţi de sfidarea Congresului pentru refuzul lor de a colabora şi, după procese care au durat ani buni, au ajuns în închisoare.

Cei Zece îşi închipuiseră că Primul Amendament îi va proteja, că acuzaţiile de sfidare vor fi respinse în cel mult câteva săptămâni. În schimb, procesele au durat ani şi în tot acest timp nu şi-au putut găsi de lucru, iar în final au ajuns la puşcărie.

Tot pe-atunci a apărut lista neagră. Vechii mei prieteni, cei din Legiunea Americană – care învăţaseră tactici mai subtile de când veniseră cu cozi de topor împotriva mişcării de protest a fermierilor – publicaseră o listă a comuniştilor cunoscuţi ori suspectaţi, ca niciun angajator să nu aibă vreo scuză dacă angaja pe cineva de pe listă. Dacă o făcea, devenea el însuşi suspect şi numele lui putea fi inclus pe listă.

Niciunul dintre cei chemaţi în faţa HUAC-ului nu comisese vreo infracţiune, în sensul definit de lege, nici nu era acuzat de vreuna. Nu erau cercetaţi pentru activitate infracţională, ci pentru asociere. Comisia nu avea niciun mandat constituţional să-i cerceteze pe oamenii aceia, lista

---

[14] *House Committee on Un-American Activities* – Comisia pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane a Camerei Reprezentanţilor (n.tr.).

neagră era ilegală, dovezile prezentate în cadrul şedinţelor erau în mare parte indirecte şi inadmisibile într-un tribunal… dar nimic din toate astea nu conta. Se întâmpla oricum.

Comisia rămăsese tăcută o vreme, în parte pentru că preşedintele ei, Parnell, fusese aruncat în puşcărie fiindcă şi-a umflat statul de plată, în parte pentru că recursurile Celor Zece de la Hollywood se aflau încă pe rol. Dar erau ahtiaţi după toată publicitatea imensă de care avuseseră parte când au pornit atacul împotriva celor de la Hollywood, iar procesele Rosenberg şi Alger Hiss provocaseră o adevărată frenezie, aşa că au ajuns la concluzia că era momentul potrivit pentru o nouă investigaţie răsunătoare.

Noul preşedinte al HUAC-ului, John S. Wood din Georgia, a decis să urmărească prada cea mai mare de pe planetă.

Noi.

Avocatul meu de la MGM m-a întâmpinat pe aeroportul din New York.

— Te-aş sfătui să nu vorbeşti cu domnul Holmes şi cu domnul Sanderson, a spus.

— Nu fi ridicol!

— Te vor sfătui să invoci în apărarea ta Primul sau Al Cincilea Amendament, mi-a explicat avocatul. Argumentul Primului Amendament nu va funcţiona. A fost respins la fiecare apel. Al Cincilea pledează împotriva autoincriminării şi, dacă nu ai făcut într-adevăr nimic ilegal, nu-l poţi folosi decât dacă vrei să *pari* vinovat.

— Şi nu vei mai lucra, Jack, a intervenit Kim. Cei de la MGM nici măcar n-o să-ţi lanseze filmele. Legiunea Americană îi va împiedica oriunde în ţară.

— De unde ştiu eu că voi lucra dacă vorbesc? am întrebat. Ajunge să fii *citat* ca să ajungi pe lista neagră, pentru Dumnezeu!

— Domnul Mayer m-a autorizat să-ţi spun, a precizat avocatul, că îţi vei păstra contractul cu el dacă vei coopera

cu comisia.

Am scuturat din cap.

— Voi vorbi cu domnul Holmes în seara asta, am zis şi am rânjit spre cei doi. Suntem Aşii, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu putem înfrânge un mocofan de congresmen din Georgia, nu *merităm* să lucrăm.

Aşadar, m-am întâlnit cu Holmes, Earl şi David la Statler. Kim mi-a spus că sunt absurd şi s-a ţinut deoparte.

Punctele de vedere au fost divergente de la bun început. Earl spunea că HUAC-ul nu avea niciun drept să ne citeze din capul locului şi că trebuia pur şi simplu să refuzăm să cooperăm. Domnul Holmes susţinea că nu putem renunţa la luptă acum, că trebuie să ne apărăm în faţa comisiei – că nu aveam nimic de ascuns. Earl i-a replicat că un tribunal fictiv nu e locul unde să pledezi cu argumente logice. David nu voia decât să-şi descarce feromonii pe comisie.

— La naiba, am spus. Voi invoca Primul Amendament. Orice american înţelege libertatea cuvântului şi libertatea de asociere.

Lucru pe care nu-l credeam nicidecum, apropo. Dar am simţit pur şi simplu că trebuie să spun ceva optimist.

N-am fost chemat în acea primă zi. Mi-am pierdut vremea pe coridor, cu David şi cu Earl, plimbându-mă şi rozându-mi degetele, în timp ce în sală domnul Holmes şi avocatul lui se jucau de-a Knut cel Mare, străduindu-se să ţină piept valului acid care ameninţa să le mănânce carnea de pe oase. David încerca întruna să treacă de gărzi, dar nu avea deloc succes – paznicii din faţa uşii erau dornici să-l lase să intre, dar cei din sala de şedinţe nu erau expuşi la feromonii lui şi îl împiedicau întruna.

Presa avea acces în sală, desigur. Comisiei îi plăcea să facă paradă de virtute în faţa camerelor ce filmau pentru jurnalele de ştiri, iar jurnalele prezentau circul pe larg.

N-am ştiut ce se petrece înăuntru până când n-a ieşit domnul Holmes. Păşea de parcă tocmai avusese un atac cerebral, aşezând cu grijă un picior în faţa celuilalt. Era pământiu. Mâinile îi tremurau şi se sprijinea de braţul avocatului său. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de am în

doar câteva ore. Earl şi David au alergat la el, dar eu am rămas înmărmurit de teroare, uitându-mă cum ceilalţi îl ajută să străbată coridorul.

Frica mă apucase de beregată.

Earl şi Blythe l-au aşezat pe domnul Holmes în maşina lui, după care Earl a aşteptat ca limuzina mea MGM să pornească şi s-a aşezat în spate, cu noi. Kim stătea îmbufnată, înghesuită în colţ, ca Earl să n-o atingă, şi a refuzat până şi să-l salute.

— Ei, am avut dreptate, a spus el. N-ar fi trebuit să colaborăm deloc cu nemernicii ăia.

Încă eram uluit de ceea ce văzusem pe coridor.

— Nu-mi pot da seama de ce dracu' fac asta.

M-a fixat cu o privire amuzată.

— Aşa-s băieţii de la fermă, a spus Earl – un comentariu resemnat la adresa universului –, după care a clătinat din cap. Trebuie loviţi cu lopata după ceafă ca să-i faci atenţi.

Kim a pufnit, dar Earl n-a dat niciun semn că ar fi auzit-o.

— Sunt însetaţi de putere, băiete, a continuat. Iar Roosevelt şi Truman i-au ţinut departe de putere o grămadă de ani. Vor s-o recapete şi apelează la isteria asta ca să-şi atingă scopul. Uită-te la Cei Patru Aşi. Ce vezi? Un negru comunist, un evreu liberal, un liberal de-al lui F.D.R., o femeie care trăieşte în păcat. Mai pune-l şi pe Tachyon şi ai un extraterestru care ne subminează nu doar ţara, ci şi cromozomii. Probabil că sunt alţii la fel de puternici despre care nu ştie nimeni, care au căpătat cu toţii puteri nepământene, aşa că nu se ştie ce pun la cale. Nu sunt controlaţi de guvern şi urmăresc cine ştie ce plan politic liberal, iar asta reprezintă o ameninţare pentru majoritatea oamenilor din comisie, care riscă să-şi piardă susţinătorii. După cum îmi închipui eu că stau lucrurile, conducerea are deja propriii aşi, oameni de care noi n-am auzit. Asta înseamnă că se pot lipsi de noi: suntem prea independenţi şi practicăm o politică nesănătoasă. China, Cehoslovacia şi numele celorlalţi aşi – acestea sunt doar

pretexte. Ideea e că, dacă reuşesc să ne înfrângă în public, dovedesc că pot înfrânge pe oricine. Va urma o domnie a terorii care va dura o generaţie. Nimeni, nici măcar preşedintele ţării, nu va fi imun.

Am clătinat din cap. Auzisem vorbele, dar creierul meu refuza să le accepte.

— Ce putem să facem? am întrebat.

Earl m-a privit drept în ochi.

— Absolut nimic, fermierule.

Am întors capul.

În seara aceea, avocatul meu de la MGM mi-a pus o înregistrare de la audierea Holmes. Domnul Holmes şi avocatul său, un vechi prieten de familie din Virginia, pe nume Crammer, cunoşteau uzanţele de la Washington şi pe cele din tribunale. Se aşteptau la un proces după toate canoanele, cu domnii din comisie adresând întrebări politicoase domnilor martori.

Aşteptările lor n-aveau nicio legătură cu realitatea. Comisia abia dacă l-a lăsat pe domnul Holmes să scoată o vorbă. În schimb, au ţipat la el – tirade pline de insinuări maliţioase şi acuzaţii după ureche, la care n-a fost lăsat niciodată să răspundă.

Am primit o copie a stenogramei. Sună cam aşa:

DL RANKIN: Când mă uit la acest dezgustător adept al Noii Înţelegeri care stă în faţa comisiei, cu aerele lui de băiat deştept şi hainele de Bond Street şi cu tabachera lui de snob, tot ce este american şi creştin în mine se revoltă. Omul Noii Înţelegeri! Acea blestemată Nouă Înţelegere îl macină ca un cancer şi îmi vine să strig: „Eşti tot ce e rău în America! Piei din faţa mea şi du-te înapoi în China Roşie, unde ţi-e locul, tu, socialist al Noii Înţelegeri! În China te vor primi cu braţele deschise, trădătorule!"

PREŞEDINTE: Timpul onorabilului membru al comisiei a expirat.

DL RANKIN: Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

PREŞEDINTE: Domnule Nixon?

DL NIXON: Care sunt numele acelor oameni din Departamentul de Stat pe care i-ai consultat înainte de călătoria în China?

MARTOR: Dacă-mi permiteţi, aş dori să amintesc comisiei că oamenii cu care am avut de-a face erau funcţionari publici care acţionau cu bună-credinţă…

DL NIXON: Comisia nu este interesată de referinţele lor. Doar de nume.

Stenograma o ţinea tot aşa pe optzeci de pagini. Se părea că domnul Holmes îl înjunghiase pe generalisim pe la spate şi lăsase China pe mâna Roşiilor. Era acuzat de simpatii comuniste, întocmai ca acel bolşevic de salon, Henry Wallace, pe care îl sprijinise la preşedinţie. John Rankin din Mississippi – probabil cea mai sinistră voce din comisie – îl acuza pe domnul Holmes că face parte din conspiraţia iudeo-comunistă care l-a crucificat pe Mântuitorul nostru. Richard Nixon din California cerea întruna nume – voia să ştie cine sunt cei din Departamentul de Stat cu care se consultase domnul Holmes, ca să le poată face şi lor ceea ce îi făcuse deja lui Alger Hiss. Domnul Holmes n-a dat niciun nume şi a invocat Primul Amendament. Acela a fost momentul când comisia s-a ridicat efectiv în picioare, cuprinsă de o îndreptăţită indignare. L-au torturat ore în şir şi a doua zi l-au pus sub acuzare pentru sfidarea Congresului. Domnul Holmes era la un pas de penitenciar.

Intra la închisoare şi nu săvârşise nicio fărădelege.

— Isuse Hristoase, trebuie să vorbesc cu Earl şi cu David.

— Te-am sfătuit deja să n-o faci, domnule Braun.

— La naiba! Trebuie să ne facem un plan.

— Ascultă-l, dragule!

— La naiba! (Clinchetul unei sticle la atingerea unui pahar.) Trebuie să existe o soluţie.

Când am ajuns în apartamentul de hotel al domnului Holmes, acesta dormea, după ce îi dăduseră un sedativ.

Earl mi-a spus că Blythe şi Tachyon îşi primiseră citaţiile şi urmau să sosească a doua zi. Nu pricepeam de ce. Blythe nu participase niciodată la deciziile politice, iar Tachyon nu avusese absolut nicio legătură cu China ori cu politica americană.

David a fost chemat la audieri a doua zi dimineaţă. Rânjea când a intrat. Avea să se răzbune pentru noi toţi.

DL RANKIN: Doresc să-l asigur pe domnul evreu din New York că nu va întâmpina niciun fel de prejudecată pe considerente etnice. Orice om care crede în principiile fundamentale ale creştinismului şi se călăuzeşte după ele, fie că e catolic, fie că e protestant, are parte de respectul şi de încrederea mea.

MARTOR: Dacă îmi este îngăduit, doresc să informez comisia că obiectez la apelativul de „domn evreu.

DL RANKIN: Obiectezi la apelativul de evreu sau la cel de domn? La ce te referi?

După acest început abrupt, feromonii lui David au început să se infiltreze în sală şi, cu toate că nu i-a făcut pe membrii comisiei chiar să danseze în cerc cântând „Hava Nagila”, i-a determinat să accepte binevoitori să revoce citaţiile, să oprească audierile, să întocmească o rezoluţie proslăvindu-i pe Aşi ca patrioţi, să-i trimită o scrisoare domnului Holmes, cu scuze pentru comportamentul lor, să retragă acuzaţia de sfidare la adresa Congresului pentru Cei Zece de la Hollywood şi, în general, să se facă de râs ore în şir în faţa camerelor de filmare. John Rankin l-a numit pe David „micul prieten jidan al Americii”, un adevărat elogiu, venind de la el. David a ieşit afară dansând. I-am văzut zâmbetul până la urechi, l-am bătut pe spate şi ne-am întors la Statler, să sărbătorim.

Deschiseserăm a treia sticlă de şampanie când poliţistul hotelului şi câţiva consilieri parlamentari au adus un nou rând de citaţii.

Am pornit radioul şi l-am auzit pe preşedintele John Wood vorbind în direct despre cum apelase David la

„tehnici de manipulare de genul celor folosite de Institutul Pavlov din Rusia comunistă”, afirmând că această formă periculoasă de atac va fi cercetată în amănunt.

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la bulele care se ridicau din şampania mea.

Frica îşi făcuse apariţia din nou.

Blythe a intrat la audieri a doua zi dimineaţă. Îi tremurau mâinile. David fusese expediat de paznicii sălii, care purtau măşti de gaze.

Afară, în faţa clădirii, erau camioane cu simbolurile războiului chimic. Am aflat mai târziu că, dacă am fi încercat să fugim, aveau ordin să folosească fosgen pe noi.

Construiau o cabină de sticlă în sala de audieri. David avea să depună mărturie izolat, printr-un microfon. Butonul microfonului era în mâinile lui John Woods.

În mod clar, membrii HUAC erau la fel de tulburaţi ca noi, pentru că interogatoriul lor a fost oarecum dezlânat. Au întrebat-o pe Blythe despre China şi, întrucât misiunea ei fusese ştiinţifică, nu avea niciun răspuns privind deciziile politice. Au întrebat-o despre natura puterilor ei, cum anume absorbea minţi şi ce făcea cu ele. Totul a decurs destul de politicos. În definitiv, Henry van Renssaeler era congresmen încă şi etica profesională le dicta să nu sugereze că soţia lui ar fi putut să-i conducă mintea.

Apoi au trimis-o pe Blythe afară şi l-au chemat pe Tachyon. Era îmbrăcat într-un sacou de culoarea piersicii şi purta cizme lungi cu ciucuri. A ignorat sfatul avocatului său de la început până la sfârşit: a intrat cu atitudinea unui aristocrat a cărui datorie plicticoasă era să corecteze greşelile de înţelegere ale gloatei.

A întrecut de tot măsura şi comisia l-a sfâşiat în bucăţi. L-au acuzat că este un extraterestru ilegal, apoi l-au călcat în picioare pentru că era responsabil de aducerea şi de lansarea virusului Wild Card şi, peste toate astea, i-au cerut numele aşilor pe care-i tratase, în caz că se întâmpla ca unii dintre ei să fie spioni care infectează minţile

Americii la comanda Unchiului Joe Stalin. Tachyon a refuzat.

L-au deportat.

Harstein a intrat a doua zi, însoţit de un şir de soldaţi de marină în costume de război chimic. După ce l-au închis în cabina de sticlă, l-au sfâşiat exact ca pe domnul Holmes. John Wood a ţinut tot timpul mâna pe butonul pentru microfon şi nu l-a lăsat să scoată o vorbă, nici măcar să răspundă când l-a numit jidan împuţit, chiar acolo, în public. Când, în cele din urmă, i-au dat ocazia să vorbească, David i-a numit pe membrii comisiei o şleahtă de nazişti. Asta i-a sunat domnului Wood ca o sfidare la adresa Congresului.

La sfârşitul audierii, David se îndrepta şi el spre închisoare.

Congresul şi-a întrerupt şedinţele în weekend. Earl şi cu mine urma să ne prezentăm în faţa comisiei luni.

Vineri noaptea am stat în apartamentul domnului Holmes şi am ascultat radioul, şi toate veştile erau proaste. Legiunea Americană organiza demonstraţii în sprijinul comisiei pe tot cuprinsul ţării. Oameni din toată ţara despre care se ştia că au puteri de aşi primeau citaţii. Sluţiţi fiind, jokerii nu era citaţi, pentru că ar fi dat rău pe ecran. Agentul meu îmi lăsase un mesaj, spunându-mi că firma Crysler îşi vrea maşina înapoi, iar cei de la Chesterfield sunaseră şi erau îngrijoraţi.

Am băut o sticlă de whisky. Blythe şi Tachyon se ascundeau pe undeva. David şi domnul Holmes erau zombi, stând într-un colţ, cu ochii pierduţi, închişi în agonia lor personală. Niciunul dintre noi nu avea nimic de spus, cu excepţia lui Earl.

— O să invoc Primul Amendament şi să-i ia naiba pe toţi. Dacă mă trimit la închisoare, zbor în Elveţia.

Mi-am coborât privirea în pahar.

— Eu nu ştiu să zbor, Earl, am zis.

— Ba sigur că ştii, fermierule! Mi-ai spus-o chiar tu.

— *Nu ştiu să zbor, fir-ar să fie!* Lasă-mă-n pace.

Nu mai puteam suporta. Am luat altă sticlă cu mine şi m-am dus la culcare. Kim voia să stea de vorbă, dar m-am întors cu spatele şi m-am prefăcut că dorm.

— Da, domnule Mayer.

— Jack? E îngrozitor, Jack, pur şi simplu îngrozitor.

— Da, aşa este. Sunt nişte ticăloşi, domnule Mayer. O să ne distrugă.

— Tu fă tot ce-ţi spune avocatul, Jack. O să fie bine. Fă un gest de curaj.

— Curaj?

Am râs.

— *Curaj?*

— E ceea ce trebuie să faci, Jack. Eşti un erou. Nu te pot atinge. Doar spune-le ce ştii şi America te va iubi pentru asta.

— Vrei să fiu trădător.

— Jack, Jack. Nu folosi asemenea cuvinte. Ceea ce vreau să faci e un gest patriotic. Calea cea dreaptă. Vreau să fii erou. Şi vreau să ştii că la MGM se găseşte mereu loc pentru un erou.

— Câţi oameni vor cumpăra bilete să vadă un trădător, domnule Mayer? Câţi?

— Dă-mi-l pe avocat la telefon. Vreau să vorbesc cu el. Tu fii băiat cuminte şi fă ce spune el.

— Pe naiba!

— Jack, ce să mă fac eu cu tine? Dă-mi-l pe avocat!

Earl levita în faţa ferestrei mele. Picături de ploaie scânteiau pe ochelarii lui de pilot ridicaţi în vârful căştii de zbor. Kim i-a aruncat o privire furioasă şi a părăsit camera.

M-am ridicat din pat, m-am dus la fereastră şi am deschis-o. Earl a zburat înăuntru, a coborât cu cizmele pe covor şi şi-a aprins o ţigară.

— Nu arăţi prea bine, Jack.

— Sunt mahmur, Earl.

A scos un exemplar împăturit din *Washington Star.*

— Am aici ceva care o să te trezească. Ai văzut ziarul?

— Nu, la naiba, n-am văzut nimic!

A deschis ziarul. Pe prima pagină scria: STALIN ÎŞI ANUNŢĂ SPRIJINUL PENTRU AŞI.

M-am aşezat pe pat şi am întins mâna după sticlă.

— Iisuse!

Earl a aruncat deoparte ziarul.

— Vrea să ne înfunde. L-am împiedicat să intre în Berlin, pentru Dumnezeu! N-are niciun motiv să ne iubească. Îi persecuta şi pe aşii lui, la el în ţară.

— Ticălosul, ticălosul!

Am închis ochii. În spatele pleoapelor îi pulsau culori.

— Ai un chiştoc? l-am întrebat.

Mi-a dat o ţigară şi mi-a aprins-o cu bricheta lui Zippo de pe vremea războiului. M-am întins pe spate, frecându-mi bărbia ţepoasă.

— După cum văd eu lucrurile, ne aşteaptă zece ani urâţi. Poate că vom fi nevoiţi şi să părăsim ţara, a zis Earl clătinând din cap. Şi apoi vom fi iarăşi eroi. Va dura cel puţin la fel de mult.

— Te pricepi să înveseleşti pe cineva, n-am ce zice.

Earl a ras. Ţigara avea un gust scârbos. L-am spălat cu whisky.

Zâmbetul s-a stins pe faţa lui Earl. A clătinat din cap.

— Oamenii care vor fi citaţi după noi… de ei mi-e milă. Urmează o vânătoare de vrăjitoare în ţara asta care va dura ani şi ani.

A clătinat din nou din cap.

— NAACP îmi plăteşte avocatul. S-ar putea să renunţ la el. Nu vreau să fie asociată cu mine nicio organizaţie. O să aibă viaţă grea mai târziu.

— M-a sunat Mayer.

— Mayer, a zis Earl, cu o grimasă. Măcar dacă băieţii ăia care conduc studiourile ar fi luat poziţie când au fost chemaţi Cei Zece în faţa comisiei. Dacă ar fi dat dovadă de puţin curaj, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mi-a aruncat o privire.

— Mai bine ţi-ai lua alt avocat. Asta dacă nu vrei să

invoci Al Cincilea Amendament, a adăugat el, încruntându-se. Cu Al Cincilea merge mai repede. Te întreabă cum te cheamă, spui că refuzi să răspunzi şi cu asta se termină totul.

— Şi atunci ce mai contează avocatul?

— Zici tu bine ce zici, mi-a răspuns afişând un zâmbet strâmb. Va fi chiar totuna, nu-i aşa? Orice am spune sau am face. Comisia va face oricum ce vrea.

— Mda. S-a terminat.

Zâmbetul lui forţat s-a transformat, când m-a privit, într-un surâs blajin. Pentru o clipă, am zărit strălucirea despre care Lillian spunea că-l înconjoară. Iată-l acolo, pe punctul de a pierde tot ce dobândise cu trudă, pe punctul de a se vedea folosit ca armă care să distrugă mişcarea pentru drepturile civile, antifascismul şi antiimperialismul, lupta sindicală şi tot ce conta pentru el, ştiind că numele lui va fi o anatemă, că oricine cu care se asociase vreodată va avea parte curând de acelaşi tratament... şi cumva acceptase totul, cu tristeţe, desigur, dar încă puternic în interior. Teama nici măcar nu se apropiase de el. Nu se temea de comisie, de dizgraţie sau de pierderea poziţiei ori a statului său. Nu regreta nicio clipă din viaţa lui, niciun moment de dăruire pentru convingerile sale.

— S-a sfârşit? am întrebat.

Avea o flacără în priviri.

— Pe naiba, Jack, a râs el. Nu s-a terminat. Audierea noastră nu-i un război. Suntem aşi. Asta nu ne pot lua. Aşa-i?

— Da. Presupun.

— Mai bine te las să-ţi dregi mahmureala.

S-a dus la fereastră.

— E timpul pentru plimbarea mea de dimineaţă, oricum.

— Ne vedem mai târziu.

Şi-a exprimat aprobarea ridicând degetul mare şi a aruncat un picior peste pervaz.

— Ai grijă, fermierule.

— Şi tu.

M-am ridicat din pat să închid geamul chiar când a

început să toarne cu găleata. M-am uitat afară, în stradă. Oamenii fugeau să se ascundă.

— Earl *chiar a fost comunist,* Jack. A fost membru de partid ani la rând, a studiat la Moscova. Ascultă, dragule – acum pe un ton implorator – *nu-l poţi ajuta.* O să fie crucificat indiferent ce faci tu.

— Pot să-i arăt că nu e singur pe cruce.

— Grozav! Excelent! Sunt măritată cu un martir. Spune-mi numai, cum îţi ajuţi prietenii dacă invoci Al Cincilea Amendament? Holmes nu mai revine la viaţa publică. David s-a vârât singur direct în închisoare. Pe Tachyon îl deportează. Iar Earl e condamnat, e limpede ca lumina zilei. Nici măcar nu poţi să le cari crucile.

— Acum cine-i sarcastic?

A început să ţipe.

— *Nu vrei să laşi sticla aia şi să mă asculţi?* E un lucru pe care ţara ta vrea să-l faci! E calea corectă!

Nu mai suportam, aşa că am ieşit să mă plimb în după-amiaza rece de februarie. Nu mâncasem toată ziua şi aveam în mine o sticlă de whisky. Maşinile şuierau la fiecare pas, ploaia îmi cădea pe faţă, îmbibându-mi jacheta subţire, dar nu observam nimic din toate astea. Mă gândeam doar la acele feţe, la Wood şi Rankin şi Francis Case, la feţele şi la ochii plini de ură şi la parada de insinuări constante… şi atunci am început să alerg spre Capitoliu. Voiam să-i găsesc pe membrii comisiei şi să-i zdrobesc, să-i lovesc cap în cap, să-i fac să se bâlbâie de frică. Adusesem democraţia în Argentina, pentru Dumnezeu! Puteam s-o aduc şi în Washington în acelaşi fel.

Ferestrele Capitoliului erau întunecate. Ploaia rece sclipea pe marmură. Nu era nimeni acolo. Am dat târcoale, căutând o uşă deschisa şi, în cele din urmă, am forţat o intrare laterală şi m-am îndreptat direct spre sala comisiei. Am dat uşa în lături şi am intrat.

Sala era goală, fireşte. Nu ştiu de ce am fost aşa de mirat. Erau aprinse doar câteva lămpi. Cabina de sticlă a

lui David licărea în lumina domoală, ca un bibelou de cristal. Aparatul de filmat şi echipamentul radio erau la locul lor. Ciocănelul preşedintelui lucea, din lemn lustruit şi alamă. Nu ştiu cum, în timp ce stăteam ca un imbecil în tăcerea deplină a sălii, toată furia m-a părăsit. M-am aşezat pe unul dintre scaune şi am încercat să-mi amintesc ce căutam acolo. Nu încăpea îndoială că soarta Celor Patru Aşi era pecetluită. Ne călăuzeam după lege şi după morală, iar comisia nu. Singurul mod de a-i învinge era să încălcăm legea, să le sfidăm mutrele îngâmfate şi să facem praf sala de şedinţe, râzând în timp ce congresmenii se aruncau sub bănci. Dar, dacă făceam asta, deveneam asemenea celor împotriva cărora luptam, o forţă extralegala a terorii şi a violenţei. Deveneam ceea ce comisia susţinea că suntem. Şi asta n-ar fi făcut decât să agraveze lucrurile.

Aşii se prăbuşeau şi nu era nimic de făcut.

În timp ce coboram treptele Capitoliului, mă simţeam treaz ca lumina zilei. Oricât de mult aş fi băut, alcoolul nu mă putea împiedica să ştiu ceea ce ştiam, să văd situaţia în toată înfricoşătoarea, copleşitoarea ei claritate.

Ştiam, ştiusem tot timpul şi nu mă puteam preface că nu ştiu.

Am păşit în hol, a doua zi dimineaţă, cu Kim într-o parte şi cu avocatul în cealaltă. Earl era deja acolo, cu Lillian alături, în picioare, strângându-şi poşeta.

N-am putut să-i privesc. Am trecut pe lângă ei şi pe lângă soldaţii din marină, cu măştile lor de gaze, am deschis uşa şi am intrat în sala de audieri, anunţându-mi intenţia de a depune mărturie în faţa comisie în calitate de martor prietenos.

Ulterior, comisia a elaborat o procedură pentru martorii prietenoşi. Prima dată se ţinea o şedinţă cu uşile închise, la care participau doar martorul şi comisia, un fel de repetiţie generală, ca toată lumea să ştie despre ce va vorbi şi ce informaţii urmează să fie prezentate, astfel încât lucrurile să meargă ca pe roate în şedinţa publică.

Procedura nu fusese încă elaborată atunci când am depus eu mărturie, aşa că totul a decurs uşor haotic.

Transpiram sub reflectoare, atât de îngrozit încât abia puteam vorbi – nu vedeam decât acele nouă perechi de ochi mici şi răi fixându-mă din celălalt capăt al sălii şi nu auzeam decât vocile lor, tunând din difuzoare ca glasul lui Dumnezeu.

Woods a deschis audierea, adresându-mi întrebările generale: cine eram, unde locuiam, cu ce mă ocupam. Apoi a început să ceară informaţii despre legăturile mele, începând cu Earl. Timpul lui a expirat şi m-a dat pe mâna lui Kearney.

— Ai cunoştinţă de faptul că domnul Sanderson a fost cândva membru al Partidului Comunist?

Nici măcar n-am auzit întrebarea. Kearney a fost nevoit s-o repete.

— Cum? Oh! Mi-a spus, da.

— Ştii dacă în momentul de faţă este membru?

— Cred că a rupt-o cu partidul după chestiunea cu pactul sovieto-nazist.

— În 1939.

— Dacă atunci s-a întâmplat chestiunea, da. În ’39, cred.

Uitasem toată măiestria actoricească pe care o învăţasem. Îmi răsuceam cravata, mormăiam în microfon, transpiram. Încercând să nu mă uit în acele nouă perechi de ochi.

— Ai cunoştinţă de anumite legături comuniste menţinute de domnul Sanderson după pactul sovieto-nazist?

— Nu.

Atunci a căzut trăsnetul.

— Nu a pomenit niciun nume din grupurile comuniste sau afiliate comuniştilor?

Am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap. Fără măcar să mă gândesc.

— A fost o fată, cred, în Italia. Pe care a cunoscut-o în timpul războiului. Cred că o chema Lena Goldoni. Acum e actriţă.

Perechile acelea de ochi nici n-au clipit. Dar am văzut mici zâmbete pe feţele lor. Şi i-am văzut, cu coada ochiului, pe reporteri aplecându-se brusc peste carneţelele lor.

— Poţi să repeţi numele pe litere, te rog?

Aşadar, bătusem cuiul în sicriul lui Earl. S-ar fi putut spune orice despre el până atunci, şi tot ar fi apărut măcar ca un om fidel principiilor sale. Însă trădarea soţiei sale presupunea şi alte trădări, poate faţă de propria ţară. Îl distrusesem cu câteva cuvinte şi în momentul acela nici măcar nu ştiam ce fac.

Am continuat să bolborosesc. Ca să scap odată, am turuit tot ce mi-a trecut prin cap. Am vorbit despre dragostea de ţară, despre cum am spus lucruri drăguţe referitoare la Henry Wallace doar ca să-i fac pe plac domnului Holmes, dar eram sigur că am făcut un lucru prostesc. Şi nu voiam să schimb modul de viaţă sudist, modul de viaţă sudist era un mod de viaţă bun. Am văzut „Pe aripile vântului” de două ori, un film grozav. Doamna Bethune era doar o prietenă de-a lui Earl cu care m-am fotografiat.

Velde a preluat interogatoriul.

— Cunoşti numele vreunuia dintre aşa-numiţii aşi care ar putea trăi astăzi în această ţară?

— Nu. Niciunul. Vreau să zic, în afară de cei care au primit deja citaţii de la comisie.

— Ştii dacă Earl Sanderson cunoaşte vreun asemenea nume?

— Nu.

— Nu ţi-a făcut niciun fel de mărturisiri?

Am luat o înghiţitură de apă. De câte ori puteau să repete asta?

— Dacă ştie numele vreunui as, nu l-a menţionat în prezenţa mea.

— Ştii cumva dacă domnul Harstein cunoaşte vreun astfel de nume?

Iar şi iar.

— Nu.

— Crezi că domnul Tachyon cunoaşte vreun asemenea nume?

Mai întrebaseră asta deja. Doar le confirmam ceea ce ştiau.

— A tratat mulţi oameni afectaţi de virus. Presupun că le ştie numele. Dar nu mi-a pomenit niciodată niciun nume.

— Doamna van Renssaeler are cunoştinţă de existenţa altor aşi?

Am început să scutur din cap, apoi mi-a trecut ceva prin minte şi am răspuns bâlbâindu-mă.

— Nu. Nu ea însăşi. Nu.

Velde a turuit mai departe.

— Domnul Holmes ştie… a început el, dar Nixon a simţit ceva în felul în care răspunsesem la întrebare şi i-a cerut lui Velde permisiunea să-l întrerupă.

Nixon era cel isteţ, fără îndoială. Faţa lui vioaie, de pui de veveriţă, m-a privit cu atenţie peste microfon.

— Pot să-i solicit martorului să clarifice această afirmaţie?

Eram îngrozit. Am mai luat o înghiţitură de apă şi am încercat să găsesc o cale de ieşire. Nu reuşeam. L-am rugat pe Nixon să repete întrebarea. A repetat-o. Răspunsul meu a venit înainte să termine.

— Doamna van Renssaeler a absorbit mintea doctorului Tachyon. Ştia numele pe care le ştia el.

Partea ciudată era că nu se prinseseră până atunci care era treaba cu Blythe şi cu Tachyon. A trebuit să vină fotbalistul din Dakota să-i lumineze.

Mai bine aş fi luat un pistol şi aş fi împuşcat-o. Ar fi mers mai repede.

Preşedintele Wood mi-a mulţumit la finalul depoziţiei mele. Când preşedintele HUAC-ului îţi spune mulţumesc înseamnă că eşti în regulă din punctul lor de vedere şi că alţi oameni pot să stabilească legături cu tine fără să primească eticheta de paria. Însemna că poţi să te angajezi în Statele Unite ale Americii.

Am ieşit din sala de audieri cu avocatul într-o parte şi cu Kim în cealaltă. Nu m-am uitat în ochii prietenilor mei. După o oră, eram într-un avion spre California.

Casa de pe Summit Drive era plină de buchete de flori din partea prietenilor pe care mi-i făcusem în industria cinematografică. Erau telegrame din toată ţara care mă felicitau pentru curajul şi patriotismul meu. Legiunea Americană era puternic reprezentată.

În Washington, Earl invoca Al Cincilea Amendament.

Nu s-au mulţumit să asculte Al Cincilea Amendament, ca apoi să-l lase să plece. L-au bombardat cu întrebări insidioase, obligându-l să apeleze de fiecare dată la dreptul de a nu răspunde.

Eşti comunist? Earl a răspuns cu Al Cincilea. Eşti agent al guvernului sovietic? Al Cincilea. Ai legături cu spioni sovietici? Al Cincilea. O cunoşti pe Lena Goldoni? Al Cincilea. A fost Lena Goldoni amanta ta? Al Cincilea. A fost Lena Goldoni agent sovietic? Al Cincilea.

Lillian şedea pe un scaun chiar în spatele lui, mută, strângându-şi la piept poşeta, în timp ce numele Lenei era pronunţat iar şi iar.

În cele din urmă, Earl s-a săturat. S-a aplecat, cu faţa încordată de furie.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să mă autoincriminez în faţa unei găşti de fascişti, a urlat el, iar comisia a decis brusc că Earl renunţase, vorbind, la Al Cincilea, aşa că au luat-o de la capăt cu întrebările.

Când, tremurând de mânie, a declarat că doar parafrazase Al Cincilea Amendament şi că va continua să refuze să dea orice răspuns, l-au acuzat de sfidare.

Avea să-i urmeze pe domnul Holmes şi pe David în închisoare.

În seara aceea s-a întâlnit cu câteva persoane din NAACP. I-au spus să se disocieze de mişcarea pentru drepturi civile. Aruncase cauza cu cincizeci de ani înapoi. Trebuia să se ţină departe pe viitor.

Idolul căzuse. Îşi făurise o imagine de supraom, un erou

fără pată şi, imediat ce am pomenit de Lena, gloata şi-a dat seama că Earl Sanderson era om. L-au învinuit pentru asta, l-au învinuit pentru că au avut naivitatea de a crede în el şi pentru că şi-au pierdut brusc credinţa. În vremurile de altădată, probabil l-ar fi lapidat ori l-ar fi spânzurat de primul pom, dar, până la urmă, ce au făcut ei a fost mai rău.

L-au lăsat să trăiască.

Earl ştia că era terminat, că era un mort umblător, că le dăduse o armă cu care să-l strivească, pe el şi tot ce respecta, că dărâmase imaginea eroică pe care o făurise cu atâta grijă, că năruise speranţele tuturor celor care au crezut în el… A purtat această povară până în ziua morţii şi asta l-a distrus. Era încă tânăr, dar era schilodit. N-a mai zburat niciodată la fel de sus ori la fel de departe.

A doua zi, HUAC-ul a audiat-o pe Blythe. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci.

„Băiatul de Aur” a fost lansat la două luni după audieri. Stăteam lângă Kim la premieră şi, de la prima secvenţă, mi-am dat seama că filmul fusese masacrat.

Personajul Earl Sanderson dispăruse, decupat pur şi simplu din film. Personajul Archibald Holmes nu făcea parte din FBI, însă nici independent nu era, ci aparţinea acelei noi organizaţii, CIA. Cineva filmase o mulţime de scene noi. Regimul fascist din America de Sud devenise regim comunist din Europa de Est, condus de oameni cu pielea măslinie şi accent spaniol. Cuvântul „nazist” era dublat cu „comunist”, în toate replicile unde apărea, iar dublajul era strident, prost şi neconvingător.

La recepţia care a urmat, rătăceam buimac şi toată lumea îmi spunea ce actor grozav eram, ce film grozav era. Afişul filmului anunţa: „Jack Braun – un erou în care America poate avea încredere!” Îmi venea să vomit.

Am plecat devreme şi m-am dus la culcare.

Am continuat să primesc zece miare pe săptămână, deşi filmul nu înregistra încasările aşteptate. Mi s-a spus că „Rickenbacker”, următorul meu film, avea să fie un mare

succes, dar pe moment aveau probleme cu scenariul. Primii doi scenarişti fuseseră chemaţi în faţa comisiei şi sfârşiseră pe lista neagră pentru că refuzaseră să dea nume. Îmi venea să plâng.

După ce toate procesele Celor Zece de la Hollywood s-au terminat, următorul actor pe care l-au citat a fost Larry Parks, cel pe care-l studiam în momentul când New Yorkul a fost lovit de virus. A dat nume, însă n-a fost destul de săritor şi cariera lui era încheiată.

Cele întâmplate păreau să mă urmărească. Unii oameni mă evitau la petreceri. Uneori auzeam din întâmplare fragmente de conversaţie. „Asul Iuda”, „Şobolanul de Aur”, „Martorul Prietenos”, rostite ca şi când ar fi fost nume sau titluri.

Mi-am cumpărat un Jaguar, ca să mă consolez.

Între timp, nord-coreenii au traversat paralela 38 şi forţele americane erau masacrate la Daejeon. Eu nu făceam altceva decât să iau lecţii de actorie de două ori pe săptămână.

Am sunat direct la Washington. Mi-au dat grad de locotenent-colonel şi m-au dus acolo într-un avion special.

Cei de la MGM priveau asta ca pe o stratagemă publicitară grozavă.

Am primit un elicopter special, unul dintre acele prime aparate Bell, cu un pilot din mlaştinile din Louisiana, care dădea impresia că e hotărât să se sinucidă. Era un desen cu mine pe panourile laterale, cu un genunchi ridicat şi o mână înălţată, de parcă eram Superman în zbor.

Urma să fiu dus în spatele liniilor nord-coreene şi acolo aveam să mă dezlănţui. Totul era foarte simplu.

Aveam să distrug coloane întregi de tancuri. Orice arme de artilerie localizau ai noştri erau transformate în covrigi. Am luat prizonieri patru generali nord-coreeni şi l-am salvat pe generalul Dean din mâinile coreenilor care-l capturaseră. Am împins convoaie întregi cu provizii de pe coamele munţilor. Eram înverşunat, hotărât şi furios şi salvam vieţile americanilor. Şi mă pricepeam foarte bine.

Există o poză a mea care a ajuns pe coperta revistei *Life.*

Mă înfăţişează cu un zâmbet forţat a la Clint Eastwood, ţinând un T-34 ridicat deasupra capului. În turelă se află un nord-coreean foarte surprins. Eu radiez ca un meteor. Fotografia a fost intitulată „Superstarul din Pusan” – „superstar” fiind un cuvânt nou pe vremea aceea.

Eram foarte mândru de ceea ce fac.

În State, „Rickenbacker” era un succes. Nu un succes aşa de mare cum se aştepta toată lumea, dar era spectaculos şi făcea bani frumuşei. Publicul părea să reacţioneze uşor ambivalent faţă de starul filmului. Chiar şi după ce am apărut pe coperta revistei *Life,* au rămas unii care nu puteau vedea în mine un erou.

MGM a relansat „Băiatul de Aur”. A fost din nou un eşec.

Mie nu-mi prea păsa. Eu aveam Perimetrul Pusan. Eram chiar acolo, cu soldaţii, jumătate din timp sub foc, dormind într-un cort, mâncând din gamele şi semănând cu un personaj desprins din caricaturile lui Bill Mauldin. Cred că era un comportament nemaiîntâlnit pentru un locotenent-colonel. Ceilalţi ofiţeri urau asta, dar generalul Dean mă sprijinea – la un moment dat a tras el însuşi cu bazooka în tancuri –, iar printre soldaţi eram foarte îndrăgit.

M-au dus pe insula Wake, ca Truman să-mi poată da Medalia de Onoare, iar MacArthur a zburat în acelaşi avion cu mine. A părut preocupat tot drumul şi nu şi-a irosit timpul conversând cu mine. Părea incredibil de bătrân, la capătul puterilor. Nu cred că mă plăcea.

O săptămână mai târziu, am plecat din Pusan şi MacArthur a debarcat Trupele X la Inchon. Nord-coreenii au luat-o la sănătoasa.

Cinci zile mai târziu, eram înapoi în California. Armata mi-a spus, destul de abrupt, că nu mai avea nevoie de serviciile mele. Sunt aproape sigur că a fost mâna lui MacArthur. Voia să fie superstarul victoriei din Coreea şi nu avea de gând să împartă onorurile cu nimeni. Şi probabil că mai existau şi alţi aşi – drăguţi, amabili, anonimi – care lucrau deja pentru Statele Unite.

Nu voiam să renunţ. O vreme, mai ales după ce chinezii

l-au înfrânt pe MacArthur, am sunat întruna la Washington, sugerând diverse moduri prin care m-aş putea face util. Puteam să atac aerodromurile din Manciuria, care ne dădea atâta bătaie de cap. Sau puteam fi vârful de lance într-un asalt. Autorităţile se purtau foarte politicos, dar se înţelegea clar că nu eram dorit.

Însă am fost căutat de cei de la CIA. După Dien Bien Phu, voiau să mă trimită în Indochina, să-l înlătur pe Bao Dai. Planul părea pe jumătate iresponsabil. În primul rând, n-aveau habar pe cine voiau să pună în locul lui Bao Dai, aşteptau pur şi simplu ca „forţele liberale anticomuniste locale” să se ridice şi să preia conducerea – iar tipul care răspundea de operaţiune folosea întruna jargonul de Manhattan ca să mascheze faptul că nu ştia nimic despre Vietnam ori despre vreunul dintre oamenii de care trebuia să se ocupe.

I-am refuzat. După aceea, singura mea legătură cu administraţia federală a fost să-mi plătesc impozitele în fiecare an, în aprilie.

Cât timp am fost în Coreea, David şi Domnul Holmes au intrat la închisoare. David a stat închis trei ani. Domnul Holmes, doar şase luni, după care a fost eliberat pe motive de sănătate. Ce s-a întâmplat cu Blythe ştie toată lumea.

Earl a zburat în Europa şi a apărut în Elveţia, unde a renunţat la cetăţenia americană şi a devenit cetăţean al lumii. O lună mai târziu, locuia cu Orlena Goldoni în apartamentul ei de la Paris. Devenise o actriţă celebră. Presupun că Earl hotărâse că, de vreme ce n-avea niciun rost să ascundă relaţia lor, putea s-o etaleze.

Lillian a rămas la New York. Poate că Earl îi trimitea bani. Nu ştiu.

Perón s-a întors în Argentina la mijlocul anilor ’50, împreună cu târfuliţa lui oxigenată. Teama se muta în sud.

Am jucat în filme, dar, dintr-un motiv sau altul, niciunul dintre ele n-a avut succesul scontat. MGM bodogănea mereu despre problema mea de imagine.

Oamenii nu puteau să creadă că sunt un erou. Nici eu nu puteam să cred, şi asta îmi afecta prestaţia. În „Rickenbacker”, fusesem convingător. După aceea, gata.

Cariera lui Kim prinsese avânt. N-o prea vedeam. La un moment dat, detectivul ei m-a fotografiat în pat cu cosmeticiana care venea s-o machieze în fiecare dimineaţă. Kim s-a ales cu casa de pe Summit Drive, cu servitoarele, grădinarul şi şoferii şi aproape toţi banii mei, iar eu am ajuns într-o casă mică de pe plaja din Malibu, cu Jaguarul în garaj. Uneori petrecerile pe care le dădeam ţineau săptămâni.

Am mai avut încă două neveste şi cel mai lung mariaj a durat doar opt luni. M-au costat restul banilor pe care-i făcusem. MGM a renunţat la mine şi am lucrat pentru Warner. Filmele au devenit din ce în ce mai proaste. Am făcut acelaşi western de vreo şase ori.

În cele din urmă, am înghiţit pilula amară. Cariera mea cinematografică murise cu ani în urmă şi eram falit. M-am dus la NBC cu o idee pentru un serial de televiziune.

„Tarzan, omul maimuţelor” a rulat patru ani. Eram producător executiv, iar pe ecran eram vioara a doua pentru un cimpanzeu. Am fost primul şi unicul Tarzan blond. Am avut cote ridicate de audienţă şi cu serialul m-am aranjat pe viaţă.

După aceea, am făcut ce face orice fost actor de la Hollywood. M-am apucat de afaceri imobiliare. O vreme am vândut case de actori în California, apoi am pus pe picioare o firmă şi am început să construiesc apartamente şi centre comerciale. Foloseam mereu banii altora – nu voiam să risc să ajung din nou falit. Am înfiinţat centre comerciale în jumătate dintre orăşelele din Midwest.

M-am îmbogăţit. Chiar dacă nu mai aveam nevoie de bani, am continuat. Nu prea aveam altceva de făcut.

Când a fost ales Nixon, m-am îmbolnăvit. Nu pricepeam cum puteau oamenii să-l creadă pe omul acela.

După ce a ieşit din închisoare, domnul Holmes s-a dus să lucreze ca redactor-şef la *New Republic.* A murit în 1955. Cancer la plămâni. Fiica lui a moştenit averea familiei.

Presupun că hainele mele erau încă în dulapurile lui.

La două săptămâni după ce Earl a părăsit ţara, Paul Robeson şi W.E.B. Du Bois au intrat în Partidul Comunist din SUA, primindu-şi carnetele de membru în cadrul unei ceremonii publice, în Herald Square. Au anunţat că se alătură protestului faţă de tratamentul de care a avut parte Earl din partea HUAC-ului.

HUAC-ul a chemat o sumedenie de negri în sala lor de audieri. Până şi Jackie Robinson a primit o citaţie şi s-a prezentat ca martor prietenos. Spre deosebire de martorii albi, negrilor nu li se cereau niciodată nume. HUAC-ul nu voia să creeze şi alţi martiri negri. În schimb, martorilor li se cerea să denunţe vederile lui Sanderson, ale lui Robeson şi ale lui Du Bois. Majoritatea se supuneau.

În cursul anilor ’50 şi aproape până la sfârşitul anilor ’60, a fost greu de aflat cu ce se ocupa Earl. Locuia retras cu Lena Goldoni la Paris şi la Roma. Ea era mare star şi activa politic, dar Earl era foarte rar văzut.

Nu se ascundea, cred. Doar se ţinea departe de ochii lumii. E o diferenţă.

Au existat zvonuri, totuşi. Că ar fi fost văzut în Africa în timpul diverselor războaie pentru independenţă. Că ar fi luptat în Algeria împotriva francezilor şi a Armatei Secrete. Când era întrebat, Earl refuza să-şi confirme sau să-şi nege activităţile. Era curtat de indivizi şi cauze de stânga, dar arareori se implica politic. Cred că, asemenea mie, nu voia să fie din nou folosit. Dar mai cred şi că se temea că ar putea dăuna unei cauze asociindu-se cu ea.

În cele din urmă, domnia terorii s-a sfârşit, întocmai cum prezisese Earl. În timp ce mă legănam pe liane în rol de Tarzan, John şi Robert Kennedy au pus cruce listei negre trecând de barajul Legiunii Americane pentru a vedea „Spartacus”, un film după scenariul unuia dintre Cei Zece de la Hollywood.

Aşii au început să iasă din ascunzători, intrând în viaţa publică. Dar purtau măşti şi foloseau nume inventate, ca în cărţile de benzi desenate pe care le citeam în război şi mi se păreau absurde. Acum nu mai era absurd. Nu voiau să

rişte nimic. Teama se putea întoarce într-o zi.

Se scriau cărţi despre noi. Refuzam toate interviurile. Uneori, întrebarea venea în public, iar eu mă întorceam calm şi ziceam:

— Refuz să vorbesc despre asta în acest moment.

Era dreptul meu la Al Cincilea Amendament.

În anii ’60, când mişcarea pentru drepturile civile a început să se intensifice în această ţară, Earl a venit la Toronto şi a plutit deasupra graniţei. S-a întâlnit cu lideri de culoare şi cu jurnalişti, a vorbit numai despre drepturile civile.

Dar Earl era, la vremea aceea, neimportant. Noua generaţie de lideri negri îl pomenea şi îi cita discursurile, iar Panterele[15] îi copiau jacheta de piele, cizmele şi bereta, dar faptul că îşi continua existenţa, ca fiinţă umană mai degrabă decât ca simbol, era puţin deranjant. Mişcarea ar fi preferat un martir mort, a cărui imagine putea fi folosită în orice scop, decât un om viu, pătimaş, care-şi exprima opiniile clar şi răspicat.

Poate că a simţit asta când i s-a cerut să treacă graniţa spre sud. Cei de la Biroul de Imigrări l-ar fi lăsat, probabil, dar el a ezitat prea mult şi apoi Nixon a devenit preşedinte. Earl refuza să intre într-o ţară condusă de un fost membru al HUAC.

În anii ’70, Earl se instalase deja permanent în apartamentul din Paris al Lenei. Unele Pantere din exil, precum Cleaver, au încercat să facă, fără succes, cauză comună cu el.

Lena a murit în 1975, într-un accident de tren. Îi lăsase lui Earl toţi banii.

Din când în când, Earl dădea interviuri. Le căutam şi le citeam. Conform unui ziarist, una dintre condiţiile interviului a fost să nu fie întrebat despre mine. Poate că voia ca anumite amintiri să moară de moarte naturală. Voiam să-i mulţumesc pentru asta.

Circulă o poveste, aproape o legendă, răspândită de cei care au participat la marşul de la Selma în ’65, în timpul

[15] *The Black Panther Party* – Partidul Panterelor Negre (n.tr.).

cruciadei pentru dreptul la vot… cum că, atunci când poliţiştii i-au atacat cu gaze lacrimogene, cu bastoane şi cu câini şi au început să cadă în faţa valului de poliţişti albi, unii dintre protestatari jurau că, ridicând privirea spre cer, au văzut un om zburând, o siluetă neagră, în picioare, cu jachetă şi cască de pilot – dar omul acela doar a plutit deasupra şi apoi a dispărut, incapabil să acţioneze, incapabil să decidă dacă, folosindu-şi puterile, ar fi ajutat sau ar fi dăunat cauzei sale. Magia nu revenise, nici măcar într-un moment atât de crucial, şi după aceea n-a mai rămas nimic în viaţa lui, decât un scaun de cafenea, pipa, ziarul şi hemoragia cerebrală care l-a dus către ce ne-o fi aşteptând în cer.

Din când în când, încep să mă întreb dacă s-a sfârşit, dacă oamenii chiar au uitat. Dar acum aşii fac parte din viaţă, fac parte din peisaj, şi lumea întreagă e clădită pe mitologia aşilor, pe povestea Celor Patru Aşi şi a trădătorului lor. Nu e om să nu fi auzit de Asul Iuda şi să nu ştie cum arată.

În timpul uneia dintre perioadele mele de optimism, m-am pomenit în New York, cu afaceri. M-am dus la Aces High, restaurantul din Empire State Building unde îşi face veacul noua generaţie de aşi. Am fost întâmpinat la uşă de Hiram, asul care obişnuia să-şi spună Grăsanul, până când s-a aflat despre identitatea lui, şi mi-am dat seama imediat că m-a recunoscut şi că făcusem o mare greşeală.

A fost destul de politicos, recunosc, dar s-a străduit din greu să zâmbească. M-a aşezat într-un colţ întunecat, unde să nu mă vadă lumea. Am comandat ceva de băut şi somon la grătar.

Când a sosit farfuria, peştele era înconjurat de un cerc ordonat de monede. Le-am numărat. Treizeci de monede de argint.

M-am ridicat şi am plecat. Am simţit ochii lui Hiram urmărindu-mă până la ieşire. N-am mai revenit.

Nu puteam să-l învinuiesc de nimic.

Când îl jucam pe Tarzan, lumea zicea că mă ţin bine. Apoi, când vindeam proprietăţi imobiliare şi construiam centre comerciale, toată lumea îmi spunea că munca asta îmi pria, pesemne. Arătam atât de tânăr!

Acum, când mă uit în oglindă, văd acelaşi tânăr care alerga pe străzile din New York, în drum spre audiţii. Timpul n-a adăugat niciun rid, nu m-a schimbat fizic în niciun fel. Am cincizeci şi cinci de ani şi arăt de douăzeci şi doi. Poate că nu voi îmbătrâni niciodată.

Mă simt şi acum ca un trădător. Dar n-am făcut decât ce mi-a cerut ţara mea.

Poate că voi rămâne Asul Iuda pentru totdeauna.

Uneori îmi trece prin minte să devin iarăşi as, să-mi pun o mască şi un costum, să nu mă recunoască nimeni. Să-mi zic Musculosul sau Salvamarul ori Uriaşul Blond sau cumva. Să merg să salvez lumea sau cel puţin o părticică din ea.

Dar apoi îmi zic: „Nu, vremea mea a fost şi-a trecut. Iar când am avut ocazia, n-am fost în stare nici măcar să-mi salvez integritatea. Sau pe Earl. Sau pe oricine."

Ar fi trebuit să păstrez arginţii. Mi se cuveneau, la urma urmei.

RITURI DE DEGRADARE

MELINDA M. SNODGRASS

O pagină de ziar zbură peste iarba uscată din Neuilly, un parc de dimensiunea unui timbru poştal, şi poposi pe soclul statuii de bronz a amiralului D'Estaing. Se agită spasmodic, ca un animal obosit când se opreşte să răsufle, apoi, capturată din nou de vântul glacial de decembrie, începu să zburde.

Bărbatul care stătea prăbuşit pe o bancă de fier în mijlocul parcului se uită la foaia ce se apropia cu aerul unei persoane aflate în faţa unei decizii monumentale. Apoi, cu grija exagerată a unui beţiv cu state vechi, întinse piciorul şi o opri.

Când se aplecă după bucata zdrenţuită de hârtie, un şuvoi de vin roşu i se scurse pe picior din sticla cuibărită între coapse. Un şir de înjurături, compus dintr-un amalgam de limbi europene şi punctat, când şi când, de un straniu şi melodios cuvânt, i se revărsă de pe buze. Astupând sticla, şterse, cu o batistă mare şi purpurie, pata care se extindea, luă hârtia – ediţia de Paris a publicaţiei *Herald Tribune* – şi începu să citească.

Ochii liliachii îi săltau de la o coloană la alta, în timp ce devora cuvintele.

J. Robert Oppenheimer a fost pus sub acuzare pentru simpatii comuniste şi declarat suspect de trădare. Surse apropiate Comisiei pentru Energie Atomică au confirmat că se iau măsurile necesare pentru anularea autorizaţiei sale de acces la informaţii confidenţiale şi pentru destituirea sa din funcţia de preşedinte al comisiei.

Convulsiv, bărbatul mototoli hârtia, se lăsă pe spătarul băncii şi închise ochii:

— Lua-i-ar naiba, lua-i-ar naiba pe toţi! şopti el în

engleză.

Ca răspuns, stomacul lui începu să protesteze zgomotos. Bărbatul se încruntă ursuz şi luă o duşcă zdravănă din vinul roşu ieftin. Îi inundă, acru, limba şi explodă cu o căldură dogoritoare în stomacu-i gol. Stomacul se opri din chiorăit, iar omul oftă.

Purta, aruncat peste umeri ca o mantie, un palton voluminos, de culoarea piersicii, împodobit cu nasturi enormi de alamă şi numeroase cape. Dedesubt, avea o jachetă azurie şi pantaloni mulaţi albaştri, vârâţi în cizmele uzate de piele, înalte până la genunchi. Vesta era de un albastru mai închis decât paltonul sau pantalonii, brodată cu modele extravagante, în fir de aur şi argint. Toate veşmintele era pătate şi boţite, iar cămaşa albă de mătase era peticită. Pe bancă, lângă el, se aflau o vioară şi un arcuş, iar cutia instrumentului (deschisă intenţionat) era pe jos, la picioarele lui. O valiză ponosită era vârâtă sub bancă, iar lângă ea, o geantă roşie de umăr, cu frunze aurii în relief şi ornamentată la mijloc cu o frunză dinţată, două luni şi o stea şi un bisturiu subţire, dispuse într-o graţioasă armonie.

Vântul reveni, agitând crengile copacilor şi ciufulindu-i buclele încâlcite, lungi până la umeri. Părul şi sprâncenele bărbatului erau de un roşu metalic, iar firele dese şi aspre care-i umbreau obrajii şi bărbia aveau aceeaşi nuanţă neobişnuită. Pagina de ziar se agită sub mâna lui. Deschise ochii şi o privi. Curiozitatea învinse indignarea şi, cu o mişcare bruscă, desfăcu hârtia şi continuă să citească.

BANCA DE CREIERE A MURIT

Blythe van Renssaeler, zisă Banca de Creiere, a murit ieri la Sanatoriul Wittier. Membră a infamului grup Patru Aşi, a fost internată în Sanatoriul Wittier de către soţul ei, Henry van Renssaeler, la scurt timp după ce a compărut în faţa Comisiei pentru Cercetarea Activităţilor Antiamericane...

Literele se înceţoşau pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi. Încetul cu încetul, ochii se umeziră până când o lacrimă se revărsă şi porni alergând în josul nasului său lung. Rămase atârnată ridicol în vârf, dar el nu se osteni s-o şteargă Era încremenit, captiv într-o oribilă paralizie care nu avea nimic de-a face cu durerea. Durerea avea să vină mai târziu, tot ce simţea acum era un gol imens.

Ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să simt, gândi el. Aşeză hârtia pe genunchi şi o mângâie uşor cu un deget subţire, aşa cum ar dezmierda un bărbat obrazul iubitei. Observă apoi, într-o manieră oarecum abstractă, că mai erau şi alte ştiri – despre China, despre Archibald, despre Cei Patru Aşi şi despre virus.

Şi toate proaste! gândi el încrâncenat şi mâna i se strânse spasmodic pe foaie.

Netezi repede hârtia şi începu din nou s-o mângâie. Se întreba dacă Blythe murise uşor. Dacă o scoseseră din acea odăiţă soioasă şi o duseseră la spital…

Încăperea duhnea a transpiraţie şi a teamă, a fecale şi a miasma dulceagă de putrefacţie, iar peste toate plutea mirosul înţepător de antiseptice. Transpiraţia şi teama erau emanate în mare măsură de trei tineri rezidenţi, înghesuiţi ca nişte oi pierite în mijlocul pavilionului. Lângă peretele sudic, un paravan separa un pat de restul pacienţilor, dar nu putea bloca sunetele guturale, neomeneşti care veneau din spatele acestei firave bariere.

În apropiere, o femeie de vârstă mijlocie stătea aplecată peste breviarul ei, citind vecernia. Un rozariu de sidef îi atârna printre degetele subţiri şi, din când în când, picături de sânge cădeau ritmic pe pagini. De fiecare dată, îşi mişca repede buzele în rugăciune şi ştergea urmele de sânge. Dacă hemoragia ei constantă s-ar fi limitat la câteva stigmate veritabile, poate că ar fi fost canonizată, însă femeia sângera din toate orificiile posibile. Sângele îi curgea din urechi, năclăindu-i părul şi mânjindu-i umerii rochiei, din nas, din ochi, din rect… de peste tot. Într-o noapte, în sala de odihnă, un doctor extenuat o poreclise

Sora Maria Hemoragia şi ilaritatea care s-a stârnit era scuzabilă doar pe motiv de buimacă epuizare. Toate cadrele medicale din zona Manhattan fuseseră de gardă aproape permanentă începând din Ziua Wild Card, 15 septembrie 1946, şi cinci luni de muncă neîncetată îşi spuneau cuvântul.

Alături se afla un negru, chipeş odinioară, care plutea într-o baie salină.

Cu două zile în urmă, începuse să năpârlească şi acum mai avea piele doar pe ici, pe colo. Muşchii lui luceau, carne vie, infectaţi, şi Tachyon ceruse să fie tratat ca un pacient cu arsuri. Supravieţuise deja unei asemenea năpârliri, dar întrebarea era dacă va mai supravieţui încă o dată.

Tachyon conducea o procesiune lugubră de medici către paravan.

— Veniţi şi voi, domnilor? întrebă cu vocea-i domoală şi gravă, cu accent muzical, cadenţat, care amintea de Europa Centrală ori de Scandinavia.

De voie, de nevoie, rezidenţii înaintară târându-şi picioarele.

O infirmieră impasibilă dădu la o parte paravanul, dând la iveală un bătrân emaciat. Ochii lui se înălţară disperaţi către medici şi de pe buze i se desprinseră oribile sunete înăbuşite.

— Iată un caz interesant, spuse Mandel, ridicând fişa medicală. Dintr-un motiv bizar, virusul sigilează fiecare cavitate din corpul acestui om. În câteva zile, plămânii lui vor fi incapabili să inspire, iar inima nu va mai avea spaţiu să funcţioneze normal…

— Şi atunci de ce nu punem capăt acestei suferinţe?

Tachyon luă mâna bărbatului, remarcând strânsoarea de asentiment, ca răspuns la cuvintele sale.

— Ce sugerezi? întrebă Mandel coborând vocea, care deveni un şuierat imperativ.

Tachyon rosti răspicat fiecare cuvânt.

— Nu se poate face nimic. N-ar fi un gest de compasiune să scurtăm această moarte lentă?

— Nu ştiu ce trece drept medicină în lumea ta – sau poate că ştiu, judecând după acest virus infernal pe care l-aţi creat –, dar noi, în lumea noastră, nu ne ucidem pacienţii.

Tachyon simţi cum i se încleştează de furie articulaţiile mandibulei.

— V-aţi milostivi de un câine sau de o pisică, luându-le viaţa, dar semenilor voştri le refuzaţi singurul leac care le-ar alina cu adevărat durerea şi forţaţi oamenii la o moarte agonizantă. O… naiba să vă ia!

Dădu la o parte pulpana halatului său alb, dezvăluind un veşmânt magnific din brocart auriu, şi se aşeză pe marginea patului. Bărbatul întinse mâinile disperat şi Tachyon i le strânse. Fu uşor pentru el să-i pătrundă în minte.

Să mor, ajută-mă să mor, venea gândul, însoţit de mirosul durerii şi al fricii, şi totuşi exista o calmă certitudine în rugămintea bărbatului.

Nu pot. Nu-mi vor permite, dar pot să-ţi dau vise. Se mişcă repede, blocând centrul durerii şi centrul raţiunii din creierul omului. În propria-i minte, Tachyon vizualiză asta ca pe un zid construit din blocuri de putere strălucitoare, alb-argintii. Stimulă centrii plăcerii, permiţându-i omului să plutească în vise plăsmuite de el. Ceea ce construise era temporar. Avea să dureze doar câteva zile, dar era suficient: până atunci, acest joker avea să moară.

Se ridică şi privi chipul liniştit al omului.

— Ce-ai făcut? ceru să ştie Mandel.

Tachyon îl cercetă cu o privire dominatoare.

— Doar puţin magie takisiană infernală.

Salutându-i seniorial pe rezidenţi, cu o mişcare scurtă a capului, părăsi salonul. Afară, pe hol, un om de serviciu îşi croia drum cu grijă în josul culoarului dintre paturile aliniate lângă pereţi. Shirley Dashette îi făcu semn dinspre cabinetul infirmierelor. Petrecuseră numeroase seri plăcute împreună, explorând deosebirile şi similitudinile dintre modul takisian de a face amor şi cel uman, însă în

noaptea asta nu se simţea în stare să-i ofere mai mult de un zâmbet. Lipsa unui răspuns fizic îl alarmă. Poate că era timpul să se odihnească.

— Da?

— Dr. Bonners ar dori să se consulte cu tine. Pacienta e în stare de şoc şi are din când în când atacuri de isterie, dar nu prezintă nicio problemă fizică, şi doctorul se gândea...

— Că ar putea fi una de-a mea. *Ajută, Doamne, să nu fie alt joker,* gemu el în interior. *Nu cred că mai pot îndura încă o monstruozitate.* Unde e?

— În salonul 233.

Simţea extenuarea cutremurându-i toţi muşchii şi râcâindu-i nervii. Iar pe urmele extenuării veneau disperarea şi autocompătimirea. Mormăind o înjurătură, lovi cu pumnul în birou şi Shirley se dădu înapoi.

— Tach? Te simţi bine?

Mâna ei era rece pe obrazul lui.

— Da. Desigur.

Se forţă să-şi îndrepte spatele şi să păşească vioi şi porni în josul coridorului.

Bonners şuşotea cu un alt medic când Tachyon dădu uşa în lături. Bonners se încruntă, dar păru mai mult decât dornic să-l lase să preia controlul când femeia din pat scoase un ţipăt pătrunzător şi se arcui, forţând legăturile. Tachyon făcu un salt lângă ea, îi aşeză cu blândeţe mâna pe frunte şi se uni cu mintea ei.

O, *DOAMNE! Alegerile. Oare Riley va reuşi? Dumnezeu ştie că a plătit destul pentru asta. Era dispus să cumpere victoria, dar nu voia nici în ruptul capului să cumpere o majoritate zdrobitoare... Mamă, mi-e frică... Frigul muşcător al unei dimineţi de iarnă şi şuieratul unei patine scrijelind gheaţa... O mână strângând-o pe a ei... nu mâna care trebuia. Unde era Henry? S-o părăsească acum... câte ore mai sunt... ar trebui să fie aici... Vine încă o contracţie. NU. N-ar putea s-o suporte. Mamă... Henry... DURERE!*

Tachyon se clătină câţiva paşi în spate şi se sprijini, gâfâind, de dulăpiorul cu sertare.

— Dumnezeule mare, doctore Tachyon, eşti bine?

Mâna lui Bonners era pe braţul lui.

— Nu… da… ferească Idealul!

Se redresă, cu băgare de seamă. Trupul îl durea încă, retrăind simbiotic chinul primului travaliu al femeii. Dar de unde naiba apăruse acea a doua personalitate, acel *bărbat* rece, dur?

Dând la o parte mâna lui Bonners, se întoarse lângă femeie şi se aşeză pe marginea patului. Mai prudent, de data aceasta, parcurse repede câteva exerciţii de relaxare şi fortifiere şi interveni cu toate puterile sale psi. Fragilele apărări mentale ale femeii căzură în faţa atacului şi, înainte să fie atras în vârtejul ei mental, Tachyon puse stăpânire pe mintea ei.

Ca o floare, catifea delicată tremurând sub o adiere, doar cu o picătură de…

Se forţă să iasă din plăcerea aproape senzuală a trăirii mentale împărtăşite şi să se întoarcă la misiunea de faţă. Acum, deţinând controlul pe deplin, îi scotoci prin gânduri. Ceea ce descoperi adăuga o nouă filă în saga Wild Card.

În primele zile ale virusului, văzuseră aproape numai moarte. Aproape douăzeci de mii de morţi în zona Manhattan. Zece mii din cauza efectelor virusului, alte zece mii provocate de tulburările de stradă, de jafuri şi de Garda Naţională. Apoi, erau jokerii: monştri hidoşi creaţi din uniunea virusului cu propriile lor construcţii mentale. Şi, în sfârşit, erau aşii. Văzuse vreo treizeci. Oameni fascinanţi cu puteri exotice – dovada vie că experimentul era un succes. Creaseră, dincolo de preţul teribil plătit, supraoameni. Şi iată acum un altul, cu o putere unică între aşi.

Se retrase, lăsând un singur fir de control, ca hăţurile în mâinile unui călăreţ experimentat.

— Ai avut dreptate, doctore. E una de-a mea.

Bonners îşi agita mâinile într-un gest de absolută şi totală confuzie.

— Dar cum… adică, de obicei nu… faci teste? îngăimă el.

În faţa nedumeririi colegului său, Tach se relaxă şi

surâse.

— Tocmai am făcut. Şi am descoperit cel mai remarcabil lucru. Această femeie a reuşit cumva să absoarbă toate cunoştinţele şi amintirile soţului ei.

Zâmbetul i se stinse, întrerupt de un nou gând.

— Presupun că ar fi cazul să trimitem pe cineva la ei acasă, să vedem dacă bătrânul Henry e o masă decerebrată care se târăşte prin dormitor. Din câte ştim, femeia ar fi putut să-l stoarcă. Mental vorbind, desigur.

Lui Bonners i se făcu greaţă, se vedea asta limpede, şi plecă. Celălalt medic plecă împreună cu el.

Tachyon şi-i scoase din minte, pe ei şi soarta lui Henry van Renssaeler, şi se concentră la femeia care zăcea pe pat. Mintea şi psihicul ei aveau fisuri, ca gheaţa care se topeşte şi era nevoie rapid de câteva lucrări de reparaţii, altminteri personalitatea ei s-ar zdruncina sub presiune şi femeia ar cădea în nebunie. Mai târziu, avea să încerce o reconstrucţie mai stabilă, dar pe moment trebuia să recurgă la cârpăceli. Tatăl lui ar fi fost perfect pentru asta, capacitatea de a repara minţile zdruncinate fiind darul lui. Dar, cum acesta era departe, pe Takis, femeia putea conta doar pe puterile inferioare ale lui Tach.

— Uite, draga mea, murmură el, apucându-se să desfacă cearşafurile înnodate care o ţineau legată de pat. Încercăm să te ajutăm să stai puţin mai comod şi pe urmă încep să te învăţ câteva exerciţii mentale ca să evităm să înnebuneşti cu totul.

Tachyon reluă complet legătura mentală. Mintea femeii se agita sub a lui, confuză, incapabilă să înţeleagă amploarea schimbării care survenise.

Sunt nebună... nu se poate să se fi întâmplat... am înnebunit.

Nu, virusul...

El e aici, cu adevărat... nu pot să suport asta.

Atunci, n-o face. Vezi, aici şi aici, schimbă direcţia şi plasează-l jos, mai adânc.

NU! Ia-l de aici!

Imposibil. Controlul e unicul răspuns.

Mecanismul de autoapărare se declanşă ca un punct de foc incandescent şi îşi construi colivia complicată în jurul lui „Henry”.

Se instală o atmosferă de fascinaţie şi de pace, dar ştia că nu erau decât la jumătatea drumului. Scutul de apărare rezista prin puterile lui, nu datorită unei reale înţelegeri din partea ei. Dacă voia să-şi păstreze mintea întreagă, femeia trebuia să înveţe să-şi creeze propriul scut. Tachyon se retrase. Corpul pacientei nu mai era rigid, iar respiraţia devenise mai regulată. Tach îşi reluă sarcina de a o elibera, fluierând printre dinţi o melodie cadenţată.

Pentru prima oară de când fusese chemat în salon, avea timp să se uite – să se uite cu adevărat – la pacienta lui. Mintea ei îl încântase deja, iar trupul ei îi accelerase pulsul. O cascadă de păr castaniu se revărsa pe pernă, peste pieptul femeii, un contrapunct perfect la satinul de culoarea şampaniei al cămăşii subţiri de noapte şi la pielea ei ca de alabastru. Genele lungi şi negre fluturară pe obraji, apoi se ridicară, dezvăluind ochii ce aveau nuanţa de albastru-intens a nopţii.

Îl privi precautā câteva secunde.

— Te cunosc, aşa-i? îl întrebă. Nu-ţi recunosc faţa, dar… eu… te simt.

Închise ochii la loc, ca şi cum starea de confuzie ar fi fost prea mult pentru ea.

— Sunt doctorul Tachyon şi, da, mă cunoşti. Ne-am contopit mintea.

— Mintea… *mintea.* Am atins mintea lui Henry, dar a fost îngrozitor, îngrozitor!

Femeia sări în sus şi rămase în capul oaselor, tremurând ca un animal mic şi speriat.

— A făcut lucruri oribile, atât de dezonorante, eu n-aveam habar, credeam că e…

Se întrerupse şi se agăţă de braţul lui Tachyon.

— Acum trebuie să trăiesc cu el. Nu mă voi putea elibera de el niciodată. Oamenii ar trebui să aibă grijă când aleg… e mai bine, cred, să nu ştii ce e în spatele ochilor lor.

Ochii femeii se închiseră brusc şi unghiile săpară adânc

în pieptul lui Tachyon.

— Mintea ta mi-a plăcut, declară ea.

— Mulţumesc, cred că pot spune fără să greşesc prea mult că am o minte extraordinară. De departe cea mai bună pe care vei avea şansa s-o întâlneşti vreodată.

Femeia chicoti. Un sunet gros, răguşit, într-un straniu dezacord cu înfăţişarea ei delicată. Tachyon râse cu ea, bucuros să vadă că îi revine culoarea în obraji.

— *Unicul* pe care voi avea şansa să-l întâlnesc. Lumea te consideră vanitos? continuă ea, pe un ton mai relaxat, lăsându-se înapoi pe perne.

— Nu, nu vanitos. Arogant, uneori, dominator, dar nu vanitos. Vezi tu, nu se potriveşte cu faţa mea.

— O, nu ştiu.

Întinse mâna şi îşi trecu degetele uşor în josul obrazului lui.

— Cred că e o faţă frumoasă.

El se retrase prudent, dar asta îl costă. Ea păru rănită şi se închise în sine.

— Blythe, am trimis pe cineva să vadă ce face soţul tău.

Ea întoarse faţa, vârându-şi obrazul în pernă.

— Ştiu că te simţi murdărită de ceea ce ai aflat despre el, continuă Tachyon, dar trebuie să ne asigurăm că se simte bine.

Tachyon se ridică de pe marginea patului şi mâinile femeii se întinseră spre el. I le luă şi îşi împleti degetele cu degetele ei subţiri.

— Nu mă pot întoarce la el, nu pot!

— Ai timp să iei asemenea decizii mâine-dimineaţă, spuse el, încercând s-o liniştească. Acum vreau să dormi un pic.

— M-ai salvat de la nebunie.

— A fost plăcerea mea.

Făcu cea mai graţioasă reverenţă de care era capabil şi atinse cu buzele pielea delicată din josul palmei ei. Un gest deplasat, dar Tachyon fu mulţumit de stăpânirea sa de sine.

— Te rog să vii şi mâine.

— Îţi aduc micul dejun la pat şi îţi voi da personal cu linguriţa scârboşenia care în spitalul ăsta trece drept cereale cu lapte cald. Vei avea ocazia să-mi spui mai multe despre mintea mea minunată şi chipul meu frumos.

— Numai dacă promiţi să faci la fel.

— Pe asta poţi conta.

Pluteau într-o mare alb-argintie susţinuţi de un delicat contact mental. Era caldă şi maternă şi senzuală în acelaşi timp, iar el era vag conştient de răspunsul corpului său la prima comuniune adevărată pe care o experimentase după luni întregi. Încercă să-şi concentreze din nou atenţia la şedinţa de terapie. Scutul de apărare atârna între ei ca un licurici fără astâmpăr.

Iarăşi.

Nu pot. E greu.

E necesar. Încă o dată.

Licuriciul îşi reluă traseul încâlcit, desenând liniile şi spiralele complexe ale unui scut mental. Tenebrele se umflară ca un val uriaş de noroi pestilenţial şi scutul se sfărâmă. Tachyon se întoarse brusc în corpul său, exact la timp ca s-o prindă pe Blythe când se prăbuşi cu faţa în jos spre betonul terasei de pe acoperiş.

Mintea îl durea de încordare.

— *Trebuie* să-l controlezi.

— Nu pot. Mă urăşte şi vrea să mă distrugă, spuse ea printre suspine.

— Vom încerca din nou.

— Nu!

O cuprinse cu un braţ după umeri şi cu mâna cealaltă îi strânse mâinile subţiri.

— Voi fi cu tine. Nu-l voi lăsa să-ţi facă rău.

Blythe inspiră adânc şi încuviinţă cu o mişcare hotărâtă a capului.

— De acord. Sunt gata.

O luară de la capăt. De data aceasta, Tachyon menţinu o legătură mai strânsă. Dintr-odată, simţi cum un vârtej de putere îi absoarbe mintea, identitatea, trăgându-l tot mai

adânc în abisurile ei. Se simţi violat, profanat, prădat. Întrerupse contactul şi se îndepărtă clătinându-se pe terasă. Când îşi reveni şi începu să perceapă lumea dimprejur, se descoperi îmbrăţişând o mică salcie care se apleca tristă deasupra unei jardiniere de beton, iar Blythe plângea nefericită în palme.

Părea absurd de tânără şi vulnerabilă în paltonul ei Dior de lână neagră cu guler de blană. Austeritatea culorii îi accentua paloarea pielii, iar gulerul înalt şi rigid o făcea să arate aproape ca o prinţesă rusoaică. Senzaţia de întinare pe care Tachyon o avusese dispăru în faţa suferinţei ei evidente.

— Îmi pare rău, nespus de rău. N-am vrut. Voiam doar să fiu mai aproape de tine.

— Nu contează.

Tachyon îi sărută grăbit obrajii.

— Suntem obosiţi amândoi, adăugă el. Încercăm mâine din nou.

Şi aşa făcură, muncind zi după zi până când, la sfârşitul săptămânii, Blythe deţinea un control puternic asupra nedoritului ei oaspete mental. Henry van Renssaeler nu se prezentase încă în carne şi oase la spital. În schimb, o servitoare de culoare adusese discret hainele lui Blythe. Lui Tachyon îi convenea. Era mulţumit că omul trecuse nevătămat prin experienţa lui, însă contactul direct cu mintea congresmenului van Renssaeler nu-i provocase nicio plăcere, iar adevărul era că îl invidia. Avea dreptul la Blythe, la mintea, la trupul şi la sufletul ei, iar Tachyon după asta tânjea. Ar fi dorit s-o facă *genamiri* a lui, cu tot respectul şi dragostea, s-o apere şi s-o protejeze, dar asemenea visuri erau inutile. Aparţinea altui bărbat.

Într-o seară, târziu, veni în camera ei şi o găsi în pat, citind. Tachyon avea în braţe treizeci de trandafiri roz cu coadă lungă şi, în timp ce ea râdea şi protesta, începu s-o acopere cu florile parfumate. După ce termină cuvertura de flori, se întinse lângă ea.

— Împieliţatule! Dacă mă înţepi cu spinii…

— I-am smuls pe toţi.

— Eşti nebun. Cât a durat?
— Ore.
— Şi n-aveai nimic mai bun de făcut cu timpul tău?
Tachyon se răsuci spre ea şi o strânse în braţe.
— Nu mi-am neglijat pacienţii, te asigur. Am făcut-o la o oră imposibilă, azi-dimineaţă.
Îşi atinse nasul de urechea ei şi, cum ea nu-l respinse, o sărută pe gură. Buzele lui se jucară cu ale ei, gustând dulceaţa şi promisiunea lor, şi trupul i se umplu de dorinţă când braţele ei i se încolăciră în jurul gâtului.
— Vrei să faci dragoste cu mine? şopti el, cu gura lipită de a ei.
— Aşa întrebi toate fetele?
— Nu! protestă el, jignit de ironia din glasul ei, apoi se ridică şi începu să-şi scuture petalele de pe haina de un roz mohorât.
Blythe smulse petalele mai multor trandafiri.
— Ai o anumită notorietate. Doctorul Bonners susţine că te-ai culcat cu toate infirmierele de pe acest etaj.
— Bonners e un băgăcios bătrân. Şi, în plus, unele nu sunt suficient de drăguţe.
— Deci recunoşti, spuse ea, îndreptând spre el tija dezgolită a unui trandafir.
— Recunosc, îmi plac femeile, dar cu tine ar fi cu totul altceva.
Blythe se lăsă pe spate, cu o mână peste ochi.
— O, cruţă-mă, Doamne, am mai auzit aceste vorbe.
— Unde? întrebă el, dintr-odată curios, căci simţea că nu despre Henry vorbea.
— Pe Riviera, când eram mult mai tânără şi mult, mult mai necugetată.
Tachyon se cuibări lângă ea.
— Povesteşte-mi.
Un trandafir îl plesni peste nas.
— Nu, tu să-mi povesteşti cum e cu seducţia pe Takis.
— Prefer să flirtez dansând.
— De ce dansând?
— Pentru că este extrem de romantic.

Cuverturile zburară cât colo şi Blythe începu să dea din umeri în neglijeul de culoarea chihlimbarului.

— Arată-mi, porunci ea, desfăcând braţele.

El îi cuprinse talia cu un braţ şi îi luă mâna dreaptă în palma stângă.

— Am să te învăţ „Tentaţia”. E un vals foarte frumos.

— Se ridică la înălţimea numelui?

— Hai să încercăm şi-mi spui tu.

Începu să fredoneze, cu glasul lui de bariton, alternând melodia cu instrucţiuni rostite tare, în timp ce păşeau prin labirintul dansului.

— Vai de mine! Toate dansurile voastre sunt aşa de complicate?

— Da, dovedeşte ce persoane inteligente şi graţioase suntem.

— Hai să mai încercăm, şi de data asta să fredonezi şi atât. Cred că am prins paşii de bază şi poţi să mă îndrumi doar când mă încurc.

— Te voi *călăuzi* aşa cum se cuvine să facă un bărbat cu doamna lui.

O învârtea pe sub un braţ, privind-o în ochii albaştri, surâzători, când un „h-hrm” revoltat întrerupse momentul. Blythe icni şi păru să-şi dea seama ce imagine scandaloasă oferea: picioarele goale, părul despletit fluturând pe umeri, combinezonul subţire dezvăluind mult prea mult din decolteul ei. Fugi în pat şi îşi trase păturile până la bărbie.

— Archibald! scânci ea.

— Domnule Holmes… spuse Tachyon, revenindu-şi şi întinzând mâna.

Bărbatul din Virginia ignoră mâna întinsă şi îl cercetă pe extraterestru de sub sprâncenele împreunate. Fusese desemnat de preşedintele Truman să coordoneze eforturile de salvare în Manhattan şi împărţiseră tribuna pe parcursul a numeroase conferinţe de presă frenetice din săptămânile imediat următoare catastrofei. Arăta mult mai puţin prietenos acum.

Se apropie de pat şi depuse un sărut patern pe creştetul lui Blythe.

— Am fost plecat din oraş şi la întoarcere am aflat că eşti bolnavă. Nimic grav, nădăjduiesc.

— Nu, râse ea – un râs puţin prea subţire şi prea încordat. Am devenit *as.* Nu-i aşa că-i extraordinar?

— As? Care sunt înzestrările tale…

Se întrerupse brusc şi îl fixă pe Tachyon cu privirea.

— Dacă ne scuzi, aş dori să vorbesc cu fina mea între patru ochi.

— Desigur. Blythe, ne vedem dimineaţă.

Când se întoarse, şapte ore mai târziu, Blythe dispăruse. Archibald Holmes o luase cu o oră mai devreme. Se gândi să treacă pe la apartamentul ei luxos de la mansardă, dar decise că n-ar face decât să creeze probleme. Era soţia lui Henry van Renssaeler şi nimic nu putea schimba asta. Încercă să-şi spună că nu conta şi îşi reluă avansurile la adresa unei tinere infirmiere din pavilionul maternităţii.

Încercă să şi-o scoată pe Blythe din minte, dar în cele mai diverse momente se pomenea amintindu-şi atingerea degetului ei pe obraz, albastrul intens al ochilor ei, mirosul parfumului ei şi, mai cu seamă, mintea ei.

Acea amintire a frumuseţii şi a blândeţii îl bântuia, căci aici, între cei orbi la puterile psi, se simţea foarte izolat. Nu găseşti pe toate drumurile pe cineva cu care să te uneşti într-o comunicare telepatică, iar cu ea avusese primul lui contact *real* de la sosirea sa pe pământ. Ofta, dorindu-şi s-o poată revedea.

Închiriase un apartament într-o casă de piatră renovată, lângă Central Park.

Era o după-amiază sufocantă din luna august 1947 şi el se plimba de colo până colo prin singura cameră pe care o avea, în cămaşă de mătase şi boxeri. Fiecare fereastră era larg deschisă, în speranţa de a capta o adiere, ceainicul ţiuia pe plită şi *Traviata* lui Verdi răsuna din fonograf. Nivelul extrem al decibelilor era impus de vecinul său de jos, care era înnebunit după albumele lui Bing Crosby şi care ascultase la infinit *Moonlight Becomes You.* Tachyon

îşi dorea ca Jerry s-o fi întâlnit pe actuala lui prietenă într-o zi însorită, pe Coney Islad; selecţiile lui muzicale păreau dictate de momentele şi de locurile unde îşi întâlnea amorurile.

Tachyon tocmai culesese o gardenie şi încerca să se decidă cum s-o aşeze mai bine în vaza de sticlă, când se auzi o bătaie în uşă.

— Bine, Jerry! răcni el, năpustindu-se spre uşă. Îl dau mai încet, dar numai dacă eşti de acord să renunţi la Bing. Ce-ar fi să facem un târg şi să încercăm ceva non-vocal? Glenn Miller sau altcineva. Numai să nu mă obligi să-l mai ascult pe buză-de-iepure.

Dădu uşa în lături şi simţi cum îi cade faţa.

— Cred că ar fi o idee bună să-l opreşti, spuse Blythe van Renssaeler.

Se holbă la ea mai multe secunde, apoi întinse mâna şi trase discret în jos de marginea cămăşii. Ea zâmbi şi el observă că avea gropiţe. Cum de nu observase asta până acum? Crezuse că îşi întipărise în minte o imagine de neşters a chipului ei. Ea flutură o mână în faţa lui.

— Hei, mă mai ţii minte?

Încerca să menţină un ton relaxat, dar emana o încordare înspăimântătoare.

— De… desigur. Intră!

Ea nu se clinti.

— Am un geamantan.

— Văd şi eu.

— Am fost dată afară.

— Poţi să intri… cu geamantan cu tot.

— Nu vreau să te simţi… ei bine, forţat.

El îi potrivi gardenia după ureche, îi luă valiza din mână şi o trase înăuntru. Volanele rochiei de mătase de culoarea piersicii se atinseră în treacăt de picioarele lui, electrizându-i părul. Moda feminină era una dintre pasiunile lui Tachyon, aşa că observă că rochia era un Dior original, cu fusta până la gleznă susţinută de numeroase jupe de şifon. Îşi dădu seama că ar putea, probabil, să-i cuprindă talia cu mâinile. Corsajul era susţinut de două

bretele subţiri, lăsând aproape tot spatele gol. Îi plăcea cum i se mişca omoplaţii sub pielea albă. Simţi o mişcare de răspuns sub boxeri.

Jenat, se repezi spre dulap.

— Stai să-mi pun nişte pantaloni. Apa e gata pentru ceai şi te rog să opreşti fonograful.

— Bei ceaiul cu lapte sau cu lămâie?

— Nici, nici. O să-l beau cu gheaţă. Îmi vine să mor.

Traversă camera, vârându-şi cămaşa în pantaloni.

— E o zi minunată, spuse ea.

— E o zi minunat de *sufocantă.* Planeta mea e mult mai rece decât a voastră.

Ea îşi mută privirea şi îşi aranjă o şuviţă de păr.

— Ştiu că eşti extraterestru, dar mi se pare ciudat să vorbim despre asta.

— Atunci nu vom vorbi.

Îşi făcu de lucru cu ceaiul, în timp ce o studia pe furiş, cu coada ochiului.

— Pari foarte liniştită, remarcă el în cele din urmă, pentru o femeie care tocmai a fost dată afară.

— M-am descărcat pe bancheta din spate a taxiului, zise ea, cu un zâmbet trist. Bietul om credea că are de-a face cu o nebună de legat. Mai ales când…

Se întrerupse brusc, profitând de gestul acceptării ceştii ca să evite privirea lui iscoditoare.

— Nu că m-aş plânge, dar de ce… ă…

— Am venit la tine?

Blythe traversă camera şi opri fonograful.

— Partea asta e foarte tristă.

El se sili să-şi îndrepte atenţia spre muzică şi îşi dădu seama că era scena Violetta – Alfredo.

— Ah… da, este.

Ea se întoarse şi se uită la el cu o privire chinuită.

— Am venit la tine pentru că Earl e prea absorbit de cauzele lui, de marşuri, de greve şi de manifestaţii, iar David, săracul, ar fi fost îngrozit numai la gândul că s-a pricopsit cu o femeie isterică mai în vârstă decât el. Archibald m-ar fi îndemnat să rezolv lucrurile şi să rămân

cu Henry – din fericire nu era acasă când am trecut pe-acolo, dar Jack era şi mă voia… mă rog, mult prea mult.

Tachyon scutură capul ca un armăsar atacat de ţânţari.

— Blythe, cine sunt aceşti oameni?

— Cum poţi să fii aşa de prost informat? îl tachină ea şi adoptă o poză dramatică – atât de dramatică, încât sublinia ironia cuvintelor. *Noi* suntem Cei Patru Aşi.

Blythe începu brusc să tremure, vărsând ceaiul peste buza ceştii. Tach se apropie de ea, îi luă ceaşca, apoi o strânse la piept. Lacrimile ei formau o pată caldă, udă pe cămaşa lui. Încercă să-i pătrundă în minte, dar ea păru să-i simtă intenţia şi îl împinse violent.

— Nu, să nu îndrăzneşti, până când nu-ţi explic ce-am făcut. Altfel s-ar putea să ai un şoc îngrozitor.

El aşteptă până ea scoase o batistă brodată din poşetă, îşi suflă nasul cu putere şi se şterse la ochi. Când ridică ochii, era calmă şi el îi admiră demnitatea şi autocontrolul.

— Probabil consideri că sunt tipic femeia aiurită. Ei bine, n-am să te mai plictisesc. O să-ţi povestesc de la început şi voi fi cât se poate de logică.

— Ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun, o întrerupse el.

— Archibald a considerat că aşa e mai bine şi, atunci când se poartă patern şi autoritar, nu sunt niciodată în stare să-i spun nu.

Îşi muşcă buzele.

— În nicio privinţă. Când a aflat ce pot să fac, mi-a spus că am un dar deosebit. Că pot păstra valori nepreţuite. A insistat să intru în grupul lui.

El pocni din degete.

— Earl Sanderson şi Jack Braun.

— Exact.

Tachyon sări în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ştiu că au fost implicaţi în ceva prin Argentina şi în capturarea lui Mengele şi a lui Eichmann, dar *patru?*

— David Harstein, cunoscut şi sub numele de Mesagerul…

— Îl cunosc. L-am tratat acum doar câteva… Nu

contează, continuă.

— Şi eu.

Zâmbi stânjenită ca o fetiţă.

— Banca de Creiere.

El se prăbuşi înapoi pe canapea şi se holbă la ea.

— Ce a… ce *ai* făcut?

— Mi-am folosit talentul aşa cum m-a îndrumat Archibald. Vrei să ştii totul despre relativitate, tehnologie spaţială, fizică nucleară, biochimie?

— Te trimite prin ţară să absorbi minţi, zise el încet, apoi explodă. Pe cine naiba ai în capul tău?

Ea se aşeză lângă el pe sofa.

— Einstein, Salk, von Braun, Oppenheimer, Teller – şi Henry, desigur, dar asta aş prefera să uit, adăugă ea şi zâmbi. Şi asta-i esenţa problemei. Henry nu vedea cu ochi buni o nevastă cu o mulţime de laureaţi ai Premiului Nobel în cap, cu atât mai puţin una care-i cunoaşte toate secretele murdare, aşa că azi-dimineaţă m-a dat afară. Nu m-ar deranja aşa de mult dacă n-ar fi copiii. Nu ştiu ce-o să le spună despre mama lor şi… oh, la naiba, şopti ea, lovind cu pumnii în genunchi. Nu o *s*ă încep iar să plâng. În fine, încercam să mă gândesc ce să fac. Tocmai scăpasem din ghearele lui Jack şi mă smiorcăiam în spatele unui taxi, când m-am gândit la tine.

Brusc, Tachyon îşi dădu seama că ea vorbea în germană. Deschise larg gura, apăsându-şi limba pe cerul gurii, ca să-şi controleze ameţeala.

— E absurd, continuă ea, dar, într-un fel, mă simt mai apropiată de tine decât de oricine pe lumea asta. Ceea ce chiar e ciudat, dacă te gândeşti că nici nu eşti din lumea asta.

Zâmbetul ei era pe jumătate de sirenă, pe jumătate de Mona Lisa, dar el nu simţea nicio reacţie, fizică ori emoţională. Era prea dezgustat şi prea furios.

— Uneori nu vă înţeleg deloc pe voi, oamenii! Chiar nu vă daţi seama de pericolele inerente ale acestui virus?

— Nu, cum aş putea? îl întrerupse ea. Henry ne-a scos din oraş în câteva ore de la criză şi nu ne-am întors până

când n-a trecut pericolul.

Vorbea iarăşi în engleză.

— Ei bine, s-a înşelat, nu-i aşa?

— Da, dar n-a fost vina mea!

— N-am spus asta!

— Atunci ce te înfurie?

— Holmes, răbufni el. Ai spus că se poartă patern, dar, dacă ar fi avut cât de puţină afecţiune pentru tine, nu te-ar fi încurajat să te implici în nebunia asta.

— Care-i marea nebunie? Sunt tânără, mulţi dintre aceşti oameni sunt bătrâni. Păstrez cunoştinţe de o valoare inestimabilă.

— Cu riscul sănătăţii tale mintale.

— M-ai învăţat…

— Eşti om! Nu eşti obişnuită să faci faţă presiunii mentaticii superioare. Tehnicile pe care ţi le-am arătat în spital ca să-ţi poţi separa personalitatea de cea a soţului tău au fost inadecvate, nici pe departe destul de puternice.

— Atunci învaţă-mă ce trebuie să ştiu. Sau vindecă-mă.

Provocarea îl luă prin surprindere.

— Nu pot… Cel puţin deocamdată. Virusul este infernal de complex. Să creez un antidot care să anuleze…

Ridică din umeri.

— Să găsesc atuul, dacă vrei, cartea câştigătoare împotriva virusului, va dura poate ani. Lucrez de unul singur.

— Atunci mă întorc la Jack.

Îşi luă geamantanul şi se îndreptă poticnit spre uşă. Era un irezistibil amestec ciudat de demnitate şi comedie burlescă în felul în care geamantanul greu o dezechilibra.

— Şi dacă înnebunesc, poate îmi găseşte Archibald un psihiatru bun. În definitiv, sunt unul dintre Cei Patru Aşi.

— Stai… nu poţi pleca aşa.

— Atunci mă înveţi?

Se frecă la ochi cu degetul mare şi mijlociu de la o mână, apoi strânse între ele cu putere rădăcina nasului.

— O să încerc.

Valiza căzu pe podea şi ea se apropie încet de el. El o

ţinu la distanţă cu mâna liberă.

— Un ultim lucru: nu sunt nici sfânt, nici vreunul din călugării voştri.

Făcu semn către alcovul patului său cu baldachin.

— Într-o zi o să vreau să fii a mea.

— De ce nu acum?

Ea împinse mâna care o ţinea la distanţă şi îşi lipi trupul de al lui. Nu era un trup deosebit de voluptuos. De fapt, putea fi descris ca uscăţiv, însă când îi cuprinse faţa în mâini şi îşi apropie buzele de ale ei, nu-i mai putea găsi niciun cusur.

— O zi minunată!

Tachyon oftă de plăcere, îşi frecă faţa cu mâna şi îşi scoase şosetele şi indispensabilii.

Blythe îi zâmbi din oglinda din baie, unde se dădea cu cremă pe faţă.

— Dacă te-ar auzi, orice bărbat de pe Pământ ar decide că eşti nebun cu acte în regulă. Majoritatea bărbaţilor nu consideră tocmai un răsfăţ o zi petrecută în compania unor copii de opt, de cinci şi de trei ani.

— Bărbaţii voştri sunt nişte proşti.

Rămase cu privirea pierdută în zare, amintindu-şi, preţ de o clipă, mâinile lipicioase ale unei gloate de veri mititei scotocindu-i prin buzunare după bunătăţi, apăsarea unui obraz moale şi dolofan pe obrazul lui când a plecat, promiţând solemn că *va reveni curând şi se vor juca.*

Alungă trecutul şi întâlni privirea ei cercetătoare.

— Dor de casă?

— Gânduri.

— Dor de casă.

— Copiii sunt o bucurie şi o încântare, spuse el grăbit, înainte ca ea să continue să-l contrazică.

Luă o perie şi îşi pieptănă părul lung.

— De fapt, m-am întrebat adesea dacă ai voştri nu sunt cumva copiii altcuiva sau dacă i-ai pus coarne bătrânului Henry de la bun început.

Cu şase luni în urmă, când Blythe fusese aruncată în

stradă, van Renssaeler instruise servitorii să n-o lase în casă pe soţia izgonită, ţinând-o astfel la distanţă de copiii ei. Tachyon remediase repede situaţia. Săptămână de săptămână, când ştiau că congresmenul era plecat de acasă, se duceau la apartament. Tachyon controla mental servitorii şi petreceau ore în şir jucându-se cu Henry Jr., Brandon şi Fleur. Apoi ordona bonei şi menajerei să uite vizita. Era o mare satisfacţie să-l păcălească pe odiosul Henry, deşi, ca răzbunarea să fie deplină, omul ar fi trebuit să ştie că îi sfidau autoritatea.

Aruncând peria deoparte, luă ziarul de seară şi se urcă în pat. Pe prima pagină era o fotografie a lui Earl primind o medalie pentru salvarea lui Gandhi. În fundal erau Jack şi Holmes. Bătrânul avea un aer satisfăcut, pe când Jack părea stânjenit.

— Uite o fotografie de la banchetul din seara asta, adăugă el. Dar tot nu pricep de ce atâta agitaţie. A fost doar o tentativă.

— Nu împărtăşim atitudinea voastră insensibilă faţă de asasinate.

Glasul ei era înăbuşit de faldurile cămăşii de noapte din flanel pe care şi-o trăgea peste cap.

— Ştiu, dar totuşi mi se pare ciudat.

Se rostogoli pe-o parte, sprijinit într-un cot.

— Ştii că, până să vin pe Pământ, n-am fost niciodată *nicăieri* fără gărzi de corp?

Patul vechi scârţâi puţin când ea se aşeză.

— Îngrozitor!

— Suntem obişnuiţi aşa. Asasinatul e un mod de viaţă pentru cei din clasa mea socială. Aşa procedează familiile ca să-şi câştige poziţia. La douăzeci de ani, pierdusem deja paisprezece membri apropiaţi ai familiei prin asasinat.

— Ce înseamnă pentru tine apropiaţi?

— Mama… cred. Aveam doar patru ani când a fost găsită la picioarele scărilor, lângă locuinţele femeilor. Am bănuit întotdeauna că a fost mâna mătuşii Sabrina, dar n-a existat nicio dovadă.

— Biet copilaş! zise ea şi îi cuprinse obrazul cu palma.

Ţi-o aminteşti cât de cât?

— Doar crâmpeie. Foşnetul mătăsii şi al dantelei şi mai ales parfumul ei. Şi părul, ca un nor auriu.

Ea se întoarse cu spatele şi se lipi de el, apăsându-i cu fesele părţile bărbăteşti.

— Ce alte diferenţe mari sunt între Takis şi Pământ?

Era o încercare evidentă de a schimba subiectul şi era frumos din partea ei. Întotdeauna când vorbea despre familia pe care o abandonase îl apuca tristeţea şi dorul de casă.

— Femeile, de exemplu.

— Noi suntem mai bune sau mai rele?

— Doar diferite. Voi umblaţi libere după ce ajungeţi la vârsta fertilităţii. Noi nu îngăduim aşa ceva. Un atac reuşit asupra unei femei însărcinate ar putea şterge cu buretele ani întregi de planificare migăloasă.

— Un alt lucru care mi se pare oribil.

— De asemenea, noi nu echivalăm sexul cu păcatul. Pentru noi, păcat e o reproducere întâmplătoare care ar putea încurca planul. Însă plăcerea e cu totul altă chestiune. De exemplu, luăm tineri şi tinere din clasele inferioare – oamenii non-psi – şi îi învăţăm să-i slujească pe bărbaţii şi pe femeile din marile case.

— Nu le vedeţi niciodată pe femeile din clasa voastră?

— Ba da, fireşte. Până la vârsta de treizeci de ani creştem împreună, ne antrenăm şi studiem împreună. Femeia este izolată abia când ajunge la vârsta fertilităţii, pentru siguranţa ei. Şi ne reunim pentru evenimente de familie: baluri, partide de vânătoare, picnicuri, dar totul între zidurile moşiei.

— Cât timp sunt lăsaţi băieţii să rămână cu mamele lor, în apartamentele femeilor?

— Toţi copiii sunt lăsaţi cu mamele lor până la vârsta de treisprezece ani.

— Se mai văd vreodată?

— Bineînţeles. Sunt *mamele* noastre!

— Nu sări aşa. Doar că totul mi se pare din altă lume.

— Ca să zicem aşa, punctă el, dându-i cămaşa de noapte

la o parte şi plimbându-şi mâna pe piciorul ei.

— Aşadar, aveţi jucării sexuale, cugetă ea, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul, iar ea îi dezmierda erecţia. Sună bine.

— Vrei să fii o jucărie sexuală?

— Credeam că sunt deja.

Un fior rece îl trezi. Se ridică în capul oaselor şi văzu că Blythe dispăruse, iar cuverturile atârnau pe podea. Auzea glasuri de dincolo de perdelele baldachinului. Vântul sufla în jurul clădirii, şuierând tânguitor când se strecura prin crăpăturile ferestrelor. I se ridică părul pe ceafă, dar nu din pricina frigului. De vină erau vocile acelea guturale de dincolo de perdea, amintindu-i de poveştile de speriat copiii, despre fantomele rătăcitoare ale strămoşilor care posedă trupurile vii ale descendenţilor direcţi. Se scutură şi se năpusti prin perdeaua de mărgele. În timp ce mărgelele zornăiau în spatele lui, o văzu pe Blythe în mijlocul camerei, purtând o conversaţie aprinsă cu sine însăşi.

— Oppie, îţi spun că trebuie să realizăm…

— Nu! Am mai discutat asta, prioritatea noastră este aparatul. Nu putem să pierdem vremea acum cu această bombă cu hidrogen.

O bună bucată de vreme Tachyon rămase paralizat de groază. Asemenea lucruri se mai întâmplaseră, când ea fusese obosită ori stresată, dar niciodată nu ajunsese atât de departe. Ştia că trebuie să stabilească repede un contact dacă voia să n-o piardă şi se forţă să se urnească. Din doi paşi se afla lângă ea, strângând-o în braţe, încercând să-i pătrundă în minte. Şi fu cât pe ce să se retragă îngrozit, căci înăuntru găsi un vârtej de personalităţi conflictuale, toate luptându-se pentru supremaţie, în timp ce Blythe se învârtea, neajutorată, în centru. Se avântă spre ea, dar Henry îl blocă. Tachyon îl împinse cu furie şi o aduse pe Blythe în fortăreaţa minţii sale. Celelalte şase personalităţi orbitau în jurul lor, încercând să străpungă zidurile. Puterea lui Blythe se uni

cu al lui şi împreună îi alungară pe Teller în compartimentul lui şi pe Oppenheimer într-ai lui. Einstein se retrase bombănind, în timp ce Salk părea doar amuzat.

Blythe se prăbuşi peste el şi pentru corpul lui extenuat povara neaşteptată se dovedi prea mare. Genunchii îi cedară şi se lăsă ca un sac pe podeaua de lemn, cu Blythe în poală. Afară, în stradă, auzea lăptarul distribuindu-şi marfa şi îşi dădu seama că se luptase ore şi ore ca s-o aducă pe linia de plutire.

— Lua-te-ar naiba, Archibald! murmură el, dar vorbele păreau neînsemnate, la fel de neînsemnate ca puterea lui de a ajuta.

— Nu vrei să faci asta! murmură David Harstein.

Mâna lui Tach încremeni.

— Calul ar fi o alegere mai bună.

Takisianul încuviinţă şi mişcă repede piesa de şah. Urmări cu gura căscată mişcarea adversarului.

— Trişorule! Trişor mizerabil!

Harstein depărtă braţele, într-un gest neajutorat de conciliere.

— A fost doar o sugestie.

Tonul tânărului era suav şi ofensat, dar ochii lui negri râdeau.

Tachyon mormăi şi se trase în spate până ajunse să se sprijine de spătarul canapelei.

— Mi se pare destul de îngrijorător că o persoană cu poziţia ta se coboară să-şi folosească puterile într-un mod atât de mârşav. Ar trebui să fii un exemplu pentru aşi.

David zâmbi larg şi întinse mâna după pahar.

— Asta e faţa mea publică. Desigur, în prezenţa creatorului meu, pot să revin la obiceiurile mele de om indolent şi boem.

— Ba nu.

Se lăsă o tăcere încordată, timp în care Tach contemplă imagini interioare pe care ar fi preferat să le uite, iar David, cu o concentrare minuţioasă, împinse foarte puţin spre stânga tabla de şah de buzunar.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, îi zâmbi liniştitor Tachyon. Hai să continuăm jocul.

David consimţi şi îşi aplecă deasupra tablei de şah creştetul negru şi ţepos. Tach sorbi din cafeaua sa irlandeză şi lăsă căldura să-i umple gura înainte să înghită. Era ruşinat de reacţia exagerată la replica glumeaţă. În definitiv, băiatul nu făcuse niciun rău.

Îl întâlnise pe David în spital, la începutul anului 1947. În Ziua Wild Card, Harstein juca şah pe terasa unei cafenele. Niciun simptom nu se manifestase atunci, însă, luni mai târziu, fusese adus la spital zbătându-se şi zvârcolindu-se. Tach se temuse că acest bărbat chipeş şi energic avea să fie o nouă victimă fără chip, dar, împotriva tuturor pronosticurilor lui, îşi revenise. Îl testaseră: corpul lui David emana feromoni puternici, feromoni care îl făceau dificil de contracarat la orice nivel. Fusese recrutat de Archibald Holmes, poreclit Mesagerul de o presă fascinată, şi începuse să-şi folosească extraordinara charismă pentru a potoli greve, pentru a negocia tratate şi a media între liderii mondiali.

Dintre Aşii de sex masculin, era preferatul lui Tachyon şi, sub îndrumarea lui David, învăţase şi el să joace şah. Faptul că fusese nevoit să recurgă la puterile lui pentru a-l scoate pe Tach din joc era o dovadă a progreselor făcute de acesta şi, totodată, a talentelor didactice ale lui David. Extraterestrul zâmbi şi hotărî să i-o plătească pentru intervenţia lui cu aceeaşi monedă.

Sondă cu grijă terenul, se furişă dincolo de scutul de apărare al lui David şi urmări cum mintea lui ascuţită cântăreşte şi evaluează mişcările posibile. Harstein luă o decizie, dar înainte să poată acţiona în consecinţă, Tach îl făcu să se răzgândească brusc, ştergând decizia şi înlocuind-o cu alta.

— Şah!

David se holbă la tablă, apoi o răsturnă pe podea cu un ţipăt, în timp ce Tach se cocoţă pe canapea şi îşi îngropă capul în pernă, râzând.

— Mai ziceai că *eu* trişez. Eu nu-mi pot controla puterea, dar *tu!* Să intri în capul omului şi…

O cheie se răsuci în broască.

— Copii, copii, pentru ce vă mai certaţi acum? strigă Blythe.

— Trişează! strigară în cor cei doi bărbaţi, arătând unul spre altul.

Tach o strânse în braţe.

— Eşti îngheţată. Mă duc să-ţi pregătesc un ceai. Cum a fost conferinţa?

— N-a fost rea.

Îşi scoase căciula şi scutură zăpada de pe vârfurile argintii ale firelor de blană.

— Cum Werner e în pat, cu angină, le-a prins bine contribuţia mea.

Se aplecă şi lipi un sărut moale pe obrazul umbrit al lui David.

— Bună, dragul meu, cum a fost în Rusia?

— Deprimant, răspunse el şi începu să adune piesele de şah împrăştiate. Ştii, nu mi se pare corect.

— Ce?

Aruncându-și haina pe canapea, îşi scoase cizmele pline de noroi şi se ghemui pe perne, cu picioarele vârâte comod sub blana de vulpe argintie.

— Earl îl scoate pe Bormann din Italia şi îl salvează pe Gandhi de un hindus fanatic, iar altul trebuie să stea într-un hotel soios şi să participe la o conferinţă despre tehnologia rachetelor.

— Sunt de folos şi cei care doar stau şi vorbesc. După cum ar trebui să ştii foarte bine. În plus, ai avut partea ta de glorie. Ai uitat de Argentina?

— Asta a fost acum un an şi mai bine şi eu n-am făcut decât să vorbesc cu peroniştii în timp ce Jack şi Earl intimidau militarii în stradă. Pe cine crezi tu că a remarcat presa? Pe noi? Greu de presupus. Trebuie să *sclipeşti* ca să fii observat în branşa noastră.

— Şi cu ce se ocupă, mai exact, branşa asta? interveni Tachyon, punând o cană cu ceai aburind în mâinile lui

Blythe.

David se aplecă în faţă, cu capul ieşindu-i dintre umerii curbaţi ca o pasăre iscoditoare.

— Salvează uneori de la dezastru. Foloseşte aceste însuşiri ca să amelioreze condiţia umană.

— Aşa începe, dar se va termina aici? Din experienţa mea cu super-aşii – aparţinând şi eu unui astfel de grup – ştiu că luăm ceea ce vrem şi la naiba cu toţi ceilalţi. Când o minoritate minusculă de pe Takis a început să dezvolte puteri mentale, respectivii au început repede să se înmulţească între ei, ca să se asigure că nimeni altcineva nu are acces la aceste puteri. Aşa am ajuns să guvernăm planeta, deşi reprezentăm doar opt la sută din populaţie.

— Noi vom fi altfel.

Râsul sardonic al lui Harstein dădu afirmaţiei o notă ironică.

— Sper. Dar mai mult mă linişteşte faptul că sunteţi doar câteva zeci de aşi şi că Archibald nu v-a reunit pe toţi în marea forţă pentru democraţie.

Buzele lui subţiri se strâmbară puţin când pronunţară ultimele cuvinte.

Blythe întinse mâna şi îi dădu la o parte şuviţele de pe frunte.

— Nu eşti de acord cu ceea ce facem?

— Mă îngrijorează.

— De ce?

— Cred că tu şi David ar trebui să fiţi recunoscători că sunteţi feriţi de ochii publicului. Furia celor care nu au împotriva celor care au nu e niciodată plăcută, iar rasa umană are o veche tradiţie de suspiciune şi ostilitate faţă de tot ce e altfel. Aşii voştri sunt mai mult decât altfel. Cum spune una dintre cărţile voastre sfinte? Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască?

— Dar suntem simpli oameni, protestă Blythe.

— Nu, nu sunteţi... Nu mai sunteţi. Şi ceilalţi n-o să vă ierte asta. Eu ştiu de treizeci şi şapte ca voi, probabil mai există şi alţii şi sunteţi nedetectabili – nu ca jokerii. Isteria naţională e o buruiană deosebit de virulentă şi creşte

repede. Oamenii văd comunişti peste tot şi probabil că nu va trece mult până când vor transfera această neîncredere către altă minoritate înfricoşătoare – cum ar fi un grup invizibil, secret, de oameni deosebit de puternici.

— Cred că exagerezi.

— Oare? Gândeşte-te la aceste audieri ale HUAC-ului, spuse el, făcând semn către mormanul de ziare. Iar acum două zile, un juriu federal l-a condamnat pe Alger Hiss pentru sperjur. Acestea nu sunt acţiunile unei naţiuni sănătoase şi stabile. Şi toate astea, în luna voastră de bucurie şi renaştere.

— Nu, asta e de Paşte. Acum sărbătorim prima naştere.

Gluma nereuşită a lui David se pierdu în tăcerea care se instalase în încăpere, întreruptă doar de sunetul zăpezii lovind în ferestre.

Harstein oftă şi se întinse.

— Ce grup posomorât suntem. Ce-aţi zice să ieşim să cinăm şi să căutăm un concert? Satchmo cântă în oraş.

Tachyon clătină din cap în semn de refuz.

— Trebuie să mă întorc la spital.

— Acum? se tângui Blythe.

— Trebuie, draga mea.

— Atunci vin cu tine.

— Nu, e o prostie. Lasă-l pe David să te scoată la cină.

— Nu.

Buzele i se strânseră într-o expresie îndărătnică.

— Dacă nu mă laşi să te ajut, pot cel puţin să-ţi ţin de urât.

Tachyon oftă, dându-şi ochii peste cap, în timp ce ea îşi trăgea cizmele.

— Încăpăţânată femeie, remarcă David de sub măsuţa de cafea, unde bâjbâia după piesele de şah împrăştiate. Am descoperit toţi că n-are rost s-o contrazici.

— Ar trebui să vezi cum e să *trăieşti* cu ea.

Delicata pălărioară se deformă când Blythe o strânse brusc între degete.

— Crede-mă, putem rezolva problema.

— Nu începe! o avertiză Tach.

— Şi nu folosi cu mine tonul ăsta patern-dezaprobator! Nu sunt copil şi nici vreo femeie takisiană ţinută la izolator.

— Dacă ai fi, te-ai comporta mai bine. Şi poţi fi sigură că te porţi exact ca un copil, ba încă unul răsfăţat. Am mai purtat discuţia asta şi *nu* am de gând să fac ce vrei tu.

— *Nu* am mai purtat discuţia asta. Mereu mă întrerupi, schimbi subiectul, refuzi să vorbeşti despre asta…

— Trebuie să merg la spital.

Tachyon porni spre uşă.

— Vezi? se repezi ea la Harstein, care asista stânjenit. M-a întrerupt sau nu m-a întrerupt?

Tânărul ridică din umeri şi îndesă cutia de şah în buzunarul jachetei sale informe de catifea reiată. Pentru prima dată, părea că nu-şi găseşte cuvintele.

— David, fii bun şi du-o pe *genamiri* a mea la cină şi încearcă să mi-o aduci înapoi într-o dispoziţie cât de cât mai bună.

Blythe îi aruncă lui Harstein o privire rugătoare, în timp ce Tachyon contempla cu un solemn dispreţ peretele opus.

— Hei, prieteni, cred că ar trebui să faceţi o plimbare romantică prin zăpadă, să discutaţi pe îndelete, să cinaţi împreună, să faceţi dragoste şi să nu vă mai certaţi. Orice-ar fi, nu poate fi o problemă aşa de mare.

— Ai dreptate, şopti Blythe, în timp ce trupul i se relaxa sub influenţa liniştitoare a feromonilor.

David aşeză o mână pe spatele lui Tach şi îl conduse pe uşă afară. Luând mâna lui Blythe, o puse ferm într-a lui Tachyon şi făcu un vag gest de binecuvântare peste capetele lor.

— Acum plecaţi copii şi nu mai păcătuiţi.

Îi urmă pe scări în jos şi pe străzi, apoi ţâşni spre metrou, înainte ca eforturile lui pacificatoare să-şi piardă efectul.

— Acum înţelegi de ce nu vreau să lucrezi cu mine?

Luna reuşise să se strecoare de sub pulpana norilor şi, în lumina palidă ce se revărsa pe zăpadă, oraşul părea

aproape curat. Erau la intrarea în Central Park şi respiraţia li se amesteca formând norişori albi, în timp ce ea îl cerceta cu o privire serioasă.

— Înţeleg că încerci să mă aperi şi să mă ocroteşti, dar nu cred că e necesar. Şi, după ce te-am urmărit în seara asta…

Ezită, căutând un mod de a îndulci următoarele cuvinte.

— Cred că mă pot descurca mult mai bine decât tine. Ţii la pacienţii tăi, Tach, dar cu diformităţile şi nebuniile lor… ei bine, te şi dezgustă.

El tresări.

— Blythe, mi-e atât de ruşine. Crezi că ei ştiu, crezi că pot simţi?

— Nu, nu, iubirea mea.

Îi mângâie părul, alintându-l ca pe unul dintre copiii ei.

— Eu îmi dau seama doar pentru că sunt atât de aproape de tine, dar ei văd numai compasiunea.

— Idealul ştie că am încercat să-mi reprim asta, dar n-am mai văzut asemenea orori.

Se smulse din braţele ei ocrotitoare şi înaintă pe trotuar.

— Noi nu tolerăm diformitatea. În marile case, asemenea creaturi sunt distruse.

Auzi un icnet şi se întoarse spre ea. O mână înmănuşată îi acoperea gura, iar ochii ei erau văgăuni scânteietoare, în lumina felinarului din apropiere.

— Şi acum ştii că sunt un monstru.

— Cultura ta e monstruoasă. Fiecare copil e nepreţuit, indiferent de dizabilităţile lui.

— Aşa credea şi sora mea şi monstruoasa noastră cultură a distrus-o şi pe ea.

— Povesteşte-mi.

Tachyon începu să traseze modele la întâmplare pe banca acoperită de zăpadă.

— Era mai mare, avea cu vreo treizeci de ani mai mult decât mine, dar eram foarte apropiaţi. S-a măritat în afara casei, în timpul unuia dintre acele rare armistiţii între familii. Primul ei copil s-a născut cu defecte şi l-au sacrificat, iar Jadian nu şi-a revenit niciodată. S-a sinucis

câteva luni mai târziu.

Palma lui trecu peste bancă măturând desenele. Blythe îi luă mâna şi îi încălzi degetele reci între mâinile ei înmănuşate.

— Asta m-a făcut să reflectez la întreaga structură a societăţii mele. Apoi a venit decizia de a testa virusul pe Pământ şi asta mi-a pus capac. Nu mai puteam să stau cu mâinile în san.

— Sora ta trebuie să fi fost o fiinţă specială, diferită, ca tine.

— Vărul meu spune că moştenim linia Sennari. E un atavism, o genă recesivă care… după el, în fine… n-ar fi trebuit lăsată să continue. Dar te ameţesc cu toată vorbăria asta despre genealogie şi ţie îţi clănţăne dinţii în gură. Hai să mergem acasă, să te încălzeşti.

— Nu, până nu rezolvăm ce avem de rezolvat.

El nu se prefăcu nicio clipă că nu înţelege.

— Te pot ajuta, continuă ea, şi insist să mă laşi să împart asta cu tine. Dă-mi mintea ta.

— Nu, ar fi opt personalităţi. Sunt prea multe.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc. Mă descurc destul de bine cu şapte. Tachyon pufni dezaprobator şi ea se crispă ofensată.

— Aşa cum te-ai descurcat în februarie, spuse el, când i-am găsit pe Teller şi pe Oppenheimer certându-se pe bomba cu hidrogen, în timp ce tu stăteai ca un zombi în mijlocul camerei?

— Acum va fi altfel. Mi-eşti drag, mintea ta nu-mi va face rău. Şi, dincolo de muncă… atunci când voi avea amintirile şi cunoştinţele tale nu vei mai fi singur.

— Nu mai sunt singur de când ai apărut tu.

— Minţi. Am văzut cum rămâi cu privirea pierdută în zare şi am auzit muzica tristă pe care o cânţi la vioară când crezi că nu ascult. Lasă-mă să-ţi fiu alături, să-ţi ofer un adăpost cât de mic.

Ea îi acoperi gura cu mâna.

— Nu protesta.

Aşa că el nu mai protestă şi se lăsă convins. Mai mult

din dragoste pentru ea decât pentru că i-ar fi acceptat cu adevărat argumentele. Iar mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce picioarele ei i se strângeau în jurul taliei şi unghiile ei îi brăzdau spatele acoperit de sudoare, şi când se eliberă violent, ea se apropie de mintea lui şi i-o absorbi.

Trăi un moment îngrozitor, agonizant, în care se simţi *violat, jefuit, pierdut,* apoi se sfârşi. Şi oglinda minţii sale îi întoarse două imagini: atingerea dragă, feminină şi delicată, care era Blythe, şi imaginea înfricoşător de familiară şi la fel de dragă care era *el.*

— Lua-i-ar naiba pe toţi!

Tachyon străbătu furios mica anticameră, se răsuci şi întinse spre Prescott Quinn un deget acuzator.

— E revoltător, scandalos să ne cheme în felul acesta. Cum îndrăznesc – şi cu ce drept – ne scot din casă şi ne trimit alergând la Washington cu un preaviz de două ore – *două ore*?

Quinn supse zgomotos capătul pipei sale.

— Cu dreptul conferit de lege şi de tradiţie. Sunt membri ai Congresului şi această comisie este împuternicită să convoace şi să audieze martori.

Era un bătrân corpolent, cu o burtă impresionantă pe care stătea să plesnească, peste negrul auster al vestei, lanţul lui de ceas, completat cu cheiţa Societăţii Phi Beta Kappa.

— Atunci să ne cheme înăuntru să depunem mărturie – deşi Dumnezeu ştie pentru ce – şi să isprăvim. Am venit valvârtej aici aseară doar ca să ni se spună că audierea a fost amânată, iar acum ne ţin aici, să ne îngheţe călcâiele, de *trei* ore.

Quinn gemu şi îşi frecă sprâncenele albe şi stufoase.

— Dacă ai impresia că asta înseamnă să aştepţi mult, tinere, mai ai de învăţat despre administraţia federală.

— Tach, stai jos, bea o cafea, murmură Blythe, arătând palidă, dar liniştită, într-o rochie neagră tricotată, cu pălărie cu voal şi mănuşi.

David Harstein se furişă în anticameră şi cei doi soldaţi din marină care făceau de gardă la uşă înlemniră şi îl priviră prudenţi.

— Slavă Domnului, un strop de raţiune într-un ocean de nebunie şi coşmaruri.

— Oh, David, dragule!

Mâinile lui Blythe îl strânseră febril de umeri.

— Eşti bine? A fost groaznic ieri?

— Nu, a fost grozav… Totul în afară de faptul că nazistul de Rankin mi-a zis încontinuu „domnul evreu din New York”. M-au întrebat despre China. Le-am spus că am făcut tot posibilul să negociem o înţelegere între Mao şi Chiang. Desigur, au fost de acord. Le-am sugerat apoi să dizolve aceste audieri şi m-au aprobat, cu mare bucurie şi multe aplauze, şi…

— Şi apoi ai ieşit din sală, îl întrerupse Tach.

— Da.

Îşi plecă creştetul negru şi îşi contemplă mâinile împreunate.

— Acum construiesc o cabină de sticlă şi voi fi rechemat. Să-i ia naiba, oricum!

Un uşier plin de fumuri îşi făcu apariţia şi o strigă pe doamna Blythe van Renssaeler. Ea tresări şi poşeta îi căzu pe jos. Tach o ridică, apoi îşi lipi obrazul de obrazul ei.

— Pace, iubirea mea! Eşti mult mai bună decât ei şi singură, darămite cu toate celelalte personalităţi ale tale alături. Şi, nu uita, *eu* sunt cu tine.

Ea zâmbi abia perceptibil. Quinn o luă de braţ şi o conduse în sala de audieri.

Tachyon zări o clipă spatele oamenilor, camerele de filmat şi o învălmăşeală de mese, toate scăldate în lumina albă, crudă a reflectoarelor de televiziune. Apoi uşa se închise cu un sunet înfundat.

— Jucăm? întrebă David.

— Sigur, de ce nu?

— Nu te deranjez? N-ai prefera să-ţi pregăteşti mărturia?

— Ce mărturie? Nu ştiu nimic despre China.

— Când te-au adus?

Mâinile agile ale lui David alergau aranjând tabla de şah.

— Ieri, pe la unu.

— Totul e un mare nonsens, spuse Mesagerul, cu o vizibilă lipsă de diplomaţie şi trânti cu ciudă un pion la d4.

Încă jucau când Blythe şi Quinn reveniră. Tabla zbură când Tachyon făcu un salt precipitat, dar David nu protestă. Blythe era palidă ca un cadavru şi tremura.

— Ce ţi-au făcut? întrebă Tach cu glas răguşit, abia articulând cuvintele.

Ea nu răspunse. Doar tremura în braţele lui, ca un animal rănit.

— Doctore Tachyon, spuse Quinn, nu e vorba doar despre China aici. Trebuie să discutăm.

— O clipă.

Se aplecă şi îşi lipi buzele de tâmpla ei. Îi simţea pulsul bătând acolo. Repede, se strecură dincolo de scutul ei şi îi revărsă un val liniştitor peste minte. Blythe mai tresări o dată, apoi se relaxă şi îşi lăsă mâinile în poala paltonului de culoarea piersicii.

— Stai aici cu David, iubire! Trebuie să discut cu domnul Quinn.

Ştia că îi vorbea ca unui copil, dar presiunea putea distruge structura fragilă pe care ea şi-o construise ca să-şi menţină separate personalităţile divergente, iar el descoperise în timpul scurtei sale incursiuni că era un edificiu care se sfărâma.

Avocatul îl luă deoparte.

— China a fost un pretext, doctore. Chestiunea în discuţie acum este virusul. Cred că această comisie şi-a format ideea că aşii sunt o forţă subversivă şi e posibil ca aceasta să fie starea de spirit generală în ţară.

— Dr. Tachyon! strigă uşierul şi Quinn îi făcu semn să stea deoparte, cu un gest brutal.

— Absurd!

— Totuşi, acum înţeleg de ce te afli aici. Sfatul meu e să invoci Al Cincilea Amendament.

— Ce înseamnă asta?

— Refuzi să răspunzi la toate întrebările. Inclusiv când ţi se cere să-ţi spui numele. Un răspuns ar fi interpretat ca o renunţare la Al Cincilea.

Tachyon se îndreptă de spate, înălţându-se cât îi permitea statura modestă.

— Nu mă tem de aceşti oameni, domnule Quinn, şi n-am de gând să stau şi să mă condamn prin tăcerea mea. Vom pune capăt acestei nebunii chiar acum!

Sala era o cursă cu obstacole de lumini, scaune, mese, oameni şi cabluri şerpuite. La un moment dat, când călcâiul i se agăţă de ceva, Tachyon se împiedică şi se redresă, mormăind o înjurătură. Preţ de o clipă, încăperea se înceţoşă şi el văzu întinderea sălii de bal din Ilkazam, acoperită de parchet şi iluminată de candelabre şi auzi chicotele familiei şi ale prietenilor, stând pierdut în ţesătura încâlcită a Prinţului Zăpăcit. Greşise un pas şi, din cauza lui, dansul se poticnise, într-o harababură generală şi, peste muzică, auzea vocea nazală a vărului său Zabb descriind cu nemiloase detalii eroarea comisă. Sângele fierbinte îi năvăli în obraji şi, odată cu el, o dungă de sudoare îi umezi buza de sus. Scoţând batista, îşi şterse transpiraţia, apoi observă că disconfortul său nu era provocat numai de amintiri: luminile camerelor de filmat încingeau încăperea.

Aşezându-se pe scaunul tare de lemn, cu spătarul drept, Tach remarcă scheletul cabinei de sticlă pe care o construiau pentru David. Avea un aer ameninţător, ca un eşafod ridicat pe jumătate, şi Tachyon îşi mută repede privirea spre cei nouă bărbaţi care îndrăzneau să-i judece pe el şi pe a lui *genamiri.* Se remarcau doar prin expresiile lor de feroce infatuare. Altminteri, erau doar o adunătură de bărbaţi, bătrâni sau de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în costume negre prost ajustate. O expresie de regal dispreţ se aşternu pe chipul lui şi Tachyon se lăsă comod pe spate, persiflându-le puterea prin atitudinea lui relaxată.

— Mi-aş fi dorit să mă asculţi în privinţa ţinutei vestimentare, şopti Quinn, deschizându-şi servieta.

— Mi-ai spus să mă îmbrac bine, m-am îmbrăcat.

Quinn aruncă o privire la fracul şi la pantalonii de culoarea piersicii, la vesta brodată în nuanţe de verde şi auriu şi la cizmele înalte, moi, cu ciucuri aurii.

— Negrul ar fi fost mai potrivit.

— Nu sunt un muncitor de rând.

— Declară-ţi numele în faţa comisiei, spuse preşedintele Wood, fără să ridice ochii din hârtii.

Se aplecă spre microfon.

— Sunt cunoscut în lumea voastră ca dr. Tachyon.

— Numele adevărat şi complet.

— Sunteţi sigur că vreţi să aflaţi?

— Altfel, aş întreba? mormăi Wood ţâfnos.

— Cum doriţi.

Cu un surâs abia schiţat, extraterestrul se lansă în declamarea descendenţei sale complete.

— *Tisianne brant Ts'ara sek Halima sek Ragnar sek Omian.* Aici se încheie linia mea maternă, Omian fiind relativ nou-venită în clanul Ilkazam, prin căsătorie, din clanul Zaghloul. Bunicul meu din partea mamei a fost *Taj brant Parada sek Amurath sek Ledaa sek Shahriar sek Naxina.* Tatăl lui a fost *Bakonur brant Sennari…*

— Mulţumesc, îl întrerupse Woods grăbit, apoi aruncă un ochi spre colegii lui. Poate că pentru scopul acestei audieri ne putem folosi de pseudonimul lui artistic?

— *De război,* îl corectă el suav şi savură îmbujorarea de iritare a lui Woods.

Urmară numeroase întrebări inutile şi întortocheate despre unde locuia şi unde lucra. Apoi, Rankin din Mississippi interveni.

— Din câte înţeleg eu, dr. Tachyon, nu eşti cetăţean al Statelor Unite ale Americii.

Tach îi aruncă lui Quinn o privire nedumerită. Se auziră chicoteli din grupul jurnaliştilor şi Rankin se încruntă.

— Nu, domnule.

— Aşadar, eşti extraterestru, rosti el cu vădită satisfacţie.

— Incontestabil, răspunse el tărăgănat şi, lăsându-se

nonşalant pe spătar, începu să se joace cu faldurile cravatei.

Case, din Dakota de Sud, interveni.

— Şi ai intrat sau n-ai intrat ilegal în ţară?

— Nu părea să existe un centru de imigrări în White Sands şi, pe de altă parte, nici nu m-am interesat, fiind preocupat de probleme mai presante la momentul acela.

— Dar nu ai solicitat niciodată, în anii care au trecut de atunci, cetăţenie americană?

Tach sări în picioare, împingând scaunul în spate cu un hârşâit.

— Mă rog Idealului să-mi dea răbdare! E absurd. N-am nicio dorinţă să devin cetăţean al ţării voastre. Lumea voastră mi se pare fascinantă şi, chiar dacă nava mea ar fi capabilă să facă o călătorie hiperspaţială, tot aş rămâne, pentru că am pacienţi care au nevoie de mine. Însă nu am nici timpul, nici dispoziţia să latru şi să fac tumbe ca să distrez acest tribunal ignorant. Vă rog, continuaţi cu micile voastre jocuri, dar lăsaţi-mă să-mi văd de treabă…

Quinn îl aşeză cu forţa pe scaun şi acoperi microfonul cu o mână.

— Continuă tot aşa şi vei contempla lumea asta din spatele zidurilor unei închisori federale! şuieră el. Acceptă odată! Aceşti oameni au putere asupra ta şi mijloacele s-o exercite. Acum cere-ţi scuze şi să vedem ce mai putem salva din tărăşenia asta.

Tachyon se conformă, însă fără să-şi dea prea mult silinţa şi interogatoriul continuă. Nixon din California atacă miezul problemei.

— Din cate înţeleg, doctore, familia dumitale a creat acest virus care i-a costat pe mulţi viaţa. E corect?

— Da.

— Poftim?

Tachyon îşi drese glasul şi repetă mai tare.

— Da.

— Aşadar, ai venit…

— Să încerc să împiedic lansarea lui.

— Şi cu ce probe susţii această afirmaţie, Tachyon?

mârâi Rankin.

— Jurnalele de bord ale navei mele, cu detalii privind conversaţiile cu nava cealaltă.

— Şi poţi obţine aceste jurnale? – din nou Nixon.

— Sunt pe nava mea.

Un asistent se precipită spre estradă şi urmă o consultare grăbită.

— Rapoartele indică faptul că nava dumitale a rezistat tuturor eforturilor de a pătrunde în ea.

— Aşa a fost programată.

— Eşti dispus s-o deschizi şi să permiţi Forţelor Aeriene să ridice jurnalele?

— Nu.

Cei doi se priviră un lung moment.

— Voi sunteţi dispuşi să-mi înapoiaţi nava şi apoi să vă aduc jurnalele?

— Nu.

Tach se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi ridică din umeri.

— În fine, oricum nu v-ar fi fost de mare folos, nu vorbeam în engleză.

— Şi ce ai de spus despre ceilalţi străini? Putem să-i interogăm?

Gura lui Rankin se strâmbă, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva deosebit de neplăcut şi dezgustător.

— Mă tem că sunt morţi cu toţii, răspunse Tachyon.

Sentimentul de vinovăţie pe care i-l provocau şi acum amintirile îl făcu să coboare glasul.

— Le-am subestimat hotărârea. S-au luptat cu raza paralizantă şi au explodat în atmosferă.

— Foarte convenabil. Atât de convenabil, încât mă întreb dacă nu acesta a fost planul.

— Greşeala lui Jetboy a fost cea care a eliberat virusul.

— Nu murdări numele acestui mare erou american cu minciunile tale scandaloase! urlă Rankin, încheind cu tonul său de predicator sudist. Susţin în faţa acestei comisii şi a naţiunii că ai rămas pe această planetă ca să studiezi efectele experimentului vostru malefic. Că extratereştrii

ceilalţi acţionau ca nişte kamikaze, gata să moară pentru ca tu să apari drept un erou şi să trăieşti printre noi, acceptat şi venerat, însă în realitate eşti un extraterestru subversiv care caută să submineze această naţiune măreaţă prin folosirea acelor periculoase elemente…

— Nu!

Era în picioare, cu mâinile proptite pe masă, aplecându-se spre inchizitorii săi.

— Nimeni nu regretă evenimentele din ’46 mai mult decât mine. Da, am eşuat… N-am reuşit să opresc nava, n-am reuşit să localizez sfera, n-am reuşit să conving autorităţile de pericol, n-am reuşit să-l ajut pe Jetboy şi trebuie să trăiesc cu aceste eşecuri tot restul vieţii mele! Tot ce pot să fac este să-mi ofer… talentele, experienţa cu acest virus, ca să repar ce am creat… Îmi pare rău, îmi pare rău…

Se întrerupse sufocat şi sorbi cu grijă apa pe care i-o întinse Quinn.

Căldura era ca un lucru tangibil, care i se încolăcea în jurul trupului, îi fura aerul din plămâni, lăsându-l ameţit. Îşi impuse să nu leşine şi, scoţând batista din buzunar, îşi şterse ochii, ştiind că făcuse încă o greşeală. Bărbaţii din această cultură erau învăţaţi să-şi suprime emoţiile. Tocmai violase un alt tabu de-al lor. Se prăbuşi pe scaun.

— Dacă într-adevăr te căieşti, dr. Tachyon, atunci demonstrează comisiei acest lucru. Ceea ce îţi cer este o listă completă a aşa-numiţilor aşi pe care i-ai tratat sau de care ai auzit. Nume… adrese, dacă este posibil, şi…

— Nu.

— Ţi-ai ajuta ţara.

— Nu e ţara mea şi n-am să sprijin vânătoarea voastră de vrăjitoare.

— Te afli ilegal în această ţară, doctore. S-ar putea să fie spre binele acestei naţiuni să fii deportat. Aşadar, în locul tău mi-aş cumpăni bine răspunsul.

— N-am ce să cumpănesc. Nu-mi voi trăda pacienţii.

— În acest caz, comisia nu mai are întrebări pentru acest martor.

Se aflau lângă uşile din faţă ale Capitoliului când se intersectară cu un bărbat palid, cu trăsături aspre.

Blythe scoase un sunet uşor şi se agăţă de braţul lui Tach.

— Bună ziua, Henry, mormăi Quinn şi Tachyon îşi dădu seama că era soţul femeii cu care împărţise patul şi viaţa timp de doi ani şi jumătate.

Îi părea cunoscut. Tach se luptase cu acest personaj de fiecare dată când se unise cu Blythe telepatic ori fizic. Într-adevăr, Henry fusese surghiunit într-un colţ nefolosit al minţii ei, ca o mobilă aruncată într-un pod prăfuit, dar mintea aceea era acolo şi nu era o minte foarte agreabilă.

— Blythe.

— Henry.

Îi aruncă lui Tachyon o privire rece.

— Dacă ne scuzi, aş vrea să vorbesc cu soţia mea.

— Nu, te rog, nu mă lăsa.

Se agăţă cu degetele de haina lui, iar el le desprinse cu grijă, înainte să i-o şifoneze complet şi îi strânse mâna încălzind-o într-a lui.

— Nu cred.

Congresmenul îl apucă de umăr şi îl îmbrânci. O eroare de judecată. Tachyon o fi fost el mărunt, dar se antrenase cu unul dintre cei mai buni maeştri în autoapărare de pe Takis şi reacţionă mai mult din reflex decât conştient. Nu se osteni cu subtilităţile artelor marţiale, doar ridică genunchiul, lovindu-l pe van Renssaeler între picioare şi, când acesta se îndoi, îi aplică un pumn în faţă. Congresmenul căzu la pământ ca secerat şi Tach îşi linse încheieturile degetelor.

Ochii albaştri ai lui Blythe erau înceţoşaţi, privind în gol spre soţul ei, iar Quinn stătea încruntat ca un Zeus cu părul alb. Diverse persoane alergară să-l ajute pe politicianul căzut, iar Quinn, revenindu-şi repede, îi conduse pe Blythe şi pe Tachyon în jos, pe scări.

— A fost o lovitură destul de perfidă, bâigui el, în timp ce oprea un taxi. Nu e prea sportiv să loveşti un bărbat în

boaşe.

— Nu mă interesează sportivitatea. Lupţi ca să câştigi, dacă nu reuşeşti asta, mori.

— Teribil de ciudată e lumea din care vii, dacă acesta e codul pe care-l învăţaţi, spuse Quinn şi mârâi din nou. Şi, de parcă n-ai avea destule necazuri, îţi garantez că Henry te va da în judecată pentru insultă şi agresiune.

— Eşti ca şi angajat, Prescott, spuse Blythe, ridicându-şi capul de pe umărul lui Tach.

Era înghesuită între cei doi bărbaţi în taxi şi Tachyon îi simţea tremurul uşor care încă îi străbătea corpul.

— Ai putea să te gândeşti să înaintezi divorţ. Nu pricep de ce n-ai făcut-o până acum.

— Pentru copii. Ştiam că nu i-aş mai vedea dacă aş divorţa de Henry.

— Ei bine, mai gândeşte-te.

— Unde mergem?

— La Mayflower. Un hotel drăguţ, o să-ţi placă.

— Vreau să mergem la gară. Mergem acasă.

— Nu v-aş sfătui. Nasul îmi spune că nu s-a terminat încă şi mirosul meu e un indicator infailibil.

— Ne-am depus mărturia.

— Dar mai urmează Jack şi Earl. Harstein trebuie să depună mărturie din nou şi s-ar putea să apară ceva care să impună rechemarea ta. Hai să rămânem până când putem sărbători victoria. Dacă am dreptate, evitaţi un drum înapoi.

Tach îl aprobă fără tragere de inimă, lăsându-se pe spătarul moale, să privească oraşul trecând pe lângă el.

Până duminică seara îi era deja lehamite de Washington D.C., lehamite de Mayflower şi lehamite de profeţiile sumbre şi pesimiste ale lui Quinn. Blythe încercase să menţină iluzia că petreceau o mică vacanţă romantică şi îl târâse prin tot oraşul să admire clădirile de marmură şi statuile fără noimă, dar lumea ei de vis se nărui vineri spre seară, când lui David i se aduse acuzaţia de ofensă la adresa Congresului, cazul fiind înaintat unei curţi cu juraţi.

Băiatul se aciuase în apartamentul lor de hotel, oscilând

între siguranţa exuberantă că nu va fi pus sub acuzare şi teama că va fi condamnat şi întemniţat. Cea de-a doua variantă părea cea mai plauzibilă, căci insultase îngrozitor comisia în ultima zi de audieri, mergând până într-acolo încât să-i compare cu elita conducătoare a lui Hitler. Atitudinea generală nu fusese indulgentă. Tachyon ajunsese pe punctul de a-şi pierde minţile încercând să suprime planurile mai răzbunătoare ale lui David împotriva comisiei şi străduindu-se s-o liniştească pe Blythe, care părea să fi pierdut complet engleza ca primă limbă şi vorbea aproape numai în germană.

Eforturile lui erau îngreunate de faptul că se aflau practic sub asediu în camera de hotel, pândiţi şi sâcâiţi de reporterii care mişunau peste tot şi nu se lăsaseră descurajaţi nici după ce Blythe vărsase un ibric cu cafea fierbinte peste unul care încercase să intre susţinând că e de la room-service. Doar Quinn avea acces în fortăreaţa lor, iar el se arăta atât de invariabil pesimist, încât Tach era gata să-l arunce pe fereastră.

Acum, că zorile colorau cerul spre răsărit, Tach asculta bătăile neregulate ale inimii şi şoapta blândă a răsuflării lui Blythe, care stătea cuibărită lângă el. Făcuseră dragoste îndelung şi frenetic, de parcă ea s-ar fi temut să nu piardă contactul cu el. Fusese, în acelaşi timp, o experienţă tulburătoare, căci descoperise o mare cantitate de scurgeri între diferitele personalităţi. Tachyon încercase s-o facă să se concentreze la un nou proiect, dar ea fusese prea fragmentată emoţional ca să funcţioneze. Doar odihna şi absenţa stresului puteau să restabilească echilibrul şi Tach jură că avea să plece din Washington în ziua aceea, fără să se mai sinchisească de comisie.

Un bubuit furios în uşa apartamentului îl făcu să sară din pat la ora unu în aceeaşi după-amiază. Ameţit, nici măcar nu se gândi să-şi pună halatul, ci îşi înfăşură un cearşaf peste mijloc şi se împletici spre uşă. Era Quinn şi expresia de pe faţa lui alungă ultimele vestigii ale somnului din mintea lui Tachyon.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Cel mai rău lucru. Braun v-a distrus pe toţi.

— Ce?

— Martorul prietenos. V-a aruncat pe toţi în gura lupului ca să-şi salveze pielea.

Tach se prăbuşi în scaun.

— Asta nu e tot, continuă Quinn. O cheamă din nou pe Blythe.

— Când? De ce?

— Mâine, imediat după Earl. Jack a oferit cu generozitate informaţia că, pe lângă gândurile şi amintirile lui Von Braun, ale lui Einstein şi ale tuturor minţilor luminate, Blythe le are şi pe ale *tale.* Vor numele celorlalţi aşi şi, dacă nu le pot obţine de la tine, le vor obţine de la ea.

— Va refuza.

— Ar putea intra la închisoare.

— Nu… nu vor îndrăzni… nu o femeie.

Avocatul doar clătină din cap.

— *Fă* ceva. Tu eşti avocatul. Eu am refuzat primul. Să mă trimită pe mine la închisoare.

— Mai există o soluţie.

— Care?

— Dă-le ce vor.

— Nu, asta nu-i o soluţie. *Tu* trebuie s-o ţii departe de acea sală de audieri.

Bătrânul suspină şi se scărpină furios în cap, până când părul i se ridică asemenea acelor unui arici indignat.

— Bine. Să văd ce pot face.

Nu se dovedi suficient şi marţi dimineaţă erau înapoi la Capitoliu. Earl intrase, invocase Al Cincilea şi ieşise cu o expresie de sfidare şi de dispreţ profund. Nu se aşteptase la nimic de la guvernul oamenilor albi, iar ei nu-i înşelaseră aşteptările. Acum era rândul lui Blythe. La uşă, doi tineri marinari încercaseră să-l oprească pe Tachyon. Ştia că nu era corect să atace pe cine nu trebuie, dar încercarea lor de a-l separa de Blythe îl făcu să-şi piardă controlul şi le manipulase brutal minţile amândurora. Le

ordonase să doarmă şi, când păşi în sală, ei sforăiau. Acea manifestare a puterii sale avu un efect puternic asupra multor privitori, care îi găsiră repede un scaun în fundul sălii, printre ziarişti. Încercase să protesteze, dorind să fie lângă Blythe, însă de data asta Quinn obiectă.

— Nu, dacă ai sta acolo cu ea ar fi ca şi cum ai agita un steag roşu în faţa unui taur. O să am eu grijă de ea.

— Nu e vorba doar de chestiunea juridică. Mintea ei… e foarte fragilă acum.

Făcu un semn cu capul către Rankin.

— Nu-i lăsa s-o zdrobească, adăugă el.

— Voi încerca.

— Draga mea, i se adresă Tachyon lui Blythe.

Îi simţi umerii firavi şi osoşi sub mâinile lui şi, când ridică privirea spre el, ochii ei erau ca două răni întunecate săpate pe faţa ei albă.

— Nu uita, libertatea şi siguranţa lor depind de tine. Te rog, nu spune nimic.

— Nu te teme, nu voi spune, răspunse ea, cu o sclipire a vechiului ei spirit. Sunt şi pacienţii mei.

O privi cum se îndepărtează, sprijinindu-se uşor cu o mână de braţul lui Quinn, şi groaza puse stăpânire pe el. Îi venea să fugă după ea, s-o mai ţină o dată în braţe. Se întreba dacă sentimentul acela era o premoniţie răzleaţă sau doar rodul unei minţi bolnave.

— Acum, doamnă van Renssaeler, să încercăm să stabilim cronologia faptelor, bine? zise Rankin.

— De acord.

— Când ai descoperit că ai această putere?

— În februarie 1947.

— Şi când l-ai părăsit pe soţul dumitale, congresmenul Henry von Renssaeler?

Accentuă cuvântul congresmen, uitându-se repede în stânga şi-n dreapta, să vadă cum reacţionează colegii lui.

— Nu l-am părăsit, m-a dat afară.

— Şi poate asta s-a întâmplat pentru că aflase că îţi făceai de cap cu un alt bărbat, un bărbat care nici măcar nu aparţine rasei umane?

— Nu! strigă Blythe.

— Obiectez! strigă şi Quinn în acelaşi timp. Acesta nu este un proces de divorţ…

— Nu aveţi niciun motiv să obiectaţi, domnule Quinn, şi permiteţi-mi să vă reamintesc că această comisie a considerat uneori necesar să investigheze şi trecutul avocaţilor. Trebuie să ne întrebăm de ce voi, avocaţii, alegeţi să reprezentaţi duşmani ai acestui popor.

— Pentru că este un principiu de drept anglo-american, acuzatul trebuie uneori apărat de puterea copleşitoare a guvernului federal…

— Mulţumesc, domnule Quinn, dar nu cred că avem nevoie de lecţii de jurisprudenţă, îl întrerupse Wood. Puteţi continua, domnule Rankin.

— Mulţumesc, domnule. Să lăsăm asta deocamdată. Aşa, când ai devenit unul dintre cei aşa-numiţi Patru Aşi?

— Cred că s-a întâmplat în luna martie.

— A anului 1947?

— Da. Archibald mi-a arătat cum îmi puteam folosi puterile pentru păstrarea unor cunoştinţe inestimabile şi a contactat mai mulţi oameni de ştiinţă. Cu toţii au fost de acord, iar eu…

— Ai început să le sorbi minţile.

— Nu aşa se întâmplă.

— Nu ţi se pare cumva dezgustător, aproape vampiric, felul în care devorezi cunoştinţele şi talentele oamenilor? E un fel de a trişa, nu? Nu te-ai născut cu o minte strălucită, nici nu ai muncit ca să-ţi câştigi poziţia. Pur şi simplu o furi pe-a altora.

— Au fost de acord. N-aş face-o niciodată fără permisiunea cuiva.

— Şi congresmenul van Renssaeler ţi-a dat permisiunea?

Tachyon auzea cum lacrimile îngroaşă glasul lui Blythe.

— Asta a fost altceva. N-am înţeles… n-am putut controla…

Îşi îngropă faţa în mâinile înmănuşate.

— Să trecem mai departe. Am ajuns la momentul când ţi-ai abandonat soţul şi copiii, spuse Rankin, apoi se adresă

pe un ton mai colocvial celorlalţi membri ai comisiei. Mi se pare, de asemenea, incredibil ca o femeie să-şi abandoneze rolul natural şi să se dea în spectacol în acest fel. Mă rog, asta nu este relevant…

— Nu i-am abandonat, îl întrerupse Blythe.

Congresmenul îi ignoră observaţia.

— Semantică. Aşadar, când s-a întâmplat asta?

Blythe se prăbuşi disperată în scaun.

— Pe 23 august 1947.

— Şi unde locuieşti începând cu 23 august 1947?

Blythe nu răspunse.

— Haide, haide, doamnă Renssaeler! Ai consimţit să răspunzi la întrebările acestei comisii. Nu poţi să-ţi retragi acum acest consimţământ.

— În West Central Park, la numărul 17.

— Şi al cui este apartamentul acela?

— Al doctorului Tachyon, şopti ea.

Se stârni rumoare în zona presei. Fuseseră foarte discreţi. Doar ceilalţi trei Aşi şi Archibald cunoşteau acest aranjament.

— Aşadar, după ce ţi-ai violat soţul, furându-i mintea, ai plecat şi acum locuieşti în păcat cu o fiinţă neomenească de pe altă planetă, care a creat virusul ce ţi-a dat această putere. E ceva destul de convenabil în toate astea.

Rankin se aplecă peste masă şi răcni la ea.

— Acum ascultă, cucoană, şi ai face bine să răspunzi, pentru că te pândeşte un mare pericol. Ai preluat mintea şi amintirile acestui Tachyon?

— D… da.

— Şi ai lucrat cu el?

— Da.

Răspunsurile ei abia se mai auzeau.

— Şi confirmi că Archibald Holmes a format grupul Celor Patru Aşi, ca element subversiv menit să-i submineze pe aliaţii fideli ai Statelor Unite?

Blythe se răsucise în scaun, agăţându-se cu disperare de partea de sus a spătarului, plimbându-şi ochii prin sala plină. Faţa părea să i se contorsioneze, încercând să se

recompună în diferite chipuri şi un sunet alb, aproape metafizic, se înălţă din mintea ei. Perforă capul lui Tachyon şi scuturile lui se aşezară pe poziţii.

— Asculţi, doamnă van Renssaeler? Pentru că ai face bine să asculţi. Încep să cred că dumneata, cu puterea vampirică pe care o ai, reprezinţi un pericol pentru această ţară. Poate că e mai bine să mergi la închisoare înainte să-ţi vinzi cunoştinţele dobândite mişeleşte duşmanilor acestei ţări.

Blythe tremura atât de tare, încât părea improbabil să mai rămână dreaptă în scaun şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. Tach se ridică în picioare şi începu să-şi facă loc prin mulţimea care îi despărţea.

— Nu, nu, vă rog… nu. Lăsaţi-mă în pace!

Îşi strânse braţele în jurul trupului, într-un gest de apărare, şi începu să se legene.

— Atunci, dă-mi numele acelea.

— Bine… bine, zise Blythe, iar Rankin se îndepărtă de microfon, bătând cu stiloul ritmic în foile de scris din faţa lui, satisfăcut. Era Croyd… începu ea.

Pentru Tachyon, timpul păru să se dilate, să se întindă, aproape încetându-şi curgerea. Mai multe rânduri de oameni îl separau încă de Blythe şi, în acel moment ce păru să dureze eoni, luă decizia. Mintea lui se proiectă ca o lance şi pătrunse în mintea ei ca un fluture. Glasul ei se gâtui şi scoase un sunet straniu, înfundat. Pentru el, era ca şi cum ar fi ţinut în palmă un fulg de nea sau o sculptură de gheaţă deosebit de fragilă. Simţea în mâna lui întreaga structură a minţii ei şi *Blythe* se îndepărtă învârtindu-se şi coborând într-o tenebroasă şi înfricoşătoare cavernă a sufletului. Eliberate, celelalte şapte personalităţi o luară razna. Chicotind, ţinând discursuri, pozând, declamând, păreau să alerge prin sistemul ei nervos central, făcându-i corpul să tresalte ca o marionetă înnebunită. Cuvintele explodară de pe buzele ei: formule, prelegeri în germană, frânturi de discuţii între Teller şi Oppenheimer, discursuri electorale, takisiană, totul amestecat într-un vârtej.

În clipa când simţi că mintea ei cedează, o eliberă, dar

era prea târziu. Îşi croi drum spre ea, dând la o parte fără milă scaune şi oameni, şi o cuprinse în braţe. Sala era un haos total. Wood bătea cu ciocănelul, reporterii strigau şi se îmbrânceau şi, peste toate, monologul nebunesc al lui Blythe. Tachyon o înhăţă, îşi extinse din nou puterea coercitivă a minţii şi o cufundă în uitare. Ea se prăbuşi în braţele lui şi o tăcere sinistră se lăsă peste încăpere.

— Presupun că nu mai sunt întrebări din partea comisiei pentru acest martor.

Cuvintele sunară crispat şi ura năvăli din el ca o forţă tangibilă. Cei nouă membri ai comisiei se foiră stânjeniţi, apoi Nixon murmură cu o voce abia audibilă.

— Nu, nu mai sunt întrebări.

Ore mai târziu, stătea în apartament, legănând-o în poală şi cântându-i încet, aşa cum ar fi făcut cu unul dintre verii lui micuţi de pe Takis. Îşi simţea creierul devastat de lupta pentru a o smulge din nebunie. Toate eforturile lui se dovediseră zadarnice. Se simţea mic şi neputincios. Îi venea să bată din picioare şi să ţipe ca un copil de patru ani. Tatăl său i se înfăţişă în diverse imagini, ironizându-l. Mare, solid şi puternic, tatăl lui avea atât priceperea, cât şi talentul înnăscut de a vindeca asemenea boli mintale. Dar el era la sute de ani-lumină şi nu avea habar unde ajunsese rătăcitorul său fiu şi moştenitor.

Se auzi o bătaie hotărâtă în uşă. Mutând trupul moale, inert, pe braţul stâng, se îndreptă clătinându-se spre uşă şi făcu un pas înapoi când dădu cu ochii de cei doi poliţişti şi de silueta încotoşmănată din spatele lor. Henry van Renssaeler îşi ridică faţa plină de vânătăi şi se uită la Tachyon.

— Am aici un ordin de internare pentru soţia mea. Fii bun şi predă-mi-o.

— Nu… nu, nu înţelegi. Doar eu o pot ajuta. N-am încă soluţia, dar o voi avea. Nu-mi va lua mult.

Ofiţerii vânjoşi înaintară şi, cu blândeţe, dar inexorabil, o luară din braţele lui. Se împletici după ei când coborâră scara, cu Blythe atârnând în braţele unuia dintre poliţişti.

Van Renssaeler nu schiţase niciun gest să se apropie de ea.

— Doar puţin timp.

Tachyon plângea.

— Vă rog, daţi-mi puţin timp.

Se prăbuşi, agăţându-se de stâlpul de jos al balustradei, în timp ce poarta imobilului se închidea în spatele lor.

O mai văzuse o singură dată, după internare. Recursul la ordinul său de deportare se plimba prin tribunale şi, constatând că sentinţa definitivă se apropia, se dusese la sanatoriul privat din partea de nord a New Yorkului.

Refuzaseră să-l lase în salon. Ar fi putut să le schimbe decizia, controlându-le mintea, dar, din ziua aceea hidoasă, nu mai fusese capabil să-şi folosească puterea. Aşa că, prin micul geam din uşa grea, se uitase la o femeie pe care n-o mai cunoştea. Părul îi atârna în smocuri încâlcite în jurul feţei schimonosite, în timp ce se plimba prin încăperea foarte mică, ţinând un discurs în faţa unui public invizibil. Glasul ei era gros şi răguşit; coardele vocale îi fuseseră evident alterate de efortul constant de a păstra un ton masculin.

Incapabil să se abţină, intră în contact telepatic cu ea, dar haosul minţii ei îl aruncă înapoi valvârtej. Cel mai rău fu să surprindă, într-o infinitezimală clipire, strigătul de ajutor al lui Blythe, venit dintr-o sursă adâncă, ascunsă. Îl copleşi un sentiment de vinovăţie atât de intens, că petrecu minute în şir la baie, vomitând, de parcă ar fi putut să-şi cureţe cumva sufletul.

Cinci săptămâni mai târziu, fusese urcat la bordul unei nave cu destinaţia Liverpool.

— *Le pauvre*[16].

O femeie masivă, cu aer de matroană, însoţită de două fetiţe, stătea şi se uita la omul prăbuşit pe bancă. Scotoci în poşetă şi scoase o monedă, care căzu cu un sunet surd în cutia viorii. Apoi strânse fetiţele lângă ea şi îşi văzu de

[16] „Sărmanul” (în franceză în original) (n.tr.).

drum, iar Tachyon recuperă moneda cu două degete murdare. Nu era mult, dar avea să-şi mai cumpere încă o sticlă de vin şi încă o noapte de uitare.

Ridicându-se, închise instrumentul în cutie, îşi adună trusa medicală şi îşi vârî foaia mototolită de ziar în cămaşă. Mai târziu, pe timpul nopţii, o să-i ţină de cald. Făcu vreo doi paşi clătinaţi, apoi se opri. Străduindu-se să-şi mute ambele genţi într-o mână, scoase foaia şi mai citi pentru ultima dată titlul. Vântul rece dinspre est se întoarse, încercând să-i smulgă hârtia. Îi dădu drumul şi foaia începu să salte. El porni mai departe, fără să se oprească pentru a privi înapoi spre locul unde foaia atârna, părăsită, de picioarele de fier ale băncii. Oricât de frig era, nădăjduia că vinul îi va ţine de cald.

INTERLUDIUL ÎNTÂI

DIN „AŞI ROŞII ŞI ANI NEGRI”

ELIZABETH H. CROFTON
NEW REPUBLIC, mai 1977

Din momentul când, în 1959, a declarat în cadrul celebrului său discurs din Wheeling, Virginia de Vest, că „am aici, în mână, o listă cu cincizeci şi şapte de persoane atinse de virusul Wild Card despre care se ştie că trăiesc şi acţionează astăzi în secret în Statele Unite”, n-a mai existat niciun dubiu că senatorul Joseph R. McCarthy luase locul membrilor fără chip ai HUAC-ului ca lider al isteriei anti-Wild Card care stăpânea ţara la începutul anilor ’50.

Cu siguranţă, HUAC-ul putea să-şi revendice meritele pentru discreditarea şi distrugerea Exoticilor pentru Democraţie ai lui Archibald Holmes, Cei Patru Aşi ai anilor de glorie postbelici şi cele mai vizibile simboluri vii ale dezastrului pe care l-a adus virusul Wild Card asupra poporului (negreşit, erau zece jokeri la fiecare as, însă, asemenea negrilor, homosexualilor şi schilozilor, jokerii fuseseră oameni invizibili în toată această perioadă, ignoraţi constant de o societate care ar fi preferat ca ei să nu existe). Când Cei Patru Aşi au căzut, mulţi au crezut că circul se sfârşise. Se înşelau. Era doar începutul şi Joe McCarthy era maestrul de ceremonii.

Vânătoarea de „Aşi Roşii” pe care a provocat-o şi a condus-o nu a produs nicio victorie spectaculoasă pe măsura HUAC-ului, dar, în cele din urmă, activitatea lui a afectat mult mai mulţi oameni şi şi-a dovedit trăinicia, în timp ce triumful HUAC-ului fusese efemer. Comisia Senatorială pentru Resursele şi Iniţiativele Aşilor (SCARE) a fost înfiinţată în 1952, ca un for dedicat vânătorii de aşi conduse de McCarthy, însă a devenit, în cele din urmă, o componentă permanentă a structurii de comisii a

Senatului. Cu timpul, SCARE avea să ajungă doar o umbră a ceea ce fusese la început şi, zeci de ani mai târziu, sub preşedinţia unor oameni ca Hubert Humphrey, Joseph Montoya şi Gregg Hartmann, avea să se transforme într-un animal legislativ complet diferit, însă în epoca lui McCarthy, SCARE[17] era tot ce sugera acronimul ei. Între anii 1952 şi 1956, mai mult de două sute de bărbaţi şi femei au primit citaţii de la SCARE, adesea fără să se întemeieze pe altceva decât pe declaraţiile unor informatori anonimi cum că suspecţii manifestaseră, la un anumit moment, puteri Wild Card. Era o adevărată vânătoare de vrăjitoare modernă şi, asemenea strămoşilor lor spirituali din Salem, cei târâţi în faţa lui Tail-Gunner Joe[18] pentru păcatul de a fi aşi întâmpinau dificultăţi enorme în a-şi dovedi nevinovăţia. Cum dovedeşti că *nu poţi zbura?* Niciuna dintre victimele SCARE nu a răspuns vreodată satisfăcător la această întrebare. Şi lista neagră era mereu deschisă pentru cei a căror mărturie era considerată nesatisfăcătoare.

Destinele cele mai tragice le-au avut cei care erau într-adevăr victime ale virusului Wild Card şi îşi recunoşteau deschis puterile de aşi în faţa comisiei. Dintre aceste cazuri, niciunul n-a fost mai şocant decât cel al lui Timothy Wiggins sau Domnul Curcubeu, care a fost numele lui de scenă. „Dacă sunt un as, urăsc să văd un doiar”, i-a spus Wiggins lui McCarthy când a fost citat în 1953 şi, din acel moment, cuvântul „doiar a intrat în uz ca termen pentru un as cu puteri Wild Card banale sau inutile. Definiţia i se potrivea cu siguranţă lui Wiggins, un comediant de patruzeci şi opt de ani, dolofan şi miop, a cărui putere Wild Card consta în schimbarea culorii pielii. Aceasta îl propulsase pe înălţimile ameţitoare ale unei cariere de interpret de rangul doi în hotelurile de vacanţă mai ieftine din Catskill, unde zdrăngănea la ukulele şi cânta versiuni în falset ale unor cântece precum *Red, Red Robin, Yellow*

[17] „Frică, spaimă”, în limba engleză (n.tr.).

[18] Tail-Gunner Joe (Mitraliorul Joe), porecla senatorului Joseph R. McCarthy şi titlul unui film de televiziune din anul 1977 (n.tr.).

Rose of Texas şi *Wild Card Blues,* însoţindu-şi fiecare piesă cu combinaţiile adecvate de culori. As aici sau doiar acolo, Domnul Curcubeu n-a avut parte de îndurare de la McCarthy sau SCARE. Inclus pe lista neagră, fără să mai poată încheia niciun contract, Wiggins s-a spânzurat în apartamentul din Bronx al fiicei sale, la mai puţin de paisprezece luni de la audierea sa.

Alte victime şi-au văzut vieţile năpăstuite şi distruse în moduri aproape la fel de dramatice: incluşi pe lista neagră, pierdeau locuri de muncă şi cariere, pierdeau prieteni şi parteneri de viaţă şi, inevitabil, pierdeau custodia copiilor în urma unor divorţuri mult prea frecvente. În perioada de apogeu a investigaţiilor SCARE, au fost daţi în vileag cel puţin douăzeci şi doi de aşi (McCarthy îşi aroga adesea meritul de a fi „demascat" de două ori mai mulţi, însă punea la socoteală şi numeroase cazuri când „puterile" acuzatului fuseseră stabilite doar prin mărturii şi dovezi indirecte, fără pic de documentare), printre care criminali periculoşi, ca gospodina din Queens care levita în somn, un docher care, vârându-şi mâna într-o cadă, putea să facă apa să fiarbă în mai puţin de şapte minute, o profesoară amfibie din Philadelphia (îşi ţinuse branhiile ascunse sub haine până în ziua când s-a demascat în mod necugetat salvând un copil de la înec), şi chiar şi un burtos zarzavagiu italian care avea capacitatea uluitoare de a-şi face părul să crească prin puterea voinţei.

Amestecând atâtea cărţi de joc, SCARE dădu, inevitabil, printre doiari, de câţiva aşi veritabili, inclusiv Lawrence Hague, brokerul de bursă telepat, a cărui confesiune a produs panică pe Wall Street şi aşa-numita „femeie-panteră" din Weehawken, a cărei metamorfoză în faţa camerelor de filmat ale emisiunilor de ştiri a îngrozit publicul dintr-un capăt al ţării în celălalt. Dar chiar şi asta a pălit în faţa omului misterios prins în timp ce jefuia banca de diamante a New Yorkului, cu buzunarele pline de pietre preţioase şi de amfetamine. Acest as necunoscut dovedea reflexe de patru ori mai rapide decât ale unui om obişnuit, precum şi o forţă uluitoare şi o aparentă

imunitate la armele mici de foc. După ce a aruncat o maşină de poliţie până în celălalt capăt al străzii, trimiţând în spital o duzină de poliţişti, a fost, în cele din urmă, îmblânzit cu gaz lacrimogen. SCARE a emis imediat o citaţie, dar bărbatul neidentificat căzuse într-un somn profund, un fel de comă, înainte să poată fi adus în faţa comisiei. Spre dezgustul lui McCarthy, omul n-a putut fi trezit – până în ziua când, opt luni mai târziu, seiful lui de maximă siguranţă, cu întărituri speciale, a fost găsit gol, brusc şi misterios. Un administrator speriat jura că văzuse un bărbat trecând prin zid, însă descrierea nu se potrivea cu a prizonierului dispărut.

Cea mai durabilă realizare a lui McCarthy, dacă poate fi numită realizare, a fost aprobarea aşa-numitelor „Legi Wild Card”. Legea pentru Controlul Puterilor Exotice, intrată în vigoare în 1954, a fost prima şi stabilea că orice persoană care manifestă puteri Wild Card are obligaţia de a se înregistra imediat la administraţia federală. Neînregistrarea era pedepsită cu până la zece ani de închisoare. A urmat Legea Încorporării Speciale, care garanta Biroului de Recrutare Selectivă dreptul de a încorpora aşii în serviciul guvernului pe perioadă nedeterminată. Se mai zvoneşte şi astăzi că, la sfârşitul anilor ’50, în baza noilor legi, o serie de aşi au fost într-adevăr încorporaţi (în fel şi chip) în Armată, FBI şi Serviciile Secrete, dar cert este că toţi cei care i-au angajat au păstrau strict secrete numele, puterile şi însăşi existenţa acestor agenţi.

De fapt, doar două persoane au fost recrutate vreodată în mod transparent pe baza Legii Încorporăm Speciale, pe toată durata celor douăzeci şi doi de ani cât a fost în vigoare: Lawrence Hague, care a dispărut în serviciul guvernamental după retragerea acuzaţiilor de manipulare a bursei formulate împotriva lui, şi un as chiar mai celebru, a cărui poveste a ţinut prima pagină a ziarelor în toată ţara. David „Mesagerul” Harstein, charismaticul negociator din grupul Patru Aşi, s-a pomenit cu un ordin de încorporare la niciun an de la eliberarea sa din

închisoare, unde fusese trimis de HUAC pentru ofensă adusă Congresului. Harstein nu s-a prezentat niciodată pentru încorporare. În schimb, a dispărut total din viaţa publică la începutul anului 1955 şi nici măcar raziile dezlănţuite de FBI în toată ţara n-au reuşit să dea de urma celui pe care McCarthy însuşi îl numise „cel mai periculos alb din America”.

Legile Wild Card au fost cel mai mare triumf al lui McCarthy, însă, în mod destul de ironic, adoptarea lor a sădit sămânţa prăbuşirii lui. Când larg popularizatele măsuri au devenit, în sfârşit, legi, starea de spirit a naţiunii a părut să se schimbe. McCarthy explicase publicului întruna că legile erau necesare pentru a scăpa de aşii ascunşi care subminează naţiunea. Ei bine, răspundea acum naţiunea, legile au fost votate, problema e rezolvată şi nouă ne-a ajuns până peste cap.

În anul următor, McCarthy a introdus proiectul de Lege pentru Limitarea Bolilor Extraterestre, care ar fi impus sterilizarea obligatorie a tuturor victimelor virusului Wild Card, atât jokeri, cât şi aşi. A fost prea mult până şi pentru cei mai aprigi susţinători ai lui McCarthy. Legea a fost respinsă cu o majoritate zdrobitoare, atât în Camera Reprezentanţilor, cât şi în Senat. Într-un efort de a-şi recâştiga popularitatea, McCarthy a lansat o prost consiliată investigaţie SCARE asupra Armatei, hotărât să depisteze „aşii din vizuină” despre care se zvonea cu insistenţă că fuseseră recrutaţi în secret cu mulţi ani înainte de Legea Încorporării Speciale. Dar opinia publică s-a întors radical împotriva lui în timpul audierilor Armată – McCarthy, culminând cu un vot de blam împotriva sa în Senat.

La începutul anului 1955, mulţi credeau că McCarthy ar putea avea forţa să-i smulgă lui Eisenhower nominalizarea republicanilor pentru alegerile prezidenţiale din 1956, dar în preajma alegerilor din 1956, climatul politic se schimbase atât de mult, încât McCarthy nici măcar n-a fost luat în calcul.

În 28 aprilie 1957, a fost înregistrat la Centrul Medical

Naval din Bethesda, Maryland, un om distrus care vorbea neîncetat despre cei care, considera el, l-au trădat. În ultimele zile ale vieţii sale, susţinea că prăbuşirea lui a fost numai vina lui Harstein, că Mesagerul era pe undeva prin ţară, umblând de colo până colo şi otrăvind oamenii împotriva lui McCarthy cu sinistrul control mental extraterestru.

Joe McCarthy a murit pe 2 mai, şi naţiunea a ridicat din umeri. Cu toate acestea, moştenirea lui a supravieţuit: SCARE, Legile Wild Card, o atmosferă de teamă. Chiar dacă era pe undeva, Harstein n-a ieşit să jubileze. Ca mulţi aşi ai epocii sale, a rămas ascuns.

CĂPITANUL CATOD ŞI ASUL SECRET

Michael Cassutt

INTERIOR STRATO-JET – PUNTEA DE COMANDĂ – ZI

Motoarele HURUIE în timp ce Jokerul Lup forţează Strato-jetul într-un VIRAJ ŢIUITOR. Mâinile lui Catod sunt legate. Se aud BUBUITURI în bocaport.

MARTY: (voce din *off): Căpitane! Rămânem fără aer!*

La panoul de comandă, Jokerul Lup se întoarce şi mârâie.

JOKERUL LUP: Tu decizi, căpitane. Dă-mi codurile sau s-a terminat cu toţi cei trei amici ai tăi!

CATOD: Vei muri şi tu, Joker!

JOKERUL LUP: O să îndrept Strato-jetul către un munte şi sar cu paraşuta.

CATOD: Ştiam eu. Jokerii sunt laşi din fire.

JOKERUL LUP: Insulte, Catod. Inutile… şi prost ţintite.

Jokerul Lup îşi smulge faţa. E o mască, desigur. Sub ea… faţa îngâmfată, cu mustaţă, a lui ROWAN MERCADO, duşmanul de moarte takisan al lui Catod.

CATOD: Mercado! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Karl von Kampen închise manuscrisul şi îl aşeză cu faţa în jos pe birou. Era devreme, într-o dimineaţă de luni din

august 1956. Dincolo de birourile Studioului Republic al *Căpitanului Catod* – aproape de munţii Santa Monica din valea San Fernando – temperatura se apropia deja de 32 de grade şi avea să sară de 37. Un zgomotos aparat de aer condiţionat promitea mai multă răcoare decât oferea.

Şi totuşi, în biroul său de pe colţ, Karl simţi un frison.

Un scenariu *Catod* nu trebuia neapărat să se ridice la nivelul lui *Macbeth.* Nu trebuia să aibă măreţia conceptuală a lui H.G. Wells. Nu trebuia să fie la fel de palpitant ca *Panterele mărilor.*

Dar vechiul gag cu ticălosul mascat? Ce avea în cap Willy Ley?

Karl se ridică din scaunul lui şi se întinse, nu doar ca să reducă tensiunea crescândă, ci pur şi simplu ca să schimbe geometria spaţiului care îl înconjura. Biroul lui era sobru şi ordonat, aşa cum, spera el, era şi peisajul său mental: un birou simplu şi un scaun, o maşină de scris la care îşi redacta primele memorii, un dulap înţesat de manuscrise pentru şase săptămâni de *Căpitan Catod,* nici mai mult, nici mai puţin.

Karl era un om mărunt, cu părul blond-alburiu şi ochii albaştri, un specimen arian perfect, chiar dacă nu îl recomandau umerii rotunzi – nu fusese niciodată câtuşi de puţin atletic – sau, şi mai puţin, şchiopătatul său, moştenirea unei răni căpătate în război, în timpul unui raid aerian asupra bazei de la Peenemünde.

Se simţi uşurat când auzi ţârâitul telefonului. Era asistenta lui, Abigail.

— Au sunat din platou, spuse ea, şi Karl cunoştea mesajul înainte să audă continuarea. Brant întârzie din nou.

Brant Brewer. Însuşi Căpitanul Catod.

Luându-şi una dintre multele perechi de ochelari de soare din sertar, Karl ieşi din birou şi se proţăpi lângă Abigail înainte ca ea să pună receptorul în furcă.

— Ia legătura cu Saul Greene şi spune-i că domnul von Kampen e nemulţumit.

Greene era agentul lui Brewer. Karl ştia că telefonul

avea să fie un demers inutil: agenţii sunt mereu de partea clienţilor. Dar poate că nu strica un avertisment care să-l motiveze pe Brewer.

— Domnul von Kampen va fi şi mai nemulţumit să afle că Harold Dann de la Kellogg's va fi pe platou la ora nouă.

Dann era responsabilul comercial pentru Kellogg's, compania producătoare de cereale care încerca să devină sponsor unic al lui *Catod,* o mişcare ce promitea să dubleze bugetul senei… şi să-l îmbogăţească pe Karl.

— Întârzie-l, spuse Karl.

Furios până în pragul violenţei, smulse ediţia de dimineaţă a ziarului *Herald Tribune* de pe biroul lui Abigail. Ochii îi căzură imediat pe articolul de pe prima pagină despre un corp pietrificat găsit lângă Observatorul Griffith.

— Ah, Asasinul Meduza a lovit din nou.

Seria de crime oribile începuse cu trei luni în urmă. Toţi jokerii fuseseră pietrificaţi.

— Şi soarele a răsărit şi în această dimineaţă, adăugă Karl.

— Karl, eşti răutăcios.

— Cuvântul corect este „cinic”.

Îl amuza să susţină că stăpânea engleza mai bine decât Abigail, care era şi licenţiată la un colegiu de pe Coasta de Est.

— Am spus „răutăcios” şi nu dau înapoi.

Abigail avea douăzeci şi cinci de ani, era suplă, brunetă, uşor de imaginat în postura de unică jurnalistă într-o redacţie plină de bărbaţi sarcastici. Lui Karl îi plăcea vocea ei, după cum îi plăcea şi nonşalanţa reconfortantă cu care sfida convenţiile unei relaţii profesionale, ca de pildă cea care îi interzice unei secretare să i se adreseze şefului pe numele mic.

Singurul lucru care deosebeşte această nouă serie de celelalte crime îndreptate împotriva jokerilor este că victimele nu sunt tinere femei, ci bărbaţi.

— Actori, pun pariu, spuse Karl pe un ton ursuz, ucişi de producătorii lor.

Îşi lua rămas-bun de la Abigail cu un zâmbet şi îşi puse ochelarii de soare.

— Cum ai zis… răutăcios! adăugă el.

Karl era nedrept cu sine. Deşi avea un umor mai gros, tipic nemţesc, înăsprit de experienţele brutale de război, manifesta empatie faţă de oricine avea o slăbiciune, faţă de oricine era vulnerabil.

Pentru oricine ascundea o putere Wild Card. Avea şi un nume pentru a lui: *fokus,* scris cu ortografie germană. Fokusul îi oferea darul unei vederi îmbunătăţite, capacitatea de a-şi focaliza privirea pe şi adesea prin orice obiect din câmpul lui vizual. Nu era doar o înzestrare fizică; era, de fapt, o stare mentală – un moment când timpul se dilata.

O putere pe care încă se lupta s-o controleze.

În timp ce traversa asfaltul fierbinte, o simplă privire către munţii ce se înălţau în nordul văii declanşă fokusul. Brusc, îndepărtatul munte Wilson îi apăru în prim plan, cu observatorul şi cu colecţia lui de turnuri de transmisie radio-TV.

Clipi încă o dată şi văzu cupola albă a uriaşului reflector de doi metri şi jumătate… cu vopseaua scorojindu-se. Clipi din nou: tururile postului de radio KNX… cu una dintre luminile roşii de siguranţă stinsă.

Simţea o satisfacţie aproape sexuală când îşi activa fokusul. Trebuia să rămână un secret, desigur, o concesie uşoară, de vreme ce fokusul necesita şi anumite condiţii speciale, ca de pildă un obiectiv tentant, apropiat sau îndepărtat.

Nu această putere Wild Card îl scotea în evidenţă pe Karl, cu excepţia unui singur aspect: când străluceau, ochii lui erau roşii, nu albaştri. De aici ochelarii de soare, mereu la îndemână, indiferent cât de des i se spunea, mai în glumă, mai în serios, că face pe sofisticatul.

Ochelarii erau semnul distinctiv al lui Karl von Kampen, la fel de definitoriu ca accentul lui german. Uneori, se întreba care handicap era mai mare în Hollywoodul anului

1956: să fii un as sau să fi lucrat pentru Hitler?

Când intră în studioul de înregistrări, se simţi ca şi cum ar fi păşit într-o peşteră întunecoasă, îmbietoare. Pentru o clipă, Karl putea uita de grija constantă a banilor, de presiunea şefului său, Frederick Ziv.

Putea să-şi scoată ochelarii.

Primul care observă prezenţa lui Karl fu Eugene Olkewitz, un actor dolofan, beat mai tot timpul, care îl interpreta pe Turk, jokerul cu faţă de câine, aghiotantul Căpitanului Catod.

— Iată-l pe Führer! *Wie gehts?*[19] întrebă el, bătându-l pe Karl pe spate.

— Asta am venit să aflu.

Karl nu-l simpatiza pe Olkewitz. Spre deosebire de Brewer, Eugene era un profesionist desăvârşit. Mereu punctual, nu-şi neglija obligaţiile şi nu-şi uita niciodată replicile, însă îşi lua rolul secundar mult prea în serios, iar costumiera spunea că adesea îşi ducea acasă masca de câine. Susţinea că-i place să intre în pielea personajului când repeta, dar…

— Am reuşit să ne descurcăm fără Brant la prima scenă, anunţă Olkewitz. Am filmat partea noastră, aşa-i, păpuşică?

„Păpuşica” era „Nora”, interpretată de actriţa Dotty Doyle, minunăţia statuară cu ochi albaştri, ale cărei picioare magnifice erau constant etalate în uniforma Strato-jetului. Karl îşi propuse să nu uite să-l felicite pe creatorul costumelor, care înţelesese, pesemne, că într-un program pentru copii puteau fi trecute cu vederea fuste de lungimi care ar fi fost considerate scandaloase într-o serie destinată adulţilor.

— Nu sunt păpuşica ta, Gene.

Dotty nici măcar nu i se adresă direct, ci se postă în faţa lui Karl.

— Şi nu putem să facem nimic aşa, adăugă ea.

Tipic Dotty – informată, calmă, eficientă, genul de

[19] „Ce mai faci? Cum merge treaba?” (în germană în original) (n.tr.).

prinţesă nordică. Părinţii lui Karl ar fi primit-o cu braţele deschise ca soţie pentru fiul lor.

Karl ocoli decorurile din partea din faţă a platoului. Luminile fuseseră stinse, iar maşiniştii îndepărtau panoul de comandă al Strato-jetului lui Catod.

— Dotty are dreptate, Karl, interveni Marshall Korshak, hărţuitul regizor. Restul zilei e numai pentru Catod.

Korshak era agitat şi atunci când lucrurile mergeau strună. Ajunsese la *Catod* după ce lucrase la *Hopalong Cassidy.* Karl se forţă să-i zâmbească.

— Ar putea fi şi mai rău, Marshall. Am putea avea cai.

— Caii sunt mereu prezenţi când ai nevoie de ei. Sau îi înlocuieşti şi nimeni nu observă diferenţa.

În acel moment, un asistent de producţie se precipită pe lângă ei.

— A sosit! dădu el de veste.

Îşi văzu mai departe de drum, ca să nu devină o victimă colaterală a exploziei ce se anunţa. Acelaşi instinct de autoconservare îl îndemnă pe Korshak să anunţe că trebuie să meargă la toaletă.

Karl se oţeli pentru confruntare. Dar, când ochii i se adaptară la schimbarea bruscă de lumină, observă că persoana care sosise nu era Brant Brewer, Căpitanul Catod. Era Harold Dann de la Kellogg’s.

Dann se apropia de patruzeci de ani, era negricios, robust, cu un început de chelie. Şi avea cei mai albi dinţi pe care îi văzuse Karl vreodată la orice fiinţă umană care nu era actor. Zâmbea, de altfel, la fiecare propoziţie pe care o rostea… de parcă ar fi fost plătit pe secundă de alb orbitor.

Le fu prezentat lui Olkewitz şi lui Dotty. Dann făcu ochii mari când privirea i se opri la partenera lui Catod.

— Mă gândesc că ar trebui să te punem pe *tine* pe cutia de cereale.

— Dacă picioarele şi ţâţele vând fulgi de porumb, de ce nu?

Înainte ca băşcălia să meargă prea departe, Karl auzi o voce.

— Ce-i cu voi, oameni buni? Nu ştiţi că avem de făcut o nemuritoare serie de televiziune?

Brant Brewer, cunoscut milioanelor de tineri americani drept Căpitanul Catod, spaima takisienilor şi a mârşavilor aliaţi ai acestora, jokerii, ieşi cu paşi mari din umbră şi se postă în mijlocul studioului, cu mâinile în şolduri – întruchiparea forţei, a justiţiei şi a valorilor americane. Era îmbrăcat în costumul lui mulat, bleumarin, împodobit cu litera C şi un fulger. De fiecare dată când îşi vedea Căpitanul, Karl, oricât de furios ar fi fost, îşi dorea să aibă capacitatea de a difuza color.

Asta, sau capacitatea de a arunca săgeţi explozive din ochii săi fokusaţi.

— Brant, ai întârziat două ore.

— Fata de la machiaj nu m-a lăsat să ies din rulotă.

Zâmbetul lui Brewer era la fel de orbitor ca al lui Dann, însă perfect natural. Karl nu se îndoia că fata de la machiaj era înnebunită după renumitul actor – majoritatea femeilor din echipa erau şi, fără îndoială, unii dintre bărbaţi.

— Întârzii cu orele din două în două zile şi asta ne ucide.

— Reuşim să filmăm scenele, Karl.

— Nu, *ocolim* apariţiile tale ca să reuşim să filmăm scenele. Şi nu sunt niciodată atât de bune cum ar putea fi.

Brewer flutură scenariul.

— Cum poate fi bun aşa ceva? Sunt un bărbat în salopetă care joacă feste unor idioţi mascaţi. Nu pot să-i împuşc. Nu pot să-i arunc din Strato-jet. Singurul lucru pe care pot să-l fac e să-i ocărăsc şi să le spun să-şi mănânce spanacul.

Înflăcărându-se, Brewer trecuse la accentul lui francez de Louisiana, în timp ce al lui Karl devenea mai teuton. Era de mirare că se şi înţelegeau.

— Publicul nostru e alcătuit din copii. Văd destulă violenţă în viaţa lor reală.

— Copiilor nu le place baliga de cal. *Tu* chiar citeşti scenariile, Karl?

Expresia lui Brant trecu de la sfidare la compasiune.

— Lasă deoparte… simplificările dramatice. Dar oare

copiilor Americii le plac aceste figuri de aşi şi de jokeri? Crezi că e mai bine să-i pui lui Gene Olkewitz o mască decât să distribui un adevărat…

— Încetează!

Karl îşi dădea seama că Brewer schimba subiectul, ca întotdeauna, de la propriile greşeli la laşitatea Hollywoodului în legătură cu cei atinşi de virusul Wild Card.

— Ştii că nu putem folosi jokeri adevăraţi. De câte ori trebuie să discutăm asta? Seria e bine concepută. Faci parte din ea sau nu. Continuă să întârzii la filmări şi vei fi dat afară.

— Vrei să intri în istorie drept omul care l-a concediat pe Căpitanul Catod?

Karl atinse cu degetele pieptul costumului lui Catod.

— Căpitanul Catod e oricine poartă acest costum!

Atunci expresia lui Brewer se schimbă din nou, radiind căldură şi prietenie eternă.

— Tu eşti şeful.

Îşi roti privirea, căutând parcă aliaţi, şi dădu cu ochii de Korshak.

— Facem televiziune aici sau ce?

Karl era încă atât de tulburat de această confruntare, încât îi luă o clipă să-şi dea seama că în spatele lui cineva bătea din palme… Dann.

— Stai pe o mină de aur aici, domnule von Kampen.

— Seria merge bine.

— Şi ar trebui să continue să meargă bine, dar bănetul n-o să vină de la ochii tineri care stau lipiţi de televizor în fiecare după-amiază. Va veni de la ceea ce copiii îi forţează pe părinţii lor să le cumpere. Reviste cu Căpitanul Catod, jucării… pijamale, căşti, machete Strato-jetului, figurine.

— Şi cereale pentru micul dejun.

— Ai face bine să-ţi ţii sub control actorul.

Nu zâmbea.

Înainte să poată lua orice măsuri, Karl se văzu nevoit să îndure o sesiune de montaj de sunet pentru cele cinci

episoade ale lui *Catod* din săptămâna următoare.

Termenul montaj de sunet era o exagerare, desigur. Fiecare semnal muzical era din dotare, deja înregistrat. Inserarea era mecanică… fiecare apariţie a unui personaj ticălos sau fiecare fals punct culminant era însoţit de aceeaşi notă melodramatică. Pentru Karl, repetiţiile erau ca muşcăturile de insecte: mici, dar frecvente şi sâcâitoare.

Când ieşi din sala de montaj, dădu cu ochii de omul de care avea nevoie.

— Jack!

Jack Braun, vestitul As Iuda, mai recent starul din *Tarzan, omul maimuţelor* al televiziunii Ziv, afişa un bronz imposibil şi un aer bizar de tânăr în pantalonii lui kaki de postav şi cămaşă albă. Factorul lui Wild Card, desigur.

— Bună, Karl. Ce-ţi face Căpitanul?

Zâmbetul afectat al lui Braun îi spunea că ştia totul despre absenţele lui Brant. Ei bine, Braun avea încă prieteni peste tot prin studioul Republic.

— Tocmai despre el vreau să vorbesc cu tine, Jack.

Ochii lui Braun se îngustară.

— Ai fi nebun să-mi dai mie rolul, Karl. „A” e la „as” încă e o literă a stigmatului, ca să vorbim în metafore.

— Ştiu asta. Ar fi prea scump şi prea riscant să redistribui rolul acum. Vreau să ştiu de ce nu reuşeşte Brant Brewer să ajungă la timp în studio.

— Sunt prea ocupat cu *Tarzan* ca să urmăresc ce face.

— Eşti conectat la tot ce se întâmplă aici.

— Pentru că este singurul mod de a supravieţui! Ţi-o spune un om care a învăţat asta pe pielea lui.

— Atunci învaţă-mă şi pe mine.

— Te descurci bine şi singur.

Karl îşi încrucişă tacticos braţele. Avea suficientă experienţă cu actorii ca să-şi dea seama când joacă teatru. Spectacolul de azi era Jack Braun, maşinist îndărătnic de Hollywood”.

Nu durã mult. Braun scoase o carte de vizită.

— Bine, tipul de care ai nevoie se numeşte Edison Hill. Îl

găseşti aici în fiecare după-masă, după ora două.

Karl citi adresa de pe spatele cărţii de vizită:

— „Menajeria”, Debarcaderul Santa Monica. Acest Hill e vreun beţiv ori vreun poponar?

Se ştia că debarcaderul era un loc frecventat de homosexuali şi cuibul preferat al micii comunităţi de jokeri a oraşului.

— Nici una, nici alta, din câte ştiu. N-o să-ţi dea un pumn în nas dacă-l inviţi la un pahar, dar în principal e doar un tip care ştie lucruri sau ştie cum să le afle. „Menajeria” e un fel de birou al lui.

Când îl întâlnea pe Braun, Karl simţea nevoia să-i spună că era şi el un as… şi de fiecare dată îşi dădea repede seama de inutilitatea unui astfel de gest.

— Ştii Jack, nu peste mult timp, toată această… nebunie va lua sfârşit. Ar trebui să ţinem aproape.

Braun zâmbi cu o sinceră căldură şi cu scepticismul celui care ştie el ce ştie.

— Ar fi grozav să credem asta, nu-i aşa?

Nu lipsi mult să rateze Menajeria. Era la jumătatea drumului, înghesuită lângă infamul carusel al Debarcaderului Santa Monica şi înconjurată de jocuri de bâlci, tarabe cu mâncare şi spectacole groteşti, aproape toate deţinute şi gestionate de jokeri. Interiorul localului, întunecos şi îngrămădit, mirosea a bere răsuflată şi a rumeguş vechi. O femeie joker îşi dădea sufletul pe o scenă minusculă, săltându-şi ciucurii brasierei cu paiete şi agitându-şi posteriorul în ritmul muzicii.

— Vin aici de mulţi ani, spuse Hill. Am o slăbiciune pentru frumuseţea fără artificii.

Era zvelt, destul de înalt, arătos pentru un rol secundar într-un film de categorie B, cu tot cu mustaţa lui gen Dick Powell. După accent, părea să fi crescut undeva la est de Los Angeles.

— Sunt aici unii oameni… uluitori, spuse Karl.

— Cu timpul pot ajunge să-ţi placă, zise Hill.

Era după-masă devreme, o perioadă moartă pentru orice

local şi Menajeria era aproape goală. Oricum, dansatoarea de pe scenă era o frumuseţe autentică, după orice standarde, dar, când îşi scoase sutienul, Karl văzu că avea guri în loc de sfârcuri. Nu voia nici să-şi imagineze ce-ar putea ascunde mai jos.

— Cu ce te ocupi când nu faci asta? îl întrebă pe Hill, mai mult ca să-l evalueze decât din politeţe.

— Se poate spune că sunt o nălucă, răspunse Hill. Scriitor-fantomă. Scriu la comandă memorii, discursuri. Una, alta. Câteva povestiri poliţiste pentru revistele de duzină.

— O viaţă bună?

— Unele dintre povestirile pentru reviste sunt destul de bine plătite. Dar înainte de război am fost în Marină. Mi-au găsit o pată pe plămân şi m-au trimis pe uscat.

— N-ai reintrat în serviciul activ în timpul războiului?

— Am încercat şi iar am încercat. Nu voiau să mă ia.

Hill puse jos paharul şi îşi împreună degetele.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Karl îi povesti pe scurt problemele sale cu Brant Brewer.

— Crezi că e un roşu? întrebă Hill.

— Mă îndoiesc.

Karl cunoştea comunişti adevăraţi de Hollywood. Brant Brewer nu avea nimic în comun cu ei.

— Homo?

Karl desfăcu braţele.

— Ce să zic, *este* actor, spuse el sugerând că homosexualitatea era oricând o posibilitate în lumea artiştilor.

— Bun. Rămâne să ne mai gândim la asta.

Hill aruncă o privire în stânga şi-n dreapta, mimând un aer nonşalant. Când vorbea, Karl abia auzea ce spune.

— Mai rămâne factorul Wild Card, şopti Hill.

— Nu există semne, dar…

— Tariful meu este de douăzeci de dolari pe zi, plus cheltuieli. Patruzeci în avans. În mod normal ar fi jumătate din suma asta, dar când cazul implică persoane Wild Card…

Hill făcu semn către obişnuiţii localului.

— Bine.

Karl scoase cu grijă patru bancnote de zece.

— Vei primi un raport complet. Unde locuieşte Brewer, cum îşi petrece timpul, ce face… şi cu cine. Dacă n-o să-ţi fie pe plac conţinutul, măcar o să-mi apreciezi stilul.

Conveniră să se întâlnească a doua zi dimineaţă, la opt, în cafeneaua de pe Franklin, colţ cu Western. Dacă Hill voia să-l contacteze pe Karl de urgenţă, trebuia să sune la birou şi să se prezinte drept domnul Edwards. Dacă, la rândul lui, Karl, avea nevoie de Hill, trebuia să îi lase un mesaj vocal.

Hill îşi luă pălăria, se ridică de pe taburet, apoi îşi aranjă manşetele, gulerul şi borul de fetru. La plecare, îl salută pe Karl milităreşte, cu două degete duse la frunte.

Munca de producţie se încheie la şapte seara, cu o oră mai târziu decât era programat – echipa intrase în prelungiri, graţie întârzierii lui Brewer. Dar, cum domnul Dann de la Kellogg’s putea să apară oricând de după orice colţ, Karl alese să evite o nouă scenă în prezenţa lui şi îi ceru lui Abigail să-i cheme un taxi.

Locuia într-o vilă duplex pe colinele de deasupra Hollywoodului. Proprietara era o actriţă de film mut pe nume Estelle Blair, forţată să se retragă odată cu introducerea sonorului şi scoasă din circuit pentru totdeauna din pricina virusului Wild Card, care făcuse din ea o femeie invizibilă – o fantomă cu voce juvenilă, o prezenţă fără corp, detectabilă doar prin halat şi papuci.

Karl văzuse o fotografie a lui Estelle din epoca filmului mut. Blondă, cu picioare lungi şi buze senzuale, fusese prototipul zeiţei emancipate a anilor ’20. Se întreba cum arăta acum, la cincizeci de ani.

Oare *ea* ştia măcar?

Era cunoscută ca o persoană dificilă… mai puţin când era vorba de Karl. Ea, sau mai degrabă capotul ei, îl întâmpină când coborî din taxi.

— Munceşti prea mult, spuse femeia. Ai cinat?

— Da, la studio.

Avu grijă să-i spună asta, chiar dacă nu era adevărat. Nu voia să se vadă obligat să accepte o invitaţie la cină şi să caute răspunsul la eterna întrebare: în ce loc anume devenea invizibilă o bucăţică de mâncare vizibilă, când o înghiţea Estelle.

Karl îşi primi corespondenţa, luând-o practic din aer, şi intră în casă.

Aici decorul era la fel de spartan ca în biroul lui Karl de la studio. O canapea, o masă scundă, mai multe scaune. Dormitorul de alături era tot auster, la fel şi bucătăria.

În afară de faptul că folosea taxiul de două ori pe zi, singura concesie pe care o făcea Karl statutului său de producător era cel mai mare televizor de pe piaţă, un Zenith X2552, cu diagonala de 43 de centimetri, dotat cu consolă. Avea grijă să urmărească montajul final al lui *Catode* pe un ecran de aceeaşi dimensiune sau chiar mai mic, aşa cum avea să-l vadă publicul.

De obicei Karl pornea Zenithul în clipa când intra în casă... Nu era doar cutia cu ajutorul căreia îşi câştiga existenţa, îi devenise acum tovarăş în cele mai multe nopţi.

Dar înainte să apuce să aprindă televizorul, văzu printre scrisori una de la Herb Cranston. Fostul şef de operaţiuni de la baza White Sands – primul om care se întâlnise faţă în faţă cu dr. Tachyon – era în oraş în seara aceea şi îi propunea să ia cina la Musso’s, la ora opt.

Karl se uită la ceas. Opt şi jumătate, dar Musso’s era la o aruncătură de băţ.

Chemă un taxi.

— A, iată-l pe Herr Kampen!

Karl intrase în Musso’s pe uşa din spate şi scrutase restaurantul în căutarea lui Herb Cranston, un demers complicat, având în vedere separeurile. Inginerul aerospaţial stătea la tejghea, având în faţă resturile unei aparent consistente bucăţi de carne. Şi un coctail... sau trei.

— Abia acum am citit mesajul tău.

— Ai mâncat?

— Da.

— Bine, atunci, oricât mi-ar plăcea atmosfera de aici, am auzit foarte multe despre jokerii din Santa Monica.

— Ar trebui să-i pună o inscripţie: *Jokerland.*

Lui Karl îi trebuiră multe secunde până să-şi dea seama că Herb Cranston era interesat să viziteze efectiv debarcaderul şi să testeze latura obscură a vieţii jokerilor. În mod normal, Karl ar fi dat înapoi, atât din ignoranţă, cât şi din dezgust. Fusese la debarcader de câteva ori şi îi era de ajuns. Prostituate joker dându-se în carusel şi acostând trecătorii. Feţe înfricoşătoare în spatele tarabelor, vânzând suvenire ieftine şi mâncăruri prăjite. Bătăi cu cuţitele între găştile de jokeri. Diformitate, disperare şi droguri amestecate cu mirosul de apă sărată, grăsime şi peşte în putrefacţie.

Dar în seara aceasta existau doi factori diferiţi. Voia neapărat să stea de vorbă cu Cranston… şi ştia un club de jokeri.

Era ciudat să vizitezi un loc ca Menajeria de două ori în viaţă, mai ales în aceeaşi zi.

Debarcaderul Santa Monica părea mai fermecător pe înserat, cu luminile lui colorate şi muzica răsunând dinspre carusel. O mulţime de oameni normali erau amestecaţi cu jokeri, mâncând îngheţată şi hotdogi în timp ce se plimbau printre jocuri, taverne şi reprezentaţii groteşti.

În interiorul Menajeriei, dansatoarele joker erau cumva mai atrăgătoare sau poate doar mai diverse şi mai numeroase.

— Asta dă un nou sens expresiei „dansatoare exotică, spuse Cranston.

Îi plăceau jocurile de cuvinte. Pe vremea când se aflau la White Sands, engleza lui Karl era prea rudimentară ca să le înţeleagă. Nu mai avea această scuză.

Era şi destul de multă lume pentru o seară din mijlocul săptămânii. Sau cel puţin aşa presupunea Karl; debarcaderul şi viaţa de noapte a acestuia nu erau

specialitatea lui.

În timp ce un trio de dansatoare evolua pe scenă – îşi ziceau American Girls şi erau una roşie, una albă şi una albastră, sub costumele lor cu modelul steagului –, o spectaculoasă femeie-pisică, cu blană tărcată şi coada arcuită, se aşeză la masă lângă Karl şi Cranston.

— Doriţi companie?

Cranston îi făcu semn să plece şi trecu la discuţii serioase.

— Lucrurile încep în sfârşit să se mişte la Tomlin.

— Încă încerci să desluşeşti secretele lui Tachyon? Ingineria inversă a unei nave takisiene?

— La naiba, nu! Cei de la Wright Field n-au altceva mai bun de făcut… Să-şi piardă ei vremea!

Încurajat de alcool şi ca să se facă auzit peste hărmălaie, Cranston striga efectiv. Apoi, jenat, continuă cu glas mai scăzut.

— Karl, am început iarăşi să ne facem propriile proiecte… şi să croim metal. Stai cu ochii pe cer. Curând o să vezi un obiect zburător făcut pe Pământ.

Mai luă o înghiţitură şi zâmbi.

— Întocmai ca micul tău Strato-jet.

— Felicitări!

— Unii dintre prietenii noştri de la White Sands sunt cu noi. Chilar şi Willy Ley.

Ley părăsise Germania înainte de război şi începuse să scrie articole cu dezvăluiri despre rachete – motiv pentru care îl contactase Karl pentru *Catod.*

— Omul de care avem cu adevărat nevoie eşti tu. Tu ai fost cel mai promiţător din gaşca noastră.

— Prietene, pe cât eşti de beat, pe atât eşti de confuz. Din „gaşcă” făceau parte von Baun, Rudolf, Dornberger, atâţia alţii…

— Nu mă refeream la realizări. Ştim că direct de pe băncile şcolii ai ajuns la Peenemünde. Şi, la naiba, niciunul dintre noi nu s-a remarcat la White Sands, nu după ce şi-a făcut apariţia *Baby.*

Cranston, von Braun şi câţiva foşti ingineri nazişti

primiseră ordin să-l întâmpine pe Tachyon după ce nava lui takisiană în formă de scoică a aterizat la White Sands. Însă Karl şi ceilalţi fuseseră ţinuţi deoparte, ocupaţi cu calistenii, nesfârşite rapoarte şi lecţii de engleză.

— Willy te-a îndemnat să faci asta?

Cranston ridică din umeri.

— Pur simplu a spus că ar trebui să te întrebăm.

— N-ar fi trebuit s-o facă fără să-mi spună.

— Atunci n-aş mai fi putut să te surprind! mustăci Cranston.

Era destul de beat ca să înceapă să devină sentimental. Karl şi-l amintea ca pe un mare băutor.

— Amândoi, atât de norocoşi, continuă Cranston. Virusul nu ne-a afectat…

— Da.

Pe Karl von Kampen virusul îl afectase, desigur. În 1947, îl urmase pe Walter Dornberger la Bell Aircraft, în Buffalo, unde se împotmolise în sarcina plicticoasă de a proiecta un bombardier care probabil nu avea să fie construit niciodată, când brusc contractase ceea ce credea – spera – că era o gripă. După zile de febră şi delir îşi revenise şi descoperise că vederea i se modificase. Miop înainte până pe punctul de a orbi, acum vedea până la un nivel aproape microscopic sau la nivelul celor mai performante telescoape. Avea fokus.

Exista şi un efect secundar: timp de multe minute după fokus, ochii lui Karl aveau o demonică strălucire roşie. La început crezuse că era un efect temporar, dar, după vreo două săptămâni, în timp ce se căznea să-şi stăpânească noul „talent”, îşi dăduse seama că era probabil permanent, un semn al condiţiei sale de as. Atunci începuse să poarte ochelari fumurii.

Urându-şi munca la Bell, urând Buffalo şi mai mult, Karl a decis să-şi îndeplinească visul de-o viaţă. I-a scris celebrului regizor Fritz Lang, om care realizase primul film cu rachete din lume, *Femeia de pe Lună.* Lang era prieten cu Dornberger şi avea o slăbiciune pentru constructorii germani de rachete daţi la o parte, cum era Karl von

Kampen. Regizorul s-a oferit să-l ajute, dacă va veni vreodată la Los Angeles…

Împachetându-şi toate lucrurile, Karl se mutase la Hollywood în săptămâna următoare. Acolo, fokusul lui l-a ajutat să devină un sprijin valoros al oricărei echipe de filmare. Se ridicase de la asistent la operator, regizor de imagine şi apoi producător al seriei *Catode.*

Înainte să poată estima efectul minciunii sale asupra lui Cranston, femeia-pisică reveni.

— Ne simţim mai prietenoşi acum, că ne-am făcut încălzirea? întrebă ea, strecurându-se înapoi în poala lui.

Cranston păru mai receptiv.

— Eşti foarte stăruitoare, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta. E un cuvânt îngrozitor de mare.

Muşcă în joacă urechea lui Cranston, spre mult prea evidenta plăcere a inginerului.

— Şi îmi plac lucrurile mari, adăugă ea.

Karl descoperi că-i plăceau şi lui giumbuşlucurile femeii-pisică. Ea îi remarcă interesul.

— Eşti prea drăgălaş să fii singur, frumosule. Ai vrea să cunoşti pe cineva de aici?

— Nu, deocamdată, mulţumesc.

Fata joker toarse printre râsete.

— Ah, eşti sfios. Cu ce vă ocupaţi voi doi, apropo?

— El e inginer aerospaţial, spuse Karl, încercând să direcţioneze atenţia femeii-pisică înapoi spre Cranston.

— Karl, aici de faţă, e producătorul *Căpitanului Catod,* spuse şi Cranston, ca să nu se lase mai prejos.

Lui Karl îi venea să-l omoare. Una era să dai o raită printr-un club de jokeri, cu totul altceva era să fii recunoscut. În orice caz femeia-pisică păru încântată.

— Atunci îi cunoşti pe Brant şi pe Gene!

— Destul de bine, răspunse Karl, încercând să-şi ascundă surpriza. Tu?

— Bineînţeles! Gene zicea că o să încerce să-mi găsească un rol! Turk are nevoie de o prietenă, nu crezi? Câini şi pisici, copiilor o să le placă. Şi gândeşte-te ce

economie de machiaj ai face! adăugă ea râzând gutural. Fac asta doar ca să-mi plătesc chiria, ştii. De fapt sunt actriţă.

Fireşte că era. Karl cunoştea acest gen de actriţe. Erau tot mai căutate pe piaţă filmele porno cu jokeri, din câte auzise.

— Nu ştiam că sunt de-ai casei, zise Karl. Cât de des vin aici?

Se fokusă pe faţa ei felină… observă picăturile sclipitoare de transpiraţie în mustăţi… o sprânceană ridicată… gura uşor deschisă. La un om normal, acestea ar fi fost semne clare de ezitare.

Sau de teamă.

Femeia-pisică spusese prea multe şi dintr-odată părea să-şi dea seama de asta.

— Nu le-aş spune obişnuiţi ai casei. Sunt doar… nişte tipi pe care i-am cunoscut. Scuzaţi-mă.

Se ridică din poala lui Cranston.

Inginerul nu părea foarte supărat s-o vadă plecând.

— Avem un drum lung de făcut înapoi la Mojave.

— În starea asta, ai avea noroc să ajungi la Lankershim.

Karl îl ajută pe Cranston să ajungă până la capătul debarcaderului, unde aştepta un şir de taxiuri. Îi ceru taximetristului să-l lase pe fostul lui coleg la Hotelul Roosevelt, apoi s-o ia pe bulevardul Hollywood, spre Gower. De acolo, Karl porni pe jos. Avea de parcurs mai puţin de doi kilometri de la Gower la Scenic, apoi câteva străzi spre est, până la Beachwood. Avea nevoie de timp să-şi limpezească mintea de aburii alcoolului. De timp să gândească.

Putea să-şi continue viaţa aşa… producând mecanic episoadele unui serial de televiziune pentru copii, până la moarte. Încă unul şi încă unul. Până murea. Sau, mai rău decât moartea, până ieşea din modă. Putea să-şi vândă partea din *Catod* către Kellogg's şi să trăiască toată viaţa din banii obţinuţi. Gata cu poveştile stupide despre aşi trădători păcăliţi de un idiot în costum albastru.

Sau putea să accepte oferta lui Cranston şi să revină la

munca vieţii lui.

Dar nu putea face nimic din toate acestea până nu rezolva problema Brant Brewer.

Vedeta lui îşi petrecea timpul într-o tavernă de jokeri. Ceea ce putea explica numărul din ce în ce mai mare de dimineţi în care dormea până târziu. Dar ce făcea Gene Olkewitz cu el? Din câte ştia Karl, cei doi erau simpli colegi de platou.

Iar Olkewitz nu întârzia…

La intersecţia dintre străzile Gower şi Franklin, se opri la un telefon public. Lăsă un mesaj urgent pentru Edison Hill.

A doua zi dimineaţă, la opt şi jumătate, Karl stătea la cafeneaua de la intersecţia străzilor Franklin şi Western. Încurajat de plimbarea din noaptea precedentă – şi contând pe faptul că soarele şi mişcarea îi vor alunga mahmureala –, Karl venise pe jos, dornic să audă ce aflase Edison Hill.

Dar Edison Hill nu venise.

Singurul lucru pe care putea să-l facă era să aştepte şi să citească în *Herald* ultimele ştiri despre Asasinul Meduza. Şapte asemenea crime avuseseră loc în ultimele douăzeci de luni. Toate victimele, bărbaţi. Toţi, jokeri între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani. Niciunul dintre ei nu era victima evidentă: nu erau vagabonzi, toxicomani sau băieţi de companie. Erau cu toţii cetăţeni respectabili, pe cât de respectabil putea spera un joker să fie vreodată: veterani, avocaţi, contabili, funcţionari, mecanici, un bărbat care conducea o staţie de benzină în Glendale, chiar şi un fost pompier şi vreo doi foşti profesori care îşi pierduseră locul de muncă atunci când şi-au dat cărţile pe faţă. (Niciun părinte nu voia jokeri pe lângă copiii lor.)

Nimic din toate acestea nu era de interes imediat pentru Karl. Pe el îl interesa chipeşul, fermecătorul, misteriosul Brant Brewer… omul care avea cheile spre viitorul său.

La ora nouă renunţă să mai aştepte. Lăsă un dolar pe tejghea şi chemă un taxi. Îi dăduse deja patruzeci de dolari

unui om pe care-l întâlnise într-un bar de jokeri! Trebuia să aibă o discuţie cu Jack Braun când avea să-l mai întâlnească.

Karl von Kampen nu suporta să se simtă prostit.

Taxiul îl lăsă, ca de obicei, la poarta din faţă. Spre surprinderea lui, Abigail îl întâmpină în parcare. O cercetă prin ochelari.

— De ce nu eşti în birou?

— Pentru că te aşteaptă Saul Greene.

— Lasă-mă să ghicesc…

— Brant întârzie din nou.

Pe Karl începu să-l doară capul şi, de data asta, nu putea da vina pe ingestia de alcool din noaptea trecută.

— Dă-mi veşti mai bune.

— Au mai găsit aseară un tip mort în Silver Lake… pietrificat, Karl.

— Dacă Saul Greene mă supără, o să-l găsească pe el pietrificat în Silver Lake. Trimite-l să ne întâlnim în studio.

Karl nu voia să-l înfrunte pe uriaşul agent în biroul sau – şi trebuia să-l asigure din nou pe speriosul Korshak că nimeni nu-l învinuia pe el pentru întârzieri.

Locul de parcare al lui Brant Brewer era gol, într-adevăr, dar alături de el se afla un Hudson Hollywood cu două uşi, negru lucios, genul de maşină pe care ar cumpăra-o Karl… dacă ar fi să cumpere vreuna. Îi aparţinea lui Saul Greene.

Care izbuti cumva să ajungă în studio în acelaşi moment cu Karl.

— Va fi iarăşi o zi caniculară, spuse Greene.

În majoritatea cazurilor, Karl nu avea răbdare cu Greene şi cu pălăvrăgeala lui.

— De ce eşti aici, în loc să fii la clientul tău?

— Brant are probleme personale. Probleme medicale.

— Aşadar, e la spital.

— Nu încă. Viaţa nu îi este în pericol…

— …doar cariera.

Greene îl apucă pe Karl de cot şi reuşi să-l deplaseze

câţiva paşi.

— Karl, noi doi am fost prieteni buni.

— De fapt, abia dacă am trecut de faza de duşmani de moarte.

— Totuşi, aceasta este o afacere care funcţionează pe bază de prietenii, unele dintre ele destul de improbabile.

— Vrei să-mi fii prieten, Saul? Despre asta e vorba?

— Nu eu. Dar… cât de bine înţelegi actorii, Karl?

— Le dau o căruţă de bani ca să-şi facă apariţia şi să-şi spună replicile. Ce mai trebuie să ştiu?

Uriaşul clătină din cap, de parcă ar fi corectat greşelile unui copil.

— Cei mai buni dintre ei sunt goi pe dinăuntru, se lasă duşi uşor de valul pasiunii sau al modei. Asta îi face buni în meseria lor… schimbarea identităţii.

— Aşadar, Brant Brewer a intrat cumva în pielea cuiva care e un întârziat cronic?

— Nu. Vreau să spun că are nevoie de… înţelegere. De flexibilitate.

— Deja reorganizăm filmările din două în două zile, Saul. Ai încercat să-i explici teoria asta lui Harold Dann? Am impresia că noul nostru sponsor n-o să accepte episoade întârziate sau care nu există!

— Nu trebuie să amesteci compania Kellogg's în povestea asta. Pe ei nu-i interesează decât banii.

— Şi tu ce eşti? Vreun altruist?

— Sunt prietenul lui Brant Brewer. Şi te rog, ca pe unul care ar putea să fie prietenul nostru, s-o laşi mai moale.

Greene îşi apropie faţa de Karl, cu un aer deloc prietenos.

— Nu-l mai urmări.

— Am terminat, Saul.

Karl întinse mâna spre uşa studioului. Doar lumina roşie care avertiza că se filmează îl împiedică s-o deschidă.

— Ce părere ai, Karl? Nu eşti de acord că momentul e încă nepotrivit… să-ţi faci publică viaţa privată? Ce s-ar întâmpla cu cariera ta?

Karl îl privi în ochi pe agent.

— Nu mă ameninţa *pe mine.*

Acum Greene zâmbea şi îşi depărtă braţele.

— Nu fac decât să-ţi dau un sfat prietenesc.

Se întoarse cu spatele.

— Apropo, frumoasă mişcare cu ochelarii, îi spuse peste umăr.

Karl năvăli în sanctuarul întunecat al studioului său, cu mâinile tremurând şi arsuri la stomac.

Saul Greene îi cunoştea secretul.

Când Brewer îşi făcu apariţia, chiar înainte de prânz, Karl se retrăsese în biroul său, dând ordin să nu fie deranjat. Era fum în aer, pesemne de la un incendiu undeva pe dealuri. Sirene îndepărtate. Toate astea îl iritau.

Totuşi, ajunsese până la această oră să aibă mai multă simpatie pentru Edison Hill. Cel puţin renunţase să-l mai considere un escroc. Jack Braun nu i-ar fi recomandat un astfel de om.

Sub imboldul momentului, îi ceru lui Abigail să găsească adresa şi numărul de telefon al lui Hill. Nu-i plăcea să aştepte.

Apoi încercă să se cufunde în următoarele scenarii *Catod.* Însă grijile sale legate de Brewer şi de Greene – şi de Kellogg’s – combinate cu absoluta banalitate a intrigii şi cu huruitul hipnotic al aparatului de aer condiţionat îi dădeau o stare de frustrare şi de nemulţumire.

Se gândi la legătura sa cu Brant Brewer. Prima oară când îl văzuse pe actor fusese doar un chip într-o fotografie lucioasă de 20x28 cm, ataşată la o scurtă liste de realizări, care cuprindea roluri secundare pe Broadway şi în emisiuni de televiziune în direct şi câteva apariţii ca invitat în alte câteva seriale ale televiziunii Ziv. Brunet, cu ochii negri… Brewer arăta pur şi simplu ca un erou. Iar în timpul probelor, dovedise că poate să şi vorbească precum un erou.

Fusese încheiat un contract prin intermediul lui Saul Greene, înainte ca Brewer şi Karl să schimbe două vorbe. Iar rigorile realizării unui număr de peste o sută de

episoade de cincisprezece minute, cu buget mic, pentru fiecare dintre cele două sezoane de televiziune, îi împiedicaseră să converseze mai mult. Nu se împrieteniseră niciodată, nu şezuseră niciodată împreună la masă sau la un pahar. În afara orelor de muncă, se întâlniseră doar ocazional, la câteva petreceri de sărbători.

Ştia încă şi mai puţine despre restul echipei. Olkewitz era tot un client de-al lui Greene, îşi aminti Karl, care venise la probe purtând deja masca de câine.

Nu l-ar fi deranjat s-o cunoască mult mai bine pe Dotty Doyle, însă condiţia sa de as îi complica viaţa amoroasă: fokusul îi convertea impulsurile sexuale normale într-o formă ciudată de voyeurism. În plus, lui Karl îi repugna rolul de producător care aleargă după o actriţă.

Dându-şi seama că era aproape ora cinci după-masa şi că nu mâncase nimic, ieşi în biroul secretarei, care plecase, însă îi lăsase un bilet cu adresa şi numărul de telefon al lui Hill, la care adăugase câteva cuvinte: „Am încercat aici. Numărul nu este în uz.”

Pe Karl îl irită absenţa lui Abigail până îşi aminti două lucruri. O învoise să plece pentru o programare la medic. Iar ceea ce-l enerva era, de fapt, situaţia cu Edison Hill.

În cea mai bună tradiţie germană, decise să acţioneze.

Adresa lui Hill era Lookout Mountain nr. 8777, o coincidenţă amuzantă: Fritz Lang locuise pe Lookout Mountain când îl vizitase Karl, cu zece ani în urmă. Locul se afla la mai puţin de trei kilometri de studiourile *Căpitanului Catod.*

Dar îi luă mai mult de o oră să ajungă acolo. Traseul sudic pe Laurel Canyon era blocat de cinci camioane la Mulholland Drive.

Taximetristul lui Karl sugeră o rută alternativă. Făcură cale întoarsă, parcurgând trei laturi ale unui pătrat imaginar şi înaintară pe Woodrow Wilson, apoi printr-un canion secundar, pentru a ajunge înapoi pe Laurel, dinspre nord.

Alte camioane blocau intersecţia dintre Laurel Canyon şi

Lookout Mountain, dar reuşiră să se strecoare pe lângă ele.

Cu toate acestea, după ce cotiră de mai multe ori, taxiul în care se afla Karl întâlni obstacolul suprem: trei unităţi ale poliţiei din Los Angeles.

— Nu puteţi trece mai departe, îi spuse lui Karl un ofiţer.

— Aici locuiesc.

Nu suporta minciuna, dar trebuia să ajungă la casa lui Hill.

— Prietene, dacă locuieşti aici, va trebui să-ţi suni agentul de asigurări… Au ars patru case şi n-am reuşit încă să controlăm complet focul.

Karl îşi scoase ochelarii de soare şi privi în lungul drumului. Multe dintre micile locuinţe ciudate din canion – structuri verticale, care îi aminteau de nişte căsuţe în copaci – erau distruse sau arse din temelii. Pomii de pe deal erau cioturi fumegânde. Până şi semnele de circulaţie erau mânjite de funingine.

— Dar maşinile de pompieri sunt pe Laurel.

Ofiţerul se uită fix la Karl.

— Ar trebui să întoarceţi, domnule. Fumul vă face rău la ochi.

Karl încercă să mai insiste, dar şoferul îşi pierdu răbdarea.

După o laborioasă întoarcere în formă de Y sub privirile atente ale mai multor poliţişti, taxiul se întoarse pe drumul pe care venise.

— Aici, spuse Karl, când ieşiră din câmpul lor vizual.

Îi plăti taximetristului, apoi o luă înapoi pe jos, către locul unde se aflase până nu demult casa lui Edison Hill.

Unul dintre labirinticele drumuri lăturalnice îi permise lui Karl să se strecoare dincolo de bariera poliţiei şi să urce paralel către Lookout Mountain. Se pomeni ieşind din pădurea neatinsă de foc şi privind scena de sus.

Pe coama carbonizată de deasupra fostei case de pe Lookot Muntain nr. 8777 se afla un obiect ciudat… un bloc de piatră care, prin fokusul lui Karl, se dovedi a fi o statuie

masculină ghemuită de spaimă… un bărbat cu mustaţă subţire.

Străbătu un drum lung şi sufocant prin Laurel Canyon, pe lângă bulevardul Hollywood (unde, atât de departe la vest, nu existau decât case) până la Sunset. Acolo, se duse la Schwab's şi chemă un taxi.

După ce taxiul sosi, în timp ce îl ducea spre est, către casă, se gândi să-i spună şoferului s-o ia spre nord, spre Baza Aeriană Tomlin.

Karl von Kampen se săturase de Hollywood.

În timp ce urca scările spre duplexul lui, simţi puternicul miros de iasomie, mult mai plăcut decât fumul şi cenuşa de pe Laurel Canyon. Aerul răcoros îl învioră. Se opri şi privi înapoi. Fokusul i se activă fără voia lui şi Karl fu recompensat cu o cascadă de imagini, apropiate şi îndepărtate. Un măcăleandru pe un cablu de telefonie. O minge lovită cu piciorul de un copil dintr-o curticică din vecini, oprită în aer. Un norişor de fum dintr-o ţigară, undeva mai departe pe Beachwood. Un roi de molii în jurul unui felinar. Pe deal, un coiot ghemuit. Toate acestea conectate prin panglici de beton crăpat, frunze, conducte şi dârele înceţoşate ale maşinilor în mişcare.

Chiar dacă Saul Greene ori Brant Brewer se dovedeau a fi Asasinul Meduza, Karl înfruntase provocări mai mari. Construise rachete. Supravieţuise unui raid aerian britanic. Trăise cu virusul Wild Card. Se transformase într-un producător de la Hollywood!

Fără îndoială, avea să găsească o metodă prin care să-l controleze pe Brant Brewer.

La jumătatea drumului spre uşa de intrare a apartamentului său, cineva îl înhăţă. O mână deasupra cotului. O mână *invizibilă.*

— Înapoi, spuse Estelle Blair.

Se dovedi o adevărată provocare pentru el să se întoarcă nonşalant, în timp ce încerca să localizeze un potenţial agresor şi nu avu certitudinea că a reuşit până nu se văzu jos pe trotuar fără sa simtă o lamă de cuţit sau un glonţ în

spate.

— Estelle… spuse el.

— În spatele tău.

— Ce se petrece?

— Doi bărbaţi care arată suspect, îmbrăcaţi mult prea gros pe căldura asta. Au început să dea târcoale acum vreo oră. I-am auzit şi m-am făcut invizibilă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Karl continua să meargă spre Beachwood, către prăvălia din colţ, unde erau martori.

— M-am prins.

— Cred că voiau să te urmărească în apartament. Unul dintre ei era înarmat.

O maşină se puse în mişcare. Câteva clipe mai târziu, un Hudson Hollywood înaintă pe strada lui Karl şi coti repede spre sud, pe Beachwood.

Înăuntru erau doi bărbaţi cu paltoane şi pălării, unul dintre ei suficient de masiv ca să fie Saul Greene.

— Ai necazuri, Karl?

— Aşa se pare.

Se simţise ameţit şi neliniştit în faţa ruinelor carbonizate ale casei lui Edison Hill… acum simţea frică pură. Omul care îl omorâse pe Hill, oricine era acela, avea legătură cu cei doi.

— Poate că nu vezi limpede cu ochelarii de soare.

— S-ar putea.

Era posibil ca şi Estelle să-i cunoască secretul. Ar fi putut să-l spioneze în ultimii trei ani. Fusese nesăbuit să aleagă o proprietară care era singura persoană imună la fokusul lui.

— Ei bine, tatăl meu din Iowa, Dumnezeu să-l odihnească, avea o metodă de a scăpa de oamenii sâcâitori: atacă-i înainte să te atace.

— Estelle, spuse Karl, sunt întru totul de acord.

Brant Brewer locuia pe Drexel Avenue, nu departe de Farmer’s Market şi Gilmore Field, la nord de Wilshire Miracle Mile.

Taxiul se opri la Gilmore Field, unde Hollywood Stars

jucau un meci de baseball din liga mică. Karl putea să străbată pe jos cele patru străzi până la adresa lui Brewer. Astfel avea timp să-şi mai cântărească opţiunile, din ce în ce mai puţine.

Soarele asfinţea, promiţând să alunge căldura înăbuşitoare, deşi pâcla din aer avea să mai persiste câteva zile. Karl se bucura de absenţa lunii – în acea îngrozitoare noapte de la Peenemünde fusese lună plină, ideală pentru bombardierele britanice.

Deşi se înălţa pe două niveluri, casa lui Brewer era de dimensiuni modeste, situată pe un teren impresionant, în spatele unui gard, ascunsă în cea mai mare parte vederii din stradă.

Karl se strecură lângă poartă, îndreptându-şi fokusul printre zăbrele şi printre tufişurile de dincolo. Vedea Hollywoodul lui Greene oprit în semicercul pentru parcare, alături de alte vehicule. Îşi fokusă privirea pe vopseaua scorojită a casei, pe un greier care făcea un efort uriaş să treacă peste o crăpătură din pavaj.

Niciun obstacol vizibil. Dar nicio armă vizibilă.

Karl avea planul lui, un plan demn de Căpitanul Catod. Spera că va mai apuca să-i explice schema lui Willy Ley.

Aruncă o ultimă privire peste cartierul tăcut dimprejur, apoi deschise poarta şi păşi spre uşa din faţă. Când auzi râsetele şi muzica din interior, Karl făcu un pas înapoi. Încă avea timp să renunţe la întreaga misiune… Dacă următoarea jumătate de oră decurgea conform scenariului, aceşti oameni aveau să fie în pericol.

Exista şi tentaţia s-o lase baltă pur şi simplu. Să facă o înţelegere cu Kellogg’s şi să se spele pe mâni. Să-şi bată capul fabricanţii de cereale cu Brewer şi capacitatea lui de a-şi îndeplini sarcinile.

Nu. Brewer nu doar că adusese haos în viaţa lui Karl. El şi Saul Greene îl omorâseră, aproape sigur, pe Edison Hill şi cine ştie pe câţi alţii. Erau monştri, versiuni reale ale tâlharilor-jokeri de mucava din *Căpitanul Catod.* Trebuiau înfrânţi…

Karl bătu la uşă. O clipă mai târziu, un foarte surprins

Gene Olkewitz o deschise. Sau mai degrabă Turk o deschise. Olkewitz purta masca de câine.

Karl aproape că se aşteptase la asta, totuşi simţi un şoc când constată că aghiotantul bunului căpitan nu îşi juca rolul doar în faţa camerelor de filmat.

— Acum trebuie să spun *Guten Abend*[20]? întrebă Karl. Sau ar trebui să latru? Ce faci aici? De ce porţi masca asta?

— Puicuţele joker, spuse Olkewitz, cu un zâmbet de cauciuc. Fetele joker sunt sălbatice, Führer. Şi atât de *recunoscătoare.*

Actorul se întoarse, vrând parcă să ceară ajutor. Un furios Saul Greene îşi făcea loc prin mulţime.

— Ai înnebunit? întrebă Greene.

— Ai vrut să mă vezi, Saul. Ai şi venit la mine acasă!

Karl zâmbi pentru a-i arăta că, asemenea tuturor celor de la Hollywood de la începuturile filmului mut încoace, cunoştea vechea glumă.

Greene nu putu decât să strige:

— Brant!

Brewer se strecura printr-un grup de musafiri, toţi jokeri. Şi ce mai colecţie! O fată-şopârlă. O chestie scuamoasă cu picioare. Un bărbat care arăta perfect normal, cu excepţia celor două antene de pe cap. O zări şi pe femeia-pisică de la Menajerie, înghesuită în poala unui grăsan cu o faţă sculptată parcă în stejar.

Mai erau alţi câţiva. Petrecerea era Arca lui Noe pe dos. Niciun joker nu avea perechea perfectă. Karl avea senzaţia că se află iarăşi în Menajerie. Nu lipseau decât cartofii prăjiţi şi muzica metalică a caruselului de alături. În schimb, aici erau carpete brodate, canapele înzorzonate de brocart, tablouri cu pretenţii artistice pe pereţi, un gramofon Victrola.

— Nu văd niciun televizor, spuse Karl când Brewer ajunse lângă el. Unde îţi urmăreşti prestaţia?

— Îţi vine să crezi că n-am văzut niciun episod?

Dintre numeroasele lucruri şocante pe care le auzise

---

[20] „Bună seara” (în germană în original) (n.tr.).

Karl în ultima vreme, acesta le întrecea pe toate. Ce fel de actor rata ocazia de a se vedea jucând?

— Ei bine, de ce să te uiţi la un televizor alb-negru când ai o gaşcă aşa de colorată în fiecare seară? zicea Brewer.

În momentul acela, Karl o observă pe minunat de reala Nora – Dolly, într-o rochie roz mulată, cu părul răsucit într-un coc auriu, cu buzele sângerii şi ochii albaştri ca o mare tropicală. Nu i se mai păruse niciodată atât de atrăgătoare, nici măcar în cele mai ruşinoase fantezii ale sale.

Îl salută pe Karl, apoi făcu semn cu capul către colţul camerei de zi, de unde le zâmbea Harold Dann, înclinând un pahar cu băutură în direcţia lui Karl. Nu-l mai văzuse pe omul de la Kellogg's de multe zile. Două dintre dansatoarele de la Menajerie erau cu el, americancele, fata albastră la stânga, cea roşie la dreapta.

Karl se întoarse spre Brewer şi Greene.

— Înţeleg că sărbătoriţi ceva.

Oare confundase o înţelegere tipică pentru Hollywood (agent şi actor tratând pe la spate să i-l fure pe *Catod)* cu un asasinat?

Înainte ca Brewer să-i răspundă, Greene şi Olkewitz îl apucară fiecare de câte un cot.

— Ce-ar fi să vorbim în altă parte?

În timp ce îl împingeau prin mulţime, Karl întâlni ochii lui Dotty.

— Ieşi de-aici! îi spuse el. Scoate-i pe toţi afară! Spune-le… spune-le că vine poliţia! Un raid!

— Ah! făcu ea.

Ajunseră toţi trei în salon, cu uşa închisă şi Olkewitz afară, stând de pază.

— Eşti fie nebun, fie cel mai curajos om din lume, spuse Greene.

— N-aş putea fi amândouă?

Brewer se adresă agentului său.

— Saul…

— Tacă-ţi gura, Brant!

Greene se întoarse spre Karl.

— Eşti prost, de fapt, Karl! Pentru un inginer aerospaţial, adică.

— Nu mi-am dat seama că prostia se pedepseşte cu moartea la Hollywood. Păi, străzile ar fi goale…

Greene îl plesni cu dosul palmei, o mişcare greşită care-l surprinse pe Karl în aceeaşi măsură în care îl duru.

— Crezi că este alegerea noastră? Tu eşti cel norocos. Asul tău te *ajută.*

— Gata, Saul, ajunge!

Brant părea sincer supărat. Îşi puse mâinile pe Geene şi îl împinse cu blândeţe pe corpolentul agent la o parte.

— Ce sunteţi voi doi? întrebă Karl, simţind gust de sânge şi atingându-şi cu limba un dinte care se clătina. Un fel de echipă?

Brewer nu era un actor destul de bun ca să-şi ascundă reacţia.

— Avem nevoie unul de altul. Saul îi pietrifică. În timp ce el face asta, eu mă alimentez.

Se întoarse către ursuzul său partener masiv.

— E un lucru bun că ne-am găsit.

— Brant…

Faţa lui Greene era lac de sudoare.

— Merită să ştie, Saul! replică Brewer, părând uşurat că avea ocazia să mărturisească. Ne-a adus o grămadă de bani!

— Ce? Un star de televiziune pentru copii şi un agent de mâna a patra?

Karl nu putu să nu-l întrebe pe Greene.

— Iei doar zece la sută din ceea ce sugeţi din victimele voastre?

Greene ridică braţul pentru al doilea dos de palmă, dar Brewer îl opri.

— Încetează, Saul!

Se postă între agent şi Karl.

— Ai auzit despre toxicomani şi maimuţa de pe spatele lor? Aş schimba fără să clipesc obiceiul pe care-l am cu heroina.

Îşi trecu degetul arătător peste frunte, ştergând

sudoarea.

— Şi pe căldura asta e tot mai rău.

— Dar ce iei de la ei? Sânge, oase…

Greene râse gutural.

— Hai, acum, spune-i!

În mod surprinzător, Brant părea ruşinat… incapabil să articuleze cuvintele.

— Saul le transformă trupurile şi eu le iau sufletele. Personalităţile. De fapt, nu pot fi un erou – nu pot juca un om real – până nu fac asta.

Dacă n-ar fi fost pe jumătate paralizat de spaimă, Karl ar fi râs. Aşadar, Brant Brewer era actorul as suprem – un autentic vas gol. Pentru o clipă, i se făcu milă de el, chiar şi de Greene. Toată lumea susţinea că ştie care e preţul fizic al virusului Wild Card… dar modificările mentale? Ce frământări şi chinuri pricinuise creierului uman virusul takisian?

Atunci Saul Greene îl apucă pe Karl din spate, o îmbrăţişare de urs pe care Karl ştia că n-o va frânge niciodată.

— Amicul tău Hill s-a dovedit a fi un erou. Iar tu ai decis să fii la fel.

Karl simţea cum devine tot mai greu, mai dens. Oare se transforma în piatră?

— Cum am zis, Karl, adăugă Saul Greene. Prost.

Karl vârî o mână în buzunar.

— Miroase asta! spuse el, forţându-se să vorbească. Este un gaz şi a umplut casa. Nu e nevoie decât de un foc ca s-o zboare până pe Lună.

Reuşi să scoată o brichetă din buzunar.

Brant avea un aer îngrijorat.

— Saul, ai grijă…!

Dar Saul Greene zâmbi şi strigă:

— Gene!

Uşa se deschise şi Olkewitz intră, cărând sub braţ un corp care se zbătea, înfăşurat într-o pătură. Îl aruncă jos şi se aşeza pe el.

Greene continua să-l strângă pe Karl.

— Poate că nu suntem capabili să-ţi vedem prietena invizibilă, dar Gene are un nas foarte fin pentru un om normal: a mirosit-o.

Pătura de pe podea se agita în timp ce Brant Brewer desprinse bricheta din mâna aproape înţepenită a lui Karl.

— E în regulă, Estelle, spuse Karl.

O prinseseră. Se terminase…

Brant părea uluit.

— Ăsta a fost planul tău? Să vii aici şi să ne arunci în aer?

— Planul meu… spuse Karl, zbătându-se în strânsoarea lui Greene… a fost să vin aici şi să încerc să vă bag minţile în cap! Puteţi să mă omorâţi aşa cum i-aţi omorât pe toţi ceilalţi… dar dacă mor nu va fi doar o nouă crimă a jokerilor. Sunt neamţ! Şi sunt producător! Sunt as! Cine mă *înl*ocuieşte? Cineva mai ticălos şi mai puternic. Şi când se va întâmpla asta, cât timp credeţi că veţi supravieţui voi doi? Nu ar fi mai bine să… cădem cumva la pace?

Avea senzaţia că vorbeşte singur. Acum era paralizat. Îşi simţea trupul greu, pielea întărindu-se. Încercă să acţioneze fokusul, dar eşua.

Tot ce mai putea face acum era să închidă ochii şi să moară…

Uşa se deschise brusc. Se stârni o agitaţie şi dinspre Greene veni un strigăt:

— Brant!

Karl deschise ochii şi văzu că îl lăsaseră singur cu Estelle.

Pătura fusese dată la o parte.

— Te poţi mişca?

— Da, răspunse Karl, deşi nu-i era uşor.

Se simţea ca un om care stătuse în aceeaşi poziţie ore în şir, iar tălpile, picioarele, chiar şi şoldurile îi amorţiseră.

— Cred că trebuie să plecăm de-aici!

Cu durere, bizuindu-se pe sprijinul invizibil şi nu foarte substanţial al lui Estelle, înaintă cu pas apăsat pe hol şi în camera de zi.

Dolly, Dann şi ceilalţi jokeri înţeleseseră mesajul.

Singurii prezenţi erau Brant Brewer, Saul Greene şi Eugene Olkewitz. Brewer era pe scări, ţinând bricheta sus, în timp ce Greene încerca să ajungă la el. Adoptase o poză demnă de a fi văzută seară de seară în *Căpitanul Catod.*

— Las-o jos, Brant!

Olkewitz era între ei, tot cu masca de câine pe faţă.

— La o parte, Saul!

Karl se năpusti pe uşa din faţă, împleticindu-se în noaptea fierbinte de august, disperat să se îndepărteze, împreună cu Estelle, de acea casă. Când ajunse la poartă, auzi un sunet ca trosnetul de lemn putred…

Casa erupse într-o revărsare de lumină. O mână gigantică îl plesni pe Karl, lipindu-l de o maşină parcată.

Asurzit de bubuitură, cu mâinile şi picioarele julite în urma impactului, Karl se ghemui lângă maşină, în timp ce mingea de foc înflorea pe cer.

Se ridică, forţându-se să se uite, deşi aerul însuşi părea în flăcări.

— Estelle! strigă el.

— Aici, dragule!

Vocea venea din spatele lui.

— Nu mă simt prea…

Karl auzi un foşnet şi un sunet înfundat când ceva se prăbuşi pe iarbă. Înfruntă provocarea de a căuta o femeie invizibilă.

În spatele lui, casa lui Brant Brewer era înghiţită cu totul de flăcări, atât de violent zdruncinată, încât etajul se prăbuşise deja peste parter. Niciun echipaj de pompieri nu mai putea face nimic… până să sosească, totul avea să fie scrum.

Două săptămâni mai târziu, în drum spre Baza Aeriană Tomlin, autobuzul cu care călătorea Karl van Kampen se opri în partea de nord a oraşului Palmdale, să facă plinul.

Ridicându-se să-şi întindă picioarele – încă înţepenite de atingerea de Meduză a lui Saul Greene –, Karl văzu titlul de pe prima pagină a ziarului pe care-l citea mecanicul autobuzului:

ZIV TV prezintă noul „Catod”.
George Reeves a jucat în *Pe aripile vântului* şi
De aici în eternitate

Oferta Kellogg’s murise odată cu Brant Brewer. Bun. Harold Dann plecase din L.A. cu primul avion spre Michigan, grăbit, fără îndoială, să scape înainte să-i pună cineva întrebări incomode despre ce făcea el la petrecerea aceea. Lui Karl nu-i păsa. Nu mai voia să audă de Hollywood – chiar renunţase la noul lui Zenith, pe care i-l dăduse lui Estelle. Îi datora mult mai mult, nu doar pentru că îi salvase viaţa, ci pentru că îl ajutase să înţeleagă de ce se sinucisese Brant Brewer.

— E rău destul să fii joker, îi explicase ea. Ştii, rata sinuciderilor este înspăimântătoare. Dar actorii sunt oamenii cei mai instabili pe care ţi-i poţi imagina. Nu ştiu niciodată de ce sunt faimoşi sau apreciaţi, ci doar că sunt… o vreme. Probabil că Brant Brewer şi-a dat seama că nu putea să se ridice mai sus de *Căpitanul Catod.* Iar când ai descoperit adevărul despre el, totul s-a sfârşit.

Karl von Kampen îşi puse iar ochelarii de soare şi privi spre viitor.

POWERS

DAVID D. LEVINE

La ora 9.35, luni, 2 mai 1960, o bătaie neaşteptată răsună în uşa biroului lui Franciszek Majewski. Biroul lui Frank era cel mai aproape de uşă, aşa că îşi stinse ţigara şi se pregăti să răspundă.

— Un moment, zise el.

Majoritatea documentelor lui Frank erau deja aşezate corespunzător în dosare aranjate pe culori, conform importanţei lor, toate aliniate cu grijă la marginile biroului. Introduse documentele la care lucra în dosarul lor, apoi aruncă o privire spre cei doi colegi de birou, pentru a se asigura că făcuseră la fel. Deşi era abia la începutul zilei de primăvară, biroul lipsit de ferestre devenise deja înăbuşitor din cauza căldurii din Washington. Tuburile fluorescente cu lumina lor rece bâzâiau deasupra dulapurilor uzate, surplus de război, a linoleumului zgâriat, verde şi alb, a birourilor cenuşii, ca nişte nave de luptă, cu marginile însemnate de generaţii întregi de arsuri de ţigară. Cele patru seifuri grele înşirate de-a lungul peretelui din spate erau marcate corespunzător cu simbolul verde semnificând „deschis”, având uşile închise, însă neîncuiate în timpul orelor de lucru.

Frank pregătea o estimare informativă a capacităţii de producţie a bombardierelor sovietice. Dosarele sale conţineau documente în rusă, germană, poloneză şi engleză: articole de presă, telegrame interceptate, rapoarte de la ofiţerii de teren, cuprinzând informaţiile provenite de la agenţii lor. Acestea din urmă, deşi erau cele mai recente şi mai interesante, erau şi cele mai îndoielnice… chiar dacă lucrurile prezentate nu constituiau dezinformări deliberate, ele puteau fi eronate, interpretate greşit sau inventate cu totul de agenţii disperaţi după bani sau după senzaţii tari. Nimic nu era sigur în această

activitate – de aceea i se şi spunea „estimare” – însă, prin corelarea atentă cu informaţiile disponibile, un analist isteţ putea obţine o evaluare destul de apropiată de adevăr.

La uşă era Robert Amory jr, un bărbat înalt şi subţire şi, spre deosebire de Frank, încă în posesia întregii sale podoabe capilare.

— Ce surpriză plăcută! zise Frank, strângându-i mâna.

Robert, cel care-l recrutase pentru CIA, îi fusese superiorul direct înainte de a fi promovat ca director adjunct al Serviciului de Informaţii. Într-o mână avea un dosar, unul roşu, etichetat drept TOP SECRET.

— Trebuie să discut cu tine, Frank, spuse el. Între patru ochi. Vino cu mine.

Lui Frank i se puse un nod în gât. Îşi dădu jos ochelarii cu ramă metalică şi îi şterse cu batista pentru a-şi ascunde deruta.

În timp ce se deplasau pe coridor, iar zgomotul paşilor reverbera din travertin, Frank simţea cum transpiraţia i se prelinge pe coaste, mai abundentă decât ar fi justificat ziua înăbuşitoare. Orice tulburare a rutinei era un motiv de îngrijorare, iar a te bucura de atenţia superiorilor era chiar şi mai îngrijorător. Oare aceasta va fi ziua de care se temea el de ani întregi?

Robert îl conduse într-o galerie subterană, dincolo de care Frank nici măcar nu mai trecuse înainte, închizând şi încuind în urma lor uşa grea, izolată fonic. În vreme ce se aşezau la măsuţa care ocupa aproape toată anticamera seifului, Robert îi oferi o ţigară. Fuma Marlboro, pe care Frank le găsea prea tari, dar luă recunoscător una pentru a-şi calma nervii.

Robert bătu uşor cu ţigara în scrumiera de sticlă groasă cu emblema CIA, apoi scoase o foaie din dosar.

— Semnează asta.

— C… ce-i asta?

Pulsul lui Frank palpita în spatele nasturelui de la guler.

— Trebuie să te introduc într-un nou departament.

„Introducerea” reprezenta o procedură prin care un ofiţer era autorizat să acceseze un anumit compartiment

cu informaţii secrete. Hârtia conţinea o scurtă descriere a departamentului – era un proiect de foto-recunoaştere, legat de zborurile de mare altitudine deasupra Uniunii Sovietice – şi declaraţia obişnuită, prin care Frank lua la cunoştinţă că dezvăluirea neautorizată a oricărei informaţii din acel departament îl făcea pasibil de pedepse până la închisoarea pe viaţă. Robert completase deja, în partea de jos, numele lui Frank, data naşterii şi numărul de asigurare socială, iar el semnă uşurat.

Frank nu ştia încă de ce autorizarea sa de securitate fusese îmbunătăţită, însă oricare va fi fost motivul, asta sugera că secretul său era încă la adăpost. După ce Robert contrasemnă şi completă formularul, scoase o altă mapă dintr-un sertar al seifului.

— Bun venit la AQUATONE.

Fiecare compartiment era identificat printr-un criptonim, sau nume de cod, începând cu un prefix din două litere, numit digraf, care desemna zona geografică sau funcţională. Prefixul AQ al lui AQUATONE indica faptul că era un tip de obiect tehnic.

Robert extrase din mapă o fotografie lucioasă de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri şi o împinse pe măsuţă.

— Această informaţie nu părăseşte sub nicio formă încăperea în care ne aflăm. AQUATONE este cel mai confidenţial proiect aflat la dispoziţia noastră.

Marcată drept TOP SECRET AQUATONE, fotografia înfăţişa un avion… un avion extrem de neobişnuit. Aripile erau ciudat de alungite şi de subţiri, fuzelajul, ca un trabuc; ar fi putut să fie un planor dacă n-ar fi avut efuzorul din spate. Era vopsit în întregime în negru, lipsit cu totul de însemne sau de vreun marcaj.

— Acesta este Lockheed U-2, zise Robert. Are un plafon de zbor de douăzeci şi unu de mii de metri, o viteză de nouă sute patruzeci şi patru de kilometri pe oră şi poate rămâne opt ore în aer, fără alimentare. Facem zboruri deasupra Rusiei de aproape cinci ani.

Frank îşi dădu seama că scrumul ţigării era pe cale să

cadă şi îl scutură în scrumieră.

— Ce fel de fotografii poţi realiza de la această altitudine?

Douăzeci şi unu de mii de metri era, practic, în spaţiul cosmic. Robert rânji.

— Foarte bune. Iar sovieticii n-au nimic care să-l oprească.

Îl privi pe Frank în ochi.

— Cel puţin, nu credeam că au ceva, însă duminică unul dintre aparatele noastre U-2 nu s-a mai întors la bază.

Îi dădu dosarul lui Frank.

Frank lăsă ţigara şi citi documentele din interior, toate cu ştampila TOP SECRET AQUATONE. Avionul decolase din Peshawar, Pakistan, şi trebuia să zboare deasupra Stalingradului, a Arhanghelskului şi a Murmanskului şi să caute dovezi despre vreo instalaţie pentru lansarea rachetelor intercontinentale, păstrând o tăcere radio absolută. Însă trecuseră deja mai bine de douăzeci şi patru de ore de când ar fi trebuit să aterizeze la Bodo, în Norvegia, şi era considerat pierdut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim. Este un avion foarte dificil; ar putea fi vorba de o defecţiune sau de o eroare de pilotaj.

Ultima filă din dosar era tot o fotografie, un tip cu înfăţişare bătăioasă, îmbrăcat în costum de zbor, cu şireturi, ca un corset demodat.

— El e pilotul, Francis Gary Powers. Este unul de-ai noştri. Toţi piloţii şi membrii echipei de asistenţă sunt membri ai Agenţiei.

Pilotul avea maxilare puternice şi ochi întunecaţi. Părea puţin mai în vârstă decât fiul lui Frank, avea poate vreo treizeci de ani.

— Ştim că avionul s-a prăbuşit undeva prin Uniunea Sovietică. Vreau să afli ce ştiu sovieticii. L-au doborât ei? Ştiu măcar că s-a prăbuşit? Desigur, avionul este dotat cu echipament de autodistrugere, dar s-ar putea să nu fi funcţionat.

— Şi pilotul?

Robert îi aruncă o privire aspră.

— Are un ac cu curara.

Apoi trase gânditor din ţigară şi scoase fumul pe nas.

— Pentru ca un avion să zboare atât de sus, la asemenea distanţă… îl faci, practic, din hârtie igienică, Frank. Dacă se prăbuşeşte, şansele de supravieţuire sunt de una la un milion.

Frank ridică ţigara din scrumieră. Neluată în seamă, arsese aproape până la filtru. Trase un ultim fum chinuit şi o strivi de sticlă.

— De ce eu?

Deşi bătăile inimii i se mai domoliseră după ce îşi dăduse seama că secretele sale personale nu erau motivul acestei vizite, pe Frank nu-l încânta deloc atenţia care i se acorda prin această însărcinare.

— Te cunosc, Frank. Eşti vorbitor nativ de rusă, ai ochi buni şi-am încredere în raţionamentele tale. Dacă te descurci bine cu asta ar putea fi un salt mare pentru cariera ta.

Îi făcu lui Frank conspirativ cu ochiul.

— Mulţam.

Frank încercă să zâmbească.

Frank ajunse acasă seara, la ora 23.10. Introduse cheia în broască şi descuie uşa cât putu de încet. Însă soţia sa nu dormea. În halat şi papuci, îşi rodea unghiile uitându-se pe fereastra sufrageriei. Se întoarse spre el când intră, faţa ei rotundă, de babuşka, luminându-se de uşurare, umbrită însă imediat de furie.

— Unde ai fost? întrebă ea cu glasul încordat.

— Îmi pare că am întârziat atât de mult, kochanie, spuse el şi se aplecă s-o sărute pe obraz. Am primit o misiune nouă astăzi. Am fost atât de ocupat, încât am uitat să sun.

De fapt, îşi petrecuse mare parte din zi în galeria subterană AQUATONE, unde nu exista nicio legătură telefonică.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine, serduszko,

şopti ea cu gura aproape de umărul lui. Mi-a fost teamă că te-au descoperit cei de la SCARE.

— Nu astăzi, kochanie.

O mângâie pe păr.

— Nu astăzi. Secretul nostru este în siguranţă... deocamdată.

Frank îşi amintea fiecare detaliu din ziua în care secretul se manifestase. Fusese o zi frumoasă de primăvară a anului 1952. Frank traversa Strada C, respectând lumina verde a semaforului, când, privind în stânga sa, văzu un Packard 1950, verde, năpustindu-se spre el. În câteva secunde avea să fie făcut chiseliţă pe asfalt. Apoi, dintr-odată, simţi un fel de vuiet în cap şi automobilul păru că încetineşte până la viteza melcului.

Frank se trase înapoi, mişcându-se parcă prin clei, neputând nici să respire. O clipă mai târziu, maşina trecu în viteză mai departe. Frank rămăsese tremurând în stradă, întrebându-se ce se întâmplase, trecându-şi o mână peste capul transpirat. Şi-o retrase cu părul lipit de ea. Ştiuse dintotdeauna că va cheli, la fel ca şi tatăl său, însă nu se aşteptase să se întâmple atât de repede.

Un alt incident de acest fel se petrecu peste câteva luni, când vaza favorită a soţiei sale căzuse de pe masă, apoi un altul, o lună mai târziu, când una dintre nepoatele sale fusese pusă în pericol de un câine agresiv. Frank nu devenise un analist de succes ignorând informaţiile, indiferent cât de neaşteptate şi de ilogice erau, astfel că în curând căpătă convingerea că aceste experienţe ale sale nu erau subiective. Dezvoltase o capacitate extraordinară.

Era un as.

Însă Tail-Gunner Joe McCarthy tocmai îşi începuse audierile, susţinând că un număr tot mai mare de aşi secreţi infestau guvernul american, iar atmosfera negativă lua amploare. Parţial, sarcina lui Frank consta în a înţelege şi a prevedea tendinţele politice din alte ţări, aşa că putea spune că viaţa unui agent infiltrat în rândurile guvernului va deveni curând extrem de neplăcută. Şi, cu toate că avea numai opt ani când bolşevicii ocupaseră Rusia, forţându-i

pe părinţii săi înstăriţi, născuţi în Polonia, să fugă în Statele Unite, ştia că, în vremuri tulburi, a fi diferit de restul lumii putea fi fatal.

La început, nu-i spusese nici soţiei despre puterile sale. Însă ea era deşteaptă şi atentă şi observă cum, în momentele de încordare, el părea că se „înfioară”, aşa că trebui să-i mărturisească secretul său. Ironia era că ea încă nu ştia că el lucra pentru CIA.

Audierile organizate de McCarthy încetaseră, însă frica şi neîncrederea faţă de aşi rămăseseră. Oricine descoperea că avea anumite puteri neobişnuite era nevoit prin lege să anunţe SCARE, care urma să-i atribuie nişte funcţii pentru a-şi folosi puterile spre binele naţiunii. Însă SCARE avusese doar două ocazii să facă asta. Lawrence Hague, agentul de bursă telepat, şi David Harstein, cunoscut drept Mesagerul. Niciunul dintre ei nu mai fusese văzut în public de atunci.

Sophia scânci şi îşi şterse ochii cu mâneca halatului.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, zise ea. De fiecare dată când întârzii, mi-e teamă că ai ajuns… ştii tu, în Nevada.

Una dintre cele mai scandaloase teorii privitoare la ceea ce li se întâmpla agenţilor dispăruţi în cadrul SCARE susţinea că erau transportaţi la o bază ultrasecretă din deşertul Nevada, un loc de unde nu li se mai permitea să plece decât atunci când era necesar să-şi îndeplinească misiunea.

— Ştii că ăsta-i doar un zvon, spuse el.

Însă ştia că lagărele de muncă forţată din Rusia erau adevărate, chiar dacă guvernul sovietic încerca să le ţină secrete şi faţă de propriul popor. Statele Unite nu ar face niciodată aşa ceva… nu-i aşa?

Trecu un alt automobil, farurile sale luminând printre jaluzele, proiectând un arc din fâşii de lumină pe tavanul dormitorului, iar Frank oftă şi se ridică în capul oaselor. În pofida oboselii şi a orei înaintate, somnul îl ocolea.

În vreme ce Sophia sforăia încetişor în celălalt pat,

Frank îşi puse halatul de casă şi papucii şi se îndreptă târşâindu-şi picioarele spre bârlogul lui. Camera, acoperită cu lambriuri care-i confereau căldură, fusese a copiilor săi, iar abajurul lămpii aprinse încă avea pictate pe el avioane din desenele animate. Însă Jenna, fata mai mică, se măritase şi se mutase de la ei cu trei ani în urmă.

Se aşeză la masa de şah şi deschise volumul lui Botvinnik, *One Hundred Selected Games,* la pagina cu semnul de carte: jocul cu numărul optzeci şi nouă, Tolush contra Botvinnik, 1945. Aranjă din câteva mişcări tabla de şah, apoi începu să joace partida din carte, oprindu-se la mutarea a zecea a albului, să ia în considerare variantele discutate de Botvinnik. Încercase asta doar la lectură, derulând partidele în minte, dar jucând efectiv şi mutând piesele înţelegea mai uşor strategiile jucătorilor şi atacurile.

Şahul avea sens. Chiar dacă strategiile şi planurile jucătorilor erau ascunse, regulile erau cunoscute de toată lumea, mutările se făceau la vedere, chiar şi şahul se anunţa cu voce tare. Însă viaţa reală era plină de pericole ascunse. Dacă cei de la SCARE îl supravegheau, el nu avea să afle până când nu venea lovitura.

După ce termină partida, Frank căscă, puse piesele la loc în cutia lor şi cartea înapoi pe raft, şi se îndreptă spre dormitor. Când trecu pe lângă oglinda din hol, farurile unei maşini îi luminară pentru câteva clipe membrele subţiri şi pântecul bombat, aşa că se opri. Fusese o vreme, nu mult după ce capacitatea sa se manifestase, când se gândise să se ducă de bunăvoie la SCARE. Se jucase cu tot felul de fantezii juvenile legate de o viaţă eroică de as secret, de elită, prins în aventuri senzaţionale şi cu un nume de cod. Dar chiar şi pe atunci era deja prea bătrân şi sedentar pentru aventură, iar acum vedea în oglindă un om de cincizeci şi unu de ani care arăta de şaizeci.

Frank clătină din cap spre imagine, închizând uşa dormitorului în urma sa.

Se bărbierea cu briciul, folosind săpun de ras, o ceaşcă

şi un pămătuf din fire de blană de bursuc, la fel cum avusese şi taică-său. Chiar dacă frizerul lui Frank folosea o lamă Gillette şi spumă de ras la tub – spunea că era mai uşor, mai curat şi mai sigur –, Frank prefera să se bărbierească atent şi-i plăcea senzaţia de control pe care i-o dădea briciul. Vechile metode erau cele mai bune şi, cu siguranţă, mai ieftine.

Dar la ora 8.15 în dimineaţa de joi, 5 mai, Frank regretă acest obicei, când glasul lui Nikita Hruşciov izbucni din radioul din baie, spunând ceva despre un „zbor banditesc şi de un avion care fusese „doborât”. Vocea premierului fu imediat acoperită de traducerea în engleză, însă Frank auzise destul… prea mult, de fapt.

Atingând uşor tăietura cu un creion stiptic, Frank înjură în barbă în rusă, poloneză şi engleză. Lucrase peste paisprezece ore miercuri, dar nimic din ceea ce văzuse la toate sursele studiate de el nu-l dusese la concluzia că sovieticii erau măcar conştienţi de existenţa aparatului U-2 căzut şi făcuse un raport asupra acestei chestiuni înainte de a pleca de la birou la ora nouă, seara trecută.

Dăduse greş.

Mintea lui Frank vuia de reproşuri tardive şi de acuzaţii în timp ce-şi strângea cravata la gât, încă nebărbierit şi cu faţa muiată de clăbuci de săpun. Ce-i scăpase? Existase acea informaţie ambiguă, obţinută prin cercetare – ceva legat de suplimentarea forţelor de securitate în oraşul Vladimir dar, deşi îi atrăsese atenţia, nu fusese capabil să o coreleze cu nimic altceva, aşa că o omisese din raport. Poate că ar fi trebuit să investigheze mai departe.

La radio, Hruşciov continua să-i ocărească pe americani pentru „invazia agresivă”, acuzându-i că „se jucau cu focul” şi că încercau să „torpileze” apropiata întrunire de la Paris. Frank răsuci butonul scalei spre alt post de radio.

Aici era troglodituI acela de Elvis Presley, ameninţând că „te voi strânge în braţe mai tare decât un grizzly”. Frank nu era convins care dintre ei, Presley sau Hruşciov, reprezenta o ameninţare mai mare pentru America. Dezgustat, închise aparatul de radio.

Înainte ca Frank să-şi poată atârna pălăria în cuier măcar, Galen, colegul lui de birou, îl informă că Robert Amory voia să-l vadă imediat. Secretara lui Robert îl îndrumă spre o sală de şedinţe ticsită. Aerul din încăpere era albastru din cauza fumului, iar Frank nu cunoştea nici jumătate dintre cei prezenţi.

Unul pe care nu avea cum să nu-l recunoască era Allen W. Dulles, directorul CIA. Cu părul şi mustaţa albe, ochelarii fără ramă, un guler de modă veche, arăta mai degrabă a bancher decât a spion. În acel moment, avea o expresie mohorâtă, strângând între dinţi coada pipei.

— Mă bucur că eşti aici, Frank, zise Robert după ce făcu prezentările. Îl vom informa pe preşedinte în… – îşi trase manşeta şi se uită la ceas – douăzeci şi cinci de minute şi aş vrea să participi şi tu.

Frank simţi cum i se usucă gura.

— Îmi pare rău, n-am…

Robert îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii.

— Vom discuta mai târziu despre ce n-a mers. Acum însă trebuie să ne revenim.

Sala de conferinţe din Aripa de Vest, folosită pentru informare, cu tapetul ei în stil colonial şi portretele în ulei ale generalilor din Războiul de Independenţă, îi amintea lui Frank mai mult de o sală de aşteptare din cabinetul unui dentist. Însă, când preşedintele Eisenhower intră, Frank simţi parcă un şoc electric. Era adevărat. Aceasta era istoria.

Frank nu fusese niciodată în aceeaşi încăpere cu un preşedinte american. Figura familiară de sub chelia lui Eisenhower părea obosită, iar el se deplasa cu un şchiopătat uşor, însă ochii din dosul ochelarilor cu rame groase, din plastic transparent, păreau iscoditori şi inteligenţi.

— Ei, domnilor, se adresă el întregii asistenţe din încăpere, se pare că avem o oarecare problemă aici.

Dilema celor de la masă era dacă să „recunoască”, aşa

cum sugera preşedintele – să admită că avionul doborât se afla într-o misiune de spionaj –, sau să se ţină de povestea de acoperire, cum că U-2 era un avion de cercetare al NASA, care se rătăcise în spaţiul aerian rusesc. Toţi oamenii de la CIA prezenţi se agăţară cu înverşunare de povestea oficială, după cum conchise Dulles:

— Toate ţările se ocupă cu spionajul, dar niciuna nu recunoaşte, însă Thomas Gate, secretarul de stat pentru apărare, se temea că Hruşciov ar fi putut să aibă dovada fizică a actului de spionaj, iar Statele Unite ar fi fost prinse cu minciuna.

— Nu vrem să ajungem la Paris împroşcaţi cu ouă în faţă, zise el.

Însă preşedintele nu părea să asculte cu adevărat.

— Eu vreau să ştiu ce-i cu pilotul. Ar fi putut supravieţui?

Frank era uluit să vadă atâta grijă pentru un singur om din partea unui general care comandase zeci de mii de oameni.

Kelly Johnson, de la Lockheed, un bărbat şters, cu un ten roşiatic, luă cuvântul.

— Păi, domnule preşedinte, spuse inginerul, tamponându-şi încet fruntea cu batista, avionul este echipat cu un scaun ejectabil şi cu o trusă de supravieţuire… dar, la drept vorbind, domnule, acestea sunt acolo mai mult pentru a-l îmbărbăta pe pilot.

Eisenhower se schimbă la faţă auzind această dezvăluire.

— Din motive de securitate, protocoalele operaţiunii cer ca avionul să petreacă toată perioada cât se află deasupra Rusiei aproape sau la plafonul său maxim de zbor, care, după cum ştiţi, este de douăzeci şi unu de mii de metri. Şi nimeni nu s-a catapultat vreodată la o asemenea altitudine şi a scăpat cu viaţă.

Preşedintele închise ochii şi îşi plecă fruntea un moment. Când ridică apoi capul, parcă îmbătrânise cu zece ani.

— Foarte bine, zise el, scrutând încăperea dintr-o parte

în alta, pentru a-i cuprinde cu privirea pe toţi cei prezenţi. Dacă aşa stau lucrurile, vom menţine varianta oficială. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnilor.

Când toată lumea se ridică, făcând scaunele să scârţâie pe linoleum, Eisenhower clătină din cap şi murmură:

— Domnul să aibă milă de noi toţi.

Dacă Frank ar fi fost cu un metru şi jumătate mai departe, nu l-ar fi auzit, şi omenia preşedintelui îl impresionă.

Până vineri, superiorii lui Frank păreau că-l iertaseră pentru scăparea sa, deşi el nu se iertase şi lucră toată ziua să rezolve problema a ceea ce ştiau sovieticii despre U-2. Fotografii ale epavei apăruseră în Pravda, iar Greciko, ministrul rus adjunct al apărării, ţinuse un discurs în Sovietul Suprem, pretinzând că un „pirat american al aerului” fusese „doborât”, însă nu exista niciun indiciu că ruşii ştiau despre misiunea lui U-2 sau despre caracteristicile sale.

Însă exista o informaţie sâcâitoare sau, mai degrabă, lipsa unei informaţii, ceea ce îl îngrijora. Exista un ofiţer KGB în plină ascensiune, un individ ambiţios, desemnat drept ŢURŢURELE, care părea că dispăruse de pe faţa pământului la 1 mai, în aceeaşi zi când se pierduse aparatul U-2. Frank nu avea niciun motiv să-l asocieze cu U-2, în afară de o intuiţie vagă. În timp ce-şi încuia hârtiile în seif, pentru weekend, hotărî să-şi aprofundeze cercetările luni.

Sâmbătă, 7 mai, Frank îşi spăla maşina sa Rambler ’56, minunat întreţinută, pe aleea din spatele clădirii în care locuia, când Sophia deschise fereastra dormitorului şi-l strigă:

— Frank! E cineva pe nume Robert. Zice că trebuie să discute imediat cu tine.

Frank lăsă buretele în găleată şi alergă pe scări, urcând câte două trepte odată. Gâfâind, cu clăbucul picurându-i de pe mâini, luă telefonul în bârlogul său.

— Trebuie să vii la birou acum, Frank!

Robert nu părea prea încântat.

— Da, domnule!

Nu avea niciun rost să ceară alte amănunte pe o linie telefonică neasigurată.

Când Frank ajunse la birou, directorul-adjunct îi întinse, fără niciun cuvânt, un teanc subţire de pagini galbene de telefax. Era transcrierea unui discurs ţinut de Hruşciov în faţa Sovietului Suprem, cu câteva ore înainte.

„Tovarăşi”, începuse premierul, „trebuie să vă comunic un secret. Când mi-am pregătit raportul, am evitat în mod deliberat să menţionez că pilotul trăieşte şi e bine, şi că avem rămăşiţele avionului.” Frank ridică privirea îngrozit.

— Citeşte mai departe, zise Robert.

„Am făcut acest lucru dinadins”, continua discursul lui Hruşciov, „deoarece, dacă am fi dezvăluit întreaga poveste, americanii ar fi născocit o altă versiune. Pilotul este în siguranţă şi e nevătămat. El se află acum la Moscova. Numele său este Francis G. Powers. Potrivit mărturiei sale, este locotenent-major în aviaţia americană, în rândurile căreia a servit până în 1956, când s-a alăturat Agenţiei Centrale de Informaţii…

Erau multe, mult mai multe. Nume, date, planuri de zbor, toate precise. Fotografii din aparatul fotografic al avionului, despre care Hruşciov a declarat că „nu-s rele deloc”. Chiar şi acul cu vârful muiat în curara, cu care Powers ar fi trebuit să se omoare. Povestea oficială, cea cu avionul de cercetare meteo care se abătuse din întâmplare de la culoarul de zbor, era compromisă cu totul.

Powers va fi judecat ca spion. Iar dacă era găsit vinovat – şi în tribunalele sovietice nu erau cunoscute pentru îngăduinţa lor –, ar ajunge în faţa unui pluton de execuţie.

Frank aşeză discursul pe birou, înaintea lui, şi îşi frecă tâmplele. Avea nevoie disperată de o ţigară, însă, plecând în mare graba, uitase să şi le ia de acasă. În acel moment, uşa se deschise, trântită de perete, iar Allen Dulles păşi înăuntru, cu dinţii încleştaţi pe coada pipei. Dădu să-i spună ceva lui Robert, apoi îl observă pe Frank.

— Ce-i cu ăsta aici?

Frank rămase ca paralizat, ţintuit de privirile directorului.

— Frank este unul dintre cei mai buni analişti de-ai noştri pe probleme sovietice, protestă Robert.

Dulles îl reduse la tăcere, scoţând pipa din gură şi arătând cu coada ei spre Frank.

— A ratat cu totul faptul că Hruşciov are U-2-ul, darămite pe Powers! Vreau să fie scos din această misiune. Adu-mi pe cineva care poate spune ce se întâmplă cu adevărat acolo!

Aruncându-i lui Frank o ultimă privire ucigătoare, se întoarse şi ieşi.

După un moment de tăcere stupefiată, Robert se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu l-am mai văzut niciodată atât de pornit, zise el. Niciodată!

Frank strânse între degete marginea biroului.

— Am făcut tot ce-am putut cu informaţiile disponibile, domnule, spuse el, surprins că nu-i tremura glasul.

Robert scoase un pachet de Marlboro din sertarul biroului. Recunoscător, Frank acceptă una.

— Nu-i vorba numai de tine, Frank.

Robert pufăia aprinzându-şi ţigara.

— Se mai întâmplă şi altceva pe aici şi, orice-ar fi, nu-i ceva cu care să fi fost eu pus la curent.

Suflă un nor de fum.

— Îmi pare rău, Frank. Chiar ţi-ai dat toată silinţa. Dar s-a nimerit să fii chiar în faţa liniei de ochire a lui Allen, la momentul nepotrivit.

Frank trase adânc din ţigară, însă asta nu-l ajuta cine ştie ce. Cu toate că pulsul i se calmase, ştia că tocmai îşi periclitase grav cariera, poate şi pe a lui Robert.

— Şi mie îmi pare rău.

Cel puţin, îşi zise, nu va mai fi în lumina reflectoarelor.

În zilele următoare, criza se adânci. Casa Albă transmise o declaraţie oficială în care dădea vina pe „secretoşenia

excesivă” a ruşilor care făcuse necesare zborurile cu aparatele U-2, acuzându-i pentru atacarea „unui aparat civil neînarmat”. Hruşciov ripostă, afirmând că Eisenhower era o marionetă a „utilitariştilor de la Pentagon” şi a „asociaţilor lor monopolişti”, cei care conduceau cu adevărat ţara.

Între timp, la Washington, democraţii se folosiră de ocazie pentru a-l hărţui pe preşedintele republican, slăbit acum, spunând că „a fost ceva incredibil de prostesc” să trimiţi un avion de spionaj deasupra Uniunii Sovietice cu puţin timp înainte de Conferinţa de la Paris. Un senator l-a acuzat chiar pe Powers că ar fi fost agent dublu, fapt care l-a făcut imediat pe Eisenhower să nege personal asta.

În tot acest timp, Departamentul de Stat negocia cu sovieticii pentru a încerca să-l elibereze pe Powers, însă era limpede că sovieticii ştiau că mingea era la ei, aşa că refuzau să negocieze şi grăbeau planurile de a-l judeca pe Powers pentru spionaj.

Ministrul sovietic al apărării, Malinovski, ameninţă că bazele aeriene oferite de „complicii” Statelor Unite pentru zborurile cu aparatele U-2 ar putea fi „anihilate” cu uşurinţă. Secretarul american al apărării, Gates, printr-o declaraţie atent redactată sublinie că Statele Unite „îşi vor apăra aliaţii în eventualitatea unui atac”.

În cele din urmă, clipind sub lumina puternică a echipelor de la agenţiile de ştiri şi de la televiziuni, Eisenhower făcu o declaraţie.

— Cu inima grea, trebuie să anunţ că Statele Unite se retrag de la Tratativele Celor Patru Puteri, planificate la Paris. În actualele circumstanţe, perspectivele de pace par îndepărtate.

În timp ce el vorbea, Comandamentul Aerian Strategic îşi ridică nivelul de alertă la DEFCON 3.

Marţi noaptea, 10 mai. Sau poate că era miercuri dimineaţa devreme. Frank se zgâia la tabla de şah, fumul ridicându-se din ţigara aflată între degetele sale, pe când contempla sfârşitul partidei lui Botvinnik, jocul cu numărul

nouăzeci. Romanovski contra Botvinnik, 1945. Frank îl simpatiza pe Romanovski, care făcuse o greşeală elementară la mutarea a zecea, apoi se enervase din cauza surprizelor în şir produse de marele maestru Botvinnik Dacă ar fi reuşit să-şi păstreze calmul… însă n-o făcuse. Romanovski îşi pierduse puterea de concentrare şi partida, iar Botvinnik devenise campionul sovietic şi apoi campion mondial, trei am mai târziu.

Scârţâitul uşii îl trezi Pe Frank din reverie. Era Sophia, clipind în lumina abajurului cu avioane.

— Hai la culcare, serduszko! zise ea. E târziu.

Frank oftă şi strivi ţigara în scrumieră, apoi puse la loc, în cutia lor, piesele de şah.

— Îmi pare rău, kochanie. Nu pot să nu-mi fac griji pentru pilotul de pe U-2.

Deşi fusese scos din proiectul U-2, nu reuşea să nu se mai gândească la Powers. Unde-l ţineau sovieticii? Ce aflaseră de la el? Chiar aveau de gând să-l execute pentru spionaj? Agentul KGB lipsă, ŢURŢURELE, nu-i dădea pace lui Frank, chinuindu-l ca un dinte extras – nu avea niciun fel de informaţii noi despre el, însă intuiţia lui îi spunea insistent că ŢURŢURELE şi Powers erau cumva legaţi.

— Poate că ar trebui să iei un Miltown.

Frank scutură din cap.

— Bietul băiat este doar cu puţin mai în vârstă decât fiul nostru.

— Nu ai cum să-l ajuţi.

— Păi…

Frank ţinea în mână ultimul pion alb.

— M-am tot gândit la asta…

— Frank!

Spaima din glasul ei îl făcu să întoarcă fulgerător capul. Faţa ei era încremenită de groază şi de revoltă.

— Doar nu te gândeşti să te predai celor de la SCARE!

— Am o înzestrare unică, kochanie. Poate că acum a venit vremea s-o folosesc. Spre folosul ţării.

Se întinse ca s-o liniştească.

— Asta-i nebunie!

Ea îi evită braţele şi traversă întins camera, cu mâinile încrucişate la piept.

— Nu eşti Băiatul de Aur, Frank, eşti bunic. Un birocrat cu chelie, de vârstă mijlocie! Nici măcar nu-ţi pui piper peste ochiuri!

Se întoarse şi el îi văzu lacrimile prelingându-se pe obraji.

— Şi mai gândeşte-te la copii. Ce vor spune oamenii dacă vor afla că tatăl lor este… unul dintre ei?

Frank privi în jos, spre ultimul pion, încă în mâna sa, şi spre compartimentul său din cutie, îmbrăcat în catifea. Fiecare piesă avea locul ei, iar un pion nu putea intra în lăcaşul destinat unei regine.

— Bineînţeles, ai dreptate.

Sophia îşi târşâi papucii pe podea şi se lipi cu moliciunea ei caldă de spinarea lui, îmbrăţişându-l. El aşeză pionul şi se întoarse s-o ia în braţe. Rămaseră aşa o vreme, înlănţuiţi, legănându-se încet într-o parte şi-n alta.

— Acum hai în pat, zise în cele din urmă Sophia.

Frank stinse lumina, lăsând pionul în întuneric, lângă tabla de şah goală.

Vineri, 13 mai. Frank stătea singur în biroul său, cu un cârnat unsuros, cumpărat pe stradă, lăsat pe jumătate mâncat într-un colţ al pupitrului. Nu mai avusese parte de un prânz cumsecade de vreo două săptămâni, petrecându-şi fiecare clipă liberă cu problema Powers.

În ultimele zile, situaţia internaţională deja tensionată devenise, implacabil, tot mai rea, bombardierele sovietice testau spaţiul aerian al Alaskăi şi al Canadei, iar activitatea la bazele de rachete cu rază medie de acţiune se intensificase, ameninţând Turcia şi Pakistanul. Însă Frank îşi concentrase atenţia asupra ŢURŢURELUI, greu de atins şi dispărut acum. Nu era singurul agent KGB care se făcuse nevăzut, şi alţii ieşiseră din scenă. Corelând aceste informaţii cu ultimele semnale interceptate despre transporturi şi bugetele de securitate, Frank localizase centrul acestei activităţi misterioase: Închisoarea Centrală

Vladimirski, un penitenciar de înaltă securitate din oraşul rusesc Vladimir.

Powers trebuie să se fi aflat acolo.

Frank era aproape gata să le prezinte superiorilor săi ce descoperise; mai avea nevoie doar de câteva elemente pentru a-şi susţine intuiţiile. Lui Dulles nu-i va plăcea că el îşi continuase munca la cazul Powers, dar, dacă Frank ar veni cu un raport solid, n-ar mai avea de ales decât să-i accepte concluziile. Însă dacă va şi acţiona în urma acestor concluzii, asta era o cu totul altă poveste, dincolo de posibilitatea de control a lui Frank.

Frunzări hârtiile subţiri, roz, cenuşii şi galbene, marcate cu ştampila SECRET şi TOP SECRET, căutând dovada decisivă. Erau ultimele informaţii… Frank îi tot bătuse la cap pe ofiţerii de la controlul documentelor până când aceştia ajunseseră să-i dea tot ce puteau, numai ca să scape de el. Era posibil să fie şi primul care vedea aceste informaţii.

Aşa că, atunci când citi raportul unui agent dintr-o suburbie adormită a Moscovei, Noginsk, care susţinea că Roman Andreevici Rudenko, procurorul general al Uniunii Sovietice, se întâlnise cu generalii Borisoglebski, Vorobeiev şi Zaharov într-un vagon special dintr-un tren în deplasare spre est, gura i se uscă.

Rudenko era echivalentul sovietic al procurorului general al SUA. Borisoglebski, Vorobeiev şi Zaharov făceau parte din aripa militară a Curţii Supreme a URSS. Iar Noginskul era pe ruta dintre Moscova şi Vladimir.

Procesele de spionaj din Uniunea Sovietică se desfăşurau în secret. Dacă cei patru se aflau în oraşul Vladimir însemna că-l puteau judeca pe Powers chiar în acel moment. Şi poate că Frank era singurul care ştia asta.

Însă agentul din Noginsk trimisese anterior foarte puţine rapoarte; Frank nu putea stabili câtă crezare să dea acestuia. Avea nevoie de mai multe informaţii pentru a fi sigur. Răsfoi teancuri peste teancuri de hârtii, cercetându-le şi descotorosindu-se de fiecare cât mai repede, şi curând înălţă un maldăr de hârtii pe podea, la picioarele sale.

Apoi ceva citit îi stărui în minte tocmai când degetele sale dădeau drumul hârtiei. Se repezi s-o găsească din nou, mototolind şi rupând celelalte foi în graba lui, scoţând-o în cele din urmă la lumină. Era o telegramă interceptată de la Biroul Penitenciarelor către comandantul orchestrei şi corului Armatei Roşii:

CU REGRET TREBUIE SĂ ANULAŢI SPECTACOLUL DUMNEAVOASTRĂ DE PE 17 MAI 1960 DE LA PENITENCIARUL VLADIMIR, scria cu majuscule, în chirilice. CURTEA PENTRU EXERCIŢII NU ESTE DISPONIBILĂ ÎN ACEASTĂ ZI.

Închisoarea Vladimirski. Curtea Supremă. Procurorul general. Proces secret. Curtea pentru exerciţii.

Plutonul de execuţie.

Era un fir subţire şi alunecos, nu încăpea îndoială. Însă Frank îşi ignorase intuiţiile şi înainte, iar rezultatul înseninase doar înjosire şi ruşine. Specializarea sa profesională – întreaga sa viaţă – consta din asamblarea unor estimări pornind de la date aparent izolate şi rareori simţise o astfel de siguranţă faţă de o concluzie.

Data precizată era peste patru zile. Trei zile, ţinând cont de diferenţele de fus orar dintre Washington şi Moscova. Pentru a avea o şansă de a-l salva pe Powers, superiorii săi trebuiau informaţi imediat.

Frank îşi adună hârtiile de care avea nevoie pentru a-şi susţine concluziile şi o zbughi pe uşă. Nici măcar nu se întoarse să-şi ia pălăria.

Robert se afla într-un avion în drum spre Geneva, pentru conferinţa NATO, aşa că Frank înghiţi în sec şi se duse la Dulles.

— Domnul director se află într-o şedinţă la Casa Albă, îi spuse secretara lui. Nu se mai întoarce decât mâine.

Însă agentul de la biroul de securitate din Aripa de Vest a Casei Albe îl opri pe Frank.

— Domnule, îmi pare rău, dar domnul director Dulles discută cu preşedintele. Vă rog să aşteptaţi aici.

— Cât durează?

Frank strângea în mâini dosarul plin cu hârtii de parcă ar fi fost cârma propriului destin.

— Nu vă pot spune, domnule.

Frank se aşeză în scaunul indicat, dar numai o clipă. Sări în sus şi începu să străbată încăperea înainte şi înapoi. Privi spre ceas. 16.15, adică 23.15 ora Moscovei. În patruzeci şi cinci de minute, acolo va fi sâmbătă. Dacă Frank avea dreptate, executarea lui Powers era prevăzută pentru ziua de marţi, probabil, în zori. Optzeci de ore până atunci, mai mult sau mai puţin. Dacă ar putea da timpul înapoi… Frank se opri brusc.

— Îmi pare rău, îi spuse el agentului de pază, dar nu pot aştepta. Va trebui să găsesc o altă cale.

Trecu de colţul coridorului, însă şi acolo era un agent, dar acesta îşi îndreptase atenţia în direcţie opusă, iar Frank se afla în spatele lui.

Era o nebunie. Dacă Frank ar face ce avea în gând, viaţa lui s-ar schimba pentru totdeauna. S-ar putea să nu-şi mai revadă niciodată soţia sau copiii. Iar Powers era doar un individ, un om care a ştiut de la bun început, chiar când s-a urcat la bordul avionului U-2, că exista posibilitatea de a nu se mai întoarce niciodată din misiune.

Însă Frank făcuse jurământ să apere Statele Unite de toţi duşmanii, din afară sau din interior, Powers nu era doar un individ, viaţa lui simboliza mult mai mult, iar salvarea sa ar fi putut împiedica o confruntare de mai mare amploare. Soţia lui Frank s-ar putea să nu priceapă. Dar ceea ce făcea pentru ţara sa, făcea pentru ea şi pentru copii.

Strânse dosarul în mâini şi se concentră.

Vâjâitul, ca al unui vânt puternic, din urechile lui Frank acoperi ticăitul ceasului şi toate celelalte sunete. Afară, un steag încremeni în plin fâlfâit. Frank se repezi prin aerul gros, ca un jeleu, dincolo de agentul de pază al Aripii de Vest, rămas la pupitrul său fără să clipească măcar. Uşa din spatele lui se simţea grea ca plumbul, dar dincolo de ea se întindea un coridor lung şi drept, pustiu, cu excepţia celor doi puşcaşi marini înarmaţi care stăteau smirnă de-o

parte şi de alta a celei de-a treia uşi pe stânga.

Dincolo de ea, aşa cum presupunea şi Frank, era o sală de şedinţe mică şi întunecată, în care trei bărbaţi nemişcaţi erau aşezaţi la masă, holbându-se mohorâţi spre un ecran aflat mai în faţă. Datorită luminii proiectorului, Frank îi recunoscu pe Dulles şi pe Eisenhower; cel de-al treilea personaj i se părea vag familiar, deşi nu i-ar fi putut spune numele. Se uită ţintă la preşedinte, încremenit, cu dreptunghiul strălucitor al ecranului reflectat în ochelarii săi. Peste o clipă, Frank i se va arăta, iar viaţa sa civilă se va sfârşi pentru totdeauna.

Sau s-ar fi putut retrage chiar acum, fără să ştie nimeni nimic. Nimeni, în afară de Frank.

Icni dintr-odată şi sunetul mai blând al ventilatorului proiectorului înlocui huruitul din urechile sale. Urmă un alt icnet, de data asta al lui Dulles, când remarcă apariţia bruscă a lui Frank.

— Ce dracu?!

Sări imediat să acopere cu mâna lentilele proiectorului. Gestul neaşteptat atrase atenţia lui Frank spre ecran. Înainte ca Dulles să poată obtura lumina, citi cuvintele AQUATONE şi CAPTURAT, BASTION şi PILOT.

Frank ştia că AQUATONE era un criptonim pentru aparatul U-2. Iar BA era un diagraf pentru criptonimele legate de virusul Wild Card. Dacă BASTION era numele de cod pentru pilotul U-2 capturat, asta însemna că…

— Avem o problemă, spuse cel de-al treilea bărbat, aprinzând luminile din încăpere. Acest om ştie cine şi ce este BASTIONUL.

Dintr-odată, Frank îşi dădu seama cine era cel de-al treilea: Lawrence Hague, agentul de bursă care fusese prima persoană antrenată de SCARE – un telepat. Era cu cinci ani mai bătrân decât în imaginile de la telejurnalele unde-l văzuse Frank, însă acei ochi sfredelitori şi fruntea înaltă erau de neconfundat. Bine că Frank intrase în încăpere cu intenţia de a se deconspira.

— Da, tocmai am dedus din informaţiile din diapozitiv că Francis Gary Powers este un as, zise Frank, cu o voce

calmă care-l surprinse chiar şi pe el. Am venit să vă spun că a fost deja judecat şi condamnat la moarte.

Eisenhower avea o expresie sumbră.

— Cum ai intrat aici?

— Şi eu sunt tot un as.

O făcuse. Nu mai era cale de întoarcere acum.

— Un as al eşecurilor, poate… mârâi Dulles.

Eisenhower se ridică, întrerupându-l pe Dulles.

— Ce spuneai despre condamnarea lui Powers?

Frank expuse rapid informaţiile şi interpretarea sa. Dulles se arătă foarte sceptic.

— Acest tip nu şi-ar putea găsi nici propriul fund, chiar de-ar avea o hartă şi o lanternă, pufni el.

— Ştiu că analiza are o mulţime de conexiuni problematice, răspunse Frank. Însă înainte am eşuat pentru că nu am ţinut seama de propria intuiţie.

Se întoarse şi i se adresă direct lui Eisenhower.

— Domnule preşedinte, m-am născut în Rusia înainte de revoluţie. I-am urmărit pe aceşti bolşevici încă din primele lor zile. Ştiu ce fac, ştiu cum gândesc şi am petrecut o viaţă întreagă studiindu-le politica şi guvernul. Trebuie să mă credeţi că ştiu că Powers ori a fost deja condamnat pentru spionaj, ori va fi în cel mai scurt timp, şi va fi împuşcat de un pluton de execuţie în curtea interioară, de exerciţii, a închisorii Centrale Vladimirski, marţi, 17 mai.

— Asta-i puterea ta de as? întrebă Eisenhower. Vreun soi de… super-deducţie?

— Nu, domnule preşedinte. Analiza este profesiunea mea. Puterea mea este să opresc timpul. Totul se opreşte, în afară de mine; din perspectiva altcuiva, pare că mă mişc instantaneu.

Era un discurs pe care-l repetase în minte de o mie de ori.

— Dacă-mi permiteţi, am să vă demonstrez.

Dulles îşi dădu ochii peste cap, însă Eisenhower privi spre Hague, care încuviinţă în tăcere.

Frank se concentră. Lumea începu să huruie şi cei trei încremeniră. Înaintând prin aerul gros şi potrivnic, Frank

se duse la fiecare dintre ei şi le luă portofelul din buzunarul interior al sacoului. Apoi merse în capătul celălalt al încăperii înainte de a permite scurgerea firească a timpului.

— Aici, zise.

Toţi trei se mişcară răsucindu-se spre el, apoi îşi pipăiră buzunarele cu o nelinişte crescândă. Le arătă portofelele. Hague dădu din cap, un gest lent şi aprobator.

Acesta era momentul aşteptat de Frank în ultimii cinci ani. Voia să-şi savureze triumful… însă se simţea obosit până-n măduva oaselor, cu zece ani mai în vârstă. Tot ce putea face era să rămână în picioare.

— Domnule preşedinte, spuse cu o voce răguşită. Am văzut cât de mult înseamnă Powers pentru dumneavoastră. Vă rog, vă rog să mă credeţi… să credeţi tot ce ştiu, ce-am aflat şi ce pot face. Daţi-mi voie să vă ajut aşa cum pot.

Dulles îşi reveni primul.

— Domnule, este ceva scandalos, bolborosi el spre Eisenhower.

Însă preşedintele îl ignoră, întorcându-se spre Hague.

— Omul ăsta chiar spune adevărul?

— Aşa cum îl înţelege el, da.

— Ceva pete negre prin activitatea lui?

Întrebarea îi fusese adresată lui Dulles.

— N-a reuşit să afle dacă sovieticii îl au sau nu pe Powers.

— N-a fost singurul. Altceva?

Dulles îi aruncă lui Frank o căutătură urâtă înainte de a răspunde.

— Nu şi după ştiinţa mea.

Eisenhower se uită multă vreme direct în ochii lui Frank, reflectând şi, în pofida oboselii sale, Frank îşi dădu seama că omul chiar purta pe umeri întreaga responsabilitate a funcţiei sale şi o făcuse timp de opt ani.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Sunteţi dl… Mazursky, nu?

— Majewski, domnule.

Eisenhower se îndreptă de spate.

— Domnule Majewski, prin autoritatea Actului Controlului Puterilor Exotice şi a Actului Recrutărilor Speciale, vă pun sub comanda Comitetului Senatului pentru Resursele Aşilor şi Iniţiativelor, cu efect imediat. Vă înţelegeţi drepturile şi responsabilităţile în lumina acestui Act?

— Da, domnule.

— Domnul Hague, aici de faţă, este directorul SCARE şi de acum înainte i te subordonezi lui. Larry, te rog să-l pui la curent pe dl Majewski cu detaliile BASTIONULUI.

Hague scoase o foaie de hârtie din servietă şi îi ceru lui Frank să-şi silabisească numele şi să-şi spună data naşterii şi numărul de asigurare socială. Hârtia avea un antet cu acronimul SCARE şi semăna cu o validare de securitate a CIA, atâta doar că descrierea compartimentului consta numai într-o mâzgălitură de mână – „Francis Gary Powers, puteri şi trecut” –, iar cerneala era încă proaspătă, însă precizarea referitoare la dezvăluirea neautorizată de informaţii includea şi afirmaţia că „orice fel de dezvăluiri constituie un act de trădare” şi „este pasibilă de execuţia imediată, fără niciun proces”. Frank înghiţi în sec şi semnă formularul, contrasemnat apoi de Hague, de Dulles şi de Eisenhower însuşi.

Hague explică după aceea că Gary Powers, cu indicativul „Eagle Eye”, era într-adevăr un as şi cel mai important agent de spionaj al Americii.

— Puterea sa de as este o vedere incredibilă de la distanţă. Şi are în spate ani de antrenament pentru a înţelege ceea ce vede. Powers este de neînlocuit şi trebuie recuperat nevătămat.

Eisenhower îi mulţumi lui Hague pentru prezentare şi luă cuvântul.

— Această întrunire a fost convocată, zise el, pentru a ne gândi la variante pentru Eagle Eye şi la limitarea efectelor în urma pierderii sale. Oricum, din moment ce eşti aici, cred că avem o şansă să-l salvăm. Combinaţia unică dintre cunoştinţele tale despre Rusia, instruirea de la CIA şi puterile tale de as par să fie o mană cerească pentru

această situaţie. Dacă-mi amintesc bine, eşti vorbitor nativ de rusă, nu?

— Da, răspunse Frank.

Inima-i bătea nebuneşte când îşi dădu seama ce era pe cale Eisenhower să sugereze. Însă Dulles, care fierbea tăcut în suc propriu, izbucni:

— Domnule preşedinte! Nu este posibil să luaţi în considerare trimiterea acestui om în Rusia! Nu este agent operativ, este analist! Nu are antrenament în tot felul de tertipuri, tehnici de eschivare, rezistenţă la interogatorii…

— Allen! făcu Eisenhower. Tacă-ţi gura!

Tonul discret autoritar îl reduse brusc la tăcere pe Dulles.

— Eagle Eye este atât de important pentru securitatea acestei ţări, încât pentru recuperarea lui sunt pregătit să risc pierderea celei mai noi achiziţii a noastre – un fior de gheaţă trecu prin măruntaiele lui Frank când înţelese că preşedintele se referea la el – şi orice pierderi colaterale. În orice caz, dl Majewski nu se mai află sub comanda ta.

Îşi întoarse privirea de la Dulles în ceea ce Frank consideră a fi un gest deliberat de sfidare.

— Domnule Majewski, continuă Eisenhower, concentrându-şi acum atenţia asupra lui Frank. Îmi pare rău că îţi aşez o asemenea responsabilitate pe umeri şi că te expun unui asemenea pericol, dar sunt convins că eşti conştient că ţara are nevoie de tine şi de puterile tale unice. Domnul Hague îţi va asigura tot ce ai nevoie în materie de antrenament şi de asistenţă, înainte de a pleca în misiune.

Frank deschise gura, însă nu ieşi niciun sunet. După vreo două încercări, dădu pur şi simplu din cap. Pionul care ajunge pe ultimul rând de pe tabla de şah, îşi zise, devine regină.

Hague îl duse într-o clădire de birouri din Strada F, presupus birou juridic al unei firme imobiliare, dar, de fapt, sediul central al SCARE. Acolo, trecu printr-un şir de teste medicale, efectuate cu o eficienţă politicoasă, dar

fermă de un personal care-l includea şi pe dr. Thatcher, un bărbat de numai un metru şi douăzeci de centimetri, lipsit complet de păr, cu o piele albă ca burta broaştei, ochi galbeni, înguşti, şi colţi, care trase o seringă întreagă din sângele lui Frank, gustându-l înainte de a scrie note elaborate, stenografiate. Era pentru prima dată când Frank se afla în aceeaşi încăpere cu un joker, însă încercă să rămână calm.

Imediat după aceea, îl supuseră pe Frank unei serii de exerciţii menite să stabilească limitele puterii sale de as. Ţinu un cronometru – tot ce atingea era dus în afara timpului – şi opri timpul cât putu de mult, adică vreo unsprezece minute, deşi acestea păreau mult mai multe. Cu timpul stopat astfel, făcu tururi de pistă şi cără greutăţi de până la paisprezece kilograme. Şi mai făcu ceva la care nici măcar nu se gândise înainte: luă încă o persoană împreună cu el în afara timpului, un voluntar care mergea încet, iar Frank îl ducea de mână. Voluntarul povesti că experienţa a fost ciudată şi înspăimântătoare – o goană delirantă, semiconştientă, fără voie, ca într-un vis cu ochii deschişi în care conduceai la viteză maximă – însă, după ce totul se terminase, nu existaseră efecte negative. Când a fost adăugat un al doilea voluntar, Frank găsi că-i era extrem de dificil să facă măcar un pas.

După aceste teste, repetă examenul medical. Nimeni nu-i spuse nimic despre ce aflaseră, dacă aflaseră ceva. Apoi i se permise să-şi sune soţia, dar sub supraveghere strictă şi doar ca să-i spună că era într-o misiune specială şi că nu va veni acasă decât după câteva zile.

Însă acum era aproape ora două dimineaţa. Birourile SCARE dispuneau de câteva mici încăperi pentru dormit, camere fără ferestre şi austere, dar destul de confortabile; uşile nu se încuiau, nici dinăuntru, nici de afară. Frank îşi scoase cravata şi pantofii şi se întinse pe pat să se odihnească puţin, convins că avea mintea prea plină de întrebări şi de noile experienţe ca să poată dormi.

Următorul lucru de care deveni conştient era că îl trezea un secretar politicos, care îl informă că era ora şase

dimineaţa. Bărbatul îi dădu lui Frank o valiză mare, ponosită, cu iniţialele în chirilice Ya.G. Conţinea mai multe schimburi de haine – grele, prost confecţionate şi nepotrivite, cu etichete în rusă – pantofi, batiste şi alte lucruri şi ceea ce lui Frank i se păru a fi un paşaport rusesc autentic, cu propria lui fotografie şi cu numele Jacek Grabovski.

Pe când se bărbierea cu o lamă de ras tocită şi ciobită, rusească, şi cu un săpun nisipos, Frank se gândi că era bine că nu se obişnuise cu spuma fină la tub, pe care frizerul său tot insista să o încerce. În clipa când ieşi din toaletă, fu luat pe sus la o şedinţă cu Hague şi alţi câţiva bărbaţi cu aer foarte serios, care-i prezentară un dosar gros: planurile în detaliu pentru salvarea lui Powers. Pentru ca sincronizarea să poată funcţiona, trebuia să plece spre baza aeriană Andrews în cel mult o oră. Avea întrebări de pus?

Frank citi planul de acţiune cu o cană de cafea oribilă alături şi o gogoaşă uscată. Părea că planul luase în calcul tot ce aflaseră în ziua precedentă el şi SCARE despre puterile sale, împingându-le până la limita lor absolută. Planul va funcţiona, se gândi Frank, câtă vreme nu se va întâmpla nimic neaşteptat, iar el îşi va menţine acelaşi nivel de performanţă.

Însă în plan exista o parte cu care Frank nu se putea împăca. Urma să fie însoţit de un ofiţer de teren cu experienţă, pentru a-l ajuta să pătrundă şi să iasă, dar se prevedea ca ofiţerul să-l escorteze pe Frank în închisoare, apoi, în timp ce Frank se ocupa de Powers folosindu-se de talentul său neobişnuit, să-şi găsească drumul spre exterior prin propriile mijloace.

— Mă duc în Rusia să scap un om dintr-o închisoare de unde nu se poate evada, zise Frank, bătând cu arătătorul în harta închisorii. N-am să las un altul în locul lui.

Hague îşi încleştă mâinile pe masă.

— Asta-i sarcina lui, Frank. Iar a ta este să-mi îndeplineşti ordinele.

Frank înfruntă privirea dură a lui Hague cu propria sa

căutătură.

— N-am s-o fac.

Se uitară unul la celălalt timp îndelungat, în vreme ce transpiraţia curgea şiroaie pe tâmplele lui Frank, îmbrăcat în sacoul rusesc, greu. Până la urmă, Hague clipi primul.

— Bine, spuse el.

Se întoarse spre unul dintre planificatorii misiunii SCARE.

— Vom folosi planul alternativ, în care Frank intră şi iese din închisoare prin mijloace proprii.

Frank era uluit că Hague cedase atât de repede şi total.

— Nu fi atât de surprins, făcu Hague, deşi Frank nu spusese nimic. Pot să-mi dau seama precis până unde mergi şi nu faci compromisuri.

Se ridică în picioare şi-i întinse mana.

— Cred că eşti un idiot sentimental, dar Dumnezeu să te aibă în pază!

Planificatorii se ridicară şi ei.

Genunchii lui Frank tremurau atât de tare, că de-abia reuşi să se ridice.

— Mulţumesc, domnule. Îmi voi da toată silinţa.

Avionul la bordul căruia urcă Frank la baza aeriană Andrews era un Hercules C-130 mare, iar el era singurul pasager.

— Numai pentru mine? îl întrebă pe pilot, un tip de la Marină, slab şi cu pielea bătătorită, cu ochi albaştri, al cărui nume scris pe ecuson era A. DEARBORN.

Bărbatul dădu din umeri.

— Zbor unde mi se spune.

Decolarea a fost dură, compartimentul pentru încărcătură, acum gol, zguduindu-se, iar cele patru motoare uriaşe urlând ca o vijelie, însă zborul deveni în scurt timp unul de rutină.

— Până la Helsinki sunt cincisprezece ore de zbor, îi spuse Dearborn, inclusiv o escală de realimentare la Keflavik.

Frank dormi o vreme, însă în pofida oboselii, a dopurilor

din urechi şi a costumului sovietic din lână, zgomotul şi frigul îl treziră după câteva ore. Citi planul de salvare până când reuşi să memoreze fiecare detaliu. Inventarie conţinutul valizei şi numără toţi nasturii de la fiecare cămaşă. Când Dearborn îi dădu manşa copilotului său pentru a face o pauză şi veni la Frank pentru a-i oferi un sandvici, el trecuse de la spaimă la plictiseală şi apoi la disperarea neagră.

— Bănuiesc că n-aveţi vreo tablă de şah prin avion, nu?

— Ai noroc.

Dearborn scoase una din raniţa sa, una mică, de călătorie, cu piese de lemn care se fixau în găurile de pe tablă.

— Întotdeauna îmi place să am cu cine juca în aceste zboruri lungi, zise Dearborn punând piesele pe tablă. Cât de bun eşti?

— Eu… nu ştiu. De obicei, nu joc împotriva unui adversar.

— Ah, atunci joci cu mutări trimise prin poştă?

Dearborn, jucând cu albele, avansă pionul din faţa reginei sale.

— Nu. Eu, ăăă… doar… studiez partidele campionilor. Le joc pe tabla de şah. Le analizez.

Era surprinzător de dureros să-şi dezvăluie hobby-ul. Ştia că şahul nu era doar o pasiune intelectuală; era, de asemenea, un joc menit să fie jucat cu alţii ca o formă de interacţiune socială. Însă acest aspect nu-l atrăgea.

— De fapt, n-am jucat şah cu adevărat de… vreo zece ani.

Înaintă cu propriul său pion din faţa reginei pentru a-l înfrunta pe al lui Dearborn.

— Atunci nu-i moment mai înălţător decât acesta.

Dearborn mută pionul din faţa nebunului de lângă regină într-o deschidere clasică de gambit al reginei. În acel punct, Frank putea să respingă gambitul reginei scoţând la înaintare pionul regelui – păstrându-şi controlul asupra centrului – sau să-l accepte, luând pionul tocmai mutat de Dearborn şi obţinând libertate de mişcare mai

mare pentru a acţiona mai târziu.

Îşi dădu seama că era incapabil să decidă.

Întinse mâna... şi o retrase. Apoi iar. Tremura din cauza nesiguranţei. După atâţia ani de studii amănunţite ale celor mai mari partide de şah din istorie, ajuns în faţa unui adversar în carne şi oase, nu putea controla nici măcar o deschidere clasică dintr-o partidă fără însemnătate, lejeră.

Dulles avea dreptate. Era analist, nu om de teren. Ce Dumnezeu credea că face aici?

— Hei, zise Dearborn. Eşti bine?

— N-am nimic, minţi Frank şi îşi suflă nasul pentru a-şi ascunde lacrimile.

Batista rusească era groasă şi aspră. O împături, băgând-o înapoi în buzunar, inspiră şi captură pionul lui Dearborn.

Deja renunţase în mare parte la controlul asupra propriei vieţi. De ce să nu cedeze controlul asupra centrului tablei de şah? Ar putea ajuta pe la sfârşitul partidei.

Jocul continuă. Dearborn era un jucător greoi, conservator, şi era clar că nu reuşea să vadă mai mult de câteva mutări înainte, însă uneori părea să fie exact la locul potrivit pentru a contracara atacurile lui Frank.

— Sunt doar norocos, cred, zise el, capturând calul lui Frank.

— În şah nu există noroc.

Frank înaintă cu calul rămas.

— Şah.

— Poate că da. Dar, cumva, am avut întotdeauna noroc. Aş putea fi eu acolo, în locul lui Francis Gary Powers.

Luă calul lui Frank cu nebunul.

— Da?

Frank mută regina cu un pătrat pentru a ameninţa nebunul.

— Da. Am fost contactat de cei din programul U-2, am trecut toate examenele şi interviurile, am primit validările de securitate, tot. Şi apoi am făcut oreion – oreion, poţi să crezi aşa ceva? – şi-am pierdut fereastra să intru în

program. Când am primit din nou liber la zbor, nu mai aveau niciun loc în schemă.

Săltă nebunul periclitat de pe tabla de şah, dar aproape imediat ce-i dădu drumul făcu feţe-feţe.

— Oh… n-am vrut să-l pun acolo.

Se încruntă, examinând poziţia pieselor, apoi se îndreptă brusc de spate.

— Hei! E şah mat!

Frank spera ca asta să nu fie de rău augur.

A fost aşteptat la Helsinki de un individ mătăhălos, cu o faţă lată şi posomorâtă, care se prezentă în ruseşte drept Piotr Andreevici Malinov. Ridică valiza lui Frank şi-l conduse spre o berlină Volvo, cenuşie şi banală, iar Frank se gândi că era doar un şofer, asta până se închise uşa şi-i spuse codul de confirmare. Era ofiţerul de teren desemnat pentru Frank, un agent CIA sigur, cu vechime, care lucrase cu SCARE.

— Care-i numele tău de cod? îl întrebă Frank. Cum să-ţi spun?

— Pentru tine sunt Piotr Andreevici Malinov. Dacă nu-mi cunoşti numele real, n-o să te încurci şi să-l rosteşti din greşeală. Iar tu, din câte ştiu eu, eşti doar Jacek Grabowski, verişorul îndepărtat al soţiei mele, pe care-l însoţesc la Moscova la expoziţia agricolă, ca o favoare făcută ei. Dacă apar întrebări încuietoare, comportă-te prosteşte.

Era limpede că nu credea că vor fi astfel de probleme.

Un protest începu să se contureze pe buzele lui Frank – era analist CIA, avea masterate înalte în economie şi în politică externă –, dar rămase tăcut. Viaţa lui va depinde de acest om, şi acesta îşi cunoştea meseria. Nu avea niciun sens să se oţărască la el.

„Malinov” aproape că nici nu discută cu Frank în timp ce se îndreptau spre gara din Helsinki, şi imediat ce se aşezară pe locurile lor de la clasa a doua, îşi trase pălăria pe faţă şi se puse pe somn. Frank fierbea în haina lui grea şi umedă. Acesta era cel despre care se presupune că-l va

proteja? Însă Frank era el însuşi zdrobit de oboseală şi în pofida locului incomod şi a multelor sale îngrijorări, descoperi curând că şi lui i se închideau ochii.

În timp ce aluneca în vis, Frank avu impresia că-l auzise pe Malinov urându-i somn uşor. Poate că acesta nu era deloc adormit.

Se trezi din cauza unei împunsături puternice în coaste. Patru grăniceri ruşi, cu căşti de oţel şi automate atârnate la spatele mantalelor lungi şi verzi, veneau de-a lungul vagonului.

— Paşaportul, şuieră Malinov.

Însă paşaportul lui Frank nu era în buzunarul hainei. În grabă, căută prin buzunarele celeilalte haine, în buzunarele de la pantaloni, pe scaunul de sub el.

— Îmi… îmi pare rău.

Bătăile inimii îi bubuiau în urechi.

— Găseşte-l, mârâi Malinov.

Doi dintre grăniceri se apropiară.

— Paşapoartele, se răsti unul dintre ei.

Malinov îi întinse propriul paşaport.

— Îmi pare foarte rău, zise el, dar se pare că vărul meu nu-l găseşte pe al lui.

Îşi ciocăni fruntea într-un fel anume şi rânji.

— E polonez.

Frank n-ar fi crezut că vreo altă emoţie ar fi putut să răzbată prin teroarea ce pusese stăpânire pe el, însă descoperi că furia stârnită de aceste comentarii insultătoare pe teme etnice reuşea să se facă simţită în vreme ce continua să-şi pipăie buzunarele. Malinov şi grănicerii chicoteau pe seama lui Frank, dezlănţuindu-se într-un hohot de râs când documentul căutat ieşi la iveală din buzunarul cămăşii sale.

Grănicerul deschise paşaportul falsificat al lui Frank.

— Confirmaţi-mi data naşterii.

Inima lui Frank aproape că se opri. Nu-şi putea aminti ce dată a naşterii avea în documentul falsificat. Era a lui? Şi dacă nu, care era? Clipele de groază de-abia se scurgeau… acum el era cel încremenit, în timp ce restul

lumii se mişca.

— Polonez, zise Malinov din nou şi dădu din umeri.

De data asta, chiar şi omul aşezat pe locul de vizavi se alătură hohotelor. Râzând în continuare, grănicerul îi înapoie paşaportul lui Frank şi plecă mai departe.

— Nu trebuia să mă insulţi în halul ăsta, spuse Frank odată ce grănicerii trecuseră la vagonul următor.

Pulsul îi scăzuse doar la dublul valorii normale.

— Râsul reduce suspiciunea, răspunse Malinov, şi te-a scos din belea.

Înălţă din umeri.

— Ce altceva ai fi vrut să fac?

Mai târziu, îşi dădu seama că ar fi putut să-şi folosească puterea pentru a căuta paşaportul sau să se uite în el cât timp grănicerul îl ţinea în mână. Dar nu se gândise la asta, când i-ar fi putut servi la ceva. Cei opt ani cât îşi ascunsese puterea ori pretinsese că era la fel de normal ca oricare altul îl împiedicaseră să-şi dea seama cum să procedeze într-un moment-cheie.

Ce Dumnezeu credea că face aici?

Poate că Dulles avusese, de fapt, dreptate.

Marţi, 17 mai, la ora trei dimineaţa, ora Moscovei, Frank stătea tremurând în ploaie la poarta închisorii Centrale Vladimirski, simţindu-se mărunt.

Zidurile închisorii se înălţau până sus, spre cer; ploaia împroşcată pe faţa lui Frank forma nimburi în jurul proiectoarelor montate la intervale regulate pe coama zidurilor. Gărzi înarmate, cu câini, patrulau în perimetru; interiorul era un labirint de uşi controlate de la distanţă, menit să facă orice evadare imposibilă. Era cea mai sigură închisoare din Rusia.

Frank avea de gând să intre, apoi să iasă cu Powers.

Dar chiar şi cu puterea de as a lui Frank, numai un complice din interiorul închisorii putea face evadarea posibilă. Harta detaliată furnizată de „cârtiţa” din interior îi oferea lui Frank câteva locuri unde să se oprească, în

afara vederii cuiva, când puterea îi părăsea; lista cu momente de răgaz, pe care o strângea în mâna vârâtă adânc în buzunarul hainei, îl va trece de uşile zăvorâte.

Primul dintre aceste momente era la ora 3.05 – peste cinci minute. Frank îşi verifică ceasul, însă nici chiar puterea sa nu putea determina secundarul să se mişte mai repede.

Ploaia din Moscova avea gust de beton şi de sulf.

În cele din urmă, sosi şi ora 3.05. Frank inspiră adânc şi se concentră.

Mugetul timpului oprit îi atacă urechile obosite. Picăturile de ploaie îşi opriră căderea, fiecare dezvăluindu-se ca un disc plat, cu marginile neregulate, nici vorbă de conturul de picătură. Frank se avântă prin aerul lipicios, picăturile suspendate alunecându-i pe faţă ori fiind absorbite de haina sa.

Pur şi simplu, trecu de poarta exterioară, o barieră vopsită în dungi oblice, ai cărei soldaţi de pază rămăseseră încremeniţi în mantalele lor de ploaie, sub ropotul neclintit. Poarta clădirii închisorii nu era încuiată, nici următoarele două, iar gărzile de lângă ele nu constituiau un obstacol. Însă deschiderea uşilor şi închiderea lor la loc necesită un efort substanţial. Mai grele şi mai înguste decât cele obişnuite, Frank le simţi pe amândouă de parcă ar fi cântărit zeci de kilograme. Literalmente, era într-o cursă contra-cronometru.

Frank îşi şterse fruntea şi înaintă, afundându-se tot mai mult în închisoare.

Acum se ivi primul dintre obstacolele serioase: un sas din oţel masiv şi uşi de sticlă de ambele părţi, fiecare încuiată cu un zăvor care nu se putea deschide decât prin apăsarea pe un buton de la postul de gardă dintre cele două uşi. Însă „cârtiţa” promisese că putea descuia uşile timp de un minut, de la 3.05 la 3.06 şi nu va observa nimeni.

Instinctiv, Frank aruncă o privire spre ceas când se apropie de prima uşă şi simţi o mare panică: era 3.13. Dar, desigur, acest lucru ilustra doar timpul său personal.

Ceasul de pe perete indica ora 3.05. Se lăsă cu toată greutatea pe uşă şi, opintindu-se, o deschise. Şi cea de-a doua uşă era descuiată – slavă Domnului! – însă deschiderea ei necesită un efort şi mai mare.

După ce închise la loc cea de-a doua uşă, Frank se sprijini cu spatele de peretele din beton, preţ de câteva respiraţii icnite. Însă în afara timpului nu exista pauză; chiar şi respiraţia însemna activitate. Trebuia să ajungă la prima ascunzătoare înainte de a fi prea obosit ca să continue. Lumina puternică din interiorul zonei de securitate îi ataca ochii în vreme ce se muncea să înainteze prin aerul gros şi vâscos spre siguranţa unei camere a serviciului de întreţinere. În momentul când ajunse acolo, vederea începu să i se tulbure şi nu mai putu face altceva decât să tragă de zăvor şi să deschidă uşa. Imediat ce o închise, afundându-se în bezna binefăcătoare, îl părăsi şi puterea. Tremurând, se lăsă să alunece cu spatele lipit de uşă, până ajunse pe podea, încercând să-şi înăbuşe gâfâitul. Camera murdară, întunecată, era rece şi mirosea a clor, dar tot era mai bine decât mugetul nepământesc şi încremenirea din afara timpului.

Următorul moment fix desemnat de „cârtiţă” era la ora 3.15. Zece minute de odihnă nu erau suficiente. Zece minute de aşteptare neajutorată într-o cameră cufundată în beznă, tremurând de frică de fiecare dată când cineva se apropia tropăind şi zăngănind uşa de la intrare, erau prea mult.

Îşi închipui uşa deschizându-se brusc, inundând micul spaţiu înghesuit cu lumină şi exclamaţii de surpriză. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, ar putea să îngheţe timpul din nou şi să scape astfel, însă planul ar fi afectat şi s-ar putea să se dea alarma. Şi unde s-ar ascunde până la următorul moment de ieşire din timp? În cele din urmă, acele strălucitoare ale ceasului arătară ora 3.15. Era atât de bucuros să iasă din camera împuţită, atât de îngrozit de confruntarea cu mugetul timpului îngheţat, încât se concentră şi îşi invocă puterea.

Îi trebui întreaga sa forţă pentru a împinge uşa

pietrificată.

Frank nu mai rămăsese niciodată atât de mult în afara timpului. Fiecare pas era ca un munte de urcat, fiecare uşă deschisă şi închisă de el era precum bolovanul lui Sisif.

ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE scria cu litere chirilice trasate cu şablonul deasupra uşii următorului loc de popas. Era o uşă glisantă, acţionată electric, dar, deşi descuiată, aşa cum promisese „cârtiţa”, toată puterea care-i rămăsese lui Frank nu se dovedea suficientă pentru a forţa deschiderea ei. Găsi un baston din oţel într-un colţ şi-l folosi ca s-o împingă, doar atât cât să se strecoare înăuntru. Apoi trebui să ducă bastonul de oţel înapoi, cât mai aproape de poziţia pe care şi-o amintea. La naiba, care era capătul orientat în sus? Îi venea tot mai greu să gândească limpede.

Ajuns în cealaltă parte, se întoarse şi… dădu imediat de o faţă întunecată şi încruntată. Retrăgându-se panicat, se lovi cu capul de uşa metalică din spatele lui, înainte ca raţiunea să depăşească această reacţie primară. Individul lat în umeri, musculos, în uniformă de colonel al armatei sovietice – având pe ecuson numele POLIAKOV – era încremenit la fel ca toate din închisoare, pietrificat în timp ce gonea furios spre uşa pe care tocmai ieşise Frank. Frank se lăsă cu spatele de ea o clipă, frecându-se la cap şi blestemându-se pentru prostia sa.

Stai! Poliakov? Numele i se părea cunoscut.

Era unul dintre numele posibile menţionate pentru ofiţerul KGB desemnat drept ŢURŢURELE de către CIA. Iar acum era aici, în închisoarea Centrală Vladimirski, în aripa de maximă securitate, unde se afla închis Powers. Frank avusese dreptate tot timpul, iar acum avea chiar şi numele omului.

Îşi permise o clipă de mândrie triumfătoare, pocnind din degete pe sub nasul neclintit al KGB-istului, strecurându-se pe lângă el şi grăbindu-se pe coridor. Celula lui Powers, cea cu numărul treizeci şi şapte, era prima pe dreapta, cu numele POVRZ – „Powers”, în alfabetul chirilic – scris cu creta deasupra uşii. Acum, nimic nu mai stătea în calea

reuşitei lui Frank.

Însă uşa nu se deschidea.

Frank încercă încă o dată, apăsând pe clanţa din oţel, pătată de rugină, cu toată forţa. Nici măcar nu o clinti.

Se presupunea că între orele 3.10 şi 3.40 „cârtiţa” lor aranjase ca uşa să fie descuiată. În afară de asta, totul se desfăşurase conform planului. Frank scutură încă o dată clanţa. Nimic. Se uită cum ar fi putut deschide uşa în alt fel, însă era grea, din oţel masiv, mecanismul zăvorului şi balamalele, bine protejate şi ranforsate, şi nu exista nimic în spaţiul gol al coridorului din beton de care să se poată folosi. Să ajungă până acolo, să depăşească atâtea obstacole, doar pentru a se împiedica într-un zăvor simplu.

Nu, stai puţin! Cheia. Poliakov, încremenit în clipa în care se îndepărta de celula lui Powers, trebuia să aibă cheia. Prin aerul care părea chiar şi mai gros decât înainte, Frank înaintă cu greu spre KGB-istul nemişcat. Nu-i luă mult să descopere legătura tare de chei din buzunarul lui Poliakov, însă poziţia piciorului încremenit şi a braţului făcea imposibilă scoaterea lor. Putea mişca braţul cu forţa, se gândi Frank, putea tăia buzunarul cu briceagul său, însă oricare din aceste acţiuni l-ar speria pe Poliakov şi l-ar face să dea alarma. Iar Frank mai avea încă un punct de repaus peste zece minute, ca să se întoarcă pe unde venise, împreună cu Powers.

Trebuia să ia cheia de la Poliakov, şi încă în aşa fel încât acesta să nu-şi dea seama. Se poziţionă în spatele lui, asigurându-se că niciun ochi încremenit nu-l putea vedea. Uşa glisantă se deschisese cu vreo douăzeci de centimetri. Însă ochii lui Poliakov erau aţintiţi în jos… trebuia să rişte.

Eliberă timpul la curgerea lui normală.

— …arză-l-ar pe idiotul care-a lăsat-o descuiată… bombănea Poliakov păşind înainte.

Oprirea din nou a timpului, atât de curând, semăna cu încercarea de a-ţi opri şuvoiul în mijlocul urinării, dar cumva, Frank izbuti s-o facă. Inspiră cu un icnet aerul lipicios şi mugitor, apoi înaintă spre Poliakov. Buzunarul era acum accesibil. Slavă Domnului! Extrase cheile din el –

sperând că Poliakov, surprins în timp ce făcea un pas, nu va observa intruziunea – şi se târî înapoi spre celula lui Powers. Cheia cu numărul 37 se potrivea în broască, deşi acţionând zăvorul şi deschizând uşa parcă ar fi tras un vagon de cale ferată în sus pe deal.

Powers zăcea în pat, lungit pe-o parte. Arăta ca naiba, cu ochii duşi în fundul capului şi cu gura strânsă într-o strâmbătură disperată, însă el era, cu siguranţă. Inima lui Frank bubuia şi privirea începuse să i se tulbure. Mugetul din urechi se intensificase, devenind ca al unei locomotive lansate în plină viteză. Avea o nevoie disperată de odihnă, dar cu încă două uşi de deschis şi cu cheile în mână n-ar fi îndrăznit să facă asta. Cumva, trebuia să continue să meargă.

Frank îl ridică pe Powers în picioare cu brutalitate. Probabil se va lăsa cu vânătăi, însă nu exista nicio alternativă. Mergând de-a-ndărătelea , Frank îl ghidă cu ambele mâini pe pilotul insensibil, îl scoase pe uşă şi îl conduse pe lângă Poliakov cel încremenit şi dincolo de uşa glisantă. Apoi se întoarse să închidă şi să încuie uşa celulei, să pună înapoi cheile în buzunarul lui Poliakov şi să închidă uşa sectorului de celule.

— Aş vrea să-ţi văd mutra, icni el către Poliakov, apăsând cu toată greutatea corpului pe mânerul uşii glisante, când o să descoperi că Powers a dispărut în mod misterios dintr-o celulă încuiată.

Trebuia să-l ducă pe Powers înapoi, în cămăruţa de serviciu unde se odihnise când intrase, însă nu mai era posibil să ajungă până acolo. Deja aproape că se sprijinea de Powers, chiar pe când îl dirija pe coridor în jos, vederea înceţoşându-i-se şi paşii devenindu-i nesiguri.

Văzu o toaletă. Vor trebui să se descurce şi cu asta. Îl conduse pe Powers înăuntru, de-abia amintindu-şi să-şi potrivească ceasul după cel de pe coridor înainte de a încuia uşa după el.

Era foarte, foarte obosit… Nu, nu se putea odihni încă.

Îl puse pe Powers jos, pe podea, ca pe un manechin ţeapăn, o păpuşă de mărimea unui bărbat. Se sprijini de

pieptul lui Powers şi îi acoperi ferm gura şi nasul.
Lăsă timpul să circule iar.
— Mmmmmhmm!
Powers se cutremură şi încercă să scape din strânsoarea lui Frank. Din perspectiva sa, tocmai fusese smuls din celulă de năvala unei vijelii, iar acum era imobilizat şi sufocat de un necunoscut. Însă, deşi slăbit de cele şaptesprezece zile petrecute într-o carceră sovietică, era mai puternic decât Frank.
— Rămâi nemişcat! şuieră Frank, în engleză, în urechea lui Powers. Sunt aici ca să te salvez!
Powers încetă să se mai zbată, cu toate că muşchii îi tremurau de tensiune.
— Hmmm?
— Sunt de la SCARE, şopti Frank. M-a trimis Lawrence Hague. Am validarea pentru AQUATONE şi BASTION. Suntem încă în interiorul închisorii, şi dacă suntem găsiţi aici vom muri amândoi. Înţelegi?
Powers încuviinţă încet din cap, cu ochii holbaţi deasupra mâinii tremurânde a lui Frank, care îi dădu drumul şi se trânti la perete, lăsându-şi ochii să se închidă. Se simţea de parcă îmbătrânise cu un milion de ani.
— Eşti un as? şopti Powers.
Vorbea tărăgănat, cu accent de Virginia.
— Da. Pot opri timpul. Însă numai pentru o scurtă perioadă…
— E mai bine aşa decât să fii Dl Peepers.
Glasul lui Powers mustea de amărăciune. Apoi inspiră adânc şi expiră.
— Ăăă… cum te cheamă?
— Franciszek Majewski. De fapt, e versiunea poloneză pentru Francis. La fel ca tine.
Powers îşi dădu ochii peste cap.
— Te rog să-mi spui Gary. Numai mama şi tata îmi spun Francis.
— Eu sunt Frank.
Dădură mâna.

Vineri, 20 mai, la ora 11.00, Frank intră în Biroul Oval, iar preşedintele se ridică de la birou pentru a-l întâmpina. Dulles şi Hague, prezenţi şi ei, rămaseră pe locurile lor. Cu toate că se simţea onorat de acest gest, Frank nu putu să nu observe că preşedintele Eisenhower nu-i strânse mâna.

— Este în ordine, domnule preşedinte, nu sunt contagios.

Frank ştia că arăta ca naiba. Chiar dacă dormise mare parte a drumului înapoi, chiar şi în timpul deplasării cu limuzina de la baza aeriană Andrews, încă se simţea slăbit; îşi pierduse aproape tot părul, încheieturile-i erau chinuite de dureri vagi, iar mersul îi devenise precum târşâitul paşilor unui bătrân.

Spera că după câteva zile sau poate săptămâni de odihnă, vigoarea îi va reveni, însă se temea că acest lucru nu se va întâmpla. Folosirea puterii sale îl îmbătrânea întotdeauna forţat, mult mai mult decât minutele sau orele petrecute în afara timpului, iar efortul fără precedent depus pentru misiunea de salvare a lui Powers îl costase, în mod sigur, scump. S-ar putea să fi pierdut cinci ani de viaţă în noaptea aceea demenţială.

— Bine-ai venit înapoi în America, Frank, zise Eisenhower şi-l conduse spre fotoliile cu rezemătoare de cap, aşezate lângă şemineu. Suntem mândri de ceea ce-ai făcut pentru ţara ta.

Eisenhower le aruncă o privire lui Dulles şi lui Hague. Acesta din urmă rânji şi dădu satisfăcut din cap. Dulles, încruntat, se holbă la vârful pantofilor săi negri, perforaţi.

Eisenhower îşi drese glasul.

— Allen?

Lui Dulles îi trebui un moment îndelungat ca să privească în ochii lui Frank.

— Te-ai descurcat bine, admise el în cele din urmă.

— Mulţumesc, spuse Frank, acceptând o ceaşcă de cafea oferită chiar de preşedinte. Au existat ceva… urmări după evadarea lui Powers?

Era una dintre întrebările care-l bântuiseră tot drumul înapoi. Oare Hruşciov, deja înfuriat de pătrunderea

avionului de spionaj în spaţiul lor aerian, nu fusese provocat şi mai mult de dispariţia misterioasă a lui Powers din cea mai sigură închisoare a sa? Oare misiunea lui Frank nu făcuse altceva decât să mute limbile ceasului apocalipsei şi mai aproape de miezul nopţii?

Eisenhower dădu din cap.

— Au recunoscut că nu-l mai au pe Powers – n-au putut nega asta, după conferinţa de presă de la Helsinki –, însă public n-au suflat niciun cuvânt despre felul în care a scăpat, ba chiar şi în particular au fost mai puţin bătăioşi.

Hague stătea în fotoliul aşezat vizavi de Frank.

— Ştiu că trebuie să fi fost un as care l-a ajutat pe Powers să scape, zise el, însă politic nu pot admite că aşii noştri sunt mai buni decât ai lor. Au fost nevoiţi să-şi înghită aroganţa şi să tacă.

Însă Dulles era mai puţin optimist.

— Au tăcut şi timp de cinci ani, cât au durat zborurile cu U-2.

Eisenhower îl privi scurt pe Dulles.

— Scuteşte-mă de pesimismul tău, Allen. Acesta este un moment de sărbătoare.

Scoase din buzunar o hârtie împăturită şi i-o dădu lui Frank. Era o recunoaştere oficială, pe hârtie de calitate cu antetul SCARE, semnată de preşedinte şi sigilată cu o panglică roşie.

— Va intra în dosarul tău, Frank. Mi-ar plăcea să-ţi ofer o paradă cu confetti, dar…

Dădu din umeri.

— Ştii cum stau lucrurile.

Îi întinse mâna.

După un moment, Frank înţelese ce însemna mâna întinsă şi înapoie hârtia. Desigur, nu putea păstra nici măcar o copie. Nu mai exista ca agent SCARE. Frank înghiţi în sec.

— Ştiu că nu puteţi recunoaşte oficial activitatea mea, zise, dar…

Glasul începu să-i tremure, dar trebuia să se potolească şi să încerce să-şi regăsească stăpânirea de sine.

Eisenhower aşteptă răbdător.

— Tot ce vreau e să-i spuneţi soţiei mele că am murit eroic în serviciul ţării mele.

Spera ca baza secretă din deşertul Nevada să aibă aer condiţionat. Hague clipi.

— Crezi că te trimitem la Watertown Strip?

Clătină din cap rânjind, iar Frank îşi aminti că Hague ştia la ce se gândea.

— Nu, Frank, ăsta-i doar un mit.

El şi Dulles schimbară o privire.

— Ei bine, cel puţin partea cu aşii noştri ţinuţi captivi acolo. Nu vei dispărea pur şi simplu. De fapt, te vei duce acasă imediat ce-ţi ascultăm raportul.

— Vei continua să lucrezi la CIA, spuse Dulles, deşi era clar că nu-i plăcea deloc ideea, ca acoperire, îndeplinind misiuni pentru SCARE numai când este necesar. Probabil că vei petrece la fel de multe nopţi acasă ca înainte. Poate mai multe.

— E ca şi cum ai fi un spion în propria ţară, continuă Hague. Iar în cazul tău, ştim deja că poţi păstra un secret.

Pionul care ajunge pe ultimul rând al tablei de şah devine regină, se gândi Frank. Cu toate că şi regina putea fi capturată… sau putea muri de bătrâneţe în cinci ani. Totul depindea de cum era jucată piesa. Dar, deocamdată, se putea întoarce acasă, scos de pe tabla de şah şi pus în spaţiul potrivit lui.

— Mulţumesc, domnule, zise el.

— Nu, noi îţi mulţumim ţie, glăsui Eisenhower, întinzând din nou mâna, de data asta ca să i-o strângă pe a lui Frank. Bun venit la SCARE, Agent Special Cronometru.

JOCURILE ŢESTOASEI

GEORGE R.R. MARTIN

Când s-a mutat la cămin, în septembrie trecut, primul lucru făcut de Thomas Tudbury a fost să-şi agaţe fotografia preşedintelui Kennedy, cu autograf, şi coperta zdrenţuită a numărului din 1944 al revistei Time, cu Jetboy ca „Omul anului”.

Prin noiembrie, fotografia lui Kennedy era plină de găurile făcute de săgeţile lui Rodney. Rod îşi decorase partea lui de cameră cu un steag confederat şi zeci de pagini de mijloc ale revistei Playboy. Îi ura pe evrei, negrotei, jokeri şi pe Kennedy şi nu-l plăcea nici pe Tom. Pe tot parcursul semestrului de toamnă se distră, acoperind patul lui Tom cu cremă de ras, împăturindu-i aşternutul în aşa fel încât să nu se poată lungi în pat cu totul, ascunzându-i ochelarii de vedere, umplându-i sertarul biroului cu rahat de câine.

În ziua în care Kennedy a fost asasinat la Dallas, Tom se întoarse în cameră luptându-se să nu izbucnească în plâns. Rod îi lăsase un dar. Folosise un creion roşu. Toată partea de sus a capului lui Kennedy era acum năclăită de sânge, iar peste ochi, Rod îi desenase două X-uri roşii. Limba îi atârna în colţul gurii.

Thomas Tudbury se uită vreme îndelungată la asta. Nu plânse; nu-şi permitea să plângă. Începu să-şi facă valiza. Parcarea bobocilor se afla pe la jumătatea campusului. Portbagajul Mercury-ului său ’54 avea un zăvor defect, aşa că îşi aruncă bagajele pe bancheta din spate. Lăsă motorul maşinii să se încălzească mult timp în frigul din noiembrie. Trebuie că arăta caraghios stând acolo: un tip scund, supraponderal, tuns perie şi cu ochelari cu ramă de corn, cu capul lipit de partea de sus a volanului, de parcă i-ar fi venit să vomite.

Pe când ieşea cu maşina din parcare, trase cu ochiul la

noul şi luciosul Oldsmobile Cutlass al lui Rodney. Tom trecu la ralanti şi rămase neclintit o clipă, gândindu-se. Privi în jur. Nu se vedea nimeni; toată lumea era în casă, privind jurnalele de ştiri. Îşi linse nervos buzele, apoi se uită din nou spre Oldsmobile. Încheieturile pumnilor i se albiră pe volan. Se uita fix, încruntându-se, şi strânse.

Panourile uşii cedară primele, curbându-se lent în interior, sub presiune. Farurile explodară cu mici pocnituri, unul după altul. Finisajele cromate căzură la pământ zăngănind, iar luneta se făcu dintr-odată ţăndări, sticla zburând în toate părţile. Aripile se îndoiră şi căzură, metalul scrâşnind în semn de protest. Ambele cauciucuri din spate explodară simultan, părţile laterale îndoindu-se înăuntru, apoi capota; parbrizul se dezintegră cu totul. Carterul motorului cedă, apoi pereţii rezervorului de benzină: uleiul, benzina şi lichidul de transmisie se revărsară într-o băltoacă sub maşină. Până atunci, Tom Tudbury ajunsese să aibă mai multă încredere şi asta uşură lucrurile. Îşi imagină Oldsmobilul înşfăcat de un pumn uriaş, invizibil, un pumn puternic, şi strânse şi mai tare. Scrâşnetul sticlei care se spărgea şi vaietele metalului contorsionat umpleau parcarea, însă nu era nimeni să le audă. Zdrobi metodic Oldsmobilul, transformându-l într-o bilă de metal strivit.

Când totul se termină, băgă în viteză şi lăsă colegiul, pe Rodney şi copilăria în urma sa pentru totdeauna.

Undeva plângea un uriaş.

Tachyon se trezi dezorientat şi bolnav, mahmureala pulsându-i în ritmul scâncetelor puternice. Formele din încăperea întunecată erau ciudate şi nefamiliare. Asasinii veniseră din nou noaptea, era familia lui atacată? Trebuia să-şi găsească tatăl. Se ridică legănându-se ameţit, cu capul plutindu-i parcă, şi puse o mână pe perete pentru a se sprijini.

Peretele era prea aproape. Acestea nu erau încăperile lui, peretele nu era cum trebuie şi mirosul… şi-atunci îi reveniră amintirile. Ar fi preferat asasinii.

Îşi dădu seama că visase din nou Takisul. Îl durea capul, iar gâtlejul şi-l simţea aspru şi uscat. Orbecăind prin beznă, găsi şnurul întrerupătorului luminii din tavan. Becul se legănă tare când trase de şnur, făcând umbrele să danseze. Închise ochii pentru a-şi calma freamătul din măruntaie. În gâtlej, simţea un gust neplăcut. Avea părul lipit şi nespălat, hainele şifonate. Şi cel mai rău, sticla era goală. Tachyon privi în jur neajutorat. O cameră de doi metri pe trei la etajul al doilea al unei case cu camere de închiriat, numită CAMERE, pe o stradă numită Bowery. În mod derutant, cartierul înconjurător se numise cândva tot Bowery – Angelface îi spusese asta. Însă asta a fost înainte, zona avea acum un alt nume. Se duse la fereastră şi ridică jaluzelele. Lumina galbenă a unei lămpi de pe stradă umplu camera. Peste stradă uriaşul se înălţa spre lună şi plângea pentru că nu putea ajunge la ea.

Micuţul, aşa-i ziceau. Însă Tachyon presupunea ca asta era înţelepciunea omenească. Micuţul ar fi atins patru metri şi douăzeci de centimetri dacă s-ar fi putut ridica în picioare. Faţa lui era lipsită de zbârcituri şi nevinovată, sub şuviţele încâlcite de păr întunecat, moale. Picioarele-i erau zvelte şi proporţionate perfect. Şi gluma suna cam aşa: picioarele zvelte, perfect proporţionate nu reuşeau să susţină greutatea unui om de patru metri. Micuţul zăcea într-un scaun cu roţi, din lemn, un obiect imens, mecanizat, care se deplasa pe străzile din Jokertown pe patru roţi cu pneurile uzate, luate de la un camion avariat. Când îl văzu pe Tach la fereastră, începu să urle incoerent, aproape ca şi cum l-ar fi recunoscut. Tachyon plecă de-acolo clătinându-se. Era doar încă o noapte tipică din Jokertown. Îi trebuia ceva de băut.

Camera lui mirosea a mucegai şi a vomă şi era foarte rece. CAMERE nu era la fel de bine încălzită precum hotelurile pe care le frecventase în vremurile bune. Dintr-odată, îşi aminti de Mayflower, chiar la Washington, unde el şi Blythe… dar mai bine să nu se gândească la aşa ceva. De fapt, ce oră era? Destul de târziu. Soarele apusese şi Jokertown revenea la viaţă noaptea.

Ridică haina de pe podea şi o îmbrăcă. Oricât era de jegoasă acum, rămânea o haină pe cinste, de o culoare minunată, rozalie, cu epoleţi cu fireturi aurite şi cheotori de fir aurit pentru lungul şir de nasturi. O haină de muzicant, îi spusese bărbatul de la Bunul Samaritean. Se aşeză pe marginea saltelei lăsate ca să-şi încalţe ghetele.

Camera de baie era la capătul holului. Din urină se ridicară aburi când jetul atinse marginea toaletei; mâinile îi tremurau atât de tare încât nici nu-l putea dirija cum trebuia. Se spălă pe faţă cu o apă de culoarea ruginii şi îşi şterse mâinile cu un prosop murdar.

Ajuns afară, Tach rămase o clipă sub firma scârţâitoare CAMERE, uitându-se la Micuţul. Se simţea plin de amărăciune şi ruşinat. Şi mult prea treaz. Pentru Micuţul n-aveai ce să mai faci, însă starea lui de trezie se putea rezolva. Se întoarse cu spatele spre uriaşul care plângea, îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei şi o luă din loc brusc, pe Bowery în jos.

Pe alei, jokerii şi beţivii îşi treceau unii altora, din mână-n mână, pungi de hârtie maronie şi se zgâiau apatici după trecători. Cârciumile, casele de amanet şi magazinele de măşti făceau cu toate un comerţ acerb. Faimosul Bowery Wild Card Dime Museum (încă i se mai spunea aşa, dar taxa de intrare era de douăzeci şi cinci de cenţi acum) tocmai îşi închidea porţile la sfârşitul programului. Tachyon îl vizitase o dată, cu doi ani în urmă într-o zi când se simţea în mod special apăsat de vinovăţie; în afară de şase jokeri deosebit de bizari, douăzeci de borcane cu „bebeluşi jokeri monstruoşi”, plutind în formaldehidă, şi un buletin de ştiri senzaţional despre Ziua Wild Card, muzeul mai dispunea şi de un panoptic cu statui de ceară, ale cărui diorame îi înfăţişau pe Jetboy, pe Cei Patru Aşi, o Orgie Jokertown şi… pe el.

Un autocar turistic trecu pe lângă el cu feţe rozalii lipite de geamuri. Sub lumina de neon a unei pizzerii din vecinătate, patru tineri în jachete negre din piele şi cu măşti de cauciuc îl priveau pe Tachyon cu o ostilitate directă. Îl făceau să se simtă nesigur. Îşi feri ochii şi se

afundă în mintea celui aflat mai aproape de el: poponar afectat ia uită-te cum şi-a boit păru' în mod sigur se crede într-o fanfară la paradă de zici că bate nenorocita de tobă da-i mai bine să ne găsim un altu' pen' noaptea asta unu' care se face fleaşcă dacă-i lovit. Tach întrerupse contactul dezgustat şi grăbi pasul. Erau chestii vechi, însă sportul era nou: te duceai pe Bowery, cumpărai nişte măşti, cotonogeai un joker. Poliţiei nu părea să-i pese prea mult.

Clubul Chaos şi al său celebru Spectacol de Revistă cu Toţi Jokerii adunaseră obişnuita mulţime. Pe când Tachyon se apropia, o limuzină lungă şi cenuşie se opri la curbă. Uşierul, îmbrăcat într-un smoching negru, peste o blană albă şi stufoasă, deschise portiera cu coada şi-l ajută să iasă pe un grăsan îmbrăcat într-un sacou de seară. Prietena lui era o adolescentă durdulie, într-o rochie de seară fără bretele, cu perle, şi părul blond tapat.

Un cvartal mai încolo, o femeie-şarpe îl îmbie cu o invitaţie de pe o verandă din apropiere. Solzii ei aveau culorile curcubeului şi licăreau.

— Nu fi speriat, Red, zise ea, înăuntru-i tot moale.

El refuză clătinând din cap.

Funhouse se afla într-o clădire lungă, cu vitrine imense dând în stradă, însă sticla fusese înlocuită cu oglinzi. Randall stătea în faţa clădirii, zgribulindu-se într-un domino. Părea perfect normal, asta până observai că nu-şi scotea niciodată mâna dreaptă din buzunar.

— Hei, Tacky, strigă el. Ce zici de Ruby?

— Îmi pare rău, n-o cunosc, zise Tachyon.

Randall se încruntă.

— Nu, vorbeam de tipul care l-a ucis pe Oswald.

— Oswald? făcu Tach nedumerit. Care Oswald?

— Lee Oswald, cel care l-a împuşcat pe Kennedy. L-au arătat la televizor, la amiază, cum a fost împuşcat.

— Kennedy e mort? întrebă Tachyon.

Chiar Kennedy îngăduise întoarcerea sa în Statele Unite şi Tach îi admira pe cei din familia Kennedy; păreau aproape takisieni. Însă asasinatele ţineau de conducere.

— Fraţii lui îl vor răzbuna, zise el.

Apoi îşi aminti că nu procedau aşa pe Pământ şi, în afară de asta, acel individ, Ruby, îl răzbunase deja, după câte se părea. Ce ciudat că tocmai visase asasini.

— L-au băgat pe Ruby la puşcărie, spunea Randall. Dacă era după mine, i-aş da blestematului o medalie.

Se opri.

— Am dat mâna cu el odată, adăugă Randall. Pe vremea când candida împotriva lui Nixon, a venit la un moment dat şi a ţinut un discurs la clubul Chaos. După aceea, când era pe picior de plecare, a dat mâna cu toată lumea.

Portarul îşi scoase mâna din buzunar. Era dură şi chitinoasă, insectoidă, iar în mijloc avea un ciorchine de ochi umflaţi şi orbi.

— Nici măcar n-a clipit, rosti Randall. Zâmbea şi-a zis că speră că o să-mi amintesc să votez.

Tachyon îl cunoştea pe Randall de vreun an, însă nu-i văzuse niciodată mâna până acum. Voia să facă ce făcuse şi Kennedy, să strângă gheara aceea îndoită, s-o cuprindă, s-o scuture. Încercă să-şi scoată mâna din buzunarul hainei, însă fierea i se adună în fundul gâtlejului şi, cumva, tot ce reuşi să facă fu să privească în altă parte şi să spună:

— Era un tip de treabă.

Randall îşi ascunse din nou mâna.

— Intră, Tacky, zise el, nu fără simpatie. Angelface trebuie să plece şi să se vadă cu un tip, dar i-a spus lui Des să-ţi păstreze masa.

Tachyon dădu din cap şi-l lăsă pe Randall să-i deschidă uşa. Înăuntru, îşi lăsa haina şi pantofii la fata de la recepţie, un joker cu trupul subţirel şi mic, a cărei mască de bufniţă, cu pene, ascundea orice făcuse cu faţa ei virusul Wild Card. Apoi, trecu de uşile interioare, picioarele sale în ciorapi alunecând cu o familiaritate exersată peste podeaua din oglinzi. Când privi în jos, un alt Tachyon se holba la el, încadrat de tălpile sale; un Tachyon grotesc de gras, cu un cap ca o minge de plajă.

Suspendat de tavanul-oglindă, un candelabru de cristal sclipea cu sute de luminiţe, reflexiile sale licărind din

dalele de pe podea, din pereţi şi firidele îmbrăcate în oglinzi, din paharele argintate şi căni şi chiar din tăvile chelneriţelor. Reflexiile unor oglinzi erau cele reale; altele proveneau de la oglinzile strâmbe. Când priveai peste umăr în Funhouse, niciodată nu puteai să ştii ce găseai. Era singurul local din Jokertown care-i atrăgea pe jokeri şi pe oamenii normali în egală măsură. În Funhouse, cei normali se puteau vedea distorsionaţi şi malformaţi, chicoteau şi îşi închipuiau că erau jokeri; iar un joker, dacă avea mult noroc, ar fi putut să se privească în oglinda potrivită şi să se vadă aşa cum fusese cândva.

— Separeul tău te aşteaptă, doctore Tachyon, zise Desmond, maître d'hotel.

Des era un bărbat masiv, roşu la faţă; trompa lui groasă, trandafirie şi zbârcită se răsuci în jurul listei de vinuri. O ridică şi-i făcu lui Tachyon semn cu degetul care atârna de capătul ei să-l urmeze.

— Vrei coniacul tău obişnuit în seara asta?

— Da, zise Tach, dorindu-şi să fi avut ceva bani pentru un bacşiş.

În seara asta, primul pahar va fi pentru Blythe, ca întotdeauna, însă al doilea va fi pentru John Fitzgerald Kennedy.

Restul era pentru el.

La capătul străzii Hook Road, dincolo de rafinăria abandonată şi depozitele de import/export, dincolo de liniile secundare, cu vagoanele lor roşii, părăsite, sub pasajul subteran al autostrăzii, dincolo de maidanele pustii, pline de bălării şi de gunoaie, dincolo de rezervoarele uriaşe cu ulei de soia, îşi găsise Tom refugiul. Era aproape întuneric când ajunse, iar motorul Mercedesului huruia ameninţător. Însă Joey ştia ce să facă în acest caz.

Cimitirul de maşini se înălţa ameninţător deasupra apelor uleioase şi poluate din golful New York. În spatele unui gard de sârmă de trei metri înălţime, protejat pe coamă de trei rânduri de sârmă ghimpată vălurită, o haită

de câini de pază ţineau pasul cu maşina sa, salutându-l cu nişte lătrături gălăgioase, care ar fi înspăimântat pe oricine nu-i cunoştea atât de bine. Apusul soarelui proiecta o lumină arămie, ciudată, asupra munţilor de automobile sfârtecate, contorsionate, ruginite, acri de fiare vechi, dealuri şi văi de resturi şi de gunoaie. În cele din urmă, Tom ajunse la poarta lată şi dublă. Într-o parte, pe o tablă se vedea avertizarea: INTERZIS INTRUŞILOR, iar pe cealaltă parte o altă tablă înştiinţa: ATENŢIE LA CÂINI. Poarta era închisă cu lanţ şi zăvorâtă.

Tom opri şi claxonă.

Chiar dincolo de gard se putea vedea cocioaba cu patru camere căreia Joey îi spunea casă. Un semn uriaş era aşezat pe vârful acoperişului din tablă ruginită, cu lumini galbene, instalate acolo pentru a face vizibile literele. Scria: DI ANGELIS FIER VECHI & PIESE AUTO. Vopseaua se decolorase şi se scorojise în cele două decenii de soare şi de ploaie; lemnul era crăpat şi unul dintre stâlpi fusese ars. În apropierea casei era parcat un vechi camion galben, pentru gunoi, un camion pentru tractare şi mândria şi bucuria lui Joey, un Cadillac 1959 coupé, roşu ca sângele, cu aripioare la spate, ca un rechin, şi cu un monstru de motor supraînălţat iţindu-se printr-o tăietură decupată în capotă.

Tom claxonă din nou. De data asta, lansă un semnal special, trâmbiţând tema Iată-că-vine-să-salveze-situaţiaaaa! Din desenele animate cu Mighty Mouse, la care se uitaseră pe când erau copii Un dreptunghi de lumină galbenă se împrăştie prin cimitirul de maşini când Joey ieşi afară, cu câte-o bere în fiecare mână.

Nu mai era nimeni ca ei, ca el şi ca Joey. Proveneau din familii diferite, trăiseră în lumi diferite, însă au devenit cei mai buni prieteni din ziua când s-au întâlnit, în clasa a treia, la expoziţia de animale de companie. În acea zi a aflat că ţestoasele nu zboară; în acea zi a aflat ce era el şi ce putea face.

Stevie Bruder şi Josh Jones îl prinseseră în curtea şcolii. Se jucaseră de-a aruncările cu ţestoasele sale, în vreme ce

Tommy alerga de la unul la celălalt, roşu la faţă şi plângând. Când se plictisiseră, le trântiseră de careul de lovire al mingii, desenat cu creta pe zid. Ciobănescul german al lui Stevie mâncase una. Când Tommy încercase să prindă câinele, Stevie se năpustise asupra lui lăsându-l lat la pământ, cu ochelarii sparţi şi cu buza ruptă.

I-ar fi făcut şi altele, mai rele, dacă n-ar fi fost Joey Fiare-Vechi, un băiat costeliv, lăţos, cu părul negru, cu doi ani mai mare decât colegii săi de clasă, dar deja repetent de două ori. De-abia dacă putea citi şi toţi spuneau că mirosea urât din cauza tatălui său, Dom, care era proprietarul depozitului de fiare vechi. Joey nu era la fel de masiv ca Stevie Bruder, însă nu i-a păsat, nici atunci, nici altă dată. Doar îl înşfăcase pe Stevie de partea din spate a cămăşii şi-l răsucise, pocnindu-l în testicule. Apoi lovise şi câinele şi l-ar fi pocnit şi pe Josh Jones, dacă acesta n-ar fi fugit. În timp ce alerga, ţestoasa moartă se desprinse de la sol şi zburase peste curtea şcolii pentru a-l lovi drept în ceafa lui lată, roşie şi grasă.

Joey văzuse ce s-a întâmplat.

— Cum ai făcut asta? întrebase el uluit.

Până în acel moment, nici măcar Tommy nu-şi dăduse seama că el era motivul pentru care ţestoasele sale puteau zbura. Acest lucru deveni secretul lor comun, liantul prieteniei lor ciudate. Tommy îl ajuta pe Joey la temele de casă şi-l verifica pentru teste. Joey îl proteja pe Tommy de brutalitatea întâmplătoare de pe terenul de joacă din curtea şcolii. Tommy îi citea din cărţile lui cu benzi desenate, până când Joey îşi îmbunătăţi atât de mult cititul, încât nu mai avu nevoie de el. Dom, un bărbat cu păr cărunt, burtă de la bere şi o inimă mare, era mândru de asta; el nu putea citi, nici măcar în italiană. Prietenia lor continuase pe toată durata gimnaziului şi a liceului şi chiar şi după ce Joey se lăsase de şcoală. Supravieţuise şi momentului când descoperiseră fetele, trecuse cu bine peste moartea lui Dom DiAngelis şi mutarea familiei lui Tom la Perth Amboy. Joey DiAngelis rămăsese singurul care ştia ce era Tom.

Joey înlătură capacul unei alte sticle de bere Rheingold, folosind desfăcătorul atârnat la gât. Sub cămaşa albă, fără mâneci, creştea o burtă de bere, cum avusese şi taică-su.

— Eşti prea al naibii de deştept ca să faci munca aia de căcat la atelierul de reparat televizoare, îi spuse.

— E o slujbă, replică Tom. Am lucrat acolo vara trecută. Nu contează ce serviciu am. Mai important este ce fac cu… ăăă… talentul meu.

— Talent, zici? îl maimuţări Joey.

— Ştii ce vreau să spun, broscar tâmpit.

Tom aşeză sticla sa goală pe lada portocalie de lângă fotoliu. Cele mai multe dintre piesele de mobilier ale lui Joey nu puteau fi considerate nişte scumpeturi; majoritatea erau recuperate de prin cimitir.

— Mă tot gândeam la ce-a spus Jetboy la sfârşit, încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta. Cred că zicea că sunt lucruri pe care nu le-a terminat. La naiba, n-am făcut nimic. În tot ăst timp m-am întrebat ce-aş putea face pentru ţară, ştii? Păi, dă-o în mă-sa, amândoi ştim care-i răspunsul la asta.

Joey se legănă cu fotoliul său, bând din bere şi clătinând din cap. În spatele lui, peretele era acoperit de rafturile pentru cărţi făcute de Dom pentru copii, cu aproape zece ani în urmă. Raftul de jos era plin numai cu reviste pentru bărbaţi. Restul erau cărţi cu benzi desenate. Cărţile lor. Superman şi Batman, Action Comics şi Detective, Classics Illustrated, după care Joey scotocise îndelung prin întreaga sa colecţie de cărţi, benzi desenate horror şi poliţiste şi cele cu lupte aeriene, dar comoara lor, cele mai reuşite dintre toate, era o colecţie aproape completă de benzi desenate cu Jetboy.

Joey văzu la ce se uita.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta, zise el. Nu eşti afurisitul de Jetboy, Tuds.

— Nu, spuse Tom. Sunt mai mult decât era el. Sunt…

— Un imbecil, sugeră Joey.

— Un as, răspunse el cu un aer grav. La fel ca şi Cei Patru Aşi.

— Erau o formaţie doo-wop de negri, nu?

Tom se înroşi de furie.

— Macaronar prost, nu erau cântăreţi, erau…

Joey îl reduse la tăcere cu un gest brusc.

— Ştiu cine naiba erau, Tuds. Mai scuteşte-mă. Erau nişte dobitoci, ca tine. Au ajuns toţi la bulău sau au fost împuşcaţi, aşa ceva parcă. Cu excepţia turnătorului ăluia ticălos, oricum naiba-l chema.

Pocni din degete.

— Ştii, tipul numit Tarzan.

— Jack Braun, zise Tom.

Scrisese cândva o teză despre Cei Patru Aşi.

— Şi pariez că mai sunt şi alţii, ascunzându-se pe-acolo. Ca mine. Am stat la fereală. Dar nu mai vreau.

— Aşa că-ţi închipui că te duci direct la ziarul *Bayonne Times* şi le oferi un spectacol? Dobitocule! Poţi la fel de bine să le zici că eşti comunist. Te vor face să te muţi în Jokertown şi vor sparge toate afurisitele de geamuri de la casa lui taică-tu. S-ar putea chiar să te ia la recrutare, curule!

— Nu, făcu Tom. Am cercetat cum a fost treaba. Cei Patru Aşi erau ţinte uşoare. N-am de gând să le spun cine sunt şi unde locuiesc.

Se folosi de sticla de bere din mână pentru a face un gest vag spre rafturile cu cărţi.

— Am de gând să păstrez secret numele meu. Ca în benzile desenate.

Joey râse tare.

— Pă naiba! O să porţi şi tu izmene de-alea lungi, prostănacule?

— Fir-ar al dracului! zise Tom.

Era pe cale să se înfurie.

— Taci naibii din gură!

Joey doar stătea acolo, legănându-se în fotoliu şi râzând.

— Hai, gură-spartă, se răsti Tom ridicându-se. Mişcă-ţi curul ăla gras şi hai afară, şi-am să-ţi arăt cât sunt de prostănac! Hai, dacă tot ştii atât de al naibii de multe!

Joey DiAngelis se ridică în picioare.

— Tre’ să văd asta.

Afară, Tom aştepta nerăbdător, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, respiraţia sa devenind aburi în aerul rece de noiembrie, în timp ce Joey se duse la cutia mare, metalică, aflată într-o parte a casei, şi acţionă un comutator. Sus, pe stâlpii lor, luminile cimitirului de fiare vechi se treziră la viaţă. Cânii se adunară de jur împrejur, adulmecând, şi îi urmară când cei doi bărbaţi o luară din loc. Din buzunarul jachetei de piele neagră a lui Joey se iţea o sticlă de bere.

Era doar un cimitir de fiare vechi, plin de gunoaie şi de fierătanii, maşini accidentate, dar astă seară părea la fel de fabulos ca atunci când Tom avea zece ani. Pe dâmbul care domina apa întunecată a golfului New York se profila un vechi Packard alb, precum un fort fantomatic. Aşa fusese şi când Joey şi el erau copii; sanctuarul lor, fortăreaţa lor, avanpostul lor de cavalerie şi staţia spaţială şi castelul, toate laolaltă. Lucea în lumina lunii, iar apele de dincolo erau pline de promisiuni atunci când clipoceau lovindu-se de ţărm. Bezna şi umbrele se întindeau copleşitoare în cimitir, transformând grămezile de gunoi şi de fiare în misterioase dealuri întunecate, cu un labirint de alei cenuşii între ele. Tom deschidea drumul prin labirint, dincolo de mormanul imens de gunoi unde se jucau ei de-a regele dealului şi se luptau cu săbii făcute din resturi de fier vechi, dincolo de comorile pe care le găsiseră acolo unde dăduseră de jucării stricate şi mormane de sticlă colorată şi sticle, iar odată descoperiseră chiar şi o cutie de carton plină cu comicsuri.

Treceau printre şirurile de maşini strâmbate, ruginite, puse una peste alta; Forduri şi Chevroleturi, Hudsonuri şi DeSotos, o Corvette, cu capota sfâşiată, făcută armonică, o mulţime de Broscuţe moarte, un dric negru, demn, la fel de mort precum foştii săi pasageri pe care-i transportase. Tom le privi pe toate cu mare atenţie. În cele din urmă, se opri.

— Aia de-acolo, zise, arătând spre rămăşiţele unui vechi Studebaker Hawk, dezmembrat. Motorul lipsea, la fel şi

cauciucurile; parbrizul era un păienjeniş de sticlă spartă şi chiar şi în întuneric se vedea unde mâncase rugina aripile şi panourile laterale ale caroseriei.

— Nu valorează nimic, da?

Joey îşi deschise berea.

— Dă-i drumul, fă ce vrei.

Tom inspiră adânc şi se întoarse spre maşină. Strânse pumnii pe coapse. Se uita fix, concentrându-se. Automobilul se legănă încet. Masca din faţă a radiatorului se ridică greoi cu câţiva centimetri de la pământ.

— Uau! făcu Joey batjocoritor, lovindu-l pe Tom uşor în umăr.

Studebakerul căzu cu un zăngănit şi una din barele de protecţie se desprinse.

— La naiba, sunt impresionat! zise el.

— Fir-ar să fie, tacă-ţi gura şi dă-mi pace! spuse Tom. Pot s-o fac, am să-ţi arăt, doar închide-ţi clanţa un minut. Am tot exersat. Nici nu ştii ce pot să fac.

— N-am să mai zic niciun blestemat de cuvinţel, promise Joey rânjind.

Luă un gât de bere.

Tom se întoarse din nou spre Studebaker. Încercă să ignore tot, să uite de Joey, de câini, de cimitirul de fiare vechi; Studebakerul îi umplea întregul câmp vizual. Stomacul îi era ca un ghem mic şi întărit. Îi spuse să se destindă, inspiră adânc de câteva ori, îşi desfăcu pumnii. Haide, hai, ia-o uşor, nu-ţi pierde firea, fă-o, ai făcut mai mult decât aşa ceva, asta-i uşor, uşor.

Maşina se ridică încet, luând-o în sus într-o ploaie de rugină. Tom o răsuci pe loc, tot mai iute şi mai iute. Apoi, cu un zâmbet triumfător, o azvârli la vreo cincisprezece metri depărtare în cimitir. Maşina se izbi de un morman de Chevroleturi casate şi dărâmă întreaga construcţie într-o avalanşă de metal.

Joey îşi termină berea Rheingold.

— Nu-i rău. Acum câţiva ani, de-abia dacă mă puteai ridica deasupra gardului.

— Devin tot mai puternic, odată cu trecerea timpului,

zise Tom.

Joey DiAngelis dădu din cap şi aruncă într-o parte sticla de bere golită.

— Grozav, spuse el, atunci n-o să ai probleme cu mine, nu?

Îl îmbrânci pe Tom cu putere, folosindu-şi ambele mâini. Tom se dădu îndărăt un pas, încruntându-se.

— Încetează, Joey!

— Fă-mă să încetez, replică Joey.

Îl împinse din nou, şi mai tare. De data asta, Tom aproape că se dezechilibră.

— Fir-ar al naibii, dar încetează odată! făcu el. Nu-i deloc distractiv, Joey!

— Nu? spuse Joey.

Rânji.

— Cred că-i al dracului de caraghios. Dar nu mă poţi opri. Sau poţi? Foloseşte-ţi afurisita aia de putere.

Se proţăpi chiar în faţa lui Tom şi-l pălmui uşor peste obraz.

— Opreşte-mă, asule! zise el.

Îl lovi mai tare.

— Hai, Jetboy, opreşte-mă!

Cea de-a treia lovitură se dovedi mai dură decât celelalte.

— Dă-i drumul, Superman, ce-aştepţi?

Cea de-a patra îi lăsă o senzaţie de usturime; a cincea îi întoarse capul pe jumătate. Joey încetă să mai zâmbească; Tom îi putea simţi mirosul de bere din respiraţie.

Încercă să-l prindă de mână, însă Joey era prea puternic, prea rapid; scăpă din strânsoarea lui Tom şi-l pocni din nou.

— Vrei să boxăm, asule? Am să te transform în carne tocată. Prostălăule! Dobitocule!

Lovitura aproape că-i zbură capul lui Tom şi-i aduse în ochi lacrimi usturătoare.

— Opreşte-mă, bolovane! strigă Joey.

Strânse pumnul şi-l înfipse în burta lui Tom atât de tare, încât îl făcu să se îndoaie şi-i tăie răsuflarea.

Tom încercă să se concentreze, să apuce şi să împingă, însă parcă era din nou în curtea şcolii, Joey se afla peste tot, o ploaie de pumni abătându-se asupra lui, iar el nu putea decât să-şi ridice mâinile şi să încerce să blocheze loviturile, dar nici asta nu-i servi la nimic. Joey era mult mai puternic, îl trosnea, îl îmbrâncea, urlând tot timpul; Tom nu putea gândi şi nici nu se putea concentra, nu putea face nimic decât să îndure şi să bată în retragere, mergând clătinat de-a-ndărătelea , în timp ce Joey venea după el, cu pumnii ridicaţi. Îl prinse cu un upercut care-l nimeri direct în gură, cu un pocnet de-l durură dinţii. Tom se trezi zăcând pe spate, cu gura plină de sânge.

Joey era deasupra lui, încruntat.

— Futu-i! zise el. N-am vrut să-ţi sparg buza.

Se aplecă, îl luă pe Tom de mână şi-l ridică brutal în picioare. Tom îşi şterse cu dosul palmei sângele de pe buză. Avea sânge şi pe cămaşă, pe piept.

— Uită-te la mine, sunt în ultimul hal, spuse el dezgustat.

Se uită chiorâş la Joey.

— N-a fost corect. Nu te poţi aştepta să fac ceva atunci când mă loveşti, fir-ar să fie!

— Hmmm… făcu Joey. Şi îţi închipui că, în timp ce tu te concentrezi şi strângi din ochi, băieţii răi o să te lase în pace, da?

Îl bătu pe Tom pe spate.

— Îţi vor zbura dinţii din gură. Asta dacă ai noroc, dacă nu cumva te ciuruiesc din start. Nu eşti Jetboy, Tuds!

Se zgribuli.

— Hai, e al naibii de frig pe-aici!

Când se trezi în bezna călduţă, Tach îşi aminti doar foarte puţin din beţia de cu o seară în urmă, dar lui aşa-i plăcea. Se strădui să se ridice în capul oaselor. Aşternutul pe sub el era din satin, moale şi senzual, iar dincolo de mirosul de vomă stătută, pe care-l simţea încă, răzbătea o undă de parfum ca de flori.

Clătinându-se, aruncă aşternutul şi se trase la marginea

patului cu baldachin. Podeaua de sub picioarele sale era acoperită cu un covor. Era dezbrăcat, simţind pe pielea dezgolită aerul neplăcut de cald. Camera era plină cu tot felul de mobilier şi accesorii victoriene roz şi alb şi avea pereţi groşi, antifonaţi. Un portret în ulei al lui John F. Kennedy îi zâmbea de pe policioara căminului; într-un colţ se afla o statuetă din plastic, înaltă de nouăzeci de centimetri, a Fecioarei Maria.

Angelface era aşezată într-un fotoliu balansoar roz, aproape de şemineul răcit, clipind spre el adormită şi acoperindu-şi căscatul cu dosul palmei.

Tach se simţea bolnav şi ruşinat.

— Te-am scos iarăşi din pat, aşa-i? întrebă el.

— Nicio problemă, îi răspunse ea.

Picioarele ei se odihneau pe un mic taburet. Avea tălpile urâte şi învineţite, înnegrite şi umflate în pofida pantofilor special vătuiţi pe care-i purta. Altfel, era drăguţă. Lăsat liber, părul negru îi ajungea până la brâu, iar pielea avea o nuanţă îmbujorată, strălucitoare, o lumină caldă a vieţii. Avea ochii întunecaţi şi lichizi, însă cel mai uluitor fapt, care nu înceta niciodată să-l impresioneze pe Tachyon, era căldura ce se citea în ei, afecţiunea de care se simţea atât de nedemn. După tot ce le făcuse, ei şi tuturor celorlalţi, cumva această femeie numită Angelface îl ierta şi se îngrijea de el.

Tach ridică o mână la tâmplă. Cineva cu un fierăstrău circular încerca să-i taie partea din spate a craniului.

— Capul meu, mormăi el. La preţurile voastre, aţi putea măcar să extrageţi răşinile şi otrăvurile din băuturile pe care le vindeţi. Pe Takis, noi…

— Ştiu, zise Angelface. Pe Takis aţi scos mahmureala din vinurile voastre. Mi-ai spus odată asta.

Tachyon îi oferi un zâmbet obosit. Ea arăta incredibil de proaspătă, îmbrăcată în nimic altceva decât o tunică scurtă din satin, care-i lăsa picioarele la vedere până la coapse. Era de un rubiniu-închis, într-un contrast frumos cu pielea ei. Însă când se ridică, îi văzu obrazul pe care şi-l sprijinise de scaun cât dormise. Vânătaia i se întunecase deja, o

înfloritură vineţie pe obraz.

— Angel... începu el.

— Nu-i nimic, zise ea.

Îşi trase părul spre faţă, ca să acopere pata.

— Hainele tale erau murdare. Le-a luat Mal, să le spele. Aşa că, pentru o vreme, eşti prizonierul meu.

— Cât am dormit? întrebă Tachyon.

— Toată ziua, răspunse Angelface. Nu-ţi face probleme. Odată, am avut un client care s-a îmbătat atât de crunt, că a dormit cinci luni.

Se aşeză la măsuţa ei de toaletă, ridică telefonul şi comandă micul dejun: pâine prăjită şi ceai pentru ea, ouă cu şuncă şi o cafea neagră cu coniac pentru Tachyon. Cu o aspirină ca supliment.

— Nu, protestă el. Atâta mâncare! O să mi se facă rău.

— Trebuie să mănânci. Nici măcar astronauţii nu pot trăi numai cu coniacuri.

— Te rog...

— Dacă vrei să bei, trebuie să mănânci, zise ea apăsat. Asta ne-a fost învoiala, îţi aminteşti?

Învoiala, da. Îşi amintea. Angelface îi dăduse bani de chirie, mâncare şi cont nelimitat la bar, băutură cât avea nevoie ca să-şi înece amintirile. Tot ce trebuia să facă era să mănânce şi să-i povestească întâmplări. Adora să-l audă vorbind. El îi spuse tot felul de poveşti de familie, îi vorbise despre obiceiurile takisiene, îi înşirase istorii şi legende, întâmplări romantice, istorioare despre curaj şi intrigi, frumuseţe, departe de mizeria din Jokertown.

Uneori, după închidere, dansa pentru ea, urmând paşii unor pavane complicate din Takis pe podeaua de oglinzi a clubului de noapte în timp ce ea-l privea şi-l îmboldea. Odată, când amândoi băuseră mult prea mult vin, ea-l convinse să-i arate Dănţuitul Nupţial, un balet erotic pe care majoritatea takisienilor nu-l dansau decât o dată, în noaptea nunţii lor. Aceasta a fost singura dată când a dansat împreună cu el, imitând paşii, la început cu timiditate, apoi din ce în ce mai repede, legănându-se şi rotindu-se pe ringul de dans până când tălpile ei goale s-au

jupuit şi au crăpat, lăsând pe dalele din oglinzi dâre roşii. În Dănţuitul Nupţial, cuplul de dansatori se apropie la sfârşit, prăbuşindu-se într-o îmbrăţişare triumfală. Dar asta se întâmpla pe Takis; aici, în momentul respectiv, ea a încălcat rânduiala, îndepărtându-se de el, lui reamintindu-i-se încă o dată că Takis se afla foarte departe.

Cu doi ani înainte, Desmond îl găsise inconştient şi gol, zăcând pe o alee din Jokertown. Cineva îi furase hainele de pe el în timp ce dormea, avea febră şi delira. Des ceruse ajutor ca să-l ducă la Funhouse. Când îşi revenise, zăcea pe un pat pliant din camera din spate, înconjurat de butoaie de bere şi de rastele pentru sticle de vin.

— Mai ştii ce-ai băut? îl întrebase Angelface când îl duseseră în biroul ei.

Nu mai ştia; tot ce-şi amintea era că avea nevoie atât de tare să bea ceva, încât îl durea, şi un negru bătrân de pe alee se oferise cu generozitate să-şi împartă băutura cu el.

— Se numeşte Sterno, îi spusese Angelface.

Îl pusese pe Des să-i aducă o sticlă din cel mai bun coniac.

— Dacă cineva vrea să bea, asta-i treaba lui, dar măcar poţi să te sinucizi într-un mod cât de cât decent.

Coniacul împrăştiase mici tentacule de căldură prin pieptul său şi îi potolise tremurul mâinilor. După ce golise paharul, Tach îi mulţumise cu mare efuziune, dar ea se trăsese înapoi când încercase s-o atingă.

— Ia-o uşor, îi spusese ea.

Sărutul lui de-abia dacă fusese o atingere de buze, nu pe dosul palmei ei, ci pe partea interioară a încheieturii, să-i simtă pulsul, şuvoiul vieţii dinăuntru, pentru că era atât de dulce şi de bună şi pentru că o dorea.

O clipă mai târziu, privise cu o nedumerire îngreţoşată cum pielea ei se întuneca devenind purpurie şi apoi neagră. Încă una de-a mea, îşi zisese el. Totuşi, cumva deveniseră prieteni. Nu amanţi, desigur, asta se întâmpla uneori numai în visele lui; capilarele ei se spărgeau la cea mai mică apăsare, iar pentru sistemul ei nervos hipersensibil chiar şi cea mai uşoară atingere era

dureroasă. O mângâiere blândă o colora în albastru şi în negru; dacă ar fi făcut dragoste, asta probabil că ar fi ucis-o. Dar prieteni, da. Ea nu-i cerea niciodată nimic din ce nu i-ar fi putut da, iar el n-o dezamăgea niciodată.

Micul dejun fu adus de o negresă cocoşată, pe nume Ruth, care în loc de păr avea pene de un albastru-deschis.

— Un bărbat ţi-a adus asta azi-dimineaţă, îi spuse ea lui Angelface, după ce aşeză masa, întinzându-i un pachet pătrăţos şi gros, învelit în hârtie maro.

Angelface îl primi fără niciun comentariu, în timp ce Tachyon sorbi din cafeaua amestecată cu coniac şi ridică furculiţa şi cuţitul pentru a se uita cu o neîncredere afectată la implacabilul amestec de ouă cu şuncă.

— Nu-ţi lua aerul ăsta nenorocit, zise Angelface.

— Nu cred că ţi-am povestit despre momentul când nava stelară a Reţelei a venit pe Takis şi ce-a avut să-i spună stră-străbunica mea trimisului Ly'bahr, începu el.

— Nu, răspunse ea. Continuă. Îmi place stră-străbunica ta.

— E una dintre noi. Mă înspăimântă, spuse Tachyon, şi începu să depene povestea.

Tom se trezi cu mult înaintea zorilor, în vreme ce Joey sforăia în camera din spate. Puse de cafea într-un filtru ca vai de el şi băgă o brioşă englezească în prăjitorul de pâine. În vreme ce cafeaua curgea prin filtru, strânse patul readucându-l la forma de canapea. Unse brioşa cu unt şi gem de căpşuni şi se uită în jur, căutând ceva de citit. Comicsurile îl atrăgeau.

Îşi aminti de ziua când le recuperaseră. Majoritatea fuseseră ale sale, chiar ale sale, inclusiv seria din Jetboy primită de la tatăl său. Îi plăcuseră la nebunie aceste comicsuri. Apoi, într-o zi din anul 1954, venise de la şcoală şi nu le mai găsise, o cutie întreagă şi două lăzi portocalii cu cărţi amuzante dispăruseră. Maică-sa i-a zis că nişte femei de la Asociaţia Părinţilor şi Profesorilor veniseră să-i spună ce lucruri îngrozitoare erau aceste comicsuri. Îi arătaseră un exemplar al unei cărţi scrise de dr. Wertgham

despre cum comicsurile îi transformau pe copii în delincvenţi minori şi în homosexuali şi cum îi glorificau pe aşi şi pe jokeri, aşa că maică-sa le lăsase să ia colecţia lui Tom. El strigase şi răcnise la mama sa, declanşând un adevărat tărăboi, însă fără niciun folos.

APP-ul adunase cărţile cu benzi desenate de la toţi copiii din şcoală. Aveau de gând să le ardă pe toate într-o sâmbătă, în curtea şcolii. Asta se întâmpla peste tot în ţară, umbla chiar şi vorba despre o lege care să interzică toate comicsurile sau cel puţin pe cele despre orori, crime şi oameni cu puteri neobişnuite.

S-a dovedit că Wertham şi APP-ul avuseseră dreptate: în acea vineri seara, din cauza comicsurilor, Tommy Tudbury şi Joey DiAngelis deveniră delincvenţi. Tom avea nouă ani, Joey, unsprezece, însă conducea camionul lui taică-su încă de la şapte ani. A şutit camionul în miez de noapte, iar Tom s-a strecurat afară din casă pentru a se întâlni cu el. Când ajunseră la şcoală, Joey deschise un geam cu totul şi Tom se căţără pe umerii lui şi privi în întunericul din clasă, se concentră şi înhăţă cutia cu colecţia sa de comicsuri, o ridică şi-o duse prin aer drept pe platforma camionului. Apoi mai luă alte patru, cinci cutii, pentru siguranţă. APP-ul n-a observat niciodată lipsa; încă aveau multe de ars. Chiar dacă Dom DiAngelis s-o fi întrebat de unde proveneau toate aceste reviste, n-a zis niciun cuvânt; doar a făcut rafturile pe care au fost aşezate, mândru nevoie mare de fiul său care ştia să citească. Din ziua aceea, asta a fost colecţia lor comună.

Punându-şi cafeaua şi brioşa pe cutia oranj, Tom se duse la raftul de cărţi şi scoase vreo două exemplare din Jetboy Comics. Le reciti pe când mânca, Jetboy pe Insula Dinozaurilor, Jetboy şi cel de-Al Patrulea Reich şi favoritul său dintotdeauna, ultimul număr, cel adevărat, Jetboy şi extratereştrii; pe coperta interioară titlul era: „Treizeci de minute pe Broadway”. Tom citi povestea de două ori în timp ce-şi sorbea cafeaua pe cale să se răcească. Mai zăbovi asupra celor mai bune casete cu desene. Pe ultima pagină apărea un desen cu un extraterestru, Tachyon,

plângând. Tom nu ştia dacă se întâmplase aşa ceva sau nu. Închise cartea de benzi desenate şi îşi termină brioşa englezească. Stătu acolo multă vreme, meditând.

Jetboy era un erou. Iar el ce era? Nimic. Un fricos, un rahat cu ochi. Puterea sa Wild Card n-a prea ajutat pe nimeni. Era nefolositoare, întocmai ca el.

Abătut, se zgribuli în haina sa şi ieşi în curte. Cimitirul de fiare vechi părea primitiv şi dezgustător în lumina zorilor. Tom urcă spre bătrânul Packard de pe micul dâmb. Uşa scrâşni când trase de ea deschizând-o. Înăuntru, scaunele erau crăpate şi miroseau a putreziciune, dar cel puţin nu mai stătea în bătaia vântului. Tom se cuibări în scaun, cu genunchii proptiţi de bord, uitându-se la răsăritul soarelui. Rămase neclintit o bună bucată de timp; prin cimitir, capace de roţi şi cauciucuri vechi se ridicau prin aer plutind, apoi se duceau vuind sonor să se bălăcească prin apele agitate şi verzui ale golfului New York. Putea vedea Statuia Libertăţii pe insula ei şi contururile ceţoase ale turnurilor din Manhattan, spre nord-est.

Era aproape şapte şi jumătate, mădularele îi înţepeniseră şi pierduse deja socoteala capacelor de roată şi a cauciucurilor pe care le azvârlise, când Tom Tudbury se ridică având o expresie ciudată pe faţă. Lada frigorifică cu care tot jongla la vreo doisprezece metri de la pământ căzu cu un pocnet. Îşi trecu degetele prin păr şi ridică din nou lada frigorifică, o mută vreo şase metri mai încolo, aruncând-o drept pe acoperişul din tablă ruginită al lui Joey. Apoi făcu la fel cu un cauciuc, o bicicletă îndoită, şase capace de roţi şi o mică remorcă roşie.

Uşa casei zbură de perete cu o bubuitură, iar Joey ieşi afară în goana mare, în frig, doar în boxeri şi maiou. Părea cu adevărat înfuriat. Tom îl apucă de picioarele goale, i le trase de sub el şi-l trânti în fund, cu duritate. Joey înjură.

Tom îl înhăţă şi-l aruncă în aer, cu capul în jos.

— Unde mă-ta eşti, Tudbury? urlă Joey. Termină cu asta, idiotule! Lasă-mă jos!

Tom îşi imagină două mâini uriaşe, invizibile, şi-l azvârli

pe Joey de la una la alta.

— Când ajung jos, am să te pocnesc atât de nasol, că ai să mănânci cu paiul toată viaţa ta, promise Joey.

Manivela era înţepenită, nefolosită atâţia ani, însă Tom izbuti, în cele din urmă, să coboare geamul Packardului şi să scoată capul afară.

— Sal'tare, copii, sal'tare, sal'tare, sal'tare! zise el răguşit chicotind.

Suspendat la şase metri deasupra pământului, Joey se bălăngănea şi strânse pumnul.

— Am să-ţi jumulesc eu afurisita aia de putere magică, dobitocule! strigă el.

Tom îi scoase boxerii, apoi îi agăţă de un stâlp telefonic.

— Ai să mori, Tudbury, zise Joey.

Tom inspiră adânc şi-l lăsă pe Joey la pământ, cu foarte mare grijă. Momentul adevărului. Joey veni în fugă spre el, strigând obscenităţi. Tom închise ochii, puse mâinile pe volan şi ridică. Packardul se clătină sub el. Transpiraţia îi acoperea fruntea. Se izolă de lume, se concentră, numără până la zece, încet, numărătoare inversă.

Când, într-un târziu, deschise ochii, aproape aşteptându-se ca pumnul lui Joey să-i spargă nasul, nu era nimic de văzut în afara unui pescăruş cocoţat pe capota Packardului, cu gâtul lungit, de parcă s-ar fi chiorât prin parbrizul fisurat. Plutea. Zbura.

Tom scoase capul pe geam. Joey se afla la vreo şase metri sub el, încruntat, cu mâinile în şolduri şi cu o expresie dezgustată.

— Aşadar, îi strigă Tom zâmbind, ce spuneai azi-noapte?

— Sper că poţi rămâne acolo toată ziua, ticălosule, răspunse Joey.

Strânse pumnul fără vlagă şi îl agită. Şuviţe de păr negru, lins îi cădeau peste ochi.

— Oh, la naiba, ce dovedeşte asta? Dacă aveam un pistol, acum ai fi mort de-a binelea.

— Dacă ai avea un pistol, nu aş scoate eu capul pe geam, replică Tom. De fapt, ar fi mai bine să nici nu am geam.

Se gândise la asta preţ de o secundă, dar îi era greu să

se concentreze cât se afla acolo, sus. Packardul era greu.

— Vin jos, îi spuse lui Joey. Te-ai… ăăă… calmat?

Joey rânji.

— Pune-mă la încercare şi-ai să vezi, Tuds.

— Dă-te din drum! Nu vreau să te storcesc cu blestemăţia asta.

Joey se trase într-o parte, cu fundul gol şi cu pielea ca de găină, iar Tom puse Packardul pe pământ la fel de uşor precum o frunză căzută toamna, într-o zi fără vânt. Deschisese portiera pe jumătate, când Joey se întinse, îl înşfăcă, îl trase afară şi-l lipi cu spatele de aripa maşinii, făcându-şi pumn mâna cealaltă.

— Ar trebui să… începu el.

Apoi clătină din cap, pufni şi-l lovi uşor pe Tom în umăr.

— Dă-mi înapoi nenorociţii ăia de chiloţi, asule! zise el.

Înapoi în casă, Tom încălzi restul de cafea.

— O să am nevoie de tine ca să fac treaba, spuse el şi îşi pregăti o omletă cu şuncă şi încă două brioşe englezeşti.

După ce-şi folosea puterea i se făcea întotdeauna o foame îngrozitoare.

— Tu ai luat atelierul auto şi sudura, şi toate rahaturile alea. Eu o să mă ocup de cablaje.

— Cablaje? făcu Joey, încălzindu-şi mâinile pe cană. Pentru ce mă-sa?

— Luminile şi camerele de luat vederi. Nu vreau geamuri prin care să mă filmeze oamenii. Ştiu de unde putem lua ieftin nişte camere, iar tu ai o mulţime de instalaţii vechi pe aici. Am să le repar.

Se aşeză şi atacă hulpav porţia de ouă.

— O să-mi trebuiască şi nişte boxe. Un sistem de amplificare. Un generator. Mă întreb dacă aş avea loc pentru un frigider pe-aici?

— Packardul ăla-i un mare ticălos, zise Joey. Scoate-i scaunele şi o să ai loc pentru trei dintre nenorociţi.

— Nu Packardul, făcu Tom. Am să găsesc o maşină mai uşoară. I-am putea acoperi geamurile cu panouri din caroserii sau cu altceva.

Joey îşi dădu părul din ochi.

— Dă-le naibii de panouri. Am plăci de blindaj. Din război. Au dezmembrat o grămadă de nave la baza Marinei, prin ’46-’47, iar Dom a licitat pentru metal şi-a cumpărat vreo douăzeci de tone nenorocite. O afurisită de risipă de bani. Cine naiba ar dori să cumpere blindaj de pe cuirasate? Încă-l am pe tot, zace pe undeva, prin spate, şi rugineşte. Îţi trebuie un blestemat de tun de patru sute şase milimetri să perforezi căcatul ăsta, Tuds. O să fii la fel de în siguranţă ca… nu ştiu… Oricum, în siguranţă.

Tom ştia.

— În siguranţă, spuse el cu glas tare, ca o ţestoasă în carapacea ei.

Până la Crăciun mai rămâneau doar zece zile de shopping, iar Tach şedea într-una dintre nişele cu fereastră, sorbind dintr-o cană de cafea irlandeză, ca să se încălzească în frigul de decembrie, şi privind prin geamul-oglindă spre Bowery. Funhouse nu se deschidea decât peste o oră, însă uşa din spate era mereu descuiata pentru prietenii lui Angelface. Sus, pe scenă, o pereche de jongleri jokeri, care-şi ziceau Cosmos şi Haos, azvârleau peste tot cu bile de popice. Cosmos plutea la aproape un metru deasupra scenei, în poziţie lotus, cu o expresie senină pe faţa sa lipsită de ochi. Era cu totul orb, însă nu rata nicio lovitură şi nici nu scăpa vreo bilă. Partenerul său, Haos, cu şase braţe, ţopăia ca un smintit, chicotind şi spunând bancuri nesărate şi menţinând o cascadă de ciomege aprinse în continuă mişcare în spatele său, cu două braţe, în vreme ce cu celelalte patru arunca spre Cosmos cu bile de popice. Tach le aruncă doar o privire. Oricât erau de talentaţi, diformităţile lor îl îndurerau.

Mal se strecură în separeul său.

— Câte din astea ai băut? întrebă namila, uitându-se urât la cafeaua lui irlandeză.

Tentaculele atârnate de buza lui inferioară se întindeau şi se retrăgeau într-un puls grotesc, ca de vierme, iar maxilarul său imens, deformat şi albastru-negru conferea feţei o expresie de un dispreţ bătăios.

— Nu văd de ce te-ar interesa pe tine asta.

— Nu eşti bun de nimic, aşa-i?

— Nici n-am spus că aş fi.

Mal mârâi.

— Valorezi cam cât un sac cu căcat. Nu pricep de ce Angelface are nevoie de un nenorocit de fătălău cosmic prin preajmă, să-i sugă băuturica…

— N-are nevoie. I-am zis asta.

— Nu poţi să-i spui nimic femeii ăsteia, se învoi Mal.

Strânse pumnul. Un pumn foarte mare. Înainte de Ziua Wild Card, fusese un campion cotat ca al optulea între pretendenţii la centura pentru categoria grea. După aceea, ajunsese pe locul al treilea… până când le-au interzis participarea în competiţiile sportive profesioniste celor afectaţi de virusul Wild Card, spulberându-i, dintr-odată, visele. Măsura era direcţionată împotriva aşilor, ziceau, pentru a păstra competiţiile la un nivel concurenţial, însă pentru jokeri nu s-a făcut excepţie. Mal era mai bătrân acum, parul rărit devenise de un cenuşiu metalic, dar încă arăta suficient de puternic să-l rupă de genunchi pe Floyd Patterson, şi cu un aspect destul de înfricoşător să-l privească de sus pe Sonny Liston.

— Uita-te la ăsta, mârâi el dezgustat, holbându-se pe fereastră.

Micuţul era afară, în scaunul său.

— Ce naiba face? I-am spus să nu se mai arate pe-aici niciodată.

Mal o luă spre uşă.

— Nu-l poţi lăsa pur şi simplu în pace? strigă Tachyon după el. E inofensiv.

— Inofensiv?

Mal se apropie de el.

— Urletele lui îi sperie pe toţi blestemaţii de turişti, şi-atunci cine o să mai plătească pentru toată pileala ta venită pe gratis?

Dar chiar atunci uşa se deschise larg şi apăru Desmond, cu haina împăturită peste o mână, cu trompa pe jumătate ridicată.

— Dă-i pace, Mal, zise maître d'hotel plictisit. Pleacă acum.

Bombănind, Mal îşi luă tălpăşiţa. Desmond intră şi se aşeză în separeul lui Tachyon.

— Bună dimineaţa, doctore, zise el.

Tachyon dădu din cap şi îşi termină băutura. Whisky-ul se adunase pe fundul cănii şi acum îi încălzea gâtlejul în timp ce se aluneca în jos. Se pomeni zgâindu-se la faţa din oglinda de pe tăblia mesei: o faţă boţită, de desfrânat, aspră, cu ochii injectaţi, puhavă; păr lung, roşu, încâlcit şi slinos, trăsături diforme din cauza buhăielii alcoolice. Nu era el, nu putea fi el, el era arătos, cu trăsături plăcute, chipul lui era…

Trompa lui Desmond se strecură afară, degetele sale încleştându-se pe încheietura lui Tachyon, trăgându-l în faţă.

— N-ai auzit nimic din ce-am zis, nu? întrebă Des cu glas scăzut şi încărcat de mânie.

Ca prin ceaţă, Tach îşi dădu seama că Desmond i se adresase lui. Începu să mormăie tot felul de scuze.

— Nu contează, zise Des, eliberându-l din strânsoare. Ascultă-mă, îţi ceream ajutorul, doctore. Poate că sunt eu joker, însă nu sunt lipsit de cultură. Am citit despre tine. Ai anumite… puteri, ca să spunem aşa.

— Nu, îl întrerupse Tach. Nu-i ceea ce crezi tu.

— Există destul de multe dovezi despre puterile tale, zise Des.

— Eu nu… începu Tech cu stângăcie.

Întinse mâinile.

— Asta a fost cândva. Am pierdut… adică, nu mai pot s-o fac.

Se uită în jos, fix către trăsăturile sale descompuse, dorindu-şi să-l fi privit pe Des drept în ochi, să-l facă să priceapă, însă era incapabil să suporte vederea diformităţii jokerului.

— Adică nu vrei, spuse Des.

Se ridică în picioare.

— Am crezut că, dacă discut cu tine înainte de

deschidere, s-ar putea să te găsesc treaz. Înţeleg că am greşit. Uită tot ce-am spus.

— Te-aş ajuta dacă aş putea, începu să vorbească Tach.

— Nu insistam pentru mine, făcu Des ritos.

După ce plecă, Tachyon se duse la barul lung, argintiu şi cromat, şi înşfăcă o sticlă plină de coniac. Primul pahar îl făcu să se simtă mai bine, al doilea îi opri tremuratul mâinilor. Dar la al treilea începu să plângă. Mal veni lângă el şi-l privi cu dezgust.

— N-am mai văzut pe nimeni care să bocească atâta ca tine, făcu el aruncându-i în scârbă o batistă murdară, înainte de a pleca să-i ajute să deschidă.

Plutea sus, în aer, de patru ore şi jumătate când vestea incendiului îi parveni păcănind pe lungimea de undă a radioului poliţiei, aparatul aflându-se jos, în dreptul piciorului său drept. Totuşi nu prea sus, cam la un metru optzeci de la pământ, însă era destul – un metru optzeci ori optsprezece metri, asta nu avea importanţă, aflase Tom. După patru ore jumătate, nu se simţea nici măcar puţin obosit. De fapt, se simţea senzaţional.

Era legat într-un scaun rotunjit, scos de Joey dintr-un Triumph TR-3 făcut zob, şi urcat pe un ax jos, drept în mijlocul unui Volkswagen. Singura sursă de lumină era licărirea fosforescentă, albicioasă a unui şir de ecrane de televizor necoordonate, care-l înconjurau. Între camerele de luat vederi şi servomotoarele lor, generatorul, sistemul de ventilaţie, echipamentul de sunet, panourile de control, cutia cu tuburi electronice vidate şi micul frigider, de-abia dacă mai avea loc să se întoarcă. Dar nu-l deranja. Oricum, Tom era mai degrabă claustrofil decât claustrofob şi îi plăcea acolo. În exteriorul Broscuţei dezafectate, Joey montase două straturi de blindaj naval gros. Era mai bun decât al unui afurisit de tanc. Joey trăsese deja câteva focuri cu Lugerul luat de Dom de la un ofiţer german în timpul războiului. Un foc norocos ar putea să-i distrugă una dintre camerele de luat vederi ori vreo lumină, însă nu exista nicio şansă să ajungă ceva la Tom, înlăuntrul

carapacei sale. Era mai mult decât protejat, era invulnerabil iar când se simţea atât de apărat şi de sigur pe el, nu mai exista nicio limită pentru ceea ce putea face.

Carapacea devenise mai grea decât Packardul când terminară cu ea, însă nu mai conta. Patru ore şi jumătate, fără să atingă pământul, alunecând în linişte şi aproape fără niciun efort prin cimitirul de fiare vechi, iar Tom nici măcar nu transpirase cât de cât.

Când auzi raportul la radio, îl străbătu un freamăt de nerăbdare. Asta este! se gândi el. Ar trebui să-l aştepte pe Joey, însă Joey plecase la Pompeii Pizza să aducă cina (pizza cu ardei, ceapă şi mult caşcaval) şi nu avea timp de pierdut, aceasta era şansa lui.

Cercul de lumini de pe fundul carapacei arunca umbre dezolante peste mormanele de metal contorsionat şi de gunoi când Tom ridică şi mai sus carapacea, la doi metri jumătate, la trei metri, la aproape patru metri. Ochii i se mutau cu nervozitate de la un ecran la altul, privind cum se îndepărta pământul. Unul dintre televizoare, cu tubul cinescop ciordit de la un vechi Sylvania, îşi începu rostogolirea lentă, verticală. Tom roti un buton şi-l opri. Avea palmele asudate. La patru metri şi jumătate înălţime, începu să se târască înainte, până când carapacea ajunse la linia ţărmului. În faţa sa se întindea bezna; era o noapte prea întunecată ca să poată vedea New Yorkul, însă ştia că era acolo, dacă ar fi putut ajunge până acolo. Pe micile sale ecrane alb-negru, apa golfului New York părea chiar mai întunecată decât de obicei, un ocean nesfârşit şi agitat din cerneală neagră întinzându-se înaintea sa. Va trebui să găsească pe bâjbâite direcţia peste golf, până când se vedeau luminile oraşului. Şi dacă se pierdea acolo, deasupra apei, va ajunge lângă Jetboy şi J.F.K. cu mult mai curând decât plănuise; chiar dacă ar fi putut deşuruba hubloul destul de repede să evite înecul, tot nu putea înota.

Însă n-avea de gând să se piardă, îşi zise brusc Tom. De ce naiba mai ezita? N-avea de gând să mai rateze o dată, nu? Trebuia să creadă asta.

Strânse din buze, împinse mental şi carapacea alunecă lin deasupra apei. Valurile de apă sărată de sub el se ridicau şi cădeau. Niciodată nu mai trebuise să împingă prin apă înainte; se simţea altfel. Tom trecu printr-o clipă de panică; carapacea săltă şi căzu aproape un metru înainte să-şi revină şi să ajusteze deplasarea. Se calmă, nu fără efort, duse carapacea mai sus şi se ridică. Sus, îşi zise, va urca sus şi va zbura, la fel ca Jetboy, la fel ca Vulturul Negru, ca un afurisit de as. Carapacea se mişcă mai departe, tot mai repede şi mai repede, planând peste golf cu o seninătate grăbită, pe măsură ce Tom dobândea tot mai multă încredere. Nu se mai simţise niciodată atât de incredibil de puternic, atât de bine, atât de al naibii de motivat.

Busola funcţiona fără probleme; în mai puţin de zece minute, luminile de la Battery şi de pe Wall Street se înălţau dominatoare înaintea lui. Tom urcă iar şi zbură spre centru, urmând cursul fluviului Hudson. Monumentul lui Jetboy veni şi trecu pe sub el. Stătuse dinaintea lui de zeci de ori, privind spre faţa statuii imense din metal aşezate acolo. Se întrebă ce-ar crede statuia dacă ar putea să privească în sus şi să-l vadă acum.

Avea o hartă a străzilor din New York, însă acum nu-i trebuia; flăcările puteau fi văzute de la aproape doi kilometri distanţă. Chiar şi prin blindaj, Tom simţi valurile de căldură prelingându-se pe lângă el, când făcu un survol. Începu o coborâre prudentă. Ventilatoarele lui huruiau, iar camerele de luat vederi reacţionau la comenzile sale; jos, era haos şi tărăboi, sirene şi strigăte, o mulţime de oameni, echipaje de pompieri grăbindu-se, bariere ale poliţiei şi ambulanţe, maşini de pompieri cu scări lungi şi cârlige deversând apă în acel infern. La început, nimeni nu-l băgă în seamă pe când plutea la cincisprezece metri deasupra trotuarului, până când coborî atât de jos, încât luminile sale ajunseră să danseze pe zidurile clădirilor. Apoi îi văzu cum privesc în sus, arătând cu degetele; se simţi fremătând de nerăbdare.

Însă avu numai o clipă pentru a se desfăta cu acest

sentiment. Apoi, cu coada ochiului, zări pe femeie pe unul dintre ecranele sale. Apăruse dintr-odată la o fereastră de la etajul al cincilea, aplecându-se şi tuşind, cu rochia aproape arzând. Înainte să poată acţiona, flăcările o atinseră; ea ţipă şi sări.

O prinse din zbor, fără să se gândească, fără să se întrebe dacă o putea face sau nu. Dar o făcu, prinzând-o şi ţinând-o, apoi coborând-o uşor la pământ. Pompierii o înconjurară, dându-i jos rochia şi ducând-o repede la o ambulanţă. Iar acum, Tom văzu că toată lumea se uita la el, la conturul ciudat şi întunecat care plutea la înălţime, în noapte, înconjurat de un inel de lumini strălucitoare. Păcănituri pe lungimea de undă a poliţiei; îl raportau drept o farfurie zburătoare, auzi el. Rânji.

Un poliţist se urcă pe caroseria maşinii sale de patrulare, ţinând un megafon, şi începu să-i vorbească. Tom stinse radioul ca să audă mai bine peste mugetul flăcărilor. Îi spunea să aterizeze şi să se identifice, întrebându-l cine era, ce era.

Asta era uşor. Tom deschise microfonul.

— Eu sunt Ţestoasă, zise el.

VW-ul nu avea cauciucuri; pe butucii roţilor, Joey fixase cele mai mari difuzoare pe care le găsise, conectate la cea mai puternică staţie de amplificare de pe piaţă. Pentru prima dată, glasul Ţestoasei se auzi pe pământ, un tunet, „EU SUNT ŢESTOASĂ”, reverberând pe străzi şi pe alei, un bubuit asurzitor afectat de distorsiune. Însă ceea ce spusese nu suna prea bine. Tom mări volumul, adăugând şi ceva mai mulţi başi în glas.

— EU SUNT MAREA ŞI PUTERNICA ŢESTOASĂ, îi anunţă pe toţi.

Apoi zbură un cvartal spre vest, spre apele întunecate şi poluate ale fluviului Hudson, şi-şi imagină două mâini uriaşe, invizibile, lungi de vreo doisprezece metri. Le coborî în valuri, le umplu cu apă şi le ridică. Şiroaie de apă se scurseră pe străzi pe drum înapoi. Când vărsă prima cascadă peste flăcări, ovaţii obosite izbucniră din mulţimea de jos.

— Crăciun fericit, zise Tach abia articulând cuvintele când ceasul bătu de miezul nopţii, iar mulţimea adunată în număr record în noaptea de Ajun începu să chiuie de bucurie, să strige şi să bată în mese.

Pe scenă, Humphrey Bogart spuse o glumă răsuflată, cu o voce neobişnuită. Toate luminile din casă păliră un moment; când îşi reveniră, Bogart fusese înlocuit cu un personaj corpolent, cu faţa rotundă şi nasul roşu.

— Cine-i acum? o întrebă Tach pe geamăna din stânga lui.

— W.C. Fields, şopti ea.

Îşi strecură limba rotind-o în urechea lui. Geamăna din dreapta făcea, sub masă, ceva chiar şi mai interesant, mâna ei îşi găsise cumva drum prin pantalonii lui. Gemenele erau darul lui de Crăciun din partea lui Angelface.

— Poţi să-ţi închipui că sunt eu, îi spusese ea, deşi, fireşte, nici nu se puteau compara cu ea.

Drăguţe copile, amândouă, durdulii şi vesele şi cu totul dezinhibate, chiar dacă erau puţin cam sărace cu duhul; îi aminteau de jucăriile lui sexuale takisiene. Cea din dreapta fusese atinsă de virusul Wild Card, însă îşi purta masca de pisică chiar şi în pat, şi nu exista nicio diformitate vizibilă care să tulbure plăcerea vinovată a erecţiei lui.

W.C. Fields, ori cine o fi fost, oferea nişte comentarii cinice despre Crăciun şi copiii mici. Mulţimea îl huidui, izgonindu-l de pe scenă. Proiecţionistul dispunea de un evantai uluitor de feţe, însă nu era în stare să spună nicio glumă. Lui Tach nu-i păsa; avea întreaga distracţie care-i trebuia.

— Ziare, Doc?

Vânzătorul îi împinse peste masă un exemplar din Herald Tribune ajutându-se de o mână groasă, cu trei degete. Avea pielea de un albastru spre negru, cu aspect unsuros.

— Toate ştirile de Crăciun, zise el, mutând teancul grosolan de ziare de subraţ.

Doi colţi mici şi rotunjiţi ieşeau de pe la colţurile gurii sale mari şi rânjite. Sub pălăriuţa rotundă, cu borul îngust, scăfârlia lui bombată era acoperită de smocuri de păr de un roşu strălucitor. Pe stradă i se zicea Morsa.

— Nu, mulţumesc, Jube, răspunse Tach cu o demnitate de beţiv. Astă-seară nu am nicio dorinţă de a mă tăvăli prin prostiile omeneşti.

— Hei, uite, zise geamăna din dreapta. Ţestoasă!

Tachyon privi în jur, dezorientat o clipă, întrebându-se cum era posibil ca acea carcasă blindată uriaşă să ajungă în Funhouse, dar desigur ea se referise la ziar.

— Ai face mai bine să-l cumperi pentru ea, Tacky, zise geamăna din stânga, chicotind. Dacă n-o faci, se va bosumfla.

Tachyon oftă.

— Am să cumpăr unul. Dar numai dacă nu va trebui să ascult vreuna dintre glumele tale, Jube.

— Am auzit una nouă, despre un joker, un polac şi un irlandez naufragiaţi pe o insulă pustie, dar fiindcă asta vrei, n-am s-o spun, răspunse Morsa cu un rânjet elastic.

Tachyon se scotoci după nişte fise, nu găsi nimic prin buzunare, în afara unei mâini mici şi feminine. Jube îi făcu cu ochiul.

— Am să iau de la Des, zise el.

Tachyon deschise ziarul pe masă, în vreme ce clubul izbucni în aplauze când îşi făcură apariţia Cosmos şi Haos. O fotografie neclară a Ţestoasei era întinsă pe două coloane. Tachyon îşi zise că arăta ca o murătură zburătoare, ca un castravete borţos, acoperit cu mici ridicături. Ţestoasă înşfăcase un şofer care făcuse un accident şi fugise de la faţa locului, omorând un băieţel de nouă ani din Harlem, interceptându-l în goana lui şi ridicându-i maşina la şase metri în aer, unde rămase plutind, cu motorul mugind şi roţile învârtindu-se nebuneşte, până când poliţia ajunse într-un final la el. Pe o coloană de la margine se spunea că zvonul potrivit căruia obiectul era un tanc zburător robotizat fusese negat de purtătorul de cuvânt al forţelor aeriene.

— Ai putea crede că au găsit ceva mai important de scris deja, spuse Tachyon.

Aceasta era cea de-a treia relatare mare despre Ţestoasă în decursul săptămânii. Coloanele cu scrisori, paginile de editoriale, totul era despre Ţestoasă, Ţestoasă, Ţestoasă. Chiar şi televiziunea fremăta de speculaţiile despre Ţestoasă. Cine era? Ce era? Cum o făcea?

Un reporter chiar îl căutase să-i pună întrebarea lui Tach.

— Telechinezie, îi spusese Tachyon. Nu-i nimic nou. Este ceva aproape banal.

Telechinezia fusese puterea manifestată cel mai frecvent la victimele virusului încă din 1946. Văzuse zeci de pacienţi care puteau muta agrafe de birou şi creioane, iar o femeie putea să ridice o greutate echivalentă cu a corpului său şi să o menţină în aer timp de zece minute. Chiar şi zborul lui Earl Sanderson avusese la origine telechinezia. Însă nu le spusese că fenomenul la această scară era fără precedent. Desigur, când apăru povestea, au înţeles greşit o parte din ea.

— E un joker, ştii, şopti geamăna din dreapta, cea cu masca de pisică argintiu-cenuşie.

Se lăsase pe umărul lui, citind despre Ţestoasă.

— Un joker? făcu Tach.

— Se ascunde într-o carapace, nu? De ce-ar face asta dacă n-ar avea un aspect îngrozitor?

Îşi scosese mâna din pantalonii lui.

— Îmi poţi da ziarul?

Tach îl împinse spre ea.

— Acum îl aclamă, zise el răstit. I-au aclamat şi pe Cei Patru Aşi.

— Era un grup de negri, nu? întrebă ea, revenind asupra titlurilor din ziar.

— Ţine un album cu tăieturi din ziare, explică sora ei. Toţi jokerii cred că-i unul de-ai lor. Stupid, nu? Pariez că-i doar o maşinărie, vreun soi de farfurie zburătoare de-a aviaţiei.

— Nu-i aşa, glăsui sora ei geamănă. Zice asta chiar aici.

Arătă spre textul din coloana laterală cu o unghie lungă şi dată cu ojă roşie.

— Nu te lua după ea, spuse geamăna din stânga.

Se trase mai aproape de Tachyon, muşcându-l uşor de gât, în vreme ce mâna ei coborî sub masă.

— Hei, ce-ai păţit? Eşti moale tot.

— Scuzele mele, zise Tachyon mohorât.

Cosmos şi Haos azvârleau topoare, macete şi cuţite peste scenă, o cascadă licăritoare, multiplicată la infinit de oglinzile din jurul lor. Avea o sticlă de coniac fin la îndemână şi, de-o parte şi de alta, femei drăguţe şi iubitoare, însă brusc, dintr-un anumit motiv pe care nu-l putea preciza, noaptea nu mai părea una de pomină. Îşi umplu paharul până aproape de buză şi inhală efluviile puternice de alcool.

— Crăciun fericit! mormăi el, neadresându-se nimănui în mod special.

Se trezi în apostrofările furioase ale lui Mal. Ameţit, Tach îşi săltă capul de pe masa acoperită de oglinzi, clipind spre oglindirea sa buhăită. Jonglerii, gemenele şi mulţimea plecaseră de mult. Obrazul îi era lipicios pentru că zăcuse într-o baltă de băutură. Gemenele îl bucuraseră şi-l mângâiaseră, iar una dintre ele chiar se băgase sub masă, făcându-i toate cele. Apoi Angelface venise la masă şi le expediase de acolo.

— Culcă-te, Tacky, spusese ea.

Mal venise să întrebe dacă n-ar fi trebuit să-l tragă din nou în pat.

— Azi nu, răspunsese ea, ştii ce zi e astăzi. Lasă-l să doarmă aici.

Nu-şi putea aminti când adormise.

Capul îi era pe cale să explodeze, iar urletele lui Mal nu îmbunătăţeau deloc lucrurile.

— Nu-mi pasă nici cât de un căcat uscat de ce ţi s-a promis, gunoiule! N-ai s-o vezi! strigă gorila.

Un glas mai moale zise ceva drept răspuns.

— Ai să-ţi primeşti afurisiţii tăi de bani, dar asta-i tot ce

capeţi! se răsti Mal.

Tach ridică privirile. În oglinzi, le vedea reflexiile întunecate: forme ciudate şi distorsionate, profilate în lumina firavă a zorilor, oglindiri ale unor oglindiri, cu sutele, încântătoare, monstruoase, nenumărate, copiii săi, moştenitorii săi, odraslele eşecurilor sale, o mare fremătătoare de jokeri. Vocea blândă mai zise ceva.

— Ah, să mă pupi în curul meu de joker! replică Mal.

Avea un trup ca un băţ răsucit şi un cap ca un bostan; îl făcea pe Tach să zâmbească. Mal îmbrânci pe cineva şi-şi duse mâna la spate, căutându-şi pistolul.

Oglindirile şi oglindirile unor oglindiri, umbrele întunecate şi cele umflate, feţele rotunde şi cele înguste precum lama de cuţit, cele negre şi cele albe, toate se mişcau odată, umplând clubul de zgomot; se auzi un răcnet gutural al lui Mal şi pârâitul focurilor de armă. Instinctiv, Tach se aruncă jos, la adăpost, lovindu-se puternic cu fruntea de marginea mesei şi alunecă la podea. Clipi cu ochii înlăcrimaţi de durere şi rămase încovrigat acolo, uitându-se la reflexiile picioarelor, în vreme ce lumea se dezintegra într-o învălmăşeală cu marginile tăioase. Sticla se făcea ţăndări, căzând, oglinzile se spărgeau în toate părţile, cuţite argintate zburau prin aer, mult prea multe chiar şi pentru ca Haos şi Cosmos să le prindă, schije întunecate mâncând din reflexii, decupând bucăţi din umbrele contorsionate, iar sângele se împrăştia peste oglinzile crăpate.

Se sfârşi la fel de brusc pe cât începuse. Vocea blândă spuse ceva, apoi se auzi un zgomot de paşi, scrâşnetul sticlei călcate sub picioare. O clipă mai târziu, un urlet înăbuşit izbucni undeva în spatele lui. Tach zăcea sub masă, beat şi înspăimântat. Îl durea degetul; văzu că sângera, tăiat adânc de un ciob de oglindă. Nu se putea gândi decât la ce prosteşti erau superstiţiile oamenilor despre oglinzile sparte şi ghinion. Îşi lăsă capul în mâini, astfel ca blestematul de coşmar să dispară.

Când se trezi din nou, un poliţist îl scutura fără milă.

Mal era mort, îi spuse unul dintre detectivi; i-au arătat o fotografie de la morgă cu gorila zăcând într-o baltă de sânge şi-o grămadă de sticlă spartă. Ruth era şi ea moartă, precum şi unul dintre oamenii de serviciu, un ciclop redus mintal, care nu făcuse niciodată rău nimănui. I-au arătat şi un ziar. Masacrul de Crăciun, aşa i-au spus, iar ideea principală era că trei jokeri îşi găsiseră moartea, care-i aşteptase sub brad, în dimineaţa de Crăciun.

Miss Fascetti dispăruse, îi spuse celălalt detectiv. Ştia ceva despre asta? Credea că era implicată? Era vinovată sau victimă? Ce le putea spune despre ea? Le zise că nu cunoştea nicio persoană cu acest nume, până când îi explicară că îl întrebau de Angela Fascetti, poate că o cunoştea sub numele de Angelface. Dispăruse, iar Mal fusese împuşcat mortal, însă lucrul cel mai înspăimântător din toate era că Tach nu ştia de unde va mai primi el următoarea băutură.

Îl ţinură patru zile, interogându-l fără încetare, revenind mereu şi mereu asupra aceloraşi declaraţii, până când Tachyon ajunse să strige la ei, rugându-se de ei, cerându-şi drepturile, cerând un avocat, cerând de băut. I-au dat numai avocatul. Acesta zise că nu-l puteau reţine fără să-l pună sub acuzare, aşa că l-au declarat martor ocular, acuzându-l de vagabondaj, de opunere de rezistenţă la arestare, şi l-au interogat în continuare.

În cea de-a treia zi, mâinile-i tremurau şi avea tot felul de halucinaţii. Unul dintre detectivi, cel amabil, îi promise o sticlă în schimbul cooperării sale, însă cumva răspunsurile lui nu-i mulţumea niciodată pe deplin, iar sticla nu mai veni. Poliţistul rău îl ameninţă că-l vor ţine până le va spune adevărul.

— Am crezut că era un coşmar, îi spuse Tach, plângând. Eram beat, dormisem. Nu, nu i-am putut vedea, doar reflexiile lor, distorsionate şi multiplicate. Nu ştiu câţi erau. Nu ştiu din ce cauză s-a întâmplat. Nu, nu avea duşmani, toţi o iubeau pe Angelface. Nu, nu l-a ucis pe Mal, asta n-ar avea niciun sens, Mal o iubea. Unul dintre atacatori avea o voce moale. Nu, nu ştiu care dintre ei. Nu,

nu-mi amintesc ce-au spus. Nu, nu ştiu dacă erau jokeri sau nu, semănau cu jokerii, însă oglinzile distorsionau, unele dintre ele, nu toate, nu-ţi dai seama? Nu, n-aş putea să-i recunosc dintr-un grup martor, nu i-am văzut cu adevărat niciodată. A trebuit să mă ascund sub o masă, înţelegi? Veniseră asasinii şi asta mi-a zis întotdeauna tata să fac, aşa că n-aş fi putut face nimic altceva.

Când şi-au dat seama că le spusese tot ce ştia, au anulat acuzările împotriva sa şi l-au eliberat pe străzile întunecoase ale Jokertownului şi în noaptea rece.

Mergea pe Bowery singur, zgribulindu-se. Morsa parcurgea cu nesaţ ziarele de seară din chioşcul său, de la colţul cu Hester.

— Citeşte tot despre ce s-a întâmplat, strigă el. Teroarea Ţestoasei în Jokertown.

Tachyon se opri să se uite, plictisit, la titluri. POLIŢIA ÎL CAUTĂ PE ŢESTOASĂ, relata Post. ŢESTOASĂ PUS SUB ACUZARE PENTRU ATAC, anunţa *World-Telegram.* Aşa că ovaţiile se opriseră deja. Aruncă o privire spre text. Ţestoasă pândise prin Jokertown în ultimele două nopţi, ridicând oamenii la treizeci şi ceva de metri în aer pentru a-i lua la întrebări, ameninţând să-i lase să cadă dacă nu-i plăcea cum răspundeau. Când poliţia încercase să opereze o arestare noaptea trecută, Ţestoasă puse două dintre maşinile lor de patrulare pe acoperişul clubului Freakers, din Piaţa Chatham. OPRIŢI-L PE ŢESTOASĂ, spunea editorialul din *World-Telegram.*

— Eşti bine, Doc? întrebă Morsa.

— Nu, zise Tachyon, punând ziarul la loc.

Oricum, nu-şi putea permite să-l cumpere.

Baraje de poliţie blocau intrarea din Funhouse, iar un lacăt bloca uşa. ÎNCHIS PE TERMEN NEDEFINIT, spunea anunţul. Avea nevoie de ceva de băut, însă buzunarele hainei lui de şef de trupă muzicală erau goale. Se gândi la Des şi la Randall, dându-şi seama că nu avea nicio idee pe unde locuiau sau care le era numele.

Târându-se înapoi în CAMERE, Tach urcă istovit scările.

Când păşi în beznă, mai avu doar suficient timp să-şi dea seama că încăperea era îngheţată bocnă; fereastra era deschisă, iar un vânt aprig arunca afară mirosurile stătute de urină, de mucegai şi de băutură. Făcuse el asta? Tulburat, se duse spre geam, dar cineva ieşi de după uşă, înşfăcându-l.

Se întâmplă atât de repede, încât de-abia avu timp să reacţioneze. Antebraţul petrecut peste trahee era ca o ţeavă de fier, înăbuşindu-i ţipătul, iar mâna care-i răsuci braţul drept la spate era puternică. Se sufoca, mâna-i era aproape să se rupă şi era împins spre fereastra deschisă, repede, iar Tachyon nu putea decât să se împotrivească zadarnic unei strânsori mult mai dure decât a sa. Pervazul ferestrei i se înfipse în burtă, tăindu-i şi ultima răsuflare şi, brusc, căzu cu capul înainte, blocat în îmbrăţişarea de oţel a atacatorului său, amândoi prăvălindu-se spre trotuar.

Se smuciră oprindu-se la un metru şi jumătate deasupra cimentului, cu un zvâcnet care îl făcu să icnească pe cel din spatele său.

Tach închisese ochii cu o clipă înainte de impact. Îi deschise când începură să se înalţe. Deasupra haloului galben al stâlpului de iluminat se vedea un cerc de lumini mult mai strălucitoare, aflate într-o beznă plutitoare care acoperea stelele cerului de iarnă.

Braţul aşezat de-a curmezişul gâtului său îşi slăbise strânsoarea suficient ca să-i permită lui Tachyon să geamă.

— Tu, glăsui el răguşit, pe când se înălţau cu boltă spre carapace şi se aşezară uşor pe vârful acesteia.

Metalul era îngheţat, răceala lui pătrunzând imediat prin stofa pantalonilor lui Tachyon. Când Ţestoasă începu să se ridice în bezna nopţii, atacatorul său îl eliberă. Tachyon inspiră aerul rece zgribulindu-se şi se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul îmbrăcat într-o jachetă de piele închisă cu fermoar, pantaloni negri, de stambă şi o mască din cauciuc, de broască verde.

— Cine…? icni el.

— Sunt amicul periculos al Marelui şi Puternicului Ţestoasă, spuse bărbatul cu masca de broască, aproape cu

veselie.

— DOCTOR TACHYON, PRESUPUN, bubuiră difuzoarele carapacei, la mare înălţime deasupra aleilor din Jokertown. AM VRUT MEREU SĂ TE ÎNTÂLNESC. AM CITIT DESPRE TINE PE CÂND ERAM DOAR UN COPIL.

— Dă-l mai încet, croncăni Tach stins.

— OH, DESIGUR. E mai bine aşa?

Volumul fusese diminuat drastic.

— Este destulă gălăgie pe-aici, în spatele acestui blindaj, şi nu-mi dau seama întotdeauna cât de tare mă aud. Îmi pare rău dacă te-am speriat, însă nu-mi puteam permite să te văd cum zici nu. Avem nevoie de tine.

Tach nu se clinti din loc, tremurând, zguduit.

— Ce vrei? întrebă el obosit.

— Ajutor, declară Ţestoasă.

Erau încă în urcare; luminile din Manhattan se întindeau peste tot în jurul lor, iar turnurile Empire State Building şi Crysler Building se înălţau în zona selectă a oraşului. Erau mai înalte decât toate. Vântul bătea rece şi în rafale; Tach se ţinea de carapace cu toată puterea.

— Lăsaţi-mă în pace! zise Tachyon. N-am ce ajutor să vă dau. N-am cum să ajut pe nimeni.

— La naiba, plânge, spuse bărbatul cu mască de broască.

— Nu înţelegi, făcu Ţestoasă.

Carapacea începu să alunece spre vest, mişcându-se fără zgomot şi constant. Era ceva uluitor şi ciudat în zborul ei.

— Trebuie să dai o mână de ajutor. Am încercat prin propriile mijloace, însă nu ajung nicăieri. Însă tu, cu puterile tale, poţi schimba lucrurile.

Tachyon era pierdut în autocompătimire, prea îngheţat, obosit şi disperat ca să răspundă.

— Vreau de băut, spuse.

— Dă-o-n mă-sa! rosti faţă de broască. Dumbo avea dreptate în privinţa tipului ăstuia, nu-i altceva decât un nenorocit de beţiv.

— Nu pricepe, zise Ţestoasă. Odată ce o să-i explicăm, o

să se răzgândească. Doctore Tachyon, este vorba de prietena ta, Angelface.

Avea nevoie atât de tare de o băutură, încât îl durea.

— A fost bună cu mine, spuse el, amintindu-şi mirosul dulceag al aşternuturilor ei din satin şi urmele ei însângerate, lăsate pe dalele din oglindă. Însă nu pot face nimic. Am spus poliţiei tot ce ştiu.

— Dobitoc laş! rosti masca de broască.

— Pe când eram copil, am citit despre tine în comicsurile cu Jetboy, zise Ţestoasă. „Treizeci de minute pe Broadway”, îţi aminteşti? Se credea că eşti la fel de deştept ca Einstein. S-ar putea să o salvez pe prietena ta, Angelface, dar nu şi fără puterile tale.

— Nu mai fac asta de mult. Nu mai pot. Am rănit pe cineva, cineva de care-mi păsa, i-am captat mintea pentru o clipă doar, dintr-un motiv justificat, sau cel puţin aşa credeam eu că era justificat, însă… asta a distrus-o. N-o mai pot face încă o dată.

— Hâş! făcu masca de broască batjocoritor. Hai să scăpăm de el, Ţestoasă, nu face nici cât o ceapă degerată.

Scoase ceva dintr-un buzunar al jachetei de piele; Tach fu uluit să vadă că era o sticlă de bere.

— Te rog! zise Tachyon, când individul destupă sticla cu un desfăcător atârnat de gât. O înghiţitură, spuse el. Doar o înghiţitură.

Detesta gustul berii, însă avea nevoie de ceva, orice. Trecuseră zile deja.

— Te rog!

— Dispari! făcu faţa de broască.

— Tachyon, rosti Ţestoasă, îl poţi forţa.

— Nu, nu pot, zise Tach.

Bărbatul ridică sticla spre buzele sale din cauciuc verde.

— Nu pot, repetă Tach.

Faţa de broască continuă să bea.

— Nu!

Putea auzi gâlgâitul berii.

— Te rog, doar puţin!

Individul coborî sticla de bere şi o agită făcând lichidul

să clipocească.

— A mai rămas doar o înghiţitură, zise el.

— Te rog!

Tachyon întinse mâinile tremurătoare.

— Nu! spuse masca de broască.

Începu să întoarcă sticla cu gura-n jos.

— Bineînţeles, dacă ţi-ar fi chiar sete, ai putea să-mi înşfaci mintea, nu? Fă-mă să-ţi dau blestemata de sticlă.

Înclină sticla şi mai mult.

— Hai, fă-ţi curaj, încearcă!

Tach privi cum ultima gură de bere se scurse pe carapacea Ţestoasei şi se risipi în văzduh.

— Futu-i! spuse bărbatul cu masca de broască. Suferi nasol de tot, da?

Scoase încă o sticlă din buzunar, o desfăcu şi i-o întinse peste carapace. Tach o cuprinse în ambele mâini. Berea era rece şi amară, însă nu mai gustase niciodată ceva nici pe jumătate atât de dulce. O goli dintr-o înghiţitură lungă.

— Mai ai şi alte idei isteţe? îl întrebă pe Ţestoasă bărbatul cu mască de broască.

Înaintea lor, se întindea întunecimea fluviului Hudson şi luminile din Jersey mai spre vest. Coborau. Sub ei, dincolo de Hudson, era un edificiu întins, oţel, sticlă şi marmură pe care Tachyon îl recunoscu imediat, cu toate că nu pusese niciodată piciorul înăuntru: Monumentul lui Jetboy.

— Unde mergem? întrebă.

— Mergem să ne întâlnim cu un tip ca să discutăm despre o operaţiune de salvare, răspunse Ţestoasă.

Monumentul lui Jetboy ocupa întregul cvartal, pe locul unde bucăţi din avionul său căzuseră la pământ ca o ploaie de resturi. Umplea şi ecranele lui Tom, pe când stătea în bezna caldă din carapacea sa, scăldat în strălucirea fosforescentă. Motoarele zbârnâiau când camerele de luat vederi se deplasau pe şinele lor. Aripile întinse, uriaşe, ale monumentului se curbau în sus, ca şi cum clădirea însăşi s-ar fi pregătit de decolare. Prin ferestrele înalte, înguste, putea vedea crâmpeie din macheta în mărime naturală a

lui JB-1, suspendată de tavan, părţile sale laterale roşietice strălucind sub luminile ascunse. Deasupra uşilor fuseseră dăltuite ultimele cuvinte ale eroului, fiecare literă fiind săpată în marmură neagră, italiană, şi umplută cu oţel inoxidabil. Metalul licări când luminile albe ale spoturilor carapacei linseră cuvintele:

NU POT MURI ÎNCĂ,
N-AM VĂZUT POVESTEA LUI JOLSON

Tom coborî carapacea în faţa monumentului, pentru a pluti la un metru şi jumătate deasupra spaţiului larg din marmură de la capătul treptelor. În apropiere, un Jetboy din oţel, înalt de şase metri, privea spre autostrada West Side şi spre apa Hudsonului de dincolo de ea, cu pumnii ridicaţi. Tom ştia că metalul folosit pentru sculptură provenea de la epavele avioanelor prăbuşite. Cunoştea chipul statuii mai bine decât pe al tatălui său.

Cel pe care voiau să-l întâlnească ieşi dintre umbrele de la baza statuii, o siluetă bondoacă, înfofolită într-un palton gros, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Tom îl lumină cu un reflector; o cameră de luat vederi îl urmărea, spre a-i furniza imagini mai bune. Jokerul era masiv, cu umerii rotunjiţi şi bine îmbrăcat. Paltonul său avea guler de blană, iar pălăria din fetru era trasă pe ochi. În locul nasului, avea o trompă de elefant, drept în mijlocul feţei. Capătul ei se termina cu nişte degete băgate într-o mănuşă mică din piele.

Dr. Tachyon se lăsă să alunece de pe vârful carapacei, îşi pierdu echilibrul şi ateriză căzând în fund. Tom îl auzi pe Joey râzând. Apoi Joey sări şi el jos şi-l ridică pe Tachyon în picioare.

Jokerul privi în jos spre extraterestru.

— Aşadar, până la urmă l-ai convins să vină. Sunt uluit.

— Am fost al naibii de convingători, zise Joey.

— Des, spuse Tachyon, părând confuz. Ce faci aici? Îi cunoşti pe oamenii ăştia?

Faţă de elefant zvâcni din trompă.

— Într-un fel, da, începând de alaltăieri. Au venit la mine. Ora era târzie, însă un telefon de la Marele şi Puternicul Ţestoasă îţi stârneşte un oarece interes. Şi-a oferit ajutorul, iar eu l-am acceptat. Le-am spus chiar şi unde te aflai.

Tachyon îşi trecu degetele prin părul murdar şi încâlcit.

— Îmi pare rău de Mal. Ştii ceva despre Angelface? Ştii cât de mult a însemnat pentru mine.

— În dolari şi cenţi, ştiu destul de precis, replică Des.

Gura lui Tachyon se căscă larg. Părea umilit. Lui Tom îi păru rău pentru el.

— Am vrut să vin după tine, spuse el. Dar nu ştiam unde să te găsesc.

Joey râse.

— E trecut în blestemata de carte de telefon, idiotule! Nu sunt prea mulţi tipi cu numele Xavier Desmond.

Se uită spre carapace.

— Cum mă-sa o s-o găsească pe tipă, dacă n-a fost în stare să-l găsească nici pe băiatul ăsta de aici?

Desmond dădu din cap.

— O observaţie excelentă. Nu va funcţiona. Doar uitaţi-vă la el!

Arătă cu trompa.

— La ce-i bun? Pierdem timp preţios.

— Am făcut-o în stilul tău, răspunse Tom. Nu ajungem nicăieri. Nu vorbeşte nimeni. El poate obţine informaţiile de care avem nevoie.

— Nu pricep nimic din toate astea, îl întrerupse Tachyon.

Joey scoase un sunet dezgustat. Găsise nişte bere undeva şi-i deschidea forţat dopul.

— Ce se întâmplă? întrebă Tach.

— Dacă ai fi fost cât de cât interesat şi de altceva în afară de coniac şi de curviştinele ieftine, ai fi putut să ştii, spuse Des cu răceală.

— Spune-i ce ne-ai zis şi nouă, îi ceru Tom.

Când va afla, Tachyon va ajuta cu siguranţă, se gândi el. Trebuia s-o facă.

Des scoase un oftat adânc.

— Angelface era dependentă de heroină. Avea dureri, ştii. Poate că ai observat şi tu asta din când în când, nu, doctore? Drogul era singurul lucru care o ajuta să meargă mai departe. Fără el, durerea ar fi dus-o la nebunie. Dar nu era dependentă în mod banal, ca orice drogat. Folosea numai heroină nediluată, în cantităţi care ar fi omorât orice om obişnuit. Ai văzut şi tu cât de puţin o afecta. Metabolismul unui joker este ceva destul de ciudat. Ai idee cât e de scumpă heroina, doctore Tachyon? N-are importanţă, văd că n-ai habar. Angelface scotea ceva bani din Funhouse, însă niciodată nu erau destui. Sursa ei i-a tot dat pe răboj până când a ajuns îngropată în datorii până peste cap, apoi şi-a cerut banii… numeşte asta o notă promisorie. Ori un cadou de Crăciun. Nu avea de ales. Ori dădea, ori era tăiată de la aprovizionare. Spera să poată aduce banii, ea fiind veşnic optimistă. N-a reuşit. În dimineaţa de Crăciun, sursa ei a venit să încaseze datoria. Mal n-avea de gând să-i lase să pună laba pe ea. Au insistat.

Tachyon se strâmba în lumina reflectoarelor. Imaginea sa începu să alunece în sus.

— De ce nu mi-a spus? zise el.

— Presupun că nu voia să te împovăreze cu asta, doctore. Ar fi anulat tot hazul din beţiile tale autocompătimitoare.

— Ai spus poliţiei?

— Poliţiei? Ah, da. Cei mai buni din New York. Cei care se pare că nu sunt interesaţi deloc atunci când un joker e bătut sau omorât, dar sar să acţioneze când vreun turist e jefuit. Cei care arestează atât de frecvent, hărţuiesc şi brutalizează orice joker care are prostul-gust de a trăi oriunde în altă parte decât Jokertown. Poate ar trebui să ne consultăm cu ofiţerul care a comentat că violarea unei femei joker este mai mult o chestiune de prost-gust decât un delict, pufni Des. Doctore Tachyon, de unde crezi că-şi cumpăra Angelface drogurile? Crezi că traficantul obişnuit de pe stradă are acces la heroină nediluată în cantităţile

necesare ei? Poliţia era sursa ei. Mai precis, comandantul brigăzii antidrog din Jokertown, dacă vrei să ştii sigur. O, sunt de acord că nu a băgat în asta tot departamentul. Poate cei de la omucideri desfăşoară o anchetă corectă. Dar ce crezi că vor spune dacă le arătăm că Bannister este criminalul? Crezi că-l vor aresta pe unul de-al lor? După greutatea mărturiei mele sau a oricărui alt joker?

— O să-i acoperim datoria, se răsti Tachyon. Îi vom da individului banii sau Funhouse, orice altceva vrea.

— Nota promisorie, zise Desmond obosit, nu era pentru Funhouse.

— Pentru orice o fi fost, dă-i-o!

— I-a promis singurul lucru pe care încă-l mai avea şi el îl dorea, spuse Desmond. Ea însăşi. Frumuseţea şi durerea ei. Aşa umblă vorba pe stradă, dacă ştii să asculţi. Undeva, în oraş, va avea loc o petrecere de revelion foarte deosebită. Numai cu invitaţie. Scumpă. Un spectacol aparte. Bannister o va avea primul. A aşteptat asta atâta vreme. Însă şi ceilalţi invitaţi vor avea parte de ea. Ospitalitatea Jokertownului.

Gura lui Tachyon se mişcă o clipă fără niciun sunet.

— Poliţia? reuşi el să întrebe în cele din urmă.

Părea la fel de şocat ca şi Tom când Desmond le spusese, lui şi lui Joey.

— Crezi că ne iubesc, doctore? Suntem nişte ciudaţi pentru ei. Suntem bolnavi. Jokertown este un infern, o fundătură, iar poliţia din Jokertown este cea mai brutală, mai coruptă şi mai incompetentă din întregul oraş. Nu cred că a plănuit cineva ceea ce s-a întâmplat la Funhouse, dar s-a întâmplat, iar Angelface ştie prea multe. N-o pot lăsa în viaţă, aşa că au de gând să se distreze puţin cu o pizdă de jokeriţă.

Tom Tudbury se aplecă spre microfonul său.

— Pot s-o salvez, zise el. Rahaţii ăştia n-au mai văzut ceva ca Marele şi Puternicul Ţestoasă. Dar n-o pot găsi.

— Are o mulţime de prieteni, continuă Des. Însă niciunul dintre noi nu poate să citească gândurile sau să determine pe cineva să execute ceea ce nu vrea.

— Nu pot, protestă Tachyon.

Părea că se micşorează, retrăgându-se în el însuşi, pentru a se îndepărta de ei; o clipă Tom crezu că omuleţul era pe cale s-o şteargă.

— Nu înţelegeţi.

— Ce mai cârpă şi nenorocitul ăsta, zise Joey tare.

Văzându-l pe Tachyon cum se chircea pe ecranele sale, Tom Turdbury îşi pierdu, în cele din urmă, răbdarea.

— Dacă ratezi, ratezi, zise el. Iar dacă nu încerci măcar, ratezi şi atunci, aşa că ce naiba de diferenţă mai este şi asta? Jetboy n-a reuşit, dar cel puţin a încercat. Nu era un as, nu era un blestemat de takisian, era doar un băiat cu un motor cu reacţie, însă a făcut tot ce-a putut.

— Aş vrea s-o fac, dar… nu… pot.

Des îşi manifestă sonor dezgustul. Joey dădu din umeri. În interiorul cochiliei sale, Tom era năucit. Tachyon n-avea de gând să ajute. Nu crezuse asta, nu cu adevărat. Joey îl avertizase, Desmond la fel, însă Tom insistase, fusese sigur, acesta era Doctor Tachyon şi desigur că va ajuta. Poate că avea el nişte probleme, dar odată ce aveau să-i explice situaţia, odată ce înţelegea miza şi cât de mult aveau nevoie de el, trebuia să ajute. Dar acum spunea nu. Asta era ultima picătură.

Răsuci butonul volumului la maximum:

— TICĂLOSULE! bubui glasul lui, iar sunetul izbi întreaga piaţă.

Tachyon tresări.

— TU, EXTRATERESTRU MIC ŞI LAŞ CE EŞTI, BUN DE NIMIC!

Tachyon se împiedică şi căzu cu spatele pe trepte, însă Ţestoasă se luă după el, cu difuzoarele bubuind.

— N-A FOST TOTUL ALTCEVA DECÂT O MINCIUNĂ, NU-I AŞA? TOT CE-I PRIN COMICSURI, PRIN ZIARE, TOTUL A FOST DOAR O MINCIUNĂ PROSTEASCĂ. TOATĂ VIAŢA MEA M-AU BĂTUT ŞI MI-AU ZIS FRICOS NENOROCIT ŞI LAŞ, DAR TU EŞTI LAŞUL, TU, DOBITOCULE, CĂCĂCIOS MIC ŞI PLÂNGĂCIOS, NICI MĂCAR NU ÎNCERCI, NU DAI NICIUN BAN PE NIMENI,

NICI PE PRIETENA TA, ANGELFACE, PE KENNEDY SAU PE JETBOY, PE ORICINE ALTCINEVA. AI TOATE ACESTE PUTERI ŞI EŞTI UN NIMIC, NU FACI NIMIC, EŞTI MAI RĂU DECÂT OSWALD ORI BRAUN SAU ORICARE DINTRE EI.

Tachyon se clătină pe trepte, cu mâinile pe urechi, strigând ceva neinteligibil, însă Tom trecuse de faza în care mai asculta. Mânia lui avea o viaţă a sa proprie. Răcni, iar capul lui Tachyon zvâcni întorcându-se şi se înroşi sub forţa sunetelor.

— DOBITOCULE! striga Tom. TU EŞTI CEL ÎN CARAPACE.

Lovituri invizibile se abăteau asupra lui Tachyon ca o furtună. Se răsuci, căzu, se rostogoli o treime din trepte, până jos, încercă să se ridice în picioare, fu lovit din nou şi se rostogoli din nou pe stradă.

— NEMERNICULE! tună Ţestoasă. FUGI, CRETINULE! DISPARI DE-AICI SAU TE ARUNC ÎN AFURISITUL DE FLUVIU! FUGI, SCÂRBOŞENIE MICĂ, ÎNAINTE CA MARELE ŞI PUTERNICUL ŢESTOASĂ SĂ SE ÎNFURIE DE-A BINELEA! FUGI, LUA-TE-AR NAIBA! TU EŞTI CEL DIN CARAPACE! TU EŞTI CEL DIN CARAPACE!

Tachyon fugea, gonind orbeşte de pe o stradă pe alta, până se pierdu în beznă. Tom Tudbury îl privi dispărând de pe instalaţia de ecrane de televizor din carapace. Se simţea îngreţoşat şi înfrânt. Capul îi pulsa de durere. Avea nevoie de o bere sau de o aspirină ori de amândouă. Când auzi sirenele apropiindu-se, îi ridică pe Joey şi pe Desmond, depunându-i pe vârful carapacei, stinse luminile şi se avântă în noapte, sus, tot mai sus, în beznă, frig şi tăcere.

În noaptea aceea, Tach dormi somnul blestemaţilor, zvârcolindu-se ca un om aflat într-un vis provocat de febră, ţipând, plângând, trezindu-se iar şi iar din coşmaruri, doar pentru a aluneca din nou în ele. Visă că era înapoi pe Takis, iar detestabilul său verişor Zabb perora despre o nouă jucărie sexuală, însă, când o scoase la iveală, se

dovedi a fi Blythe, şi o violă chiar acolo, în faţa lui. Tach privi totul, incapabil să intervină; trupul femeii se zvârcolea sub al lui şi din gură, urechi şi vagin îi curgea sânge. Începu să se schimbe, luând o mie de forme de joker, fiecare mai oribilă decât precedenta, iar Zabb îşi vedea mai departe de treabă, violându-le pe toate în timp ce ţipau şi se zbăteau. Dar după aceea, când Zabb se ridică de pe cadavrul plin de sânge, nu mai avea deloc faţa verişorului său, era faţa lui Tachyon, îmbătrânită şi zbârcită, o faţă dură, cu ochii injectaţi, buhăită, părul lung şi roşu încâlcit şi unsuros, cu trăsăturile schimonosite de excesele alcoolice, sau poate doar de vreo oglindă din Funhouse.

Se trezi pe la amiază, în sunetul îngrozitor făcut de Micuţ care plângea la fereastra sa. Era mai mult decât putea el suporta. Era mult mai mult decât putea suporta. Se duse clătinându-se la fereastră şi o deschise dând-o de perete, apoi urlă la uriaş să tacă, să se oprească şi să-l lase în pace, să-i dea pace, rogu-te, însă Micuţul continuă la fel cu atâta durere, cu atâta vinovăţie, cu atâta ruşine; de ce nu-l lăsau în pace, nu mai putea suporta, aşa că taci din gură, taci, te rog, taci, şi, deodată, Tach ţipă şi plonjă cu mintea în cea a Micuţului pentru a-l face să tacă.

Liniştea era asurzitoare.

Cea mai apropiată cabină telefonică se găsea la un magazin de dulciuri, cu un cvartal mai încolo. Vandalii sfâşiaseră în bucăţi cartea de telefon. Formă numărul de la informaţii şi obţinu numărul lui Xavier Desmond, de pe strada Christie, unde putea ajunge mergând lejer. Apartamentul se afla la etajul patru, deasupra unui magazin de măşti. Tachyon îşi pierdu suflul până să ajungă pe scări acolo.

Des deschise uşa la cea de-a cincea bătaie.

— Tu, zise el.

— Ţestoasă, spuse Tach.

I se uscase gâtlejul.

— A făcut ceva azi-noapte?

— Nu, răspunse Desmond.

Corpul îi tresări.

— Aceeaşi poveste ca şi înainte. Acum s-au şmecherit, ştiu toţi că nu-i va azvârli de sus. Şi-au dat seama de bluf. În afară de a ucide pe cineva, nu mai e nimic de făcut.

— Spune-mi pe cine să întreb, zise Tach.

— Tu? se miră Des.

Tach nu-l putea privi pe joker în ochi. Dădu din cap.

— Stai să-mi iau paltonul, spuse Des.

Ieşi din apartament înfofolit bine ca să se apere de frig, aducând o căciulă de blană şi un pardesiu bej, ponosit.

— Trage-ţi pe cap căciula, să-ţi ascunzi părul, îi spuse lui Tachyon, şi lasă jerpelitura aia ridicolă aici. N-ai vrea să fii recunoscut.

Tach făcu ce i se spuse. În drum spre ieşire, Des intră în magazinul de măşti pentru un mic detaliu final.

— Pui? zise Tach când Des îi întinse masca. Avea pene de un galben strălucitor, un cioc proeminent, portocaliu, o creastă moale şi roşie pe vârful capului.

— Când am văzut-o, am ştiut că-i pentru tine, spuse Des. Puneţi-o!

În Piaţa Chatham, o macara mare se poziţiona să culeagă de pe acoperişul clubului Freakers maşinile de poliţie aşezate acolo. Clubul era deschis. Portarul era un joker înalt de doi metri şi ceva, complet lipsit de păr, cu colţi. Îl înşfăcă pe Des de braţ când încercă să se strecoare pe sub luminile de neon ale dansatoarei cu şase sâni, care se foia pe marchiza de deasupra.

— Jokerii n-au voie, spuse el brusc. Cară-te, Tusker!

Întinde-te şi pune stăpânire pe mintea lui, se gândi Tachyon. Cândva, înainte de Blythe, ar fi făcut asta instinctiv. Însă acum ezita, şi ezitând, pierdea.

Des băgă mâna în buzunarul din spate şi scoase portofelul, pescuind o hârtie de cincizeci de dolari.

— Urmăreai cum coborau de pe acoperiş maşinile de poliţie, zise el. Nu m-ai văzut niciodată trecând pe-aici.

— O, da! făcu portarul.

Bancnota dispăru în mâna cu gheare.

— Foarte interesante macaralele astea.

— Uneori, banii sunt forţa cea mai puternică dintre toate, spuse Des în timp ce se afundau în întunecimea cavernoasă din interior.

O mulţime rarefiată, de amiază, stătea şi mânca prânzul pe gratis, privind o stripteuză învârtindu-se în cerc pe un podium lung, în spatele unui baraj din sârmă ghimpată. Era acoperită de un păr mătăsos, cenuşiu, cu excepţia sânilor, de pe care părul fusese ras. Desmond cercetă separeurile de-a lungul peretelui din partea cealaltă. Îl apucă pe Tach de cot şi-l conduse spre un colţ întunecat, unde un bărbat îmbrăcat într-o jachetă scurtă, marinărească, stătea cu o halbă de bere.

— Acum îi lasă pe jokeri înăuntru? făcu bărbatul cu un glas hodorogit, când se apropiară de el.

Era morocănos şi ciupit de vărsat.

Tach i se vârî în minte. Na, acum uite-l şi pe omul-elefant de la Funhouse, care-i celălalt dintre blestemaţii de jokeri cu mult tupeu.

— Unde-o ţine Bannister pe Angelface? întrebă Des.

— Angelface e pizda aia de la Funhouse, nu? Nu cunosc niciun Bannister. Asta-i vreo poantă? Cară-te, jokerule, nu mă joc aici!

În gândurile lui, imaginile veniră bulucindu-se: Tach văzu oglinzi spărgându-se, cuţite argintii zburând prin aer, simţi îmbrânceala lui Mal şi-l văzu întinzând mâna după armă, îl văzu cutremurându-se şi răsucindu-se lovit de gloanţe, auzi vocea moale a lui Bannister când le spunea s-o ucidă pe Ruth, văzu depozitul de peste Hudson unde-o ţineau, gustă spaima bărbatului, teama de jokeri, teama de descoperire, de Bannister, teama de ei. Tach întinse mâna şi-l strânse pe Desmond de braţ.

Des se întoarse să plece.

— Hei, ia staţi un pic! zise bărbatul cu faţa ciupită de vărsat.

Le arătă o legitimaţie de poliţist pe când se ridica în picioare din separeu.

— Ofiţer de la Narcotice sub acoperire, zise el, iar tu ai

pus, domnule, nişte afurisite de întrebări de drogat blestemat.

Des rămase nemişcat când omul îl controlă de sus până jos.

— Păi, ia uite la asta! zise el, arătând un plic cu pudră albă, scos dintr-un buzunar al lui Desmond. Mă întreb ce-o fi asta? Eşti arestat, meclă ciudată ce eşti!

— Plicul nu-i al meu, spuse Desmond calm.

— Pe naiba nu-i al tău, făcu bărbatul, iar în mintea sa gândurile goneau unul după altul un mic accident în timpul împotrivirii la arestare ce altceva aş putea face, nu? jokerii vor urla da cine-l ascultă pe nenorocitul de joker da ce naiba să fac cu celălalt? şi se uită spre Tachyon. Uau, uite cum tremură rahatul ăsta poate că imbecilul chiar e drogat şi asta-i grozav.

Tremurând, Tach îşi dădu seama că momentul adevărului sosise.

Nu era sigur dacă o putea face. Era altceva decât cu Micuţul, atunci fusese un instinct orb, însă acum era pe deplin conştient şi ştia ce făcea. Cândva fusese ceva atât de uşor, la fel de uşor ca folosirea mâinilor. Însă acum acele mâini tremurau şi era sânge pe ele, la fel şi pe mintea sa... se gândi la Blythe şi la felul în care mintea ei se spulberase sub atingerea lui, precum oglinzile din Funhouse şi, preţ de o clipă îngrozitoare, lungă, nu se întâmplă nimic, până când spaima i se urcă în gât ca un dop şi gura i se umplu de gustul familiar al eşecului.

Şi atunci bărbatul cu faţa ciupită de vărsat le zâmbi cu o hlizeală de idiot, se aşeză la loc în separeu, îşi puse capul pe masă şi adormi netulburat ca un copil.

Des îi vorbi din mers.

— E mâna ta?

Tachyon dădu din cap.

— Tremuri, făcu Des. Eşti bine, doctore?

— Cred că da, zise Tachyon.

Poliţistul începu să sforăie zgomotos.

— Cred că mi-e bine, Des, spuse Tachyon. Pentru prima dată după ani întregi.

Privi spre faţa jokerului, pătrunse dincolo de diformitatea lui, spre omul din interior.

— Ştiu unde-i ea, spuse.

O luară spre ieşire. În cuşcă, un hermafrodit cu barbă şi cu sâni începuse să se agite.

— Trebuie să ne mişcăm repede.

— Într-o oră, adun vreo douăzeci de oameni.

— Nu, făcu Tachyon. Locul unde o ţin nu-i în Jokertown.

Des se opri cu mâna pe uşă.

— Înţeleg, spuse. Iar afară din Jokertown, jokerii şi cei mascaţi sar în ochi, nu?

— Exact, spuse Tach.

Nu-şi exprimă şi cealaltă temere a sa, represaliile care vor urma dacă jokerii ar îndrăzni să înfrunte poliţia, chiar şi nişte poliţişti atât de corupţi precum Bannister şi gealaţii lui. Îşi va asuma singur riscul, nu avea nimic de pierdut, dar nu le putea permite lor să şi-l asume.

— Poţi ajunge la Ţestoasă? întrebă.

— Te pot duce la el, răspunse Des. Când?

— Acum, rosti Tach.

Cam peste o oră, două, poliţaiul adormit se va trezi şi se va duce direct la Bannister. Şi ce-i va spune? Că Des şi un bărbat cu mască de pui i-au pus tot felul de întrebări, că era pe cale să-i aresteze, însă, deodată, îl potopise somnul? Ar îndrăzni să recunoască aşa ceva? Şi dacă da, ce-ar face Bannister? Destul cât s-o mute pe Angelface de-acolo? Destul cât s-o ucidă? Nu puteau risca aşa ceva.

Când ieşiră din obscuritatea de la Freakers, macaraua de-abia dacă luase de pe acoperiş cea de-a doua maşină de poliţie, punând-o pe trotuar. Bătea un vânt rece, însă în spatele penelor sale de găină, dr. Tachyon începu să transpire.

Tom Tudbury se trezi din cauza zgomotului înăbuşit, slab, făcut de cineva care-i bătea în carapace. Dădu de-o parte pătura ponosită şi se lovi la cap ridicându-se în şezut.

— Oh, fir-ar să fie! sudui el, scotocind frenetic prin

beznă până găsi lanterna.

Loviturile continuau, un buuuum buuum buuum cavernos, răsunând prin blindaj, reverberând. Tom simţi un fior de panică. Poliţia, se gândi el, m-au găsit, au venit să mă scoată de aici şi să mă pună sub acuzaţie. Îl durea capul. Înăuntru era frig şi neaerisit. Porni radiatorul, ventilatoarele, camerele de luat vederi. Ecranele sale reveniră la viaţă.

Afară era o zi strălucitoare şi rece de decembrie, lumina soarelui scoţând în evidenţă fiecare cărămidă mohorâtă cu o claritate uluitoare. Joey luase trenul înapoi spre Bayonne, însă Tom rămăsese; intrau în criză de timp, nu avea nicio altă posibilitate. Des îi găsise un loc sigur, o curte interioară în măruntaiele Jokertownului, invizibilă cu totul dinspre stradă, înconjurată de blocuri de locuinţe dărăpănate, de câte cinci etaje, pietrele sale de pavaj fiind puternic îmbibate cu duhoarea unei canalizări. Când aterizase, chiar înainte de venirea zorilor, la câteva ferestre întunecate sclipiseră lumini, iar feţele se iţiseră cu prudenţă dintre umbre; feţe îngrijorate, speriate, nu chiar omeneşti, ivindu-se pentru o clipă şi dispărând la fel de repede, când se hotărâseră că obiectul acela de afară nu era deloc treaba lor.

Căscând, Tom se lăsă în scaun şi baleie cu camerele de luat vederi până când descoperi sursa gălăgiei. Des stătea lângă uşa deschisă a unei pivniţe, cu braţele încrucişate, în vreme ce doctorul Tachyon bătea în carapace cu coada unei mături.

Uluit, Tom deschise microfoanele.

— TU!

Tachyon tresări.

— Te rog!

Tom reduse volumul.

— Îmi pare rău, m-ai luat pe nepregătite. Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Adică, după noaptea trecută. Nu te-am rănit, nu? N-am vrut asta, eu doar…

— Înţeleg, zise Tachyon. Însă nu avem acum timp pentru incriminări sau scuze.

Imaginea lui Des începu să urce. Blestemata de stabilitate verticală.

— Ştim unde o ţin, spuse jokerul pe când imaginea sa se inversă. Asta, dacă doctorul Tachyon poate într-adevăr să citească gândurile, aşa cum s-a spus.

— Unde? întrebă Tom.

Imaginea lui Des continua să se tot răstoarne.

— Un depozit de pe Hudson, răspunse Tachyon. Lângă piciorul cheiului. Nu-ţi pot spune o adresă, însă am văzut asta clar în gândurile lui. Am să-l recunosc.

— Grozav! se ambală Tom.

Abandonă eforturile de a ajusta imaginea pe verticală şi lovi ecranul. Imaginea se stabiliză.

— Atunci i-am prins. Să mergem.

Expresia de pe faţa lui Tachyon îl uluia.

— Vii şi tu, nu?

Tachyon înghiţi în sec.

— Da, răspunse el.

Avea o mască în mână. Şi-o puse.

Era o uşurare, îşi zise Tom; preţ de o clipă, se gândise că va trebui să o facă singur.

— Urcă, rosti el.

Cu un oftat adânc de uşurare, extraterestrul să căţără pe vârful carapacei, zgâriind blindajul cu ghetele. Tom strânse braţele fotoliului şi se ridicară. Carapacea se înălţă la fel de uşor precum un balon de săpun. Se simţea în culmea fericirii. Aşa ceva era el menit să facă, îşi zise Tom; şi Jetboy trebuie că se simţise la fel.

Joey instalase pe carapace o monstruozitate de difuzor. Tom îl puse în funcţiune pe când pluteau deasupra acoperişurilor, surprinzând un stol de porumbei, vreo câţiva beţivi şi pe Tachyon cu mugetul său tipic, Vin-să-scap-tuuuuuurma.

— Cred că-i bine să fii ceva mai subtil, zise Tachyon cu diplomaţie.

Tom râse.

— Nu-mi vine să cred, am cu mine un tip din spaţiul cosmic, care se îmbracă în majoritatea timpului ca Pinky

Lee, iar el îmi spune că ar trebui să fiu subtil.

Râse din nou, pe când străzile din Jokertown se întindeau peste tot în jurul lor.

Avansară spre destinaţia lor printr-un labirint de culoare spre chei. Ultimul se termina printr-o fundătură, un zid de cărămidă mâzgălit tot cu numele unor bande şi ale tinerilor îndrăgostiţi. Ţestoasă se ridică deasupra lui şi ieşiră în zona de încărcare din spatele depozitului. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă scurtă din piele stătea pe marginea docului de încărcare. Sări în picioare când ieşiră la vedere plutind. Saltul său îl duse mult mai sus decât anticipase, cam cu trei metri şi ceva mai sus. Deschise gura, însă înainte de a putea strige, Tach îl amuţi; somnul îl cuprinse pe om în timp ce era în aer. Ţestoasă îl depuse pe vârful unui acoperiş din apropiere.

Patru cheiuri de încărcare largi se deschideau spre doc, toate închise cu lanţuri şi zăvorâte, porţile lor metalice, ondulate erau marcate de dâre late, de rugină. INTRUŞII VOR FI DAŢI ÎN JUDECATĂ scria pe o uşă îngustă, laterală.

Tach sări jos, aterizând cu uşurinţă pe bilele de la picioarele sale, nervii zbârnâindu-i.

— Mă duc eu, îi spuse lui Ţestoasă. Lasă-mă cinci minute şi apoi vii după mine.

— Un minut, glăsuiră difuzoarele. Atât ai.

Tach îşi scoase ghetele, doar crăpă uşa şi se strecură în depozit cu ciorapii lui violeţi, folosindu-şi întreaga dibăcie şi graţia fluidă cu care reuşea să devină invizibil, deprinsă cândva pe Takis. Înăuntru, baloturi de fâşii de hârtie, legate strâns cu sârmă subţire, erau aşezate unul peste altul la o înălţime de câte zece metri. Tachyon se furişă pe un culoar strâmt, spre zarva unor voci. Un motostivuitor galben, enorm îi bloca drumul. Se lăsă jos şi se strecură pe sub el, pentru a privi de după un cauciuc uriaş.

Numără cinci indivizi cu totul. Doi dintre ei jucau cărţi, aşezaţi pe scaune pliante şi utilizând un morman de cărţi, format de buzunar, fără coperte, drept masă de joc. Un

grăsan dezgustător ajusta o maşinărie gigantică, de tăiat hârtie, lângă peretele din partea cealaltă. Ultimii doi stăteau la o masă lungă, având săculeţe cu pulbere albă aşezate în şiruri ordonate înaintea lor. Bărbatul înalt, cu cămaşă de flanel, cântărea ceva pe un cântar mic. Lângă el, supraveghind, era un bărbat slab şi chel, îmbrăcat într-un pardesiu scump. Ţinea o ţigară în mână, iar glasul său era plăcut şi moale. Tachyon nu putea înţelege prea bine ce spunea. Nu era nici urmă de Angelface.

Se afundă în cloaca din mintea lui Bannister şi o văzu. Între maşinăria de tăiat hârtie şi cea de făcut baloturi. Nu o putea zări de sub motostivuitor, maşinăria îi bloca câmpul vizual, dar era acolo. Pe podeaua din ciment fusese azvârlită o saltea murdară, iar ea se afla pe saltea, cu gleznele umflate şi sângerând, acolo unde cătuşele i se frecau de piele.

— ...cincizeci şi opt de hipopotami, cincizeci şi nouă de hipopotami, şaizeci de hipopotami, numără Tom.

Cheiurile de încărcare erau destul de mari. Strânse, şi zăvorul se dezintegră în schije de rugină şi de metal îndoit. Lanţurile căzură zăngănind, iar uşa hurui luând-o în sus, şinele ruginite scrâşnind în semn de protest. Tom aprinse toate luminile sale în timp ce carapacea aluneca înainte. În interior, grămezile înalte de hârtie îi blocau drumul. Nu avea loc să treacă printre ele. Le împinse, din greu, dar chiar când începură să se prăbuşească, îi trecu prin minte că putea urca deasupra lor. Se înălţă spre tavan.

— Ce naiba, zise unul dintre jucătorii de cărţi când auzi poarta de la încărcare deschizându-se cu un scârţâit.

O clipă mai târziu, intrară cu toţii în acţiune. Ambii jucători de cărţi săriră în picioare; unul dintre ei scoase un pistol. Bărbatul în cămaşă din flanel îşi ridică privirea de la talerele sale. Grăsanul se întoarse cu faţa de la tocătorul de hârtie, strigând ceva, însă era imposibil să-ţi dai seama ce spunea. Lângă peretele din capăt, baloturile de hârtie începură să cadă, lovindu-se de mormanele învecinate şi

trântindu-le şi pe acestea într-o reacţie în lanţ care se întinse prin întregul depozit.

Fără nicio clipă de ezitare, Bannister se îndreptă spre Angelface. Tach îi captură mintea şi-l opri la jumătatea pasului, cu revolverul pe jumătate scos din toc. Şi-atunci o duzină de baloturi de hârtie tocată se loviră de spatele motostivuitorului. Vehiculul se mişcă doar puţin, zdrobind mâna stângă a lui Tachyon sub unul dintre cauciucurile sale negre, uriaşe. Tachyon urlă din cauza şocului şi a durerii şi-l pierdu pe Bannister.

Jos, doi omuleţi strigau la el. Prima împuşcătură îl surprinse atât de tare pe Tom, încât pentru o fracţiune de secundă îşi pierdu concentrarea, iar carapacea pierdu un metru şi jumătate din înălţime, înainte de a o recupera. Apoi, gloanţele începură să piuie inofensive pe blindajul său, ricoşând peste tot în depozit. Tom zâmbi.

— SUNT MARELE ŞI PUTERNICUL ŢESTOASĂ, anunţă el la volum maxim, pe când mormane de hârtie se prăbuşeau peste tot în jur. VOI, LEPĂDĂTURILOR, SUNTEŢI ÎN CĂCAT PÂNĂ LA GÂT. PREDAŢI-VĂ ACUM.

Cel mai apropiat dintre ticăloşi nu se predă. Trase din nou, iar unul dintre ecranele lui Tom se făcu negru.

— OH, FUTU-I! făcu Tom, uitând să-şi închidă microfonul.

Înşfăcă braţul tipului şi-i smulse arma, iar din felul în care urla nemernicul, probabil că-i dislocase şi umărul, fir-ar să fie. Va trebui să fie mai atent. Celălalt individ o luă la fugă, sărind peste o grămadă de hârtie căzută. Tom îl prinse, îl ridică direct în tavan şi-l agăţă de o grindă. Ochii lui priveau de la un ecran la altul, însă unul era întunecat acum şi afurisita de stabilizare verticală dispăruse din nou la următorul, aşa că nu-şi putea da seama de nimic de acolo. N-avea timp să-l repare. Un tip în cămaşă de flanel încărca nişte săculeţe într-o valiză, văzu pe ecranul cel mare, iar cu coada ochiului îl urmărea pe un grăsan urcând într-un motostivuitor…

Cu mâna zdrobită sub roată, Tachyon se zvârcolea cuprins de o durere copleşitoare şi încerca să nu urle. Bannister, trebuia să-l oprească pe Bannister înainte să ajungă la Angelface. Strânse din dinţi şi încercă să-şi controleze durerea, pentru a o aduna într-o bilă şi a o alunga aşa cum fusese învăţat, însă era greu, îşi pierduse disciplina; putea simţi oasele zdrobite ale mâinii, ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimi, apoi auzi motorul motostivuitorului pornind şi, dintr-odată, maşinăria se smuci înainte, mergându-i pe braţ, iar anvelopa cauciucului masiv se îndreptă direct spre capul lui, un zid negru al morţii grăbindu-se spre el... şi trecând la câţiva centimetri de creştet, după care imediat se înălţă.

Motostivuitorul traversă într-un zbor frumos întregul depozit şi se înfipse în peretele îndepărtat, cu un mic ajutor din partea Marelui şi Puternicului Ţestoasă. Grăsanul plonjă prin aer şi căzu peste un morman de cărţi format de buzunar, fără coperte. Numai atunci izbuti Tom să-l vadă pe Tachyon zăcând pe podea, pe locul unde fusese motostivuitorul. Îşi ţinea mâna într-un mod ciudat, iar masca sa de pui era toată boţită şi murdară, văzu Tom. Se ridică în picioare nesigur şi strigă ceva. Apoi o luă la fugă clătinându-se. Unde naiba se grăbea aşa?

Tom se încruntă şi pocni ecranul defect cu dosul palmei, iar destabilizarea verticală a imaginii încetă imediat. Pentru o clipă, imaginea de pe ecran se văzu clar. Un bărbat în pardesiu se apleca deasupra unei femei de pe o saltea. Era cu adevărat drăguţă şi avea un zâmbet ciudat, trist, dar aproape împăcat, în timp ce el îi lipi de frunte ţeava revolverului.

Tach ocoli împleticindu-se maşina de tocat hârtie, cu gleznele ca de gumă, lumea i se părea o ceaţă roşiatică, iar oasele sfărâmate i se frecau unul de altul la fiecare pas. Îi găsi acolo, Bannister atingând-o cu revolverul său, pielea ei deja înnegrindu-se acolo unde va lovi glonţul. Printre lacrimi şi temeri şi văpaia durerii, ajunse la mintea lui

Bannister şi-o înşfăcă… chiar la timp să-l simtă cum apăsa pe trăgaci, tresărind când pistolul se declanşă în mintea sa. Auzi explozia prin două perechi de urechi.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! ţipă el.

Închise ochii şi căzu în genunchi. Îl făcu pe Bannister să-şi azvârle pistolul, deşi nu ştia la ce bun, pentru că era prea târziu, din nou, venise prea târziu, eşuase, eşuase, din nou. Angelface, Blythe, sora lui, toţi cei pe care-i iubise, dispăruseră cu toţii. Se încovrigă pe podea, iar mintea sa se umplu de imagini cu oglinzi sparte, cu Dănţuitul Nupţial, dansat în sânge şi în durere, şi acesta fu ultimul lucru la care se gândi înainte să-l înghită bezna.

Se trezi în mirosul astringent al unui salon de spital şi cu o pernă sub cap, faţa de pernă fiind rigidă din cauza scrobelii. Deschise ochii.

— Des, zise el încet.

Încercă să se ridice, dar era cumva legat. Lumea înconjurătoare era înceţoşată.

— Eşti în echipament ortopedic, doctore, spuse Des. Ai braţul drept rupt în două locuri, iar palma şi degetele sunt în stare şi mai rea.

— Îmi pare rău, făcu Tach.

Ar fi început să plângă, însă nu mai avea lacrimi.

— Îmi pare atât de rău. Am încercat, eu… îmi pare atât de rău, am…

— Tacky, spuse ea cu glasul ei atât de moale şi de profund.

Era chiar acolo, aplecată deasupra lui, îmbrăcată într-un halat de spital, părul negru încadrându-i zâmbetul ironic. Şi-l pieptănase peste faţă, ca să acopere fruntea; sub breton avea o vânătaie hidoasă, violaceu-verzuie, iar pielea din jurul ochilor era înroşită şi iritată. O clipă, el se gândi că era mort ori că înnebunise sau visa.

— Este în ordine, Tacky, sunt OK, sunt aici.

Se holbă la ea nedumerit.

— Eşti moartă, zise el mohorât. Am acţionat prea târziu. Am auzit împuşcătura, îl controlam deja, însă a fost prea târziu, am simţit reculul armei în mâna lui.

— Ai simţit-o zvâcnind? îl întrebă ea.

— Zvâcnind?

— Vreo doi centimetri, nu mai mult. Chiar când a tras. Doar atât. M-am ales cu nişte arsuri nasoale de la praful de puşcă, dar glonţul s-a înfipt în saltea la treizeci de centimetri distanţă de capul meu.

— Ţestoasă, zise Tach hârâit.

Ea încuviinţă din cap.

— A îndepărtat pistolul tocmai când Bannister apăsase pe trăgaci. Iar tu l-ai făcut pe ticălos să arunce revolverul înainte să tragă a doua oară.

— Le-ai făcut-o, spuse Des. Doi dintre ei au scăpat în toată harababura aia, însă Ţestoasă i-a predat pe trei dintre ei, inclusiv pe Bannister. Plus o valiză ticsită cu vreo nouă kilograme de heroină pură. Şi se pare că depozitul era proprietatea Mafiei.

— Mafia? întrebă Tachyon.

— Interlopii, îi explică Des. Criminalii, doctore Tachyon.

— Unul dintre cei capturaţi în depozit a oferit deja dovezi autorităţilor, zise Angelface. Va depune mărturie despre tot, mită, operaţiuni cu droguri, crimele de la Funhouse.

— Poate că vom avea atunci chiar şi o poliţie decentă în Jokertown, adăugă Des.

Simţămintele care-l răvăşeau pe Tachyon depăşeau cu mult simpla uşurare. Ar fi vrut să le mulţumească, ar fi vrut să plângă pentru ei, dar nici lacrimile şi nici cuvintele nu-i veneau acum. Era slăbit şi fericit.

— N-am dat greş, reuşi el să rostească într-un târziu.

— Nu, zise Angelface.

Se uită spre Des.

— Vrei să aştepţi puţin afară?

Când rămaseră singuri, se aşeză la marginea patului.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Este ceva ce-aş fi vrut să-ţi arăt cu multă vreme în urmă.

Aşeză obiectul înaintea lui. Era un medalion de aur.

— Deschide-l!

Era greu de făcut asta cu o singură mână, însă reuşi.

Înăuntru era o mică fotografie rotundă a unei bătrâne, în pat. Membrele sale erau scheletice şi ridate, nişte beţe îmbrăcate în piele pătată, iar faţa, deformată oribil.

— Ce-i cu ea? întrebă Tach, temându-se de răspuns.

Era un alt joker, se gândi, o altă victimă a eşecurilor sale.

Angelface privi spre bătrâna desfigurată, oftă şi închise medalionul cu un pocnet.

— Pe când avea patru ani, în Mica Italie, a fost călcată în timp ce se juca pe stradă. Un cal a călcat-o pe faţă, iar roata căruţei i-a rupt şira spinării. Ah, asta s-a întâmplat prin 1886. A rămas complet paralizată, dar a supravieţuit. Dacă numeşti asta supravieţuire. Fetiţa a petrecut următorii şaizeci de ani la pat, o hrăneau, o spălau, îi citeau cărţi, fără altă tovărăşie decât a călugăriţelor. Uneori, tot ceea ce-şi dorea era să moară. Visa despre cum ar fi fost să fie frumoasă, să fie iubită şi dorită, să poată dansa, să poată simţi lucrurile. Oh, şi cât îşi dorea să simtă ceva.

Angelface zâmbi.

— Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc cu mult timp înainte, Tacky, însă pentru mine este greu să arăt această fotografie cuiva. Însă sunt recunoscătoare acum şi îţi sunt mai mult decât îndatorată. Nu vei plăti niciodată pentru ceva de băut la Funhouse.

Se holbă la ea.

— Nu vreau să beau, zise el. Nu mai vreau. S-a terminat cu asta.

Şi aşa era, ştia; dacă ea reuşea să trăiască cu durerile ei, ce scuze ar mai putea el găsi ca să-şi irosească viaţa şi talentele?

— Angelface, spuse el brusc, îţi pot face rost de ceva mai bun decât heroina. Eram… sunt biochimist, pe Takis sunt medicamente şi le pot sintetiza, calmante, inhibitoare de terminaţii nervoase. Dacă mă laşi să fac nişte teste pe tine, poate că aş reuşi să potrivesc ceva pentru metabolismul tău. O să am nevoie de un laborator, bineînţeles. Pregătirea lui va fi scumpă, dar medicamentul ar putea

costa câţiva cenţi.

— Am ceva bani, zise ea. Îi vând lui Des Funhouse. Dar ceea ce spui tu este ilegal.

— La naiba cu legile lor stupide, izbucni Tach. Eu n-am să spun nimănui, dacă nici tu nu zici ceva.

Apoi cuvintele ieşiră rostogolindu-se unul după altul, un torent: planuri, vise, speranţe, toate acele lucruri pe care le pierduse ori le înecase în coniac şi în poşircă, iar Angelface îl privea, uimită, zâmbind, iar când calmantele pe care i le dăduseră începură, în final, să-şi piardă efectul şi braţul începu să-l doară din nou, dr. Tachyon îşi aminti de vechile discipline şi puse durerea pe fugă şi, cumva, se părea că o parte din vinovăţia şi suferinţa sa dispăruseră odată cu ea, fiind din nou el însuşi, viu.

Titlul de pe prima pagină anunţa: ŢESTOASĂ, TACHYON DISTRUG O REŢEA DE TRAFICANŢI DE HEROINĂ. Tom lipea articolul în albumul lui cu tăieturi din ziare când Joey se întoarse cu berile.

— Au omis partea cu Marele şi Puternicul, remarcă Joey, aşezând o sticlă lângă cotul lui Tom.

— Cel puţin, am fost trecut primul, replică Tom.

Îşi şterse cu un şervet pasta groasă de lipit de pe degete şi împinse într-o parte albumul. Dedesubt erau câteva schiţe ale carapacei făcute de el.

— Şi-acum, spuse el, unde naiba o să punem pick-upul, ei?

INTERLUDIUL DOI

THE NEW YORK TIMES, 1 septembrie 1966

CLINICA DIN JOKERTOWN SE VA DESCHIDE ÎN ZIUA WILD CARD

Inaugurarea unui spital, finanţat din fonduri private, specializat în tratamentul virusului takisian Wild Card a fost anunţată ieri de dr. Tachyon, savantul extraterestru care a ajutat la dezvoltarea virusului. Dr. Tachyon va fi şeful de personal al acestei noi instituţii, aflată pe South Street, pe malul lui East River.

Edificiul va fi cunoscut drept Blythe van Renssaeler Memorial Clinic, în onoarea doamnei Blythe Stanhope van Renssaeler, decedată, membră a echipei Exoticii pentru Democraţie din 1947 până în 1950, moartă în Sanatoriul Wittier. Era cunoscută mai ales sub porecla de „Banca de Creiere”.

Clinica Van Renssaeler îşi va deschide porţile pentru public la 15 septembrie, cea de-a douăzecea aniversare a lansării virusului Wild Card asupra Manhattanului. Serviciul de urgenţă şi de asistenţa psihologică ambulatorie vor fi oferite de spitalul cu 196 de paturi. „Ne aflăm aici pentru oferi ajutor oamenilor din cartier şi din oraş”, a declarat dr. Tachyon la conferinţa de presă de la amiază, ţinută pe treptele Monumentului lui Jetboy, „însă prioritatea noastră va fi tratarea celor care au rămas netrataţi prea multă vreme, jokerii ale căror necesităţi medicale unice şi adesea disperate au fost în mare parte neluate în seamă de spitalele existente. Cartea Wild Card a fost jucată acum douăzeci de ani, iar continuarea acestei ignorări voite a virusului este criminală şi de neiertat”. Dr. Tachyon a declarat că speră că această clinică ar putea deveni centrul mondial pentru cercetările asupra virusului şi deschizătorul de drum pentru eforturile în vederea

găsirii unui tratament pentru Wild Card, aşa-numitul virus „atu”.

Clinica va fi găzduită de o clădire istorică de pe malul apei, construită în 1874. Clădirea a funcţionat ca hotel, cunoscut sub numele de Raiul Marinarului, din 1888 până în 1913. Din 1913 şi până în 1942 a fost Casa Sfintei Inimi a Fetelor Wayward, după ce servise ca bloc de locuinţe ieftine de închiriat.

Dr. Tachyon a anunţat că achiziţionarea clădirii şi renovarea ei interioară completă a fost finanţată printr-un fond de la Fundaţia Stanhope din Boston, condusă de dl George C. Stanhope. Dl Stanhope este tatăl doamnei van Renssaeler. „Dacă Blythe ar fi astăzi în viaţă, ştiu că n-ar dori altceva decât să lucreze alături de dr. Tachyon”, a declarat dl Stanhope.

Iniţial, activitatea clinicii va fi finanţată prin onorarii şi donaţii private, însă dr. Tachyon a recunoscut că s-a întors recent de la Washington, unde a discutat cu vicepreşedintele Hubert H. Humphrey. Surse din apropierea vicepreşedintelui indică faptul că administraţia americană ia în considerare finanţarea parţială de către stat a Jokertownului, prin intermediul birourilor Comisiei Senatoriale asupra Resurselor Aşilor şi Iniţiativelor (SCARE).

O mulţime de aproximativ cinci sute de persoane, multe dintre ele victime evidente ale virusului Wild Card, a salutat anunţul făcut de dr. Tachyon cu aplauze însufleţite.

LUNGA ŞI ÎNTUNECATA NOAPTE A LUI FORTUNATO

LEWIS SHINER

Nu se putea gândi decât la ce frumoasă fusese pe când trăia.

— Trebuie să vă rog să identificaţi rămăşiţele pământeşti, îi zise ajutorul medicului legist.

— Ea este, spuse Fortunato.

— Numele?

— Erika Naylor. Erika cu k.

— Adresa?

— Park Avenue, numărul şaisprezece.

Bărbatul scoase un fluierat.

— Clasa de sus. Rude?

— Nu ştiu. Era din Minneapolis.

— Corect. De acolo vin toate. Ai putea crede că au vreo academie de paraşute sau aşa ceva.

Fortunato se uită spre rana lungă şi oribilă de pe gâtul fetei şi-l înfruntă cu privirea pe ajutorul legistului.

— Nu era o târfă, zise el.

— Desigur, spuse bărbatul, însă făcu un pas în spate şi coborî ochii spre mapa sa cu clemă. Am să scriu „model”.

Gheişă, îşi zise Fortunato. Fusese una dintre gheişele sale. Genială, simpatică, frumoasă, expertă în bucătărie şi maseuză, psihologă nelicenţiată, plină de imaginaţie şi de senzualitate în pat.

Era cea de-a treia dintre fetele lui, de anul trecut încoace, care aproape că fusese tăiată în bucăţi.

Ieşi pe stradă, ştiind cât de rău arăta. Avea un metru nouăzeci şi cinci înălţime şi era slab de la methedrină, iar când se chircea, pieptul părea că i se lipeşte de şira spinării. Lenore îl aşteptase, înfofolită în jacheta ei din blană neagră artificială, chiar dacă soarele ieşise în cele

din urmă. Când îl văzu, îl băgă direct într-un taxi şi-i dădu şoferului adresa ei de pe strada West, numărul 19.

Fortunato se uita pe geam la fetele cu părul lung, îmbrăcate în blugi brodaţi, la posterele luminate din vitrinele magazinelor, la desenele cu cretă colorată, scrijelite peste tot pe trotuare. Era începutul Paştelui, la două ierni după Vara Dragostei, însă ideea de primăvară îl lăsa la fel de rece ca gresia de pe podeaua morgii.

Lenore îi luă mâna şi o strânse, iar Fortunato se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ochii.

Era nouă. Una dintre fetele sale o recuperase de la peştele ei din Brooklyn, unul Willie Pixu', iar Fortunato plătise cinci mii de dolari pentru „contractul" ei. Pe stradă era cât se poate de bine ştiut că, dacă Willie s-ar fi împotrivit, Fortunato ar fi cheltuit cinci mii de dolari ca Willie să fie lichidat, cam aceasta era pe piaţă valoarea unei vieţi de om.

Willie lucra pentru familia Gambione, iar Fortunato intrase în conflict cu ei de mai multe ori. Fiind negru – sau pe jumătate negru, oricum – şi independent, asta-i dădea lui Fortunato un rol în fanteziile paranoide ale lui Don Carlo. Singurul lucru pe care Don Carlo îl ura mai mult erau jokerii.

Fortunato n-ar fi fost surprins să afle că omorurile erau opera bătrânului, însă acesta râvnea prea mult la operaţiunile lui Fortunato pentru a se atinge de femei.

Lenore provenea dintr-un orăşel de provincie din regiunea muntoasă a Virginiei, unde bătrânii încă vorbeau în engleza de pe vremea reginei Elisabeta. Willie o controlase mai puţin de o lună, timp suficient pentru a şlefui asprimile frumuseţii ei. Avea păr roşcat închis, lung până la şold, ochi de un verde fosforescent şi o gură mică, aproape gingaşă. Nu purta decât haine negre şi se credea vrăjitoare.

Când Fortunato discutase cu ea, fusese mişcat de abandonul ei, de absorbţia ei completă în carnal, complet în contradicţie cu aspectul ei cool şi sofisticat. O acceptase pentru ucenicie şi era deja de trei săptămâni implicată în

asta, făcând numai câte-un truc ocazional, transformarea dintr-o prostituată talentată într-o gheişă urmând să dureze cel puţin doi ani.

Îl conduse sus, la apartamentul ei, şi se opri cu cheia în broască.

— Oh, sper că nu este prea ciudat pentru tine.

El rămase în prag, în vreme ce ea traversă camera, aprinzând lumânări. Ferestrele erau acoperite de draperii grele şi nu vedea niciun fel de aparate, cu excepţia unui telefon – nu televizor, nu ceasuri, nici măcar un prăjitor de pâine. În mijlocul gol al camerei pictase o stea uriaşă, în cinci colţuri, înconjurată de un cerc, chiar pe duşumeaua din lemn tare. Dincolo de mirosurile senzuale de tămâie şi de mosc se simţea un iz vag, sulfuros, de laborator de chimie.

El închise uşa şi o urmă în dormitor. Apartamentul era îmbibat de sexualitate. De-abia îşi putea mişca picioarele prin covorul greu, de culoare rubinie; patul era cu baldachin, cu draperii din catifea roşie, şi atât de înalt, încât avea o scară ca să poţi urca.

Ea găsi o ţigară cu marijuana în noptieră, o aprinse şi i-o întinse lui Fortunato.

— Mă întorc într-o clipă, îi zise.

El se dezbrăcă şi se întinse cu mâinile sub cap, ţigara atârnându-i în colţul gurii. Inspiră adânc fumul şi îşi privi degetele de la picioare relaxându-se. Tavanul era de un albastru-închis, cu constelaţii pictate fin, într-un galben-verde fosforescent. Semnele zodiacale, după cât îşi putea da seama. Magia şi astrologia, tot felul de guru erau foarte la modă acum. Invitaţii de la petrecerile foarte şic din Village se întrebau întotdeauna ce semn zodiacal aveau şi discutau despre karma. În ceea ce-l privea, credea că Perioada Vărsătorului era doar o utopie. Nixon se afla la Casa Albă, copiii erau împuşcaţi în sud-estul Asiei şi încă mai auzea zilnic cuvântul „negrotei”. Însă avea clienţi cărora le-ar fi plăcut la nebunie acest loc.

Dacă psihopatul cu cuţitul nu-l scotea cu totul din afaceri.

Lenore îngenunche lângă el pe pat, goală.

— Ai o piele atât de frumoasă.

Îşi plimbă buricele degetelor pe pieptul lui, făcându-i pielea ca de găină.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea culoare.

Cum el nu răspunse, îi zise:

— Mi s-a spus că mama ta e japoneză.

— Iar taică-meu a fost un peşte de prin Harlem.

— Eşti obsedat cu adevărat de chestia asta, nu?

— Le-am iubit pe fetele acelea. Vă iubesc pe toate. Pentru mine sunteţi mai importante decât banii ori familia sau… sau orice altceva

— Şi?

Nu credea că ar mai fi avut şi altceva de spus, dar până la urmă cuvintele continuară să-i vină.

— Mă simt atât de… atât de al naibii de neajutorat. Un ticălos bolnav la cap îmi ucide fetele şi nu pot face nimic.

— Poate da, zise ea. Sau poate nu.

Degetele ei se afundară în părul lui pubian.

— Sexul înseamnă putere, Fortunato. Este cel mai puternic lucru din univers. Nu uita niciodată asta.

Îi luă penisul în gură, explorându-l încet cu limba, ca pe o bomboană. Se întări instantaneu, iar Fortunato simţi cum fruntea i se acoperă de transpiraţie. Stinse jointul cu vârful umed al unui deget şi-l lăsă să cadă peste marginea patului. Călcâiele îi alunecară pe aşternuturile netede şi reci, iar nasul i se umplu de parfumul lui Lenore. Se gândi la Erika, moartă, iar asta-l făcu să vrea s-o reguleze pe Lenore mult şi intens.

— Nu, zise ea îndepărtându-i mâna de pe sân. M-ai luat din stradă, tu m-ai învăţat ce ştii *tu.* Acum e rândul meu.

Îl împinse pe spate, cu braţele deasupra capului şi îşi plimbă unghiile date cu negru peste pielea fină de pe coastele lui. Apoi începu să se mişte pe trupul său, atingându-l cu buzele, cu sânii, cu vârful părului, până când pielea lui se încinse suficient ca să licărească în întuneric. Apoi, în cele din urmă, îl încălecă şi-l primi în ea.

Să se afle înăuntrul ei îi oferi o descărcare ca de drogat.

Îşi săltă bazinul şi ea se aplecă şi mai tare, susţinându-şi greutatea în braţe, părul căzându-i ca o cascadă în jurul capului. Apoi, încet, îşi ridică ochii şi se uită fix la el.

— Sunt Shakti, spuse ea. Sunt zeiţa. Sunt forţa.

Zâmbea când a spus-o şi, în loc să sune a nebunie, asta-l făcu să o dorească şi mai mult. Apoi vocea ei se frânse în respiraţii scurte, horcăite, când a terminat tremurând, dându-şi capul pe spate şi frecându-se puternic de el. Fortunato încercă să o întoarcă pe spate şi să termine şi el, însă era mai puternică decât ar fi crezut, înfigându-şi degetele în umerii lui până când el se destinse, apoi mângâindu-l din nou cu o lentoare dureroasă.

Ea mai termină de încă două ori înainte ca totul să devină roşu şi el înţelese că nu se mai putea abţine multă vreme. Dar şi ea simţi asta, şi înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmpla, coborî de pe el şi-şi duse mâna între picioarele lui, apăsând tare, cu un deget, la rădăcina mădularului. Era prea târziu să se oprească şi orgasmul îl copleşi atât de tare, încât îl făcu să-şi ridice fesele cu totul de pe pat. Ea îi împinse pieptul cu mâna stângă şi strânse cu dreapta, oprind jetul de spermă înainte să poată ţâşni afară, forţându-l să se întoarcă.

Mă omoară, se gândi el, simţind cum focul lichid revine înapoi în vintrele sale, arzând tot până la şira spinării şi apoi aprinzându-se ca un fitil.

— Kundalini, şopti ea, cu faţa transpirată şi hotărâtă. Simte puterea.

Scânteia îi străbătu şira spinării şi îi explodă în creier.

În cele din urmă, deschise ochii din nou. Timpul scăpase dintre tamburii proiectorului şi văzu totul dintr-odată, într-un cadru unic, secvenţele fără legătură. Lenore îl cuprinsese în braţe. Lacrimile-i curgeau din ochi, căzând pe pieptul lui.

— Pluteam, spuse el, când în cele din urmă se gândi să-şi folosească glasul. Sus, pe lângă tavan.

— Am crezut că eşti mort, zise Lenore.

— Am putut să văd imaginea cu noi amândoi. Totul

părea făcut din lumină. Camera era albă şi se părea că totul continua la nesfârşit. Erau linii şi cercuri de unde peste tot.

Se simţea ca şi cum ar fi luat cam prea multă cocaină sau ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în priză.

— Ce mi-ai făcut?

— Yoga tantrică. Se presupune că... Nu ştiu. Te încarcă energetic. N-am auzit ca altcineva să mai fi simţit asta atât de tare.

Îşi întoarse faţa spre el.

— Chiar ai ieşit? Din corpul tău?

— Cred că da.

Putea simţi mirosul şamponului de mentă folosit de ea. Îi luă capul în palme şi-o sărută. Gura ei era moale şi umedă, iar limba i se plimbă printre dinţii lui. Avea încă acea erecţie de pomină şi începu să tremure de dorinţa de a o avea.

Se răsuci peste ea şi ea-l dirijă înăuntru, unde-o putea simţi arzând de dorinţă pentru el.

— Fortunato, şopti ea, buzele fiindu-i atât de aproape încât i le atingea pe-ale lui când se mişcau, dacă-ţi dai drumul, pierzi tot. O să fii atât de slăbit, încât de-abia dacă ai să poţi să te mişti.

— Fetiţo, nici că-mi pasă. Niciodată n-am vrut pe cineva atât de mult.

Se împinse în sus, ridicându-se pe antebraţe ca s-o poată vedea, coapsele lui lucrând febrile. Fiecare nerv din trupul său era trezit la viaţă şi putea simţi forţa crescând prin ei, apoi retrăgându-se încet, adunându-se altundeva în centrul corpului său, gata să erupă din el, să-l lase fără nicio vlagă, neajutorat şi golit...

Se retrase din ea, rostogolindu-se la capătul patului, şi se încovrigă, strângându-şi genunchii.

— Doamne! strigă el. Ce naiba se întâmplă cu mine?

Ea ar fi vrut să rămână cu el, însă o trimise oricum la cursul pentru gheişe. Va fi aici, îi promise el, când se va întoarce acasă.

Apartamentul părea vast şi gol fără ea, şi avu brusc o viziune înfricoşătoare cu Lenore singură pe stradă, cu ucigaşul Erikăi încă liber ca pasărea cerului.

Nu, îşi zise el. Nu se va mai întâmpla încă o dată, nu atât de repede. Găsi o robă orientală, indecentă, prin dulapul ei şi o îmbrăcă, apoi începu să meargă în sus şi-n jos prin apartament, ca să acopere bâzâitul imperceptibil din sistemul său nervos. În cele din urmă, se opri în faţa raftului cu cărţi din living.

Kundalini, îi spusese ea. Mai auzise cuvântul înainte şi, când văzu o carte cu titlul *Şarpele care se ridică,* făcu imediat legătura. O luă de pe raft şi începu să citească.

Află despre Marea Frăţie Albă din Ultima Thule, localizată undeva prin Tartaria. Despre pierduta Carte a lui Dyzan şi vama chara, calea mâinii stângi. Despre kali yuga, ultima eră, cea mai coruptă dintre toate, cea prezentă. „Fă ceea ce vrei, pentru că în acest fel îi faci plăcere zeiţei.” Despre Shakti. Despre sămânţa precum rasa, seva puterii: yod. Despre sodomia care-i învia pe morţi. Despre cei care îşi schimbau forma, corpurile astrale, obsesii implantate, ducând la sinucidere. Despre Paracelsus, Aleister Crowley, Mehmet Karagoz, L. Ron Hubbard.

Concentrarea lui Fortunato era absolută. Absorbea fiecare cuvânt, fiecare diagramă, răsfoia paginile înainte şi înapoi pentru a face comparaţii, pentru a studia ilustraţiile. Când termină, văzu că trecuseră douăzeci şi trei de minute de când ieşise Lenore pe uşă. Ceea ce-i tremura în piept era frica.

Pe la miezul nopţii, se întinse să-i atingă obrazul lui Lenore, însă degetele sale se retraseră umede.

— Eşti trează? zise el.

Ea se întoarse şi se lipi strâns de el. Căldura pielii ei goale îl electriza şi-l liniştea în acelaşi timp, precum gustul whisky-ului scump. Îşi trecu degetele prin părul ei şi-i sărută gâtul parfumat.

— De ce plângi? o întrebă.

— E o prostie, zise ea.

— Ce?

— Eu chiar cred în lucrurile astea. Magia. Marea Operă, după cum îi zice Crowley.

Pronunţase cuvântul „magia” cu un a prelung şi Crowley cu un o lung, ca o pasăre.

— Am făcut yoga şi-am învăţat cabala, tarotul şi sistemul enochian. Am postit şi-am făcut ritualul nenăscutului şi-am studiat magia abramelină, însă nu s-a întâmplat niciodată nimic.

— Şi de ce-ai încercat asta?

— Nu ştiu. O viziune. *Samandhi.* Am vrut să văd şi altceva în afară de blestemata de staţie Greyhound din Virginia, unde localnicii încearcă să-i linşeze pe copii pentru că-şi lasă părul lung. Am vrut să ies din mine însămi. Am vrut ceea ce ţi s-a întâmplat ţie în această după-amiază. Şi ţi s-a întâmplat ţie, iar tu nici măcar nu vrei asta.

— Am citit câteva dintre cărţile tale astă-seară, zise el.

De fapt, citise vreo douăzeci şi patru, aproape jumătate din colecţia ei.

— Nu ştiu ce se petrece, dar nu cred că-i vorba de magie. Nu ca magia tipului ăluia, Crowley. Ceea ce mi-ai făcut tu a declanşat-o, dar cred că se afla deja ceva înăuntrul meu.

— Te referi la chestia aia cu sporul, adică virusul Wild Card?

Se încordase fără voie doar pomenind de asta.

— Nu mă pot gândi ce altceva ar putea fi.

— Este şi doctorul ăla, nu ştiu cum îl cheamă. Ar putea să te consulte. Ar putea, probabil, chiar şi să-ţi vindece spatele, dacă asta voiai.

— Nu, zise el. Nu înţelegi. Când am citit cărţile, am putut simţi toate acele forţe despre care vorbeau ele. Ca şi cum ai fi un scufundător de adâncime şi ai citi ceva despre o tehnică elaborată de scufundare, pe care n-ai mai încercat-o niciodată, dar ştii că ai putea s-o faci dacă ai exersa-o. Ai zis că n-am vrut aşa ceva şi poate că nici n-am

vrut, nu de la început. Dar acum vreau.

Printre organe sexuale mărite şi contorsionări imposibile din *însemnări de căpătâi,* scrierea japoneză, era o fotografie: vrăjitorul tantric, cu fruntea îngroşată de puterea spermei sale reţinute, cu degetele contorsionate într-o mudras a puterii. Se uitase la imagine până când ochii începuseră să-l usture.

— Acum o vreau, spuse.

— Cu siguranţă ai tras o Wild Card, vorbi omuleţul. Un as, aş zice.

Fortunato nu avea nimic în particular cu albii, însă nu le putea suporta argoul.

— Ai putea să spui asta într-o engleză clară?

— Codul tău genetic a fost rescris de către virusul takisian. După câte se pare, era latent în sistemul tău nervos central, probabil în măduva spinării. Intromisiunea ţi-a dat un impuls, suficient cât să activeze virusul.

— Şi-acum ce se va întâmpla?

— După cum îmi dau eu seama, ai două opţiuni.

Omuleţul sări pe masa de examinare, la distanţă de Fortunato, şi îşi netezi părul lung şi roşcat peste urechi. Arăta de parcă locul lui ar fi fost într-o trupă de rock sau ca angajat într-un magazin de discuri. Nu părea convingător ca doctor.

— Aş putea încerca să anulez efectele virusului. Nicio garanţie însă… Am o rată de succes de circa treizeci la sută. Din când în când, oamenii ajung mai rău decât au fost înainte.

— Sau?

— Sau înveţi să trăieşti cu puterea ta. N-ai să fii singurul. Te pot pune în legătură cu alţii aflaţi în aceeaşi situaţie ca tine.

— Da? Cum ar fi „Marele şi Puternicul Ţestoasă”? Să zbor peste tot şi să scot oameni din maşini accidentate? Nu prea cred.

— Ce faci tu cu puterile tale ar fi treaba ta.

— Despre ce fel de „puteri” vorbim acum?

— N-aş putea spune sigur. Pare că se tot acumulează. EEG-ul arată o telechinezie substanţială. Cromatografia kirialiană dezvăluie un corp astral foarte puternic, pe care mă aştept să-l manipulezi.

— Magie, despre asta vorbeşti.

— Nu, nu prea. Însă există ceva ciudat cu Wild Card. Uneori, necesită un mecanism foarte special pentru a-l putea aduce sub controlul conştient. N-aş fi surprins dacă ai avea nevoie de acest ritual tantric ca să-l faci să lucreze pentru tine.

Fortunato se ridică şi extrase un sutar din sulul de bancnote din buzunarul din faţă.

— Pentru clinică, zise el.

Omuleţul se uită la bani o vreme, apoi îi băgă în jacheta lui de Sgt. Pepper.

— Mulţumesc, spuse de parcă l-ar fi durut să rostească asta. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Poţi să mă suni oricând.

Fortunato dădu din cap şi ieşi pentru a se uita la ciudaţii din Jokertown.

Avea şase ani când Jetboy explodase deasupra Manhattanului, crescuse cu frica virusului, cu amintirea zecilor de mii care muriseră în prima zi a noii lumi. Tatăl său fusese unul dintre ei, zăcând în pat în vreme ce pielea i se crăpa şi se vindeca singură, iar şi iar, întregul ciclu neluând mai mult de un minut, două. Asta până când una dintre crăpături i se deschise în inimă, împrăştiind sânge prin tot apartamentul lor din Harlem. Şi chiar şi în timp ce bătrânul zăcea în sicriul său, aşteptându-şi rândul pentru slujba de înmormântare de două minute şi groapa comună, pielea tot continua să i se crape şi să se vindece singură, să crape şi să se vindece.

Această amintire nu i se ştersese niciodată, însă cu trecerea timpului fusese îndepărtată de altele noi. Treptat, Fortunato ajunsese să creadă că lui nu i se va întâmpla nimic. Pentru cei neatinşi de virus, viaţa mergea înainte, ca întotdeauna.

Îşi dăduse seama repede că va trebui să se descurce

singur. Ascultând-o pe mama sa cum se plângea de femeile americane, îi veni ideea unei prostituate ca gheişă; la vârsta de paisprezece ani, aduse acasă o fată portoricană uluitoare, de la liceul său, să o antreneze maică-sa. Acesta a fost începutul.

Ridică privirile şi observă că venise seara de când se plimba fără nicio ţintă prin Jokertown. Cenuşiul şi culorile pastelate se transformaseră în lumină de neon, hainele de stradă, în modele cu linii şerpuite şi leopard. Chiar în faţa sa demonstranţii blocaseră strada cu un camion cu platformă. Aveau tobe, amplificatoare, chitare şi două cabluri de rezistenţă trecute prin uşa deschisă de la Chaos Club.

În acel moment, scena era goală, cu excepţia unei femei cu părul roşcat, lung şi buclat, şi o chitară acustică. Pe un banner din spatele ei scria S.N.C.C. Fortunato nu avea idee ce reprezentau literele. Femeia determinase publicul să-i acompanieze un cântec folk sau altul. Au cântat cu toţii refrenul de două ori, fără chitară, apoi ea a făcut o plecăciune, pe fondul aplauzelor, şi a coborât din spatele camionului.

Nu era frumoasă în stilul lui Lenore; avea nasul puţin cam mare, pielea nu-i era atât de grozavă. Era îmbrăcată în uniforma revoluţionară formată din blugi şi cămaşă de lucru, care n-o avantaja. Însă avea o aură de energie pe care i-o putea vedea chiar fără să vrea.

Femeile erau slăbiciunea lui Fortunato. Era ca un cerb prins în farurile lor. Chiar dacă se simţea atât de istovit, tot nu se putea abţine să se oprească şi să se uite la ea, şi înainte să-şi dea seama, ea ajunse lângă el, scuturând o cutie de cafea cu câteva monede pe fund.

— Hei, omule, ce-ai zice de o donaţie?

— Nu azi, spuse Fortunato. Nu le prea am cu politica.

— Eşti negru, Nixon este preşedinte şi tu nu le ai cu politica? Frate, am veşti pentru tine.

— Toate astea-s despre cum e să fii negru?

Fortunato nu mai vedea nicio altă faţă neagră prin mulţime.

— Nu, omule, este vorba despre jokeri. Uau, am atins vreun punct sensibil sau aşa ceva?

Cum Fortunato nu răspunse, ea continuă.

— Ştii care este în medie speranţa de viaţă pentru un joker în ’Nam? Mai puţin de două luni. Dacă iei procentajul de jokeri din populaţia SUA şi-l împarţi la procentajul de jokeri din ’Nam, ştii ce obţii? Cum că ar fi cam de o sută de ori prea mulţi jokeri pe-acolo. De o sută de ori, omule!

— Mda, OK, atunci ce vrei să fac eu în legătură cu asta?

— Fă o donaţie. Avem de gând să aducem avocaţi pentru treaba asta şi să oprim totul. Este FBI-ul, omule. FBI-ul şi SCARE. E ca şi cum McCarthy ar fi venit din nou. Au făcut o listă cu toţi jokerii şi îi recrutează special. Dacă pot să meargă şi să ţină o armă, nici măcar nu li se face un control medical real, pleacă la Saigon. Este genocid, pur şi simplu.

— Mda, OK.

Scoase o hârtie de douăzeci de dolari şi-o lăsă în cutie.

— Ştii ce mi-aş dori? zise ea fără măcar să observe valoarea bancnotei. Mi-aş dori ca toţi aceşti afurisiţi de aşi să facă ceva ei singuri, ştii? Ce i-ar costa pe Ciclon sau pe altul dintre ceilalţi ticăloşi să şteargă aceste dosare? Nimic, omule, absolut nimic, însă sunt prea ocupaţi cu colecţionarea de titluri prin ziare.

Se pregăti să o ia din loc şi atunci se uită în cutie.

— Hei, mulţam, omule! Eşti OK. Uite, un pliant. Dacă vrei să faci mai mult, sună-ne!

— Sigur, zise Fortunato. Cum te cheamă?

— Mi se spune C.C., răspunse ea. C.C. Ryder.

— Este acelaşi C.C. ca şi aici?

Arătă spre bannerul cu acronimul S.N.C.C.

C.C. clătină din cap.

— Eşti amuzant, omule, zise ea zâmbind, apoi se pierdu în mulţime.

Împături pliantul, îl îndesă în buzunar şi ieşi din Bowery. Toată discuţia despre jokeri îl lăsase cu un simţământ de debusolare. Chiar mai jos pe stradă era un club cu pereţii acoperiţi de oglinzi, numit Funhouse, deţinut de un tip pe

nume Desmond, care avea o trompă în loc de nas. Era unul dintre clienţii lui Fortunato, dorind întotdeauna o gheişă cu pielea mai fină sau păr mai întunecat ori un chip mai dulce decât i-ar fi putut găsi el. Fortunato nu putea suporta gândul de a-l vedea chiar atunci.

Pe străzile laterale, de-abia dacă mai purta cineva mască, iar ochii-l urmăreau sfidători din feţele deformate sau din capete de mărimea unor cantalupi. Noii tăi fraţi şi surori, îşi zise el. Pentru fiecare as erau câte zece din ăştia, furişându-se pe alei, în vreme ce norocoşii îşi puneau capele, sporovăiau în jargonul lor afectat şi zburau peste tot luptându-se între ei. Aşii aveau parte de titluri pe prima pagină şi de talk-show-uri, iar ciudaţii şi ologii aveau Jokertown. Jokertownul şi junglele din Vietnam, dacă ce povestise C.C. era adevărat.

Însă singurul loc unde-şi dorea Fortunato să fie era apartamentul lui Lenore, să facă dragoste cu ea. De data asta, îşi va da drumul, şi dacă asta-l va slăbi nu va conta, iar lucrurile vor reveni la starea lor de dinainte, cum fuseseră întotdeauna.

Atâta doar că, mai devreme sau mai târziu, ucigaşul va acţiona din nou. Vietnamul era în celălalt capăt de lume, însă ucigaşul se afla aici, poate chiar în acest bloc.

Se opri, privi în sus şi văzu că subconştientul său îl adusese direct pe aleea unde-i spuseseră că au găsit-o pe Erika. Se gândi la ce-i zisese C.C. Să-ţi foloseşti puterea pentru a avea grijă de tine.

Când Lenore îl făcuse să iasă din propriul corp, văzuse lucruri pe care nu le mai văzuse înainte, vârtejuri şi configuraţii energetice pentru care nu avea nume. Dacă ar putea pluti din nou în afara corpului, ar putea observa ceva ce poliţaii nu reuşiseră.

Un beţiv într-un pardesiu lung şi jegos se holba la el. Lui Fortunato îi trebui o secundă să-şi dea seama că omul avea urechi lungi şi moi, ca de baset, şi un nas umed şi negru. Fortunato îl ignoră, închizând ochii şi încercând să-şi amintească sentimentul.

La fel de bine ar fi putut încerca să se gândească la lună.

Avea nevoie de Lenore, însă se temea să o aducă aici. Oare putea s-o facă în locuinţa ei, apoi să zboare până aici? O să fie în stare să reziste atât timp? Şi ce s-ar întâmpla cu corpul său fizic dacă reuşea?

Prea multe întrebări. O sună de la un telefon public şi îi spuse unde să vină.

— Ai un pistol? o întrebă.

— Da. De când cu… ştii tu.

— Adu-l.

— Fortunato? Ai probleme?

— Nu încă, zise el.

Până se întoarse pe alee cu Lenore, atrăsese deja o mulţime. Cu toţii purtau resturi de la Armata Salvării: pantaloni lăsaţi, cămăşi din flanel, sfâşiate şi pătate, jachete de culoarea unsorii uscate. O femeie bătrână şi bondoacă arăta ca o statuie dintr-un muzeu de ceară, care începuse să se topească. La dreapta sa era un adolescent, stând lângă un suport pentru cutii de gunoi, vibrând. Când vibraţiile ajungeau la un anumit vârf de amplitudine, cutiile se loveau între ele ca un set de cinele, iar femeia se întorcea spre ele furioasă şi le lovea. Alţii erau în mod vizibil deformaţi: un bărbat cu ventuze la capătul degetelor, o fată ale cărei trăsături fuseseră încadrate într-un chenar din muchii de piele întărită.

Lenore îl apucă pe Fortunato de braţ.

— Şi-acum? şopti ea.

Fortunato o sărută. Ea încercă să se retragă când publicul alcătuit din ciudaţi începu să chicotească, însă Fortunato insista, deschizându-i buzele cu limba, mişcându-şi mâinile în jos, pe spatelui ei, şi, în cele din urmă, ea începu să respire sacadat, iar el simţi puterea stârnită la baza şirei spinării sale. Îşi plimbă buzele pe umărul lui Lenore, unghiile ei lungi înfigându-i-se în gât, apoi îşi ridică privirea până când ajunse să se uite la omul-câine. Simţi puterea scurgându-i-se în ochi şi în glas şi spuse încet:

— Pleacă!

Omul-câine se întoarse şi plecă de pe alee. Pe rând, le spuse şi celorlalţi să plece, apoi îi zise ei, conducându-i mâna spre pantaloni.

— Acum. Fă-mi ce ai făcut atunci.

Îşi strecură mâinile pe sub puloverul ei şi le plimbă încet pe sâni. Palma ei dreaptă se strânse pe membrul lui, iar stânga-i înconjură talia, liniştindu-l cu greutatea pistolului S&W calibrul .32. El închise ochii în vreme ce căldura începu să urce, lăsând peretele de cărămidă din spatele lui să-i preia greutatea. În câteva clipe era gata să iasă, corpul lui astral săltând ca un balon ţinut neglijent.

Şi atunci, ca şi cum s-ar fi dat la o parte din calea unei maşini, se eliberă.

Fiecare cărămidă şi celofan de bomboană licăreau cu claritate. În timp ce se concentra, vuietul traficului stradal încetini şi se adânci până când ajunse de-abia audibil.

Au găsit-o pe Erika în pragul unei uşi, mai departe pe alee, cu braţele şi picioarele tăiate aşezate ca nişte lemne de foc în poală, cu jumătate de gât retezat şi capul, abia ţinându-se de el. Fortunato putea vedea pete de sânge adânc între moleculele de beton, încă licărind vag de esenţa vieţii ei. Lemnul uşii mai păstra o urmă din parfumul ei şi un singur fir din părul ei blond-cenuşiu.

Murmurul baritonal al străzii se redusese la o vibraţie atât de joasă, încât Fortunato putea simţi vârfurile undelor sonore individuale trecând prin el. Acum vedea adâncitura lăsată de corpul Erikăi în stâlpul din beton, urma infinitezimală lăsată de pantofii ei în asfalt. Şi, pe lângă toate acestea, urmele paşilor ucigaşului.

Duceau de pe stradă până la trupul Erikăi şi de acolo înapoi, iar la colţ se întretăiau cu urma lăsată de o maşină. Nu avea nicio idee despre ce fel de maşină era vorba, însă îi putea zări urmele, groase, negre şi fibroase, ca şi cum cauciucurile ar fi ars tot drumul.

Se opri o clipă şi privi înapoi spre trupul său fizic, încremenit în braţele lui Lenore. Se lăsă condus de urmele maşinii pe stradă, peste Second Avenue, apoi în sud, spre

Delancey. Îşi simţea forţa slăbind treptat, vederea i se înceţoşa, iar sunetele oraşului începeau să vibreze aproape audibile. Se concentră mai mult, adunându-şi ultimele rezerve de forţă din trup.

Maşina cotise spre nord pe Bowery, oprindu-se în faţa unui depozit cenuşiu şi părăginit. Fortunato se apropie de trotuar, văzu urme de paşi îndreptându-se de la maşină spre uşa din faţă a clădirii.

Le urmă în sus, pe trepte. Se simţea de parcă ar fi fost legat cu un elastic uriaş şi ajunsese la întinderea lui maximă, tras inexorabil înapoi spre corpul său. Fiecare treaptă îl solicita şi mai mult decât precedenta. Într-un târziu, paşii dispărură la intrarea într-o mansardă şi Fortunato îşi dădu seama că acolo se terminau.

Zgomotul traficului reveni cu viteză în jurul lui şi el ţâşni înapoi pe drumul pe care venise. Fericit, istovit, ca şi cum ar fi fost epuizat de sex, căzu înapoi în trup ca un înotător în bazin. Lenore se clătină sub greutatea lui bruscă, apoi el îşi pierdu cunoştinţa.

— Nu, zise ea şi se rostogoli de lângă el. Nu pot.

Avea cercuri purpurii sub ochi, iar trupul îi era fleaşcă din cauza epuizării. Fortunato se întrebă cum de fusese în stare să-l bage într-un taxi şi să-l ajute să urce treptele spre apartamentul ei.

— Nu înţeleg, zise el.

— Acumulezi o încărcătură şi sexul o consumă. Înţelegi? Puterea, shakti. Cu excepţia magiei tantrice, absorbi energia din nou în tine. Nu doar a ta, ci orice energie îţi dau eu.

— Deci, când termini, dai această shakti.

— Corect.

— Şi mi-ai dat tot ce aveai.

— Aşa-i, măreţule. Sunt terminată de tot.

Fortunato se întinse după telefon.

— Ce faci?

— Ştiu unde-i ucigaşul, spuse el formând numărul. Dacă nu-mi poţi da puterea de a-l lichida, trebuie s-o iau din altă

parte.

Nu-i plăcea cum se petreceau lucrurile, însă era prea obosit ca să-i mai pese. Obosit şi încă ceva. Creierul său zumzăia de descoperirea puterii sale şi-o simţea schimbându-l, preluând controlul.

Telefonul suna la celălalt capăt al liniei şi apoi o auzi pe Miranda răspunzând. Acoperi receptorul cu mâna şi se întoarse spre Lenore.

— Mă ajuţi?

Ea închise ochii şi îşi mişcă buzele schiţând aproape un zâmbet.

— Presupun că o târfă ştie foarte bine că n-are voie să fie geloasă.

— Gheişă, zise Fortunato.

— Bine, făcu Lenore. Am să-i arăt ce să facă.

Trase fiecare câte o linie de cocaină şi ceva marijuana vietnameză. Lenore jură că asta nu făcea decât să-i ajute să se armonizeze unul cu celălalt. Miranda, înaltă, cu părul negru, bogat, cea mai aptă fizic dintre femeile lui, se dezbrăcă încet până la jartieră, ciorapi şi sutienul negru atât de subţire, încât îi putea vedea ovalul întunecat al sfârcurilor.

Patruzeci de minute mai târziu, Lenore leşinase la capătul patului. Miranda, cu capul atârnat peste margine, cu braţele depărtate într-o răstignire închipuită, închise ochii.

— Asta-i, şopti ea. Nu mă pot termina acum. S-ar putea să nici nu mai pot vreodată.

Fortunato se ridică în genunchi. Era acoperit cu o peliculă de transpiraţie şi credea că vede o lumină aurie radiind de sub pielea lui. Îşi zări imaginea în oglinda de la dulapul lui Lenore şi nu fu alarmat, nici măcar surprins când observă că fruntea începuse să i se umfle din cauza forţei.

Era pregătit.

Taxiul îl lăsă cu două cvartale mai încolo, pe Delaney.

Avea pistolul de .32 al lui Lenore băgat la spatele pantalonilor, ca măsură de siguranţă, ascuns de jacheta sa din in negru. Dacă ar putea, ar face treaba cu mâinile lui. Oricum, poliţaii nu vor avea nicio şansă de a-l elibera pe ucigaş înapoi pe stradă.

Ochii nu i se prea puteau focaliza şi trebuia să-şi ţină mâinile în buzunare pentru că nu avea încredere în ele. Dintr-un anumit motiv, nu se temea câtuşi de puţin. Se simţea din nou ca la cincisprezece ani, cum se simţise atunci când începuse s-o facă cu fetele antrenate de mama sa. Luni în şir se temuse să încerce, din cauza a ceea ce-ar fi putut spune sau face mama sa; dar odată ce începuse, nu-i mai păsase deloc.

Acum era la fel. Era nepăsător, încărcat de izul întunecat şi fierbinte, de apăsarea umedă a sexului, deabia funcţionând în lumea reală. Am de gând să-l înfrunt pe ucigaş, îşi spuse, însă acestea erau doar nişte cuvinte. În sinea lui ştia că avea de gând să-şi protejeze femeile, şi asta era tot ce conta.

Urcă treptele spre mansardă. Era trecut de miezul nopţii, însă putea auzi un aparat stereo bubuind piesa *Street-Fighting Man* a lui Rolling Stones prin uşa de oţel. Bătu în ea cu pumnii, înghiţi în sec şi gâtul îi îngheţă.

Uşa se deschise.

În faţa lui stătea un puşti de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, palid, slab, însă musculos. Avea părul lung şi blond şi o faţă care ar fi putut să fie frumoasă dacă n-ar fi existat o erupţie de coşuri în jurul bărbiei, ascunse neîndemânatic cu machiaj. Purta o cămaşă galbenă cu buline negre şi blugi decoloraţi, evazaţi.

— Vrei ceva? întrebă el în cele din urmă.

— Să discut cu tine, răspunse Fortunato.

Gura i se uscase şi ochii încă nu i se focalizau.

— Despre ce?

— Erika Naylor.

Băiatul nu avu nicio reacţie.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Eu cred că da.

— Eşti poliţai?

Fortunato nu răspunse.

— Atunci dispari.

Dădu să închidă uşa. Fortunato îşi aminti de alee, cum le ordonase jokerilor să plece.

— Nu, zise el, uitându-se concentrat în ochii spălăciţi ai băiatului. Lasă-mă să intru.

Puştiul ezită, părând uluit, dar nu cedă. Fortunato lovi uşa cu umărul, trimiţându-l pe băiat îndărăt în cameră şi doborându-l la podea.

Încăperea era întunecată, iar muzica, asurzitoare. Fortunato descoperi un întrerupător deasupra capului şi apăsă pe el, apoi făcu involuntar un pas înapoi, când creierul său înregistră ceea ce vedea.

Era apartamentul lui Lenore, schimonosit în perversiune, eleganta modă sexy ocultă fusese transformată în tortură, crimă şi viol. La fel ca şi în apartamentul lui Lenore, exista o stea în cinci colţuri pe podea, însă făcută în grabă, inegală, scrijelită pe duşumea cu ceva ascuţit şi apoi împroşcată cu sânge. În locul catifelei, al lumânărilor şi al lemnului exotic, într-un colţ se găsea o saltea cu dungi cenuşii, un morman de haine murdare şi câteva zeci de fotografii Polaroid lipite de perete cu un pistol cu capse metalice.

Ştia ce va găsi, dar se apropie oricum de perete. Dintre femeile goale, dezmembrate, recunoscu trei. Ultima, în colţul din dreapta jos, era Erika.

Nu putea gândi cu muzica bubuindu-i în urechi. Se uită în jur după pick-up şi văzu că băiatul blond se ridicase pe picioarele tremurânde, clătinându-se spre uşă.

— Stop! strigă Fortunato, însă fără a-l privi în ochi asta nu însemna nimic.

Furios şi panicându-se, Fortunato atacă. Îl prinse pe băiat de talie şi-l aruncă direct în peretele de rigips. Şi deodată se trezi încercând să ţină în frâu un animal turbat, numai genunchi, unghii şi dinţi. Fortunato se depărtă instinctiv şi văzu lama unui briceag enorm străfulgerând între ei, tăindu-i jacheta, cămaşa şi pielea, ieşind de acolo

tivit cu roşu.

Am să mor, se gândi Fortunato. Pistolul era prins la spatele pantalonilor, prea departe ca să ajungă la el înainte de a cădea din nou lama briceagului, tăind şi mai adânc, tot mai adânc. Omorându-l.

Se uită spre lamă. Fără să-şi dea seama ce face, o privi intens, concentrându-se, în felul în care citise în cărţile din apartamentul lui Lenore, în felul în care procedase pe aleea din Jokertown.

Iar timpul încetini.

Putea vedea nu numai propriul său sânge pe lamă, dar şi pe al altora, al Erikăi şi al tuturor femeilor din fotografii, spălat, însă prezent în memoria metalului.

Se retrase de lângă băiatul blond şi nebun, mişcându-se cu o încetineală de vis prin aerul îngroşat, dar totuşi mai repede decât puştanul şi cuţitul lui. Duse mâna la spate şi simţi patul lucios al pistolului sub degete. Piesa lui Rolling Stones încetinise ajungând la ritmul unui marş funebru când scoase pistolul, aţintindu-l spre băiat, văzându-i ochii spălăciţi făcându-se mari.

Nu-l ucide, se gândi el dintr-odată. Nu până nu afli de ce-a făcut-o. Mişcă ţeava armei până când ajunse să ochească umărul drept al puştanului şi strânse trăgaciul.

Zgomotul începu ca o vibraţie în mâna lui Fortunato, accelerând ca o rachetă, deveni un muget, un bubuit scurt, ca de tunet, apoi timpul îşi reveni la curgerea normală, băiatul rostogolindu-se înapoi sub impactul glonţului, însă ochii săi nu o arătau, luă cuţitul din mâna dreaptă, inutilă acum, în cea stângă şi se aruncă din nou înainte.

E posedat, îşi zise Fortunato cu groază şi-l împuşcă direct în inimă.

Fortunato se trase în spate clătinându-se, îşi desfăcu cămaşa şi văzu că tăietura lungă şi superficială, întinsă de-a curmezişul pieptului său, nu mai sângera, nici nu va mai avea nevoie de copci. Trânti uşa ce dădea în hol şi traversă încăperea pentru a scoate pick-upul din priză. Apoi, într-o linişte asurzitoare, se întoarse spre băiatul mort.

Puterea se agita şi creştea înăuntrul său. Putea vedea sângele femeilor pe mâinile băiatului mort, putea vedea dâra de sânge care pornea de la pentagrama grosolană de pe podea, vedea urmele unde stătuse băiatul, umbrele în care muriseră femeile şi vag, ca şi cum ar fi fost şters cumva, urmele lăsate de altceva.

Liniile de forţă încă mai zăboveau în interiorul pentagramei, precum valurile de căldură pâlpâind dintr-o autostradă în mijlocul deşertului. Fortunato strânse pumnii, simţind cum transpiraţia rece i se prelingea pe piept. Ce se întâmplase cu adevărat aici? Conjurase băiatul vreun demon? Sau nebunia lui fusese doar un instrument pentru ceva mult mai amplu, ceva infinit mai rău decât nişte crime răzleţe?

Băiatul i-ar fi putut spune, însă era mort.

Fortunato se duse la uşă, puse mâna pe clanţă. Închise ochii şi îşi sprijini fruntea de metalul rece. Gândeşte, îşi spuse. Şterse amprentele sale de pe pistol şi-l aruncă lângă cadavru. Să-i lase pe poliţai să ajungă la propriile lor concluzii. Fotografiile Polaroid trebuiau să le dea de gândit din plin.

Se întoarse din nou să plece şi din nou nu putu pleca de acolo. Ai puterea, îşi spuse. Poţi să pleci de-aici ştiind că ai puterea, refuzând s-o foloseşti?

Transpiraţia-i curgea pe faţă şi pe braţe.

Puterea stătea în yod, în rasa, în spermă. O putere incredibilă, mai multă decât se pricepea el deocamdată să ţină sub control. Destulă cât să aducă un mort la viaţă.

Nu, se gândi. Nu pot s-o fac. Nu numai pentru că ideea îi întorcea stomacul pe dos, ci şi pentru că ştia că asta-l va schimba. Ar fi punctul de unde nu mai există cale de întoarcere, punctul unde va înceta să mai fie om cu totul.

Dar puterea îl schimbase deja. Deja văzuse lucruri pe cei care nu o aveau nu le-ar înţelege niciodată. Puterea corupe, i se spusese, însă acum văzuse cât de naiv era. Puterea luminează. Puterea transformă.

Desfăcu centura băiatului mort, trase fermoarul blugilor evazaţi şi-i dădu jos. Băiatul făcuse pe el, urinase, când

murise, iar mirosul îl făcu pe Fortunato să se strâmbe. Aruncă blugii într-un colţ şi întoarse cadavrul pe burtă. Nu pot face asta, se gândi Fortunato. Însă i se sculase deja, şi lacrimile-i curgeau pe faţă când îngenunche între picioarele puştiului mort.

Termină aproape imediat. Asta-l lăsă slăbit, mai slăbit decât ar fi crezut că era posibil. Se îndepărtă târâş, trăgându-şi pantalonii, îngreţoşat şi dezgustat, istovit.

Băiatul mort începu să zvâcnească.

Fortunato ajunse lângă perete şi se ridică în picioare. Era ameţit şi capul îi pulsa de durere. Văzu ceva pe podea, ceva ce căzuse din pantalonii puştiului mort. Era o monedă, una de un penny din secolul al XVIII-lea, atât de nouă încât avea inflexiuni roşietice în lumina puternică din mansardă. Puse moneda în buzunarul său, în caz că ar putea însemna ceva mai târziu.

— Uită-te la mine, îi zise băiatului mort.

Mâinile mortului zgâriau podeaua, scoţând aşchii însângerate. Încet, se sprijini în mâini şi în genunchi, apoi se ridică cu stângăcie în picioare. Se întoarse şi-l privi pe Fortunato cu ochi goi.

Ochii erau oribili. Se spunea că moartea era neantul, chiar şi câteva clipe din el însemnau prea mult.

— Vorbeşte-mi, spuse Fortunato.

Nu mai era furios, doar amintirea mâniei îl făcea să continue.

— Fiţi-ar al dracului curul tău alb, vorbeşte! Spune-mi ce înseamnă asta. Spune-mi de ce.

Băiatul mort se uită la Fortunato. Pentru o clipă, ceva pâlpâi acolo, iar băiatul mort zise:

— TIAMAT.

Cuvântul fusese şoptit, însă perfect limpede. Apoi băiatul mort zâmbi. Îşi duse ambele mâini la gât şi-l sfâşie prin piele sângerând, după care, în vreme ce Fortunato privea, îl rupse în două.

Lenore dormea. Fortunato îşi azvârli hainele la gunoi şi

rămase sub duş treizeci de minute, până când apa fierbinte se termină. Apoi se aşeză la lumina lumânărilor în livingul lui Lenore şi citi.

Descoperi numele TIAMAT într-un text despre elementele sumeriene ale magiei lui Crowley. Şarpele, Leviathanul, KUTULU. Monstruosul, răul. Ştia mai presus de orice îndoială că descoperise doar un singur tentacul din ceva dincolo de puterea sa de înţelegere.

În cele din urmă, se culcă.

Se trezi la zgomotul încuietorilor de la valiza lui Lenore.

— Nu înţelegi? încercă ea să-i explice. Sunt doar ca un… un dispozitiv pentru care ai venit acasă să te conectezi şi să te reîncarci. Cum crezi că pot trăi cu asta? Ai obţinut ceea ce eu mi-am dorit dintotdeauna, adevărata putere de a face vrăjitorie adevărată. Şi ai dat din prostie peste ea, fără ca măcar să fi vrut asta. Şi toate studiile şi practica făcută de mine întreaga mea viaţă nu înseamnă nimic, pentru că eu n-am contractat vreun blestemat de virus extraterestru.

— Te iubesc! zise Fortunato. Nu pleca!

Îi spuse că poate păstra cărţile şi apartamentul, dacă voia. Îi spuse că-i va scrie, însă el n-avea nevoie de magie ca să-şi dea seama că minţea.

Şi apoi plecă.

Dormi două zile, iar în cea de-a treia îl găsi Miranda şi făcură dragoste până când el deveni suficient de puternic să-i povestească ce se întâmplase.

— Câtă vreme e mort, zise Miranda, de restul nu-mi pasă.

Când plecă de la el în acea seară, pentru un client, Fortunato rămase în sufragerie pentru mai bine de o oră, incapabil să se mişte. Curând, îşi dădu seama, va trebui să înceapă să caute şi cealaltă creatură ale cărei urme le văzuse în mansarda băiatului mort. Chiar şi numai gândul la asta-l paraliză de dezgust.

În cele din urmă, se întinse după Magia lui Crowley şi o

deschise la capitolul V. „Mai devreme sau mai târziu”, scria Crowley, „creşterea blândă, firească, este înlocuită cu depresie – Noaptea Neagră a Sufletului, o istovire infinită şi ură faţă de operă.” Dar, în final, va ajunge „la o nouă condiţie superioară, o condiţie devenită posibilă numai prin procesul morţii”.

Fortunato închise cartea. Crowley ştia, însă Crowley era mort. Se simţea ca ultimul om rămas pe o planetă stâncoasă, pustie. Dar nu era ultimul om. Era printre primii dintre cei noi, cei cu un potenţial de a fi mai buni decât oamenii.

Femeia de la demonstraţie, C.C. spunea că trebuie să ai grijă de ai tăi. Ce l-ar costa să salveze sute de jokeri de la moartea în căldura şi umezeala putredă din Vietnam? Nu prea mult. Deloc mult.

Găsi pliantul în buzunarul jachetei. Încet, cu o hotărâre tot mai mare, formă numărul.

TRANSFIGURĂRI

VICTOR MILÁN

Vântul nopţii de noiembrie îi biciuia pantalonii, împungându-i picioarele slăbănoage precum tentaculele de trifide, în timp ce se forţă să intre într-un mic club, nu departe de campus. Obscuritatea palpita ca o rană, pulsând de roşu şi albastru şi de gălăgie. Se opri, nehotărât, la uşă, cu haina lui grosolană, în carouri portocaliu cu verde, în care-l expediase mama sa la MIT, cu trei ani înainte, în care-şi strecurase umerii înguşti ca de pitic mort. *Nu mai fi aşa un fricos, Mark!* îşi spuse. *Asta-i de dragul ştiinţei.*

Formaţia atacă piesa *Crown of Creation* şi-o cântă în forţă, în timp ce el se trase instinctiv în colţişorul cel mai întunecat, cu o ceaşcă de ceai în mână; învăţase că ar fi fost cel puţin neinspirat să comande coca-cola sau cafea.

În afară de asta, nu deprinsese nimic din mişcările la modă în săptămânile de cercetare. Felul în care era îmbrăcat, cu pantaloni scurţi la glezne şi cămăşi din poliester pastelat, care întotdeauna se umflau în lateral ca o pânză în vânt, îl punea în pericolul de a fi luat drept un poliţai de la Narcotice; era toamna care urma după Woodstock, anul când Gordon Liddy inventase DEA pentru a-i oferi lui Nixon un motiv de distragere a atenţiei de la război, însă Berkeley şi San Francisco erau oraşe în vogă, oraşe universitare; recunoşteau un student la ştiinţe când vedeau unul.

Clubul Glass Onion nu avea niciun fel de ring de dans; trupurile se legănau într-un purpuriu crepuscular şi o idee de indigo între mese ori înghesuite în spaţiul liber dinaintea scenei micuţe, cu o aluzie de perle şi franjuri din piele de căprioară şi ocazionala licărire ternă a vreunei bijuterii indiene. Se ţinea cât mai departe de centrul acţiunii, dar, fiindcă aşa era el, în mod inevitabil se lovea

de toată lumea pe lângă care trecea, lăsând în urmă-i un siaj de priviri mânioase şi de „scuzele mele” străvezii şi jenante. Urechile sale proeminente-i ardeau, aproape că-şi atinsese obiectivul, măsuţa şchioapă, făcută dintr-o bobină pentru cabluri Ma Belle, cu un singur scaun verde, de spectacol, îndoit lângă ea, şi o lumânare stinsă într-un borcan gol de unt de arahide, lăsată acolo, când se izbi de cineva.

Primul lucru care se întâmplă fu că ochelarii săi cu ramă masivă, din os, îi alunecară de pe nas şi dispărură în întuneric. Al doilea, să se prindă cu ambele mâini de persoana de care se lovise, fiindcă îşi pierduse echilibrul. Ceaşca de ceai ajunse la podea cu o pocnitură şi un zăngănit.

— Oh, drăguţă, oh, te rog să mă ierţi, îmi pare rău… i se rostogoliră cuvintele din gură, precum bilele de gumă de mestecat dintr-un automat defect.

Îşi dădu seama de o anumită moliciune a persoanei pe care o strângeau atât de intens mâinile sale slăbănoage, iar mirosul de mosc şi de ulei de paciuli se detaşă de miasma generală şi îşi croia drum direct spre simţurile sale. Se muştrului în gând: *A trebuit să dai buzna peste o femeie frumoasă. Cel puţin, mirosea minunat.*

În momentul următor, ea-l bătu cu palma pe braţ, murmurând că-i părea rău şi se aplecară amândoi împreună spre podea în căutarea ceştii de ceai şi a ochelarilor, în vreme ce trupurile se foiau de jur împrejurul lor, şi se dădură cap în cap, retrăgându-se cu scuze, iar degetele lui febrile găsiră ochelarii, rămaşi în mod miraculos intacţi, şi-i potriviră înapoi pe nas, apoi clipi şi se pomeni holbându-se, de la o distanţă de numai doisprezece centimetri, la faţa lui Kimberley Ann Cordayne.

Kimberley Ann Cordayne: da, era fata viselor sale. Iubirea lui din copilărie, neîmpărtăşită, din momentul în care o văzuse prima dată, în şorţuleţ, la cinci ani, plimbându-se cu tricicleta în josul străzii modeste SoCal, unde locuiau amândoi. Fusese atât de captivat de

perfecţiunea ei ca de felicitare Hallmark, încât cupa de îngheţată de zmeură îi căzuse din cornet pe iadul încins al trotuarului şi nici nu-şi dăduse seama. Ea trecu pedalând peste degetele lui goale de la picioare şi îşi continuă drumul cu năsucul ei obraznic în vânt, fără ca măcar să ia în seamă vreo clipă existenţa lui. Din acea zi, inima lui se pierduse.

Speranţa şi disperarea izbucniră ca un val de surfing înăuntrul său. Se îndreptă de spate, cu limba înţepenită, neputând să rostească niciun cuvânt.

— Mark! Mark Meadows! Fir-aş a naibii, dar ce mă bucur că te văd! strigă ea.

Şi-l strânse în braţe.

Stătea acolo, clipind ca un idiot. Nicio femeie, care nu-i era rudă, nu-l mai îmbrăţişase vreodată. Înghiţi precipitat. *Şi dacă mi se scoală?* Cu întârziere, făcu un gest timid de a o bate uşor pe partea de jos a spatelui. Ea se desprinse, ţinându-l la o lungime de braţ distanţă.

— Lasă-mă să te văd, frate. Măi, dar nu te-ai schimbat deloc.

El tresări. Acum vor începe zeflemelele, pentru că era slăbănog, pentru stângăcia lui, pentru părul tuns perie, pentru coşurile încă răspândite peste trăsăturile sale costelive, chipurile postadolescentine, şi pentru cea mai recentă şi mai agravantă deficienţă a sa, incapacitatea totală şi definitivă de a fi cât de cât la curent cu moda şi cu noile concepte. În timpul liceului, Kimberley Ann evoluase de la indiferenţă la faza de principalul torţionar al său – sau, mai bine zis, o succesiune de tipi cu bicepşii supradimensionaţi, de care ea se agăţa gângurind încurajări, îşi asumase acest rol.

Dar acum îl trăgea spre masa din colţ.

— Haide, omule! Hai să discutăm despre vremurile de altădată!

Era o ocazie la care nădăjduise cu disperare trei sferturi din viaţa lui de până acum. Faţă-n faţă cu acest model de dragoste şi de frumuseţe, în vreme ce trupa de pe scenă atacase Blackbird, Beatles, iar el nu se putea gândi la

niciun afurisit de lucru de zis.

Însă Kimberley Ann era mai mult decât fericită să vorbească. Despre schimbările prin care trecuse de la terminarea bunului liceu Rexford Tugwell High. Despre oamenii excentrici cunoscuţi de ea la Colegiul Whittier, cum o motivaseră ei şi îi deschiseseră ochii. Cum se lăsase de studii pe la mijlocul ultimului an şi venise aici, în Bay Area, Mecca strălucită a Mişcării. Cum se regăsise pe ea însăşi de atunci.

Poate că el nu se schimbase, dar ea în mod clar da. Duse erau coada ei de cal, fustele plisate, rujul pastel şi unghiile date cu ojă, perfecţiunea de stewardesă principală a singurei fiice a directorului de la Bank of America. Părul lui Kimberley crescuse mult, trecându-i bine de umeri într-o coamă excentrică şi întunecată, în stilul Yoko Ono. Purta o bluză ţărănească dantelată, brodată cu ciuperci şi cu planete, o fustă voluminoasă, vopsită de mână în cercuri, care-i aminteau lui Mark doar de spectacolele de artificii de la Disneyland. Ştia că avea picioarele goale, după ce călcase pe unul. Arăta mult mai frumoasă decât îşi închipuise vreodată.

Iar acei ochi deschişi la culoare, ca un cer iernatic, care-l îngheţaseră adesea pe vremuri, străluceau privindu-l cu atâta căldură, încât de-abia dacă putea să se mai uite la ei. Era ca în paradis, însă, cumva, nu-i venea să creadă. Fiindcă aşa era el, trebuia să-şi pună întrebări.

— Kimberley... începu el.

Ea ridică două degete.

— Stai aşa, băiete. Am lăsat numele în spate, cu toate schemele mic-burgheze. Acum mă cheamă Sunflower.

Dădu din cap şi mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos.

— OK... Sunflower.

— Deci ce vânt te-aduce pe aici, omule?

— Este un experiment.

Ea-l privi, brusc îngrijorată, peste buza borcanului de gem care ţinea loc de pahar de vin.

— Tocmai mi-am terminat munca de student în ciclul I la MIT, explică el precipitat. Acum sunt aici ca să-mi iau

doctoratul în biochimie la Universitatea California, din Berkeley.

— Şi ce legătură are cu locul ăsta?

— Păi, până acum am încercat să deduc cum codifică ADN-ul informaţia genetică. Am publicat nişte lucrări, chestii din astea.

De fapt, la MIT îl comparaseră cu Einstein, dar nu l-ai fi prins niciodată povestind aşa ceva.

— Însă vara asta am descoperit ceea ce mă interesează pe mine cel mai mult. Chimia creierului.

Ochii ei erau un vid albastru.

— Psihedelicele. Drogurile psihoactive. Am citit toate studiile… Leary, Alpert şi colecţia lui Solomon. Chiar m-au… care-i expresia? M-au dat pe spate.

Se aplecă înainte, degetele lui trăgând automat de markerele aşezate în anvelopa lor de plastic din buzunarul de la piept. În agitaţia sa, stropi cu salivă, fără să-şi dea seama, tăblia mesei-bobină.

— Este cu adevărat o zonă vitală de studii. Cred că ar putea aduce răspunsuri la unele întrebări importante: cine suntem, cum, de ce?

Ea-l privi cu un soi de încruntare şi un zâmbet de-abia schiţat.

— Tot nu m-am prins.

— Fac cercetări pe teren pentru a stabili un context pentru studiile mele. Asupra culturii drogurilor… ăăă… contraculturii drogurilor. Încerc să găsesc o perspectivă asupra modului în care halucinogenele afectează concepţiile oamenilor.

Îşi umezi buzele.

— Este cu adevărat captivant. Este o întreagă lume de care n-aveam habar că există… aici.

Arătă cu o zvâcnitură nervoasă din mână spre atmosfera înceţoşată din Onion.

— Însă, uneori, nu prea pot face… ăăă… să stabilesc un contact. Am cumpărat toate discurile cu Grateful Dead, dar tot mă simt ca un outsider. Aproape… aproape simt că aş vrea să fac parte din întreaga chestie hippy.

— Hippy? spuse ea pufnind cu superioritate. Mark, unde-ai fost până acum? Suntem în 1969. Mişcarea hippy este moartă de doi ani.

Clătină din cap.

— Ai încercat vreunul din aceste droguri pe care vrei să le studiezi?

El se înroşi.

— Nu. Am... ăăă... Nu sunt pregătit să ajung la această etapă.

— Bietul Mark! Eşti atât de crispat. Se pare că voi rămâne fără muncă încercând să-ţi arăt ce se petrece, dle Jones.

Remarca îi lăsă fără glas, apoi faţa i se lumină brusc şi zâmbi larg, arătându-şi dinţii ca de cal.

— Adică mă ajuţi?

O înşfăcă de mână, dar îşi retrase imediat degetele, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i lase urme.

— Îmi arăţi toate cele?

Ea dădu din cap.

— Grozav!

Ridică ceaşca de ceai, dar o ciocni de dinţii de sus şi îşi dădu seama că era goală, aşa că o lăsă jos cu o pocnitură.

— Mă întrebam de ce... asta-i, eu... ei bine, tu niciodată n-ai discutat cu mine în acest fel.

Ea îi luă mâna între palmele sale, iar el zise că acu’ chiar îi va sta inima.

— O, Mark! zise ea cu blândeţe. Mereu analitic. După ce mi s-au deschis ochii, mi-am dat seama că fiecare e frumos în felul său propriu, cu excepţia porcilor care-i oprimă pe oameni. Şi te văd pe tine... încă onest. Dar nu te-ai vândut, omule. Pot să spun asta; pot citi asta în aura ta. Eşti acelaşi Mark dintotdeauna.

Capul i se învârtea ca un carusel scăpat de sub control. În mod cinic, partea stângă a creierului său demontă ipoteza că fetei i se făcuse dor de casă, că el făcea parte dintr-o copilărie şi dintr-un trecut de care ea se despărţise cu totul, poate prea radical. Alungă teoria. Era Kimberley Ann, invulnerabilă, inabordabilă. În orice clipă, ar fi putut

să-şi dea seama ce impostor era.

Însă ea nu-şi dădu seama. Discutară până târziu, în noapte, sau mai degrabă ea vorbea şi el o asculta, dorindu-şi să creadă, însă fiind incapabil de asta. Când formaţia făcu o pauză de mult necesară, cineva găsi o piesă de pe prima faţă a noului album Destiny, folosind sistemul stereo. Gestaltul se consumă irevocabil în beznă şi în luminile colorate care se jucau în părul şi pe chipul celei mai frumoase femei din lume şi în glasul profund baritonal al lui Tom Marion Douglas cântând despre dragoste, moarte şi înstrăinare, despre zeii bătrâni şi destine despre care mai bine nu vorbeai. Noaptea aceea îl schimbase. Dar nu ştia încă lucrul acesta.

Era aproape prea copleşit de uimire ca să fie în culmea fericirii ori măcar surprins când, la jumătatea celei de-a doua urcări pe scenă a trupei, mai puţin intense, Kimberley se ridică brusc, strângându-i mâna.

— Începe să mă plictisească. Tipii ăştia nu ştiu unde vor să ajungă. De ce nu vii în cuibuşorul meu, bem nişte vin, te droghezi puţin?

Ochii ei îl înfruntau şi simţea un pic din acea aroganţă a ei de odinioară, vechea răceală, în timp ce îşi încălţa ghetele cu talpă grea şi nişte şireturi roşii.

— Sau eşti prea cuminte pentru aşa ceva?

Se simţea de parcă o minge de bumbac i-ar fi stat pe mijlocul limbii.

— Ah, eu… nu. Aş fi mai mult decât încântat.

— Marfă! Mai există ceva speranţă pentru tine.

Ca prin ceaţă, Mark o urmă afară din club, până la un magazin de băuturi cu grilaj San Quentin masiv, glisant peste vitrină, unde un proprietar cu un început de chelie şi faţa palidă le vându sticla de Ripple, cu o privire încruntată şi dezgustată. Mark era virgin. Avusese fanteziile sale, exemplare din revista *Playboy* cu paginile lipite, depozitate printre materialele ştiinţifice, sub patul său rabatabil din apartamentul aflat pe la limitele Chinatownului. Dar nici chiar în fanteziile sale nu îndrăznise vreodată să-şi imagineze că se cupla cu

magnifica Kimberley Ann. Iar acum, colinda străzile de parcă n-ar mai fi cântărit nimic, de-abia observându-i pe ciudaţii şi pe oamenii străzii care schimbau saluturi cu Sunflower.

Şi de-abia dacă remarcă scara şubredă din spate când Sunflower zise:

— Să-l cunoşti pe bătrânul meu. O să-ţi placă, e tip cu adevărat tare.

Şi atunci cuvintele îl pocniră în cap ca un ciomag de plumb. Se împiedică. Kimberley îl prinse de braţ, râzând.

— Bietul Mark! Întotdeauna atât de crispat. Aproape am ajuns.

Aşa că sfârşi prin a intra într-o garsonieră, dotată cu un reşou şi în baie cu un robinet care curgea. Lângă un perete, o saltea recuperată de undeva, cu o păturică cu model indian pe ea, era întinsă pe o uşă aşezată pe blocuri de ciment. Cu picioarele încrucişate pe o cuvertură, sub un poster gigantic al lui Che beatificat, stătea Philip, Bătrânul lui Sunflower. Avea ochi întunecaţi şi sfredelitori, un tricou negru, întins peste pieptul musculos, cu un pumn roşu de sânge desenat şi cuvântul „Huelga” scris dedesubt. Privea imagini cu o demonstraţie de protest pe ecranul unui televizor mic, portabil, uzat, având ca antenă un umeraş.

— La fix, zise el când intrară. Regele Şopârlă şi-a recăpătat capul. Aceşti aşi implicaţi în afacerea dubioasă de reabilitare în sistem, precum Ţestoasă, nici n-au habar despre ce-i vorba: confruntare cu America fascistă. Tu cine naiba eşti?

După ce Sunflower îl duse într-un colţ şi îi explică, în şoapte apăsate, că Mark nu era un spion al poliţiei, ci un vechi prieten, şi nu mă face de râs, dobitocule, el consimţi să dea mâna cu Mark. Mark îşi întindea gâtul spre televizorul din spatele lui; faţa bărboasă a unui tip intervievat i se părea cumva familiară.

— Cine-i ăsta? întrebă el.

Philip zâmbi în colţul gurii.

— Tom Douglas, desigur. Vocalistul principal al trupei Destiny. Regele Şopârlă.

Îl studie pe Mark din cap până la pantofii lui, model fără şireturi.

— Sau poate că nici n-ai auzit de el.

Mark clipi, dar nu zise nimic. Ştia de trupa Destiny şi de Douglas – ca material de cercetare, tocmai cumpărase ultimul lor album, *Black Sunday,* cu o copertă complet maro, dominată de un soare uriaş, negru. Era prea stânjenit să spună asta.

Privirile lui Sunflower se pierdeau în depărtare.

— Ar fi trebuit să-l vezi astăzi, la demonstraţie. Confruntându-se cu porcii ca şi Regele Şopârlă. Chiar excentric.

Odată amabilităţile încheiate, cei doi scoaseră un dispozitiv din sticlă şi cauciuc, îndesară droguri pe fundul balonului-rezervor şi-l aprinseră. Dacă Sunflower i-ar fi oferit ea însăşi iarba, Mark ar fi acceptat. Însă acum se simţea din nou ciudat şi nepământean, ca şi cum pielea nu i se potrivea, şi refuză. Se pleoşti într-un colţ, lângă un teanc cu exemplare din ziarul *Daily Worker,* în vreme ce gazdele sale stăteau pe pat şi fumau drogul, iar îndesatul şi solidul Philip îi ţinea o prelegere despre Necesitatea Luptei Armate, până când Mark crezu că o să-i cadă capul. Apoi bău singur toată sticla de vin greţos de dulce – el, care nu era băutor – şi, în cele din urmă, Kimberley începu să se cuibărească mai aproape de Bătrânul ei şi să-l mângâie într-un fel care-l făcu pe Mark să se simtă deosebit de stânjenit, aşa că mormăi nişte scuze şi ieşi, găsindu-şi în final drumul spre casă. Când prima geană de lumină căzu pe ferestrele propriului său apartament sordid, vomită conţinutul sticlei de Ripple în vasul de porţelan crăpat al toaletei sale şi trebui să tragă apa de vreo cincisprezece ori ca să-l cureţe.

Şi aşa începu Mark să-i facă curte lui Sunflower, născută Kimberley Ann Cordayne.

Te doresc…

Cuvintele se împrăştiară în vânt, insolente, sugestive, rostite de glasul precum chihlimabrul topit, cu un iz de

whisky, dacă ţineai seama de calitatea de cârâitoare zgomotoasă, ca pentru revelion, a micului tranzistor japonez. Wojtek Grabowski îşi strânse hanoracul mai bine pe pieptul său lat şi încercă să nu audă.

Macaraua se dădea înapoi ca un dinozaur zombi, legănând spre el o grindă. Gesticulă spre operator cu mişcări subacvatice exagerate. *Te vreau…* insistă vocea. Simţi o răbufnire de iritare.

— Un suflu al trecutului, 1966, şi primul hit al formaţiei Destiny, zise prezentatorul, în triluri, cu vocea sa profesional-adolescentină.

Americanii ăştia, se gândi Wojtek, cred că 1966 este istoria antică.

— Stinge rahatul ăla boogie-woogie, mormăi cineva.

— Du-te naibii, zise proprietarul radioului.

Avea douăzeci de ani, doi metri înălţime şi un stagiu de şase luni în ’Nam, ca puşcaş marin. La Khe Sanh. Cearta se termină.

Gabrowski ar fi vrut ca băiatul să stingă radioul, însă nu dorea să iasă în evidenţă. Era doar tolerat, pentru că era un muncitor solid, care-l putea băga sub masă la băutură, vineri seara, şi pe cel mai puternic om de pe şantier. Dar se abţinu.

Când grinda coborî, iar echipa se agită să o aşeze la locul ei şi vântul rece dinspre golf răzbătu prin nailonul subţire până la pielea îmbătrânită, se gândi ce ciudat era că se afla aici, tocmai el, copilul mijlociu al unei prospere familii din Varşovia, cel mic şi bolnăvicios, cel studios. Trebuia să ajungă doctor sau profesor. Fratele său, Kliment – pe jumătate invidiat, admirat în totalitate, masiv, dur, îndrăzneţ, cu o mustaţă neagră de cavalerist – se dusese la Academia de Ofiţeri, menit să fie un erou.

Au venit nemţii. Kliment a fost împuşcat în ceafă de Armata Roşie, în pădurea Katyn. Sora sa, Katja, a dispărut undeva prin bordelurile de campanie ale Wehrmachtului. Maică-sa a murit în ultimul bombardament asupra Varşoviei, în vreme ce sovieticii stăteau cu arma la picior pe malul Vistulei, lăsându-i pe nazişti să facă treaba

murdară în locul lor. Tatăl, un mic funcţionar guvernamental, a supravieţuit câteva luni războiului, înainte de a-şi primi propriul glonţ în ceafă, epurat de guvernul-marionetă de la Lublin.

Visele universitare ale tânărului Wojtek s-au spulberat pe veci, a petrecut şase ani şi jumătate ca partizan prin păduri, a sfârşit prin a deveni fugar, exilat într-o ţară străină, având o singură speranţă care-l ţinea în picioare.

…Te vreau.

Repetarea începea să-l calce pe nervi. Crescuse cu muzică de Mozart şi de Mendelssohn. Iar mesajul… Nu era un cântec de dragoste, era doar unul al poftelor, o invitaţie la acuplare.

Pentru el, dragostea însemna mult mai mult; preţ de o clipă, o umezeală rece se abătu asupra lui, măturată de mâna îngheţată a vântului. Îşi aminti când se căsătorise cu Anna, fata de la partizani, în ceea ce bombardierele Stuka lăsaseră din biserica sătească, iar după aceea, preotul însuşi îşi ridicase sutana-i ponosită şi interpretase tocata şi fuga de Bach la orga rămasă intactă în mod miraculos, în vreme ce o fată prost hrănită se lăsase jos ca să acţioneze burduful. A două zi puteau cădea într-o ambuscadă de-a naziştilor, însă în acea seară, în acea seară…

Se ridică încă o grindă. Anna plecase înaintea lui, scoasă pe furiş din ţară de nişte agenţi britanici binevoitori, în iunie 1945, apoi pornise spre America cu copilul lor în pântec. El a luptat cât a putut, apoi i-a urmat.

Acum trăia într-o ţară pe care o iubea aproape ca un îndrăgostit. Nu mai avea altceva. În douăzeci şi trei de ani, nu găsise nici urmă de femeia pe care o iubea şi de copilul pe care trebuie că-l adusese pe lume. Cu toate că, preasfântă Mărie, cât îi căutase!

Te vreeeeeeeeeeeau…

Închise ochii. Dacă mai trebuie să îndur acest text idiot încă o dată…

…să mori împreună cu mine.

Muzica se diminuă într-un vaiet ciudat. Încremeni un moment, ca şi cum vântul i-ar fi transformat transpiraţia în

gheaţă, pe sub cămaşă. Ceea ce păruse o bălmăjeală siropoasă era ceva infinit mai… rău. Iată un bărbat, uns drept purtător de cuvânt al tineretului, pentru care dezmierdările iubirii – sau chiar ale poftei trupeşti – se degradaseră într-un *totentanz,* un ritual al morţii.

Grinda atinse un montant şi răsună ca un clopot. Grabowski se trezi, îi făcu semn macaragiului să oprească. În acelaşi timp, se încordă şi-l auzi pe prezentator rostind numele lui Tom Douglas. Era un nume pe care şi-l va aminti.

Mark spera că era vorba de curte. Două zile mai târziu, Sunflower îl surprinse la ieşirea de la o întâlnire cu sponsorul său şi-l luă la o plimbare prin parc. Îl lăsă s-o însoţească în cluburile de noapte şi la concertele de rap, târziu în noapte, la marşurile de protest din Parcul Poporului, la concerte. Întotdeauna ca prietenul ei, protejatul ei, prietenul din copilărie; făcuse o cruciada ei personală din a-l salva de la cuminţenia lui. Dar nu – din păcate – şi în rolul solemn al Bătrânului ei.

El găsi însă motive de speranţă. Nu-l mai văzu niciodată pe armăsarul de Philip. De fapt, nu văzu niciodată pe vreunul dintre prietenii lui Sunflower mai mult de o singură ocazie. Erau cu toţii intenşi şi pasionaţi, geniali (şi era dureros să spună asta). Dedicaţi. Şi musculoşi, cel puţin, în acest sens gusturile lui Kimberley nu se schimbaseră. Acest lucru îi oferi lui Mark, pe alese, multe momente de disperare, însă adânc înăuntrul pieptului său scheletic sălăşluia convingerea că, într-o bună zi, ea va simţi nevoia unei stabilităţi solide şi va veni la el, ca la ţărmul pe care va ateriza pasărea de mare.

Dar totuşi, nu încercă niciodată, nicio clipă, să traverseze prăpastia căscată între el şi lumea după care tânjea, lumea locuită şi personificată de Sunflower.

Supravieţui acelei ierni cu speranţă şi cu prăjituri din fulgi de ovăz cu ciocolată, trimise de maică-sa. Şi cu muzică. Provenea dintr-o casă unde se cânta odată cu Mitch, iar Lawrence Welk ocupa primul loc în topul

preferinţelor, la fel ca şi J.F.K. Muzica rock'n'roll nu era niciodată îngăduită, să spurce atmosfera casei părinţilor săi. El însuşi fusese surd la ea, precum şi la orice altceva în afara laboratorului său şi a fanteziilor sale personale. Nu fusese conştient de invazia formaţiei Beatles, de arestarea lui Mick Jagger pentru licantropie la un festival din insula Wight, de Vara Iubirii şi de explozia acid-rockului.

Acum, toate dăduseră năvală asupra lui. The Stones. The Beatles. The Airplane. The Grateful Dead. Spirit şi Cream şi The Animals şi „sfânta treime”: Janis, Jimi şi Thomas Marion Douglas.

Tom Douglas mai mult decât ceilalţi. Muzica lui te deprima ca nişte ruine străvechi, întunecate, mohorâte. Cu toate că afinităţile sale reale se îndreptau spre rezonanţele mai blânde ale formaţiei Mamas Papas, ale unei ere devenite deja istorie, Mark fu atras de atingerea lui Douglas – umorul negru, întorsăturile şi mai întunecoase –, chiar dacă furia nietzscheană a muzicii îl alunga. Poate că Douglas era tot ceea ce Mark Meadows nu putea să fie. Faimos şi plin de viaţă, curajos şi „la modă”, irezistibil pentru femei. Şi un as.

Aşii şi Mişcarea invadau în multe moduri curentul majoritar din conştiinţa publică, zburând în formaţie, precum avioanele de luptă pe care tatăl lui Mark le condusese la luptă în Vietnamul de Nord. Acolo existau mai mulţi aşi rock'n'roll decât oriunde altundeva în vreun segment al populaţiei. Puterile lor tindeau să nu fie prea subtile. Unii aveau abilitatea de a proiecta spectacole uluitoare de lumini, alţii produceau muzică extravagantă, fără ajutorul niciunui instrument. Majoritatea însă făceau tot felul de jocuri mentale cu publicul, prin intermediul iluziilor sau direct prin manipulări emoţionale. Tom Douglas – Regele Şopârlă – era maestrul jocurilor psihologice, depăşindu-i pe toţi.

Sosi şi primăvara. Consilierul de la facultate al lui Mark îl presa pentru rezultate. Mark începu să fie cuprins de

disperare, urându-se pentru lipsa lui de hotărâre sau orice alt defect de bărbăţie care-l împiedica să plonjeze în lumea drogurilor, incapabil să-şi continue cercetările până nu făcea asta. Se simţea ca musca prinsă într-un cub din plastic transparent, aflat în posesia părinţilor săi în mod inexplicabil, pe când era copil.

Luna aprilie îl văzu retrăgându-se din lume în microcosmosul său, în realitatea de hârtie dintre pereţii săi jupuiţi. Avea toate albumele trupei Destiny, însă nu le putea asculta acum, nici Grateful Dead, nici Stones, nici pe martirizatul Jimi. Erau un reproş dispreţuitor, o provocare căreia nu-i putea face faţă.

Îşi mânca prăjiturile cu ciocolată şi îşi bea apa tonică, ieşind din camera lui numai pentru a se deda viciului său nostalgic din copilărie: dragostea pentru comicsuri. Nu numai vechile benzi desenate clasice, basmele cu Superman şi Batman din zilele inocenţei, înainte ca omenirea să fi tras cartea neaşteptată, ci şi cele cu succesorii lor moderni, care înfăţişau aventurile ficţionalizate ale adevăraţilor aşi, cum erau romanele ieftine din Vechiul Vest. Le devora cu fervoarea unui dependent. Ele îi împlineau, ca prin procură, dorul care începuse să-l roadă pe dinăuntru.

Nu pentru puteri supraumane; nimic atât de exotic. Nici dorinţa lui de a fi acceptat în lumea misterioasă a Contraculturii, nici pofta lui după trupul mlădios şi fără sutien al fostei Kimberley Ann Cordayne, care-l ţinea treaz noapte de noapte, transpirat. Ceea ce Mark Meadows dorea mai mult decât orice altceva pe lume era o personalitate frapantă. Abilitatea de a face, de a realiza, de a lăsa urme; bune sau rele, aproape că nici nu conta.

Într-o seară, spre sfârşitul lunii aprilie, bârlogul lui Mark fu zguduit de o bătaie în uşa apartamentului. El zăcea întins pe salteaua lui subţire, pe un aşternut neschimbat în istoria recentă, îngropându-şi nasul lung între paginile unui Cosh Comics, *Ţestoasă,* numărul 92. Prima sa reacţie a fost de frică, apoi de furie la ivirea unei intruziuni. Lumea, decisese Mark, era prea mult pentru el; reuşise s-o

lase în pace. De ce nu putea face şi ea acelaşi lucru pentru el?

Din nou o bătaie în uşă, imperioasă, ameninţând placajul subţire. Oftă.

— Ce vrei?

Strecură în cuvinte o nuanţă de vaiet.

— Ai de gând să mă laşi să intru ori va trebui să-mi croiesc drum prin chestia asta din furnir, pe care porcul tău de proprietar o numeşte uşă?

Pentru o clipă, Mark rămase nemişcat. Apoi lăsă cartea de benzi desenate pe podeaua pătată, din lemn tare, lângă pat, şi în ciorapii săi murdari şi uzaţi se duse tiptil spre uşă.

Stătea acolo, cu mâinile-n şold. Purta o altă fustă de 4 Iulie şi o bluză de un roz-deschis, iar împotriva răcorii de primăvară din golf îşi pusese o jachetă de blugi Levi’s, cu vulturul negru al Muncitorilor Agricoli Uniţi brodat pe spate şi cu un simbol al păcii cusut în partea stângă a pieptului. Pătrunse în cameră şi trânti uşa în urma ei.

— Uită-te la rahatul ăsta! zise ea şi făcu un gest tăios către pereţi, la nivelul pieptului. Cum poate trăi astfel o fiinţă umană? Să trăiască cu zahăr procesat – clătină din cap spre o tavă cu prăjituri pe jumătate mâncate şi un pahar cu suc maro, trezit încă de săptămâna trecută – şi să-şi îmbâcsească mintea cu mizeriile astea porceşti autoritare – încă un gest tăios spre Ţestoasă, care zăcea pe podea într-un morman dezordonat.

Apoi dădu din cap.

— Te mănânci singur de viu, Mark. Ai tăiat legătura cu prietenii tăi, oamenii care ţin la tine. Asta trebuie să înceteze.

Mark doar stătea acolo. N-o mai văzuse niciodată arătând atât de frumos, cu toate că-l bătea la cap la fel ca maică-sa ori, mai bine zis, ca taică-su. Şi-apoi, trupul lui slăbănog începu să vibreze ca un diapazon, fiindcă îi trăsni prin minte că ea îi spusese că-l iubea. Nu era genul de dragoste după care tânjise şi-l consumase arzând pentru ea. Însă, emoţional, nu putea alege.

— E vremea să ieşi din găoace, Mark. Afară din această cameră-cocon a ta. Înainte să te transformi în ceva din „Noaptea morţilor vii”.

— Am de lucru.

Ea înălţă o sprânceană şi împinse *Ţestoasă 92* cu vârful ghetei.

— Vii cu noi.

— Unde? întrebă el clipind nedumerit. Cu cine?

— N-ai auzit?

O clătinare din cap.

— Desigur că nu. Ai stat zăvorât aici, în camera asta ca un fel de călugăr. Destiny s-a întors în oraş. Au un concert la Filmore, astă-seară. Tata mi-a trimis bani. Am bilete pentru noi, tu, eu şi Peter. Aşa că îmbracă-te; trebuie să plecăm acum, ca să nu stăm la rând pe vecie. Şi pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să nu te îmbraci ca un heterosexual.

Peter arăta ca un surfist şi se credea Karl Marx. Aspectul lui îi reaminti lui Mark, cu neplăcere, de un alt fost prieten de-al lui Kimberley Ann, căpitanul echipei de fotbal, care-i spărsese nasul în timpul liceului pentru că se holbase prea intens la ea. Stând afară, în haina lui de tweed jerpelită şi singura sa pereche de blugi, respirând aerul umed şi fumul stătut, ascultă în vreme ce Peter îi oferi acelaşi discurs despre Procesul Istoric, ca toţi prietenii lui Sunflower. Când Mark nu se arătă de acord cu destulă pasiune – nu găsise niciodată suficient sens în aceste manifeste încât să-şi poată forma o opinie –, Peter îl fixă cu ochii săi de un albastru rece, o căutătură nordică, şi mârâi:

— Am să te distrug.

Ulterior, Mark află că textul era furat direct de la bătrânul bărbos. Dar acum, asta-l făcu să-şi dorească să se topească pe pavajul uzat de lângă sală. Nu ajută cu nimic faptul că Sunflower stătea acolo radioasă, îmbrăţişându-i din priviri pe amândoi, de parcă ei tocmai ar fi câştigat un premiu pentru ea.

Din fericire, Peter intră într-o ceartă cu urlete cu nişte poliţişti, care-i verificaseră la poartă să nu aibă pileală la ei, abătându-şi furia de la Mark. Nu fără remuşcări, Mark îşi dorea ca poliţiştii să-l croiască peste cap cu bastonul din dotare şi să-l ducă pe sus la pârnaie.

Însă Destiny îşi încheiau cel mai tumultuos turneu efectuat vreodată. Tom Douglas, al cărui consum de băutură şi de droguri psihedelice era legendar ca şi puterile sale de as, se îmbăta cui înainte de fiecare show. Regele Şopârlă era dezlănţuit; concertul de săptămâna trecută de la New Haven culminase cu o răzmeriţă care dusese la distrugeri de amploare în Vechiul Campus din Yale şi prin jumătate din oraş. În felul lor stângaci, poliţiştii încercau să evite o confruntare şi de astă dată. Controlul corporal nu era cel mai subtil mod de a face asta, însă poliţiştii – şi managementul de la Filmore – nu erau nerăbdători să-i facă pe puştani şi mai incontrolabili decât avea de gând să-i facă, oricum, Tom Douglas. Aşa că publicul era scuturat pe măsură ce venea, însă cu grijă. Peter şi căpşorul său aurit scăpară nealtoiţi.

Pentru Mark, primul concert Destiny era tot ce şi-ar fi imaginat vreodată, ridicat la puterea a zecea. Douglas, caracteristic pentru el, urcă pe scenă cu o întârziere de două ore şi, la fel de caracteristic, atât de beat încât de-abia mai putea sta în picioare, cu atât mai puţin să se arunce în mulţimea de fani care-l adorau. Însă cei trei muzicieni care alcătuiau restul trupei Destiny erau printre cei mai buni interpreţi de muzică rock. Experienţa lor acoperea o multitudine de păcate. Şi, treptat, pe scheletul solid al interpretării lor, bazaconiile lui Douglas şi gesturile nesigure se topeau în ceva magic. Muzica era ca o ploaie de acid, dizolvând închisoarea din plastic transparent din jurul lui Mark, până când îi ajunse la piele şi-l arse.

La sfârşitul piesei, luminile se stinseră ca şi cum ar fi fost închisă o poartă grea. Undeva, o tobă începu să bată rar şi tare. Din beznă izbucni vaietul chinuit al unei chitare. Un singur spot albastru ţâşni spre a-l lumina pe

Douglas, singur, cu microfonul în centrul scenei, pantalonii săi din piele lucind ca o piele de şarpe. Începu să cânte, un muget slab şi jos, crescând în intensitate şi volum, devenind capodopera sa, Serpent Time. Vocea lui urcă până la un urlet brusc, iar luminile şi formaţia bubuiră împrejurul său ca un val de furtună spărgându-se de stânci şi se aruncară într-o odisee spre cele mai îndepărtate limanuri ale nopţii.

Şi, la sfârşit, îşi luă înfăţişarea de Regele Şopârlă. O aură neagră pulsa din el precum căldura dintr-un cuptor şi se revărsă asupra publicului. Efectul său era discret şi ireal, precum un drog nou şi ciudat: pe unii dintre privitori îi înălţa pe culmile extazului, pe alţii îi adâncea într-o disperare compactă; alţii vedeau ceea ce-şi doreau cel mai mult, iar unii se holbau direct prin gâtlejul iadului.

Iar în miezul acelei străluciri întunecate, Tom Douglas părea să crească şi din când în când, în locul trăsăturilor sale late, aproape arătoase, apăreau capul şi gâtul ridicat al unei cobre regale, negre şi ameninţătoare, sărind în stânga şi-n dreapta pe când cânta.

Pe măsură ce piesa se apropia de apogeu, într-un muget de glas, orgă şi chitară, Mark se trezi cu lacrimi curgându-i în voie pe obrajii lui înguşti, cu o mână ţinând mâna lui Sunflower, iar cu cealaltă, pe a unui necunoscut, în timp ce Peter zăcea mohorât pe podea, cu faţa în palme, mormăind ceva despre decadenţă.

Ziua următoare era ultima din aprilie. Nixon invadă Cambodgia. Şocul se răspândi ca un val de napalm asupra campusurilor din întreaga ţară.

Mark o găsi pe Sunflower de cealaltă parte a golfului, ascultând discursuri în mijlocul unei mulţimi furioase, adunate în parcul Golden Gate.

— Nu pot s-o fac, strigă el peste vacarmul discursului. Nu pot traversa… nu pot ieşi din mine însumi.

— Oh, Mark! exclamă Sunflower, clătinând furioasă şi înlăcrimată din cap. Eşti atât de egoist. Atât de… atât de burghez.

Apoi se răsuci şi se pierdu în pădurea de oameni care scandau.

După aceasta nu o mai văzu trei zile.

O căută, rătăcind prin mulţimile furioase, printre pâlcurile de pancarte care-i denunţau pe Nixon şi războiul, prin fumul de marijuana, plutind ca o mireasmă în jurul unui gard din caprifoi. Atitudinea sa vădit heterosexuală îi atrase priviri ostile; se feri de vreo duzină de confruntări potenţial urâte numai în prima zi, fiind tot mai disperat de incapacitatea sa de a deveni una cu masa pulsatorie de oameni din jurul său.

Aerul era încărcat de revoluţie. O putea simţi acumulându-se ca o sarcină electrostatică, aproape că putea mirosi ozonul. Nu era singurul.

O găsi la o veghe de toată noaptea, cu câteva minute înainte de miezul nopţii zilei de 3 mai. Stătea cu picioarele încrucişate pe un petic de iarbă îngălbenită, care supravieţuise prăpădului produs de miile de picioare protestatare, zdrăngănind fără vlagă dintr-o chitară în timp ce asculta discursurile urlate printr-o portavoce.

— Pe unde-ai fost? întrebă Mark scufundat până la glezne în noroiul lăsat de o ploicică trecătoare.

Ea doar îl privi şi clătină din cap. Disperat, se trânti lângă ea, producând un pleoscăit slab şi cleios.

— Sunflower, unde-ai fost? Te-am căutat peste tot.

În cele din urmă, catadicsi să-i arunce o privire şi clătină din cap cu tristeţe.

— Am fost cu poporul, Mark, zise ea. Acolo unde mi-este locul.

Se aplecă brusc înainte şi îl apucă de antebraţ cu o forţă surprinzătoare.

— Tot acolo-i şi locul tău, Mark. Doar că eşti atât de… atât de egoist. De parcă ai fi blindat cu egoism. Şi ai avea atâtea de oferit… acum, când avem nevoie de tot ajutorul pe care l-am putea obţine, să luptăm contra opresorilor înainte de a fi prea târziu. Evadează, Mark! Eliberează-te!

Surprins, văzu o lacrimă licărind în ochii ei.

— Am încercat, spuse el sincer. Eu… dar nu pare să-mi fi

reuşit.

O briză se rostogoli dinspre mare, răcoroasă şi vag lipicioasă, împingând uneori departe cuvintele care se revărsau din megafon. Mark se zgribuli.

— Bietul Mark! Eşti atât de crispat. Părinţii tăi, şcolile, te-au băgat cu toţii într-o cămaşă de forţă. Trebuie să scapi de-acolo.

Îşi umezi buzele.

— Cred că te-aş putea ajuta.

Nerăbdător, se aplecă înainte.

— Cum?

— Trebuie să dărâmi zidurile, aşa cum spune şi cântecul. Trebuie să-ţi deschizi mintea.

Se scotoci un moment printr-un buzunar al jachetei de blugi brodate, apoi întinse mâna, cu palma strânsă, întoarsă în sus.

— Fericire.

Desfăcu degetele. O tabletă banală se odihnea în palma ei.

— Acid.

El se holbă la pastilă. Iată, era acolo, obiectul studiului său îndelungat şi indirect: căutarea şi scopul căutării. Dificultatea de a obţine LSD-ul legal şi reticenţa sa profund înrădăcinată de a-l obţine de pe piaţa neagră, împreună cu teama sa instinctivă că prima încercare de a cumpăra drogul l-ar aduce direct la închisoarea San Quentin, îl ajutaseră să amâne ziua judecăţii. Acidul îi fusese oferit şi înainte dintr-un soi de camaraderie de gaşcă; refuzase întotdeauna, spunându-şi că nu puteai fi sigur niciodată ce era într-un drog de pe stradă, iar în secret, pentru că-i fusese dintotdeauna teamă să treacă de uşa multiplă pe care o reprezenta. Însă acum lumea în care aspira să intre năvălea în întâmpinarea sa ca marea, femeia pe care o iubea îi oferea atât provocarea, cât şi tentaţia şi iată că era acolo, topindu-se încet în ploaie.

O luă din palma ei repede şi cu grijă, ca şi cum ar fi suspectat că-i va frige degetele. O puse bine în adâncul unuia dintre buzunarele laterale ale pantalonilor săi negri,

ca o coadă de pipă, acum atât de îmbibaţi de noroi, încât păreau un experiment nereuşit de vopsire manuală prin legare.

— Trebuie să mă gândesc la asta, Sunflower. Nu pot să grăbesc aşa ceva.

Neştiind ce altceva să spună sau să facă, încercă să-şi desfacă picioroangele şi să se ridice.

Ea-l prinse din nou de braţ.

— Nu. Stai aici cu mine. Dacă te duci acasă acum, o arunci la budă şi tragi apa.

Îl trase jos, lângă ea, mai aproape decât fuseseră vreodată, şi el deveni brusc extrem de conştient că obişnuitul războinic blond, mereu în avangardă, nu se vedea pe nicăieri.

— Stai aici, între oameni. Chiar lângă mine, îi şopti ea cuibărindu-se lângă el.

Respiraţia ei îi atingea lobul urechii precum bătaia unor gene.

— Să vezi ce ai de câştigat. Eşti deosebit, Mark. Ai putea face atât de multe dintre cele care chiar contează. Stai cu mine noaptea asta.

Cu toate că invitaţia nu era chiar atât de sugestivă pe cât şi-ar fi dorit el, se aşeză înapoi în mocirlă şi aşa petrecură noaptea într-o comuniune îngheţată, înghesuindu-se amândoi la adăpostul dubios al jachetei ei, umăr la umăr, în vreme ce oratorii tunau despre revoluţie – confruntarea finală cu America.

La ivirea zorilor cenuşii, demonstraţia începu să se dizolve. Ei doi eşuară într-o cafenea mică, deschisă toată noaptea, aflată în apropierea campusului, mâncară un mic dejun organic al cărui gust Mark nu-l simţi, în vreme ce Sunflower vorbea agitată despre destinul care-i stătea acum la îndemână.

— Dacă ai reuşi să scapi din tine însuţi, Mark.

Se întinse şi îi apucă mâna lungă şi albă într-a sa, bronzată şi fermă.

— Când am dat de tine la club, toamna trecută, am fost bucuroasă să te văd pentru că mi-era dor de zilele de

dinainte, oricât erau ele de nasoale. Erai o faţă prietenoasă.

El îşi coborî privirea, clipind iute de câteva ori, surprins că ea recunoştea deschis că-l acceptase doar pentru că era cine era.

— Asta s-a schimbat, Mark.

El ridică din nou ochii, nesigur ca o căprioară surprinsă dimineaţa devreme în grădină, gata să fugă la cel mai mic semn de pericol.

— Am ajuns să te apreciez pentru ceea ce eşti. Şi pentru ce ai putea fi. Există o persoană reală, ascunsă sub tunsoarea asta perie, în spatele ochelarilor ăstora cu ramă de os şi sub hainele băţoase, conformiste, pe care le porţi. O persoană care ţipă să fie lăsată afară.

Puse şi cealaltă mână peste a lui şi o mângâie uşor.

— Sper că ai s-o laşi să iasă, Mark. Vreau foarte mult s-o întâlnesc. Însă a venit vremea să iei decizia. Nu mai pot aştepta. A venit vremea să alegi, Mark.

— Vrei să spui...

I se împleticea limba. În mintea lui înceţoşată de oboseală părea că-i promitea mult mai multe decât prietenia şi, în acelaşi timp, îl ameninţa să-i ia chiar şi asta, dacă nu se putea hotărî să acţioneze.

O conduse până acasă, în apartamentul de pe scara din dos. Pe palierul de la intrare, ea-l apucă brusc de ceafă şi-l sărută cu o ferocitate surprinzătoare. Apoi dispăru înăuntru, lăsându-l clipind zăpăcit.

— În sfârşit, le-au dat micilor comunişti ticăloşi o lecţie. Chiar acum, o spun, chiar acum, ai naibii.

Stând într-o parte a fundaţiei zgârie-norului în construcţie, sorbind ceai fierbinte dintr-un termos, Wojtek Grabowski îi asculta pe colegii săi de muncă discutând ştirile tocmai auzite la tranzistorul omniprezent: Garda Naţională deschisese focul asupra unei demonstraţii de protest din campusul Universităţii de Stat din Kent, Ohio, mai mulţi studenţi fiind ucişi. Păreau să creadă că era şi timpul.

Şi el credea la fel, însă ştirea-l umplu de tristeţe, nu de entuziasm.

Mai târziu, mergând sus pe grinzi, deasupra lumii, medită la întreaga tragedie. Soldaţii americani luptau ca să apere valorile americane şi să salveze o naţiune frăţească de agresiunea comunistă, şi iată că nişte concetăţeni de-ai lor, americani, îi scuipau şi îi insultau. Ho Şi Min era portretizat drept un erou, un posibil eliberator.

Grabowski ştia că era o minciună. El sângerase doar ca să afle ce însemna pentru comunişti „eliberare”. Când îi auzea aclamându-i ca pe nişte eroi, prietenii lui ucişi şi familia sa se ridicau în cor într-un colţ al minţii sale, strigându-şi acuzaţiile.

Nu conta pentru ce luptau protestatarii, ci ce erau ei. Nişte copii privilegiaţi, cu precădere din clasa de sus, criticând cu bosumflarea celor răsfăţaţi însuşi sistemul care le oferise confort şi o siguranţă fără precedent în istoria omenirii. „Amerika îşi mănâncă copiii”, urlau ei, însă el vedea lucrurile altfel: America era în pericol de a fi devorată de copiii ei.

Erau conduşi de falşi profeţi, duşi în mod oribil la dezastru. De oameni precum Tom Douglas. Citise despre cântăreţ de când cântecul lui îl şocase, în noiembrie trecut. Ştia că acel Douglas fusese unul dintre cei mânjiţi, însemnat de otrava extraterestră lansată în acea amiază din septembrie 1946, un copil al noilor zori malefici, a căror naştere Grabowski însuşi o văzuse de pe puntea navei cu refugiaţi, ancorată lângă Governors Island. Nu era de mirare că acei copii au crescut precum şerpii, pentru a-şi lovi părinţii, când erau sfătuiţi de oameni pe care Satana şi-i însemnase ca fiind ai lui.

— Hei, strigă uriaşul fost puşcaş marin, cel cu radioul. Ticăloşii ăia de hipioţi au umplut străzile până la primărie, spărgând vitrinele şi arzând steagurile americane!

— Jegurile!

— Tre’ să facem ceva! E revoluţie, chiar aici, acum.

Tânărul veteran îşi puse jacheta Levi’s şi îşi aşeză bine

casca de oţel pe capul său cu părul tuns perie.

— Sunt la doar câteva cvartale de aici. Nu ştiu ce faceţi voi, dar eu am de gând să fac ceva în privinţa asta.

O luă în grabă spre cutia liftului.

Grabowski ar fi vrut să-i strige: „Nu, aşteaptă, nu te duce! Trebuie să laşi asta în grija autorităţilor. Dacă fraţii se luptă între ei, forţele răzmeriţei vor fi câştigat.” Însă nu putea vorbi.

Pentru că era la fel de furios ca şi ceilalţi, şi temător, pentru că el singur văzuse cu ochii săi consecinţele revoluţiei de care vorbea toată lumea. Şi copleşit de emoţii, apucase o grindă ţinând-o cu toată puterea sa. Degetele i se afundaseră în oţel de parcă ar fi fost pasta aceea moale şi lipicioasă pe care americanii o numeau îngheţată.

Chiar şi el era marcat cu semnul Fiarei.

Mark îşi petrecu restul zilei într-o înceţoşare stranie, alcătuită din pofte, speranţă şi frică. Nu află nicio veste despre Universitatea de Stat din Kent. În vreme ce restul Americii reacţionă cu oroare sau aprobând, el îşi petrecu noaptea încuiat în apartamentul său, cu o tavă de prăjituri alături, absorbit de hârtiile sale şi răsfoind cărţile despre LSD, scoţând tableta de acid, întorcând-o iar şi iar între degete, ca pe un talisman. Când soarele apăru nevolnic pe cer, un val trecător de hotărâre îl făcu să-şi arunce pastila în gură. O înghiţitură rapidă de suc de portocale şi apă plată îl ajută să dea pe gât pastila înainte ca nervii să-i cedeze din nou.

Din cele citite de el, ştia că LSD-ului îi trebuia între o oră şi o oră şi jumătate până începea să-şi facă efectul. Încercă să-şi omoare timpul până atunci răsfoind antologia lui Solomon, comicsurile Marvel şi benzile desenate cu Zap, colecţionate în eforturile sale de a înţelege. După o oră, fiind prea nervos să mai aştepte singur ca drogul să-şi facă efectul, plecă din apartament. Trebuia s-o găsească pe Sunflower, să-i spună că-şi găsise bărbăţia, că făcuse pasul hotărâtor. De asemenea, îi era teamă să fie singur când îl

va lovi acidul.

S-o cauţi pe Sunflower era întotdeauna ca şi cum ai fi căutat o petală de floare dusă de vânt, însă ştia că gravita în jurul UCB, care de mult înlocuise muribundul Haight drept loc pentru lucrurile la modă prin zona culturală din Bay Area, şi lucra sporadic la un magazin de etnobotanice din apropiere de Parcul Poporului. Aşa că, pe la ora nouă şi jumătate, în dimineaţa zilei de 5 mai 1970, intră în parc şi direct în confruntarea cea mai spectaculoasă dintre aşii întregii ere a războiului din Vietnam.

Preţ de o efemeră clipă strălucitoare, toată lumea – Sistemul şi duşmanii deopotrivă – ştia că venise vremea luptelor de stradă. Dacă venea revoluţia, atunci venea acum, în prima erupţie de furie de după masacrul de la Universitatea de Stat din Kent. Liderii radicali din Bay Area convocaseră un marş de protest masiv pentru acea dimineaţă, în Parcul Poporului – şi nu numai forţele de poliţie din zonă se aflau acolo, ci şi propriul contingent al lui Ronald Reagan din Garda Naţională s-a pregătit să-i ia în primire.

Însă la zece fără un sfert, poliţia s-a retras din parc, stabilind un *cordon sanitaire* în jurul campusului, pentru a împiedica răspândirea conflictului. Erau doar puştanii şi mai multe camioane militare de două tone şi jumătate din care se împrăştiau oamenii Gărzii Naţionale, în echipament de luptă şi cu măşti de gaze, ieşind de după prelatele lor, la circa patruzeci de metri distanţă. Cu un zăngănit prelung şi scrâşnit, în pufăitul de diesel, un transportor blindat M113 se opri în spatele barierei de baionete fixate pe arme, şenilele muşcând din iarbă de parcă erau nişte guri. Un bărbat cu gradul de căpitan stătea ţeapăn şi hotărât în cupola din spatele mitralierei de calibrul cincizeci, purtând pe cap ceea ce părea a fi o cască de fotbal american Knute Rockne.

Studenţii se retraseră de pe linia verde precum mercurul din calea degetului. Tot strigaseră ei să aducă războiul acasă; la fel ca şi fraţii lor din Ohio, se părea că

tocmai reuşiseră să facă asta. Garda Naţională era solicitată în mod regulat să spargă demonstraţiile de protest, însă aspectul pătrăţos, urât al transportului blindat reprezenta ceva nou, o notă ameninţătoare pe care nici cei mai feriţi dintre ei n-o puteau omite. Mulţimea fremăta, zumzăind alarmată.

O singură siluetă îşi făcu apariţia în spaţiul dintre cele două tabere, slabă, îmbrăcată în piele neagră.

— Am venit să fim auziţi, zise Thomas Marion Douglas, forţându-se să ridice glasul, şi avem de gând al naibii de tare să fim auziţi.

În spatele lui, mulţimea începu să se îndesească. Era un superstar – un as – trecut de partea lor. Dincolo de bariera de baionete, ochii trupeţilor din Garda Naţională clipiră nervoşi în dosul lentilelor groase ale măştilor. Majoritatea erau tineri care intraseră în Gardă doar ca să evite să fie recrutaţi în armată şi trimişi în ’Nam; ei ştiau pe cine aveau în faţă. Mulţi aveau discuri cu formaţia Destiny, aveau mutra dispreţuitoare a lui Douglas privindu-i din posterele de pe pereţii camerei lor. Cumva, era mai greu să foloseşti baioneta sau patul puştii împotriva cuiva pe care-l ştiai, chiar dacă era doar o faţă de pe coperta unui disc ori o fotografie dintr-un articol al revistei *Life.*

Căpitanul lor era un soi mai dur. Lătră un ordin din cupolă. Lansatoarele de grenade cu gaze lacrimogene tuşiră, jumătate de duzină de mici comete zburară cu boltă aterizând în jurul lui Douglas şi prin mulţimea care se grăbea să i se alăture. Nori de fum gros, alb, gazul CS, îl ascunseră privirii pe cântăreţ.

Luând-o pe o scurtătură pe o alee, Mark reuşise să evite cordoanele de poliţie. În acel moment, ieşise pentru a avea o privelişte perfectă, din exterior, a propriului său idol, învăluit de un fum alb, ca un martir medieval ars pe rug. Ser se opri şi se holbă cu gura căscată la confruntarea care se contura tot mai clar înaintea sa.

LSD-ul îşi făcu efectul.

Simţi dizolvându-se colagenul realităţii, însă scena de dinaintea sa era mult prea intensă pentru a fi o

halucinaţie. Când adierea rece a dimineţii răscoli perdeaua de gaz, ieşi la iveală un bărbat stând cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu pumnii ridicaţi, cu păr castaniu, dat la o parte de pe faţa lată, care tremura cumva, alternând cu capul unei cobre uriaşe, solzii licărind spre spate, cu membrana protectoare întinsă. Oamenii din Gardă se traseră înapoi; Regele Şopârlă se afla în mijlocul lor.

Regele se mişcă înainte printr-o alunecare sinuoasă. Uniformele dădură înapoi. Cineva încercă să-l împungă cu baioneta, sau poate că nu se retrăsese suficient de repede. O zvâcnire din încheietură, părând leneşă şi dispreţuitoare, însă făcută cu o viteză supraomenească, şi puşca zbură cât colo, răsucindu-se, iar purtătorul ei se împiedică şi căzu pe spate în iarbă, scheunând de groază. Căpitanul din cutia sa de fier strigă răguşit, încercând să revigoreze hotărârea slăbită a oamenilor săi.

Însă după ce îşi luă înfăţişarea de Regele Şopârlă, Douglas îşi lansă jocurile mentale asupra lor; ochii lor începură să-şi piardă concentrarea, având viziuni de o frumuseţe disperată ori de o teroare şocantă, fiecare fiind afectat în felul său propriu de aura neagră a Regelui Şopârlă.

Acum gloata înainta, scandând, strigând ameninţătoare. Căpitanul Gărzii făcu singurul lucru pe care-l putea face: degetul său apăsă o dată pe trăgaciul mitralierei de calibrul .50. Arma vomită o rafală de gloanţe spărgând geamuri şi incendiind un Volkswagen, împrăştiind trasoare pe deasupra protestatarilor.

Triumfătoare cu o clipă înainte, mulţimea se împrăştie acum urlând panicată. Zgomotul împuşcăturilor îl izbi pe Mark precum o pernă uriaşă, răsucindu-l înapoi, de-a lungul unor coridoare nesfârşite, şerpuitoare. Însă scena rămase dinaintea ochilor săi, o lumină la capătul unui tunel, îngrozitoare şi insistentă. Nimeni nu fusese nimerit de rafală, însă protestatarii, la fel ca Mark, se loviseră pentru prima dată de realitatea cu care profetul lor, Mao, încercase să-i impresioneze: de unde provine puterea.

Tom Douglas stătea atât de aproape, încât focul de la

gura mitralierei îi atinse sprâncenele. Nici măcar nu tresări, cu toate că zgomotul îl lovise cu o forţă pe care nu o putea egala nici măcar un camion întreg cu difuzoare. Îl contracară cu mugetul său propriu, care-i trimise pe oamenii Gărzii rostogolindu-se la pământ, ca nişte căţelandrii înspăimântaţi.

Un salt uriaş, şi ajunse pe partea superioară a transportorului. Se aplecă, înşfăcă ţeava mitralierei, smulgând-o. Mitraliera grea Browning se desprinse din suportul ei ca un lăstar smuls din rădăcini. Ţinu arma deasupra capului, cu ambele mâini, apoi, cu un simplu zvâcnet din umeri şi din bicepşi, îndoi ţeava aproape la jumătate. Arătându-şi dispreţul faţă de Sistem şi de maşinăriile sale de război, azvârli mitraliera distrusă după trupeţi, aflaţi acum în plină debandadă, şi se aplecă înainte pentru a-l trage din cupolă pe căpitanul înnebunit de groază, apucându-l de pieptul bluzei. Ţinu omul sus, înaintea sa, picioarele acestuia zbătându-se uşor.

Apoi fu izbit din spate de o lovitură dată în plin, cu forţa uluitoare a unui as necunoscut.

Mark cedă. Cu un ţipăt, sufletul său dispăru în bezna învârtejită. Trupul său făcu o întoarcere şi o luă orbeşte la goană.

Wojtek Grabowski văzu silueta sinistră, şerpească, în negru, sărind pe transportul blindat şi smulgând mitraliera din afetul său, şi îşi dădu seama că făcuse alegerea corectă, preferând viaţa.

Numai catolicismul său fervent îl împiedicase să-şi găsească moartea. Plecase în goană de pe şantierul deja părăsit, muncitorii fugind să-i atace pe protestatari, şi ajunsese acasă, în apartamentul său înghesuit pentru o noapte întreagă de veghe în jale şi rugăciune tăcută.

Odată cu zorii, veni, într-adevăr, şi Lumina; şi atunci ştiu, ca într-un iureş de căldură, că suferinţa sa de as era o binecuvântare, nu un blestem. Revoluţia ameninţa ţara sa adoptivă, condusă de cei care juraseră credinţă forţelor întunericului. Se spălase, apoi se dusese în parc cu pace în

suflet.

Acum se confrunta cu fiara care părea să aibă multe capete, ştia că era faţă-n faţă cu detestatul Tom Douglas însuşi. Furia fierbea în el. Transformarea sa în as îl copleşi, umflându-i puternic muşchii, umplându-i hainele lăsate, până când ajunseră gata-gata să-i plesnească. Avea pe cap casca de oţel de pe şantier, iar în mână ţinea o cheie lungă de un metru, de instalator de conducte. Dubiile pe care le mai avea despre folosirea forţei sale împotriva oamenilor obişnuiţi dispăruseră; aici era un duşman vrednic de el, un as, un trădător, un slujitor al iadului.

Goni înainte, sări pe transportor chiar când creatura cu cap de şarpe îl scoase pe comandantul vehiculului prin trapă. Studenţii îi strigară lui Douglas avertismente pe care acesta nu le auzi. Cască-de-Oţel ridică cheia şi lovi în spatele craniului, când acoperit de un păr des, când negru, spân şi obscen.

Lovitura ar fi strivit ţeasta unui om obişnuit ori i-ar fi zburat capul de pe umeri. Însă schimbarea constantă a aspectului lui Douglas îl dezorientase pe Gabrowski când ţintise. Lovitura ricoşă. Douglas îl abandonă pe ofiţerul care se zbătea, prăbuşindu-se moale din transportor, dar cheia îşi continuă cursa în virtutea inerţiei pentru a boţi partea de sus a armurii ca pe o foiţă de staniol.

Crezând că-l ucisese, Grabowski simţi că-l lasă puterile. Avea nevoie de furie pentru a rămâne în starea aceea meta-umană, însă tot ce simţea era doar ruşine. Disperat, se întoarse spre mulţime.

— Plecaţi acasă! strigă el într-o engleză guturală. Plecaţi acasă acum! S-a terminat! Nu mai trebuie să luptaţi! Supuneţi-vă conducătorilor voştri şi trăiţi în pace!

Stăteau şi se holbau la el cu nişte feţe de oi. Roua dimineţii absorbise gazul lacrimogen şi otrăvea iarba. Câteva fuioare de CS se zbăteau la pământ, ca nişte şerpi pe moarte. Lacrimile curgeau pe faţa lui Grabowski. *De ce nu ascultă?*

Din spatele gloatei, un tânăr strigă:

— Du-te naibii! Du-te naibii de ticălos de fascist împuţit!

Să vadă cum îi este aruncat în faţă un astfel de epitet, tocmai lui, un om care încă mai purta gloanţele naziste în carne, de către un copil răsfăţat, insolent şi ignorant, îl umplu de mânie şi, odată cu asta, de o forţă neomenească. Din fericire pentru el, pentru că tocmai atunci Tom Douglas îşi reveni, sări în picioare, îl înşfăcă pe Cască-de-Oţel de glezne şi-i trase picioarele de sub el. Casca lui Grabowski lovi bordul transportorului precum un cinel uriaş. La fel de furios ca şi cel care-l doborâse, Douglas îl prinse din zbor, îl izbi de latura vehiculului şi începu să-i toarne la lovituri cu propria sa forţă de as.

Însă Grabowski avea şi el o rezistenţă mai mare decât a unui om. Înălţă cheia între ei, îmbrâncindu-l violent pe Douglas. Lui Douglas îi alunecară picioarele pe iarba umedă, dar se redresă cu o agilitate de şarpe şi se aruncă înainte la atac, însă se opri pe vârfurile picioarelor, ca un balerin, când o lovitură cu cheia ţinută cu ambele mâini îi trecu vâjâind razant pe lângă stomac.

Douglas plonjă în interiorul volutei mortale a cheii. Îl luă în primire pe adversarul său cu o ploaie de lovituri sub coaste. Grabowski făcu un pas scurt în spate, puse o mână pe sternul lui Douglas şi împinse. Douglas se dădu înapoi un pas. Cheia ţâşni şi, de data asta, numai reflexele supraumane ale lui Douglas îl salvară de la a încasa o lovitură drept în ţeastă.

Ciocul de oţel al cheii îi zgârie fruntea. Sângele ţâşni în cascadă. Se trase înapoi furios, ştergându-se la ochi cu o mână, în vreme ce cealaltă se agita încercând să abată lovitura următoare.

Cască-de-Oţel legănă cheia precum o bâtă de baseball şi-l pocni pe Douglas sub braţul drept, scoţând un zgomot care se auzi prin parc precum explozia unei grenade. Douglas căzu. Şantieristul se aplecă asupra lui cu picioarele depărtate larg, ridicând încet cheia deasupra capului, precum un gâde pregătit să taie. Din colţul gurii îi picura sânge. Era nebun de furie, dincolo de orice control, dincolo de orice idee de compasiune, lipsit de orice gând în afară de nevoia de a crăpa ţeasta adversarului său ca pe

un melc pe-o stâncă.

Dar chiar când cheia năclăită de sângele care picura începu să o ia în jos, un lanţ de aur se înfăşură în jurul ei din spate şi opri lovitura înainte de a fi fost lansată.

Cu un reflex de luptător, Cască-de-Oţel îşi destinse instantaneu braţele, permiţând cheii sale să o ia în direcţia în care o ducea constrângerea bruscă. Apoi zvâcni cu arma înainte şi în jos, răsucindu-se pe când făcea asta, pentru a arunca întreaga greutate a trupului său în punctul mort. Dar, pe când se mişca, un efect neaşteptat se propagă de-a lungul lanţului slăbindu-l, producând eliberarea cheii cu un sunet muzical. Prin mişcarea necontrolată produsă de impact, Cască-de-Oţel se răsuci complet în jurul axei, clătinându-se în faţă, continuând printr-o altă jumătate de întoarcere, astfel că se trezi înaintea adversarului său la o distanţă de cinci metri, pe pământul noroios.

Un tânăr stătea acolo, subţire şi înalt, părul auriu căzându-i pe umeri, legănând un medalion din aur cât o farfurioară, cu simbolul păcii, agăţat de un lanţ lung. În pofida răcorii matinale din golf, purta numai o pereche de blugi. În comparaţie cu scundacul şi întunecatul Grabowski, arăta exact ca un personaj dintr-un afiş de recrutare nazist.

— Cine eşti? mârâi Cască-de-Oţel.

Apoi îşi dădu seama că vorbise în poloneză şi repetă întrebarea în engleză.

Tânărul se încruntă puţin, de parcă ar fi fost nedumerit.

— Spune-mi Revoluţionarul, zise el cu un rânjet. Sunt aici ca să protejez oamenii.

— Trădătorule!

Cască-de-Oţel se aruncă înainte, balansând cheia. Revoluţionarul se feri în paşi de dans. Indiferent cât de aprig ataca Cască-de-Oţel, indiferent cât de bine îşi fenta adversarul, acesta îl evita cu o aparentă uşurinţă. Frustrat în urma încercărilor sale de a-l lovi pe tânărul bălai, Cască-de-Oţel se întoarse din nou asupra lui Douglas, care încă gemea la pământ. Dar Revoluţionarul era pe fază, descriind în aer un opt auriu, parând cele mai feroce

lovituri date de Cască-de-Oţel şi stârnind scântei, în vreme ce soldaţii şi studenţii deopotrivă urmăreau transfiguraţi spectacolul.

Dar, deşi Cască-de-Oţel nu putea trece de amuletă, Revoluţionarul nu părea dispus sau poate că era incapabil să contraatace. Remarcând asta, Cască-de-Oţel se retrase, agitându-şi ameninţător cheia. După o clipă, Revoluţionarul îl urmă, plutind ca o ceaţă. Cască-de-Oţel îi dădea ocol în sensul opus acelor de ceasornic. Revoluţionarul ţinea ritmul. Încet, polonezul îl duse pe adversarul său cu părul lung mai departe de Douglas, rămas lat.

Cu o viteză fulgerătoare, ţâşni la stânga şi se aruncă asupra privitorilor. Cu toate că viteza lui nu era atât de mare ca a Revoluţionarului, era mai mare decât a omului obişnuit, astfel că ajunse cât ai clipi în mulţimea de protestatari şi, înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, cheia se ridică pentru a lovi. Luat prin surprindere, Revoluţionarul nu putu reacţiona la timp.

Cheia rămase în aer, încremenită ca o muscă într-o bucată de plastic transparent. Revoluţionarul ţâşni înainte, obligat să atace din disperare, lansându-şi medalionul cu semnul păcii spre gâtul ca un trunchi de copac de sub cureaua căştii. Era aidoma loviturii unui topor înfipt în lemn; nu era o lovitură atât de spectaculoasă precum cea pe care ar fi putut s-o dea Regele Şopârlă, nu se compara cu forţa îngrozitoare a cheii lui Gabrowski, dar se dovedi suficientă ca să-l lase inconştient pe Cască-de-Oţel, trimiţându-l într-un plonjon în iarbă, noroi şi table îndoite.

Revoluţionarul se duse calm la el, legănându-şi medalionul în lateral, într-un cerc lent. O clipă mai târziu, Douglas i se alătură, frecându-şi coastele şi strâmbându-se.

— Cred că mi-a crăpat câteva coaste, hârâi el pe tonul său baritonal obişnuit, ruginit. Ce naiba?

Chiar în vreme ce priveau, forma incredibil de îndesată a lui Cască-de-Oţel se transformă într-un bărbat cu început de chelie, solid, în haine lăbărţate, zăcând cu faţa în noroi,

hohotind de parcă i s-ar fi frânt inima. Scuturându-şi coama-i lăţoasă, Douglas se întoarse spre salvatorul său.

— Sunt Tom Douglas. Mulţam că mi-ai scăpat pielea!

— Plăcerea-i de partea mea, omule!

Douglas făcu un pas şi-l îmbrăţişă pe tânărul blond şi mai înalt decât el, iar din rândurile mulţimii izbucniră urale. Soldaţii Gărzii Naţionale băteau deja în retragere, abandonându-şi transportorul. Revoluţia nu va mai izbucni astăzi, sau poate că niciodată, însă puştanii fuseseră salvaţi.

În timp ce camerele de luat vederi zumzăiau, Tom Douglas îl proclamă pe Revoluţionar drept tovarăşul său de arme şi ceru să se sărbătorească asta printr-un chef la fel de sălbatic ca oricare altul cunoscut în Bay Area. În vreme ce poliţia îşi păstră perimetrul nesigur şi Garda Naţională îşi lingea rănile, mii de puştani năvăleau în parc spre a-i aclama pe eroii cuceritori. Transportorul blindat M113, abandonat, devenise o scenă improvizată. Corturile răsăreau în parc precum nişte ciuperci colorate. Muzica şi drogurile şi băutura curseră în valuri toată ziua şi noaptea ce urmă.

În mijlocul tuturor străluceau Tom Douglas şi misteriosul său binefăcător, înconjuraţi de femei frumoase şi îngăduitoare – niciuna însă ca bruneta zveltă, cu ochii precum gheaţa pisată, căreia toată lumea îi zicea Sunflower, răsărită parcă din coasta Revoluţionarului ca o geamănă siameză postnatală. Nou-venitul nu-şi dădu alt nume în afară de Revoluţionarul şi respinse toate întrebările legate de originea sa şi despre cum de nimerise exact în acel loc, la timpul potrivit, afişând un rânjet şi răspunzând timid:

— Am fost aici pentru că era nevoie de mine, frate.

În zori, părăsi discret petrecerea vlăguită şi dispăru.

N-a mai fost văzut niciodată.

În primăvara anului 1971, acuzaţiile aduse lui Tom Douglas, după confruntarea din Parcul Poporului, au fost retrase – la recomandarea

doctorului Tachyon, care fusese chemat de SCARE pentru a ajuta la investigarea incidentului – tocmai când City of Night, *albumul formaţiei Destiny, a ajuns în magazine. La scurt timp după aceea, Douglas a surprins întreaga lume a muzicii rock anunţând că se retrage nu numai ca muzician, ci şi ca as.*

Aşadar, luă medicamentul experimental, atuul doctorului Tachyon, fiind unul dintre norocoşii treizeci la sută asupra cărora a avut efect. Regele Şopârlă a dispărut pentru totdeauna, lăsând în urmă-i pe Thomas Marion Douglas, om normal.

Care muri peste şase luni. Excesul său de droguri şi de alcool dobândise asemenea proporţii, încât numai rezistenţa de as îl ţinuse în viaţă. Odată ce aceasta a încetat, starea sănătăţii sale s-a deteriorat rapid. A murit de pneumonie într-un hotel prăpădit din Paris, în toamna lui 1971.

Cât despre Cască-de-Oţel, cu care dr. Tachyon discutase la o zi după confruntare, spitalizat şi pus sub observaţie cu o contuzie minoră, Wojtek Grabowski insistă că duşmanii lui nu-l învinseseră. All you need is Iove, *spunea dictonul cel mai isteţ al zilei, iar dragostea îl doborâse. Sau aşa pretindea el. Pentru că atunci când s-a aruncat asupra mulţimii, s-a trezit holbându-se la faţa Annei, soţia sa, pierdută pentru el vreme de două decenii şi jumătate. Nu era chiar Anna, explică el înlăcrimat; existau diferenţe, culoarea părului, forma nasului. Şi, desigur, Anna nu putea fi o femeie de douăzeci şi ceva de ani.*

Însă fiica lor da. Grabowski era convins că văzuse, în cele din urmă, copilul pe care nu-l cunoscuse niciodată. Oribila concluzie că furia sa îl adusese în prag să distrugă ceea ce îi era mai drag pe lume îl golise instantaneu de putere, aşa că medalionul Revoluţionarului lovise o fiinţă în transformare de la forţa deplină a unui as, la starea umană obişnuită.

Mişcat, dr. Tachyon l-a ajutat pe Grabowski s-o caute prin Bay Area pe fiica sa. În sinea lui, nu se aştepta s-o găsească vreodată; în momentul când Grabowski crezuse că a văzut-o, Tom Douglas îşi revenea, aspectul său de Rege Şopârlă fiind încă activ. Iar acea aură neagră te putea face să crezi că vezi ceea ce-ţi doreşti cel mai mult să vezi. După părerea lui Tachyon, asta se şi întâmplase.

Deloc surprinzător pentru Tachyon, cercetările n-au dus la niciun rezultat. În orice caz, putea să-i dedice doar puţin timp lui Grabowski, oricât de mult l-ar fi afectat suferinţa acestuia. Reveni pe Coasta de Est după trei săptămâni, timp în care îi ajutase pe Grabowski şi pe investigatorii de la SCARE. După vreo două luni, a aflat că Grabowski dispăruse, fără îndoială ca să continue căutarea familiei sale. De atunci, nu s-a mai auzit nimic despre Wojtek Grabowski, ori Cască-de-Oţel.

Cât despre Revoluţionar…

În primele ore ale dimineţii de 6 mai 1970, Mark Meadows părăsi clătinându-se aleea de intrare în Parcul Poporului, cu capul plin de zgomot de fond, îmbrăcat doar în singura sa pereche de blugi. Nu-şi amintea nimic despre ce i se întâmplase, de-abia dându-şi seama unde se afla. Se trezise printre cei rămaşi de la petrecerea de noaptea trecută, cu ochii înceţoşaţi de oboseală, dar încă sporovăind ca nişte drogaţi fanatici despre evenimentele fantastice din ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Ar fi trebuit să fii acolo, omule, i-au spus ei.

Şi i-au descris evenimentele din dimineaţa precedentă, iar fragmente ciudate de amintiri, suprarealiste şi alambicate, începură să se ridice la suprafaţa minţii lui Mark: poate că fusese.

Îşi amintea propriile sale experienţe? Sau erau ultimele zvâcniri ale drogului care-i proiecta imagini potrivite cu relatările turuite pe nerăsuflate, foarte vii, a zeci de martori, care-l asaltau? Nu ştia. Tot ce ştia era că

Revoluţionarul reprezenta realizarea visului său cel mai nebunesc: Mark Meadows era un Erou.

Şi când o văzu pe Sunflower stând în apropiere, cu părul despletit, cu ochii visători, spunându-i: „Oh, Mark, l-am întâlnit pe cel mai fantastic tip”, ştiu că orice speranţe nutrise el că ar putea fi mai mult decât amicul lui Sunflower tocmai se duseseră pe copcă. Cu excepţia cazului în care el era, de fapt, Revoluţionarul.

Ştia ce avea de făcut, bineînţeles. Învăţase mai mult decât înţelegea în mod conştient în timpul uceniciei sale de stradă alături de Sunflower; la venirea nopţii, stătea cu picioarele încrucişate, pe salteaua lui, printre prăjituri şi comicsuri, ţinând strâns LSD-ul cumpărat cu alocaţiile sale pe două săptămâni. Era atât de exaltat când azvârli în gură prima pastilă, încât de-abia mai avea nevoie de drog ca să-şi ia zborul.

Şi asta se şi întâmplă. Nicio transformare în Revoluţionar. Nimic. Doar că… îl toropi.

Timp de o săptămână, nici nu-şi părăsi apartamentul, trăind din firimituri mucegăite, băgând în el doze tot mai mari de LSD, imediat ce efectele precedentei doze se terminau. Nimic. Când, în cele din urmă, se duse clătinându-se după alte doze, deja împrăştiase ceţurile din faţa lui.

Şi-aşa începu aventura.

INTERLUDIUL TREI

DIN „WILD CARD CHIC”

TOM WOLFE
NEW YORK, iunie 1971

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm. Ce drăguţe sunt! Mici rulade cu ou, umplute cu carne de crab şi crevete. Foarte gustoase, totuşi. Vă întrebaţi ce fac aşii ca să nu aibă pete de grăsime pe mănuşi? Poate că preferă ciupercile umplute ori poate bucăţele de brânză Roquefort tăvălite prin nuci pisate, toate acestea fiindu-le oferite chiar în acest moment pe tăvi de argint de către chelneri înalţi şi zâmbitori, în livrea de Aces High… Acestea sunt întrebările la care trebuie să meditaţi în aceste seri Wild Cards Şic. De exemplu, bărbatul acela de culoare de acolo, de lângă fereastră, cel care dă mâna cu Hiram Worchester însuşi, cel cu cămaşa din mătase neagră şi haină de piele neagră şi fruntea incredibil de umflată. Acel negru cu aspect periculos, cu pielea precum cacaua şi ochii de forma migdalelor, care a ieşit din lift împreună cu trei dintre cele mai răpitoare femei pe care le văzuseră oricare dintre cei prezenţi. Chiar şi aici, în această încăpere plină de oameni frumoşi, are de gând el – un as, unul evident – să ia acea mică ruladă de ou, umplută cu crevete şi carne de crab, când chelnerul se va abate pe lângă el? O va da pe gât fără a pierde nicio silabă din genialitatea cultivată a lui Hiram sau este omul care preferă ciupercile umplute…?

Hiram este splendid. Un bărbat masiv, un om formidabil, un metru optzeci înălţime, corpolent; într-o seară proastă ar putea trece drept Orson Welles. Barba sa neagră, de forma unui hârleţ, este întreţinută ireproşabil, iar când zâmbeşte, dinţii îi sunt foarte albi. Zâmbeşte des. Este un bărbat cald, graţios şi îi salută pe aşi cu aceeaşi strângere de mână rapidă şi fermă, cu aceeaşi bătaie pe umăr, cu

acelaşi îndemn familiar cu care îi salută pe Lillian, pe Felicia şi pe Lenny şi pe primarul Hartmann, pe Jason, pe John şi pe D.D.

Ce greutate credeţi că am? îi întreabă jovial şi îi îndeamnă la o estimare, o sută treizeci şi şase de kilograme, o sută cincizeci şi opt, o sută optzeci? Chicoteşte la estimările lor, un chicotit adânc, sonor, pentru că acest bărbat uriaş nu cântăreşte decât treisprezece kilograme şi şaizeci şi unu de grame. Ca să-şi poată dovedi afirmaţia, şi-a adus un cântar chiar aici, în mijlocul petrecerii din Aces High, noul lui restaurant de lux aflat în vârful lui Empire State Building, printre cristale şi argintărie şi feţe de masă albe, scrobite, un cântar pe care l-ai putea vedea într-o sală de forţă. Sare pe el şi de pe el de fiecare dată când este contrazis. Treisprezece kilograme, iar Hiram se distrează de mica sa glumă. Dar să nu-i mai spuneţi niciodată Grăsanul. Acest as a coborât de pe scenă acum, este un nou fel de as, care cunoaşte toţi oamenii importanţi şi toate vinurile importante, care arată absolut corect în smochingul său şi deţine restaurantul cel mai şic din oraş.

Ce seară! Mesele sunt pregătite peste tot, argintăria străluceşte, flăcăruile tremurătoare ale lumânărilor se oglindesc în geamurile din jur, o întunecime fără fund cu o mie de stele, iar acesta-i momentul îndrăgit de Hiram. Par să fie o mie de stele înăuntru şi o mie de stele afară, un turn din Manhattan plin de stele, cel mai înalt şi mai grandios dintre toate turnurile, cu oameni extraordinari plutind printre ceruri, Jason Robards, John şi D.D. Ryan, Mike Nichols, Willie Joe Namath, John Lindsay, Richard Avedon, Woody Allen, Aaron Copland, Lillian Hellman, Steve Sondheim, Josh Davidson, Leonard Bernstein, Otto Preminger, Julie Belafonte, Barbara Walters, soţii Penn, Greenii, O'Neal… iar acum, în acest sezon al Wild Card Şic, aşii.

Acolo e un pâlc de oameni, un nucleu de oameni fascinaţi, căzuţi în adoraţie, excitaţi, cu pahare de şampanie înalte şi subţiri în mâini şi cu expresii captivate

pe feţe, iar în mijlocul lor, obiectul atenţiei lor este un omuleţ într-un smoching din velur şifonat, un smoching portocaliu din velur şifonat, cu cozi, şi o cămaşă gofrată de un galben citron şi păr lung, lucios, roşcat. Tisianne brant Ts'ara sek Halima sek Ragnar sek Omian tronează din nou înaintea curţii, în felul în care trebuie s-o fi făcut cândva pe Takis, iar unii dintre oamenii extraordinari de lângă el îi spun chiar „prinţe" şi „prinţ Tisianne", cu toate că nu întotdeauna pronunţă corect. Dar pentru majoritatea, acum şi pentru vecie, el va rămâne dr. Tachyon. Acest prinţ de pe altă planetă e real, la fel şi imaginea despre el – un exilat, un erou, închis de Armată şi persecutat de HUAC, un om care a trăit două vieţi de om şi a văzut lucruri pe care niciunul dintre ei nu şi le-ar putea imagina, care munceşte printre nenorociţii din Jokertown; ei bine, excitarea străbate Aces High precum un hormon scăpat de sub control, iar Tachyon pare şi el excitat, îţi poţi da seama de asta după felul în care ochii lui mov-pal continuă să se învârtă în jurul femeii orientale zvelte, care a venit cu un alt as, acel tip Fortunato, cu aspect periculos.

— N-am mai întâlnit niciun as până acum, sună refrenul. E prima dată pentru mine.

Freamătul vibrează prin aer la Aces High, până când întregul etaj optzeci şi şase zăngăne de el, e prima dată pentru mine, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, e prima dată pentru mine, am vrut întotdeauna să te cunosc, e prima dată pentru mine, iar undeva, prin solul jilav din Wisconsin, Joseph McCarthy se răsuceşte în sicriu cu un sunet ascuţit, subţire, zbârnâit, şi toţi viermii lui au venit să se adăpostească acasă. Ei nu sunt fandosiţii de la Hollywood, nici politicieni plictisitori, nici talente literare veştejite, nici jokeri jalnici, cerşind ajutor, ei sunt adevărata nobilime, aceşti aşi, aceşti încântători aşi electrizanţi.

Atât de frumoşi. Aurora, stând la barul lui Hiram, arătându-şi picioarele lungi, lungi, care-au făcut-o vedeta Broadway-ului, înconjurată de bărbaţi ce râd la fiecare glumă a ei. Remarcabil acel păr al ei, blond-roşcat, buclat

şi parfumat, căzându-i pe umerii dezgoliţi, şi buzele acelea rănite şi îmbufnate, iar când râde, luminile nordului licăresc în jurul ei şi bărbaţii izbucnesc în aplauze. A semnat un contract pentru primul ei film de lung metraj, anul viitor, va juca alături de Redford, iar Mike Nichols îl va regiza. Primul as care joacă într-un film important de când... Nu, nu vrem să vorbim de el, nu? Nu acum, când ne distrăm atât de bine.

Atât de uluitoare. Lucrurile pe care le pot face aceşti aşi. Un omuleţ spilcuit, îmbrăcat tot în verde, produce ghindă şi o mână de compost, împrumută un pahar de coniac de la barman şi creşte un stejar micuţ chiar acolo, în centrul lui Aces High. O femeie neagră, cu trăsături ascuţite, îşi face apariţia în blugi şi cămaşă de blugi, însă când Hiram ameninţă că o va scoate afară, ea bate din palme şi, deodată, e acoperită de o armură din cap până-n picioare, dintr-un metal negru, care luceşte ca abanosul. Încă o bătaie şi poartă o rochie de seară, din catifea verde, fără umeri, care i se potriveşte perfect, şi chiar şi Fortunato o priveşte de două ori. Când gheaţa pentru frapierele de şampanie începe să se termine, un negru solid, tare ca stânca, face un pas înainte, ia o sticlă de Dom Perignon şi rânjeşte ştrengăreşte când gheaţa se depune pe exteriorul sticlei.

— Aşa cum trebuie, spune el întinzându-i sticla lui Hiram. Încă puţin, şi-o îngheţam bocnă.

Hiram râde şi-l felicită, cu toate că nu crede să merite onoarea. Negrul zâmbeşte enigmatic.

— Croyd, doar atât spune el.

Cât de romantic, cât de tragic. Acolo, la capătul barului, îmbrăcat în piele cenuşie, acolo parcă-i Tom Douglas, nu-i aşa? Da, este, este chiar Regele Şopârlă însuşi; am auzit că tocmai au retras acuzaţiile împotriva sa, dar ce curaj a necesitat asta, ce dârzenie şi, ia zi-mi, ce s-a întâmplat cu Revoluţionarul acela care l-a ajutat? Totuşi, Douglas arată îngrozitor. Istovit, chinuit. Se adună o grămadă în apropierea lui, iar ochii i se cască brusc şi, pentru o clipă, spectrul unei cobre mari şi negre se înalţă deasupra lui, un

contrapunct întunecat faţă de culorile vii ale Aurorei, iar tăcerea se pogoară în valuri în Aces High, până în momentul când lumea-l lasă pe Regele Şopârlă din nou singur.

Cât de elegant, de flamboaiant. Cyclone ştie cum să-şi facă intrarea, nu-i aşa? În definitiv, de-asta a insistat Hiram asupra Balconului Apusului, nu doar pentru servirea băuturilor afară, sub stele cerului de vară şi pentru magnifica privelişte a soarelui apunând peste Hudson, ci pentru a oferi aşilor săi un teren unde să aterizeze, şi era natural ca primul să fie Cyclone. De ce să urci cu liftul, când poţi zbura cu vântul? Şi cum se îmbracă – tot numai în albastru şi în alb, combinezonul de zbor îl face să arate atât de agil şi dezinvolt, plus capa, felul în care-i atârnă la încheieturi şi glezne, şi cum se umflă apoi când îşi ia zborul. După ce intră, dă mâna cu Hiram şi îşi scoate casca de aviator. Este un etalon al modei acest Cyclone, primul as care a purtat un costum adevărat, a început încă din ’65, cu mult înainte ca toţi aceşti aşi veniţi mai la urmă să fi început să-i poarte culorile, chiar şi în acei doi ani cumpliţi petrecuţi în ’Nam, dar numai pentru că cineva poartă o mască, asta nu înseamnă că trebuie să facă un fetiş din ascunderea identităţii sale, nu? Acele zile au trecut de mult, Cyclone este Vernon Henry Carlysle, din San Francisco, asta o ştie toată lumea, frica-i moartă, aceasta-i epoca Şicului Wild Card, când toată lumea vrea să fie as. Cyclone a străbătut un drum lung pentru a ajunge la această petrecere, însă adunarea n-ar fi completă fără primul as de pe Coasta de Vest, nu?

Deşi ar trebui să fie – un gând tabu, cu atâtea staruri şi cu aşi strălucind peste tot, într-o seară când ai vizibilitate de peste optzeci de kilometri în orice direcţie – întrunirea nu este chiar completă, nu? Earl Sanderson se află încă în Franţa, deşi a trimis un scurt, dar sincer, mesaj de scuze, ca răspuns la invitaţia lui Hiram. Un mare om, unul care a fost foarte nedreptăţit. Şi David Harstein, Mesagerul pierdut. Hiram a publicat chiar şi un anunţ în Times: DAVID, TE ROG, N-AI VREA SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ? Însă

nici el nu este aici. Şi Ţestoasă? Unde-i Marele şi Puternicul Ţestoasă? Au apărut zvonuri cum că, în această seară deosebită şi magică, fericită pentru Wild Card Şic, Ţestoasă va ieşi din carapacea sa pentru a veni să dea mâna cu Hiram, anunţându-şi numele în faţa întregii lumi, dar nu, nu pare să fie aici, ai putea crede… Doamne, nu… doar nu credeţi că poveştile acelea vechi sunt şi adevărate şi că Ţestoasă este vreun joker?

Cyclone îi spune lui Hiram că el crede că fiica sa de trei ani i-a moştenit puterile asupra vântului, iar Hiram radiază de bucurie, îi strânge mâna şi-l felicită pe tăticul iubitor şi propune un toast. Nici măcar glasul său puternic şi educat nu poate răzbate prin hărmălaia momentului, aşa că Hiram strânge pumnul şi face lucrul acela cu undele gravitaţionale, devenind şi mai uşor decât cele treisprezece kilograme, până când începe să plutească spre tavan. În Aces High se aşterne liniştea pe când Hiram pluteşte pe lângă uriaşul candelabru în stil art deco, înalţă cupa de Pimm's şi propune un toast. Lenny Bernestein şi John Lindsay beau pentru micuţa Mistral Helen Carlysle, viitor as din cea de-a doua generaţie. O'Nealii şi Ryanii îşi ridică paharele pentru Vulturul Negru, pentru Mesager şi în amintirea lui Blythe Stanhope van Renssaeler. Lillian Hellman, Jason Robards şi Broadway Joe toastează pentru Ţestoasă şi Tachyon şi toată lumea bea pentru Jetboy, tatăl tuturor.

Iar după toasturi, apar şi cauzele. Legile Wild Card sunt încă în vigoare, iar ziua de azi, în vremurile de-acum, asta-i o ruşine, trebuie făcut ceva. Dr. Tachyon are nevoie de ajutor, ajutor pentru Clinica din Jokertown, ajutor pentru procesul său, cât timp mai tărăgănează procesul său, pentru a dobândi de la guvern custodia navei sale spaţiale, sechestrată în mod nejustificat în 1946? Ce ruşinos, să i se confişte nava, mai ales că venise ca să ajute, iar astfel de lucruri îi fac pe toţi să se înfurie, pe toţi, şi, desigur, promit să ajute, cu banii lor, cu avocaţi şi cu influenţa lor. Încadrat de două femei frumoase, Tachyon vorbeşte despre navă. Trăieşte, le spune, iar acum este, fără

îndoială, singură şi, pe măsură ce le vorbeşte, începe să plângă şi când le povesteşte că numele navei este Baby, în spatele multor lentile de contact se furişează câte o lacrimă, ameninţând machiajul de dedesubt, aplicat la marea artă. Şi, bineînţeles, ceva trebuie făcut şi cu Joker Brigade, ceva care să fie mai bun decât genocidul, şi…

Dar atunci este servită cina. Invitaţii se duc spre locurile stabilite, schema de amplasare a locurilor întocmită de Hirman este o capodoperă, calculată şi condimentată la fel ca şi mâncarea sa pentru gurmanzi, peste tot existând echilibrul corect între bogăţie, înţelepciune şi talent, frumuseţe, bravură şi celebritate, cu câte-un as la fiecare masă, desigur, altfel, unii ar putea să plece cu sentimentul că au fost înşelaţi, în acest an şi lună şi ceas de Wild Card Şic…

ÎN ADÂNC

EDWARD BRYANT ŞI LEANNE C. HARPER

Pe când se ferea de taxiuri, traversând Central Park West şi intrând în parc, Rosemary Muldoon ştia că avea parte de o amiază dificilă. Se strecură năucă prin mulţimea de sfârşit de amiază a plimbătorilor de câini adunaţi pe trotuar şi se uită după Hoinară.

Ca interimară la Departamentul Serviciilor Sociale din New York, Rosemary primea toate cazurile interesante, cele de care nu voia nimeni să se ocupe. Hoinara, misterioasa vagaboandă al cărei caz îl primise în această după amiază, era şi unul dintre cei mai dificile. Hoinara avea în jur de şaizeci de ani şi mirosea de parcă nu se mai spălase de jumătate din acest timp. Era ceva cu care Rosemary nu se putuse obişnui niciodată. Familia sa nu era una agreabilă, însă fiecare membru al ei se spăla zilnic. Tatăl ei insista asupra acestui lucru. Şi nimeni nu-l contrazicea pe tatăl ei.

Fusese atrasă de marginalizaţii societăţii în special din cauza propriei alienări. Puţini aveau vreo legătură cu trecutul lor sau cu familiile. Rosemary recunoştea asta, însă îşi spunea că nu conta motivul; rezultatul era lucrul cel mai important. Îi putea ajuta.

Hoinara stătea sub un pâlc de stejari. Când Rosemary se apropie, crezu că o vede gesticulând şi vorbind cu un copac. Clătinând din cap şi scoase dosarul Hoinarei. Era subţire. Numele adevărat, necunoscut, locul naşterii, necunoscut, trecutul său, necunoscut. Potrivit puţinelor informaţii, femeia trăia pe stradă. Părerea cea mai avizată a angajatului serviciilor sociale care se ocupase de ea era că Hoinara fusese dată afară dintr-o instituţie de stat, pentru a elibera un loc. Femeia era paranoică şi, probabil, inofensivă. Deoarece refuzase să ofere vreo informaţie, nu exista nicio cale prin care să poată fi ajutată. Rosemary

puse deoparte dosarul şi se îndreptă spre bătrână, îmbrăcată în straturi de haine ponosite.

— Salutare, Hoinaro! Mă cheamă Rosemary şi am venit să te ajut.

Tactica ei dădu greş. Femeia întoarse capul şi se zgâi la doi copii care aruncau un frisbee.

— N-ai vrea să fii într-un loc drăguţ, sigur, călduros, unde să poţi dormi? Cu mâncare caldă şi oameni cu care să poţi vorbi?

Singurul răspuns veni de la cea mai mare pisică pe care o văzuse vreodată, în afara celor de la zoo. Aceasta se aşezase lângă Hoinară şi acum se holba la Rosemary.

— Ai putea face şi o baie.

Părul femeii era murdar.

— Dar aş vrea să-mi spui cum te cheamă.

Uriaşa pisică neagră privi spre Hoinară şi apoi îi aruncă o căutătură urâtă lui Rosemary.

— De ce nu vii cu mine să vorbim?

Pisica începu să scoată sunete ameninţătoare.

— Haide...

Când Rosemary întinse mâna spre femeie, pisica sări. Rosemary făcu un salt înapoi, împiedicându-se de geanta pe care o lăsase pe pământ. Întinsă pe spate, ajunse ochi în ochi cu felina furioasă.

— Pisicuţă, pis, pis, pis. Stai locului!

Când dădu să se ridice, lângă pisica neagră mai veni una, puţin mai mică, pestriţă.

— OK. Atunci ne mai vedem noi.

Rosemary înşfăcă geanta şi dosarul şi se retrase.

Tatăl ei nu înţelegea deloc de ce voia să aibă de-a face cu sărăcimea oraşului, „gunoiul”, cum îi numea el. Astă-seară va fi nevoită să suporte încă o dată rolul de fată de companie pentru părinţii şi logodnicul ei. O căsătorie aranjată, în aceste vremuri. Şi-ar fi dorit să fie mai uşor să i se împotrivească tatălui şi să-i spună nu. Familia ei era adepta tradiţiei. Rosemary, pur şi simplu, nu-şi găsea locul acolo.

Rosemary avea propriul apartament, pe care, până nu

demult, îl împărţise cu C.C. Ryder. C.C. Era o cântăreaţă hippy. Rosemary se asigurase că tatăl ei şi C.C. nu se vor întâlni niciodată. Consecinţele ar fi fost mult prea oribile ca să fie luate în consideraţie. Era esenţial să-şi menţină separate cele două existenţe.

Raţionamentul acesta o adusese prea aproape de durere. C.C. plecase. Dispăruse în oraş. Rosemary era îngrozită pentru C.C. şi pentru ea însăşi, pentru ce însemna pentru oraş.

Rosemary privi în jur de pe banca din parc pe care se prăbuşise. Era timpul să ducă dosarul înapoi la birou şi să meargă la Columbia şi la cursuri.

— Ce noapte minunată!

Lombardo Lucchese, zis „Lummy Norocosul”, se simţea bine, chiar foarte bine. După doi ani întregi, în care lucrase cu cifrele şi cu acţiunile de protecţie de mică anvergură, intrase în rândul celor Cinci Familii de primă importanţă. Ştiau să aprecieze un talent şi el avea destule. Păşind de-a lungul Străzii 81, spre parc, cu cei trei prieteni ai săi, era în culmea fericirii.

Trebuia să meargă şi să-şi arate respectul faţă de logodnica sa, Maria. Ce mai puicuţă! Însă o puicuţă care era şi singurul copil al lui Don Carlo Gambione putea fi foarte valoroasă în anii următori. Mai târziu, va putea sărbători cu prietenii lui. Acum, trebuia să facă rost de ceva cash pentru a-i cumpăra sfioasei Maria nişte flori frumoase, ca să-şi arate devotamentul. Poate nişte garoafe.

— Mă duc până jos, să iau nişte bani, zise Lummy.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Joey Manzone, zis şi „Fără-Nas”.

— Nu. Glumeşti? Peste două săptămâni intru în bani ca lumea. Vreau să mai dau doar o singură lovitură. De dragul vremurilor apuse. Ne vedem mai târziu.

Împroşcând băltoacele cu irizaţii de benzină, Lummy coti fluierând spre globul luminos care marca treptele spre staţia de metrou de pe Strada 81. Nimic nu i se putea împotrivi în seara asta.

Ce seară perfect groaznică, se gândi Sarah Jarvis. Bătrâna în vârstă de şaizeci şi opt de ani nu se aşteptase niciodată în întreaga ei viaţă să fie invitată la o petrecere Amway. Nici nu se gândise la aşa ceva. Le trebuiseră ore în şir, ei şi prietenei sale, să plece. Bineînţeles, ploua când se întâmplă asta şi, bineînţeles, nu putură găsi niciun taxi liber. Prietena ei locuia în clădirea apropiată. Sarah trebuise să facă tot drumul până-n centru, la Washington Heights.

Sarah detesta metroul. Mirosul stătut îi provoca mereu greaţă. Nu-i plăceau, oricum, zonele zgomotoase ale oraşului, iar metroul se număra printre cele mai gălăgioase. Însă în această seară totul era calm. Singură pe peron, Sarah se zgribuli în haina ei de tweed.

Privind peste marginea peronului şi de-a lungul tunelului, crezu că vedea luminile garniturii AA locale. Era ceva acolo, dar părea să se mişte foarte încet. Sarah se întoarse şi privi spre panourile cu reclame. Examina posterele care chemau la realegerea acelui simpatic domn Nixon. În automatele de alături, pentru vânzarea ziarelor, titlurile de pe prima pagină vorbeau despre nişte hoţi care au pătruns într-un hotel din Washington şi un bloc de apartamente. Watergate? Ce nume ciudat pentru o clădire, îşi zise ea. *Daily News* atrăgea atenţia cu o relatare despre aşa-zisul Justiţiar din Metrou. În ultima săptămână, poliţia pusese cinci omoruri pe seama acestui ucigaş misterios. Victimele erau toate vânzători de droguri şi alţi delincvenţi. Crimele avuseseră loc numai în metrou. Sarah se înfioră. Oraşul era cu totul diferit de cel din copilăria ei.

Mai întâi, auzi paşi bocănind pe trepte şi trecând de cabina de jetoane pustie. Apoi, fluieratul, un şuierat ciudat, discordant, când persoana respectivă intră în staţie. Fără să vrea, era prinsă între teamă şi uşurare. Pe undeva, îi era jenă de reacţia ei, prin urmare decise că nu i-ar strica o prezenţă umană în preajmă.

Imediat ce dădu cu ochii de el, Sarah nu mai fu chiar atât de sigură. Nu o încântaseră niciodată prea tare

hainele din piele neagră, mai ales cele purtate de tineri uşor soioşi, cu rânjet batjocoritor. Se întoarse hotărâtă cu spatele la el şi se concentră asupra peretelui de vizavi de linie.

Când bătrâna îi întoarse spatele, Lummy Norocosul rânji şi mai tare şi îşi atinse buza de sus cu vârful limbii.

— Hei, doamnă, ai un foc?

— Nu.

Lui Lummy îi zvâcni colţul gurii. Porni spre bătrână.

— Haide, cucoană, fii amabilă.

Nu vedea tensiunea acumulându-se în umerii lui Sarah în timp ce ea îşi amintea lecţiile de autoapărare la care participase iarna trecută.

— Doar dă-mi poşeta, doam… aiiii!

Ţipă când Sarah se întoarse şi îl lovi în gleznă cu pantofii ei bej, cu toc, practici, dar sofisticaţi. Lummy zvâcni înapoi şi îşi aţinti pumnul spre faţa ei. Sarah îl evită păşind în spate şi alunecă. Lummy rânji şi o repezi înainte.

Un curent de aer trecu peste ei, venind din tunel când garnitura AA locală se apropie de staţie.

Niciunul dintre ei nu observă că vreo doisprezece oameni ajunseseră simultan la intrarea în metrou. Cei mai mulţi dintre ei fuseseră la o reprezentaţie de noapte a filmului „Naşul” şi continuau o discuţie însufleţită asupra dilemei dacă nu cumva Coppola exagerase rolul Mafiei în delincvenţa modernă.

Un individ, care nu fusese la film, era lucrător la metrou şi avusese o zi lungă şi plină de eforturi. Nu voia decât să ajungă acasă şi să-şi mănânce cina, nu neapărat în această ordine. Ziarele erau din nou agresive; nici chiar subiectul acela despre Drepturile Jokerului nu le putea ţine ocupate prea multă vreme. Lucrătorul fusese luat de la ocupaţia sa obişnuită, de verificare a liniilor, pentru a pierde optsprezece ore căutând în van aligatori prin canalizare şi tunelurile de metrou, prin conductele de aducţie şi găurile de serviciu pentru salubrizare. Îşi blestemă în gând angajatorii pentru că se ploconiseră înaintea presei de senzaţie, şi în special pe acei reporteri insistenţi, pe care-i

şi lăsase baltă în final.

Lucrătorul de la metrou rămase puţin în urmă, încercând să se ţină departe de oamenii care se grăbeau să caute jetoane de intrare la metrou şi să treacă prin porţi. Cinefilii trăncăneau în timp ce mergeau.

Cu un muget şi scrâşnet de metal pe metal, scos de saboţii de frână, garnitura AA ţâşni din tunel. Pe peron, tot felul de oameni se confruntau unii cu alţii. Înjurând în italiană, Lummy îşi abandonă victima şi privi în jur după o ascunzătoare.

Primele două perechi care intraseră se holbau la scena dinaintea lor. Unul dintre bărbaţi se îndreptă spre Lummy Norocosul; celălalt îşi luă partenera de mână şi încercă să se retragă.

Uşile garniturii de metrou se deschiseră cu un şuierat. La acea oră târzie erau puţini pasageri în metrou şi niciunul nu coborî.

— Niciodată nu vezi un poliţai de la transporturi când ai nevoie de el, zise unul dintre potenţialii salvatori.

Pe moment, Lummy se gândi să sară la fraier şi să-i dea stingerea. În loc de asta, îl evită şi fugi şchiopătând spre ultimul vagon. Uşile se închiseră brusc şi garnitura de metrou începu să se pună în mişcare. Poate că era lumina de vină, însă acele graffitti în culori strălucitoare de pe laterale păreau că se schimbă. Din interiorul vagonului, Lummy Norocosul râdea şi făcu un gest obscen spre Sarah, care se căuta de vânătăi şi încerca să-şi aranjeze hainele murdărite. Lummy făcu un al doilea gest spre salvatorii neintenţionaţi ai bătrânei, pe când întregul grup se îndrepta spre Sarah.

Dintr-odată, faţa lui Lummy se strâmbă de frică şi apoi de o groază teribilă când începu să bată în uşi. Bărbatul care încercase să-l oprească mai apucă să-l vadă cum râcâia la uşa din spate a vagonului de metrou, care gonea în beznă.

— Ce individ ciudat, zise prietena salvatorului. Era vreunul dintre jokeri?

— Neee, zise prietenul ei. Doar un imbecil de duzină.

Toată lumea încremeni când izbucniră urlete din tunelul spre centru. Peste huruitul în scădere al garniturii de metrou, se auzeau ţipetele disperate, sfâşietoare ale lui Lummy. Metroul dispăru, însă urletele continuară până cel puţin pe Strada 83.

Lucrătorul la metrou se îndreptă spre tunelul din centru, felicitat ca un erou al momentului de Sarah, aproape nevătămată, şi de ceilalţi. Un alt angajat al metroului cobora treptele pe la celălalt capăt al peronului.

— Hei! strigă el. Jack Canalizare! Jack Robicheaux! Tu dormi vreodată?

Obosit, omul îl ignoră şi trecu de o uşă de acces metalică. În timp ce se deplasa prin tunel, începu să-şi lepede hainele. Un privitor ar fi crezut că vede un om ghemuit, care se târa acum de-a lungul pavajului umed al tunelului, un om căruia îi crescuseră un bot lung, plin de colţi ascuţiţi şi strâmbi şi o coadă musculoasă, capabilă să-l facă chiseliţă pe privitor. Însă nimeni nu văzu fulgerarea de solzi verzi-cenuşii când fostul lucrător la metrou se contopi cu bezna şi dispăru.

Înapoi, pe peronul de sub Strada 81, spectatorii erau atât de înmărmuriţi de ecourile urletelor de moarte ale lui Lummy, încât prea puţini observară vuietul, mugetul venit din direcţia cealaltă.

Cum ultimul ei curs se terminase, Rosemary mergea obosită spre intrarea la metrou de pe Strada 116. Încă o misiune terminată pe ziua de azi. Acum se îndrepta spre apartamentul tatălui ei, pentru a-şi vedea logodnicul. N-o entuziasma prea mult asta, însă în aceste zile n-o entuziasma aproape nimic. Rosemary străbătea zilele dorindu-şi să se rezolve ceva din viaţa ei.

Îşi mută teancul de cărţi în mâna dreaptă şi cu mâna liberă scotoci prin geantă după un jeton. Trecu prin poarta de acces şi se opri trăgându-se într-o parte, pentru a lăsa drum liber celorlalţi studenţi. Judecând după pancartele cărate de oameni, ultimul marş de protest la adresa războiului trebuie că tocmai se încheiase. Rosemary

observă că unii dintre puştanii în aparenţă normali duceau pancarte inscripţionate cu sloganul neoficial al Brigăzii de Jokeri: ULTIMII CARE PLEACĂ – PRIMII CARE MOR.

C.C. participase întotdeauna la aşa ceva. Chiar îşi interpretase cântecele la câteva întruniri mai puţin zgomotoase. Într-o zi, venise acasă cu un coleg de activism, un tip pe nume Fortunato. Deşi era frumos că acesta se implica în mişcarea pentru Drepturile Jokerilor, lui Rosemary nu-i plăceau peştii, de gheişe sau nu, în apartamentul ei. Asta dusese la una dintre certurile cu C.C. Până la urmă, C.C. acceptase să se consulte cu Rosemary, cu mai mare grijă, în privinţa viitorilor oaspeţi la cină.

C.C. Ryder încercase şi iar încercase s-o convingă să devină activistă, însă Rosemary credea că, ajutând câţiva oameni în mod direct, putea face un bine la fel de mare ca ieşind pe străzi şi strigând acuzaţii la adresa „Sistemului”. Probabil, chiar mult mai mare. Rosemary ştia că provenea dintr-o familie conservatoare. Rareori colega ei de apartament îi îngăduia să uite acest lucru.

Rosemary inspiră adânc şi se aruncă în puhoiul de oameni. Toate cursurile de seară se terminaseră, evident, la aceeaşi oră.

Se deplasă pe peron ocolind mulţimea, ca să ajungă la celălalt capăt al zonei de aşteptare. Nu prea avea chef acum să fie foarte aproape de oameni. Câteva clipe mai târziu, simţi năvala aerului din tunelul întunecat şi se zgribuli în puloverul ei umed.

Asurzitoare, deprimantă, cursa locală trecu pe lângă ea. Toate vagoanele fuseseră mâzgălite cu graffiti, însă ultimul era cel mai ciudat decorat. Lui Rosemary îi amintea de femeia tatuată din show-ul Ringling Brothers, văzut de ea în vechea Grădină. Se mirase adesea de psihologia puştilor care scriau pe vagoane. Uneori, nu-i plăcea ceea ce dezvăluiau cuvintele lor. New Yorkul nu era întotdeauna un loc minunat unde să trăieşti.

N-am să mă gândesc la asta, îşi spuse ea. Imaginea lui C.C. zăcând în comă în aripa de urgenţe a spitalului St

Jude’s îi răsări în minte. Vedea aparatura strălucitoare care o ţinea în viaţă. Pentru că C.C. nu avea nicio rudă care să poată fi contactată, Rosemary fusese acolo chiar şi când asistentele medicale schimbaseră bandajele. Îşi amintea vânătăile, acele pete negre-albastre, toxice, care acopereau mare parte din corpul lui C.C. Medicii nu erau siguri de câte ori fusese violată tânăra femeie. Rosemary ar fi vrut să-i împărtăşească suferinţa. Nu putea. Nici nu ştia cu ce să înceapă. Tot ce putea face era să aştepte şi să spere. Apoi C.C. dispăruse din spital.

Ultimul vagon părea să fie gol. Îndreptându-se spre el, Rosemary privi spre graffiti. Şi încremeni, cu ochii la cuvintele scrise pe latura întunecată a vagonului:

Pătrunjel, salvie, Rosemary?
Timp…
Pentru alţii e timpul, nu pentru mine.

— C.C.! Poftim?

Fără să-i ia în seamă pe ceilalţi care ochiseră şi ei vagonul neocupat, îşi făcu loc spre uşi. Erau închise. Rosemary lăsă cărţile să cadă şi încercă să deschidă uşile cu forţa. Simţi cum i se rupe o unghie. Nereuşind, bătu în uşi până când garnitura se puse în mişcare încet, ieşind din staţie.

— Nu!

Ochii lui Rosemary se umplură de lacrimi când văzu pentru ultima oară numele ei şi încă două versuri ale lui C.C.:

Nu poţi lupta cu sfârşitul.
Dar te poţi răzbuna.

Rosemary nu mai spuse nimic, doar se uită îndelung după garnitură. Privi în jos spre pumnii ei. Uşa, aparent din oţel, fusese moale şi elastică, caldă. Îi dăduse cineva LSD? Era o coincidenţă? Mai trăia C.C.?

Trecu mult timp până veni următoarea garnitură.

Vâna în bezna aproape totală.

Îl copleşise foamea; foamea care părea să nu se potolească niciodată pe deplin. Aşa că vâna.

Nedesluşit, foarte vag, îşi amintea de un moment şi de un loc când lucrurile stăteau altfel. Fusese cineva – ce era asta? – altceva. Se uită, însă abia vedea. În această întunecime şi mai ales în această apă murdară, plină de resturi, ochii nu-l ajutau aproape cu nimic. Mai importante erau gusturile şi mirosurile, micile particule care-i indicau atât ce se afla la distanţă – pradă căutată cu răbdare –, cât şi satisfacţiile imediate, aflate fără a le bănui chiar lângă botul lui.

Putea auzi vibraţiile puternice, mişcările lente dintr-o parte în alta a cozii sale încordându-se prin apă; plescăitul, valurile îndepărtate, clipocind dinspre oraşul de deasupra; puzderia de mişcări uşoare ale vietăţilor bune de mâncat, forfotind prin beznă. Apa murdară se despărţea înaintea botului său lat, plat, curentul scurgându-se pe lângă nările sale ridicate. Din când în când, membrane transparente coborau peste ochii bulbucaţi, apoi se ridicau.

Pe cât era de mare – de-abia dacă putea să treacă prin unele tuneluri în căutarea hranei – pe atât de puţin zgomot făcea. Astă-seară, majoritatea sunetelor care-l însoţeau proveneau de la pradă, care urla în timpul ce era devorată. Nările sale îi oferiră primul indiciu asupra ospăţului apropiat, însă acesta fu urmat de mesaje captate de urechile sale. Deşi detesta să-şi părăsească adăpostul care-i acoperea aproape întregul trup, ştia că trebuia să plece acolo unde era hrana. Gura unui alt tunel se căsca într-o parte. De-abia dacă era loc în pasaj, chiar şi pentru un corp atât de flexibil ca al lui, să întoarcă şi să pătrundă în noul canal acvatic. Apa scăzu şi se termină cu totul după o distanţă cât două lungimi ale corpului său.

Nu conta. Picioarele sale se mişcau destul de bine şi se putea deplasa aproape la fel de fără zgomot ca şi înainte. Încă simţea mirosul prăzii, aşteptându-l undeva mai în faţă. Mai aproape. Aproape. Foarte aproape. Putea auzi

sunete: chiţcăituri, cârâieli, goana paşilor, frecatul de piatră al unor trupuri îmblănite.

Nu se aşteptau ca el să apară; erau puţini răpitori în aceste tuneluri adânci. Se aruncă asupra lor într-o clipită, zdrobindu-l pe primul între fălci, urletul de agonie al acestuia avertizându-i pe ceilalţi. Prada se risipi cuprinsă în panică. Cu excepţia celor rămaşi fără altă cale de scăpare, n-au existat niciun fel de încercări de luptă. Fugeau.

Majoritatea celor care trăiseră mai mult, au fugit imediat de lângă monstrul apărut în mijlocul lor – şi-au dat de un zid care închidea capătul tunelului. Alţii încercau să alerge în jurul lui – unul chiar îndrăznind să sară pe spatele lui solzos –, însă coada biciuitoare îi zdrobea de pereţi. Iar alţii alergau direct în botul lui deschis, retrăgându-se doar în ultima clipă înainte ca marii săi colţi să se unească.

Chiţcăiturile de moarte urcară în intensitate, apoi scăzură. Puhoiul curgea delicios. Carnea, părul şi oasele zăceau mulţumitor în stomacul său. Câteva exemplare erau încă în viaţă. Se târau departe de masacru cât de repede puteau. Vânătorul vru să se ia după ei, însă festinul îi atârna greu în stomac. Acum era prea sătul ca să-i urmărească sau ca să-i mai pese. Merse până la marginea apei şi se opri. Voia să doarmă.

Pentru prima oară, sparse tăcerea. Era permis. Aici era teritoriul său. Totul era al său. Fălcile măreţe se deschiseră şi scoase un muget pătrunzător, greu, ce reverberă timp de mai multe secunde prin labirintul nesfârşit de tuneluri şi conducte, de pasaje şi coridoare de piatră.

Când, în cele din urmă, ecourile se stinseră, răpitorul adormi. Însă doar el.

Rosemary îl salută pe Alfredo, care era de serviciu ca agent de pază astă-seară. El îi zâmbi în timp ce ea semna, apoi clătină din cap văzându-i teancul de cărţi.

— Te pot ajuta cu ele, domnişoară Maria.

— Nu, mulţumesc, Alfredo. Mă descurc singură.

— Îmi amintesc cum îţi căram cărţile când erai doar o bambina, domnişoară Maria. Obişnuiai să spui că vrei să te măriţi cu mine când creşti mare. Mai e valabil, ei?

— Îmi pare rău, Alfredo, sunt capricioasă.

Rosemary zâmbi şi clipi galeş.

Nu era uşor să glumeşti sau să fii amabil. Voia ca această seară, această zi, să se termine odată.

Singură în lift, profită de ocazie ca să-şi rezeme capul o clipă de peretele cabinei. Într-adevăr, îşi amintea cum îi căra Alfredo cărţile la şcoală. Asta se întâmplase în timpul unuia dintre războaiele din copilăria ei. Ce familie!

Când uşile liftului se deschiseră, cei doi bărbaţi din faţa intrării în penthouse luară poziţia de drepţi. Se destinseră însă la apropierea ei, însă amândoi arătau neobişnuit de solemni.

— Max, ce s-a întâmplat?

Rosemary privi întrebătoare spre cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costume negre identice.

Max clătină din cap şi îi deschise uşa.

Rosemary păşi printre pereţii deprimanţi, acoperiţi de lambriuri întunecate, din lemn de stejar, spre bibliotecă. Vechile picturi în ulei nu înseninau deloc atmosfera. Ajunsă la intrarea în bibliotecă, se pregăti să bată, însă uşile grele, sculptate, se deschiseră spre interior înainte să le atingă. Tatăl ei stătea în prag, silueta lui profilându-se în lumina lămpii de pe biroul său. Îi luă ambele mâini şi le ţinu strâns.

— Maria, este vorba de Lombardo. Nu mai este printre noi.

— Ce s-a întâmplat?

Se uita fix la tatăl ei. Zonele de sub ochi erau întunecate. Falca-i atârna chiar mai mult decât îşi amintea ea. Tatăl ei făcu un gest.

— Tinerii aceştia au adus vestea.

Frankie, Joey şi Micul Renaldo stăteau unul lângă altul. Joey îşi ţinea pălăria în mâini.

— I-am spus lui Don Carlo, Maria. Lummy Noroco…

hm… Lombardo venea încoace, dar s-a oprit un moment la metrou.

— Cred că voia să-şi ia nişte gumă, oferi Frankie informaţia, de parcă ar fi avut cine ştie ce importanţă.

— Da, mă rog. N-a mai ieşit. Noi eram prin preajmă, zise Joey, aşa că ne-am hotărât să vedem ce se întâmplă şi am auzit de… o învălmăşeală în staţie. Când am ajuns acolo, am descoperit ce se întâmplase.

— Da, l-au găsit în zeci de…

— Frankie!

— Da, Don Carlo.

— Asta-i tot pentru astă-seară, băieţi. Ne vedem dimineaţa.

Cei trei tineri dădură din cap şi îşi atinseră fruntea în direcţia lui Rosemary, în timp ce plecau.

— Îmi pare rău, Maria, zise tatăl ei.

— Nu înţeleg. Cine să facă aşa ceva?

— Maria, ştii că Lombardo se ocupa de afacerile familiei noastre. Şi alţii ştiau. Şi mai ştiau că era pe cale să-mi devină ginere. S-ar putea să fi fost cineva care a încercat să mă lovească.

Glasul lui Don Carlo suna trist.

— Au mai fost şi alte incidente în ultima vreme. Mai sunt şi cei care vor să ne ia tot ce-am dobândit noi după ce am lucrat o viaţă întreagă.

Glasul i se aspri din nou.

— Nu-i vom lăsa să scape aşa de uşor. Promit, Maria.

— Maria, am nişte lasagna bună. Preferata ta. Te rog, încearcă să mănânci.

Mama lui Rosemary vorbea dintre umbre. Se ridică pentru a o conduce pe Rosemary la bucătărie, ţinând-o cu mâna după umeri.

— Mama, n-ar fi trebuit să amâni cina pentru mine.

— Nici n-am amânat-o. Ştiam că ai să vii târziu, aşa că ţi-am păstrat şi ţie.

— Mama, nu l-am iubit, îi spuse Rosemary mamei sale.

— Şşşt! Ştiu.

Atinse buzele fiicei sale.

— Însă ai fi ajuns să-ţi pese de el. Pot să-mi dau seama cât de bine te-ai fi descurcat.

— Mama, nu…

Glasul tatălui ei, răzbătând din bibliotecă, o întrerupse.

— Trebuie să fie melanzanes, negri! Cine altcineva ne-ar putea ataca acum? Vin, probabil, din Harlem prin tuneluri. Vor de ani întregi să ne ia teritoriile. Şi mai ales ar vrea o susina precum Jokertown. Nu, jokerii n-ar îndrăzni să facă aşa ceva de capul lor, însă negri i-ar putea folosi ca să ne distragă atenţia.

Rosemary auzi tăcerea, urmată de scârţâitul uşor al telefonului. Mama ei o trase de mână.

Don Carlo zise:

— Trebuie opriţi acum, altfel vor ameninţa toate Familiile. Sunt sălbatici.

Încă o pauză.

— Nu exagerez.

— Maria… spuse mama ei.

— Atunci, mâine-dimineaţă, zise Don Carlo. Bine.

— Vezi, Maria. Tatăl tău va avea grijă de asta.

Mama ei o conduse în bucătăria de un galben auriu, cu toate dispozitivele sale minunate, pereţii fiind tapetaţi cu tot felul de predici vechi, înrămate. Se gândise să-i povestească mamei sale despre C.C. şi despre metrou, dar acum i se părea ceva imposibil. Probabil fusese doar imaginaţia ei. Nu voia decât să doarmă. Nici măcar nu voia să mănânce. Nu mai putea suporta nimic altceva în seara aceasta.

Boschetara se foi în somn şi una dintre cele două pisici mari de lângă ea se dădu la o parte. Înălţă capul şi îşi adulmecă tovarăşa. Lăsând-o pe femeie cu un oposum încovrigat lângă pântecul ei, cele două pisici păşiră tiptil, fără zgomot, intrând în bezna tunelului de metrou abandonat. Scurtătura părăsită de pe Strada 86 le ducea către mâncare.

Ambele pisici erau flămânde, însă acum vânau pentru micul dejun al femeii. Folosind un tunel de scurgere, ieşiră

în parc şi apoi pe sub arţari, spre stradă. Când un camion care aducea *New York Times* se opri la semafor, pisica neagră se uită la cea pestriţă şi arătă cu botul spre camion. Când vehiculul o luă din loc, săriră amândouă în el. Aşezată în partea din spate a vehiculului, pisica neagră creă o imagine cu grămezi de peşte şi i-o împărtăşi celei pestriţe. Priveau cum se succedă clădirile oraşului, aşteptând să ajungă la peşte. În cele din urmă, camionul încetini, cea pestriţă adulmecă peştele şi sări nerăbdătoare din vehicul. Miorlăind nervoasă, cea neagră o urmă pe alee. Ambele se opriră când mirosul ciudat al oamenilor îl copleşi pe cel al hranei. Mai departe, pe alee, era o mulţime de jokeri, parodii nefinisate ale oamenilor normali, îmbrăcaţi în zdrenţe, scotoceau prin gunoaie în căutarea hranei.

O geană de lumină se răspândi pe alee când se deschise o uşă. Pisicile adulmecară mâncarea proaspătă când un bărbat bine îmbrăcat, mai masiv decât căutătorii prin gunoaie, aduse nişte cutii pe alee.

— Vă rog, le spuse grasul jokerilor rămaşi nemişcaţi, cu o voce suavă, încărcată de durere. Am aici mâncare pentru voi.

Scena încremenită luă sfârşit când jokerii se repeziră cu toţii spre cutiile de carton, începând să le deschidă rupându-le. Se împingeau unii pe alţii şi se luptau pentru ca să ajungă la mâncarea abundentă.

— Opriţi-vă! strigă un joker înalt. Nu mai suntem oameni?

Jokerii se opriră şi se retraseră de lângă cutii, permiţându-i grasului să le dea chiar el mâncarea, fiecăruia dintre ei. Jokerul cel înalt fu ultimul servit. În timp ce grasul îi întindea mâncarea, vorbi din nou.

— Domnule, mulţumim clubului Aces High.

Din întunericul aleii, pisicile cercetau mâncarea jokerilor. Întorcându-se spre cea pestriţă, pisica neagră alcătui imaginea unui schelet de peşte şi se retraseră înapoi spre stradă. Pe 6th Avenue, cea neagră îi trimise pestriţei imaginea Hoinarei. Se avântară spre centru, până

când un camion de aprovizionare, mergând la ralanti, le oferi o cursă. După mai multe cvartale, camionul se apropie de o piaţă chinezească, iar cea neagră recunoscu mirosul familiar. Pe când camionul frâna, ambele pisici săriră afară. Merseră cu fereală, în beznă, dincolo de raza de acoperire a iluminatului public, până ajunseră la o băcănie în aer liber.

Era încă cu mult înaintea zorilor, şi camionagii descărcau produsele proaspete ale zilei. Pisica neagră mirosi puii recent sacrificaţi, îşi atinse cu limba buza superioară. Apoi scoase un mârâit scurt, adresat însoţitoarei sale. Pestriţa sări pe mormanul de roşii şi începu să le sfâşie cu ghearele.

Proprietarul ţipă în chineză şi azvârli mapa tare pe care scria spre pisica pusă pe jaf. Rată. Oamenii care descărcau camionul se opriră şi se holbară la felina aparent nebună.

— E mai rău prin Jokertown, mormăi unul.

— Asta-i o afurisită de pisicuţă cam mare, zise un altul.

Imediat ce atenţia tuturor se îndreptă spre pestriţă, care distrugea roşiile, pisica neagră, care aştepta, sări în spatele camionului şi înşfăcă un pui cu botul. Era o pisică foarte mare, de cel puţin optsprezece kilograme, şi ridică puiul cu uşurinţă. Sări din camion şi goni spre întunericul aleii. În acelaşi moment, cea pestriţă, ferindu-se de coada unei mături, porni în fugă după ea.

Pisica neagră o aşteptă pe cea pestriţă undeva pe la jumătatea drumului spre următorul cvartal. Când pestriţa ajunse acolo, amândouă miorlăiră la unison. Fusese o vânătoare fructuoasă. Cu pestriţa ajutând-o din când în când pe cea neagră să ridice puiul peste borduri, se întoarseră în pas întins în parc, la boschetară.

Un om al străzii, tovarăş de-al ei, îi spusese cândva Hoinara, într-unul dintre momentele când era ceva mai treaz, şi aşa îi rămăsese porecla. Cei din lumea ei, creaturile sălbatice ale oraşului, nu aveau nevoie de numele, ci doar de imaginile ei. Acestea erau suficiente. Iar ea îşi amintea numele doar din când în când.

Hoinara îşi strânse mai bine haina fină, verde, pe care o

găsise la gunoi, lângă o clădire de apartamente. Se ridică în capul oaselor, având grijă să nu deranjeze oposumul. Cu marsupialul cuibărit în poală şi cu câte o veveriţă pe fiecare umăr, salută pisicile mândre, cea neagră şi cea pestriţă, venite cu prada lor. Mişcându-se cu o uşurinţă care i-ar fi uluit pe cei câţiva oameni ai străzii din preajmă, femeia întinse mâna şi le bătu uşurel pe cap pe amândouă. Făcând asta, îşi formă în minte imaginea unui pui slăbănog, pe jumătate mâncat, scos din lada de gunoi a vreunui restaurant de către cele două pisici.

Cea neagră ridică nasul în aer şi pufni încet, ştergând imaginea atât din mintea sa, cât şi din a Hoinarei. Pestriţa combină un mieunat cu un mârâit într-un fals puseu de furie şi întinse capul spre al femeii. Prinzând privirea Hoinarei, pestriţa vizualiză din nou vânătoarea, aşa cum o percepuse ea: pestriţa, cel puţin de mărimea unui leu, înconjurată de picioare omeneşti semănând mai degrabă cu nişte trunchiuri de copaci mişcătoare. Curajoasa pestriţă dibuind prada, un pui de mărimea unei case. Apriga pestriţă sărind spre gâtul unui om, cu ghearele scoase…

Scena se risipi când atenţia femeii se concentră în altă parte. Pestriţa începu să protesteze, până când o labă grea, neagră, o răsturnă pe spate şi-o ţintui la pământ. Pestriţa încetă cu protestele, răsucindu-şi capul într-o parte, să vadă faţa femeii. Pisica neagră încremenise de nerăbdare.

O imagine se formă în cele trei minţi: şobolani morţi. Furia Hoinarei spulberă imaginea. Femeia se ridică, îndepărtând veveriţele şi punând oposumul deoparte. Fără nicio ezitare, se întoarse şi intră într-unul dintre tunelurile adiacente, ce coborau. Pisica neagră o depăşi fără zgomot şi o luă înainte ca iscoadă. Cea pestriţă mergea la pas cu femeia.

Ceva îmi mănâncă şobolanii.

Tunelurile erau întunecate; uneori, o vagă bioluminiscenţă era singura sursă de lumină. Hoinara nu putea vedea la fel de bine ca pisicile, însă le putea folosi

ochii. Cea neagră adulmecă un miros ciudat când ajunseră cu toate sub parc. Singura legătură pe care o putea face era cu o creatură cu formă schimbătoare, jumătate şarpe, jumătate şopârlă.

O sută de metri mai departe, ajunseră la cuibul devastat al şobolanilor. Niciunul nu mai trăia. Unii erau pe jumătate mâncaţi. Toate trupurile fuseseră mutilate.

Hoinara şi însoţitoarele sale bâjbâiau prin tunelul umed. Femeia alunecă de pe o bordură şi se trezi adâncindu-se până la coapse în apa dezgustătoare. Bucăţi neidentificate se loveau de picioarele sale, purtate de curent. Furia nu i se potolise.

Pisica neagră se zbârli şi proiectă aceeaşi imagine ca în urmă cu câteva minute, însă acum creatura era şi mai mare. Pisica sugeră ca toate trei să plece imediat de acolo. Repede. Fără zgomot.

Hoinara elimină sugestia, strecurându-se de-a lungul unui perete jegos spre un alt cuib distrus. Unii dintre şobolanii de acolo mai trăiau. Imaginea lor despre atacator, neclară, era a unui şarpe imposibil de mare şi de urât. Hoinara deconectă creierul celor răniţi mortal şi merse mai departe.

Cinci metri mai încolo pe coridor, exista o nişă care servea drept canal de scurgere pentru o parte din parcul de deasupra. Intrarea se afla la un metru deasupra fundului tunelului. Pisica neagră se ghemui acolo, cu muşchii încordaţi şi urechile pe spate, miorlăind încet. Era speriată. Pestriţa o luă dispreţuitoare spre deschizătură, însă pisica neagră o împinse într-o parte, apoi se uită înapoi spre femeie şi îi trimise toate imaginile negative pe care le putea aduna.

Copleşită de furie, Hoinara le anunţă că va intra prima. Inspiră adânc, pufni şi se căţără în nişă.

Era luminată printr-un panou-grătar din tavan, aflat la vreo şase metri mai sus. Lumina cenuşie cădea peste trupul dezgolit al unui bărbat. Hoinarei i se păru că avea în jur de treizeci de ani, era musculos, dar nu din cale-afară. Fără grăsime. Hoinara remarcă într-o doară că nu arăta

atât de distrus ca majoritatea epavelor umane văzute de ea. Pe moment, crezu că era mort, încă o victimă a ucigaşului misterios. Însă, pe când mintea i se concentra asupra lui, îşi dădu seama că era doar adormit.

Pisicile o urmară în incintă. Cea neagră mârâia nedumerită. Simţurile sale îi spuneau că urmele creaturii şarpe-şopârlă se terminau aici, unde zăcea bărbatul. Hoinara simţi ceva ciudat emanat de el. De obicei, nu încerca să descifreze gândurile oamenilor; era prea greu. Mintea lor era complexă. Calculau, făceau tot felul de strategii. Îngenunche uşor lângă el şi întinse mâna.

Bărbatul se trezi, dădu cu ochii de femeia slinoasă, gata să-l atingă, şi se retrase cu o tresărire.

— Ce vrei?

Ea se uită la el.

Bărbatul îşi dădu seama că era gol puşcă şi se aruncă spre intrarea în coridor. Auzi un mârâit gros şi se feri, scăpând la mustaţă de o lovitură de gheare lansată de cea mai mare pisică pe care o văzuse vreodată. Ajunse în tunelul principal şi dispăru. Pisicile îşi miorlăiau întrebările, însă Hoinara n-avea niciun răspuns. Aproape, se gândi ea. În mintea lui. Aproape că am simţit… Ce? S-a dus.

Hoinara, pisica pestriţa şi cea neagră mai căutară o oră, însă nu mai descoperiră nicio urmă din mirosul acela ciudat. Nu era niciun monstru în tunel.

Epavele umane, femeile fără adăpost şi alţi oameni ai străzii îşi începeau ziua devreme, când găseai cele mai bune cutii şi sticle. Rosemary se strecurase şi ea foarte devreme afară din penthouse. Abia dacă dormise, iar în acea dimineaţă, ştiind aproape cu certitudine ce se întâmpla în spatele uşilor închise ale bibliotecii, voia să iasă repede. Naşii declarau război.

Central Park, cu copacii, boschetele şi băncile sale constituia un adevărat paradis pentru o anumită parte dintre oamenii străzii. În această dimineaţă însorită, Rosemary îi căuta pe cei câţiva pe care-i luase sub aripa ei,

să-i ajute. Când ajunse lângă cea de-a doua bancă, dincolo de podul de piatră, un bărbat în haine zdrenţuite ascunse o sticlă în tufişul de lângă bancă şi se ridică în picioare. Purta un veston verde-oliv, cu un petic mai puţin decolorat pe un umăr, acolo unde fusese cusută emblema „carne-de-tun” a Brigăzii Joker. Rosemary îi sugerase că nu era indicat să poarte o astfel de emblemă atât de departe în centru.

— Salut, Târâtorule! zise ea.

Era un bărbat spre treizeci de ani – Rosemary n-ar fi putut spune cu precizie, judecând după faţa arsă de soare a veteranului – şi dobândise această poreclă ca urmare a acţiunilor sale din armată, în Vietnam: cercetaş prin tuneluri. Se înrolase de două ori. De atunci Târâtorul văzuse destule.

— Hei, Rosemary! Nu mi-ai făcut încă rost de ochelari?

Târâtorul purta o pereche improvizată – nişte ochelari de soare ieftini de pe Strada 14, cu lentilele prinse cu bandă izolatoare albă, murdară. În dosul ochelarilor, Rosemary ştia că avea ochii întunecaţi şi mult măriţi, extraordinar de sensibili.

— Am cerut banii pentru asta. O să mai treacă un timp până facem rost de ei. Ştii şi tu cum funcţionează birocraţia, la fel ca şi-n armată.

— La naiba!

Omul încă zâmbea când îşi potrivi pasul cu al ei. Rosemary ezită puţin, apoi continuă.

— Încă poţi să te duci la Administraţia Veteranilor, ştii? Te vor ajuta.

— Pe naiba, nu! spuse Târâtorul, părând alarmat. Tipii ca mine, când se duc la A.V., nu mai ies niciodată de-acolo.

Rosemary dădu să spună „asta-i o prostie”, dar se gândi mai bine.

— Târâtorule, ştii ceva despre ce se întâmplă la metrou? Adică tunelurile subterane şi toate alea?

— Aproximativ. Adică am nevoie de adăpost. Doar că nu-mi place să fiu acolo. În afară de asta, acolo se petrec lucruri ciudate. Am auzit tot felul de poveşti despre

aligatori şi chestii din astea. Poate că astea vin de la beţivii cu DT, dar nici nu vreau să aflu ce şi cum.

— Caut pe cineva, zise Rosemary.

Târâtorul n-o asculta.

— Numai tipii cu adevărat ciudaţi trăiesc acolo.

Mormăi ceva.

— ...e mai dubios decât prin East Side, ştii la ce mă refer, la Oraş. Ea trăieşte acolo, în adânc.

Târâtorul arătă spre bătrâna trântită pe pământ, sub un arţar. Era la vreo sută de metri distanţă, însă Rosemary ar fi putut jura că văzuse porumbei stând pe capul femeii şi o veveriţă căţărată pe umăr. Rosemary înclină capul şi se uită la omuleţ.

— Asta-i doar Hoinara, zise. Nu trebuie să-ţi faci griji...

Rosemary observă că Târâtorul nu mai era lângă ea. Cerşea de la un om de afaceri, bine îmbrăcat, care făcea mişcare îndreptându-se pe jos spre serviciu. Rosemary clătină din cap cu un amestec de dezaprobare şi resemnare. Când privi iar spre Hoinară, porumbeii şi veveriţa dispăruseră. Scutură din cap, pentru a-şi limpezi mintea. Imaginaţia mea face ore suplimentare, îşi zise ea şi porni spre boschetară. E doar un alt suflet distrus.

— Salutare, Hoinaro!

Bătrâna cu părul sârmos întoarse capul în altă direcţie şi privi fix dincolo de parc.

— Pe mine mă cheamă Rosemary. Am mai vorbit cu tine şi înainte. Am încercat să-ţi găsesc un loc drăguţ unde să stai. Îţi aminteşti?

Rosemary se ghemui lângă Hoinară, ca să-i vorbească de la acelaşi nivel. Pisica neagră, pe care o mai văzuse, veni lângă femeia fără adăpost şi începu să se frece de ea. Ea o mângâie pe cap şi murmură sunete de neînţeles.

— Te rog, vorbeşte cu mine. Vreau să-ţi aduc de mâncare. Vreau să te duc într-un loc bun unde să trăieşti.

Rosemary ridică mâna. Inelul de pe cel de-al treilea deget al său sclipi în soare. Femeia care stătea pe pământ îşi trase picioarele sub ea şi strânse sacul din plastic, în care îşi ţinea agoniseala, începu să se legene înainte şi

înapoi şi să fredoneze ceva. Pisica neagră se întoarse să se uite la Rosemary, însă ea se feri de căutătura felinei.

— Discutăm mai târziu. Am să mă întorc.

Rosemary se ridică înţepenită. Faţa i se crispă şi, pentru o clipă, vru să plângă spre a-şi uşura frustrările. Nu voia decât să ajute. Pe cineva, pe oricine. Să se simtă bine într-o privinţă.

Plecă de lângă femeie şi se întoarse spre Central Park Vest şi gura de metrou. Consiliul de război al tatălui ei o înspăimântase. Nu-i plăcuse niciodată ce făceau şi întreaga ei viaţă părea o încercare de a scăpa şi de a se mântui, o încercare de ispăşire. Păcatele taţilor. Rosemary voia pace, însă ori de câte ori se gândea că ar putea ajunge acolo, pacea îi scăpa printre degete. C.C. fusese ultima ei şansă. Tot aşa şi fiecare din epavele umane pe care nu reuşise să le ajute. Trebuia să existe o calea de a ajunge la Hoinară. Trebuia să existe.

Rosemary coborî treptele, aşteptă, introduse jetonul, coborî cel de-al doilea rând de trepte spre peron, năucită. Valul de aer rece pătrunse în staţie, urmat de o garnitură AA. Rosemary de-abia dacă ridică privirea şi se mişcă ţeapănă spre cel mai apropiat vagon.

Când să urce în vagon, făcu ochii mari şi se retrase înapoi în mulţime, atrăgându-şi priviri mânioase şi câteva înjurături pentru că perturba fluxul călătorilor. Ultimul vagon. Avea mai multe texte de-ale lui C.C. pictate pe o latură, într-o nuanţă de roşu care o ducea cu gândul la sânge. C.C. fusese întotdeauna oarecum maniaco-depresivă, iar Rosemary îi recunoştea stările după ceea ce scria şi cânta. C.C. care scrisese aceste cuvinte era pradă unei deprimări care depăşea chiar şi experienţa lui Rosemary:

Sânge şi oase
Duceţi-mă acasă
Oamenilor de-acolo le aparţin
Oamenii de acolo vor veni
Jos cu mine în iad

Jos cu mine în iad

Apropiindu-se de vagon, Rosemary văzu cuvintele, dar ştia că nu fuseseră acolo cu câteva secunde în urmă.

Rosie, Rosie, frumuşica Rosie
Părăseşte acest loc
Uită de faţa mea
Nu plânge
Rosie, Rosie, frumuşica Rosie

— Am de gând să te găsesc, C.C., am de gând să te salvez.

Rosemary se luptă iarăşi să intre în vagon, după ce-şi dădu seama că era acoperit de fragmente din cântecele lui C.C., pe unele le ştia, altele trebuie să fi fost noi. Şi încă o dată, vagonul o respinse. Respirând greu, cu ochii căscaţi, Rosemary privi cum vagonul dispare în tunel. Icni când, brusc, lacrimi de sânge umplură latura vagonului.

— Sfântă Marie, Maica Domnului…

În mod absurd, Rosemary îşi aminti de istorisirile despre sfinţi auzite în copilărie. O clipă doar, se întrebă dacă nu cumva lumea era pe sfârşite, dacă nu cumva războaiele şi moartea, jokerii şi ura nu prefigurau chiar apocalipsa.

Era amiază.

Avioanele americane B-52 bombardau Hanoiul şi Hai Phongul. Quang Tri se clătina, pe când nord-vietnamezii erau în marş. La Washington D.C., politicienii îşi dădeau tot mai febrili telefoane, vorbind despre o efracţie recentă. În unele cercuri, se punea problema dacă nu cumva Donald Segretti era un as.

În centrul Manhattanului, aglomeraţia era teribilă. La Grand Central Station, Rosemary Muldoon căuta umbrele zdrenţăroase pe care le-ar fi putut urma în bezna de jos. O duzină de cvartale mai spre nord, Jack Robicheaux îşi făcea munca obişnuită, zăngănind prin bezna permanentă a subteranului, urcat pe micul său cărucior electric,

verificând integritatea şinelor din fiecare tunel. Şi undeva, sub scurtătura abandonată de sub Strada 86, chiar sub marginea de sud a lacului din Central Park, Hoinara alunecă în somn, încălzită de pisici şi de alte vietăţi din preajma ei.

Amiaza. Războiul de sub Manhattan începu.

— Daţi-mi voie să citez din discursul rostit odată de Don Carlo Gambione însuşi, zise Frederico Macellaio, „Măcelarul”.

Cuprinse cu o privire sumbră grupul de şefi şi soldaţii lor, adunaţi în jurul lui în încăpere. Prin anii ’30, uriaşa sală fusese un atelier subteran de reparaţii pentru linia de metrou de tranzit din centru. Înainte de Primul Război Mondial, fusese închisă şi sigilată când compania de transport public decisese să-şi consolideze toate atelierele de întreţinere de peste fluviu. Familia Gambione preluase rapid spaţiul, pentru depozitarea armelor şi a altor mărfuri de contrabandă, pentru transferul de bunuri şi pentru câte-o îngropăciune ocazională.

Măcelarul ridică glasul şi cuvintele sale reverberară.

— Două lucruri vor conta pentru noi în luptă: disciplina şi loialitatea.

Micul Renaldo stătea deoparte, împreună cu Frankie şi cu Joey.

— Ca să nu mai pomenim de armele automate şi explozivul de mare putere, zise el rânjind.

Joey şi Frankie schimbară câteva priviri. Frankie dădu din umeri.

— Dumnezeu, arme şi glorie, zise Joey.

— M-am plictisit. Vreau să-mpuşc ceva, comentă Micul Renaldo.

Joey vorbi puţin mai tare, pentru ca Măcelarul să audă.

— Hei, ne ocupăm de trezirea unor beţivani sau ce? Care-i vânatul permis? Doar negri? Şi jokerii?

— Nu ştim cine sunt aliaţii lor, răspunse Măcelarul. Ştim că n-ar acţiona singuri. Există trădători printre cei din specia noastră care-i ajută pentru bani.

Rânjetul de nebun al Micului Renaldo se lăţi.

— Zonă liberă de tragere, zise. Huuu-ha!

Îşi aşeză mai bine pălăria model militar.

— Rahat, zise Joey, nici măcar nu erai pe-acolo.

Micul Renaldo îi făcu un semn de aprobare cu degetul mare în sus.

— Am văzut filmul cu John Wayne.

— Ăsta-i mesajul Bătrânului, da? întrebă Joey.

Zâmbetul Măcelarului era subţire şi rece.

— Oricine îţi face probleme, lichidează-i.

Grupul se îndreptă spre ieşire, cercetaşii, trupa, plutoanele. Oamenii aveau puşti de asalt M-16, câţiva aveau mitraliere M-60, grenade şi lansatoare de grenade, rachete, gaz lacrimogen, pistoale, cuţite şi destule cărămizi de exploziv C-4 pentru a demola orice, dacă era necesar.

— Hei, Joey, zise Micul Renaldo. Ce-ai să împuşti?

Joey băgă încărcătorul în automatul său Ak-47. Arma nu provenea din arsenalul lui Gambione. Era propriul său suvenir. Atinse patul din lemn lustruit.

— Poate un aligator.

— Poftim?

— Nu citeşti niciunul dintre porcăriile alea de ziare care tot vorbesc de un aligator gigant pe-aici, pe jos?

Micul Renaldo se uită la el nesigur şi se înfioră.

— Jokerii ăştia de junglă sunt una. Dar eu n-am chef să lupt împotriva niciunui şopârlău uriaş, cu colţi.

Fu rândul lui Joey să rânjească.

— Nu există aşa ceva, corect? întrebă Micul Renaldo. Doar vrei să mă sperii, nu?

Joey îi făcu vesel un semn cu degetul mare.

Jack pierduse noţiunea timpului. Ştia că trecuse multă vreme de când schimbase macazul pentru vehiculul său de întreţinere, scoţându-l de pe linia principală şi aducându-l pe o linie terminus. Ceva nu era bine. Se decise să verifice alte câteva rute mai obscure. Parcă avea o bucată de gheaţă lipită de coccis.

Auzea garnituri, însă acestea treceau la distanţă.

Tunelurile pe care se deplasa acum erau rareori folosite, în afară de devierea unor trasee în momentele de vârf de trafic, incendii pe linii sau alte probleme pe ruta principală. Auzi şi nişte zgomote îndepărtate care sunau precum focurile de armă.

Jack cânta. Umplea bezna cu zydeco, amestecul de blues cajun-negro, pe care şi-amintea din vremea copilăriei. Începu cu piesa *Chantily Lace* a lui Big Bopper, continuă cu *Ay-Tete-Fee* a lui Clifton Chenier, intrând apoi într-un potpuriu de-al lui Jimmy Newman şi o piesă a lui Slim Harpo, *Rainin' in My Heart.* Tocmai apăsase pe comutator, trimiţând căruţul pe o linie terminus pe care ştia că nu o verificase de cel puţin un an, când întreaga lume se spulberă într-o erupţie de roşu şi galben. Avu timp să cânte doar un vers din „L'Haricots sont pas sales", când bezna se fragmentă, undele de şoc lovindu-se de urechile lui, iar el şi căruciorul zburară în direcţii diferite, răsucindu-se şi învârtindu-se prin aer.

— Ce nai... mai apucă el să spună înainte să se izbească de zidul de piatră din partea cealaltă a tunelului şi să se prăbuşească la pământ.

Pe moment, era năucit de explozie şi de străfulgerare. Clipi şi îşi dădu seama că putea vedea fumul înălţându-se în fuioare şi lumina lanternelor ce răzbătea prin fum. Auzi o voce.

— Doamne, Renaldo! N-am pornit împotriva unui tanc.

— Îmi pare rău c-am făcut asta, răspunse altă voce. N-am vrut să-l omor pe unul care cânta precum Chuck Berry.

— Ei bine, făcu a treia voce, cel puţin trebuie să fi fost vreo fantomă.

— Verifică, Renaldo. Probabil, tipul o să arate ca o cutie de conserve deschisă, dar mai bine te asiguri.

— Am înţeles, Joey.

Luminile se apropiară, săltând prin fumul ce se risipea. Au de gând să mă ucidă, îşi zise Jack, revenind la dialectul din copilăria sa. La început, această constatare nu-i stârni nicio emoţie. Apoi, se stârni mânia. Lăsă simţământul să-l copleşească. Mânia se transformă în furie. Descărcarea de

adrenalină îi răvăşea nervii. Jack simţi prima atingere a ceea ce credea el că este primul semn de nebunie de loup-garou.

— Hei, cred că văd ceva! La stânga ta, Renaldo.

Cel numit Renaldo se apropie.

— Da, l-am văzut. Acum o să mă asigur.

Ridică arma, ochind cu ajutorul lanternei ţinute strâns de-a lungul patului.

Asta-l făcu pe Jack să înnebunească. Ticălos nenorocit!

Durerea, bine venita durere, îl devasta. Se... schimbă.

Creierul părea că i se învârte, mintea închizându-i-se în ea însăşi la nesfârşit, ajungând la un nivel primar, de reptilă. Trupul său se alungi, îngroşându-se; falca se alungi şi ea, colţii apărându-i din abundenţă. Simţea lungimea muşchilor perfect antrenaţi, echilibrul cozii. Forţa brută a trupului său... o simţea în totalitate. Apoi, văzu prada în faţa sa, ameninţarea.

— Doamne Dumnezeule! strigă Micul Renaldo.

Degetul său apăsă pe trăgaciul puştii de asalt M-16. Prima rafală se duse aiurea. Şi n-avu nicio şansă să mai tragă una.

Creatura care fusese Jack sări înainte, fălcile i se închiseră în jurul taliei lui Renaldo, răsucindu-l şi sfâşiindu-i carnea. Lanterna acestuia se învârti, se lovi de ceva şi se stinse.

Ceilalţi oameni începură să tragă orbeşte.

Aligatorul auzea toate ţipetele şi urletele. Simţea mirosul groazei. Bine. Prada era mai uşor de găsit când îşi dezvăluia singură poziţia. Lăsă jos cadavrul lui Renaldo şi se îndreptă spre lumini, mugetul ca de taur al atacului său umplând tunelul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joey! Ajută-mă!

— Stai pe loc. Nu văd unde eşti!

Coridorul era îngust, din materialele vechi şi degradate. Prins între nişte îmbucături la fel de ademenitoare, aligatorul se întorcea, dintr-o parte în alta, în acel spaţiu restrâns. Vedea străfulgerările de lumină, simţi câteva înţepături, majoritatea în coadă. Auzi prada urlând.

— Joey, mi-a rupt piciorul!

Şi mai multe străfulgerări. O explozie. Fumul înţepător îi astupa nările. Bucăţi de piatră de toate mărimile cădeau din tavan. Grinzi putrezite se făcură aşchii. Cimentul deteriorat se surpă. O parte din pardoseala de sub el cedă şi, cu toată lungimea sa de trei metri şi jumătate, alunecă greu pe pantă. Fumul, praful şi bucăţile solide de moloz curgeau de sus peste el.

Aligatorul trecu printr-o trapă subţire din metal, care nu fusese proiectată pentru a susţine o asemenea greutate. Aluminiul se sfâşie ca o prelată şi el se avântă într-o galerie deschisă. Căzu încă vreo douăzeci de metri, înainte de a se prinde ca într-o plasă de păianjen făcută din traverse din lemn. Bucăţi de resturi îl urmară o vreme. Apoi se lăsă tăcerea, atât sus, cât şi jos. Aligatorul rămase în beznă. Când încercă să-şi încordeze trupul, nu se întâmplă mare lucru. Era blocat cu totul într-o capcană de lemn. O grindă era înţepenită peste botul său. Nici măcar nu-şi putea deschide fălcile. Încercă să urle, însă sunetul produs era mai degrabă un mârâit înăbuşit. Clipi de câteva ori fără să vadă nimic. Puterea îi scădea, şocul începând să-şi facă efectul.

Nu voia să moară acolo. Îşi dorea să sfârşească în apă.

Ba mai rău, aligatorul nu voia să moară înfometat.

Iar acum era lihnit.

Hoinara simţi ceva ce nu mai trăise de multă vreme, simpatie pentru Rosemary Muldoon. Ştia că asistenta socială voia să ajute, dar cum i-ar fi putut spune ea că nu avea nevoie de ajutor? Uluită de această emoţie, descoperi o alta: putea fi fericită, prin grija şi compania asigurate de prietenii ei, indiferent cât de neomeneşti puteau fi ei.

Avea un locşor călduţ unde să doarmă. Culcuşul ei de sub Central Park era aproape de tunelurile conductelor de încălzire. Hoinara şi-l mobilase încet-încet cu tot ce-i putea oferi strada mai bun. Un scaun pliant cu spătar, defect, era singura piesă de mobilier, însă mai avea tot felul de jerpelituri de haine şi pături care acopereau podeaua într-

un strat gros. O pictură pe catifea, cu nişte lei prin stepa africană, sprijinită de un perete, şi o sculptură în lemn, înfăţişând un leopard, se afla într-un colţ. Unul dintre picioarele leopardului lipsea, însă piesa ocupa locul de onoare.

Somnolând acolo, la capătul tunelului de sub Strada 86, Hoinara îşi amintea chiar şi de cea care fusese cândva, Suzanne Melot – valul de durere care-i traversa mintea îi întrerupse gândurile. Intensitatea ţipătului o făcu pe pisica neagră să geamă de durere. Când valul se diminuă, pisica neagră îi trimise femeii imaginea despre creatura vinovată de masacrarea şobolanilor. Hoinara încuviinţă în gând. Nu prea putea să stabilizeze imaginea. Creatura părea să fie o şopârlă uriaşă, însă cumva nu era cu totul animal. Şi era rănită.

Femeia oftă şi se ridică.

— Trebuie s-o găsim, dacă vrem să avem pace şi linişte.

Pisica neagră nu era în favoarea acestei soluţii, până când apăru un alt val de durere. Mârâi şi o luă la fugă prin tunelul din stânga femeii. Pestriţa simţi doar un ecou al acestei dureri. Hoinara scoase iar un mic ţipăt de suferinţă, iar pestriţa se lăsă la pământ, cu urechile pe spate. Imaginea pisicii negre apăru în mintea femeii, iar pestriţa ţâşni prin tunel, plecând în urmărire. Hoinara îi spuse pestriţei s-o aştepte şi porniră amândouă să caute atât pisica neagră, cât şi creatura rănită.

Le trebui ceva timp să le găsească. Creatura chiar semăna cu o şopârlă gigantică. Era prinsă sub o grămadă de traverse de lemn, într-un tunel neterminat. Pisica neagră se lăsase jos la câţiva metri distanţă, fixând-o cu privirea. Hoinara privi spre creatura captivă şi râse.

— Aşadar, chiar sunt aligatori prin canalizare.

Aligatorul dădu din coadă, azvârlind câteva cărămizi de-a latul tunelului.

— Însă tu nu eşti cu totul aşa, nu?

Nu exista niciun mod prin care ea şi pisicile să fi putut elibera aligatorul. Femeia îngenunche şi examină grinzile care blocau fiara, chemându-şi prietenii s-o ajute. Întinse

mâna şi mângâie capul aligatorului, calmându-l prin imaginile pe care i le trimitea. Simţi creatura pierzându-şi cunoştinţa şi revenindu-şi.

Animalele sosiră pe rând. O pace nesigură, menţinută de femeie, permitea îndrumarea lor în funcţie de puterile fiecăruia. Şobolanii se puseră pe ros, o pereche de câini sălbăticiţi ofereau muşchii, oposumii şi ratonii aduceau pietre mici. Pisica neagră şi cea pestriţă o ajutau pe Hoinară să controleze echilibrul fragil al acestui amestec de animale.

Când bucăţile mai mici de resturi fură îndepărtate şi grinzile şi scândurile mutate ori roase şi găurite, Hoinara începu să tragă de aligator. Prin eforturile ei şi opintelile lui, Jack reuşi să se elibereze. Hoinara se pomeni cu un aligator foarte obosit şi zdrelit sprijinit de poala ei. Pisica neagră şi cea pestriţă le îndemnară pe animalele care ajutaseră să plece.

Cele două pisici priviră cum femeia mângâia partea de jos a fălcii aligatorului, liniştind creatura. În timp ce o dezmierda, botul şi coada începură să se micşoreze. Pielea solzoasă deveni netedă, palidă. Membrele scurte se transformară în mâini şi picioare. După câteva minute, Hoinara ţinea în braţe trupul gol, acoperit de vânătăi, al bărbatului găsit şi înainte. În timp ce schimbarea era în curs, femeia îşi dăduse seama că, de la un punct încolo, un moment imposibil de definit, nu mai putea controla această creatură şi nici să-i citească gândurile. Cumva, nu fusese pe fază când se petrecuse tranziţia critică de la animal la om.

Se ridică în picioare, îndepărtându-l pe bărbatul gol, şi o luă spre capătul tunelului. Pestriţa o acompania. Pisica neagră rămase lângă bărbat.

De ce? se gândi Hoinara.

De ce? o înfruntă cea neagră.

Ceea ce tocmai făcuseră, aşa cum se vedea prin ochii pisicii, stăruia în mintea ei. Pestriţa privi de la una la alta. Nu fusese invitată să participe la această conversaţie.

Aligatorul, explică femeia, nu-i om.

În mintea ei, aligatorul deveni bărbat.

— Curiozitatea… vorbi Hoinara cu glas tare, pentru prima dată de când începuse operaţiunea de salvare.

Pisica neagră îi trimise o imagine cu o pisică neagră pe spate, cu labele în aer. Hoinara se aşeză lângă bărbat. Peste câteva minute, acesta începu să se mişte. Cu efort, reuşi să se ridice în capul oaselor. În lumina slabă ce se strecura de sus, o recunoscu pe Hoinară, bătrâna pe care o văzuse cu o zi înainte.

— Ce s-a ’ntâmplat? Îmi amintesc că am dat peste o gaşcă de nebuni cu arme şi de-acolo lucrurile au devenit neclare.

Încercă să-şi fixeze privirea asupra bătrânei, care însă continuă să se dividă în două imagini.

— Cred că am o contuzie.

Hoinara dădu din umeri şi arătă spre grinzile tavanului prăbuşit, aflate în spatele lui. Mijindu-şi ochii, Jack observă ceea ce păreau a fi sute de urme de labe pe podea şi pe zidurile din jur. În mijlocul dezastrului, văzu şi urma unei cozi monstruoase.

— Doamne, nu din nou.

Jack se întoarse spre femeie.

— Când ai ajuns aici, ce-ai văzut?

Ea se întoarse puţin cu spatele spre el, încă tăcută. El îi văzu gura zvâcnind într-un zâmbet vag, pe sub părul sârmos. Era nebună?

— Merde! Ce mă fac acum?

O pereche de labe negre îl lovi în piept, aproape răsturnându-l.

— Uşurel, băiete! Eşti cea mai mare pisică pe care-am văzut-o de când am plecat din mlaştină.

Ochii pisicii negre îi fixau pe ai lui cu o intensitate ciudată.

— Ce vrei?

— Vrea să ştie cum faci asta.

Glasul bătrânei nu se potrivea cu aspectul ei. Avea o voce tânără şi un ton uşor glumeţ.

— Ai grijă. Eşti dezorientat, de parcă tocmai ai fi ieşit de

sub influenţa thorazinei.

Îl apucă de braţ când încercă să se ridice.

— N-ai să ajungi prea departe în starea asta, îi spuse când îl văzu în picioare.

Îşi scoase haina.

— Mon Dieu! Mulţumesc!

Simţindu-şi pielea înroşindu-se, Jack se băgă în haina ei verde şi o strânse bine în jurul corpului. Îl acoperea de la gât până la genunchi, însă îi lăsa braţele dezgolite de la cot în jos.

— Unde locuieşti?

Femeia îl privea cu insistenţă, fără nicio expresie. Jack îi era recunoscător pentru amabilitatea ei.

— În centru. În jos, pe Broadway, lângă staţia City Hall. Suntem cât de cât aproape de metrou?

Jack nu era obişnuit să se rătăcească şi descoperi că îi displăcea profund acest sentiment.

Drept răspuns, Hoinara se îndreptă spre intrarea în tunel. Nu se uită în urmă, să vadă dacă venea după ea, când coti spre dreapta.

— Stăpâna asta a ta e puţin ciudată. Nu vreau să jignesc pe nimeni, zise Jack către pisica neagră.

Aceasta se ţinea după el de când Jack pornise pe urmele bătrânei. Acum pisica îl privi, pufni, apoi zvâcni din coadă.

— Cine-s eu să vorbesc, nu?

Deşi încerca să ţină pasul cu femeia, Jack rămase curând în spatele ei. La un moment dat, la chemarea pisicii negre, ea se întoarse şi îl sprijini, trecându-i braţul peste umărul ei.

Într-un târziu, Jack recunoscu tunelurile când ajunseră în staţia de sub Strada 57. Era uimit de schimbarea Hoinarei, în timp ce îşi croiau drum pe peron. Cu toate că încă îl susţinea, femeia părea să atârne de el. Acum îşi târa picioarele în loc să păşească, ţinându-şi privirea în jos. Cei care aşteptau pe peron se dădură la o parte din calea lor, făcându-le loc din belşug.

Metroul intră în staţie, ultimul vagon fiind acoperit cu inscripţii neobişnuit de strălucitoare. Hoinara îl împinse pe

Jack spre vagonul viu colorat. Jack avu timp să citească unele dintre cele mai coerente fraze care acopereau o latură a vagonului.

Eşti neobişnuit?
Ai simţit focul?
Arzi înăuntrul tău?
Flăcările ne devorează pe toţi,
Însă nu ne lasă niciodată să murim.
Nu se termină niciodată, mereu în flăcări.

Jack se gândi că unele fraze se schimbau sub ochii lui, însă asta trebuie să se fi întâmplat din cauza creierului său năucit. Hoinara îl împinse înăuntru. Uşile se închiseră, lăsându-i pe afară, foarte furioşi, pe unii dintre călători.

— Staţie?

Hoinara era extrem de zgârcită la vorbă, îşi zise Jack.

— City Hall.

Jack se lăsă în jos şi îşi rezemă capul de speteaza scaunului, închizând ochii în vreme ce metroul se deplasa prin centru. Nu observă că scaunul se modelă sub trupul său pentru a-l susţine în timp ce dormea. Nu-şi dădu seama că uşile nu se mai deschiseră deloc până când nu ajunseră în staţia sa.

Pisicile nu erau foarte încântate de această cursă cu metroul. Pestriţa era pur şi simplu înspăimântată. Cu urechile pe spate, coada ridicată drept şi zbârlită, se lipise de coapsa Hoinarei. Cea neagră apăsa încet cu laba în podeaua vagonului. Textura i se părea numai parţial familiară. Se minuna de căldura şi de mirosurile aiuritoare din jur.

Hoinara încercă să se concentreze asupra interiorului vagonului întunecos. Nu existau muchii ascuţite pe aici. Forme neclare păreau să-şi schimbe conturul în mod subtil, în zona vederii sale periferice. N-am mai simţit niciodată aşa ceva, îşi spuse ea, de la experienţele cu LSD-ul. Îşi extinse conştientul dincolo de pisici şi de Jack. N-ar fi putut defini pe cine contactase tangenţial. Însă simţea

liniştirea copleşitoare, căldura şi ocrotirea care îi înconjura aici.

Prudentă, se lăsă în scaunul ei şi mângâie pisica pestriţă.

— Asta-i, zise Jack.

Îşi revenise suficient cât să conducă micul lor grup prin staţia City Hall, dincolo de o succesiune uluitoare de incinte de întreţinere şi printr-un alt labirint de tuneluri nefolosite. Cuplase secţiuni ale tunelurilor la lumini pe care le aprindea şi stingea după nevoie, pe când se apropiau de casa lui. După ce deschise ultima uşă, se dădu la o parte şi le făcu semn să intre femeii şi pisicilor. Zâmbi mândru când le văzu holbându-se la încăperea lungă.

— Uau, frate!

Hoinara se înfioră la vederea mobilierului şi a decorului opulent. Prima imagine era de catifea roşie şi divane cu picioare în formă de gheară.

— Eşti mai tânără decât arăţi. Asta a fost şi reacţia mea. Îmi aminteşte de cabina de comandă a căpitanului Nemo…

— 20.000 de leghe sub mări.

— Da, exact. Şi tu ai văzut filmul. Unul dintre primele pe care le-am văzut la cinematograful parohiei.

Păşiră pe treptele acoperite cu covoare purpurii, flancate de stâlpi de susţinere aurii şi cordoane luxoase din catifea. Ambele pisici mergeau înaintea lor, cea pestriţă folosindu-se de fotoliile victoriene pe post de garduri în cursa cu obstacole. Iluminatul electric era ajutat şi de flăcările pâlpâitoare ale instalaţiei de gaz, ceea ce conferea încăperii o atmosferă desprinsă parcă din secolul trecut. Pisica neagră trecu agale peste covoarele persane, spre marginea platformei, apoi privi înapoi spre cei doi oameni.

— Vrea să ştie ce-i acest loc şi ce se află în spatele uşii aceleia. Femeia îl susţinea pe Jack în timp ce coborau treptele.

— Trebuie să te întinzi puţin.

— Cât de curând. Asta e casa mea, iar dincolo de uşa aia este dormitorul meu. Dacă am putea s-o luăm într-acolo…

Începură să traverseze încăperea.

— Acesta a fost primul metrou construit la New York, de un om pe nume Alfred Beach, imediat după Războiul de Secesiune. Avea un traseu de numai două cvartale. Însă Boss Tweed nu-l voia, aşa ca l-a închis, apoi a uitat toată lumea de el. L-am descoperit la scurtă vreme după ce am început să lucrez pentru Metrou, unul dintre avantajele acestui job. Nu ştiu cum de s-a conservat atât de bine, dar pentru mine este un loc minunat. A trebuit doar să curăţ, atâta tot.

Ajunseseră la celălalt capăt al încăperii şi Jack întinse mâna să răsucească mânerele unei uşi ornamentate, din bronz. Cercul din centru se deschise.

— Asta era intrarea în tunelul pneumatic.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Hoinara era surprinsă să descopere că interiorul tunelului era sărac mobilat. Un pat făcut manual din scânduri de brad, o bibliotecă la fel şi un cufăr.

— Întregul confort al unei case. Chiar şi colecţia mea completă de benzi desenate Pogo.

Jack se uită cu o expresie nevinovată la femeie, iar ea râse, părând surprinsă.

— Unde ai iodul?

Femeia privi în jur, căutând trusa de prim ajutor.

— Nu folosi aşa ceva. Poţi să-mi aduci din astea?

Jack arătă cu degetul spre nişte plase de păianjen.

— Glumeşti.

— Cele mai bune feşe din lume. Bunică-mea m-a învăţat.

Când Hoinara se întoarse, el îşi pusese o pereche de pantaloni scurţi şi ţinea o cămaşă în mână. Ea îi întinse plasele de păianjen şi îl ajută să-şi bandajeze cele mai rele dintre contuzii.

— Aşadar, cum ai ajuns tu pe-aici?

Jack se lăsă pe pat, strâmbându-se uşor, în vreme ce femeia se aşeză încet pe margine.

— În mod sigur, nu eşti ca asistenţii ăia sociali.

Femeia se uită la pisicile care, dincolo de uşă, se urmăreau una pe alta prin încăpere. Se întoarse spre el cu

o expresie apreciativă.

— Şi ele te plac. M-au externat acum ceva vreme şi-am sfârşit-o înapoi pe străzi. Nu am altundeva unde să merg. Am întâlnit-o pe cea neagră, am început să vorbesc cu ea şi mi-a răspuns. Tot aşa au făcut şi o mulţime de alte creaturi, oricum, nu dintre cele omeneşti. Mă descurc. N-am nevoie de oameni, nu vreau oameni în jurul meu. Oamenii înseamnă întotdeauna ghinion în ceea ce mă priveşte. Pot să vorbesc cu tine pentru că eşti altfel, înţelegi? Pe stradă mi se zice Hoinara. Cândva, aveam un alt nume, dar nu mi-l prea amintesc.

— Mie mi se zice Jack Canalizare.

Jack spusese asta cu amărăciune, în contrast cu tonul monoton pe care vorbise femeia. Izbucnirea de emotivitate recepţionată de ea înmagazina ţipete, lumini strălucitoare, teamă şi limanul mlaştinii.

— Aici a fost… creatura. Tu ce eşti?

Hoinara era nedumerită; nu mai întâlnise niciodată acest amestec de om şi animal, cu care putea comunica numai uneori.

— Ambele. Ai văzut şi tu.

— Nu controlezi asta? Poţi să te schimbi?

— L-ai văzut vreodată pe Lawrence Talbot ca om-lup? Mă transform atunci când pierd controlul sau atunci când permit animalului să preia controlul. Nu sunt blestemat de luna plină. Sunt blestemat tot timpul. Loup-garou este o legendă acolo de unde provin. Cajunii cred cu toţii în ea. Când eram tânăr, credeam şi eu. Mi-era teamă că voi răni pe cineva, aşa că am plecat cât de departe am putut. New Yorkul era ca o ţară străină; nimeni nu mă cunoştea aici, nici nu mă deranja nimeni.

Ochii lui erau concentraţi asupra ei.

— De ce te-ai izolat? Nu poţi avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci şi şase.

Ea îl cântări pe Jack din priviri, întrebându-se de ce mai conta asta.

— Izolându-mă, nu mă mai deranjează atât de mult.

Jack privi spre uşiţa deschisă a ceasului de cale ferată de pe peretele opus.

— Începe să-mi fie foame. Ţie?

Salvarea lui C.C. Ceea ce păruse o idee minunată se dovedise a fi un coşmar. Rosemary urmărise unele dintre epavele umane prin labirintul de tuneluri de sub Grand Central Station. Mai întâi, încercase să întrebe pe toată lumea întâlnită despre C.C. Însă, pe măsură ce înainta prin tunelurile jilave, cei care trăiau acolo se fereau din calea ei. Din când în când, mai zărea câte-o lumină dinspre grilajele care dădeau în stradă ori de la focurile aprinse de boschetari. Oboseala şi teama ei începură să pună stăpânire pe ea; intra tot mai des în mocirla de pe podeaua tunelurilor.

Într-un moment oribil, o creatură murdară o atacă şi încercă s-o zgârie, chicotind. Se luptă cu individul, punându-l pe fugă, însă geanta ei dispăruse. Rosemary era pierdută, fără speranţe. Auzea uneori zgomote ce păreau a fi focuri de armă şi explozii. Sunt în iad.

În faţă, erau două puncte strălucitoare care o săgetau prin întuneric. Se retrăgeau pe măsură ce ea se apropia. Luminile verzi, fosforescente, o hipnotizau.

Punctele strălucitoare deveniră mai clare şi Rosemary văzu pisica ghemuită în beznă. Retrăgându-se câţiva paşi şi mârâind, aceasta se uită cum Rosemary se apropie de o pisică rănită, tovarăşa ei, pe care o păzea. Cu pieptul zdrobit, un picior aproape retezat, pisica rănită era pe moarte. Păzitoarea ei nu ar fi permis să-i fie provocată o nouă durere. Când auzi mieunatul stins, Rosemary ignoră ochii aceia şi îngenunche lângă pisica rănită. Îşi dădu seama că nu putea face nimic pentru ea, dar o ţinu în braţe. Pisica începu să toarcă înainte de a se sufoca şi a muri.

Companioana ei înălţă capul şi scoase un urlet de jale, apoi se întoarse şi dispăru în beznă.

Rosemary puse cadavrul pisicii jos, în faţa ei, şi-i aşeză capul şi picioarele într-o poziţie confortabilă, se lăsă pe

vine şi începu să plângă. Părea că trecuse o veşnicie de când plângea, după care începu să meargă în direcţia din care venea zgomotul de arme, icnind printre suspine.

După ce dădură iama în frigider – Hoinara putea înţelege de ce Con Ed nu observase niciodată ramificaţia electrică, însă cum reuşise Jack să aducă frigiderul până aici? – Jack se întoarse înapoi în dormitor ca să doarmă. Femeia şi pisicile explorau domeniul lui Jack, asigurându-se şi că puteau ieşi pe uşa închisă de el în urma lor.

Descoperiră repede limitele moşiei. Hoinara se aşeză pe o canapea umplută cu păr de cal. Pisica neagră veni lângă ea, în vreme ce pestriţa îşi continuă distracţia de a traversa încăperea fără a atinge podeaua. Femeia stătea dusă pe gânduri şi, pentru prima dată după ani întregi, nu i le împărtăşi pisicii negre. Era uluită de felul în care trăia Jack. Făcea ca viaţa ei, cu mutatul de la un adăpost temporar la altul, nişte maldăre de zdrenţe, să pară dintr-odată aiurea, plină de neplăceri, pe care înainte le ignorase.

Ea şi Jack discutaseră despre probabilitatea ca amândoi să fie aşi. Ce baftă! Virusul le ruinase viaţa amândurora. Ea nu va mai fi niciodată copila nevinovată care era înainte ca LSD-ul şi virusul să-i inunde mintea cu percepţii alienante ale lumii animalelor. Credea că ea avusese parte de o copilărie chinuită. Din acest motiv plecase de-acasă. Dar să creşti cu convingerea că erai un fel de vârcolac, o creatură repudiată de Dumnezeu, era şi mai rău.

De ce fusese atât de deschisă faţă de el? Nu mai era nimeni în viaţă în oraş care să ştie atât de multe despre ea cât ştia Jack acum. Asta se întâmplase pentru că semănau; ştiau cum e să fii altfel şi să încetezi să mai cauţi modalităţi de a fi la fel ca restul.

Ghearele îi lăsară dâre însângerate pe dosul palmei înainte ca atenţia să-i revină la lumea reală. Ochii ei se întâlniră cu ai pisicii negre şi imagini oribile începură să i se scurgă în minte: cuiburi de şobolani distruse de mitraliere, oameni care urlau, o femelă de oposum

înspăimântată, cu puii căţărându-i-se în spate în timp ce fugea, unul căzând şi murind; pisici puse pe fugă, împuşcate, omorâte; o pisică luptând să-şi protejeze pisoii înainte ca o grenadă să-i omoare pe toţi, lăsând-o pe mama lor cu un picior aproape smuls; o femeie care semăna cu afurisita aia de asistentă socială ţinea pisica în agonie. Sânge – tot mai mult şi mai mult – al celor care-i erau singurii prieteni.

— Pisoii. Nu se poate!

Hoinara se ridică în picioare şi se pomeni că tremura.

— Ce s-a întâmplat?

Jack, trezit de ţipătul femeii, ieşi din cameră pe jumătate adormit.

— Îi omoară! Trebuie să-i opresc.

Hoinara îşi încleştă pumnii, întorcându-i spatele. Flancată de cele două pisici, se îndreptă spre trepte.

— Nu fără mine.

Jack se strecură înapoi în camera sa, înşfăcă haina verde a femeii, lanterne, o pereche de tenişi, şi porni după ele pe trepte, încetinit de faptul că-şi lega din mers şireturile încălţărilor, le ajunse din urmă la prima răscruce de tuneluri.

— Nu pe acolo.

Jack le opri când intrau în tunelul din dreapta. Îi întinse haina Hoinarei, apoi îndreptă raza uneia dintre lanterne spre celălalt tunel.

— Pe-acolo am venit.

În panica ei, femeia îşi pierduse mare parte din încrederea în Jack.

— Am să vă duc până la metrou. Există o cale mai rapidă prin care poţi ajunge în parc. Am o drezină. Vii?

Jack aşteptă ca Hoinara să dea din cap şi se avântă grăbit în tunelul din stânga.

Scenele de carnaj din mintea ei deveneau tot mai clare pe măsură ce se apropiau de Central Park şi abandonară drezina. Când ajunseră la următoarea răscruce de tuneluri, Jack înălţă capul şi adulmecă.

— Indiferent cine sunt ăştia, folosesc armament cât o

armată. Care-i planul?

— Trebuie să aflăm cine sunt, ca să ştim cum să-i oprim. Corect?

Hoinara nu era sigură deloc ce trebuia făcut.

— Pariez că sunt *mes amis* cu armele, însă n-am nicio idee cine-i bossul.

Femeii îi apăru o imagine cu pestriţa mergând împreună cu Jack, iar cea neagră, cu ea.

— Departe.

Femeia o bătu uşurel pe cap pe imensa pisică neagră.

— Bună idee.

— Ce idee?

— Pisica neagră crede că ar trebui să ne despărţim pentru a afla ce se întâmplă. Dacă rămâne cu fiecare dintre noi câte o pisică, am putea să ţinem… hmm…

— Legătura. Da. Tu poţi vedea măcar ce se întâmplă.

Jack încuviinţă gânditor din cap.

— Îmi plăceau filmele de război, dar nu am o recepţie prea bună la mine acasă. Hai să-i dăm drumul, Sarge!

Vorbise cu pestriţa, care sări înaintea lui.

— *Bon chance!*

Hoinara dădu din cap şi se îndreptă spre cealaltă direcţie.

Într-o beznă adâncă, de-abia risipită de razele de lumină ce ţâşneau de pe căştile de protecţie purtate de oameni înarmaţi, Don Carlo Gambione cerceta distrugerile din regatul său.

— Don Carlo, mă tem că trupele noastre au devenit prea entuziasmate de sarcina lor, zise locotenentul său, aproape cerându-şi scuze.

Don Carlo privea spre cadavrele luminate de lanterna Măcelarului.

— Zelul depus în circumstanţe ca acestea, zise el, nu este un cusur.

— Le-am găsit vizuina, spuse Măcelarul. Oamenii noştri au descoperit-o acum mai puţin de o oră.

Bătu cu degetul în hartă.

— Cam pe sub Strada 86. Sub parc. Aproape de lacul din Central Park. Părea locuită. Atunci v-am chemat.

— Îţi sunt recunoscător, zise şeful său. Vreau să fiu de faţă când focul de paie al rebeliunii prost conduse de către duşmanii noştri este stins. Ştiam că trebuie să existe un motiv pentru care s-au ridicat la luptă tocmai acum.

Don Carlo vorbi cu glas tare, în timp ce Măcelarul îl privea.

— Le vreau capetele, făcu Don Carlo. Le vom înfige în nişte ţepuşe pe străzile Amsterdam şi 110.

Larg deschişi, ochii săi licăreau cu ferocitate în lumina lanternei.

Măcelarul puse uşor mâna pe încheietura naşului.

— Mai bine ne-am duce spre centru acum, Padrone. Le-am spus oamenilor să stea pe loc, însă sunt atât de… entuziasmaţi.

Pentru o clipă, privirea lui Don Carlo se opri sălbatică asupra cadavrelor care acopereau cimentul murdar. Zdrenţe îmbibate de sânge.

— Ce tragedie! Durerea, durerea…

Se uită fix la cadavrul de la picioarele sale. Era al unui bărbat alb, cu braţele slăbănoage şi picioarele ca ale unei marionete dezarticulate. Pe faţa zbârcită, arsă de soare, nu exista niciun fel de seninătate. În ochii întunecaţi, căscaţi prea mult, nu exista decât suferinţă. Ochelarii improvizaţi, sparţi, zăceau în balta de sânge scurs din capul său. Fără să-şi dea seama, naşul împinse cu vârful ghetei sale lustruite în umărul vestonului militar.

— Ăsta era unul dintre adevăraţii jokeri de junglă…

Vocea-i scăzu. Don Carlo privi în altă parte. Se îndreptă de spate, găsind putere în convingerea aproape sfântă că ştia ce are de făcut. Se aplecă mai aproape de faţa sumbră a Măcelarului.

— Lucrurile astea pe care le facem… spuse el. Este trist, foarte trist. Însă uneori trebuie să atacăm şi chiar să distrugem felul nostru de viaţă pe care-l iubim, pentru a-l menţine.

În pofida bravadei sale – de ce-oi fi încercând eu s-o impresionez pe femeia asta zdrenţăroasă? – Jack se deplasa pe îndelete prin tuneluri. Drumul lung făcut înapoi spre parc îi readusese şchiopătatul şi o durere considerabilă. Ori de câte ori auzea vreun zgomot, încremenea. Pestriţa dovedi o răbdare remarcabilă. Se ducea cu vreo cincisprezece metri înainte şi apoi revenea dacă nu era nimic. Jack ar fi dorit cu disperare să poată vorbi cu ea.

Acum zgomotele nu mai erau doar imaginare. Deveneau tot mai puternice. Jack începu să audă strigăte neinteligibile. Tresărea la fiecare foc de armă sau explozie. Încetă să mai folosească lanterna fiindcă se temea să n-o zărească cineva. Pisica pestriţă rămânea la câţiva paşi distanţă acum. Jack se frecă cu noroi pe faţă, să reducă expunerea.

Ghetele bufneau pe ciment, înainte, nu departe de el. Începu să dea înapoi şi se pomeni în braţele unuia dintre vânători.

— Ce naiba! Joey! Joey, am pus laba pe unul!

Bărbatul cu casca de protecţie şi lanternă ataşată pe ea întoarse patul puştii sale spre capul lui Jack.

— Unde-i, Sly?

Patul puştii trecu milimetric pe lângă ţeasta lui Jack, care izbuti să o ia la goană dispărând din lumină şi ajunse în ceea ce părea a fi un tunel închis. Încercă să se facă una cu peretele şi îşi dori să se poată transforma în ceva folositor, precum betonul sau noroiul. Şi în timp ce acest gând îi trecu prin minte, recunoscu mâncărimea care însemna că devenea solzos. Jack se împotrivi încetinindu-şi respiraţia şi exercitându-şi controlul. Asta-i tot ce-mi trebuie acum. Unde-i pestriţa? Hoinara mă omoară dacă pisica asta păţeşte ceva.

— Trebuie să fie pe-aici, Joey. N-are unde să se ducă.

Vocea suna de parcă era la câţiva centimetri distanţă.

— Aruncă o grenadă şi să mergem mai departe. Trebuie să le închidem cu totul baza.

— Haide, Joey!

— Sly, eşti dus cu pluta, omule. Dă-i drumul!

Se auzi un zgomot de metal ricoşând din piatră. Jack surprinse licărul de lumină al grenadei înainte ca adrenalina să-i cureţe mintea cu totul. *Merde,* fu ultimul lui gând conştient.

Câteva bucăţi de piatră căzură, însoţind bubuitul exploziei, însă nu se produseră cine ştie ce pagube în această parte a tunelului. Tavanul ţinea.

— Verifică, Sly.

— Bine, Joey. Mulţam!

Sly era cunoscut drept aproape la fel de nebun ca şi Micul Renaldo.

De ce eu, se întrebă Joey.

— N-a mai rămas nimic. Doar câteva zdrenţe şi un tenis. Cel de la piciorul drept.

— Atunci, haide. Avem o grămadă de teren de acoperit.

Niciunul dintre ei nu observă pisica pestriţă ghemuită pe o piatră desprinsă din perete, de lângă tavan. Pestriţa sări jos şi adulmecă prin hainele sfâşiate şi însângerate. Îi trimise o imagine Hoinarei şi porni spre ea, să se întâlnească.

Hoinara stătea în tăcere, lipită de peretele îndepărtat al scurtăturii de sub Strada 86. O mângâie încet pe cap pe pestriţă şi adoptă postura cea mai reuşită, cea a unei femei bătrâne, inofensive. Pisica neagră o avertizase că mafioţii se apropiau, însă se aflau deja în spatele ei când încercase să se retragă. Erau prea mulţi ca să se lupte, aşa că deveni pasivă. Privea în tăcere la haosul în care-i transformaseră culcuşul. Singurul ei paznic avea atenţia fixată asupra lui Don Carlo.

— Cumva, cred că au scăpat, zise Măcelarul cerându-şi scuze.

— Îi vreau, replică Don Carlo.

Se holba la pictura mare, pe catifea, în rama ei ieftină, din lemn, cu un colţ rupt: o haită de lei fugărea nişte zebre prin savană.

— Au fost aici, zise el. Sălbatici.

— Don Carlo, domnule, eu…

Era Joey.

— Ce-i?

— Maria, Don Carlo. Am găsit-o rătăcind pe aici.

Joey o conduse pe Rosemary la tatăl ei. Nu părea să-l vadă ori să observe altceva. Avea faţa lipsită de expresie, aproape senină. Era o păpuşă docilă, pierdută pe undeva, prin tuneluri.

Don Carlo o privi uluit, apoi cu îngrijorare.

— Maria, ce s-a întâmplat, *mia?* Joey, ce-a păţit?

— Nu ştiu, Don Carlo. Aşa era când am găsit-o.

Hoinara ridică privirea pe sub părul ei sârmos.

— Rosemary, n-ai putut să stai departe nici de asta? Asistenţii sociali… Prea băgăreţi.

Hoinara vorbea şoptit. Bărbatul se întoarse spre ea mormăind, clătină din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre lucruri mai interesante.

— Ai grijă de ea pentru mine, Joey, până terminăm cu asta, zise Don Carlo, apoi se întoarse spre Măcelar. Oare ştie bătrâna ceva?

— Tocmai asta suntem pe cale să aflăm.

Lumina se reflectă pe lama stiletului Măcelarului când se îndreptă spre Hoinară. Apoi se opri şi ascultă cu atenţie. Toată lumea din tunel asculta. Huruitul care păruse iniţial să fie doar un alt metrou deplasându-se undeva în depărtare deveni prea intens, prea repede. Dinspre tunelul vestic se auzeau ţipete, chiar şi un urlet de durere, când vagonul metroului ieşi din beznă, înaintând acolo unde n-ar fi fost posibil să circule nicio garnitură, pentru că nu mai exista cea de-a treia şină de alimentare, iar celelalte erau avariate. Vagonul lucea cu o fosforescenţă albă, spectrală. Tăbliţa cu traseul anunţa: CC LOCAL. Se opri în mijlocul adunării. Inscripţiile ţipătoare de pe latura vagonului se modificau atât de repede, încât era imposibil să te concentrezi asupra lor.

— C.C.!

Rosemary, care stătuse deoparte, lângă Joey, evită braţele acestuia şi alergă spre vagonul fantomă. Întinse

mâinile ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar, când îi atinse caroseria, se trase înapoi. Apoi întinse doar o mână pentru a atinge ceea ce nu era metal.

— C.C.?

Culorile iradiară din punctul atingerii, apoi se şterseră. Vagonul deveni negru şi aproape că dispăruse de sub ochii tuturor. Ieşiră la iveală cuvinte, aşa ca înainte: texte din cântecele scrise de C.C., pe care doar cea mai bună prietenă a ei, Rosemary, le auzise vreodată. Privitorii rămaseră locului, prea uluiţi ca să se poată mişca.

Poţi cânta despre durere
Poţi cânta despre mâhnire
Însă nimic nu va aduce un nou mâine
Şi nu va duce departe ziua de ieri

Pe latura vagonului apărură imagini, ca şi cum ar fi fost proiectate acolo. Prima scenă era un atac, un viol într-o staţie de metrou. Un pat de spital, cu o persoană pe care Rosemary o recunoscu imediat. Cineva într-un halat de spital mergea pe scările de incendiu.

— Aşa ai ieşit din spital, C.C. De ce-ai fugit?

Rosemary privea şi vorbea vagonului de parcă ar fi fost un prieten.

Scena următoare arătă o altă staţie de metrou, un alt atac, însă, de această dată, persoana îmbrăcată în halatul de spital era martoră. Ea încercă să oprească atacul, dar fu azvârlită cât colo, direct pe linie. Culorile durerii şi ale furiei. Gunoiul şi aproape tot ce nu era fixat pe peronul gol – automate cu diverse produse, ziare aruncate, un şobolan mort, toate – fură absorbite de-a lungul şinelor, parcă aspirate de miezul flămând al unei găuri negre. O garnitură de metrou cu şase vagoane intră scrâşnind în staţie. Brusc, un alt vagon i se alătură. Atacatorul, care scăpase, intră în noul vagon şi scena deveni purpurie, ca şi cum sângele s-ar fi revărsat peste tot în vagonul fantomă. Şi mai multe staţii de metrou, mai mult purpuriu. Încă un agresor, în jachetă de piele, şi o femeie în vârstă.

— Lummy?
Rosemary se dădu înapoi la vederea logodnicului ei, surprins în plin act de tâlhărie.
— Lummy?
— Lombardo!
Don Carlos păli la vederea viitorului său ginere intrând în vagon şi fiind măcelărit.
— Joey, du-o pe Maria departe de acest... lucru. Ricardo, unde-i lansatorul de grenade? Asta e şansa ta. Frederico, du-o pe bătrâna aia lângă vagon. Vreau să fie distrus totul. Acum!
Rosemary se luptă cu Joey, care o târa dincolo de raza de acţiune a lansatorului.
— Doamne! spuse el, nu ei neapărat, nimănui în particular. Parcă ar fi prin târgurile acelea. Doamne!
Hoinara rămase tăcută, ţinând pisica pestriţă strâns lângă ea. Ricardo ţinti cu prudenţă prin sistemul de ochire al lansatorului. Femeia se îndreptă de spate.
O pisică neagră, furioasă, de optsprezece kilograme, îl izbi pe Ricardo drept în spate. Bărbatul căzu, tubul lansatorului zvâcni în sus, iar racheta pe care tocmai o trăsese se duse spre tavan. Explodă într-o erupţie de scântei roşii şi aurii.
Rosemary se smulse de lângă Joey şi fugi spre vagon. Apa începu să curgă în jeturi prin tunel. Blocuri sparte de beton se desprinseră din încastrările lor şi atunci pătrunse şi mai multă apă.
— Ricardo, idiotule! ai făcut o gaură în lacul din Central Park!
Frederico Măcelarul urlă la cineva, nu mai era interesat de distracţie. Grupul de mafioţi se împrăştie în debandadă prin tuneluri.
— Urcă în vagon! Vino!
Rosemary o înşfăcă pe Hoinară.
— Maria, vin după tine! Stai puţin!
Don Carlo se lupta cu inundaţia în creştere ca să-şi salveze singura lui fiică.
— Papa, mă duc cu C.C.

— Nu! Să nu faci asta! Este blestemată!

Don Carlo încercă să o ia din loc, însă îşi dădu seama că un picior îi era înţepenit. Îşi băgă ambele mâini în apa îngheţată, într-un efort de a-l elibera, şi atinse pielea solzoasă. Privi în jos şi văzu şiruri de dinţi ca de fildeş. Ochii implacabili de reptilă se holbau la el.

Rosemary urcase pe toată lumea în vagon, chiar şi pisica neagră. Vagonul se urni înapoi, spre tunelul de vest.

— Stai! Jack este acolo! Nu-l părăsi!

Hoinara încercă să deschidă uşile. Rosemary o apucă de umeri.

— Cine-i Jack?

— Prietenul meu.

— Nu ne putem întoarce, zise Rosemary. Îmi pare rău.

Hoinara se aşeză pe un scaun în spate, din nou flancată de cele două pisici ale sale, şi rămase privind fix apa care pătrundea ca o vâltoare în tunel, în urma lor, când se îndreptau spre un nivel mai sus.

În timp ce vagonul de metrou urca pe panta spre Strada 86, marginea apei întunecoase îl urma, clipocind pe roţile cu flanşe ale lui C.C. La un moment dat, ajunse pe un nivel mai înalt din tunel şi valul de apă încetă să-l mai urmeze. C.C. opri, începu să dea înapoi, îşi strânse frânele.

Pasagerii ei se înghesuiră la uşa din spatele vagonului, încercând să vadă ceva din ce rămăsese înapoia lor, în beznă.

— Lasă-ne să ieşim, C.C., zise Rosemary. Te rog!

Binevoitor, vagonul îşi deschise cu un şuierat uşile laterale. Doi oameni şi două feline coborâră spre terasament şi se opriră pe noua plajă. Pisica pestriţă adulmecă la marginea apei şi apoi se îndepărtă. Miorlăi şi se uită spre Hoinară.

— Aşteaptă! spuse femeia.

Un zâmbet ciudat înflori o clipă pe faţa ei.

Rosemary se încordă, concentrându-se, încercând să desluşească ceva prin beznă. Ultimul lucru pe care şi-l amintea că-l văzuse era tatăl ei, încercând să ajungă la ea,

apoi doar chipul lui, ochii. Şi în cele din urmă, nimic.

— Acolo, zise Hoinara pe un ton neutru.

Încercară cu toţii să zărească ceva.

— Nu văd nimic, spuse Rosemary.

— Acolo.

Şi cu toţii observară pe apă nişte unde în formă de V, stârnite de un bot lat, ca o lopată. Apoi o pereche de ochi protejaţi ca de un blindaj se iţi din apă, inspectând grupul de pe mal.

Pisicile începură să miaune entuziasmate, cea pestriţă sărind înainte şi înapoi, iar cea neagră dând din coadă de parcă era trupul biciuitor al unui şarpe negru.

— Ăsta-i Jack, rosti Hoinara.

După o vreme, praful s-a aşezat cu adevărat, apa s-a retras, rănile au fost bandajate, cadavrele îngropate, iar echipele de intervenţie municipale, îndelung suferinde, au făcut tot ce le-a stat în putere să cureţe mizeria la nivel de sindicat. Manhattanul a revenit la normal.

Fundul lacului din Central Park a fost etanşat şi bazinul umplut. Zvonurile despre monştri marini (mai precis, monştri de lac) au persistat, însă nu s-au adeverit niciodată.

Sarah Jarvis, în vârstă de şaizeci şi opt de ani, şi-a dat seama în cele din urmă de personalitatea ascunsă ce exista sub imaginea preşedintelui. În noiembrie 1972, a votat pentru George McGovern.

Norocul lui Joey Manzone a crescut, sau cel puţin şi-a schimbat forma. S-a mutat în Connecticut, a scris un roman despre Vietnam, care nu s-a vândut, şi o carte despre crima organizată, care s-a vândut.

Rosa-Maria Gambione şi-a schimbat legal numele în Rosemary Muldoon. Şi-a terminat studiile la Columbia, în domeniul asistenţei sociale, şi îl ajută pe dr. Tachyon cu terapia lui C.C. Rhyder. A intrat la Drept şi plănuieşte să preia afacerile familiei.

C.C. Ryder încă reprezintă unul dintre cazurile cele mai dificile ale doctorului, dar se pare că există un oarecare

progres în readucerea minţii şi a trupului ei la forma omenească. C.C. continuă să creeze texte minunate, tăioase, pentru cântece. Piesele ei au fost înregistrate de Patti Smith, Bruce Springsteen şi alţii.

Din când în când – mai ales pe vreme urâtă – Hoinara şi pisicile, cea neagră şi pestriţa, se mută în tunelul subteran pneumatic al lui Alfred Beach, împreună cu Jack Robicheaux Canalizare. Este un aranjament confortabil, însă au fost necesare unele schimbări. Jack nu mai vânează şobolani. O văicăreală frecventă în sufrageria victoriană sună cam aşa:

— O, tot pui, iarăşi?

INTERLUDIUL PATRU

DIN „FRICĂ ŞI URĂ ÎN JOKERTOWN”

DR. HUNTER S. THOMPSON
ROLLING STONE, 23 august 1974

Zorii vin acum peste Jokertown. Pot auzi huruitul camioanelor de gunoi sub fereastra mea de la Hanul South Street, aici, pe lângă docuri. Acesta-i capătul liniei, pentru gunoi şi pentru orice altceva, curul Americii, şi mă simt aproape şi de capătul liniei mele, după o săptămână de patrulat pe cele mai infecte şi mai toxice străzi din New York… când mă uit, o mână cu gheare se aruncă peste pervaz, şi după un minut este urmată de o faţă. Mă aflu la etajul şase dinspre stradă, iar dobitocul ăsta, maniac al vitezei, vine căţărându-se până la fereastră de parcă n-ar fi cine ştie ce chestie. Poate că are dreptate: suntem în Jokertown, iar aici viaţa funcţionează în viteză periculos. E ca şi cum te-ai plimba printr-un lagăr de concentrare nazist, într-o experienţă nasoală cu LSD-ul; nu înţelegi nici jumătate din ceea ce vezi, dar te sperie de moarte în acelaşi timp.

Ceea ce apare la fereastra mea are vreo doi afurisiţi de metri şi ceva înălţime, braţe cu trei încheieturi, ca „tăticul-picioare-lungi”, care atârnă atât de jos încât ghearele lui scobesc în duşumeaua din lemn tare, un ten cam ca al Contelui Dracula şi un bot ca al Lupului Mare şi Rău. Când rânjeşte, întreaga chestie dă la iveală cam treizeci de centimetri de dinţi verzi, ascuţiţi. Ticălosul scuipă chiar şi venin, fapt care ar constitui un talent excelent dacă ai de gând să te plimbi prin Jokertown, la vreme de noapte.

— Ai ceva amfetamine? întreabă, coborând de pe fereastră.

Trage cu ochiul la sticla de tequila de pe noptieră, o înşfacă cu unul dintre acele braţe ridicole şi se serveşte cu

o duşcă zdravănă.

— Arăt ca unul care consumă metamfetamină? zic.

— Atunci, cred că va trebui s-o folosim pe-a mea, spune Croyd şi scoate un pumn de chestii negre din buzunar.

Ia patru dintre ele şi le dă pe gât cu încă o înghiţitură din Cuervo Gold a mea…

…imaginaţi-vă ce-ar fi fost dacă Hubert Humphrey ar fi tras un joker, imaginaţi-vi-l pe Hube cu o trompă băgată în mijlocul feţei, ca un vierme roz şi moale în locul unde ar fi trebuit să-i stea nasul, şi atunci aveţi o bună reprezentare a lui Xavier Desmond. Are părul rărit, aproape dus cu totul, şi ochii cenuşii, cu pleoapele atârnând, la fel ca şi costumul său. Se droghează de vreo zece ani şi se poate spune că asta îl consumă. Editorialiştii locali îl numesc primarul din Jokertown şi glasul jokerilor; cam asta e tot ce-au reuşit în zece ani el şi prăpădita lui de Ligă Anti-Defăimare a Jokerilor, nişte amatori, vreo două titluri neomologate, un anumit statut de cel mai iubit joker, animal de companie al lui Tammay, invitaţii pe la câteva petreceri drăguţe prin Village, când gazda nu poate aduce un as într-un timp atât de scurt.

Stă pe podium în costumul lui cu vestă, ţinându-şi afurisita de pălărie pe trompă, pentru numele lui Dumnezeu, vorbind despre solidaritatea jokerilor şi direcţii de vot şi poliţişti jokeri pentru Jokertown, rostind acelaşi vechi discurs, de parcă ar conta. În spatele lui, sub un banner pleoştit al LADJ, se află cea mai penibilă adunătură de rataţi pe care aţi vrea s-o vedeţi vreodată. Dacă erau negri, erau Unchiul Tom, însă jokerii n-au găsit încă vreun nume pentru ei… dar vor găsi, puteţi paria pe masca voastră pentru asta. Fidelii LADJ folosesc din greu măştile, la fel ca bunii jokeri de pretutindeni. Nu doar măşti de schi sau de arlechin. Mergeţi pe Bowery sau pe strada Chrystie ori zăboviţi o vreme în faţa clinicii lui Tachyon şi veţi vedea măşti faciale ieşite parcă dintr-un coşmar LSD: măşti de păsări, cu pene & cap de mort & hidoşenii de piele & glugi călugăreşti & măşti strălucitoare din paiete, „măşti la modă”, individualizate, care pot ajunge şi la o sută de parai

bucata. Măştile sunt parte din culoarea Jokertownului, iar turiştii veniţi din Boise şi Duluth şi Muskogee au grijă toţii să cumpere una-două din plastic, să le ducă acasă ca suvenire, şi fiecare reporter de două parale, pe jumătate beat, care decide să scrie încă o făcătură despre bieţii jokeri fututţi, observă măştile imediat. Se holbează atât de intens la măşti, încât nici nu observă costumele lucioase şi subţiate ale Armatei Salvării şi rochiile făcute în casă, decolorate, purtate de jokeri, nu observă cât de vechi sunt unele dintre aceste măşti şi nu-i observă nici pe jokerii mai tineri, cei îmbrăcaţi în jachete de piele & Levi's, care nu poartă niciun fel de măşti.

— Aşa arăt eu, mi-a spus o fată cu chipul ca un bidon turtit, în acea după-amiază, lângă o casă jegoasă de pornoşaguri, prin Jokertown. Mi se rupe dacă ţărănoilor ăstora le place sau nu. Să port o mască, pentru ca să nu-i vină rău de la stomac vreunei curviştine din Queens când se uită la mine? Pe naiba!

Poate că o treime din mulţimea care-l ascultă pe Xavier Desmond poartă măşti. Poate mai puţini. Ori de câte ori se opreşte pentru aplauze, cei cu măşti bat din palme, dar poţi să-ţi dai seama că este un efort chiar şi pentru ei. Ceilalţi doar ascultă, aşteptând, şi au ochi la fel de urâţi ca şi diformităţile lor. Acolo se află o gaşcă de tineri ameninţători, mulţi dintre ei poartă culorile bandelor cu nume precum PRINŢII DEMONICI & CIUDAŢII UCIGAŞI & VÂRCOLACII. Eu stau undeva, mai retras, întrebându-mă dacă Tack se va arăta, aşa cum s-a făcut publicitate, şi nu văd cine începe, însă Desmond tace brusc, chiar în mijlocul unei declaraţii plictisitoare despre cum aşii & jokerii & naturalii sunt doar nişte copii ai Domnului în adâncul lor, iar când mă uit din nou la el, îl huiduiesc şi aruncă în el cu arahide, îl bombardează cu arahide sărate, prăjite în coajă, ce-i ricoşează direct din cap, din piept şi din afurisita de trompă, i le aruncă în pălărie, iar Desmond doar stă acolo, icnind. El ar trebui să fie vocea acestor oameni, o spune în *Daily News* şi în *Jokertown Cry,* şi bietul prăpădit bătrân n-are nici măcar o vagă idee despre

ce se petrece acolo…

…e doar puţin după miezul nopţii când ies din clubul Freakers ca să mă piş fără griji în rigolă, închipuindu-mi că ar fi mai sigur decât la toaletă, iar şansele ca vreun poliţai să patruleze prin Jokertown la această oră din noapte sunt atât de slabe, încât sunt ridicole. Iluminatul stradal e întrerupt şi, pentru o clipă, mă gândesc că-l văd pe Wilt Chamberlain stând acolo, dar apoi se apropie şi-atunci observ braţele & ghearele & botul. Pielea e precum fildeşul vechi. Îl întreb ce dracu' de problemă are şi el mă întreabă dacă nu cumva eu sunt tipul care a scris cartea despre îngeri, aşa că jumătate de oră mai târziu stăm într-un separeu într-un local deschis toată noaptea, pe strada Broome, în vreme ce chelneriţa îi toarnă galoane întregi de cafea neagră. Are păr lung şi blond şi picioare frumoase, iar pe pieptul uniformei ei roz scrie Sally, şi e mişto de privit până când îi zăreşti faţa. Descopăr că mă uit în farfurie ori de câte ori se apropie, ceea ce mă îngreţoşează & întristează & înfurie. Botul spune ceva despre cum n-a învăţat el niciodată algebra, şi nu mi se pare deloc aiurea că patru degete de metamfetamină nu-l vindecă de asta. Iar după ce-i spun asta Botului, îşi arată dinţii şi menţionează că în aceste zile există o criză reală de metamfetamine de calitate, dar se întâmplă ca el să ştie de unde-ar putea face rost de ceva…

…— Aici e vorba de răni, vorbim de răni adânci, sângerânde şi înveninate, de felul celor care nu pot fi tratate cu un nenorocit de pansament Band-Aid, iar când Desmond ridică trompa, asta oferă, nişte nenorocite de Band-Aid, îmi spuse piticul, după ce mi-a oferit strângerea de mână a Fraţilor Drogului Revoluţionar, sau orice altceva era drăcovenia respectivă.

După cum stă treaba cu jokerii, el primise o doză decentă de virus – existau pitici cu mult înainte de Wild Card –, dar tot este al naibii de şucărit pe chestia asta.

— Ţine pălăria aia pe trompă de zece ani, şi tot ce se întâmplă sunt mizeriile lăsate de toţi obsedaţii. Ei bine, s-a terminat acum. Nu mai rugăm pe nimeni, le spunem, JSD

le-o spune şi le băgăm asta în urechile lor drăguţe ca perlele, dacă trebuie.

JSD-ul este o abreviere pentru Jokerii pentru Societatea Dreaptă şi are cam tot atâtea în comun cu LADJ cât are un piranha cu peştişorii aceia aurii, gigantici, pe care-i vezi înotând prin bazinele decorative din cabinetele dentiştilor. JSD-ul nu are un Captain Tacky sau pe Jimmy Roosevelt ori pe reverendul Ralph Abernathy să dea o mână de ajutor în consiliul său directorial; de fapt, nici nu are vreun consiliu directorial şi nici nu vinde adeziuni cetăţenilor îngrijoraţi şi nici aşilor simpatizanţi. Hube s-ar simţi al naibii de stânjenit la o întrunire a JSD, indiferent că ar avea sau nu o trompă pe faţă…

…chiar şi la ora patru dimineaţa, Village nu-i Jokertown, iar asta-i o parte din problemă, dar marea belea este că, de la drogul de calitate inferioară, Croyd e încins & înnebunit şi, din cate îmi dau seama, n-a dormit de vreo săptămână. Undeva prin Village se află un tip pe care am pornit să-l căutăm, un peşte mulatru, as total, despre care se crede că ar avea cele mai dulci fetiţe din oraş, însă nu-l putem găsi, iar Croyd continuă să insiste că toate străzile se schimbă în jur, ca şi cum ar fi în viaţă & periculoase & gata să pună laba pe el. Maşinile încetinesc când Croyd e văzut legănându-se pe trotuar în timp ce merge la pas pe picioarele lui cu trei încheieturi, de „tăticu-picioare-lungi”, apoi accelerează rapid când Croyd se uită la ele şi mârâie. Ajungem în faţa unui magazin de delicatese, când el uită cu totul de peştele pe care trebuia să-l găsim şi, în loc de asta, decide că-i este sete. Îşi agaţă ghearele de obloanele de oţel, scoate un icnet şi smulge întreaga structură direct din peretele de cărămidă al magazinului, după care o foloseşte ca să spargă vitrina… pe la jumătatea lăzii de bere mexicană, auzim sirenele. Croyd îşi deschide botul şi scuipă pe uşă, iar otrava atinge sticla şi începe imediat s-o topească.

— Iar mă caută, zice el cu un glas plin de mohoreală & ură & furie dată de met & paranoia. Sunt pe urmele mele.

Apoi se uită la mine şi nu-i trebuie mai mult, ştiu că sunt

adânc în căcat.

— Tu i-ai condus până aici, zice el.

Eu îi spun că nu, că îl plac, unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt jokeri, dar luminile roşii & albastre sunt în faţă, el sare în picioare, mă înşfacă şi urlă:

— Nu sunt un joker, dobitocilor, sunt un afurisit de as!

Şi mă aruncă direct prin vitrină, cealaltă vitrină, cea unde sticla e încă intactă.

Dar nu pentru multă vreme… în vreme ce zac în mocirlă, sângerând, îşi face ieşirea drept pe uşa principală, cu şase doze de Dos Equis sub braţ, iar poliţaii trag vreo două focuri în el, însă el le râde în nas şi începe să urce… Ghearele sale lasă în cărămidă găuri adânci. Ajunge pe acoperiş, urlă la lună, se descheie la şliţ şi se pişă peste noi toţi înainte de a dispărea…

PĂPUŞARUL

STEPHEN LEIGH

Moartea Andreei Whitman a fost în întregime mâna Păpuşarului. Fără puterile sale, poftele mocnite ale unui băiat retardat, în vârstă de paisprezece ani, pentru fata mai mică din vecini, nu s-ar fi aprins niciodată într-o furie albă, lichefiată. Roger Pellman, el singur, n-ar fi ademenit-o niciodată pe Andrea în pădure, în spatele Şcolii Inimii Neprihănite, în suburbiile din Cincinnati, şi nu i-ar fi rupt acolo hainele fetei înspăimântate. N-ar fi pătruns-o niciodată pe Andrea cu acea vigoare ciudată, până când s-a simţit slobozindu-se puternic şi istovitor. N-ar fi privit niciodată spre copilă şi la firişorul de sânge întunecat dintre coapsele ei, copleşit de un dezgust care-l făcuse să apuce pietroiul mare şi plat aflat lângă ei. N-ar fi folosit niciodată piatra ca s-o lovească pe Andrea în capul său blond, transformându-l într-o masă informă de carne sfârtecată şi os spart. Nu s-ar fi dus niciodată acasă cu sângele ei împrăştiat peste tot corpul său dezgolit.

Roger Pellman n-ar fi făcut niciodată nimic din toate acestea, dacă Păpuşarul nu s-ar fi ascuns prin cotloanele minţii bolnave a bietului băiat, hrănindu-se cu emoţiile descoperite acolo, manipulându-l şi amplificându-i pornirile adolescentine, care-i răvăşeau trupul. Mintea lui Roger era slabă şi maleabilă şi deschisă; violarea ei de către Păpuşar nu a fost mai puţin brutală decât ceea ce i-a făcut Roger fetei.

Păpuşarul avea unsprezece ani. O ura pe Andrea, o ura cu o furie oribilă de copil răzgâiat, o ura pentru că-l trădase şi-l umilise. Păpuşarul era fantezia răzbunătoare a unui băiat infectat cu virusul Wild Card, un copil care a făcut greşeala de a-i mărturisi Andreei afecţiunea pe care o avea pentru ea. Poate că i-a spus fetei mai mari că, într-o bună zi, ei doi s-ar putea chiar căsători. Ochii Andreei s-au

deschis larg la auzul acestui lucru şi a fugit de lângă el chicotind. El a început să audă tot felul de şuşoteli batjocoritoare, chiar de a doua zi, la şcoală, şi a ştiut, încă dinainte ca roşeaţa să-i ardă obrajii, că le spusese tuturor prietenelor ei. Le spusese tuturor.

Când Roger Pellman pângărise trupul Andreei, Păpuşarul simţise aţâţarea vagă a acestui pârjol chiar şi el. Se cutremurase de orgasmul lui Roger; când băiatul izbise cu bolovanul faţa plânsă a fetei, când auzise trosnetul sec al osului, Păpuşarul icnise. Se clătinase de plăcerea care-l străbătuse.

În siguranţa camerei lui, la patru sute de metri depărtare.

Reacţia sa copleşitoare la această primă crimă îl stârnise şi-l înfricoşase deopotrivă. Luni în şir după aceea, s-a folosit doar puţin de acea putere, temându-se să nu-i scape din nou de sub control cu atâta frenezie. Dar la fel ca toate lucrurile oprite, dorinţa îi dădea ghes. În următorii cinci ani, din diferite motive, Păpuşarul ieşi la iveală ucigând de încă şapte ori.

Descoperise că această putere era o entitate separată de el. Neştiut, el era Păpuşarul – sfori atârnau de degetele lui invizibile, colecţia sa de păpuşi groteşti ţopăind la capătul lor.

TEDDY, JIMMY ÎNCĂ ÎL ÎNGHESUIE PE HARTMANN, JACKSON, UDALL AŞTEAPTĂ UN COMPROMIS

New York Daily News, 14 iulie 1976

HARTMANN PROMITE LUPTA PÂNĂ LA CAPĂT

DREPTURILE JOKERILOR ANUNŢATE PE PLATFORMA POLITICĂ

The New York Times, 14 iulie 1976

Senatorul Gregg Hartmann ieşi din cabina liftului în holul localului Aces High. Anturajul său umplu restaurantul în urma sa: doi oameni din Serviciile Secrete, consilierii săi, John Werthen şi Amy Sorenson, şi patru

reporteri ale căror nume izbuti să le uite pe drum. Fusese o ascensiune cu liftul cam înghesuită. Cei doi bărbaţi cu ochelari de soare bombăniseră când Gregg insistase ca şi ei să li se alăture în lift.

Hiram Worchester era acolo să întâmpine grupul. Hiram constituia el însuşi o privelişte impresionantă, fiind un bărbat de o corpolenţă remarcabilă, mişcându-se cu o uşurinţă şi o agilitate surprinzătoare. Străbătu cu vioiciune zona de recepţie, acoperită cu un covor, ţinând mâna întinsă şi zâmbind tainic în barba sa stufoasă. Lumina soarelui la asfinţit pătrundea prin geamurile mari ale restaurantului şi lucea pe capul său chel.

— Domnule senator, spuse el cu un aer jovial. Mă bucur să vă văd din nou.

— Şi eu pe tine, Hiram.

Apoi Greg zâmbi trist, făcând un semn din cap spre cei din spatele său.

— Cred că îi cunoşti pe John şi pe Amy. Ceilalţi din această grădină zoologică vor trebui să se prezinte singuri. Oricum, se pare că sunt nişte însoţitori permanenţi.

Reporterii chicotiră; bodyguarzii îşi îngăduiră nişte zâmbete subţiri, fugitive. Hiram rânji.

— Mă tem că acesta-i preţul pe care trebuie să-l plătiţi pentru a fi candidat, domnule senator. Însă arătaţi bine, ca de obicei. Croiala costumului dumneavoastră este impecabilă.

Uriaşul făcu un pas înapoi şi-l măsură pe Gregg din cap până în picioare cu o privire admirativă. Apoi se aplecă mai aproape de el şi coborî glasul pe un ton conspirativ.

— Ar trebui să-i oferiţi lui Tachyon câteva sugestii privind ţinuta sa. De fapt, ceea ce poartă aici, în această seară, bunul doctor…

Ochii căprui se rostogoliră spre ceruri într-o falsă expresie de oroare, apoi Hiram izbucni în râs.

— Însă nu trebuie să mă ascultaţi pe mine turuind aici; masa dumneavoastră este pregătită.

— Înţeleg că oaspeţii mei au sosit deja.

Asta îl făcu pe Hiram să se încrunte şi colţurile gurii i se

lăsară în jos.

— Da. Femeia este bine, deşi bea cam prea mult pentru gustul meu, dar pe pitic, dacă n-ar fi sub protecţia dumneavoastră, l-aş fi azvârlit afară. Nu numai că a făcut o scenă, dar se poartă oribil cu cei care vor să-l ajute.

— Am să mă asigur că se cuminţeşte, Hiram.

Gregg clătină din cap, trecându-şi degetele prin părul blond-deschis. Gregg Hartmann era un bărbat cu înfăţişare banală, deloc remarcabilă. Nu se număra printre politicienii îngrijiţi şi arătoşi care păreau să constituie noul val al anilor ’70, dar nu făcea parte nici din celălalt grup, al veteranilor durdulii şi mulţumiţi de sine. Hiram îl cunoştea pe Gregg drept o persoană prietenoasă, naturală, căruia chiar îi păsa de alegătorii săi şi de problemele lor. În calitate de preşedinte al SCARE, Gregg demonstrase compasiune pentru toţi cei afectaţi de virusul Wild Card. Sub conducerea senatorului, diferite legi restrictive privindu-i pe cei infectaţi de virus au fost îmblânzite, scoase din sistemul legal sau ignorate cu înţelepciune. Legea de Control a Puterilor Exotice şi cea a Recrutării Speciale erau încă în vigoare, dar senatorul Hartmann le interzisese agenţilor săi să le aplice. Hiram se minuna adesea de abilitatea lui Gregg de a manevra relaţiile sensibile dintre public şi jokeri. „Prietenul Jokertownului”, îl numise *Time* într-unul dintre articolele sale (însoţit de fotografia lui Gregg dând mâna cu Randall, uşierul de la Funhouse – mâna lui Randall era o gheară de insectă, iar în mijlocul palmei avea un mănunchi de ochi apoşi şi urâţi). Pentru Hiram, senatorul era unul dintre rarii buni samariteni, o anomalie printre politicieni.

Gregg oftă, iar Hiram observă o îngrijorare profundă dincolo de aparenţa blajină a senatorului.

— Cum a mers convenţia, domnule senator? întrebă el. Ce şanse există pentru Programul Drepturilor Jokerilor?

— Lupt pentru el cât pot, răspunse Gregg şi privi înapoi spre reporteri.

Aceştia urmăreau schimbul de replici cu un interes nedisimulat.

— Vom afla în câteva zile, când vom avea votul în plen.

Hiram văzu resemnarea din ochii lui Hartmann, ceea ce îi oferi toate informaţiile de care avea nevoie – va cădea şi asta, la fel ca toate celelalte.

— Domnule senator, zise el, când convenţia se termină, mă aştept să treceţi din nou pe aici. Am să vă pregătesc ceva special, să vă arăt că munca dumneavoastră este apreciată.

Gregg îl bătu uşor pe spate pe Hiram.

— Cu o singură condiţie, răspunse el. Să te asiguri că primesc un separeu cât mai retras. Numai pentru mine. Singur.

Senatorul chicoti. Hiram rânji drept răspuns.

— Este al dumneavoastră. Acum, pentru această seară, vă recomand vită în vin roşu, ceva foarte delicat. Asparagusul este extrem de proaspăt şi am făcut chiar eu sosul. Cât despre desert, trebuie să gustaţi budinca de ciocolată albă.

Uşile liftului se deschiseră în spatele lor. Oamenii de la Serviciile Secrete priviră cu precauţie când din interior ieşiră două femei. Gregg le făcu semn şi dădu din nou mâna cu Hiram.

— Trebuie să ai grijă şi de ceilalţi oaspeţi, prietene. Anunţă-mă când nebunia asta s-a terminat.

— Veţi avea nevoie şi la Casa Albă de un bucătar-şef.

Gregg râse cu poftă auzind asta.

— Va trebui să discuţi cu Carter sau cu Kennedy despre asta, Hiram. Eu sunt doar unul dintre cei care nu contează în chestiile astea.

— Atunci înseamnă că-l ignoră pe cel mai bun dintre toţi, răspunse Hiram şi se îndepărtă.

Aces High ocupa turnul de observaţie din Empire State Building. De la ferestrele sale generoase, clienţii puteau admira priveliştea insulei Manhattan. Soarele atingea orizontul dincolo de portul oraşului; cupola aurie a lui Empire State Building arunca reflexii în sala de mese. În lumina verde-aurie a apusului, dr. Tachyon nu era deloc greu de descoperit, fiind aşezat la masa sa obişnuită,

împreună cu o femeie pe care Gregg nu o recunoscu. Hiram avusese dreptate, îşi dădu Gregg seama imediat – Tachyon purta un smoching de un stacojiu ţipător, dotat cu un guler de satin verde-smarald. Paiete violet desenau motive bogate pe mâneci şi pe umeri; din fericire, pantalonii nu se vedeau, cu toate că o bandă de un portocaliu irizat putea fi zărită sub smoching. Gregg îi făcu cu mâna, iar Tachyon dădu din cap.

— John, te rog, condu-i pe oaspeţii noştri la masă şi fă prezentările pentru mine. Voi fi acolo şi eu într-un minut. Amy, vii, te rog, cu mine?

Gregg se strecură printre mese.

Părul până la umeri al lui Tachyon era de acelaşi roşu incredibil ca şi smochingul său. Îşi plimbă o mână graţioasă printre şuviţele încâlcite în timp ce se ridica spre a-l saluta pe Gregg.

— Domnule senator Hartmann, zise el. Îmi permiteţi să v-o prezint pe Angela Frascetti? Angela, domnul senator Gregg Hartmann şi consiliera sa, Amy Sorenson; domnul senator este cel responsabil în mare parte de finanţarea pentru clinica mea.

După câteva amabilităţi, Amy se scuză. Gregg fu bucuros când însoţitoarea lui Tachyon înţelese aluzia, fără nicio sugestie din partea lui Amy, şi plecă de la masă împreună cu ea. Gregg aşteptă până când cele două femei ajunseră la câteva mese distanţă de ei şi atunci se întoarse spre Tachyon.

— Mi-am zis că aţi vrea să ştiţi dacă se confirmă că un agent e infiltrat în clinica dumneavoastră, domnule doctor. Suspiciunile dumneavoastră au fost corecte.

Tachyon se posomorî, cute adânci apărându-i pe frunte.

— KGB?

— Probabil, răspunse Gregg. Însă, câtă vreme ştim cine este, individul este relativ inofensiv.

— Totuşi, îl vreau afară de-acolo, domnule senator, insistă Tachyon politicos.

Îşi lipi palmele una de alta, în dreptul feţei, cu degetele în sus, iar când privi spre Gregg, ochii săi violacei erau

plini de o veche durere.

— Am avut destule probleme cu guvernul dumneavoastră şi din cauza fostei vânători de vrăjitoare. Nu mai vreau să am de-a face cu încă una. Nu vreau să jignesc pe nimeni, domnule senator, sunteţi un om cumsecade, cu care am putut lucra şi mi-aţi fost de mare ajutor, însă aş prefera să ţin clinica departe de orice intrigi politice. Dorinţa mea este să-i ajut pe jokeri şi nimic mai mult.

Gregg nu putu decât să facă un semn aprobator din cap. Rezistă impulsului de a-i reaminti doctorului că politica pe care susţinea că voia s-o evite plătea de asemenea şi unele dintre facturile clinicii. Vocea lui era încărcată de simpatie.

— Acesta-i şi interesul meu, domnule doctor. Însă dacă îl concediem pur şi simplu pe om, în câteva luni KGB-ul va trimite un alt spion în locul lui. Avem un nou as care lucrează pentru noi, am să discut cu el.

— Faceţi ceea ce doriţi, domnule senator. Nu mă interesează să aflu metodele dumneavoastră, atât timp cât clinica nu este afectată.

— Voi avea grijă de asta.

În partea cealaltă a sălii, Gregg le văzu pe Amy şi pe Angela îndreptându-se spre ei.

— Sunteţi aici ca să vă întâlniţi cu Tom Miller? întrebă Tachyon, arcuindu-şi o sprânceană.

Dădu uşor din cap în direcţia mesei lui Gregg, unde John încă mai făcea prezentările.

— Piticul? Da. Este…

— Îl cunosc, domnule senator. Bănuiesc că este responsabil de o bună parte din decesele şi violenţele din Jokertown din ultimele luni. Este un om crud şi periculos, domnule senator.

— De aceea vreau să-l şi împiedic.

— Vă doresc succes, comentă sec Tachyon.

JSD PROMITE VIOLENŢE DACĂ PLANK ESTE ÎNFRÂNT
The New York Times, 14 iulie 1976

Sondra Falin avea emoţii amestecate când Gregg Hartmann se apropie de masă. Ştia că va trebui să înfrunte această seară dificilă, şi poate că băuse mai mult decât ar fi trebuit. Băutura îi ardea stomacul. Tom Miller – „Gimli”, aşa cum îi plăcea lui să fie numit în JSD – se foia alături, şi ea puse o mână nesigură pe antebraţul lui musculos.

— Ţine-ţi laba aia blestemată departe de mine, mârâi piticul. Nu eşti afurisita de bunică-mea, Sondra.

Afirmaţia o răni mai tare decât ar fi trebuit; nu putu decât să se uite la mâna ei. La pielea uscată, cu pete hepatice, atârnând flască peste oasele-i firave, la încheieturile umflate şi artritice. Se va uita la mine, îmi va zâmbi ca unei necunoscute şi nu-i pot spune nimic. Lacrimile i se adunară în ochi; le şterse energic cu dosul palmei, apoi goli paharul aşezat înaintea ei. Glenlivet: îi arse gâtul în drum spre stomac.

Senatorul le zâmbi tuturor. Expresia lui era mai mult decât o unealtă profesională de politician. Faţa lui Hartmann era firească şi deschisă, invitând la încredere.

— Scuzaţi-mi grosolănia de a nu veni direct aici, zise el. Aş vrea să spun că sunt foarte bucuros că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine în această seară. Sunteţi Tom Miller? rosti Gregg, întorcându-se spre mutra bărboasă a piticului şi întinzând mâna.

— Nu, sunt Warren Beatty, iar ea e Cenuşăreasa, răspunse Miller acru.

Glasul său avea un ton nazal, de Vestul Mijlociu.

— Arată-i pantofiorul, Sondra.

Piticul ridică bătăios capul spre Hartmann, ignorându-i mâna întinsă.

Majoritatea oamenilor n-ar fi luat în seamă insulta, ştia Sondra. Şi-ar fi retras mâna şi s-ar fi prefăcut că nici nu i-o întinseseră vreodată.

— L-am văzut pe domnul Beatty aseară, la petrecerea Rolling Stones, zise senatorul.

Zâmbea, mâna sa fiind subiectul atenţiei tuturor celor de la masă.

— Am reuşit chiar să dau mâna cu el.

Hartmann aştepta. În tăcerea care se lăsase, Miller mormăi ceva. În cele din urmă, piticul apucă degetele lui Hartmann în strânsoarea sa greoaie. La atingere, lui Sondra i se păru că vede zâmbetul lui Hartmann îngheţând o clipă, ca şi cum contactul i-ar fi provocat o uşoară durere. Lăsă rapid mâna lui Miller. Apoi degajarea sa reveni.

— Îmi pare bine să vă văd, spuse Hartmann.

Nu exista nicio urmă de sarcasm în glasul său, ci doar o căldură autentică şi uşurare.

Sondra înţelegea cum ajunsese să-l iubească pe acest om. *Nu tu îl iubeşti, ci Sucubul. Asta cunoaşte Gregg. Pentru Gregg, tu eşti doar o femeie bătrână şi zbârcită, ale cărei politici sunt discutabile. Nu va şti niciodată că Sucubul este una şi aceeaşi persoană cu tine, dacă vrei să-l păstrezi. Tot ceea ce va vedea vreodată este doar fantasma ţesută de Sucub pentru el. Asta a zis Miller că trebuie să facem, iar tu o să-l asculţi, nu?*

Indiferent cât de mult te doare asta.

Acum venise rândul ei să dea mâna cu Gregg. Îşi simţi degetele tremurând când se atinseră; Gregg observă şi el asta, pentru că o simpatie vagă părea că zăboveşte în colţurile buzelor sale. Totuşi, în ochii lui albaştri-cenuşii erau doar curiozitate şi interes; nici urmă dincolo de asta s-o fi recunoscut cumva. Starea de spirit a Sondrei se înnegură din nou.

Se întreabă ce lucruri oribile o afectează pe această femeie bătrână. Se întreabă ce urâţenie zace înăuntrul meu, ce orori aş putea dezvălui dacă m-ar cunoaşte.

Se întinse după încă un pahar de scotch.

Starea sa de spirit continuă să se întunece pe tot parcursul cinei. Tiparul conversaţiilor părea stabilit. Hartmann aducea un subiect de discuţie, iar Miller răspundea cu un sarcasm nejustificat şi desconsiderare, pe care, la rândul său, senatorul le aplana. Sondra urmărea aceste interacţiuni fără a interveni. Ceilalţi din jurul mesei simţeau, evident, aceleaşi tensiuni, deoarece scena

rămăsese deschisă pentru cei doi protagonişti principali, ceilalţi completând cu comentariile lor parcă la un semnal. Cina, cu toată solicitudinea lui Hiram, avea gust de cenuşă în gura ei. Sondra bău tot mai mult, privindu-l pe Gregg. Când budinca fu dată deoparte şi discuţia deveni serioasă, Sondra era deja beată de-a binelea. Trebui să scuture din cap ca să-şi mai limpezească mintea.

— ...trebuie să-mi promiteţi că nu va exista niciun fel de expunere publică, spuse Hartmann.

— Rahat, răspunse Miller.

O clipă, Sondra crezu că Miller are de gând să scuipe. Obrajii pământii, ciupiţi de vărsat, de deasupra bărbii roşcate a lui Gimli se umflară, iar ochii săi de maniac se îngustară. Apoi bătu cu pumnul în masă, zdruncinând toate farfuriile. Agenţii de pază se încordară în scaunele lor, iar ceilalţi de la masă tresăriră.

— E aceeaşi porcărie pe care o oferă toţi politicienii, mârâi piticul. JSD a tot auzit asta ani în şir. Fii bun şi rostogoleşte-te pe spate, ca un câine de treabă, şi îţi vom arunca ceva resturi de la masă. E vremea să fim lăsaţi să ne înfruptăm, Hartmann. Jokerii s-au săturat de rămăşiţe.

Glasul lui Hartmann, în contrast cu al lui Miller, era blând şi înţelegător.

— Sunt de acord, dle Miller, domnişoară Falin.

Gregg dădu din cap spre Sondra, însă ea nu putu decât să se încrunte ca răspuns, simţind greutatea zbârciturilor din jurul gurii.

— Exact asta am propus Partidului Democrat să adauge la Programul Drepturilor Jokerilor pe platforma noastră prezidenţială. De aceea am ieşit încercând să adun şi ultimul vot pe care-l puteam lua.

Gregg îşi desfăcu larg braţele. Rostit de o altă persoană, discursul său ar fi sunat găunos, fals. Însă cuvintele lui Gregg aveau încărcătura orelor lungi, obositoare, petrecute la convenţia partidului, şi asta le conferea autenticitate.

— Prin urmare, vă rog să încercaţi să vă liniştiţi organizaţia. Demonstraţiile, mai ales cele de natură

violentă, îi vor stârni pe delegaţii moderaţi împotriva voastră. Vă cer să-mi acordaţi o şansă, să v-o daţi vouă înşivă. Abandonaţi planul unui marş la Monumentul lui Jetboy. Nu aveţi aprobare; poliţia este deja cu nervii în pioneze din cauza mulţimilor din oraş, iar dacă începeţi marşul, intră imediat în acţiune.

— Atunci, opreşte-i! zise Sondra.

I se împleticea limba din cauza scotch-ului; scutură din cap.

— Nimeni nu pune la îndoială faptul că îţi pasă, aşa că opreşte-i. Hartmann făcu o grimasă:

— Nu pot. Deja l-am sfătuit pe primar să nu recurgă la astfel de acţiuni, însă e de neclintit. Porniţi marşul şi veţi declanşa o confruntare. Nu pot tolera să încălcaţi legea.

— Rostogoleşte-te pe spate, căţeluşule! rosti Miller tărăgănat, iar apoi hohoti zgomotos, dându-şi capul pe spate.

Prin sala restaurantului, clienţii începură să le arunce câte o privire. Tachyon se uită la ei cu o furie nedisimulată, iar figura îngrijorată a lui Hiram se ivi dintre uşile bucătăriei. Unul dintre oamenii de la Serviciile Secrete dădu să se ridice, însă Gregg îi făcu semn să stea jos.

— Domnule Miller, vă rog! Încerc să discut despre realitate cu dumneavoastră. Există mulţi bani şi ajutor, dar dacă veţi persista în a vă atrage ostilitatea celor care le controlează, vă veţi face singuri rău.

— Iar eu îţi spun că blestemata de „realitate” se află pe străzile din Jokertown. Hai, coboară şi bagă-ţi nasul prin mocirlă, senatorule! Uită-te la bietele creaturi care rătăcesc pe străzi, cele pe care virusul n-a fost destul de bun ca să le omoare, cele care se târăsc pe trotuare pe cioatele lor, cei orbi ori cei cu două capete şi patru braţe. Cei cărora le curg balele când vorbesc, cei care se ascund în beznă pentru că soarele-i arde, cei pentru care fie şi cea mai mică atingere înseamnă suferinţă.

Glasul lui Miller se înălţă, tonul vibrând adânc. La mesele din jur, mulţi rămăseseră cu gurile căscate, iar reporterii mâzgăleau în carneţelele lor. Sondra putea simţi

şi ea asta, forţa impresionantă din vocea aceea poruncitoare. Îl mai văzuse pe Miller stând înaintea unei mulţimi batjocoritoare în Jokertown, pentru ca după cincisprezece minute să-i facă pe toţi să-l asculte în linişte, aprobându-i spusele. Chiar şi Gregg se aplecase în faţă, captivat.

Ascultă-l, dar fii prudent. Vocea lui este ca un şarpe, fascinant, dar când te-a prins, atunci loveşte.

— Aceasta-i „realitatea” ta, mormăi Miller. Convenţia ta afurisită este doar o panaramă. Şi-acum îţi spun asta, senatorule – glasu-i deveni, brusc, un urlet – JSD va duce protestul nostru pe străzi.

— Dle Miller… începu Gregg.

— Gimli! strigă Miller, iar glasul îi deveni strident, întreaga sa forţă dispărând, ca şi cum ar fi folosit o rezervă internă. Blestematul meu de nume este Gimli!

Se ridicase în picioare pe scaun. Pentru altcineva, postura ar fi părut ridicolă, însă nimeni nu râdea acum de el.

— Sunt un blestemat de pitic, nu vreunul dintre domnii tăi!

Sondra îl trase de braţ, însă el o împinse cât colo.

— Lasă-mă în pace! Vreau să vadă toţi cât îi urăsc.

— Ura este inutilă, insistă Gregg. Nimeni dintre noi nu te urăşte. Dacă ai şti câte ore am consumat pentru jokeri, toată truda depusă de Amy şi de John…

— La naiba, nu tu trăieşti asta! răcni Miller.

Stropi de salivă îi zburară din gură, acoperind costumul lui Gregg. Toată lumea din încăpere se holba acum, iar agenţii de securitate săriră de pe scaune. Numai mâna lui Gregg îi temperă.

— Nu-ţi dai seama că suntem aliaţii tăi, nu duşmanii?

— Niciun aliat de-al meu n-ar avea o faţă ca a ta, senatorule. Eşti prea al naibii de normal. Vrei să te simţi ca unul dintre jokeri? Atunci lasă-mă să te ajut să înţelegi cum este să fii obiectul milei cuiva.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, Miller se ghemui. Picioarele sale groase, puternice, îl propulsară

spre senator. Degetele sale se curbară, ca nişte gheare, când se întinseră spre faţa lui Gregg. Acesta se dădu în spate, cu mâinile ridicate. Gura Sondrei rămăsese deschisă, înţepenită într-un protest inutil.

Şi piticul căzu brusc pe masă când o mână uriaşă îl lovi. Masa se rupse sub el, pahare şi farfurii revărsându-se ca o cascadă pe podea. Miller scoase un scheunat subţire şi jalnic, ca de animal rănit. Hiram, cu faţa roşie ca o mască de furie topită, traversă jumătate din sală spre ei, în timp ce agenţii Serviciilor Secrete îl trăgeau în zadar de braţe pe Miller pentru a-l ridica de jos.

— Fir-ar să fie, căcatul ăsta mic e greu, mormăi unul dintre ei.

— Afară din restaurantul meu! tună Hiram.

Îşi croi drum printre agenţi şi se aplecă asupra piticului. Îl smulse de jos de parcă ar fi fost o pană – Gimli părea că saltă în aer, plutind, gura mişcându-i-se fără zgomot, cu urme de sânge pe faţă din cauza câtorva mici zgârieturi.

— Nu vei mai pune niciodată piciorul aici! mugi Hiram, agitându-şi un deget grăsuliu pe dinaintea ochilor căscaţi ai piticului.

Hiram se îndreptă spre ieşire, trăgându-l pe pitic după el de parcă ar fi fost un balon şi mustrându-l în continuare.

— Îmi insulţi oamenii, te comporţi oribil, ai ameninţat chiar şi un senator care nu încerca decât să te ajute…

Vocea lui Hiram se stinse când uşile holului se închiseră în urma sa, în vreme ce Hartmann îşi scutură cioburile de porţelan de pe costum şi dădu din cap spre bodyguarzii săi.

— Lăsaţi-l să plece. Omul are dreptate să fie nervos… şi voi aţi fi dacă aţi locui în Jokertown.

Gregg oftă şi dădu din cap spre Sondra, care se uita cu gura deschisă după pitic.

— Domnişoară Falin, vă rog, dacă aveţi vreo influenţă asupra JSD-ului şi a lui Miller, vă rog struniţi-l. Am vorbit sincer. Nu faceţi decât să vă periclitaţi propria cauză. Pe bune.

Părea mai mult trist decât supărat.

— Bietul Hiram, zise el. Şi-i promisesem.

Alcoolul consumat o făcea pe Sondra ameţită şi înceată. Încuviinţă în tăcere la spusele lui Gregg şi îşi dădu seama că toată lumea o privea, aşteptând s-o audă vorbind. Însă ea doar îşi clătină capul cărunt.

— Am să încerc, fu singurul lucru pe care-l putea bolborosi. Vă rog să mă scuzaţi, adăugă apoi, se întoarse şi părăsi sala în fugă, în protestele genunchilor săi artritici.

VOT ÎN PLEN ASTĂ-SEARĂ ASUPRA DREPTURILOR JOKERILOR The New York Times, 15 iulie 1976

JSD PROMITE UN MARŞ LA MONUMENT
New York Daily News, 15 iulie 1976

Câmpul de presiune atmosferică înaltă care se aşezase deasupra New Yorkului în ultimele două zile, precum o fiară enormă şi sătulă, transformase oraşul într-un loc şocant de încins şi de înăbuşitor. Căldura era intensă şi otrăvită de gaze arse; îţi cobora în plămâni precum paharele de Jack Daniel’s pe gâtul Sondrei, o senzaţie de arsură şi tărie amară. Sondra stătea în dreptul unui mic ventilator electric, cocoţat pe comodă, şi se zgâia în oglindă. Faţa i se lăsase într-o încrucişare de riduri; părul grizonant, uscat, era năclăit de transpiraţie şi lipit de pielea cu pete maronii de pe creştet. Sânii erau nişte săculeţe golite, atârnând de coşul osos al pieptului. Capotul uzat era desfăcut şi transpiraţia îi şiroia pe şanţurile coastelor. Detesta priveliştea. Disperată, se întoarse înapoi în cameră.

În bezna de afară, pe strada Pitt, Jokertownul se trezea. De la fereastra ei, Sondra îi putea vedea pe cei despre care perora mereu Gimli. Iată-i pe Scânteietorul, mult prea vizibil cu veşnica strălucire a pielii sale, pe Gălbenea, cu un ciorchine de pustule lucitoare, izbucnind de sub pielea ei ca nişte înflorescenţe leneşe, pe Licăr, alunecând în întuneric, parcă luminat de o sclipire stroboscopică domoală. Toţi căutându-şi micile alinări. Priveliştea o făcu

pe Sondra melancolică. Când se rezemă de perete, umărul ei atinse o fotografie cu ramă ieftină. Era a unei fete tinere, poate de vreo doisprezece ani, îmbrăcată numai într-o lenjerie dantelată, căzută pe un umăr pentru a-i dezvălui rotunjimea de început a sânilor puberi. Fotografia era excesiv de senzuală, în expresia copilei citindu-se o melancolie tulburătoare şi o certă asemănare cu trăsăturile erodate ale bătrânei. Sondra întinse mâna să îndrepte poza şi oftă. Zugrăveala acoperită de fotografie era mai întunecată decât pe restul peretelui, dovedind de câtă vreme se afla în acel loc. Sondra luă încă un gât de Jack Daniel's.

Douăzeci de ani. În tot acel timp, corpul Sondrei îmbătrânise de două ori şi jumătate mai mult. Copila din fotografie era Sondra, fotografia fiind făcută de tatăl ei în 1956. O violase cu un an mai înainte, trupul ei deja arătând semnele de pubertate, deşi se născuse cu doar cinci ani în urmă, în '51.

Un zgomot de paşi prudenţi răsună pe casa scărilor de lângă apartamentul ei şi se opri. Sondra se încruntă. *E timpul să curvesc din nou. Lua-te-ar naiba, Sondra, pentru că i-ai permis lui Miller să te bage în asta. Naiba să te ia, fiindcă ai ajuns să-ţi pese de cel pe care trebuia să-l foloseşti.* Chiar şi prin uşă putea simţi furnicăturile vagi ale feromonilor emişi de bărbat, amplificate de propriile ei simţăminte faţă de el. Îşi simţi trupul tânjind să răspundă aşijderea şi îşi slăbi controlul. Închise ochii.

Cel puţin, bucură-te de senzaţie. Cel puţin, fii bucuroasă pentru scurtul răstimp cât vei fi tânără din nou. Putea simţi schimbările rapide declanşate în corpul său, încordarea muşchilor şi a tendoanelor dându-i o nouă siluetă. Spatele i se îndreptă, uleiurile îi neteziră pielea în aşa fel încât îşi pierdu fragilitatea uscată. Sânii i se înălţară când căldura sexuală începu să-i pulseze în vintre. Îşi mângâie gâtul şi descoperi că faldurile de piele căzută dispăruseră. Sondra îşi lăsă capotul să-i alunece de pe umeri.

Deja. Atât de repede astă-seară! Erau amanţi de şase

luni; ştia ce va găsi când va deschide ochii. Da, trupul ei era zvelt şi tânăr, cu păr blond şi bogat între picioare, cu sâni mici, ca în fotografie. Această apariţie, imaginea mentală a iubitului ei, era una copilărească, însă nu şi inocentă. *Mereu la fel. Mereu tânără, mereu blondă; probabil o viziune din trecutul său. O copilă de pripas, o curvuliţă virgină.* Mângâie cu vârful degetului un sfârc, care se lungi îngroşându-se când ea oftă excitată. Între coapsele îi se apăruse deja o anumită umezeală.

El bătu în uşă. Îi auzea respiraţia, puţin cam prea rapidă după ce urcase trei etaje, şi descoperi că ritmul lui se potrivea cu al ei. Era deja pierdută în el. Trase zăvorul şi descuie uşa. Când văzu că nu era nimeni pe coridor cu el, o deschise larg şi-l lăsă să-i privească goliciunea. Purta o mască – satin albastru peste ochi şi nas, dar dedesubt gura lui subţire zâmbea. Îl cunoştea, îi trebuia doar răspunsul corpului ei.

— Gregg, zise ea, glasul devenindu-i al copilei în care se transformase. Mă temeam că nu vei putea veni astă-seară.

El intră în cameră şi închise uşa după el. Fără niciun cuvânt, o sărută îndelung şi adânc, limba lui găsind-o pe a ei, mâinile sale mângâindu-i rotunjimile trupului. Când, în cele din urmă, oftă şi se desprinse, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Am avut ceva probleme până am reuşit să plec, şopti Gregg. M-am strecurat afară pe ieşirea de serviciu din hotel, ca un hoţ… purtând această mască…

Râse, un sunet trist.

— Votul a durat o veşnicie. Doamne, femeie, credeai că te abandonez?

Ea zâmbi auzind asta şi se dădu înapoi un pas mărunt. Îi luă mâna şi i-o conduse între picioare, oftând când degetul lui pătrunse în căldura ei.

— Te-am aşteptat, iubire!

— Sucubule! oftă el.

Ea chicoti încet, un chicotit copilăresc.

— Vino în pat! şopti ea.

Aproape de aşternutul mototolit, îi slăbi nodul cravatei

şi-i desfăcu nasturii cămăşii, muşcându-l uşor de sfârcuri. Apoi îngenunche înaintea lui, dezlegându-i şireturile, scoţându-i ciorapii, înainte de a-i desface cureaua şi a-i da pantalonii jos. Îi zâmbi mângâindu-i arcuirea tot mai accentuată a penisului. Ochii lui Gregg erau închişi. Îl linse şi el gemu. Încercă să-şi dea masca jos, însă ea îl opri.

— Nu, las-o pe faţă, îi zise, ştiind că asta îşi dorea el să audă. Fii misterios!

Limba ei alunecă din nou de-a lungul mădularului său, i-l luă în gură până când senatorul icni. Îl împinse peste aşternut şi îi cuprinse uşor testiculele în căuşul palmei. Îl încinse, răspunzând nevoilor lui, pofta lui amplificând-o pe a ei până când se pierdu în replicile tot mai intense, mai febrile. El gemea răguşit, din gâtlej; o trase într-o parte, o întoarse pe spate şi îi desfăcu picioarele cu brutalitate. Intră în ea, împingând, mişcându-se, ochii îi străluceau sub mască, degetele i se afundară în fesele ei până când o făcu să ţipe. Nu era blând, excitarea lui era ca o furtună în mintea ei, un vârtej de culoare, o văpaie năucitoare care-i biciuia pe amândoi. Ea îi simţea orgasmul apropiindu-se; instinctiv, se lăsă purtată de acea izbucnire stacojie, cu dinţii încleştaţi, în vreme ce unghiile lui i se adânceau în carne, pătrunzând-o din nou cu putere, iar şi iar şi iar…

El gemu.

Îl simţi golindu-se în ea şi continuă să se mişte sub el, ajungând şi ea la orgasm o clipă mai târziu. Vârtejul începu să slăbească, culorile păliră. Sondra se agăţa de amintirea sa, adunând energie pentru a-şi putea menţine forma actuală încă o vreme.

El o privea de sus, pe sub mască. Privirea lui i se plimba pe trup, pe urmele de pe sâni, scobiturile umflate, roşietice, lăsate de unghiile lui.

— Îmi pare rău, zise el. Sucubule, îmi pare foarte rău.

Îl împinse alături de ea, pe pat, zâmbind, pentru că ştia că voia s-o vadă zâmbind, iertându-l, pentru că ştia că avea nevoie de iertare. Îl menţinea într-o stare de excitare ca să poată rămâne Sucub.

— Nu-i nimic, îl linişti ea.

Se apleacă să-l sărute pe umăr, pe gât, pe ureche.

— N-ai vrut să mă răneşti.

Privi spre faţa lui, întinse mâna şi îi desfăcu legăturile măştii. Gura lui se lăsă într-o expresie posomorâtă, ochii fiindu-i plini de părerea de rău.

Atinge-l, simte văpaia dinlăuntrul lui! Alină-l! Târfo!

Aceasta era partea pe care Sondra o dispreţuia, partea care-i reamintea de anii când părinţii îi vânduseră trupul bogătanilor din New York. Fusese Sucubul, cea mai cunoscută şi cea mai scumpă dintre prostituatele din oraş, din ’56 până în ’64. Nimeni nu ştia că avusese doar cinci ani când începuse, că un joker fusese ataşat de asul tras de ea din pachetul Wild Card. Nu, nu-i interesa decât că, în calitate de Sucub, va deveni un obiect al fanteziilor lor, bărbat sau femeie, tânără sau bătrână, docilă sau dominatoare. Orice trup şi orice formă: un Pygmalion al viselor masturbatorii. Un recipient. Nimeni nu ştia şi nici că-i păsa cuiva că Sucubul se va prăbuşi, inevitabil, în Sondra, că trupul ei îmbătrânea mult prea repede, că Sondra ura Sucubul.

Cu doisprezece ani în urmă, când fugise din captivitatea ei parentală, jurase că nu va permite ca Sucubul să mai fie folosit vreodată. Sucubul va oferi plăcere numai celor care altfel aveau foarte puţine şanse să se bucure de plăcere.

Fir-ai al naibii, Miller. Blestemat fie piticul pentru că m-a băgat în asta. Lua-l-ar naiba pentru că m-a trimis la acest om. Lua-m-ar naiba şi pe mine că am descoperit că-mi place prea mult Gregg. Şi mai mult decât orice, blestemat fie virusul pentru că mă obligă să rămân ascunsă pentru el. Doamne, cina de la Aces High de ieri…

Sondra ştia că afecţiunea pe care Hartmann susţinea că o nutreşte faţă de ea era autentică şi detesta să se gândească de asta. Totuşi, preocuparea ei pentru jokeri era la fel de reală, iar implicarea ei în JSD era una profundă. Cunoştinţele în guvern şi, în special, în SCARE erau cruciale. Hartmann îi influenţa pe aşii care începeau să lucreze de partea autorităţilor după ani îndelungaţi în care se ascunseseră: Umbra Neagră, Shakerul, Ciudăţenia,

Urlătorul. Prin Hartmann, JSD-ul putuse să dirijeze fondurile guvernamentale pentru jokeri. Sondra descoperise preţurile cele mai mici, specificate pentru licitaţiile privind ofertele de contracte guvernamentale, şi reuşiseră să strecoare informaţia companiilor deţinute de jokeri. Şi mai important, pentru că-l controla pe Hartmann, reuşise să-l împiedice pe Miller să transforme JSD-ul în gruparea radicală violentă dorită de pitic. În vreme ce Sucubul îl juca pe senator pe degete, putea limita şi ambiţiile lui Gimli. Cel puţin, aşa sperase ea, dar după fiascoul de la Aces High, nu mai era atât de sigură. Gimli fusese mohorât şi ursuz la întâlnirea lor de cu seară.

— Eşti obosit, iubire, îi spuse ea lui Gregg, plimbându-şi degetul pe fruntea lui, acolo unde rădăcinile firelor de păr formau un V.

— M-ai istovit, răspunse el.

Zâmbetul reveni sfios, şi atunci ea îi atinse buzele cu ale sale.

— Pari preocupat, asta-i tot. Convenţia?

Mâna ei alunecă în jos pe corpul lui, peste pântecul pe care vârsta începea să-l înmoaie. Îi mângâie coapsele, folosind energiile Sucubului pentru a-l relaxa, pentru a-l deconecta. Gregg era întotdeauna încordat, şi mai era şi acel zid din mintea lui, pe care nu-l deschidea niciodată, un blocaj mintal şubred, inutil în faţa majorităţii aşilor cunoscuţi de ea. Se îndoia că Gregg îşi dădea măcar seama că acel blocaj exista, că şi el fusese atins de virus, chiar dacă doar uşor.

Simţi prima revenire a poftei lui.

— N-a fost prea bine acolo, admise el, strângând-o lângă el. Votul n-a avut nicio şansă, nu cu toţi moderaţii împotrivă. Se tem de o creştere a curentului de opinie în favoarea conservatorilor. Dacă Reagan îl poate scoate pe Ford din cursa pentru nominalizare, atunci întregul show este în aer. Carter şi Kennedy erau amândoi hotărâţi împotriva programului, niciunul dintre ei nu voia să fie prins susţinând cauze despre care nu erau prea siguri. În calitatea lor de candidaţi aflaţi pe primele locuri în cursă,

lipsa lor de sprijin a atârnat prea greu.

Gregg oftă.

— N-a fost nici măcar pe-aproape de succes, Sucubule.

Cuvintele păreau să-i acopere mintea cu un strat de gheaţă şi ea trebui să lupte pentru a-şi menţine forma de Sucub. Acum, vestea se răspândea prin Jokertown. La ora asta, Gimli ştia; va organiza marşul pentru a doua zi.

— N-ai putea reintroduce programul?

— Nu acum.

Îi mângâie sânii, urmărind cu degetul arătător areola sânului.

— Sucubule, nici nu ştii cât de mult aşteptam să te văd, după toate astea. A fost o seară foarte lungă şi frustrantă.

Gregg se întoarse spre ea şi ea se ghemui confortabil lângă el, cu toate că mintea îi fierbea de gânduri.

Tot meditând, aproape că nu-i auzi cuvintele.

— ...dacă JSD insistă, va ieşi foarte rău.

Mâna ei încetă să se mai mişte pe trupul lui.

— Da? îl îndemnă ea.

Dar deja era prea târziu. Deja putea simţi atracţia poftelor lui. Mâna lui se închise peste a ei.

— Simte, zise el.

Învârtoşarea lui pulsa pe coapsa ei. Din nou, începu să se scufunde în el, neajutorată. Concentrarea o părăsi. O sărută, iar gura ei luă foc; se întinse peste corpul lui, conducându-l în ea încă o dată. Înăuntrul ei, prinsă în capcană, Sondra se răsti la Sucub. *Lua-te-ar naiba, vorbea despre JSD.*

Ulterior, istovit, Gregg va vorbi foarte puţin. Tot ce mai putea face era să-l convingă să plece din apartament înainte ca forma ei să cedeze şi devină din nou o femeie bătrână.

UN SENATOR AVERTIZEAZĂ ASUPRA CONSECINŢELOR, IAR PRIMARUL PROMITE ACŢIUNE

The New York Times, 16 iulie 1976

CONVENŢIA S-AR PUTEA TRANSFORMA ÎN

ELEMENTUL-SURPRIZĂ

New York Daily News, 16 iulie 1976

— OK, FIR-AR SĂ FIE! MUTAŢI-L ACOLO. DACĂ NU REUŞIŢI SĂ MERGEŢI, DUCEŢI-VĂ LA CĂRUŢUL LUI GARGANTUA. UITAŢI CE-I, ŞTIU CĂ-I PROST, DAR POATE TRAGE AFURISITUL DE CĂRUŢ, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!

Din spatele platformei unei camionete Chevrolet ruginite, Gimli îşi îndemna jokerii năuciţi, agitându-şi frenetic braţele scurte, cu faţa roşie din cauza efortului de a ţipa, transpiraţia scurgându-i-se din barbă. Erau adunaţi în parcul Roosevelt, lângă Grand Street, soarele prăjind New Yorkul de pe cerul lipsit de nori, temperatura de la începutul dimineţii atingând deja treizeci de grade Celsius şi îndreptându-se spre şi mai mult. Umbra celor câţiva copaci nu domolea deloc căldura toridă. Sondra de-abia dacă putea să mai respire. Îşi simţea vârsta cu fiecare pas, pe când se apropia de camioneta lui Gimli, cercuri largi de transpiraţie apărându-i sub braţ, pe rochia de vară din stambă.

— Gimli? spuse ea, iar vocea îi era răguşită şi întretăiată.

— NU, IDIOTULE! PUNE-L ACOLO, ALĂTURI DE GĂLBENEA! Salut, Sondra! Eşti gata să te mişti? Te-aş putea folosi ca să menţii ordinea în coada marşului. Am să-ţi dau căruţul lui Gargantua şi pe ologi. Aşa ai avea un loc unde să mergi fără să fii în mulţime şi îi poţi face pe cei din faţă să continue să înainteze. Am nevoie de cineva care să se asigure că Gargantua nu va face ceva prea al naibii de prostesc. Ai ruta? O să mergem de la Grand spre Broadway, apoi trecem spre Monument la Fulton…

— Gimli! făcu Sondra insistentă.

— Ce-i, fir-ar să fie?

Miller îşi puse o mână în şold. Purta numai un şort cu un model de linii şerpuite, expunându-şi pieptul masiv, dezgolit, şi picioarele şi mâinile scurte, însă puternice, acoperite cu păr creţ, şaten-roşcat. Glasul său baritonal

era un mârâit.

— Se pare că poliţia se adună în jurul porţilor parcului şi ridică bariere.

Sondra îl străfulgeră cu o privire acuzatoare pe Miller.

— Ţi-am spus că o să avem probleme să ieşim de aici.

— Da. Şi ce mă-sa! Naiba să-i ia, ieşim oricum.

— N-o să ne lase. Îţi aminteşti ce-a zis Hartmann la Aces High? Îţi aminteşti ce ţi-am spus că a povestit noaptea trecută?

Bătrâna îţi încrucişă braţele-i osoase peste rochia de plajă boţită.

— O să distrugi JSD-ul dacă te apuci şi te baţi aici…

— Ce-i cu tine, Sondra? i-o sugi tipului şi odată cu asta înghiţi şi toate mizeriile lui politice?

Miller râse şi sări din camionetă pe iarba uscată. În jurul lor, între două sute şi trei sute de jokeri se învârteau în apropiere de intrarea dinspre Grand Street a parcului. Miller se încruntă sub căutătura Sondrei şi îşi vârî în praf degetele goale de la picioare.

— Bine, zise el. O să am naibii grijă, dacă te preocupă atât.

Puteau vedea poliţia ridicând bariere de lemn la poarta din fier forjat, chiar de-a curmezişul drumului avut de ei în vedere. Mai mulţi dintre jokeri veniră spre Sondra şi Miller când aceştia se apropiară.

— Ai de gând s-o iei înainte, Gimli? întrebă unul dintre ei. Jokerul n-avea haine pe el. Trupul său era tare, chitinos, şi se deplasa într-un stil rostogolit, legănat, cu picioarele ţepene.

— Am să-ţi spun într-un minut, da, Arahidă? răspunse Gimli.

Miji ochii, privind în depărtare; trupurile lor aruncau umbre lungi pe stradă.

— Bastoane, scutieri, gaze lacrimogene, tun cu apă. Toate blestematele lor de acareturi.

— Exact ce vrem, Gimli, răspunse Arahidă.

— O să pierdem oameni. Vor fi răniţi, poate chiar morţi. Unii dintre ei nu pot primi lovituri de baston, ştii asta. Unii

dintre ei s-ar putea să reacţioneze la gazele lacrimogene, comentă Sondra.

— Unii dintre ei s-ar putea să se împiedice şi în propriile lor blestemate de picioare, bubui glasul lui Gimli.

În josul străzii, mai mulţi dintre poliţişti priveau spre ei, arătând cu degetul.

— Când ai decis tu că revoluţia este prea periculoasă, Sondra?

Când ai decis tu că trebuie să fie răniţi ai noştri pentru a obţine ce vrei tu?

Gimli se uită înapoi, spre ea, apărându-şi ochii de soare cu mâna.

— Nu-i ceea ce vreau eu, zise el tărăgănat. Aşa este corect. Este just. Chiar şi tu ai spus asta.

Sondra strânse din buze, zbârciturile adunându-i-se în jurul bărbiei. Îşi dădu pe spate o şuviţă de păr cărunt.

— N-am vrut niciodată să se întâmple în acest fel.

— Dar noi vrem.

Gimli inspiră adânc şi apoi răcni spre jokerii în aşteptare:

— BINE. ŞTIŢI ORDINUL: DOAR CONTINUAŢI MARŞUL, INDIFERENT DE CE SE ÎNTÂMPLĂ. UDAŢI-VĂ BATISTELE. MENŢINEŢI RÂNDURILE, PÂNĂ CÂND AJUNGEŢI LA MONUMENT. AJUTAŢI-VĂ VECINUL DACĂ ARE NEVOIE. OK, SĂ-I DĂM DRUMUL!

Forţa îi revenise în glas. Sondra o auzi şi văzu reacţia celorlalţi; ardoarea bruscă, răspunsurile strigate. Chiar şi respiraţia ei se accelerase. Gimli înălţă capul spre Sondra cu o sclipire batjocoritoare în ochi.

— Vii şi tu sau te duci să ţi-o tragi cu cineva?

— Este o greşeală, insistă Sondra.

Oftă, trăgând de gulerul rochiei şi privind spre ceilalţi, care se holbau la ea. Nu exista niciun sprijin din partea lor, nu de la Arahidă, nici de la Cartofor, nici de la Zonă sau Calvin ori Dosar, de la niciunul dintre cei care o mai susţineau la întrunirile lor. Ştia că, dacă rămânea acum deoparte, orice speranţă de a-l menţine pe Miller sub control s-ar fi năruit. Aruncă o privire prin parc, spre

grupurile de jokeri ce formau un şir dezordonat; feţele lor erau temătoare, dar, fără îndoială, hotărâte. Sondra dădu din umeri.

— Vin, zise ea.

— Sunt atât de bucuros, replică tărăgănat Gimli.

Pufni dispreţuitor.

TREI MORŢI, ZECI DE RĂNIŢI, LA PROTESTUL JOKERILOR

The New York Times, 17 iulie 1976

N-a fost frumos, n-a fost uşor. Comisia de planificare a NYPD făcuse note din abundenţă, crezând că ar putea acoperi majoritatea situaţiilor ce ar apărea dacă jokerii chiar se decideau să organizeze marşul. Cei aflaţi la comanda operaţiunilor au descoperit repede că un astfel de plan elaborat din timp era inutil.

Jokerii s-au împrăştiat din Parcul Roosevelt şi până pe pavajul lat de pe Grand Street. Asta n-a fost în sine o problemă, poliţia blocase traficul pe toate străzile de trecere din apropierea parcului, imediat ce primise relatări despre adunare. Barierele se întindeau peste stradă, la nici cincizeci de metri de intrare. Existase speranţa că organizatorii nu vor reuşi, pur şi simplu, să închege marşul ori să năvălească peste rândurile de poliţişti în uniformă, dotaţi cu echipament împotriva demonstraţiilor, că se vor întoarce înapoi în parc, unde poliţiştii călare îi puteau dispersa. Poliţiştii îşi ţineau bastoanele în mâini, pregătiţi, însă cei mai mulţi dintre ei nu credeau că le vor şi folosi – protestatarii erau toţi jokeri, în definitiv, nu aşi. Ologi, infirmi, schilozi, deformaţi: rămăşiţe inutile ale virusului.

Au venit pe stradă în jos, spre bariere, şi câţiva poliţişti din primul rând clătinau din cap fără fereală. Protestatarii erau conduşi de un pitic, acesta era Tom Miller, activist JSD. Ceilalţi ar fi fost de râs, dacă n-ar fi fost demni de milă. Mormanul de gunoi din Jokertown se surpase şi se împrăştiase pe străzi. Nu erau cei mai cunoscuţi dintre locuitorii Jokertownului: Tachyon, Chrysalis sau alţii ca ei.

Aceştia erau cei trişti, care se deplasau în beznă, cei care îşi ascundeau faţa şi nu părăseau niciodată străzile mizerabile ale cartierului. Acum veniseră la chemarea lui Miller, având speranţa că ar putea, în toată hidoşenia lor, să determine Convenţia Democrată să susţină cauza.

Era o paradă care ar fi constituit succesul unui carnaval al ciudaţilor.

Ulterior, poliţiştii au mărturisit că niciunul dintre ei nu voise, de fapt, ca înfruntarea să devină violentă. Erau pregătiţi să folosească cele mai uşoare dintre măsurile de forţă posibile, în timp ce i-ar fi ţinut pe protestatari departe de străzile din centrul Manhattanului. Când primele rânduri de jokeri au ajuns la bariere, intenţionau să-l aresteze repede pe Miller şi apoi să-i întoarcă pe ceilalţi înapoi. Nimeni n-a crezut că va fi ceva dificil.

Privind retrospectiv, s-au întrebat cum de au putut fi atât de al naibii de proşti. Când protestatarii s-au apropiat de barierele din capre de tăiat lemne, în spatele cărora aştepta poliţia, au încetinit. Preţ de câteva secunde lungi, nu s-a întâmplat absolut nimic, toţi jokerii oprindu-se epuizaţi şi tăcuţi în mijlocul străzii. Căldura, reflectându-se din pavaj, le poleia feţele cu transpiraţie; uniformele poliţiştilor erau jilave. Miller privea încruntat, nehotărât, apoi le-a făcut semn celor din spatele lui să meargă înainte. A dat la o parte chiar el prima capră, iar ceilalţi l-au urmat.

Trupa de intervenţie a format o falangă, unindu-şi scuturile lor de plastic, pregătindu-se. Protestatarii au lovit scuturile; poliţiştii i-au împins înapoi, iar frontul de demonstranţi a început să dea îndărăt, cedând. Cei aflaţi în spatele lor au împins, strivind primul rând de jokeri de scuturile poliţiei. Chiar şi atunci situaţia ar fi putut fi controlată; un proiectil cu gaze lacrimogene i-ar fi putut zăpăci pe jokeri suficient ca să-i facă să alerge în siguranţa relativă oferită de parc. Căpitanul aflat la comandă a dat din cap şi unul dintre poliţişti s-a lăsat în genunchi, să tragă proiectilul.

Cineva a strigat în învălmăşeala. Apoi, ca nişte popice

împrăştiate de bilă, primul rând de scutieri a căzut, de parcă ar fi fost loviţi de vreo tornadă în miniatură.

— Doamne! a strigat unul dintre poliţişti. Cine mă-sa…

Poliţiştii au scos bastoanele, iar când jokerii au năvălit asupra lor, au început să le folosească. Un muget jos a răsunat între şirurile de clădiri înalte, de-a lungul Grand Street. Era zgomotul haosului dezlănţuit. Poliţiştii mânuiau bastoanele cât se poate de serios, în vreme ce jokerii înspăimântaţi au început să riposteze, lovind cu pumnii şi cu orice aveau la îndemână. Jokerul cu puteri telechinetice substanţiale le folosea peste tot, fără niciun control: jokeri şi poliţişti sau gură-cască erau azvârliţi la întâmplare, rostogolindu-se pe străzi sau lovindu-se de clădiri. Proiectilele cu gaz lacrimogen cădeau şi explodau ca o ceaţă tot mai densă, adăugându-se întregii zăpăceli. Gargantua, un joker monstruos, cu un cap mic şi caraghios aşezat pe un trup masiv, gemea, orbit de gazul lacrimogen. Trăgând un căruţ încărcat cu jokeri mai puţin mobili, uriaşul copilăros a fost cuprins de amoc, căruţul zburând în urma lui în timp ce pasagerii se ţineau cu disperare de marginile lui. Gargantua nu avea habar pe unde să fugă; gonea pentru că nu se putea gândi la nimic altceva de făcut. Când a întâlnit trupa de poliţie refăcută, a lovit cu sălbăticie spre bastoanele care-l atacau. O lovitură dată cu pumnul acela nesigur şi uriaş a fost cauza unuia dintre decese.

Timp de o oră, înfruntarea fără noimă s-a desfăşurat ca un uragan pe distanţa câtorva cvartale de la intrarea în parc. Răniţii zăceau pe străzi, iar vuietul sirenelor reverbera peste tot. Numai pe la jumătatea amiezii a putut fi restabilită o oarecare normalitate. Marşul fusese spart, însă cu un cost mare pentru toţi cei implicaţi.

În acea noapte lungă şi încinsă, poliţia care patrula în Jokertown s-a trezit cu maşinile atacate cu pietre şi gunoaie, iar umbrele fantomatice ale jokerilor se deplasau odată cu ele prin străzile dosnice şi alei; imagini ale unor feţe schimonosite de furie şi pumni ridicaţi, blesteme inutile, frustrate. În bezna umedă, locuitorii Jokertownului

se aplecau peste ieşirile de incendiu şi ferestrele deschise ale locuinţelor de închiriat ca să arunce cu sticle goale, ghivece de flori, gunoi. Bufneau de caroseria maşinilor de poliţie sau crăpau parbrizele. Poliţiştii au avut înţelepciunea de a rămâne în vehiculele lor de patrulare, cu geamurile ridicate şi cu uşile încuiate. În câteva clădiri părăsite au fost declanşate incendii, iar echipajele de pompieri venite la apel au fost atacate din umbra caselor din apropiere.

Dimineaţa a sosit într-o perdea de fum, un văl de căldură.

În 1962, Păpuşarul venise în New York City şi acolo îşi găsise nirvana pe străzile din Jokertown. Acolo era întreaga ură şi mânie şi amărăciune pe care şi le-ar fi dorit vreodată, existau minţi pervertite şi bolnave din cauza virusului, acolo erau emoţii deja coapte, aşteptând doar să fie modelate de intruziunile sale. Străzile înguste, aleile în umbră, clădirile părăginite, colcăind de făpturi diforme, nenumăratele baruri şi cluburi cu oferte pentru toate gusturile perverse şi dezgustătoare; Jokertownul era încărcat de potenţial pentru el şi începu să se ospăteze, la început cu prudenţă, apoi mult mai des. Jokertownul era al lui. Păpuşarul se considera stăpânul sinistru, ascuns, al acestui cartier. Păpuşarul nu putea determina niciuna dintre marionetele sale să facă ceva ce-ar fi fost împotriva voinţei ei; puterea lui nu era chiar atât de mare. Nu, avea nevoie de o sămânţă deja plantată în mintea respectivă, o tendinţă spre violenţă, ură, vreo poftă, şi atunci îşi punea amprenta mentală asupra acelei emoţii, alimentând-o până când respectiva dorinţă sfărâma orice control şi erupea. Astfel de simţăminte erau strălucitoare şi roşietice. Păpuşarul le putea vedea chiar când se hrănea cu ele, chiar când le prelua în propria sa minte şi simţea creşterea lentă a unei văpăi cu o intensitate sexuală, când flacăra pâlpâitoare, pulsândă, a orgasmului apărea în timp ce marioneta viola, ucidea sau schilodea.

Durerea era o plăcere. Puterea era o plăcere.

Jokertownul era locul unde plăcerea putea fi găsită întotdeauna.

HARTMANN ÎNDEAMNĂ LA CALM, PRIMARUL AFIRMĂ CĂ PROTESTATARII VOR FI PEDEPSIŢI

New York Daily News, 17 iulie 1976

John Werthen intră în camera de hotel a lui Hartmann, folosindu-se de uşa de legătură a apartamentului.

— N-o să-ţi placă asta, Gregg, spuse el.

Gregg zăcea pe pat, cu haina costumului aruncată la întâmplare, stând cu mâinile sub ceafă în timp ce-l urmărea pe Cronkite vorbind despre convenţia aflată în impas. Gregg întoarse capul spre consilierul său.

— Ce mai e, John?

— A sunat Amy, de la biroul din Washington. Aşa cum ai sugerat, i-am încredinţat Umbrei Negre problema agentului sovietic al lui Tachyon. Tocmai am aflat că spionul a fost găsit în Jokertown. A fost legat de un felinar, cu un bilet prins pe piept, prin piept, Gregg. Nu purta niciun fel de haine. Biletul vorbea despre programul sovietic, cum îi infectează cu virus pe „voluntari”, în eforturile lor de a obţine propriii aşi, şi cum, pur şi simplu, îi ucid pe jokerii care apar. Biletul îl identifică pe bietul nebun drept un agent. Asta-i tot. Legistul nu crede că mai era conştient când jokerii i-au făcut asta, însă au găsit părţi din individ la trei cvartale distanţă.

— Dumnezeule! murmură Gregg.

Scoase un oftat prelung. Rămase încremenit un minut întreg, în vreme ce vocea exersată a lui Cronkite bălmăjea ceva despre votul final asupra platformei politice şi despre impasul evident dintre Carter şi Kennedy pentru nominalizare.

— A mai vorbit cineva cu Umbra Neagră de atunci?

John dădu din umeri. Slăbi nodul cravatei şi îşi descheie gulerul cămăşii Brooks Brothers.

— Nu încă. Va spune că n-a făcut nimic, ştii doar, şi în felul lui are dreptate.

— Ei haide, John, replică Gregg. Ştia al naibii de bine ce se va întâmpla când l-a legat pe tip cu biletul prins de el. Este unul dintre acei aşi care cred că pot face orice le trece lor prin cap fără să le mai pese de legi. Adu-l aici, trebuie să discut cu el. Dacă nu poate să facă lucrurile în stilul nostru, atunci nu poate colabora cu noi sub nicio formă. E prea periculos.

Gregg oftă şi îşi lăsă picioarele peste marginea patului, masându-şi gâtul.

— Altceva? Ce-i cu JSD-ul? Ai reuşit să dai de Miller?

John clătină din cap.

— Nimic. Se vorbeşte că jokerii vor demonstra din nou astăzi, acelaşi traseu şi tot restul, trecând prin faţa primăriei. Sper că nu-i chiar atât de prost.

— Va organiza marşul, profeţi Gregg. Omul e flămând să fie în luminile rampei. Se crede puternic. Va porni demonstraţia.

Senatorul se ridică şi se aplecă spre televizor. Cronkite rămase fără glas în mijlocul propoziţiei. Gregg se uită pe fereastră. Din punctul său de observaţie din hotelul Marriot Essex House, putea vedea fâşia de verdeaţă din Central Park, prinsă între clădirile înalte din oraş. Aerul era stătut, neclintit, iar aburul albăstrui al poluării ascundea părţile mai îndepărtate ale parcului. Gregg simţea căldura în ciuda aerului condiţionat din încăpere. Afară, era din nou arşiţă. Prin labirinturile din Jokertown ziua era de nesuportat, făcându-i pe cei deja iuţi din fire să fie şi mai iritabili.

— Da, va porni marşul, zise Gregg din nou, destul de încet ca John să nu-l audă. Hai să mergem în Jokertown, spuse, întorcându-se spre interiorul camerei.

— Şi convenţia? se interesă John.

— Nu vor stabili nimic încă cel puţin câteva zile. Momentan, asta nu contează. Hai să-mi adun umbrele şi să-i dăm drumul.

JOKERI! AŢI FOST SERVIŢI CU O MÂNĂ PROASTĂ!

– din fluturaşul oferit de către oamenii din JSD la

demonstraţia din 18 iulie

Gimli îndemna mulţimile sub soarele strălucitor al amiezii. După noaptea de haos din Jokertown, primarul organizase forţele de poliţie din oraş în schimburi duble şi anulase toate permisiile. Guvernatorul plasase Garda Naţională în stare de alertă. Patrulele treceau pe lângă marginile cartierului Jokertown şi fusese impusă restricţie de circulaţie pentru noaptea următoare. Zvonul că JSD va încerca încă un marş spre Monumentul lui Jetboy se răspândise repede prin Jokertown în seara precedentă, iar la venirea dimineţii, parcul Roosevelt fremăta de activitate. Poliţia stătea deoparte, după ce două tentative nereuşite de a-i scoate pe jokeri afară din parc se soldaseră cu capete sparte şi cinci poliţişti răniţi. Pur şi simplu, erau mai mulţi jokeri gata să demonstreze împreună cu JSD-ul decât pronosticaseră autorităţile că se vor aduna. Se ridicaseră bariere din nou pe locurile din Grand Street, iar primarul le făcuse morală jokerilor adunaţi adresându-li-se printr-o portavoce. Cei adunaţi la porţile parcului îl huiduiseră copios.

De pe podiumul şubred ridicat de ei, Sondra îl asculta pe Gimli pe când glasul puternic al piticului îi mătura pe jokeri cu ferocitatea sa:

— AŢI FOST CĂLCAŢI ÎN PICIOARE, SCUIPAŢI, DEMONIZAŢI CUM N-A MAI FOST NIMENI ÎN ISTORIE! exclamă el, iar ei îşi urlară aprobarea.

Faţa lui Gimli, strălucitoare din cauza transpiraţiei, avea o expresie concentrată, iar perii aspri ai bărbii sale erau întunecaţi de căldură.

— VOI SUNTEŢI NOII NEGROTEI, JOKERILOR! SUNTEŢI NOII SCLAVI, CEI CARE ÎŞI CERŞESC ELIBERAREA DINTR-O CAPTIVITATE CU NIMIC MAI REA DECÂT A NEGRILOR. NEGROTEI! EVREI! COMUNIŞTI! ASTA SUNTEŢI PENTRU ACEST ORAŞ, PENTRU ACEASTĂ ŢARĂ!

Gimli arătă cu mâna spre meterezele New Yorkului.

— VOR SĂ VĂ ŢINĂ ÎN GHETOUL VOSTRU, AR VREA

SĂ VĂ ÎNFOMETEZE. VOR SĂ FIŢI ŢINUŢI LA LOCUL VOSTRU CA SĂ VĂ POATĂ UMILI, SĂ-ŞI POATĂ CONDUCE PE STRĂZILE JOKERTOWNULUI CADILLACURILE ŞI LIMUZINELE ŞI SĂ SE UITE PE GEAM ZICÂND: „DOAMNE, CUM POT OAMENII ĂŞTIA SĂ SUPORTE SĂ TRĂIASCĂ AŞA!”

Ultimele cuvinte au fost un muget reverberând peste întregul parc, toţi jokerii ridicând glasul ca să strige împreună cu Gimli. Sondra se uită la masa de oameni ce acoperea pajiştea sub soarele arzător.

Veniseră cu toţii, revărsându-se de pe străzile din Jokertown. Gargantua era acolo, cu trupul său imens bandajat, Gălbenea, Licăr, Carmen, cinci mii sau mai mulţi ca ei. Sondra simţea aţâţarea pulsând pe când Gimli le ţinea predici, propria lui amărăciune răspândindu-se prin aer ca o otravă, infectându-i pe toţi. *Nu, ar fi vrut ea să spună. Nu, nu-l ascultaţi. Vă rog. Da, cuvintele lui sunt pline de energie şi geniale; da, vă face să vreţi să ridicaţi pumnii în aer şi să-i agitaţi spre cer în timp ce mărşăluiţi cu el. Totuşi, nu vă daţi seama că nu asta-i calea? Asta nu-i o revoluţie. E doar nebunia unui singur om.* Cuvintele se rostogoleau prin mintea ei, însă nu le putea rosti. Gimli o prinsese în vraja sa, laolaltă cu ceilalţi. Putea simţi cum buzele îngheţate i se întind într-un zâmbet, iar în jurul ei ceilalţi membri ai conducerii strigau. Gimli stătea în partea din faţă a podiumului, cu braţele desfăcute, pe măsură ce strigătele deveneau tot mai puternice, iar o scandare începea să se ridice din gâtlejurile mulţimii.

— Jokers’ rights! Jokers’ rights!

Ritmul lovea ca un ciocan în rândurile de poliţişti în aşteptare, în inevitabila grămadă de privitori şi reporteri.

— Jokers’ rights! Jokers’ rights!

Sondra se pomeni scandând împreună cu ceilalţi.

Gimli sări de pe podium şi începu să-i conducă spre porţi. Mulţimea se puse în mişcare, o gloată fără nicio pretenţie de disciplină. Se împrăştiară din parcul Roosevelt, ieşind pe la porţi şi în străzile alăturate. Răcniră sudalme spre linia de poliţişti aflaţi în aşteptare. Sondra

vedea străfulgerările girofarurilor maşinilor de patrulare, auzea duduitul camioanelor dotate cu tunuri de apă. Acel huruit ciudat, nedefinit, pe care-l auzise şi cu o zi în urmă se ridica din nou, mai tare decât scandările care continuau. Sondra ezită, neştiind ce să facă. Apoi alergă spre Gimli, deşi picioarele o dureau.

— Gimli, începu ea, însă ştia că nu avea nicio şansă.

Faţa lui era toată o expresie de satisfacţie răutăcioasă, pe când protestatarii se răspândeau din parc pe stradă. Sondra privi spre barajele de poliţie, spre linia unde poliţia aştepta.

Gregg era acolo.

Stătea în faţa barajelor, alături de câţiva poliţişti şi oameni din Serviciile Secrete. Cu mânecile suflecate, gulerul desfăcut şi nodul cravatei slăbit, arăta obosit. Pentru o clipă, Sondra se gândi că Miller va trece de senator, însă piticul se opri la câţiva paşi de el, iar protestatarii se opriră şi ei nesiguri în spatele lui.

— Cară-te naibii din calea mea, senatorule! spuse răspicat Miller. Dă-te la o parte, altfel te călcăm în picioare cu tot cu gărzile tale şi cu toţi reporterii!

— Miller, nu asta-i calea.

— Nu există o alta, m-am săturat să tot discut despre asta.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc câteva minute.

Gregg aşteptă, privind de la Gimli la Sondra, apoi spre ceilalţi din JSD aflaţi în mulţime.

— Ştiu că eşti furios din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Programul Drepturilor Jokerilor. Ştiu că modul în care au fost trataţi jokerii în trecut este dezgustător. Dar, fir-ar să fie, lucrurile încep să se schimbe. Detest să te sfătuiesc să ai răbdare, însă de asta avem nevoie.

— Timpul s-a scurs, senatorule! replică Miller.

Gura lui se căscă într-un rânjet deschis; coroanele dinţilor se vedeau întunecate şi găunoase.

— Dacă mergi înainte, ai garantată o răscoală. Dacă te întorci în parc, pot să împiedic poliţia să se mai amestece în continuare.

— Şi ce bine nenorocit ne-ar face asta nouă, senatorule? Vrem să mărşăluim până la Monumentul lui Jetboy. Este dreptul nostru. Am vrea să stăm pe trepte şi să vorbim despre cei treizeci de ani de durere şi de chinuri pentru oamenii noştri. Am vrea să ne rugăm pentru cei care-au murit şi să lăsăm pe toată lumea să vadă, doar privindu-ne, cât de al naibii de norocoşi au fost cei care au murit. Asta-i tot, cerem dreptul pe care îl are oricare altă persoană normală,

— Puteţi face toate astea în Parcul Roosevelt. Toate ziarele naţionale, toate reţelele de televiziune vor transmite asta, este o garanţie, desigur.

— Asta-i tot ce oferi, senatorule? Nu-i prea mult.

Gregg dădu din cap.

— Ştiu şi îmi cer scuze pentru asta. Tot ce pot spune este că, dacă îţi duci oamenii înapoi în parc, voi face tot ce pot pentru voi, pentru voi toţi.

Gregg îşi deschise larg braţele.

— Asta-i tot ce pot să ofer. Te rog, spune-mi dacă-i suficient.

Sondra privi faţa lui Miller. Strigătele, scandările continuau în spatele lor. Se gândi că piticul va râde, îl va batjocori şi îşi va croi drum spre bariere. Piticul îşi târşâi picioarele goale pe beton, se scărpină pe pieptul larg, acoperit de păr. Se uita la Gregg încruntat, cu furia cuibărită în adâncul ochilor. Apoi, cumva, făcu un pas înapoi. Privirea lui Miller coborî şi tensiunea din stradă păru că se dizolvă.

— Bine, zise el.

Sondra aproape că izbucni în râs. Dinspre ceilalţi se auzeau proteste uluite, însă Gimli se întoarse spre ei ca un urs furios.

— La naiba! M-aţi auzit dracului. Să-i dăm omului o şansă. O zi, nu mai mult. Nu ne costă să mai aşteptăm o zi.

Cu o înjurătură, Gimli îşi croi drum înapoi în mulţime, îndreptându-se din nou spre porţile parcului. Încet, şi ceilalţi se întoarseră ca să-l urmeze. Scandarea reîncepu, nu prea viguroasă, apoi se stinse.

Sondra se uită la Gregg multă vreme, apoi el îi zâmbi.

— Mulţumesc, spuse el cu o voce slabă şi obosită. Mulţumesc pentru că mi-aţi acordat o şansă.

Sondra dădu din cap. Nu putea vorbi cu el; se temea că ar putea încerca să-l îmbrăţişeze, să-l sărute. *Pentru el, eşti doar o babornıţă, Sondra. Un joker, la fel ca şi restul.*

Cum ai făcut-o? ar fi vrut să-l întrebe. Cum l-ai făcut să te asculte când pe mine nu mă ascultă niciodată?

N-ar fi putut rosti aceste întrebări, nu cu această gură de femeie bătrână, nu cu acest glas de babă. Oftând, şchiopătând din cauza genunchilor umflaţi, se duse înapoi.

HARTMANN DEZAMORSEAZĂ PROTESTUL ŞI VORBEŞTE CU LIDERUL JSD OBŢINÂND O PĂSUIRE

The New York Times, 18 iulie 1976

JOKERTOWN ÎN HAOS

New York Daily News, 19 iulie 1976

Marşul JSD reveni în Parcul Roosevelt. În restul zilei sufocante, Gimli, Sondra şi ceilalţi ţinură discursuri. Însuşi Tachyon apăru pe la amiază, ca să se adreseze mulţimii şi întrunirea ajunse să fie dominată de o stranie atmosferă de festival. Jokerii stăteau pe movilele cu iarbă din parc, cântând sau discutând. Coşurile de picnic erau împărţite cu cei din apropiere, băuturile turnate şi oferite. Ţigările cu marijuana începură să circule. Într-un fel, protestul deveni o celebrare spontană a jokerilor. Chiar şi cei mai diformi dintre ei se plimbau fără oprelişti pe acolo. Măştile celebre ale Jokertownului, faţadele anonime în spatele cărora numeroşi locuitori ai cartierului erau obişnuiţi să se ascundă, fuseseră aruncate pentru acel moment.

Pentru majoritatea, era o după-amiază bună, ceva care-i ajuta să nu se mai gândească la căldură, la puţinătatea existenţei lor; îţi împărţeai viaţa cu camarazii tăi, iar dacă problemele tale păreau să te copleşească, exista întotdeauna cineva la care să apelezi sau cu care să discuţi, capabil să te facă să simţi că lucrurile nu erau, în

definitiv, chiar atât de groaznice.

După o dimineaţă care păruse dominată de violenţă şi de distrugere, ziua se transformase într-una potolită şi optimistă. Starea de spirit era una de distracţie, ca şi cum s-ar fi întors o pagină sumbră şi bezna ar fi rămas în urmă. Soarele nu mai părea chiar atât de tiranic. Sondra descoperi că propria ei stare de spirit se înseninase. Zâmbea, glumea cu Gimli, se îmbrăţişa, cânta şi râdea împreună cu ceilalţi.

Seara aduse însă realitatea.

Umbrele adânci ale zgârie-norilor din Manhattan alunecară peste parc şi se contopiră. Cerul îşi tot schimbă culoarea, apoi se stabiliză, pe când strălucirea luminilor oraşului ţinea la distanţă bezna deplină, lăsând parcul într-o negură ceţoasă. La asfinţit, oraşul radia dogoarea zilei; nu exista nicio scăpare de căldură şi aerul încremenise. Adevărul era că noaptea părea să fie mult mai apăsătoare decât ziua.

Ulterior, şeful poliţiei va arăta către primar. Acesta, la rândul său, va arăta către guvernator, al cărui birou va susţine că de-acolo nu pornise niciun ordin. Nimeni nu părea să ştie sigur cine a ordonat acţiunea. Şi mai târziu, pur şi simplu n-a mai contat, pentru că noaptea de 18 a erupt în violenţă.

Cu un strigăt şi un urlet în portavoce, nebunia se declanşă.

Poliţişti călare, urmaţi de şiruri de ofiţeri cu bastoane, începură să măture parcul, de la sud spre nord, intenţionând să-i împingă pe jokeri pe Delancey şi apoi înapoi în Jokertown. Jokerii, dezorientaţi şi luaţi prin surprindere de atacul neaşteptat, îndemnaţi cu frenezie de Gimli, au rezistat. Izbucni o încăierare, stânjenită doar de întunecimea din parc. Pentru poliţişti, oricine nu era în uniformă reprezenta o ţintă perfectă. Se împrăştiaseră prin parc lovind pe oricine le ieşea în cale. Ţipete şi plânsete răzbăteau în noapte. Încercarea lui Gimli de organizare a rezistenţei eşuă rapid, iar grupuri mici de jokeri fură mânaţi spre stradă, oricine se întorcea fiind bătut zdravăn.

Cei căzuţi fură călcaţi în picioare. Sondra se trezi într-una dintre acele mulţimi. Gâfâind, încercând să-şi menţină echilibrul în învălmăşeala generală, ferindu-şi capul cu mâinile de lovituri, reuşi să-şi găsească un adăpost temporar pe o alee din afara Stantonului. De acolo, privi cum violenţa se împrăştia din parc şi pe străzi.

Tot felul de scene se petrecură în apropierea ei.

Un cameraman de la CBS filma o duzină de poliţişti pe motociclete care împingeau un grup de jokeri spre balustradele rampei unei parcări subterane, vizavi de strada unde era Sondra. Jokerii fugeau; unii dintre ei săriră peste balustrade. Scânteietorul era unul dintre ei, iluminând scena cu lucirea fosforescentă a pielii sale, o ţintă demnă de milă, incapabilă să se ascundă de poliţiştii care veneau. Sări disperat peste balustradă, căzând în groapa de doi metri şi jumătate de dincolo de ea. Poliţiştii îl observară pe cameraman şi unul dintre ei strigă:

— Puneţi mâna pe aparatul ăla de filmat!

Motocicletele îl înconjurară cu un huruit greu, lumina farurilor arcuindu-se peste clădirile din jur. Cameramanul începu să alerge înapoi, îndepărtându-se, continuând să filmeze. Un baston îl lovi când poliţia trecu de el; omul se rostogoli pe stradă, gemând, iar aparatul de filmat căzu pe pavaj, cu obiectivele distruse.

Un joker se împiedică la capătul aleii, în mod evident ameţit, ţinându-şi la tâmplă o batistă năclăită de sânge peste tăietura din partea de jos a urechii, care-i umpluse de sânge gulerul cămăşii. Era foarte clar cum de-l ajunseseră din urmă: picioarele şi braţele lui erau înclinate în toate unghiurile nefireşti, ca şi cum trunchiul i-ar fi fost modelat de un sculptor beat. Omul şchiopăta şi se împleticea, încheieturile sale îndoindu-se înapoi şi lateral. Apărură trei poliţişti care mergeau repede pe lângă el.

— Am nevoie de un medic, îi spuse jokerul unuia dintre ei.

Când poliţistul îl ignoră, îl trase de mâneca uniformei.

— Hei! îi zise.

Poliţistul scoase un tub de gaz lacrimogen din tocul de la

centură şi îi pulveriză jokerului conţinutul direct în faţă.

Sondra icni şi se afundă pe alee. Când poliţiştii îşi continuară drumul, se duse în fugă în direcţia cealaltă.

În cursul nopţii, violenţele se împrăştiară pe străzile din Jokertown. O adevărată bătălie se dădu între autorităţi şi jokeri. Era o frenezie a distrugerii, o celebrare a urii. Nimeni n-a dormit în acea noapte. Jokerii mascaţi au atacat maşinile de patrulare aflate la pândă, răsturnând unele dintre ele; maşinile incendiate luminau intersecţiile. În apropierea malului apei, clinica lui Tachyon arăta ca un castel sub asediu, înconjurat de gărzi înarmate, în timp ce silueta uşor de recunoscut a doctorului putea fi văzută alergând, încercând să păstreze o oarecare aparenţă de raţiune în acea noapte. Tachyon, împreună cu câţiva dintre asistenţii săi de încredere, făcură mai multe incursiuni în stradă încercând să culeagă răniţi, atât dintre jokeri, cât şi dintre poliţişti.

Jokertownul începu să se dezintegreze, pierind în foc şi în sânge. Norii de gaz lacrimogen pluteau pe străzi, înţepători. Pe la miezul nopţii, Garda Naţională a fost chemată şi i s-a dat muniţie reală. Birourile SCARE ale senatorului Hartmann lansară un apel către aşii care lucrau pentru guvern, să ajute la calmarea situaţiei.

Marele şi Puternicul Ţestoasă plana pe deasupra străzilor precum una dintre acele maşinării de război din Războiul lumilor, filmul lui George Pal, îndepărtându-i pe combatanţi unii de alţii. La fel ca mulţi dintre aşi, părea să nu ţină partea nimănui în această confruntare, folosindu-şi puterea pentru a sparge luptele în desfăşurare, fără a-i pedepsi nici pe jokeri, nici pe poliţişti. Lângă clinica Tachyon (unde, pe la unu noaptea, toate saloanele erau pline şi doctorii începură să aşeze răniţii şi pe coridoare), Ţestoasă ridică un Mustang avariat, în flăcări, şi-l aruncă în East River, ca un meteorit arzând, lăsând o dâră de scântei şi de fum. Patrulă pe South Street, despărţind protestatarii şi oamenii din Garda Naţională aflaţi înaintea lui, de parcă ar fi fost împinşi de un plug uriaş, invizibil.

Pe Third Street, cei din Gardă legaseră plase de sârmă

pe mai multe jeepuri şi ataşaseră cadre mari cu sârmă ghimpată în faţa vehiculelor. Se foloseau de ele pentru a împinge mulţimile de jokeri de pe străzile principale pe cele secundare. Incendii declanşate de un joker ascuns provocară explozia rezervoarelor de benzină ale jeepurile, iar soldaţii din Garda Naţională fugiră urlând, cu uniformele în flăcări. Armele începură să răpăie.

În apropierea Pieţei Chatham, larma revoltei atinse proporţii asurzitoare când Urlătorul, îmbrăcat tot în galben, începuse să pună stăpânire pe străzile haotice, iar gura lui căscată producea un vaiet care conţinea tot ceea ce auzise, amplificat, de două ori mai intens. Oriunde apărea Urlătorul, jokerii îşi lipeau mâinile de urechi, fugind de torentul de zgomote. Ferestrele se zguduiau când Urlătorul ridica frecvenţa, zidurile se cutremurau când hohotea cu glas baritonal:

— OPRIŢI-VĂ! urla el. INTRAŢI ÎN CASĂ, TOATĂ LUMEA!

Umbra Neagră, care ieşise la iveală ca as cu numai câteva luni înainte, îşi arătă simpatiile foarte repede. O vreme, urmărise conflictul în tăcere. Pe strada Pitt, unde un grup de jokeri agresivi arunca insulte, sticle şi gunoiul aflat la îndemână împotriva unui tun cu apă şi a unui pluton de soldaţi din Garda Naţională cu baionetele la arme, în viespar intră Umbra Neagră. Strada se întunecă instantaneu pe o distanţă de şase metri în jurul asului, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin şi dotat cu o mască pentru ochi roşie-portocalie. Noaptea impenetrabilă persistă timp de zece minute, poate mai mult. Ţipetele izbucniră din interiorul zonei negre, iar jokerii fugiră. Când bezna se retrase şi luminile oraşului se reflectară din nou în pavajul ud, soldaţii din Garda Naţională zăceau leşinaţi pe stradă, iar tunul revărsa un şuvoi neîndurător de apă drept în şanţ, fără niciun control.

Sondra văzu ultima confruntare de la fereastra apartamentului ei. Violenţa din această noapte o înfricoşa. Pentru a scăpa de spaimă, scoase dopul unei sticle de Jack Daniel’s, aflată pe comodă, şi dădu pe gât o duşcă

serioasă. Icni, ştergându-şi gura cu palma. Toţi muşchii săi protestară. Picioarele şi mâinile artritice îi provocau suferinţă când se mişca. Se apropie de pat şi se lăsă jos. Nu putea dormi, zgomotul răzmeriţei pătrundea prin fereastra deschisă, simţea mirosul de fum al incendiilor din apropiere şi vedea flăcările tremurătoare dansând pe pereţii camerei ei. Îi era teamă că va fi nevoită să plece din clădire; se întreba ce va încerca să salveze dacă se va ajunge la asta.

În uşa apartamentului său se auzi o bătaie uşoară. La început, nu fusese sigură că o auzise. Însă bătaia se repetă discret şi cu insistenţă, iar ea se ridică în picioare gemând.

Apropiindu-se de uşă, îşi dădu seama cine era. Corpul ei simţea. Sucubul simţea.

— Nu, şopti Sondra pentru sine.

Nu acum. El bătu din nou în uşă.

— Du-te de-aici, Gregg, te rog, spuse ea aplecându-se lângă uşă, vorbind în şoaptă pentru ca el să nu-i audă inflexiunile vocii de femeie bătrână.

— Sucubule?

Glasul lui era insistent. Excitarea lui o aţâţa, iar ea se întrebă cum era posibil. *De ce acum? De ce aici? Doamne, nu-l pot lăsa să mă vadă aşa şi n-are să plece.*

— Un moment, zise ea şi ridică barierele care-l ţineau zăvorât pe Sucub.

Trupul său începu să se schimbe şi simţi vâltoarea lui senzuală stârnind-o pe a ei. Se dezbrăcă de hainele Sondrei, azvârlindu-le într-un colţ. Deschise uşa.

Gregg purta mască, întregul cap fiindu-i acoperit cu o faţă zâmbitoare de clovn. Intră şi se uită pofticios la ea. Nu spuse nimic, mâinile lui desfăceau deja fermoarul pantalonilor, dând la iveală mădularul întărit. Nu se deranjă să se dezbrace şi nici nu pierdu timp cu preludiul. O puse jos, pe podeaua din lemn tare, şi o pătrunse imediat, împingând, răsuflând întretăiat pe când Sucubul se mişca sub el, pe măsura ferocităţii lui şi cooperând în acest viol lipsit de orice afecţiune. Era brutal: degetele sale se înfipseră în sânii ei mici şi tari, unghiile lui trasând

mici semicercuri însângerate pe pielea ei. Îi strivi sfârcurile între degetul mare şi arătător până când ea ţipă; dorea suferinţa ei în această noapte. Avea nevoie s-o vadă retrăgându-se şi plângând, şi totuşi să-i fie o victimă supusă. O lovi peste faţă; când ea ridică mâinile să-l oprească, din nările ei curgeau firişoare de sânge şi el îi răsuci cu răutate încheietura.

După ce termină, se aplecă deasupra ei privind-o de sus, capul de clovn râzând de ea, dar faţa lui rămânând ascunsă sub mască. Nu-i putea vedea decât ochii scăpărând, uitându-se la ea.

— A trebuit să fie aşa, spuse el.

În glas nu exista nicio undă de părere de rău. Sucubul dădu din cap; ştia asta şi accepta. Înlăuntrul ei, Sondra plângea.

Hartmann se încheie la şliţ. Cămaşa lui era pătată de sânge şi de fluidele lor.

— Pricepi ceva? o întrebă.

Glasul lui era blând, calm; cerşea să fie ascultat, cerşea simpatia ei.

— Eşti singura persoană care mă acceptă fără să-mi ceară să fac nimic. Nu-ţi pasă că sunt senator. Nu trebuie să…

Se opri şi îşi netezi costumul.

— Mă iubeşti. Simt asta. Îţi pasă de mine şi nu trebuie să te fac să-ţi pese. Aş vrea…

Dădu din umeri.

— Am nevoie de tine.

Poate că era aşa pentru că nu-i putea vedea faţa. Poate că era aşa din cauză că brutalitatea lui – deşi înainte fusese întotdeauna tandru – permisese empatiei Sucubului să pătrundă mai adânc decât înainte. Ea îi simţi gândurile o clipă, când o lăsase întinsă pe covor, cu mâinile şi picioarele depărtate, şi ceea ce descoperi o făcu să se înfioare, în pofida căldurii intense. El se gândea la ciocnirile de afară şi în mintea senatorului nu exista silă, dezgust; doar strălucirea plăcerii, sentimentul unei realizări proprii. Ea îl privi uluită.

El a fost. Tot timpul, el a fost cel care s-a folosit de noi, nu invers.

La uşă, Gregg se întoarse şi-i spuse:

— Sucubule, te iubesc. Nu cred că poţi înţelege aşa ceva, dar este adevărat. Te rog să mă crezi. De tine am nevoie mai mult decât de ceilalţi.

Îi văzu strălucirea pupilelor în dosul măştii. Era uluită să observe că el plângea.

Cumva, în pofida ciudăţeniilor la care Sondra asistase pe parcursul întregii nopţi, asta nu părea deloc ciudat.

Păpuşarul descoperise că siguranţa stătea în anonimatul său, în aparenta sa inocenţă. În definitiv, niciuna dintre marionete nu aflase vreodată că le atinsese, niciuna n-ar fi putut spune cuiva ce se întâmplase în mintea sa. Ele… cedaseră, pur şi simplu. Păpuşarul le lăsase să acţioneze conform simţămintelor lor; întotdeauna existau motivaţii ample pentru oricare dintre crimele pe care marionetele sale le-ar fi putut comite. Dacă erau prinse, nicio problemă.

În 1961, absolvind Dreptul la Harvard, se angajase la o prestigioasă firmă de avocatură din New York. În cinci ani, după o carieră strălucită ca avocat specializat în dreptul penal, a intrat în politică. În 1965, a fost ales consilier municipal la New York. Apoi a fost primar, din ’68 până în ’72, când a devenit senator de New York.

În 1976, a văzut şansa de a ajunge preşedintele SUA. În trecut, mereu se gândise la asta în termeni de ’80 sau ’84. Însă Convenţia Naţională Democrată se ţinea la New York în anul Bicentenarului american, iar Păpuşarul şi-a dat seama că acela era momentul său.

Toate pregătirile fuseseră făcute.

Turnase de nenumărate ori din cupa amărelii pe gâtul lui Tom Miller.

Acum o va bea pe toată.

CINCISPREZECE MORŢI, IAR JOKERTOWN ARDE
The New York Times, 19 iulie 1976

Soarele dimineţii era înceţoşat de fum. Oraşul se cocea sub căldură, mai rău decât în zilele precedente. Violenţele nu se terminaseră la venirea dimineţii. Străzile din Jokertown erau pline de distrugeri, acoperite cu resturile ciocnirilor de peste noapte. Rebelii au dus lupte de gherilă cu forţele de poliţie şi cu Garda Naţională, stânjenindu-le deplasarea pe străzi, răsturnându-le maşinile de patrulare pentru a bloca intersecţiile, dând foc, zeflemisind autorităţile de pe la balcoane sau ferestre. Jokertownul era înconjurat de maşini de poliţie, de jeepuri şi de maşini ale pompierilor. Soldaţii Gărzii Naţionale, în echipament complet de luptă, erau staţionaţi la mică distanţă unii de alţii pe Second Avenue. De-a lungul străzii Chrystie, soldaţii se poziţionaseră în jurul Parcului Roosevelt, unde jokerii se adunau din nou. Glasul lui Gimli, baritonal, putea fi auzit de întreaga mulţime, făcându-le morală şi spunându-le că azi vor pleca în marş, indiferent de consecinţe. Toţi candidaţii democraţi îşi făcură apariţia în apropierea zonei calamitate, pentru a fi fotografiaţi având nişte expresii preocupate şi severe pe când se uitau la ruinele arse ale câte unei clădiri sau în timp ce vorbeau cu câte un joker nu chiar atât de diform. Kennedy, Carter, Udall, Jackson, cu toţii s-au asigurat că erau văzuţi, apoi şi-au dus limuzinele înapoi în Garden, unde delegaţii au trecut la două sesiuni de vot neconcludente pentru candidatură. Numai Hartmann a venit şi a stat în apropiere de Jokertown, pălăvrăgind cu ziariştii şi încercând, fără succes, să-l extragă pe Miller din mijlocul mulţimii pentru a negocia.

Pe la amiază, pe o temperatură tot mai mare şi cu o briză dinspre East River, care purta mirosul de ars spre oraş, jokerii ieşiră din parc.

Gregg nu mai manevrase niciodată atât de multe marionete. Gimli era încă personajul-cheie şi putea simţi prezenţa furioasă a piticului de la cel puţin o sută de metri, în mulţimea de jokeri care umpleau Grand Street. Într-un astfel de vălmăşag, Miller singur n-ar fi fost suficient să-i

aducă pe jokeri înapoi, la timpul potrivit. Gregg se asigurase în săptămânile precedente că reuşea să dea mâna cu liderul JSD; de fiecare dată se folosise de un astfel de contact pentru a plonja în mintea respectivă şi a deschide anumite căi care-i vor permite accesul acolo şi de la distanţă. O gloată era la fel ca o turmă de animale: dacă le controlai căpeteniile, restul te urma în mod inevitabil. Gregg îi controla pe majoritatea dintre ei, Gargantua, Arahidă, Cartoforul, Dosar şi poate încă vreo douăzeci. Pe câţiva dintre ei, cum ar fi Sondra Falin, îi ignora; bătrâna îi amintea de o bunică decrepită şi se îndoia de capacitatea ei de a influenţa o mulţime. Majoritatea marionetelor simţeau deja frica, i-ar fi fost foarte uşor să se folosească de asta, să extindă spaima până când se întorceau şi o luau la fugă. Cei mai mulţi dintre ei erau oameni rezonabili; nu voiau o confruntare mai mult decât alţii. Fuseseră împinşi spre asta de lucrătura lui Hartmann. Acum va desface tot, iar în cursul acestui proces va deveni şi candidatul ales. Deja curentul de opinie din convenţie se îndepărta de Kennedy şi de Carter. De-acum absolviţi de obligaţia primului vot, delegaţii erau liberi să-şi aleagă candidatul preferat. La ultimul vot, Hartmann urcase la o treime din sufragii. Gregg zâmbi, în pofida camerelor de luat vederi aţintite spre el. Răzmeriţa de noaptea trecută îi făcuse o plăcere cum nici nu se gândise vreodată că va simţi; atât de multă dorinţă aproape că-l copleşise, o contopire ciudată de pofte.

Barajul de soldaţi ai Gărzii Naţionale începu să se mişte în vreme ce jokerii se apropiau. Se împrăştiară pe întreaga lungime a străzii Chrystie, strigând slogane şi agitând pancarte. Portavocele bubuiau ordine şi înjurături tot timpul; Gregg putea auzi invectivele jokerilor când soldaţii Gărzii formară un front de baionete. La intersecţia cu strada Delancey, Gregg văzu cochilia plutitoare a lui Ţestoasă deasupra soldaţilor; iată, în sfârşit, protestatarii erau ţinuţi la respect fără violenţă. Mai departe spre sud, spre porţile principale, unde stătea Hartmann într-un cerc de bodyguarzi, lucrurile nu erau atât de simple.

Jokerii veneau, presând şi împingând, masa celor din spate propulsându-i pe cei care altfel s-ar fi întors înapoi în parc. Soldaţii erau nevoiţi să ia o decizie: să folosească baionetele sau să încerce să-i respingă pe jokeri unindu-şi braţele. Aleseră ultima variantă. O clipă, a părut că s-a ajuns la un echilibru, apoi linia de soldaţi ai Gărzii Naţionale începu să se curbeze lent. Cu un strigăt, un pâlc de jokeri trecu prin baraj şi ajunse în stradă. Urlând, ceilalţi trecură şi ei. Din nou, izbucni o confruntare violentă, haotică. Departe de lupte momentan, Hartmann oftă. Închise ochii în timp ce impresiile transmise de marionetele lui ajungeau la el. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi dea frâu liber, ar fi putut să plonjeze în acea mare învolburată de emoţii şi să se adape până se sătura.

Nu mai aşteptă. Trebuia să se mişte, câtă vreme conflictul mai avea o oarecare formă. Făcând un semn către bodyguarzii săi, începu să se îndrepte spre porţi, spre Gimli.

Sondra era împreună cu restul cadrelor principale din conducerea JSD. În timp ce mărşăluiau spre poarta principală, încercă din nou să-i vorbească lui Gimli despre ciudăţenia simţită la Hartmann noaptea trecută.

— Se gândea că are toate astea sub control. Ţi-o jur, Gimli.

— La fel ca oricare blestemat de politician, babo! În afară de asta, credeam că-l placi.

— Îl plac, dar…

— Uite ce e. De ce naiba eşti aici?

— Pentru că sunt joker. Pentru că JSD este şi grupul meu, fie că-mi place ce faci cu el, fie că nu.

— Atunci taci naibii din gură! Am o grămadă pe cap acum.

Piticul îi aruncă o privire crâncenă şi se îndepărtă. Mergeau în pas lent, funebru, spre soldaţii din Garda Naţională, aflaţi în aşteptare. Sondra îi putea vedea printre jokerii din faţa ei. Apoi, imaginea dispăru când jokerii se înghesuiră în spaţiul îngust al porţilor, şchiopătând,

şontâcăind, înaintând cum puteau. Mulţi dintre ei aveau semnele luptei din ziua precedentă; capete bandajate, atele, le agitau spre soldaţi ca pe nişte medalii de onoare. Cei din faţa Sondrei se opriră brusc când ajunseră la barajul de soldaţi din Garda Naţională; cineva o împinse din spate şi aproape căzu. Se prinse de cel dinaintea ei, simţind o piele aspră sub palme şi dând cu ochii de solzii ca de şopârlă acoperind un spate masiv. Sondra ţipă, fiind strivită, împingând şi ea cu braţele-i firave, muşchii tremurându-i în faldurile acelea de piele atârnând. Crezu că va cădea, când brusc presiunea încetă. Se clătină. Îşi ridică privirea spre soare şi fu orbită pe moment. În dezordinea iscată, putea vedea pumni lovind chiar sub ochii ei, însoţiţi de strigăte şi urlete. Sondra încercă să se retragă, să găsească un drum pentru a ieşi din încăierare. Fu împinsă şi, când ripostă, un baston o lovi în tâmplă.

Sondra urlă. Sucubul urlă.

Vederea i se pierdu în vârtejuri de culoare. Nu putea gândi, îşi ţinea palmele deasupra tăieturii şi le simţea ciudat. Clipind ca să scape de sângele care-i curgea din tăietură, încercă să se uite la ele. Mâinile acelea erau tinere şi, chiar când se holba la ele ameţită, simţi intruziunea neaşteptată a altor pofte.

Nu! Duceţi-vă înapoi înăuntru, lua-v-ar naiba! Nu aici, nu pe stradă, nu cu toţi oamenii ăştia în jur! Disperată, Sondra încercă să-şi impună din nou controlul asupra Sucubului, însă capul îi vuia din cauza loviturii şi nu putea gândi. Trupul său era în suferinţă, modificându-se cu fluiditate ca răspuns la orice stimul venit de la oricine. Sucubul atinse toate minţile şi lua forma dorinţelor lor sexuale. Prima dată fu o femeie, apoi bărbat, tânără şi bătrână, zveltă sau grasă. Sucubul se jelea în plină confuzie. Sondra o luă la goană, forma sa schimbându-se la fiecare pas, trecând de mâinile întinse spre ea împinse de felul de pofte obscure şi bruşte. Sucubul răspundea aşa cum trebuia; apucase firul dorinţei şi ţesea pasiunea. Ciocnirile se terminară într-un cerc devenit tot mai mare, pe când jokerii şi soldaţii deopotrivă se întorceau să-şi

urmeze imboldul brusc de dorinţă. Sucubul îl putea simţi şi pe el la fel de bine şi încercă să-şi facă loc spre Gregg. Nu mai ştia ce altceva să facă. El controla asta, aflase noaptea trecută. O putea salva. O iubea, aşa-i spusese.

Camerele de filmat îl urmăreau pe senatorul Hartmann îndreptându-se spre poartă, unde tocmai începuseră câteva păruieli. Când bodyguarzii săi încercară să-l tragă înapoi, el le dădu mâinile la o parte.

— La naiba, cineva trebuie să încerce, a fost auzit spunând.

— Oh, buuuuun material, mormăi unul dintre reporteri.

Hartmann se strădui să înainteze. Bodyguarzii se uitară unul la celălalt, dădură din umeri şi-l urmară.

Gregg simţea prezenţa majorităţii marionetelor sale în zona din apropierea porţii. Cu Ţestoasă ţinându-i în frâu pe jokerii de la celălalt capăt al parcului, Gregg îşi dădu seama că aceasta era cea mai bună ocazie. Făcându-i pe Gimli şi pe ceilalţi să se retragă acum, îi va aduce pe toţi înapoi. Nu conta dacă ciocnirile ar fi continuat din nou toată noaptea, Gregg şi-ar fi dovedit din plin claritatea minţii şi calmul într-o situaţie de criză. Ziarele vor fi pline cu articole pe tema asta în ediţiile de dimineaţă şi toate reţelele de televiziune îi vor arăta insistent faţa şi numele, lucru suficient pentru a-i asigura nominalizarea într-un moment de apogeu al campaniei. Ford sau Reagan, nici nu ar mai conta pe cine aleg republicanii.

Întunecat la faţă, Gregg se îndreptă spre miezul conflictului.

— Miller! strigă el, ştiind că piticul era destul de aproape ca să-l audă. Miller, sunt Hartmann!

În vreme ce striga, înhăţă mintea lui Miller şi-i potoli furia clocotitoare, lăsându-i în loc o seninătate rece. Simţi eliberarea bruscă, simţi începutul dezgustului piticului faţă de cele întâmplate în jur. Hartmann îi răsuci din nou mintea, atingând miezul de spaimă dinlăuntrul lui, făcându-l să crească într-un pustiu alb şi rece.

E scăpată de sub control, îi şopti Gregg. Acum ai

pierdut-o şi n-o poţi recupera decât dacă te duci la senator. Ascultă, te cheamă. Fii rezonabil!

— Miller! strigă Gregg din nou.

Simţind că piticul începea să se întoarcă, Gregg îi dădu la o parte pe soldaţii din Garda Naţională ca să poată vedea.

Gimli se afla la stânga lui, dar chiar când Hartmann începu să-l cheme, observă că atenţia jokerului era atrasă spre poartă. Gregg o văzu acolo, urmărită de o mulţime de jokeri şi de soldaţi.

Sucubul.

Forma ei era haotică, o sută de feţe şi de trupuri tremurând unele după altele în timp ce alerga. Îl văzu şi ea pe Gregg. Strigă după el, cu braţele întinse.

— Sucubule! îi răspunse el.

Începu să-şi croiască drum spre ea. Cineva o prinse din spate. Sucubul se răsuci fugind, însă acum o înşfăcaseră alte braţe. Cu un ţipăt ascuţit, căzu. Gregg nu mai putea s-o vadă. Erau trupuri peste tot în jurul ei, împingându-se, lovindu-se în furia lor şi încercând să fie lângă ea. Gregg auzi trosnetul grotesc, uscat, de oase rupte.

— Nu!

Gregg începu să fugă. Uită de Gimli, uită de răzmeriţă. Apropiindu-se de ea, îi putea simţi prezenţa, îi putea simţi puterea atracţiei.

Se îngrămădiseră peste ea, roind în jur, o gloată care mârâia lovind-o, sfâşiind-o pe ea şi sfâşiindu-se între ei în încercarea de a găsi alinarea. Erau ca viermii zvârcolindu-se pe o bucată de carne, cu feţele încordate şi schimonosite, cu mâinile ca nişte gheare înhăţând-o, pipăind-o. Sângele ţâşni de undeva, de sub haita care se zbătea. Sucubul ţipă; un urlet fără cuvinte, un ţipăt ascuţit de agonie, brusc amuţit.

O simţi murind.

Toţi se dădură înapoi, oroarea citindu-li-se pe faţă. Gregg zări trupul trântit la pământ. În jurul său se răspândea o baltă groasă de sânge. Un braţ îi fusese smuls cu totul din umăr, picioarele erau răsucite în unghiuri

ciudate. Gregg nu observă nimic din toate astea. Se holba doar la faţa ei: văzu zăcând acolo o imagine a Andreei Whitman.

În el crescu mânia. Intensitatea ei mătură totul în cale înlăuntrul său. Nu vedea nimic altceva în jur, nici camerele de luat vederi, nici bodyguarzi, nici reporterii. Gregg o vedea numai pe ea.

Fusese a lui. Fusese a lui fără a trebui să-i fie marionetă, iar ei i-o luaseră. Îşi bătuseră joc de el; la fel cum şi Andrea îşi bătuse joc de el cu ani în urmă, după cum şi alţii îl batjocoriseră şi muriseră şi ei deopotrivă. O iubise cât de mult putea iubi cineva. Gregg apucă umărul unui soldat care se aplecase deasupra trupului, cu mădularul atârnându-i din şliţul descheiat. Gregg îl smuci răsucindu-l.

— Dobitocule!

Urla la el, lovindu-l întruna în faţă.

— Dobitoc blestemat!

Furia erupse din mintea lui fără niciun control. Năvăli peste marionetele sale. Gimli scoase un răget, glasul său fiind poruncitor, ca de obicei.

— Vedeţi?! Vedeţi cum ucid ăştia?

Jokerii prinseră din zbor răcnetul şi atacară. Bodyguarzii lui Hartmann, dintr-odată înfricoşaţi, când violenţa se dezlănţui iar, îl traseră pe senator afară din încăierare. Îi înjură, împotrivindu-se, luptându-se pentru a scăpa din mâinile lor, însă de data asta ei erau de neclintit. Îl duseră înapoi la maşină şi apoi în camera lui de hotel.

HARTMANN, FURIOS DIN CAUZA UCIDERII, ÎI ATACĂ PE PROTESTATARI. CARTER PARE SĂ FI CÂŞTIGAT
The New York Times, 20 iulie 1976

HARTMANN ÎŞI „PIERDE CAPUL”, UNEORI TREBUIE SĂ RIPOSTEZI, AFIRMĂ EL
New York Daily News, 20 iulie 1976

Salvă ce mai putea din acest fiasco. Declară reporterilor care-l aşteptau că fusese, pur şi simplu, uluit de ceea ce

văzuse, de violenţa absolut inutilă dezlănţuită asupra bietului Sucub. Dădu din umeri, zâmbi cu tristeţe şi îi întrebă dacă ei n-ar fi fost mişcaţi de o asemenea scenă.

Când, în cele din urmă, îl lăsară în pace, Păpuşarul se retrase în camera lui. Acolo, în singurătatea camerei sale, urmări procedurile transmise de televiziune când Convenţia Democrată îl alese pe Carter drept următorul candidat al partidului la preşedinţie.

Îşi spuse că nu-i păsa. Îşi spuse că data viitoare candidatura va fi a lui. În definitiv, Păpuşarul era încă în siguranţă. Nimeni nu-i cunoştea secretul.

În mintea lui, Păpuşarul ridică mâna şi îşi desfăcu degetele. Trase sforile; capetele marionetelor sale zvâcniră. Păpuşarul le simţi emoţiile, gustând spiritul vieţii lor. În noaptea aceea, cel puţin, ospăţul a fost unul amar şi iritant.

INTERLUDIUL CINCI

EXTRASE DIN „TREIZECI ŞI CINCI DE ANI DE WILD CARDS, O RETROSPECTIVĂ”

REVISTA *ACES!,* 15 septembrie 1981

„Nu pot să mor încă, n-am văzut *The Jolson Story.”*

Robert Tomlin

„Sunt o oroare înaintea Domnului, feţele lor poartă semnul fiarei, iar numărul lor pe această lume este cel de şase sute şaizeci şi şase.”

Un fluturaş anonim antijokeri, 1946

„Asta se numeşte «carantină», nu «discriminare». Nu suntem o rasă, ni se pune, nu suntem o religie, suntem bolnavi, aşa că este corect să ne ţină separaţi, cu toate că se ştie perfect că virusul Wild Card nu-i contagios. Boala noastră este una a trupului, iar a lor este una a sufletului.”

Xavier Desmond

„Lăsaţi-i să spună ce vor. Tot pot să zbor.”

Earl Sanderson Jr

„E vina mea că toţi mă plac pe mine şi nimeni pe tine?”

David Harstein (către Richard Nixon)

„Îmi place gustul sângelui de joker.”

Graffiti, metroul din NYC

„Nu-mi pasă cum arată, le curge sânge roşu, ca oricui altcuiva… celor mai mulţi dintre ei, în orice caz.”

Lt. -col. John Garrick, Brigada Jokeri

„Dacă sunt un as, aş detesta să văd un doiar.”

Timothy Wiggins

„Vreţi să ştiţi dacă sunt un as sau un joker? Răspunsul este da."

Ţestoasă

„Sunt joker, sunt nebun,
Şi nu-mi poţi pronunţa numele
Încolăcit pe străzi
Aşteptând doar noaptea
Sunt un şarpe care roade Rădăcinile lumii"

Thomas Marion Douglas, „Şarpele timpului"

„Sunt încântat că Baby mi-a fost returnată, însă nu am nicio intenţie de a părăsi Pământul. Această planetă este casa mea acum, iar cei care au fost atinşi de Wild Card sunt copiii mei."

Dr. Tachyon, cu ocazia recuperării navei sale spaţiale

„Sunt copiii demonului Marelui Satana, America."

Ayatollahul Khomeini

„Privind retrospectiv, decizia folosirii aşilor pentru a garanta întoarcerea în siguranţă a ostaticilor a fost, probabil, o greşeală şi îmi asum deplina responsabilitate pentru eşecul misiunii."

Preşedintele Jimmy Carter

„Gândeşte ca un as şi vei câştiga ca un as. Gândeşte ca un joker, şi gluma-i a ta."

Gândeşte ca un as! (Ballantine, 1981)

„Părinţii din America sunt profund îngrijoraţi de expunerea excesivă a aşilor şi a faptelor lor în mass-media. Aceştia constituie modele negative pentru copiii noştri şi mii dintre ei sunt răniţi sau ucişi în fiecare an în timp ce încearcă să imite puterile lor neobişnuite."

Naomi Weathers, Liga Părinţilor Americani

„Chiar şi copiii lor vor să fie ca noi. Aceştia sunt anii ’80. O nouă decadă, omule, iar noi suntem oamenii noi. Putem zbura şi nu avem nevoie de dispozitive de zbor false, ca acel gealat, Jetboy. Cei ca el n-o ştiu încă, dar sunt depăşiţi. Asta e vremea aşilor.”

Scrisoare anonimă în Jokertown Cry, 1 ianuarie 1981

FATA FANTOMĂ CUCEREŞTE MANHATTANUL

CARRIE VAUGHN

Jennifer nu ştia unde o duce Tricia, până când prietena ei o trase afară din vagonul de metrou pe peronul de pe 2nd Avenue-Lower East Side. Pe parcursul ultimelor patru opriri devenise tot mai îngrijorată; trecuseră de Midtown, de parcul Washington Square, de orice alt loc în care avuseseră ceva treabă, iar Tricia continua să-i spună:

— Nu, astea sunt locuri unde mergem mereu, vreau să încercăm un loc nou, va fi distractiv!

— Trish, eşti dusă? Ce căutăm aici?

Jennifer se agăţă de prietena ei cu ambele mâini şi încercă să-i încetinească înaintarea pe coridorul pavat cu dale şi urcarea pe treptele care duceau spre strada Houston. Privi în jur, trăgându-se chiar mai aproape de Tricia. Nu văzuse niciodată atât de mulţi jokeri într-un singur loc. Jumătate din cei aflaţi pe peron erau jokeri. Mai văzuse jokeri înainte; nu locuiai în New York – chiar dacă nu ieşeai de campusul Universităţii Columbia – fără să vezi jokeri. În majoritatea timpului, zăreai unul sau doi, iar aceştia reprezentau cazuri moderate: aveau pene în loc de păr sau poate urechi de iepure. Însă aici vedeai trupuri devastate cu totul, transformate, monstruoase. Un bărbat trecu pe lângă ea, lăsând o dâră de murdărie pe jos. Jennifer încercă să nu se holbeze.

Tricia o trase pe trepte în sus şi apoi în stradă, unde haosul crescu.

— Haide, Fads cântă la CBGB şi chiar vreau să-i văd, iar dacă-ţi spuneam asta dinainte, n-ai fi venit niciodată, aşa-i? Ai fi devenit supărăcioasă şi snoabă, aşa cum eşti chiar acum.

— Nu sunt snoabă, replică Jennifer, încercând să nu se bosumfle.

Nu auzise niciodată de Fads.

— Haide, mai cu viaţă. N-o să se întâmple nimic.

Docilă acum, Jennifer mergea alături de prietena ei, atât de aproape una de alta încât mâinile li se atingeau.

— Părinţilor mei le-ar sări ţandăra dacă ar şti că am fost chiar şi numai prin apropierea Jokertownului.

— Aşa că nu le spune, zise Tricia. Doar nu le spui tot, nu?

— Nu.

Şi nici nu spunea. Jennifer avea un mare secret pe care-l ascundea de toată lumea. Chiar şi de Tricia. Nu-i putea mărturisi Triciei că avea o mulţime de motive pentru care nu voia să iasă în oraş, fiindcă era sigură că la un moment dat cineva va afla. Cineva o va privi şi va şti.

Mai ales cineva din Jokertown. Unii dintre ei nu aveau doar diformităţi, cicatrici fizice lăsate de virusul Wild Card. Unii dintre ei aveau puteri. Unii puteau să-i citească gândurile şi atunci ar afla. După aceea, Jennifer nu mai ştia ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ajunsese niciodată atât de departe cu gândurile. Mai bine să te prefaci că totul e în ordine.

Dacă n-ar fi fost Tricia, Jennifer n-ar fi ieşit niciodată să exploreze oraşul. Şi, de obicei, până la urmă se distrau de minune. La îndemnurile Triciei şi având încredere că prietena ei nu o va conduce prea departe, Jennifer se îmbrăcase pentru o seară în oraş: rochie mini cu umerii dezgoliţi, sandale cu toc înalt, părul blond împodobit cu pene şi aranjat cu ajutorul fixativului. Tricia purta pantaloni minusculi, cu imprimeu blană de leopard şi o cămaşă foarte largă, încinsă cu o curea aurie, iar tocurile ei erau chiar mai înalte.

— Aici e, aici e! zise Tricia, trăgând-o pe Jennifer de braţ ca să se grăbească.

Poate că se aştepta la ceva cu sclipici, după felul în care se purta Tricia. Ceva de genul Studio 54. Dar în oricare altă zi, Jennifer ar fi trecut pe lângă local fără să-l bage măcar în seamă. Nu era mai nimic, de fapt, în afară de o mică faţadă acoperită cu graffiti, cu o marchiză mică, albă, lângă un depozit de aprovizionare pentru restaurante. Nu

avea nici măcar un fronton la intrare. Însă avea o mulţime aşteptând în faţa sa, împărţind trotuarul cu doi jokeri fără adăpost, sprijiniţi de zidul de cărămidă.

Cu Tricia înainte, se avântară printre oameni, îndreptându-se spre uşă. Atât oameni normali, cât şi jokeri formau mulţimea. Poate că printre ei se găsea şi vreun as sau doi, dar cine-ar fi putut spune? Jennifer n-avea de gând să povestească nimănui.

La uşă, un tip încasa taxa de intrare, iar Jennifer se scotoci în geantă după o hârtie de cinci dolari. Tricia o trase de mână.

— Ai cinci dolari în plus? Nu-i găsesc pe ai mei.

Avea o privire rugătoare. Jennifer oftă şi îi dădu cei cinci dolari. Se duseseră banii pentru taxiul spre casă, însă se vor descurca ele cumva, întotdeauna reuşeau.

Înăuntru, luminile erau dezolante; pereţii negri şi acoperiţi cu abţibilduri şi vopsea la tub. De-a lungul unui perete se întindea un bar, o uşă se deschidea în spate, iar într-un colţ era înghesuită o scenă. Cânta o formaţie. Un poster scris de mână, lipit pe perete, deasupra lor, anunţa: SONIC YOUTH. Într-adevăr, erau tineri, la una dintre chitare cânta o femeie cu părul blond. Purtau măşti şi s-ar fi putut să fie punkişti sau jokeri ori amândouă. Probabil că dacă nu se apropiau, Jennifer nici n-ar fi putut să-şi dea seama.

Muzica era tare, nu cine ştie ce dansantă, însă oamenii se bâţâiau. O mulţime, aproape de scenă, ţopăiau, lovindu-se unii de alţii, întinzând mâinile spre scenă. Chitarista cânta, sau aşa ceva, urlându-şi textul piesei, care aproape că nici nu se auzea, fiind acoperit de celelalte instrumente: chitare asurzitoare şi tobele bubuitoare. Transpiraţia zbura prin aer din părul ei. Locul fierbea sub toate luminile acelea.

Tricia ţipă şi săltă pe loc.

— Nu-i ăla… şi nu se mai auzi.

— Cine? strigă Jennifer ca răspuns.

— Hei! făcu un individ înalt, slăbănog, cu păr întunecat şi tricou negru, pe care scria THE RAMONES cu litere

şterse, întorcându-se să stea de vorbă cu ele. Pot să vă aduc ceva de băut?

Tricia ţipă din nou şi se prinse de braţul lui. Jennifer dădu ochii peste cap.

După ce zărise undeva mai în faţă vreo doi cu creste de mohicani, Jennifer se aşteptase să vadă tot felul de punkişti înspăimântători, cu părul ţepos şi vestoane de armată, cu bocanci militari şi tricouri colorate cu spray-uri cu vopsea. Se aşteptase la multe lanţuri şi se aşteptase să izbucnească bătăi. Însă nu era cazul. Deşi prin mulţime se aflau şi câţiva punkişti adevăraţi, mulţi dintre tipi arătau ca un amestec între oamenii obişnuiţi şi punkişti, cu blugi rupţi, tricouri negre şi expresii crâncene, însă fără coafuri ciudate şi toate acele brizbizuri metalice şi sloganele. Multe dintre femei aveau ţinute ce nu difereau cu mult de ale bărbaţilor, însă altele erau gătite ca pentru oraş, la fel ca Jennifer şi ca Tricia. Păr plin de culoare, înfoiat în halouri în jurul capului, fuste scurte şi ciorapi coloraţi, tocuri înalte şi cercei uriaşi, ruj rozaliu lucios şi fard de pleoape strălucitor. Un cuplu absolut splendid stătea într-un colţ, în apropierea scenei. Părul lor arăta impecabil, tuns şi aranjat ca al modelelor din reviste. El purta un costum alb, cu aspect scump, iar ea purta o rochie de seară, neagră, mulată, bijuterii din argint şi fuma dintr-un ţigaret. Total emfatică, dar, în acelaşi timp, fascinantă. Apoi apăru şi o gaşcă de petrecăreţi obişnuiţi, tineri de la colegiu, poate puţin cam ochelarişti, căutând următoarea doză. Jennifer se îngrijorase că va ieşi în evidenţă, că oamenii îşi vor da seama că nu aparţinea acelui loc şi îi vor face probleme. Însă nu bătea deloc la ochi şi nimeni nu-i făcea niciun fel de necazuri.

Cam o treime din mulţime erau jokeri, dar Jennifer de-abia dacă observă asta în primele momente. Pentru că nu ieşeau în evidenţă. Unii dintre ei purtau măşti. Sau poate că erau oameni normali care aveau măşti. Nu-şi putea da seama. Şi nici nu părea să conteze.

Jennifer aruncă o privire spre un alt cuplu, aflat la capătul celălalt al barului. La prima vedere, arătau ca

restul mulţimii, blugi şi tricouri, lucruri fără pretenţii, atât doar că erau cam cu zece ani mai în vârstă decât majoritatea celor prezenţi. Apoi Jennifer icni. O scutură pe Tricia.

— Nu-s ăia Mick Jagger şi Jeri Hall?

Tricia tocmai sorbea dintr-un pahar şi vărsă o parte din băutura mirosind a gin tonic, care i se scurse pe bărbie, însă izbuti să privească în direcţia respectivă. Căscă ochii.

— Oh, Doamne, şi discută cu David Byrne!

Jennifer habar n-avea cine mai era şi David Byrne.

O altă formaţie cântă chiar înainte ca Fads să urce pe scenă. Până una, alta, Tricia era complet beată, iar Jennifer o susţinea ca să stea în picioare fiindcă se sprijinea tot timpul de alţii. Nimănui nu părea să-i pese, iar Jennifer încercă să nu se simtă stânjenită, însă nu venise aici ca să fie dădaca Triciei. Nu, dacă se gândea mai bine, probabil că de-asta venise. Tricia o luase cu ea fiindcă Jennifer era cea responsabilă dintre ele şi va avea grijă să ajungă amândouă acasă nevătămate. Jennifer trăgea de acelaşi pahar de rom şi coca-cola de o oră. Era sigură că Tricia luase ceva pastile. Toată lumea părea să ia.

Localul era încins ca o seră, plin de miros de transpiraţie, fum de ţigară şi damf de alcool.

Păru că-i trebuia o veşnicie formaţiei să coboare de pe scenă şi celeilalte să urce. Tricia îşi dădu seama că Fads urcaseră, scoase un schelălăit şi se repezi înainte, îmbrâncind oamenii şi râzând când o îmbrânceau la rândul lor. Jennifer strigă după ea, dar nu-şi putea auzi nici propriul glas.

Fads era alcătuită din trei tipi. Doi dintre ei erau jokeri, cei de felul interesant. Vocalistul principal avea un păr care strălucea, şuviţe albe, subţiri, lungi până spre umăr, care se aprindeau la capăt ca lămpile cu fibre optice din magazinele de kitsch-uri. Chitaristul avea prea multe degete la mâini. Toboşarul părea să fie normal, un punk fără cămaşă, cu păr ţepos şi decolorat şi un ac de siguranţă înfipt în urechea stângă.

Aşa-zisa muzică consta dintr-un recital maniacal de tobe şi din prea puţină linie melodică. Solistul urla. Jennifer nu înţelegea cine ştie ce din text. Lucruri despre cum să-ţi urăşti părinţii, să dai foc şi să te întrebi când vor cădea bombele.

În cele din urmă, trupa termină de cântat. Urmă un belşug de ţipete.

— Trebuie să fac pipi, anunţă Tricia, apucând-o pe Jennifer de mână şi trăgând-o spre capătul clubului.

Jennifer o prinse pe când era gata să cadă.

— Sunt măcar toalete pe-aici? întrebă ea neîncrezătoare.

Nu era sigură că ar fi vrut să le vadă, ţinând cont de cum arăta restul localului. Tricia doar dădu ochii peste cap, cu o expresie de genul „puteai fi mai puţin cool de-atât?”

Locul arăta ca o peşteră, pereţi negri, înghesuiţi, graffiti adăugându-se la supraîncărcarea senzorială. O scară aflată într-o parte ducea într-adevăr spre toalete. Jennifer le simţi înainte să ajungă la ele. Mirosul de transpiraţie, de mucegăit din restul localului făcea loc unui iz de canalizare. Strâmbă din nas.

Tricia îşi păstra echilibrul ţinându-se de Jennifer în timp ce se împingea spre uşă şi în toaleta femeilor. Acolo, damful de canalizare te lua pe sus, nefiltrat de nimic. Podeaua era lipicioasă şi Jennifer evita să privească spre cabinele de toaletă, temându-se, fără nicio îndoială, de ceea ce le făcea să se reverse. Mizeria – ajunsă la nivelul de pericol serios pentru sănătate – nu împiedica mulţimea de femei să se înghesuie în faţa oglinzii năpădite de graffiti, pulverizându-şi fixativ pe păr şi ajustându-şi fardul de pleoape.

Tricia părea să fi uitat că venise să folosească toaleta. Se lăsase pe un perete, acoperit de abţibilduri şi postere, pierdută în cine ştie ce viziune cerească.

— Asta a fost atât de uimitor, atât de uimitor!

Lângă ele, o femeie în năvoade de pescuit, o fustă în ecosez şi o bustieră de piele ţinea o oglinjoară, cu două dâre de pulbere albă trase cu grijă pe suprafaţa ei. O

prietenă îmbrăcată asemănător se aplecă şi priză cocaina.

Prima o surprinse pe Jennifer holbându-se.

— Vrei şi tu? îi zise. Am o grămadă.

Jennifer clătină repede din cap şi se gândi cât era de penibilă.

— Sigur, da, mulţam! spuse Tricia, aplecându-se în faţă în vreme ce femeia ţinea oglinjoara.

— Tricia… făcu Jennifer, dar cea de-a doua linie se dusese deja în nasul lui Trish.

Ce putea fi mai rău în noaptea asta? Tricia se îndreptă de spate, cu faţa congestionată, frecându-se la nas şi chicotind.

— Oh, Doamne, mi-a venit o idee grozavă.

— Nu, nu încă una, mormăi Jennifer.

Respira pe gură pentru că duhoarea părea din ce în ce mai rea. Apa gâlgâia dintr-o cabină de toaletă.

— Fir-ar să fie, doar n-ai aruncat chestia aia în budă, nu? Doamne! strigă una dintre fete.

Tricia o înşfăcă pe Jennifer de mână şi o luă înapoi spre uşă.

— Vreau să merg după ei.

— Să mergi după cine?

— Fads! Tony! Vreau să încerc să dau de ei.

— Tony?

— Vocalistul! Nu-i aşa că-i foarte cool?

— Trish, ştii cât e de târziu deja? E vremea să plecăm.

— Un moment, durează numai un minut.

Tricia făcu în aşa fel încât ajunseră amândouă înapoi sus, pe trepte, şi apoi pe coridor, spre un hol nepăzit. Pereţii erau acoperiţi cu postere vechi şi afişe care anunţau spectacolele de aici, unele dintre având ani şi ani vechime. Recunoscu şi unele dintre trupe. Uau! The Police au cântat aici. Şi Blondie? Chiar? Însă Tricia se afla în misiune, neabătută. Se desprinse de ea şi Jennifer alergă s-o prindă din urmă.

Păreau că ieşiseră din mulţime, însă oamenii se înghesuiau din nou pe lângă ele la capătul coridorului care dădea în camere din spate, vestiare şi magazii. Jennifer îl

recunoscu pe vocalist, semna autografe pe spatele pliantelor şi al biletelor în vreme ce vreo duzină de femei se îmbulzeau în jurul lui. Părul său lucios forma un nimb, reflectându-i lumina pe faţă. Ceilalţi doi membri ai formaţiei stăteau într-un colţ, întreţinându-se cu cei care nu se putuseră apropia de Tony. N-ar trebui să fie şi aici gorile?

— Hei, tu, de acolo!

Tricia se întoarse şi văzu un tip care stătea în spatele ei, rânjind. Părea cam bătrâior faţă de restul lumii, de vreo treizeci şi ceva de ani, în loc de douăzeci şi ceva, cu o faţă aspră şi tăbăcită de vreme, bărbierit proaspăt, cu păr negru, tuns perie. Purta un tricou alb, strâmt şi blugi care izbuteau să pară scumpi, în pofida faptului că erau decoloraţi.

Se uită la el, neştiind sigur dacă ei i se adresase.

— Cred că eşti nouă pe-aici, zise el.

— Cine, eu? replică ea, apoi imediat se simţi ca o proastă. Nu, sunt aici cu o prietenă.

Arătă peste umăr. Tricia îşi trăsese bluza să-şi dezgolească jumătate de sân, pe care vocalistul se semna cu un marker. Tipul rânji şi mai tare.

— Vrei una?

Îi arătă cutia metalică, rotundă, plină cu pastile albe, pe care o ţinea în mână.

Nu din nou. Îşi dădu toată silinţa să zâmbească, îndepărtându-i mâna de lângă ea.

— Nu, mulţumesc! Mi-e bine aşa.

— Mă dau în vânt după aceste chefuri, trupele astea vin cu cele mai bune droguri.

— Oh! făcu ea.

— Ăsta-i secretul meu îngrozitor. Nu-mi prea pasă de muzică. Să nu mai spui nimănui.

Se aplecă spre ea, făcându-i cu ochiul.

Îi făcea avansuri? Încerca să pună laba pe ea? Nu era sigură nici măcar de felul în care ar fi trebuit să răspundă la asta. Era în acelaşi timp consternată şi măgulită. Se înroşi destul de tare încât să simtă cum văpaia îi încinsese

capul.

— O, n-am să spun, fii sigur! Acum chiar ar trebui să mă întorc la prietena mea…

Dar când se uită, trupa plecase. La fel şi Tricia.

— Tricia? rosti Jennifer.

Ieşi în fugă pe uşa din spate direct pe aleea din spatele clubului. Un Cadillac muncit, ruginit, era parcat acolo. Trupa urca în el, încercând să dispară cât mai iute.

Vocalistul, cel cu părul strălucitor, îşi strânsese braţul în jurul taliei Triciei şi aproape că o ridică de pe picioare în vreme ce ea se zbătea şi-i împingea mâinile. Spunea ceva, poate că striga, deşi Jennifer nu putea auzi nimic din cauza zbieretelor mulţimii şi a gălăgiei încă bubuind în clubul din spatele ei.

Jennifer îşi duse palmele pâlnie la gură şi strigă:

— Tricia!

Deja Tricia fusese trasă în maşină, cu toată împotrivirea ei disperată.

Jennifer o strigă din nou şi coborî păcănind treptele dinaintea uşii, aproape căzând cu tocurile ei înalte, intenţionând s-o pornească în urmărirea jalnicului Cadillac. În loc de asta, nimeri într-o mulţime care nu-i permise să treacă. Jennifer era înaltă; putea vedea peste capetele lor, însă nu-i putea da la o parte din drum.

Un bărbat mătăhălos – un joker, cu colţi iţindu-i-se din maxilarul inferior şi solzi negri, lucioşi, în loc de păr – i se aşeză intenţionat în cale, după ce se lovise de el. Jennifer încercă să-l evite, ocolindu-l, dar el făcea câţiva paşi în lături, pentru a o bloca.

— Hei, baby, ce-i cu graba asta?

— Prietena mea, insistă ea cu disperare. Au luat-o pe prietena mea. N-ai văzut-o? Nu voia să meargă cu ei, pur şi simplu au luat-o cu japca!

El zâmbi. Colţii îl făceau să arate ca un buldog.

— Drăguţă, puicuţa aia are parte de momentul cel mai mişto din viaţa ei.

Jennifer se holbă îngrozită.

— Ai văzut-o?

Arătă spre maşină, care deja se îndepărta cu prietena ei înăuntru.

— Se lupta cu ei! E aproape moartă de beată…

Jokerul râse.

— Eşti geloasă că nu te-au luat pe tine? Ai putea să te distrezi cu mine.

— Are nevoie de ajutor!

Individul se întinse după ea, însă Jennifer o luă la goană, dându-i peste mâini. El doar râse. Maşina dispăru după colţ.

Tricia fusese răpită. Chiar sub nasul ei. Chiar sub nasul tuturor. Jennifer îşi aminti că văzuse un telefon public lângă toalete. Fugi din nou înăuntru, apoi pe trepte în jos. La norocul pe care-l avea ea, ar fi putut să ajungă la telefon doar ca să constate că era stricat, însă nu se întâmplă aşa. Dar atinse cu mâna ceva lipicios, întins pe receptor. Strâmbându-se, îl şterse, apoi îşi şterse mâna de perete, pentru a o curăţa cât de cât. Se ghemui pentru a-şi oferi un dram de intimitate, îşi astupă urechea, ca să blocheze gălăgia şi formă numărul operatorului.

— Operatorul.

— Alo! Am nevoie de poliţie!

Linia păcăni şi sfârâi din cauza sarcinii electrostatice. Îşi muşcă buza, convinsă că legătura se întrerupsese, până când auzi o voce.

— Dispeceratul poliţiei.

— Alo, da? E vorba de prietena mea! Prietena mea a fost răpită!

— Poftim?

Jennifer de-abia dacă putea auzi.

— Prietena mea! A fost răpită! strigă ea.

— Doamnă, îmi puteţi spune ce s-a întâmplat?

— Eram într-un club. Nişte tipi, nişte tipi dintr-o formaţie, au tras-o în maşina lor. Se zbătea, nu-i chiar în toate minţile acum şi-au profitat…

— Un moment.

Acum tipul de la capătul liniei părea amuzat.

— Aşadar, aţi ieşit la un chef şi v-a lăsat de izbelişte ca

să poată fugi cu trupa…

— Nu, asta vă spun, au tras-o înăuntru! Aproape că-şi pierduse cunoştinţa şi au luat-o cu forţa!

— Doamnă, unde vă aflaţi?

Ezită. Nu era prea bine şi avea să fie şi mai rău.

— Mă aflu într-un club din Bowery…

Dispecerul închise.

Jennifer mârâi şi trânti receptorul în furcă. De ce n-o aşteptase Tricia? De ce nu luptase atunci? Şi ce se va întâmpla dacă n-o mai vedea niciodată? Prietena ei va sfârşi violată şi aruncată moartă într-un şanţ, iar asta va fi numai vina lui Jennifer.

Să încerce din nou; poate va fi de folos să sune la sediul central, în locul unui operator. Necazul era că nu mai avea nicio fisă în poşetuţa ei. Doar câteva bancnote pentru băutură. Oftă. Privi în jur, pentru a se asigura că n-o vedea nimeni.

Repede, îşi lăsă palma pe partea din faţă a telefonului public, apoi o băgă înăuntru. Mâna ei deveni imaterială, trecând prin carcasă de parcă ar fi fost doar aer. Pipăi un moment în jur şi dădu de caseta pentru fise, înşfăcă vreo câteva şi îşi trase mâna înapoi. Monedele erau acolo. Acum, avea fise.

Indiferent de situaţie, caracteristica sa de as însemna că putea folosi oricând un telefon public.

Cu cinci ani în urmă, pe când avea paisprezece ani, atunci i se întâmplase prima dată. Îşi turnase un pahar de suc de portocale, îl ridicase, iar acesta căzuse. Paharul îi alunecase din mână. Atât doar că văzuse cum se întâmplase: îi alunecase prin mână. Rămăsese aşa multă vreme, cu paharul spart şi băltoaca de suc de portocale la picioare, holbându-se la conturul translucid al palmei sale şi la podeaua bucătăriei, vizibilă acum prin mâna sa transparentă. Mama ei intră, văzu mizeria şi întrebă dacă totul era în regulă, presupunând că fusese doar un accident. Jennifer îşi dusese repede mâna la spate. Când o privise din nou, era palpabilă. Normală.

Au urmat luni de teamă şi de experimente. La început se

gândise că era pe cale să se dematerializeze, că în cele din urmă va dispărea. Ajunse insomniacă, temându-se să nu dispară în somn. Dar, până la urmă, învăţase cum să-şi controleze puterea. Putea trece mâna prin obiecte. Exersă cu sertare, cu dulapurile din vestiarul de la şcoală, cu seiful tatălui ei. Era un as dat naibii. Nu spuse nimănui despre asta.

Băgă două fise de zece cenţi în fanta pentru monede, formă numărul de la informaţii şi ceru numărul biroului principal al celei mai apropiate secţii de poliţie. Discută cu cineva care trebuie să fi fost sergentul de serviciu, relatând povestea din nou, încercând ca vocea să îi sune cât mai calmă şi disperată în acelaşi timp, pentru ca poliţistul s-o ia în serios.

Şi acesta îi închise telefonul în nas.

Ştergându-şi lacrimile, Jennifer urcă treptele călcând apăsat.

Cânta o altă formaţie. Se întoarse înapoi în sala principală a clubului, îşi făcu loc cu coatele spre un hol aglomerat şi se izbi direct de un zid de muzică brutală, stridentă, care bubuia de pe scenă, dar înaintă fără a se opri când o striga cineva şi dând la o parte mâinile care o pipăiau. Poate că era doar imaginaţia ei, poate că lumea se transformase brusc într-un loc întunecat şi ameninţător, însă mulţimea părea să fi devenit mai gălăgioasă. Izbiturile din faţa scenei deveniseră mai violente. Jennifer se strecură pe margini şi se concentră asupra părţii din faţă a clubului şi a uşii deschise, ignorând masa de oameni din jurul ei şi acidul care-i rodea intestinele.

La ce bun să fii un as când nu puteai face nimic folositor? Dacă nu puteai ajuta pe nimeni? De ce nu era şi ea un medium, ca să ştie unde o duceau? Sau o muscă, să poată să urmărească maşina?

Ieşi pe uşa din faţă şi în aerul relativ proaspăt. O mulţime încă se mai aduna pe acolo, oameni care veneau şi plecau sau zăboveau. Neştiind ce să facă, se rezemă cu spatele de zidul faţadei, ştergându-şi transpiraţia şi dându-şi părul de pe faţă. Poate dacă mergea personal la secţia

de poliţie… Poate dacă reuşea să găsească pe cineva care cunoştea formaţia… Trebuiau să aibă şi ei un manager sau pe cineva care să ştie unde s-ar fi putut duce.

— Hei, copilă, care-i problema?

Era tipul în tricou alb, cel cu pastilele. S-ar putea să fi stat pe afară în tot acest timp ori s-ar putea ca tocmai să fi ieşit pe uşă. Sau poate că o urmărea.

Se sprijini cu spatele de perete, destul de departe încât să nu se poată întinde şi s-o înşface. Asta o făcu oarecum mai puţin suspicioasă faţă de el.

— Ce-ţi pasă ţie?

Ea îi aruncă o căutătură piezişă, apoi se uită în altă parte, nedorind ca el să-şi închipuie că flirta. Nu că ar fi părut că flirta. În pofida voinţei ei, inspiră adânc şi întretăiat şi lacrimile i se prelinseră pe obraji.

— Prietena mea, Tricia. A dispărut şi nu-i pasă nimănui, nimeni nu mişcă un deget.

— S-a descotorosit de tine, nu? întrebă el, afişând un zâmbet ironic.

— Nu, a fost răpită. Trupa, ei au luat-o, era beată şi-au tras-o în maşină, am văzut tot.

— Eşti sigură că nu s-a decis să petreacă cu trupa?

— Fără mine? N-ar face aşa ceva.

Jennifer clătină din cap spre a sublinia asta. Deşi, ca să fie sinceră, n-ar putea exclude nimic în ceea ce-o privea pe Tricia, care era foarte beată. Îşi stăpâni un nou val de lacrimi.

— Hei! zise tipul. Ştiu unde-i cheful de după. Pot să te duc acolo, dacă vrei.

— Chiar aşa? spuse ea circumspectă.

Se imagină chiar pe ea băgată cu forţa într-un jeg de maşină.

— Da, e la vreo două cvartale de-aici. Îl ştiu pe tipul care se ocupă de loc, iar dacă-i arăţi puţin piciorușul, n-o să ai probleme.

Ea îşi feri privirea, înroşindu-se.

— Aşa cum am zis, tipii ăştia dau cele mai grozave chefuri, cu cele mai bune droguri. Hai să mergem să

verificăm, da?

— Eşti sigur că Tricia-i pe acolo?

— Dacă s-a dus cu trupa, da, sunt sigur.

Păşi pe trotuar şi îi oferi braţul, un gest ciudat de amabil şi de arhaic. Ea-l urmă, dar nu-l luă de braţ; el se arătă mai degrabă amuzat decât ofensat.

Merseră preţ de-un cvartal sau aşa ceva. Zgomotul de la CBGB se redusese, înlocuit de cel din alte baruri, uşor altfel, zvonurile de muzică şi varietatea mulţimii diferind de atmosfera punk. Privirea ei era atrasă de jokerii vizibili, zăcând pe la intrări sau mergând pe stradă. Se zgâiau la ea, însă ea avu grijă să nu se zgâiască la ei. Se adunase în ea însăşi, încercând să pară neinteresantă.

Bărbatul de la club nu părea deranjat de nimic din toate acestea. Mergea cu pas uşor, degajat, ca şi cum s-ar fi plimbat prin Central Park, într-o zi însorită de vară.

— Cum te cheamă? întrebă după o perioadă de tăcere.

— Jennifer, răspunse ea.

Apoi se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună un alt nume. Decise însă că era destul de banal, nu conta, nu avea cum s-o caute după el. Atunci îşi dădu seama că mergea pe Bowery alături de un necunoscut.

— Jennifer. Mă bucur că te cunosc. Eu sunt Croyd.

— Salut, zise ea cu un zâmbet nervos.

— Presupun că nu petreci prea mult timp în această parte a oraşului.

— Nu chiar. Eu merg la Columbia.

Se strâmbă. De ce-i spusese asta?

— Da? Asta-i grozav. Şcoala, vreau să zic. E grozavă. Şi iată că am ajuns. Este chiar după treptele astea.

Destul de evident, zgomotul unei petreceri se insinua dinspre un acoperiş. Jennifer se simţi plină de speranţă. Formaţia era acolo, Tricia era acolo şi o va certa îngrozitor, pentru că fugise de ea în acest fel. Apoi, poate că până la urmă vor pleca acasă, iar ţiuitul din urechile ei va înceta.

Croyd se dădu politicos la o parte, pentru a-i permite să treacă prima, iar ea urcă treptele în viteză şi intră într-o

încăpere ca un depozit. Mansarda închiriată ieftin nu suferise cine ştie ce îmbunătăţiri: podeaua era din ciment, barul era încropit din mese pliante, iar pereţii aveau nevoie de o zugrăveală. Însă existau o instalaţie stereo, un pick-up şi difuzoare imense, care vărsau cu toată puterea cam aceeaşi muzică de la club. Nu dansa nimeni, nu era loc suficient. Oamenii adunaţi în grupuri păreau să discute – strigând –, însă Jennifer nu-şi dădea seama cum se puteau auzi unii pe alţii. Uşile cu geamuri dădeau într-o patio, iar petrecerea continua acolo.

Cum avea s-o găsească pe Tricia într-o asemenea harababură?

Tipul care părea că are grijă de bar era joker. Avea o înălţime şi o constituţie medie, însă era acoperit cu o blană albastră, deasă; nu-i vedea trăsăturile. Gura şi ochii lui erau doar nişte umbre. Părea că se uită la ea.

— Te pot servi cu tot ce vrei, dar să pui ceva în borcan, da?

Arătă spre un borcan mare, dintre cele în care se pun murături, plin de bani, aflat la colţul mesei.

— Caut o prietenă. E cu trupa, cred. Fads? Sunt aici? Ai văzut-o?

— Fads? întrebă el, strigând şi aplecându-se mai aproape.

Blana din jurul gurii se văluri.

— Da! Prietena mea, e mai scundă decât mine, cu păr castaniu, n-ai văzut-o?

— Nu i-am văzut. N-au fost pe aici.

Ea-l fixă cu privirea. Ce se întâmpla?

— Eşti sigur? Au cântat la clubul de pe stradă, la CBGB…

— Fetiţo, cunosc trupa, ştiu unde cântă, n-au fost pe-aici, n-am văzut-o pe prietena ta. Acum, vrei ceva sau nu?

Fără să mai răspundă, lăsă mulţimea s-o împingă de la masă. Privind în jur, îşi dădu seama că-l pierduse din ochi şi pe Croyd, dar nu mai ştia dacă asta o făcea să se simtă nervoasă sau uşurată. Foarte bine, atunci. Se găsea în aceeaşi situaţie ca înainte. Trebuia să găsească pe cineva

care cunoştea formaţia şi ştia unde-ar fi putut pleca. Asta nu era ceva cu totul imposibil. Hotărâtă, se întoarse şi îşi făcu loc cu coatele înapoi spre barul improvizat. Dacă barmanul cunoştea trupa, poate că-i spunea unde-i găsea.

Fu abătută de la direcţie când o femeie dădu în fugă peste ea. Jennifer se clătină pe tocuri, însă rămase în picioare depărtându-le. Reuşi chiar şi s-o prindă pe femeie, evitând astfel să cadă amândouă pe jos.

Femeia avea douăzeci şi ceva de ani şi trăsături frumoase, delicate, însă o expresie obosită, rătăcită. Îşi mâncase tot rujul de pe buze. Purta o rochie tricotată, largă la gât. Jennifer încercă să-şi încrucişeze privirea cu a femeii.

— Eşti în regulă? o întrebă.

Când Jennifer vorbi, atenţia femeii se concentră asupra ei. Buzele i se strânseră cu hotărâre.

— Vrei să ţii asta pentru mine? spuse ea, împingându-i în mână un inel cu o cheie şi cu o plăcuţă din plastic.

Degetele i se închiseră instinctiv în jurul ei. Femeia se desprinse de Jennifer şi dispăru.

— Hei!

Jennifer îi urmări cu privirea părul drept şi negru, săltând în marea de oameni, apoi femeia dispăru, încă o petrecăreaţă anonimă. Jennifer încercă să se ia după ea, dar nu prea reuşea să-şi facă loc cu coatele.

Când se auzi focul de armă, Jennifer crezu că era o sticlă spartă la bar. Numai când toată lumea începu să ţipe şi să se lase la podea, îşi dădu seama că zgomotul nu era atât de nevinovat. Fiindcă toţi ceilalţi se năpustiseră şi se panicaseră înainte ca ea să înţeleagă ce se întâmplă, rămase singură în picioare, uitându-se în jurul ei ca o idioată.

Un grup de bărbaţi se oprise în capătul scărilor, răspândindu-se în evantai. Patru dintre ei, făcând evident parte dintr-o bandă, erau solizi şi duri. Purtau măşti, din cele ieftine, pentru Halloween, de vânzare la orice tarabă din Jokertown. Toţi aveau arme; unul trăsese în tavan şi încă mai ţinea arma cu ţeava în sus. Putea să fie un joker,

era atât de imens; aproape compact, cu braţe şi picioare groase, muşchii precum nişte cabluri şi abia dacă avea gât. Unul dintre ceilalţi era în mod clar joker, cu braţele îmblănite şi gheare în loc de mâini. Ceilalţi doi puteau fi normali sau puteau fi jokeri; măştile ascundeau orice diformităţi ar fi avut. Din nou, nu părea să conteze. Jokeri sau normali, erau masivi şi nervoşi.

Jennifer ştia că se va întâmpla aşa ceva în această parte a oraşului. O va omorî pe Tricia pentru că o târâse până aici. Dacă nu cumva era deja moartă.

— Ştim că eşti aici! spuse malacul cu arma.

Păşi înainte, cercetând feţele.

— Dă-ni-o şi nu va păţi nimeni nimic.

Panica îi împinsese pe cei mai mulţi în patio. Femeia care se izbise de Jennifer dispăruse. Dă-ni-o… Fără să vrea, Jennifer privi spre cheia din mâna sa. Şi asta se dovedi o greşeală.

Bruta o văzu stând acolo, ţinând în pumn un obiect de mici dimensiuni, fără îndoială, părând plictisită şi confuză. Expresia i se schimbă într-una hotărâtă, satisfăcută, şi se îndreptă spre ea.

Inima ei îşi acceleră bătăile, pielea i se acoperi de sudoare, făcu un pas înapoi şi căzu.

Continuă să cadă.

O clipă, se gândi că-şi pierdea cunoştinţa, că era pe cale să leşine, mintea făcându-i-se bucăţi. Vederea i se acoperi de umbre şi trupul i se transformă în heliu, părea imponderabilă şi împrăştiată, ameţită. Fiecare por al său era ameţit, întors pe dos. Nu putea respira.

Apoi, lumea reveni, Jennifer icni şi pereţii trecură repede pe lângă ea – chiar cădea, însă numai pentru o clipită, apoi ajunse la podea. Totul se schimbase: barul de pe acoperiş pierise, încăperea era întunecată şi pustie. Bărbatul cu arma, care înainta spre ea, dispăruse, ceea ce constituia o mare uşurare.

Privi în sus, spre tavan, se vedeau grinzile şi găurile. Căzuse de acolo. Şi era goală. I se făcuse pielea de găină pe braţe, pe spate, pe picioare. Îşi strânse genunchii,

ghemuindu-se spre a se acoperi, întregul ei trup trecuse prin podea. Prin hainele ei. Zăcea goală pe podeaua acoperită de linoleum a ceea ce părea a fi camera din spate a unui magazin de băuturi. Era înconjurată de cutii de carton cu etichete Coors şi Pabst şi Hamm's. Printr-un noroc, căzuse pe culoarul care ducea de la uşa din spate până la intrarea magazinului. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mijlocul grămezii de cutii? Dacă trupul său ar fi devenit solid atunci? Nici măcar nu-şi putea imagina. Se zgribuli.

Continuă să se holbeze la tavan, nefiind sigură de ceea ce se petrecuse, cu toate că ştia, pur şi simplu, ştia. La fel ca paharul cu suc de portocale, care-i trecuse prin mână, întregul ei corp trecuse prin podea.

Pot să trec prin ziduri, se gândi. Şi voia să încerce asta, atunci, pe loc. Atât doar că era goală. La ce bun să poţi trece prin ziduri dacă trebuia să rămână goală?

Încă mai ţinea cheia în pumn, zimţii ei fiind adânciţi în pielea sa. Fusese atât de concentrată s-o păstreze, încât o adusese cu ea prin podea.

Când uşa din spate se trânti de perete, Jennifer se repezi după muntele de cutii. Aştepta să audă paşi grei, chiar şi mârâituri. Cei din bandă dăduseră buzna, o găsiseră, iar acum aveau de gând să-i facă lucruri imposibil de pomenit. Spera că va cădea din nou prin podea, cu toate că nu era sigură cum făcuse asta prima dată.

— Hei, copilă! Jennifer! Eşti aici? Să nu-mi spui că ai ajuns prin conductele de canalizare.

Era Croyd.

— Sunt aici! într-un fel… adică, hainele mele n-au prea venit cu mine.

— Ştiu, sunt la mine. De ce n-ai zis că eşti un as?

— Pentru că n-am spus asta nimănui. Nu ştie nimeni. Cel puţin, aşa era până acum.

— Probabil a fost o chestie deşteaptă, zise el pe un ton calm, fără să fi fost şocat deloc. Însă ai idee cât de folositoare este o asemenea putere? Îmi amintesc de vremurile de prin 53, când federalii au încercat să mă

priponească, însă am avut noroc şi am ieşit de-acolo imediat.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu contează. Uite!

Ţinu rochia în direcţia ei. Când Jennifer ieşi prudentă şi se întinse să o ia, el, din politeţe, privi în altă parte. Jennifer se grăbi să se îmbrace. Reuşise să-i recupereze sutienul şi chiloţii, fapt pentru care îi era recunoscătoare. Chiar şi încălţările. Totuşi, bijuteriile lipseau. Avea de gând să descopere cum făcuse asta şi cum ar fi putut s-o facă din nou, fără a-şi pierde totul.

— Ce se întâmplă? Cine erau tipii ăia? întrebă în timp ce-şi trăgea rochia.

— Asta aveam de gând să te întreb şi eu… de ce erau atât de interesaţi de tine? Ce-ai făcut?

— Nimic! M-am ciocnit de cineva, adică o femeie mi-a dat asta.

Îi arătă cheia. Plăcuţa avea un număr: 51337.

— Ai un talent rar de a fi la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, nu?

— Nu vreau decât s-o găsesc pe Tricia şi să plec acasă.

Ţopăi când îşi strânse bareta sandalei peste gleznă.

— Haide! zise Croyd. Mai bine plecăm de aici.

— Poftim? De ce…

Îi urmări privirea nervoasă până afară pe uşă şi pe alee şi primi răspunsul – banda îi urmărise. Trupul masiv al liderului le bloca ieşirea şi părea pregătit să-i împuşte pe ea şi pe Croyd.

Jennifer nu ştia dacă putea trece prin podea din nou. Şi dacă o făcea acolo, unde s-ar trezi? Poate dacă fugea prin perete…

— Nu mişcaţi! strigă Croyd spre ei.

Şi ei încremeniră. Gura şefului se deschisese să zică ceva, însă rămase tăcut. Croyd scoase un oftat.

Jennifer privi spre el.

— Şi tu eşti un as, comentă ea cu un aer surprins.

El se înfioră.

— Ei bine, chestia este că nu prea sunt as. Mai degrabă

un doiar.

— Un ce?

— Nu durează decât cinci minute. Tre' s-o ştergem acum.

O împinse pe lângă brutele încremenite şi o luară la fugă.

Aleseră un traseu încâlcit, ocolind fiecare colţ la care ajungeau, într-un efort de a face urmărirea lor cât mai dificilă. Jennifer nu ştia dacă asta le va fi de folos. Apoi iarăşi se pierdu cu totul. Poate că acum, dacă suna la poliţie, o vor ajuta.

Nu că ar suna pe cineva să ceară ajutor. Nu că ar fi singură, pe o stradă întunecoasă, împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoştea deloc. Cum putuse să fie atât de proastă…

Croyd mai coti o dată spre o alee din apropierea unei case părăsite, din piatră roşiatică, cu intrare ascunsă, pe care ea ar fi ratat-o dacă ar fi fost singură. Le oferi şansa de a-şi mai trage sufletul.

— Lasă-mă s-o văd, zise Croyd, arătând spre cheia pe care ea încă o mai ţinea în mână.

Nedorind s-o dea, o ţinu în aşa fel încât el s-o poată vedea.

— Se pare că este pentru o cutie dintr-un oficiu poştal, spuse el după o clipă.

— Şi? făcu Jennifer încercând să se mai linişească.

Se frecă la picior, acolo unde începea să-i apară o băşică.

— Bănuiesc că asta a fost o predare de material care n-a mers cum trebuie. Probabil droguri sau lucruri furate ori altceva. Femeia trebuia să le dea cheia. Tipii aceia trebuiau să ia fie bunurile, fie banii. Suntem în mijlocul unei ţepe.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine, în niciun caz, zise ea.

— Cunosc pe cineva care ar putea să ne spună unde duc toate astea.

Întinse mâna după cheie, însă ea i-o trase din faţă.

— Şi cum facem cu Tricia?
— Cine?
— Prietena mea, cea care a fost răpită.
— Sunt convins că-i bine.
— Trebuie s-o găsesc!
— Uite cum facem: mă laşi să aflu de la ce este cheia şi te ajut să-ţi găseşti prietena.
— Fiindcă deja m-ai ajutat mai mult de-o grămadă s-o caut.
— Hei, mai lasă-mă, zise el cu braţele deschise într-un vag gest de scuze. Pe fata asta o cunosc, nu-i departe. Hai să verificăm chestia cu cheia şi te ajut s-o găseşti pe Tricia. Mai ştiu vreo două locuri unde putem s-o căutăm. Bine?
Ea se îmbufnă.
— Bine, se învoi ea, neştiind ce altceva să facă.
Croyd scoase o pastilă din cutie.
— Grozav! Hai să mergem! zise el.
O luară din loc. În zona învecinată lucrurile nu stăteau mult mai bine. Jennifer nu mai văzuse un taxi de cvartale întregi. Îşi încrucişă braţele şi se întrebă în ce fel de mizerie intrase. Încercă să se asigure că putea ieşi din orice probleme. Dacă cineva încerca s-o lege, va trece, pur şi simplu, de legături. La naiba, putea trece prin ziduri!
Croyd încercă să lege o conversaţie, dar Jennifer se strădui să-l ignore.
— Uite ce-i, eu doar încerc să te ajut. Ar fi suficient să te fac să încremeneşti şi să iau cheia, îi spuse el în cele din urmă.
— Ceea ce n-ai să faci, fiindcă sunt sigură că pui tu ceva la cale, vreo schemă prin care să mă ademeneşti să te ajut să jefuieşti o bancă sau aşa ceva.
Cum el nu spuse nimic, pufni.
— Asta aveai de gând, nu?
Începu să meargă mai repede.
— Mda, bine, poate că da, răspunse el grăbindu-se să ţină pasul.
Dacă ar fi putut merge mai repede pe tocurile ei, ar fi făcut-o.

— Însă chiar ar trebui să te gândeşti la asta. O putere ca a ta nu apare în fiecare zi.

— N-ai priceput? Nu vreau această putere, îmi doresc să nici n-o fi avut vreodată.

— Haide, credeam că toţi copiii îşi doresc să fie aşi. Să-ţi vezi poza prin ziare, să mergi la dineuri simandicoase la Aces High…

— Şi ce să fac? Să fiu o curiozitate? Sunt o fată drăguţă, dintr-o familie bună din Long Island şi nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

— Ţi-ai putea spune Fata Fantomă, sugeră el.

— Fata Fantomă?

— Ştii, un nume de as. Ceva ce-ar putea fi menţionat prin ziare. Parcă văd: „Fata Fantomă, faimoasa as, hoaţă de bijuterii, loveşte din nou."

Îşi deschise braţele pentru a imita lungimea titlului de pe prima pagină.

— Nu mă consider Fata Fantomă.

În mod sigur, ar fi putut găsi ceva mult mai interesant de replicat. Ceva mai misterios, mai ademenitor…

— Tu ai un nume de as?

— Adormitul.

Zâmbetul lui se şterse rapid, ca şi cum n-ar fi fost încântat de asta.

— E chiar ciudat. Eu credeam că-i ceva de genul Încremenilă.

El dădu din umeri.

— Aşa stau lucrurile.

Ea se opri la un colţ, nesigură asupra direcţiei de mers. Iluminatul stradal din vecinătate părea nefuncţional. Toate vitrinele magazinelor aveau grilaje de oţel. Asta n-o făcea să se simtă mai bine. Dacă dădea de necazuri – de şi mai multe necazuri – spera să poată dispărea din nou.

Erau în inima Jokertownului acum, nu la marginea lui. Oamenii se holbau la ei. Jennifer era îmbrăcată, dar ar fi putut la fel de bine să fie goală puşcă, după felul în care se zgribulea când o priveau.

— Aici nu-i chiar sigur, nu? zise ea strângându-şi braţele

în jurul corpului.

— Serios? Uite, dacă mergem în continuare, vom fi bine.

Scheletul unei clădiri arse, cu cadrul de oţel înnegrit ieşind din mormanul de resturi, se afla la colţul următor. O victimă a răzmeriţelor din Jokertown, care nu mai fusese reconstruită. Aceasta era o cu totul altă lume, una căreia nu-i acordase înainte nicio atenţie. Şi, pentru numele Domnului, nu ştia cum de trăsese un as şi nu un joker. Nici nu voia să se gândească la asta.

Se întoarseră înapoi pe Bowery, dar mult mai departe în sud. Acolo, strada era aproape aglomerată. Jennifer nu se aşteptase la aşa ceva, nu în miez de noapte. Barurile deschise toată noaptea şi restaurantele erau deschise, pe la colţuri, tăiau frunză la câini tot felul de indivizi, iar în dreptul unui bloc era chiar şi un grup de femei. Jennifer îşi dădu seama cine erau şi ce făceau acolo. Muzica bubuia dintr-un difuzor mare, în jos pe alee. Desigur, nu se vedea niciun poliţist.

Un neon strălucea în faţă.

— Acolo. Prietenul meu este unul dintre barmani, zise Croyd.

Un cvartal mai departe, Jennifer se opri şi se holbă.

În faţa clădirii, o reclamă gigantică din neon înfăţişa o femeie cu şase sâni, în culori ţipătoare, roşu şi auriu, înconjurată de artificii. Luminile clipeau ritmic, dând impresia că sânii săltau. Un neon roşu intermitent lumina anunţul CIUDAŢI. Alte reclame banale anunţau: FETE JOKER! Şi XXX HOT XXX! Intrarea se făcea printre picioarele depărtate ale unei stripteuze din neon.

— Oh, Doamne! exclamă Jennifer.

— Cam toată lumea are această reacţie, rânji Croyd.

— Nu prea cred că pot să intru acolo.

— Ba ai să poţi.

O apucă de cot şi-o trase pe stradă. Trebuiră să se ferească de trafic, drumul era circulat chiar şi la acea oră. Croyd păşi încrezător spre uşa din faţă, chiar între picioarele dansatoarei de neon, care arunca pe trotuar o strălucire bizară, roz. Toată lumea părea arsă de soare.

Un joker cu ceva ce arăta ca o pereche de coarne lungi, bovine, ieşite din tâmple, şi copite negre, lustruite, în loc de palme, îşi încrucişă braţele şi se proţăpi în faţa uşii ca să le blocheze drumul.

— Hei, Bruce, lasă-ne să trecem, da? zise Croyd.

Gorila îşi miji ochii.

— Iar tu eşti…?

— Sunt Croyd.

— Dovedeşte.

— Îţi aminteşti de faza de anul trecut, cu gemenii albaştri şi sticla de tequila?

Ochii gorilei se căscară. Zâmbi vag, amintindu-şi.

— Oh, da. De data asta arăţi bine.

Se dădu la o parte, iar Croyd o conduse pe Jennifer pe uşă.

— Îl cunoşti? De ce nu te-a recunoscut? zise ea.

— E o poveste lungă. Hai să ne ocupăm de povestea cu cheia.

Lui Jennifer îi trebui un moment ca ochii să i se adapteze la întunecimea de peşteră, până când intrară în sala principală, în care erau împrăştiate lumini strălucitoare şi o sferă sclipitoare din oglinzi. Duoul Hall şi Oates, bubuind prin sistemul de amplificare, erau aproape o binecuvântare. Cel puţin suna mai familiar decât ceea ce auzise la club înainte. Măcar pe asta ar fi putut dansa. Şi la fel ar fi putut să facă şi stripteuza de pe scena rotitoare din centrul încăperii. Femeia era ireală: înaltă, suplă, cu o coamă enormă de păr roşcat, dat peste cap şi curgându-i pe umeri. Şi asta era impresia înainte să vezi coada subţire, verde, de şopârlă care i se unduia la spate, legănându-se înainte şi înapoi, încolăcindu-se, în cele din urmă, seducător în jurul barei de alamă, în timp ce ea se înclină în faţă, înlăturând peticul de material negru care-i servea ca sutien.

Jennifer se uită peste tot în jur, dar nu şi la scenă, şi văzu o mulţime de bărbaţi normali, ocupându-se de băuturile lor, aplecându-se înainte, studiind-o pe dansatoare cu ceea ce părea a fi o intensitate bolnavă.

Croyd se strecură până la bar unde intră în vorbă cu… lui Jennifer îi trebui o secundă să-şi dea seama că era vorba de o femeie. Nu avea cap. Sau, mai degrabă, capul îi creştea din mijlocul pieptului, astfel că bărbia i se odihnea între sâni, îngropată în decolteul creat de un sutien negru, cu burete şi balene. Părul lung şi negru îi cădea pe linia dreaptă dintre umeri.

Ştergea tejgheaua barului cu o cârpă şi îi zâmbea lui Croyd, care se aplecase într-un cot şi afişa un zâmbet de flirt.

— Cum îţi mai merge, Sheila?

— Bine, scumpete. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

— Ştii cum este. M-am cam lăsat.

— Păi, acum arăţi bine. Sper că ai de gând să te bucuri de asta.

Dădu din şold şi îi făcu cu ochiul, o mişcare destul de seducătoare dacă ea n-ar fi arătat atât de… ciudat. Jennifer îşi încrucişă braţele şi; încercă să nu se foiască. Sheila, barmaniţa, o cântări din priviri.

— Cine-i noua ta prietenă?

— E doar cineva căruia îi dau o mână de ajutor, răspunse Croyd. Jennifer, poţi să-i arăţi cheia? E în ordine, îţi promit.

Fără tragere de inimă, Jennifer întinse cheia.

— Îmi dai voie? zise Sheila şi i-o luă din mână când Jennifer încuviinţă din cap.

Jokeriţa închise ochii – şi nu puteai să te uiţi la ochi ei fără a te holba şi la sâni – şi îşi lipi cheia de frunte. Hall şi Oates terminară, iar jokeriţa cu coada de şopârlă părăsi degajată scena, înlocuită de o alta care avea picioare cu solzi şi gheare, ca de pasăre. Următorul cântec: „Superfreak”.

— Este de la oficiul poştal de pe Doyers, zise Sheila după un moment. Nu vă pot spune mai mult de-atât, din păcate.

Dădu din umeri – i se ridicară mai sus de păr – şi era pe cale să-i întindă cheia lui Croyd. Jennifer se repezi şi o luă. Jokeriţa rânji.

— Mulţam, scumpete, zise Croyd. Îţi rămân dator.

— Oricând, dragule.

— Ce-a fost toată chestia asta? întrebă Jennifer când se depărtară de bar.

— Sheila este o psihometrică. Poate descifra anumite lucruri prin intermediul obiectelor: de unde provin, cui aparţin, lucruri din astea.

— Ceva folositor, spuse ea.

— Cam la fel de folositor ca trecutul prin ziduri. Dacă te-ai folosi de asta.

În eforturile ei de a se feri să se uite spre scenă, Jennifer aruncă o privire spre coridorul care ducea către o cameră privată. Şi putea să jure că-l văzuse acolo pe toboşarul de la Fads, cel cu părul ţepos. Se desprinse de Croyd şi o luă la goană.

Încăperea era un salonaş cu o scenă mai mică, privată, decorată cu un covor negru, miţos, şi fotolii de pluş roşu. Lumina neagră, pâlpâitoare, scotea în evidenţă ornamentele lucitoare de pe pereţi şi bikinii de un alb strălucitor ai celor două fete care dansau pentru plăcere exclusivă a toboşarului. Niciuna dintre ele nu era Tricia, ceea ce însemna o uşurare.

Când Jennifer se apropie, tipul tocmai se întindea să bage o bancnotă la elasticul de la chiloţii uneia dintre fete. Aceasta avea o piele strălucitoare, ca un inel cameleon, care îşi schimba culoarea, de la albastru la roşu şi la portocaliu. Iar tipul chiar era toboşarul.

Jennifer îl îmbrânci de lângă scenă, ca să-l privească de sus. Omul scăpă bancnota.

— Ce-aţi făcut cu Tricia?

— Hei! făcu dansatoarea, încrucişându-şi braţele în semn de protest.

— Tu cine eşti? întrebă toboşarul.

— Unde-i restul trupei? Unde-i Tricia?

— Hm… făcu omul.

Jennifer nu terminase.

— Şi ce faci aici? Ai fanii tăi peste tot la club, iar tu eşti aici, plătind pentru asta?

— Te simţi mai pizdos când plăteşti, zise Croyd.

Stătea deoparte, privind ca la un spectacol. Toboşarul dădu din umeri şi se strâmbă în semn că era de acord. Jennifer era pe cale să înceapă să strige.

— Unde-i Tricia?

— Uite ce-i, gagicuţo, n-am habar despre cine vorbeşti.

— Trupa, zise Croyd. Unde s-a dus la chef restul trupei? Au luat-o şi pe prietena ei.

— O, da. Puicuţa aia încinsă, nene? Drogată în ultimul hal?

Da, asta era Tricia. Jennifer oftă.

— O! Hm… Probabil s-au la hogeagul lui Tony.

— Unde?

— N-am de gând să-ţi spun ţie, probabil că eşti o hărţuitoare de-aia ţicnită.

— Nu, prietena mea, Tricia, este nebuna. Eu doar vreau s-o găsesc…

— Ăăă… Jennifer?

Croyd o atinse pe umăr şi-i întoarse faţa spre uşă.

Bruta mătăhăloasă din bandă umplea coridorul spre ieşire. Îi putea descifra privirea ucigătoare prin mască.

— Este o uşă în spate, şopti Croyd. O să ieşim…

Destul. Jennifer ţinu cheia sus, pentru ca malacul s-o poată vedea, apoi se aplecă şi o aruncă în cămaşa toboşarului.

— Acum o rupem la fugă, zise ea şi o luă la goană înaintea lui Croyd, spre uşa din spate.

Haosul – mobilă răsturnată, femei care ţipau, scandalul – erupse în urma ei şi, cu toate că probabil scena era interesantă, Jennifer nu îndrăzni să se uite înapoi. Trecură printr-un coridor cu vestiare şi o ieşire în spate, care dădea într-o altă alee întunecoasă.

— De ce-ai făcut asta? zise Croyd.

— Deoarece cheia nu-i importantă, acum că ştim ce deschide, răspunse Jennifer. Însă trebuie să ajungem la oficiul poştal înaintea lor.

— Poftim? Oh! Atunci, îi dăm bătaie.

Alergară în tăcere. Jennifer aştepta să audă în spatele ei urlete şi zgomot de paşi grei. Se tot uita peste umăr, dar se

părea că reuşiseră să-i întârzie pe urmăritori, cel puţin pe moment.

— Nu mai fi atât de încordată! zise Croyd la un moment dat. Arăţi dubios.

Pentru el era uşor să spună asta. Încercă să nu se mai gândească la ceea ce-ar fi putut s-o lovească. Trebuia să-şi îndrepte atenţia spre altceva.

— Aşadar, cum jefuieşti o bancă?

El îi aruncă o privire piezişă.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Tonul vocii ei transforma întrebarea într-o provocare.

— Păi, nu fac asta. Adică n-o mai fac. Cu toate măsurile astea de securitate şi supraveghere pe care le au acum, nu merită. În schimb, mă ocup de seifuri private. Căţărat pe burlane, intrări prin efracţie. Sau cauţi maşinile blindate, atunci când transportă banii. Aduni informaţii din zonă, cauţi vulnerabilităţile. Nu încerca niciodată să iei prea mult. Selectează, înţelegi? Mai bine iei doar bucăţile bune de pradă, decât să încerci să umfli totul. Şi odată ce ai marfa, nu mai sta să caşti gura, gândindu-te că ai putea obţine un preţ mai bun. Se dovedeşte că asta-i partea cea mai complicată, vânzarea de lucruri furate sau spălarea de bani. Dar există oameni peste tot. E de ajutor să ai contacte.

Ea chibzui adânc. Totul avea acum noimă.

— De asemenea, e de ajutor să ai cu tine un as cu adevărat puternic, adăugă Croyd, făcându-i cu ochiul. Cu o superputere, unul care să treacă prin ziduri.

Înaintea lor, de-a lungul străzii înguste, se auziră strigăte, iar Jennifer înţepeni. Nişte indivizi furioşi, care se apropiau. Cumva, banda îi găsise, le ieşise înainte, le tăiase retragerea...

Croyd o apucă de braţ, o împinse spre zid, îşi lipi trupul de al ei şi o sărută. O sărută cu adevărat, strângând-o în braţe, ţinând-o lipită de zid. Între timp, trecu pe lângă ei o gaşcă de adolescenţi, aruncându-şi măscări unii altora şi către cuplu. Nu era chiar o gaşcă, ci mai curând un grup

de puberi.

Croyd încă o săruta. Abătându-i atenţia. În cele din urmă, ea-l împinse cât colo.

— Ce crezi că faci?

— Mi-am zis că am arăta mai puţin suspecţi în acest fel, zise el, iar rânjetul îi era mai sfidător ca niciodată.

Pufnind frustrată, ea îl îmbrânci, îi arse o palmă, ca măsură suplimentară, şi o luă din loc. El se mulţumi să chicotească.

Se dovedi că nu trebuiau să meargă prea departe pentru a ajunge la oficiul poştal în cauză. Era la doar două cvartale distanţă. O clădire modernă, din beton, situată între blocuri cu apartamente de închiriat, la marginea Chinatownului. Un mic hol oferea acces la cutiile poştale şi era încă deschis, luminat de un bec gălbui, slab, de pe un perete îndepărtat. Dacă aveau să fie atacaţi de vreo bandă furioasă, acela era locul ideal, îşi zise Jennifer.

Găsiră cutia poştală cu numărul de pe plăcuţă. Croyd se dădu la o parte.

— Ce-ar fi să faci onorurile?

Jennifer fixă o clipă cu privirea uşa arămie, nefiind sigură dacă voia să ştie ce era în interior. Nefiind sigură dacă voia să-şi treacă mâna prin ea, când nu vedea nimic. Putea să fie plină de şerpi veninoşi ori de capcane de şoareci. Mai mult ca sigur, era plină cu corespondenţa nedorită a cuiva.

Inspiră adânc şi îşi strecură mâna prin uşă. Atinse ceva dreptunghiular, din hârtie, un plic gros, ceea ce părea încurajator. Îl înşfăcă, dematerializându-l, şi se retrase.

Ea şi Croyd studiară plicul de formatul celor pentru corespondenţa de afaceri, plin de bani. Bancnote de câte o sută de dolari, zeci de bancnote.

— Doamne, aici tre' să fie vreo treizeci de mii, zise Croyd.

Jennifer nu mai văzuse atât de mulţi bani la un loc decât prin filme. Pe de altă parte, Croyd n-avusese nevoie decât să se holbeze o dată la bani ca să ştie cam câţi erau. Ce însemnau toate acestea? În primul şi-n primul rând, cine

era femeia care-i dăduse cheia? Ce fel de tranzacţie avea loc acum? Era vorba de droguri, contrabandă, plata unei recompense, cu totul altceva? Imaginaţia n-o mai ajuta la nimic. Banii păreau că-i ard în mână.

Încruntându-se, închise plicul, îl strânse la piept şi plecă din oficiul poştal. Croyd o ajunse imediat din urmă.

— Nu te descurci prea rău în prima ta noapte de delincventă.

— Nu sunt delincventă. Am să duc banii la poliţie.

— Poftim? Oh, nu, n-ai să faci asta.

— Ba da.

Sediul secţiei de poliţie din Jokertown trebuia să fie pe aici pe undeva. Dacă încerca cineva s-o jefuiască pe drum, se va dematerializa în clădirea cea mai apropiată.

— Sunt aceiaşi poliţişti care au fost atât de înţelegători cu tine când le-ai povestit de prietena ta, nu? zise Croyd.

— Aşa-i corect să procedez.

— Scumpo, există lucruri corecte şi… corecte. Poliţia de pe-aici nu-i deloc corectă. Dacă le duci lor banii, îţi vor pune tot felul de întrebări despre provenienţa lor şi nu-ţi vor asculta răspunsurile. Vei sfârşi într-o celulă, asta chiar n-ar fi o problemă pentru tine. Dar o să figurezi în dosarele lor şi asta nu-i prea bine. Vor veni după tine la Universitatea Columbia şi o să te aducă din nou la bulău, iar atunci poţi să spui adio planurilor tale de studii superioare. În altă ordine de idei, ţinem aceşti bani departe de mâinile unor tipi cu adevărat răi, dl Zid de Cărămidă şi prietenii lui. Eu aş zice să luăm banii, să cumpărăm vreo două sticle de ceva bun, să ne întoarcem la hogeagul meu şi să punem de un chefuleţ numai pentru noi.

Aproape că spuse da. Tricia ar fi spus da. O mică părticică din mintea ei se gândi la ce aventură formidabilă ar fi fost asta. Chiar dacă nu ştia aproape nimic despre Croyd şi nu era sigură că-i plăcea ceea ce ştia.

Însă fata sensibilă din Long Island învinse. Grăbi pasul, îndepărtându-se de el, şi pufni indignată.

— Nu.

— Jennifer, te plac. Chiar n-aş vrea să fac asta.
— Să faci ce? întrebă ea, aruncând o privire peste umăr.
— Încremeneşte! rosti Croyd în aceeaşi clipă.

Apoi el dispăruse. Ea scutură din cap, ca să-şi revină. Tocmai se uita peste umăr şi atunci… ticălosul! Ticălosul de şobolan dezgustător. Dispăruse. Avea un avantaj de numai cinci minute, însă era suficient să treacă de un colţ şi să se piardă în noapte printre străzi. Nu că ar fi plănuit să pornească în urmărirea lui. Ce-ar fi putut face dacă-l găsea?

Îi lăsase chiar şi plicul, ieşit afară din decolteul rochiei. Îl pusese acolo după ce luase banii, de parcă ea ar fi fost vreun coş de gunoi. Probabil o şi pipăise. Ca şi cum ar fi fost o glumă foarte tare.

Dar nu, scoase plicul şi încă avea bani acolo. Croyd luase numai jumătate din ei. Chicoti. Un afurisit de gentleman şobolan. Ce om ciudat!

— Hei, tu!

Silueta deja familiară a dlui Zid de Cărămidă, el şi gealaţii lui tocmai se iviseră de după colţ şi se îndreptau spre ea.

— O să-ţi rupem oasele! răcni şeful.

Ea o luă la fugă. Devenise pricepută la alergat în sandale. Nu că ar fi fost în stare să-şi păstreze sandalele. Nu se putea îndepărta suficient de ei. N-ar supravieţui dacă puneau mâna pe ea. Asta nu-i prea dădea multe de ales. Se băgă în peretele din dreapta sa, stai aşa, stai aşa, stai aşa…

Sutienul, chiloţii şi banii. Putea s-o facă păstrându-le pe toate. Sutien, chiloţi, bani, sutien, chiloţi, bani. Intră în perete şi continuă să fugă.

Declanşat de revărsarea de adrenalină, mecanismul puterii ei acţionă aproape cu uşurinţă. Întregul corp i se dematerializă. Simţea cum devine eterică, simţea pereţii masivi mişcându-se în jurul ei, ca o adiere mai aspră. Putea simţi chiar şi banii din mână, ca şi cum ar fi ţinut o umbră. Iar când ieşi din zid, se afla într-o încăpere plină de lume.

Jennifer se opri locului pe un covor din pluş roşu şi se holbă la câteva zeci de oameni, bărbaţi şi femei, toţi bine îmbrăcaţi, aşezaţi la mese, care se zgâiau la ea. Părea să fie un party într-un restaurant. În apropiere, un chelner se oprise în timp ce ridica de pe tavă o farfurie cu plăcintă cu brânză. Mai mulţi oameni rămăseseră cu furculiţele înălţate spre gura căscată. O ceaşcă zăngăni pe o masă... cineva îşi scăpase cafeaua.

Îşi pierduse rochia şi sandalele, dar avea sutienul şi chiloţii pe ea. În mod clar, nu era în ţinuta de rigoare. Se întrebă dacă ei se aşteptaseră la vreo distracţie de genul ăsta. Totuşi, mai important, încă avea plicul cu bani. Îl ţinea bine. Ignorând roşeaţa care-i ardea pielea, zâmbi larg şi făcu un mic semn cu mâna către onorata adunare.

— Vă doresc o seară minunată, oameni buni!

Apoi alergă direct prin peretele din cealaltă parte a încăperii.

— Păi, asta înseamnă Manhattanul pentru tine, mormăi cineva când ea dispăru.

Descoperise că puterea ei nu o făcea doar să treacă prin tot felul de obstacole, ci să se şi mişte prin ele. Nu trebuia să cadă prin trotuar pentru a ajunge pe peronul staţiei din Grand Street; putea să se scufunde prin trotuar, prin pereţi şi să iasă acolo unde dorea. Nu că asta ar fi ajutat-o acum, pentru că atunci când ieşi de pe peron şi se materializă, doi dintre gealaţii malacului erau chiar acolo, cu măşti şi toate cele. Cumva, reuşiseră să treacă de poarta închisă a metroului. În timp ce goneau spre ea, Jennifer se retrase, pur şi simplu, din nou în perete, dematerializându-se, ascunzându-se în structura solidă.

Ar putea sta acolo, parte dintr-un zid de beton, până când ei plecau. Dar nu, trebuia să se mişte în continuare. Dacă rămânea pe loc, simţea corpul cum începea să i se împrăştie, şi pierdea stabilitatea. Ca şi cum celulele ei se risipeau. Acest sentiment îi provocă ameţeală şi o stare de rău, aşa că îşi văzu mai departe de drum. Afară din metrou şi înapoi pe stradă, dar, în loc să meargă pe trotuar, unde fără îndoială că banda o căuta, se deplasă oblic, cum

zboară ciorile, tăind-o prin clădiri şi alei. Se alesese cu tăieturi şi vânătăi pe picioare tot gonind desculţă prin cele mai rele zone pe care le ofereau străzile din oraş. Se zgribuli, fiecare părticică a corpului fiind expusă frigului.

Nu era sigură cât de departe ajunsese. În principal, era preocupată să pună între ea şi bandă o distanţă cât mai mare. Poate că trecuse o jumătate de oră, după cum îi ardeau plămânii. Însă avea impresia că trecuse o jumătate de noapte.

Ieşind dintr-o clădire cu apartamente de închiriat, hărăzită demolării, se pomeni undeva pe lângă East River, ceea ce-i oferi o idee despre cât de departe ajunsese. Poate că acum era în siguranţă.

Ameţeala îi tulbura vederea şi-i întorcea stomacul pe dos. Se lăsă cu spatele de zid şi în loc să cadă prin el, doar căzu pe lângă el, zdrelindu-şi umărul. Făcuse prea multe, trebuia să se odihnească. Desigur. Şi ce s-ar întâmpla dacă s-ar dematerializa în continuare? Să continue să fie eterică, trecând prin ziduri până când ar uita cum să fie din nou un corp material, până când moleculele ei ar începe să se împrăştie sub o boare întâmplătoare. Faptul că-şi putea imagina una ca asta atât de clar părea să fie mesajul. Asul ei încerca să-i spună ceva.

O luă la goană, dar în loc să treacă prin ziduri, apucă pe drumul lung până la colţ şi apoi urmări râul spre nord.

Bezna atotcuprinzătoare şi umbrele de pe străzi dispăreau în faţa unei intrări păzite de lei. Lei din piatră. După colţ, după această intrare somptuoasă, se deschidea o alta, cu o uşă mai lată, cu o lumină puternică, albă, arzând din interior. Cuvântul URGENŢĂ strălucea cu litere roşii, pe un panou luminat, aflat deasupra. Un alt panou, deasupra leilor de piatră, era luminată de o lampă plasată sus: BLYTHE VAN RENSSAELER MEMORIAL CLINIC.

Dacă nu era în siguranţă într-un spital, nu mai era niciunde.

Se apropie de intrarea la urgenţă, însă ezită când zări un joker incredibil de înalt, cu pielea verde, stând de pază. Purta uniformă; unde găsea un tip de doi metri şaptezeci

înălţime o uniformă pentru serviciul de pază? Garda de noapte, atunci.

Se decise să evite intrarea şi ocoli clădirea pentru a se dematerializa printr-un zid din spate. Se alese cu o ameţeală. Chiar nu voia să mai fie nevoită să facă asta din nou prea curând. Din fericire, locul era slab luminat şi coridoarele pustii. Descoperi o debara pentru material sanitar, descuiată, unde, aşa cum şi sperase, găsi uniforme medicale. Găsi chiar şi o pereche de pantofi – încălţăminte de chirurg, dar îşi va face treaba. Bluza verzuie şi pantalonii nu erau ele la modă, însă o acopereau. Îşi puse şi un halat alb, de laborator, peste ţinuta medicală, ca măsură de prevedere.

Găsi drumul spre sala de aşteptare de la urgenţă şi se aşeză pe primul scaun care se nimeri prin apropiere.

Locul nu era deloc liniştit. O voce scrâşnea printr-un difuzor pe un coridor faianţat, un beţiv se plângea asistentei medicale de la recepţie şi în cealaltă parte a încăperii, o femeie – cu pielea ca şmirghelul şi părul ca sârma – liniştea un copil care plângea. Ţâncul era înfofolit într-o pătură, iar Jennifer n-ar fi putut spune dacă era tot un joker. Destul de ciudat, în pofida acestor lucruri, scena era paşnică. Nu urla niciun fel de muzică, nimeni nu gonea după ea, nimeni n-o agresa. Scoase un oftat şi, odată cu el, elimină şi o parte din neliniştea ei, se cuibări pe scaun şi aţipi.

Se trezi brusc când afară urlă sirena unei ambulanţe sosite la urgenţe. O clipă mai târziu, doi asistenţi intrară pe uşa principală împingând o targă pe roţi. Cel de pe targă abia dacă încăpea acolo, membrele sale imense atârnând peste margini. Muşchii săi vânoşi se încordau când dădea slab din gheare spre cei care încercau să-l ajute. Jennifer recunoscu silueta pacientului, era bruta, malacul Dl Zid de Cărămidă. Sângera prin cămaşă, pare-se dintr-o rană prin înjunghiere. Targa dispăru în spatele unei porţiuni separate printr-o draperie, în timp ce un medic şi o asistentă alergau să se ocupe de el.

Jennifer se ghemui în scaunul ei, cu braţele strânse,

încercând să se ascundă, temându-se de cine-ar mai fi putut apărea pe uşa aceea şi de ce s-ar fi întâmplat dacă o găseau. Însă nu apăru nimeni. Nu mai trebuia să dispară printr-un alt perete, însă asta nu însemna că se putea destinde. Continuă să fixeze draperia cu privirea, aşteptând să-l vadă pe şeful bandei coborât din pat şi venind după ea.

— Draga mea, ai nevoie de ajutor?

Vocea veni din spatele ei. Jennifer tresări şi se întoarse.

Era un omuleţ zvelt, care arăta oarecum surprinzător: avea păr roşcat, metalic, legat la spate într-o coadă de cal, trăsături delicate, iar pe sub halatul alb purta o cămaşă galben-lămâie cu volane ample şi pantaloni verzi, strâmţi. Ea clipi nedumerită.

— Scuzele mele, n-am vrut să te sperii, zise el, făcând gesturi liniştitoare cu mâinile.

Accentul său era ciudat, exotic şi oarecum fermecător.

— Nu, este în ordine, eu doar… sunt doar obosită.

— Prima dată am crezut că eşti soră medicală, dar nu te cunosc, nu?

— Nu.

Ea privi într-o parte, chicotind.

— Mi se pare că ai unele probleme. Pot să te ajut cu ceva?

Avea un zâmbet amabil şi blând. Jennifer îl plăcea şi rezistă impulsului de a-i cădea în braţe, scâncind, spunându-i absolut totul.

— Nu, sunt… sunt bine. Trebuie doar să mă odihnesc, cred, răspunse ea.

O studie, avea cei mai ciudaţi ochi violeţi posibili. Pentru o clipă, păru că vrea să spună ceva, să o contrazică. Apoi strânse din buze şi momentul trecu.

— Bine, atunci. Dar nu ezita să ceri dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc.

Îşi văzu de ale lui, reuşind să fie elegant chiar şi într-un halat alb, de laborator, deşi părea la fel de obosit ca ea.

Beţivul se aşezase să se odihnească la vreo zece scaune

distanţă de ea.

— Ştii, acum probabil că-ţi citeşte gândurile.

— Poftim? făcu Jennifer.

— Asta face el. Citeşte gândurile. Acela-i doctorul Tachyon.

Bineînţeles că el era. Deci ştia. O privise, îi citise gândurile, iar acum ştia că e un as. Ştia totul despre ea. Şi nu-i spusese nimic. Nu se întâmplase nimic. Jennifer aproape că izbucni în râs.

Când cerul începu să se lumineze, Jennifer decise că venise vremea să plece. Încă n-o găsise pe Tricia, însă, potrivit toboşarului, Tricia era cu Tony. Poate că figura în cartea de telefon. Să-l caute acolo, să-l sune şi să ceară să vorbească cu Tricia… În mod sigur, cineva de la CBGB îi ştia adresa. Sau numărul de telefon.

Încă o putea găsi pe Tricia, nu-şi pierduse speranţa.

O luă spre vest, înapoi spre Bowery. Luminile de pe stradă se diminuaseră fără ca Jennifer să observe, iar camionul cu ziare trecu huruind pe lângă ea. Deja era dimineaţă. Fugise toată noaptea. Ce mai aventură! Ar fi trebuit să zâmbească.

Traficul matinal începea să se intensifice, pietonii făcându-şi apariţia pe trotuar, comercianţii ridicând grilajele din faţa vitrinelor. Oamenii îi aruncau câte o privire – avea părul vâlvoi, purta încălţări subţiri, haine de spital şi un halat de laborator –, însă nimeni nu se holba la ea. Nu arăta normal, însă cine arăta în această parte a oraşului? Hotărî că nu avea sens să se jeneze.

În faţă, văzu firma unui restaurant care părea foarte popular, iar stomacul îi ghiorăi. Era flămândă, o farfurie mare cu ouă şi clătite părea remediul perfect. Şi avea chiar şi zece mii de dolari sau aşa ceva, în buzunarul halatului, pentru a-şi plăti micul dejun. Poate că le va face cinste tuturor celor din local.

Trecu de vitrină şi se îndreptă spre uşa din faţă. Se opri. Urcă câteva trepte şi privi înăuntru. Acolo, în separeul central, chiar lângă fereastră, era Tricia. Lângă ea, stăteau alţi doi tipi din trupă, vocalistul şi chitaristul şi încă o

admiratoare. Chitaristul bătea cu douăzeci de degete pe faţa de masă; părul strălucitor al vocalistului părea, la lumina zilei, banal şi pleoştit. Beau cafea şi râdeau, ca şi cum nu se întâmplase nimic rău. Farfurii goale şi o cafetieră se îngrămădeau pe masă. Era posibil ca ei să fi stat acolo toată noaptea.

Jennifer bătu uşor în geam. Alternativa ar fi fost să dea cu pumnul în vitrină.

Tricia ridică privirile, cu gura căscată, şi clipi neîncrezătoare. Jennifer se duse la uşa din faţă, intră şi se apropie de masă. Tricia încă se holba la ea, uluită. Jennifer îşi încrucişă mâinile la piept. Ceilalţi trei din separeu se traseră înapoi la vederea feţei sale încruntate. În cele din urmă, Tricia scuipă vorbele.

— Sfinte Doamne, Jennifer, unde-ai fost? Ai ratat cea mai mişto petrecere care a existat vreodată!

De parcă ar fi fost numai greşeala ei că ratase petrecerea şi că fusese abandonată în cel mai sordid cartier din oraş. Ar fi putut spune atâtea lucruri! Jennifer se gândi o clipă la asta.

— De fapt, cred că petrecerea mea a fost mai bună decât a ta. Îşi ridică marginile halatului alb, arătându-i noile ei articole de îmbrăcăminte.

— De ce nu m-ai aşteptat, Trish? De ce nu mi-ai spus măcar unde te duci? Am umblat peste tot căutându-te.

Tricia se foi, ridică strâmb din umeri şi clipi iute de câteva ori.

— Credeam că eşti chiar în urma noastră. Pe bune.

Jennifer nu găsi nimic de replicat. Trebuia de mult să se ducă acasă. Se întoarse şi plecă. Nu se aştepta ca Tricia să vină în goană după ea, iar Tricia, din nou, se ridică la înălţimea aşteptărilor. Dar strigă:

— Jennifer, stai! Doamne, nu trebuie să fii atât de dură.

Cu umerii lipiţi de perete, Jennifer zăbovi la ieşirea din restaurant, prea obosită ca să mai fie furioasă, prea ameţită ca să mai gândească, neştiind ce să facă în continuare. Gonise toată noaptea şi ce-ar putea arăta ca s-o dovedească? Picioarele pline de băşici. O nou-

descoperită capacitate a talentului ei de as. Şi un plic cu bani.

Nu putea preda banii poliţiei. Nici n-ar fi fost corect să-i cheltuiască. Ce altceva ar fi putut face cu ei, decât să-i lase în vreun şanţ, să-i găsească vreun boschetar şi să-i dea pe băutură?

Sau poate…

Se întoarse la clinica din Jokertown. Îşi amintise că văzuse un semn agăţat de perete, lângă o cutie cu o fantă în partea din faţă. Pe etichetă scria DONAŢII, iar dedesubt, cu caractere mai mici: ORICE BĂNUŢ AJUTĂ!

Jennifer se strecură pe uşă şi se furişă de-a lungul peretelui, sperând să nu fie zărită. Locul era liniştit; sora medicală pe care o văzuse noaptea trecută era la recepţie, cu capul sprijinit în mâini. Schimbul ei se apropia de sfârşit.

Jennifer introduse repede plicul prin fantă. Îi trebui un oarecare efort – tăietura era făcută pentru monede şi bancnote, nu pentru salarii întregi, pe un an întreg. Însă reuşi, iar plicul căzu în cutie cu o bufnitură satisfăcătoare.

Rămase holbându-se la cutie o clipă. Ar putea să se răzgândească. Ar putea lua plicul din nou. Dar iarăşi, nu putea face asta. Aşa cum spunea Croyd, existau lucruri corecte şi… lucruri corecte, iar chestia asta i se părea mai corectă decât orice altceva din noaptea trecută.

Pe de altă parte, avea nevoie de bani de metrou, ca să ajungă acasă. Îşi dematerializă mâna prin cutia cu donaţii, scoţând o singură bancnotă boţită. Apoi mai scoase una, pentru hainele şi bijuteriile pierdute. Aşa era corect, nu? Avea degetele pe jumătate în cutie, pentru o a treia bancnotă, când se opri. Luase deja mai mult decât se cuvenea.

Aproape că o zbughi din sala de la urgenţe. Cu mâinile în buzunarele halatului, mergea pe stradă, cu bărbia sus, zâmbind.

APARE UN VÂNĂTOR

JOHN J. MILLER

„Dacă vrei să descoperi adevărul gol-goluţ, nu te mai preocupa de bine şi de rău.”

Seng-ts’an, *Hsin-hsin Ming*

I.

Brennan privi cum toate culorile păleau din peisaj când autobuzul coborî din răcoarea şi tăcerea munţilor, în năduşeala vâscoasă a zilei de vară din oraş. Parcări nesfârşite din asfalt luară locul pajiştilor şi câmpurilor de iarbă. Clădirile deveneau tot mai înalte, tot mai apropiate de şosea. Stâlpii de iluminat stradal, plumburii, înlocuiau acum copacii pe mediană şi de-a lungul drumului. Chiar şi cerul devenise mohorât şi cenuşiu, ameninţând cu o ploaie.

Coborî odată cu ceilalţi pasageri în faţa clădirii Autorităţii Portuare. Se împrăştiară spre o mulţime de destinaţii, evitând contactul vizual direct, aşa cum făceau toţi locuitorii marilor metropole, fără a-l mai învrednici cu vreo privire. Nu că ar fi fost ceva cu el care să determine pe cineva să-i mai arunce vreo ocheadă.

Era înalt, dar nu exagerat. Avea o constituţie mai degrabă agilă decât mătăhăloasă. Mâini mari. Bronzate şi pline de cicatrici, venele şi muşchii se arătau pe dosul lor ca nişte sârme groase. Avea o faţă întunecată şi uscăţivă, banală. Purta o jachetă de blugi, jerpelită şi decolorată, un tricou din bumbac, închis la culoare, o pereche de jeanşi noi şi tenişi negri. În mâna stângă ducea o geantă mică, moale, şi o servietă plată, din piele, în dreapta.

Strada Patruzeci şi Doi, lângă clădirea Autorităţii Portuare, era aglomerată. Se amestecă în mulţimea de pietoni, acest lucru permiţându-i să ajungă într-o zonă din Manhattan doar cu puţin mai prăpădită decât unele părţi

mai dichisite de prin Jokertown. Se desprinse din puhoiul de pietoni după câteva cvartale şi urcă treptele din piatră, gata să se sfărâme, de la Ipswhich Arms, un hotel neîngrijit, care, în aparenţă, găzduia prostituatele locale. Arăta de parcă nu-i mergea prea bine. După cât se părea, oamenii veneau în Jokertown după distracţii. Erau mai ieftine aici şi, dacă numai o fracţiune din ceea ce citise era adevărat, cu mult mai intense.

Recepţionerul păru suspicios când îşi făcu apariţia singur şi cu bagaj, însă îi acceptă banii şi îi dădu indicaţii cum să ajungă la camera pe atât de mică şi de jegoasă pe cât îşi închipuise că va fi.

Închise uşa, lăsă geanta pe podea şi puse cu grijă servieta de piele pe patul uzat.

Camera era înăbuşitoare, însă Brennan fusese în locuri şi mai încinse. Se simţea împresurat de pereţii goi, murdari, iar deschiderea unei ferestre n-ar fi ajutat la nimic. Se trânti pe pat şi se zgâi la tavanul scorojit, fără să vadă gândacii care goneau pe deasupra capului său. Cuvintele unei scrisori primite cu o zi în urmă îi tot veneau în minte.

Căpitane Brennan, este aici. L-am văzut, însă mă tem că m-a văzut şi el şi m-a recunoscut. Vino la restaurant. Fii prudent, dar deschis.

Nu era nicio semnătură, însă recunoştea scriitura elegantă şi precisă a lui Minh. Nu exista nicio adresă, dar nici nu-i trebuia. Minh îl ascunsese în restaurantul său vreme de mai multe zile când revenise, pe ascuns, în State, cu trei ani înainte. Iar Brennan nu avea niciun fel de îndoială cu privire la cel despre care pomenea în scrisoare prietenul său. Era Kien.

Închise ochii şi văzu o faţă: masculină, slabă, de animal de pradă. Încercă s-o facă să dispară. Încercă să şi-o scoată din minte, conjurând din străfundurile conştiinţei sale sunetul produs de o singură mână. Încercă, dar nu izbuti. Faţa zâmbi batjocoritoare, începu să râdă.

Rămase zăcând pe pat, aşteptând întunericul şi tot ce-ar fi putut aduce el.

II

Aerul era stătut şi neclintit, iar nările lui Brennan erau îmbâcsite de miasma a şapte milioane de oameni înghesuiţi prea aproape unii de alţii. După trei ani petrecuţi în munţi, era nefamiliarizat cu oraşul, însă mai era capabil să-şi asigure nişte avantaje de pe urma lui. Doar un individ printre alte câteva mii era văzut, dar neluat în seamă, îl auzeai, însă nu ţi-l aminteai, aşa era el când intră în restaurantul lui Minh, pe Elizabeth, având în mână servieta din piele.

Abia se înserase, iar pe stradă forfoteau potenţiali clienţi, însă restaurantul era închis. Asta era ciudat.

Vestibulul, singura parte din interiorul restaurantului vizibilă din stradă, era întunecat. Tăblia agăţată pe interiorul uşii anunţa: „Închis. Vă rugăm reveniţi”, în engleză şi în vietnameză. Trei indivizi, golani de pe stradă, frecau menta în faţa clădirii, glumind între ei.

Brennan se îndreptă spre colţ, încercând să-şi mascheze îngrijorarea bruscă sub o expresie de calm. Făcu o serie de exerciţii de respiraţie, acestea fiind prima lecţie predată lui de către Ishida, când se decisese să dea o direcţie vieţii sale studiind Calea. Teama, frica, nervozitatea, ura, toate acestea nu-i făceau niciun bine. Avea nevoie de calmul inefabil al unui lac de munte, netulburat şi liber.

Kien încă trăia. Nu avusese niciodată niciun dubiu în legătură cu asta. Kien era viclean şi un supravieţuitor neîndurător, pentru care căderea Saigonului fusese mai degrabă un inconvenient. Îi trebuise ceva timp, însă Brennan ştia că îşi alcătuise o reţea de agenţi la fel de capabili şi de neabătuţi precum cei din reţeaua lui din Vietnam. Aceşti agenţi, în cele câteva zile de când fusese scrisă scrisoarea, predată şi după ce el acţionase conform ei, ar fi putut să-l depisteze pe Minh.

Ocoli colţul şi, neobservat de ceilalţi trecători, se furişă pe o alee lăturalnică, de lângă restaurantul lui Minh. Era întuneric acolo, un loc la fel de liniştit şi de împuţit ca moartea. Se lăsă pe vine în apropierea unui morman de

gunoi neridicat, ascultând şi privind. Nu văzu nimic în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunecimea şi mai profundă de pe alee, cu excepţia pisicilor vagaboande, care căutau prin gunoi. Nu auzi nimic, în afară fojgăielile pisicilor când scormoneau.

Puse servieta jos şi îi deschise încuietorile. De-abia vedea în întuneric, însă nu avea nevoie de lumină ca să desluşească ce era înăuntru. Pocni şi trase aripioarele de sus şi de jos, pentru poziţia centrală de prindere, şi, cu o forţă sigură şi exersată, trecu coarda peste vârful de jos, îşi introduse picioarele pe sub ea, trase mânerul de jos peste picior, lăsă mânerul de sus pe partea din spate a coapsei şi plasă coarda peste vârful său. Frecă sârma încordată cu degetele şi zâmbi la bâzâitul grav pe care-l scoase.

Ridică arcul curbat, de un metru şi ceva lungime, confecţionat din câteva straturi de fibră de sticlă, laminate pe un miez de tisă. Brennan ştia că era un arc bun. Îl făcuse chiar el. Era destul de puternic ca să doboare o căprioară, un urs sau un om.

Servieta mai conţinea o mănuşă din piele cu trei degete, pe care Brennan şi-o trase pe mâna dreaptă şi o mică tolbă cu săgeţi, pe care şi-o ataşă la centură cu ajutorul unei benzi velero. Scoase o săgeată. Avea vârf lat, de vânătoare, cu patru muchii tăioase ca lama de ras. O potrivi lejer în coarda întinsă şi, mult mai în linişte decât pisicile răscolind gunoiul neadunat, se furişă spre uşa din spate a restaurantului.

Trase cu urechea, însă nu auzi nimic. Încercă uşa, o găsi neîncuiată şi o crăpă vreo doi centimetri. O geană de lumină se împrăştie afară şi Brennan se trezi privind o fâşie din bucătărie. Şi aceasta era pustie şi tăcută.

Se strecură înăuntru, o pată de întuneric tăcut într-o încăpere din oţel inoxidabil şi ceramică albă. Deplasându-se aplecat, mişcându-se repede, se duse la uşile batante duble, care dădeau în sala mare de mese, şi privi cu fereală prin geamul oval al unei uşi. Văzu ceea ce îi fusese lui teamă că va vedea.

Chelnerii, bucătarii şi clienţii erau adunaţi într-un colţ al încăperii, sub ochii necruţători ai unui individ înarmat cu un pistol automat. Alţii doi îl ţineau pe Minh la perete, cu braţele depărtate, ca nişte aripi, în vreme ce un al treilea se ocupa de el. Faţa lui Minh era învineţită şi însângerată, ochii, umflaţi şi închişi. Cel care-l bătea metodic, folosind o curea de piele, îl interoga.

Brennan se lăsă sub geamul uşii, cu dinţii încleştaţi, furia clocotindu-i în venele de pe gât şi înroşindu-i faţa.

Kien îl recunoscuse pe Minh şi ordonase vânarea lui. Minh era unul dintre puţinii oameni din America care puteau să-l identifice, care ştiau că, metodic şi fără milă, îşi folosise poziţia de general în armata Vietnamului de Sud pentru a-şi trăda ţara, oamenii şi pe aliaţii americani. Desigur, şi Brennan ştia de ce era în stare Kien. De asemenea, mai ştia că orice loc îşi făcuse Kien în America, cei cu autoritate îl vor respecta, îl vor asculta şi, probabil, se vor teme de el. Pe de altă parte, Brennan, de când plecase din armată dezgustat, în timpul haosului de la căderea Saigonului, era un proscris. Niciuna dintre autorităţi nu ştia că revenise în State, şi el intenţiona ca lucrurile să rămână aşa.

Băgă mâna în buzunarul de la spate, scoase o cagulă şi şi-o trase pe cap, acoperindu-şi trăsăturile, de la buza de sus până-n creştet. Îşi îngădui o clipă de răgaz, ca să inspire adânc, ca să-şi înece emoţiile în neant, ca să-şi uite furia, frica, prietenul, dorinţa de răzbunare, ca să uite chiar şi de sine însuşi. Deveni nimic, pentru ca astfel să se transforme în tot. Nu era furios, nici calm. Se ridică în picioare fără niciun sunet şi trecu de uşă, se lăsă într-un genunchi în spatele unei mese şi trase prima săgeată.

Cuvintele liniştite, încrezătoare, ale lui Ishida, al său roshi, îi umpleau mintea precum dangătul somnolent al unui clopot mare: *Fii simultan cel care ocheşte şi cel ochit, cel care loveşte şi ţinta. Fii un vas plin, aşteptând să fie golit. Descarcă-ţi povara când vine momentul potrivit, fără să te gândeşti, fără direcţie, iar în acest fel vei cunoaşte Calea.*

Se holba fără să vadă, uitând dacă ţintele sale erau bărbaţi sau căpiţe de fân, trase prima săgeată, duse mâna la tolba de la centură, scoase următoarea săgeată, o potrivi, ridică arcul şi trase de coardă în timp ce prima săgeată încă zbura.

Prima săgeată lovi pe când el îşi schimba direcţia de tragere pentru a atinge o a treia ţintă. Şi-au dat seama că erau atacaţi cam în clipa când cea de-a doua săgeată lovise şi cea de-a patra pornise în zbor. Dar atunci era deja prea târziu.

Alesese ordinea ţintelor sale înainte de a fi fost înghiţit de neant. Prima era bărbatul care păzea ostaticii ţinând arma în mână. Săgeata îl nimeri în spate, sus, în stânga. Lovi pieziş inima, străpunse un plămân şi ţâşni afară din piept cincisprezece centimetri. Impactul îl azvârli înainte, uluit, drept în braţele unui chelner. Amândoi se holbau la săgeata din aluminiu, ieşită din pieptul său. Pistolarul deschise gura să înjure sau să se roage, însă sângele-i gâlgâia în gură, înecându-i vorbele. Căzu înainte, cu picioarele ca de gumă, iar chelnerul îl lăsă să se prăbuşească.

Cei doi care-l ţineau pe Minh îi dădură drumul. Acesta se prăbuşi pe podea în timp ce ei îşi duceau mâinile spre armele de la centuri. Unul se alese cu mâna lipită de burtă înainte să poată scoate arma; celălalt fu ţintuit de perete. Scăpă pistolul şi strânse săgeata care-l fixa ca pe o insectă înfiptă cu un ac într-un insectar. Ultimul, cel cu interogarea lui Minh, se răsucise pe loc şi fu lovit într-o parte. Săgeata se orientase în sus, i se strecurase printre coaste, străpungându-i inima şi umărul drept.

Trecuseră nouă secunde. Doar scâncetele de durere ale celui lipit de perete întrerupse liniştea care se aşternuse brusc.

Brennan traversă încăperea din doisprezece paşi. Ostaticii erau încă prea uluiţi ca să se poată mişca. Două dintre brute erau moarte. Brennan nu găsea niciun fel de plăcere în moartea lor, după cum nu-i făcea nicio plăcere să ucidă o căprioară pentru a avea carne la masă. Era doar

ceva ce trebuia făcut. Dar nici nu-şi pierdu vremea fiindu-i milă de ei.

Cel nimerit în burtă era încovrigat la podea, leşinat şi în stare de şoc. Cel ţintuit de perete de săgeata care-i străpunsese pieptul era conştient încă. Frica îi strâmba trăsăturile şi când se uită în ochii lui Brennan, scâncetele deveniră vaiete.

Brennan îl privea fără nicio remuşcare. Scoase o săgeată din tolbă. Bărbatul începu să bolborosească. Vârful lat al săgeţii îi tăie beregata, uşor de parcă ar fi fost un brici. Imperturbabil, Brennan se feri din calea jetului de sânge, băgă săgeata înapoi în tolbă şi îngenunche lângă Minh.

Era rănit grav. Avea toate membrele rupte – trebuie să fi fost dureros din cale afară să fie ţinut aşa cum fusese –, iar rănile interne trebuie să fi fost masive. Respiraţia îi era superficială şi întretăiată, ochii, umflaţi şi închişi. Probabil nu ar fi putut să-şi focalizeze privire nici dacă i-ar fi deschis.

— *Ông lá ai?* răsuflă el la atingerea blândă, cercetătoare, a lui Brennan. Cine eşti?

— Brennan.

Minh zâmbi, însă arăta îngrozitor. Sângele bolborosea pe buzele sale şi-i lucea pe dinţi.

— Ştiam că ai să vii, căpitane.

— Nu vorbi. Trebuie să chemăm ajutoare…

Minh clătină din cap. Efortul îl costă. Tuşi şi se strâmbă de durere.

— Nu. Sunt pe moarte. Trebuie să-ţi spun. Este Kien. Asta o dovedeşte. Voiau să ştie dacă am spus cuiva, dar n-am zis nimic. Ei nu te cunosc.

— Mă vor cunoaşte, promise Brennan.

Minh tuşi din nou.

— Am sperat că pot ajuta. Ca pe vremuri. Ca pe vremuri.

Mintea lui rătăcea prin alte locuri deocamdată, iar Brennan ridică ochii.

— Chemaţi o ambulanţă! ceru el. Şi poliţia. Spuneţi-le că mai sunt încă trei pe stradă, în faţă. Daţi-i drumul!

Unul dintre chelneri sări să-i îndeplinească ordinele, în

vreme ce ceilalţi priveau tăcuţi, fără să priceapă nimic.

— Te ajut, te ajut, repetă Minh.

Tăcu o clipă, apoi păru să facă un efort uriaş pentru a vorbi raţional şi clar.

— Trebuie să asculţi. Cicatrice a răpit-o pe Mai. Îl urmăream, încercând să descopăr un indiciu despre locul unde a dus-o, când i-am văzut pe el şi pe Kien pe bancheta din spate a unei limuzine. Du-te la Chrysalis, Chrystal Palace. S-ar putea ca ea să ştie unde a dus-o. N-am putut… afla… asta.

Un acces de tuse cu sânge îi întrerupse ultima propoziţie.

— De ce au răpit-o? întrebă Brennan cu blândeţe.

— Pentru mâinile ei. Afurisitele ei de mâini.

Brennan îi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte.

— Odihneşte-te acum, îi zise.

Însă Minh nu-l ascultă. Se ridică strângând braţul lui Brennan.

— Găseşte-o pe Mai. Ajut-o. Pe ea.

Se lăsă înapoi pe spate, oftă. Sângele îi bolborosea pe buze.

— *Tôi met,* zise el. Sunt obosit.

Brennan strânse din dinţi îndurerat şi răspunse încet, în vietnameză.

— Atunci, odihneşte-te!

Minh dădu din cap şi muri.

Brennan îl puse jos încet şi se lăsă pe călcâie, clipind cu rapiditate. Nu şi el, îşi spuse. Nu încă o moarte. Încă ceva pentru care Kien va trebui să răspundă.

Se ridică, se uită în jur şi nu văzu decât frică pe feţele oamenilor pe care îi salvase. Nu avea rost să aştepte. Poliţia i-ar fi putut pune întrebări incomode. De pildă, cum îl chema? Existau destui oameni care ar fi dorit să afle că Daniel Brennan încă trăia şi că se întorsese în Statele Unite, iar Kien era doar unul dintre ei.

Trebuia să plece înainte de sosirea poliţiştilor. Trebuia să urmărească indiciul firav pe care Minh i-l dăduse.

Chrysalis. Crystal Palace.

Dar se opri şi se întoarse spre ostaticii eliberaţi.

— Am nevoie de ceva de scris, zise el.

Unul dintre chelneri avea o cariocă pe care i-o întinse fără niciun cuvânt. Brennan reflectă o clipă. Voia ca Kien să se trezească noaptea scăldat într-o transpiraţie rece, frământându-se, punându-şi întrebări. Nu va pricepe imediat, însă, după suficiente mesaje, după destui agenţi morţi, în cele din urmă va înţelege.

Mâzgăli un mesaj lângă mortul ţintuit de perete de săgeata sa: *Vin după tine, Kien.* Se opri înainte de a-l semna. Nu cu numele său real. Ar înlătura frica de necunoscut din atacurile lui şi le-ar oferi lui Kien, agenţilor lui şi contactelor sale din cadrul guvernului un fir de urmat. Zâmbi, când îi veni brusc inspiraţia.

Numele de cod al ultimei sale misiuni în Vietnam, când Kien îl trădase, pe el şi unitatea sa, dându-i pe mâna Vietcongului, fusese Operaţiunea Yeoman. Numele îi va da de gândit lui Kien. Ar putea bănui că Brennan se ascundea în spatele numelui, dar nu va şti sigur. Gândul îl va roade noaptea şi îi va presăra visele cu amintirea unor fapte pe care le credea de mult îngropate. De asemenea, era un nume potrivit printr-un fel de ironie sumbră. I se potrivea de minune.

Semnă mesajul scurt cu numele Yeoman, apoi, cu o ultimă tresărire de inspiraţie, desenă un mic as de pică, simbolul vietnamez al morţii şi al nenorocirii. Chelnerii vietnamezi şi ajutoarele din bucătărie mormăiră în barbă la vederea semnului, iar chelnerul de la care Brennan împrumutase carioca refuză să o ia înapoi, clătinând din cap repede, ca o păsăruică.

— Treaba ta, zise Brennan. Cum ajung la Crystal Palace?

Unul dintre ei bâigui nişte indicaţii, iar Brennan ieşi pe uşa bucătăriei, înapoi pe aleea întunecată. Demontă arcul, îl aşeză înapoi în servietă şi dispăru de-acolo înainte de venirea poliţiei. Încă purtând cagula, continuă să meargă pe alei şi pe străzile întunecoase, trecând prin întuneric pe lângă alte siluete fantomatice. Unii se uitară după el, alţii

erau absorbiţi de propriile probleme. Nimeni nu încercă să-l oprească.

Crystal Palace, din Plenry, era o parte dintr-un şir de clădiri întinse pe lungimea unui cvartal, cu trei etaje. Aproape jumătate din şirul de case fusese distrus în Marea Răzmeriţă din Jokertown, din 1976, şi nu mai fusese reconstruit. Unele dintre dărâmături fuseseră îndepărtate, altele rămăseseră în mormane mari, pe lângă zidurile dărăpănate. În timp ce trecea pe lângă ele, Brennan văzu licărind ochi – nu-şi dădea seama dacă de om sau de animal – prin crăpăturile şi fisurile din mormanul de ruine. Nu era deloc tentat să cerceteze mai de aproape. Continuă să meargă în josul străzii, acolo unde şirul de case era încă intact, până la treptele scurte, din piatră, de sub intrarea cu marchiză care ducea spre o mică anticameră, şi se trezi în barul hotelului Crystal Palace.

Era întunecos, aglomerat şi plin de fum. Din când în când, se ivea câte un joker clar, precum grăsanul colţos şi scundac, care vindea ziare lângă intrare, sau cântăreaţa bicefală de pe mica scenă, ce reuşea unele armonii drăguţe pe o piesă de Cole Porter. Unii păreau destul de normali, până te uitai mai atent. Brennan observă un bărbat, normal, chipeş chiar, atât doar că-i lipseau nasul şi gura, având în loc o trompă lungă, încovoiată, pe care o întinse ca un pai până în băutura sa, sub privirile lui Brennan. Unii purtau costume care atrăgeau atenţia din cauza ciudăţeniei lor, ca şi cum şi-ar fi declarat infestarea într-o manieră sfidătoare. Alţii purtau măşti, spre a-şi ascunde diformităţile, cu toate că unii dintre cei cu măşti erau oameni normali, naturali, sau „naţi”, în slangul jokerilor.

— Eşti comis-voiajor?

Lui Brennan îi trebui un moment ca să-şi dea seama că întrebarea îi era adresată. Se uită spre capătul tejghelei de lemn a barului, unde stătea un bărbat pe un scaun înalt, legănându-şi picioarele scurte, vânjoase, mult deasupra podelei. Era un pitic, cam de un metru douăzeci înălţime şi tot atât în lăţime. Gâtul îi era la fel de lung ca o cutie de conserve cu ton şi gros cât pulpa unui bărbat. Arăta la fel

de expresiv ca o lespede de marmură.

— Astea-s eşantioanele tale? întrebă el, arătând spre servieta lui Brennan cu o mână de două ori cât a sa.

— Doar instrumentele ocupaţiei mele.

— Sasha!

Unul dintre barmani, un bărbat înalt, zvelt, cu mustaţă subţire şi păr unsuros, ondulat, căzut pe frunte, se întoarse spre pitic. Brennan îl observase cu coada ochiului, văzând cum amesteca şi servea băuturile cu o viteză şi o siguranţă incredibile. Când se întoarse la chemarea piticului, Brennan observă că nu avea ochi, numai o întindere neîntreruptă de piele, care-i acoperea orbitele. Barmanul se uită în direcţia lui şi dădu rapid din cap.

— Este în ordine, Elmo, e în ordine.

Piticul dădu din cap şi îşi mută privirea de la Brennan pentru prima dată de când intrase în vorbă cu el. Brennan se încruntă, era pe cale să spună ceva, însă barmanul i-o luă înainte. Arătă spre celălalt capăt al barului.

— E acolo.

Brennan strânse din buze. Bărbatul fără ochi zâmbi scurt şi se întoarse să mixeze o altă băutură. Brennan se uită în direcţia indicată de barman şi i se tăie respiraţia.

O femeie se afla la o masă din colţ, împreună cu un negru subţire, cu tenul deschis la culoare, îmbrăcat într-un chimono roşu, cu dragoni galbeni, brodat cu ceea ce lui Brennan i se păru a fi o formulă mistică. Era arătos, însă ridicătura proeminentă de pe frunte îi strica profilul. Stătea pe un scaun obişnuit. Însă al femeii era cât un tron, cu un cadru din lemn negru de nuc şi cu perne din catifea roşie. Femeia, care puse jos paharul de cristal, cât un degetar, din care sorbea un lichior de culoarea mierii, privi direct spre Brennan şi zâmbi.

Purta pantaloni care atârnau pe silueta ei minionă şi o bluză mulată, ce îi acoperea umărul drept, dar îi lăsa jumătate de piept dezgolit. Pielea ei era total invizibilă, dezvăluind muşchi vagi, neclari şi organe care funcţionau dedesubt. Brennan putea vedea cum sângele îi pulsează în reţeaua de vene şi de artere din trup, putea vedea muşchii

fantomatici, semitransparenţi, vibrând şi alunecând la orice mişcare, putea vedea chiar şi inima bătându-i uşor în cutia toracică, precum şi tremurul plămânilor în timp ce aceştia funcţionau în ritm egal, fără oprire.

Ea îi zâmbi. Brennan ştia că se holba, însă nu se putea abţine. Arăta mult prea bizară pentru a fi frumoasă, însă era fascinantă. Sânul dezgolit era invizibil, în afară de păienjenişul discret de vase de sânge intersectate şi de sfârcul mare şi întunecat. Faţa ei… ei bine, cine-ar fi putut spune? Ochii erau albaştri; pometţii, aflaţi sub membrana muşchilor maxilarului, erau ridicaţi; nas, o cavitate în craniul ei. Buzele, la fel ca sfârcul, erau vizibile, mari şi ademenitoare, curbate într-un zâmbet sardonic. Nu avea păr care să-i ascundă craniul alb. Brennan îşi croi drum prin mulţime, spre masa ei, iar ea îl privea cu ceea ce părea să fie – dacă îi putea descifra expresia bizară – un amuzament destins. El îi urmări mecanismul anatomic al gâtului, funcţionând în timp ce ea sorbea din băutură.

— Iartă-mă, începu el şi rămase tăcut.

Ea râse. Era un râs plin de veselie, fără pic de amărăciune sau reproş ori mânie.

— Eşti iertat, mascatule, zise ea. Sunt o privelişte. Nimeni dintre cei care mă văd pentru prima dată nu se poate comporta ca şi cum n-ar fi nimic. Eu sunt Chrysalis, proprietara şi patroana de la Crystal Palace, după cum cred că ştii. El e Fortunato.

Negrul privi spre Brennan şi-i putu descifra originile estice după forma ochilor. Înclinară din cap unul spre altul, fără niciun cuvânt. Brennan îşi dădu seama că în jurul bărbatului era o aură de forţă. Era un as, iar de asta era, brusc, absolut sigur.

— Cum te cheamă? îl întrebă Chrysalis.

Vorbea cu un accent britanic educat, care l-ar fi surprins pe Brennan dacă nu şi-ar fi depăşit deja porţia de surprize pe întreaga seară. Vocea ei devenise meditativă, iar expresia părea să fie una calculată.

— Yeoman, zise Brennan, întrebându-se cât de sincer şi-ar putea permite să fie.

— Interesant. Nu-i numele tău real, desigur.

Brennan o privi fără să spună nimic.

— Ai vrea să-l ştii? întrebă companionul ei.

Fortunato zâmbea leneş, iar ea dădu din umeri şi zâmbi nepăsătoare.

Fortunato privi spre Brennan. Ochii săi deveniră mai adânci, mai întunecaţi. Brennan simţi un vortex de forţă învolburându-se în ei, crescând, forţă despre care-şi dădu brusc seama că era îndreptată spre el. Scăpără de furie, îşi încleştă pumnii şi ştiu că nu putea împiedica puterea furnizată lui Fortunato de virus de a-i penetra miezul creierul. Exista un singur lucru pe care-l putea face.

Inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia şi îşi lăsă toate gândurile să dispară din minte. Era din nou în Japonia, faţă în faţă cu Ishida, încercând să răspundă ghicitorii pe care i-o spusese roshi când încercase prima dată să intre în mănăstire.

„Când ambele palme bat, se aude un zgomot. Care-i zgomotul făcut când bate o singură palmă?”

Fără niciun cuvânt, Brennan întinsese cu putere o singură mână, strânsă pumn. Ishida dăduse din cap, iar antrenamentul lui începuse chiar atunci. Îşi aminti acum acel antrenament. Intră în profunzimea stării zazen, acea stare de meditaţie când se golea de orice gând, simţământ, emoţie şi expresie. Petrecu un timp în absenţa timpului şi, parcă s-ar fi aflat la mare distanţă, îl auzi pe Fortunato mormăind „Extraordinar”, apoi reveni la starea sa.

Fortunato îl privea cu un oarecare respect. Chrysalis se uita la amândoi cu mare atenţie.

— Eşti budist zen? întrebă Fortunato.

— Doar un umil învăţăcel, murmură Brennan, glasul sunându-i chiar şi în propriile urechi de parcă ar fi venit de pe vârful unui munte îndepărtat.

— Poate că ar fi mai bine să discut cu Yeoman între patru ochi, zise Chrysalis.

— Cum vrei.

Fortunato se ridică.

— Un moment.

Brennan se scutură ca un câine după ce iese din apă şi reveni cu totul în încăpere. Se uită la Fortunato.

— Să nu mai faci asta.

Fortunato strânse din buze şi dădu din cap.

— Sunt sigur că ne vom mai întâlni.

Plecă de la masă, strecurându-se prin sala aglomerată. Brennan luă loc în scaunul lui, în vreme ce Chrysalis îl privea cu ceva ce părea să fie o expresie calculată.

— E ciudat că n-am mai auzit de tine până acum, zise ea.

— Tocmai am sosit în oraş.

Privirea ei devenise pătrunzătoare, captivantă. Lui Brennan îi trebui un anumit efort să-şi desprindă ochii dintr-ai ei, care pluteau la vedere în orbitele găunoase.

— Cu afaceri? îl întrebă ea.

Brennan încuviinţă din cap, iar ea sorbi din băutură, oftă şi puse paharul jos.

— Pot să-mi dau seama că nu eşti dispus la pălăvrăgeli. Ce vrei de la mine?

— Barmanul tău, începu el. Cum se descurcă atât de bine fără ochi?

— Asta-i simplu, zise Chrysalis zâmbind. Am să-ţi spun aşa, pe gratis. Sasha e telepat, între altele. Nu-ţi face probleme. Indiferent ce secrete ascunzi în spatele măştii tale, acestea sunt în siguranţă. E un cititor superficial de gânduri. Nu le poate descifra decât pe cele de suprafaţă. Îşi uşurează astfel munca, face ca întregul Crystal Palace să fie mai sigur. Îi spune lui Elmo cine-i periculos, bolnav, dereglat. Iar Elmo scapă de ei.

Brennan dădu din cap, simţindu-se ceva mai în siguranţă. Era bucuros să afle că puterile barmanului erau limitate. Nu-i plăcea ideea că oricine îi putea scotoci prin minte.

— Altceva? întrebă Chrysalis.

— Mă interesează doi oameni. Unul pe nume Cicatrice şi bossul lui, Kien.

Chrysalis îl privi şi se încruntă. Cel puţin, muşchii săi faciali se încordară. La fel ca musculatura ei corporală, arătau înmănuncheaţi, imateriali, ca şi cum ceea ce-i făcea

pielea şi carnea total invizibile îi afecta până la punctul transparenţei.

— Ştii că există o legătură între ei? Asta-i ceva ce, poate, numai trei oameni din afara cercului lor ştiu. Sunt prietenii tăi?

Pe faţa lui Brennan trecu un val de furie subită şi ea tresări.

— Nu. Cred că nu.

Cuvintele ei îi readuseră în minte amintiri despre trădări şi violenţe. Sasha îşi întoarse faţa lui oarbă spre colţul lor. Elmo stătea pe vârfuri, lungindu-şi gâtul gros. Prin sală, vreo şase oameni tăcură. Unul se prinse de tâmple şi leşină ca mort. Scâncea ca un câine biciuit, pe când ceilalţi de la masa lui încercau să-l scoată din transă. Chrysalis îşi desprinse privirea de la Brennan şi-i făcu semn lui Elmo să termine, iar tensiunea începu încet să se risipească.

— Sunt periculoşi amândoi, spuse ea calmă. Kien e vietnamez, fost general în armată. Şi-a făcut apariţia pe aici, oh, cam acum opt ani. S-a băgat rapid în traficul cu droguri şi-acum deţine o mare parte din el. De fapt, e băgat în majoritatea activităţilor ilegale din oraş, în timp ce menţine o faţadă de respectabilitate. Este proprietarul unui lanţ de curăţătorii chimice şi al unor restaurante. Donează bani organizaţiilor de caritate corespunzătoare şi partidelor politice. Este invitat la toate evenimentele sociale. Cicatrice este unul dintre locotenenţii lui. Nu discută direct cu Kien. Generalul se ţine departe de toate.

— Spune-mi mai multe despre Cicatrice.

— Băiat de prin partea locului. Nu-i cunosc numele real. I se spune Cicatrice din cauza tatuajelor ciudate cu care şi-a mâzgălit toată faţa. Ar trebui să fie semne tribale Maori.

Brennan trebuie să fi arătat sceptic, deoarece Chrysalis ridică din umeri. El urmări cum muşchii se mişcă şi oasele se rotesc în lăcaşurile lor. Sfârcul expus săltă în sus şi-n jos pe suprafaţa pielii invizibile.

— Se pare că a luat ideea de la un antropolog de la NYU, care studia banda lui de stradă. Ceva legat de tribalismul urban. Oricum, este un tip agresiv. Este şeful brutelor lui

Kien. De neînvins în cafturi.

Ea îl privi cu şiretenie.

— O să te pui cu el.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Ce-l face imbatabil?

— Se teleportează instantaneu. Dispare mai repede decât se poate mişca cineva şi reapare oriunde are el chef. De obicei, în spatele adversarului său. De asemenea, este rău ca naiba. Ar putea fi ceva de capul lui, însă îi place prea mult să ucidă. Este mulţumit să fie unul dintre locotenenţii lui Kien. Nu că ar duce-o rău astfel.

Se jucă o clipă cu paharul ei, apoi se uită direct la Brennan.

— Eşti un as?

Brennan nu zise nimic. Privirile li se întâlniră rămânând aşa o vreme, apoi Chrysalis oftă.

— N-ai nimic. Eşti doar un tip. Un nat. Ce te face să crezi că-l poţi doborî pe Cicatrice? repetă ea.

— După cum zici, sunt doar un tip. A răpit-o pe fiica unui prieten de-al meu. Sunt singurul care mai poate s-o caute.

— Poliţia? începu Chrysalis pe un ton meditativ, apoi râse la propria ei sugestie. Nu. Cicatrice, prin intermediul lui Kien, are parte de suficientă protecţie din partea poliţiei. Presupun că nu ai nicio dovadă solidă că Cicatrice are fata, nu? Nu. Atunci, ce zici de alţi aşi? Umbra Neagră, poate Fortunato.

— Nu este timp. Nu ştiu ce-i face. În afară de asta – se opri o clipă şi rememoră zece ani – e ceva personal.

— Aşa am bănuit şi eu.

Brennan privi din nou în interiorul localului, apoi se uită intens la Chrysalis.

— Unde-l pot găsi pe Cicatrice?

— Eu fac bani din vânzarea de informaţii şi deja ţi-am dat o grămadă pe gratis. Asta costă.

— Nu am bani.

— N-am nevoie de bani de la tine. Eu îţi fac o favoare, tu o să-mi faci alta.

Brennan se încruntă.

— Nu-mi place să fiu dator nimănui.
— Atunci găseşte-ţi informaţia în altă parte.
Nevoia de a face ceva îl măcina pe Brennan.
— Foarte bine.
Ea luă o sorbitură din lichior şi privi spre paharul de cristal, ţinut într-o mână a cărei carne era la fel de transparentă ca şi paharul însuşi.
— Are o proprietate mare pe Castleton Avenue, în Staten Island. Este izolată şi împrejmuită cu gard şi se află pe un domeniu întins. Îi place să vâneze. Bărbaţi.
— Chiar? întrebă Brennan, cu o privire meditativă.
— De ce-a răpit-o Cicatrice pe fata asta? Este deosebită prin ceva?
— Nu ştiu, zise Brennan scuturând din cap. Credeam că pentru a-l face pe taică-su să-şi ţină gura, pentru că i-a văzut pe Cicatrice şi pe Kien împreună, însă succesiunea evenimentelor este cu totul aiurea. Minh i-a văzut împreună pe când îl urmărea pe Cicatrice, încercând să adune informaţii despre răpire. Mi-a spus că au luat-o pentru „afurisitele ei de mâini”. Ce înseamnă asta pentru tine?
Chrysalis clătină din cap.
— Nu-l poţi determina să fie mai puţin criptic?
— E mort.
Ea se întinse, îşi puse mâna peste a lui şi ceva se petrecu între ei.
— Probabil n-ai să ţii cont de avertismentele mele, însă ţi le spun oricum. Ai grijă.
Brennan dădu din cap. Mâna ei, invizibilă peste a lui, era caldă şi moale. Privi sângele pulsând ritmic prin ea.
— Poate că, adăugă ea, ai vrea să scapi acum de o parte din datorie?
— Cum? întrebă Brennan, descifrând schimbarea subtilă din tonul şi din expresia ei.
— Dacă supravieţuieşti întâlnirii cu Cicatrice, vino înapoi la Palat diseară. Nu-ţi face probleme cu timpul. Am să te aştept.
Nu exista niciun dubiu în înţelesul vorbelor ei. Îi oferea

nişte complicaţii pe care le tot evitase vreme îndelungată, relaţii de care se ferise ani la rând.

— Sau poate mă consideri respingătoare? întrebă ea pe un ton indiferent, în liniştea interminabilă ce se lăsase între ei.

— Nu, zise el mai răstit decât ar fi dorit. Nu-i vorba de asta, nici pe departe.

Glasul lui suna aspru, chiar şi în propriile lui urechi. Se izolase atât de mult de orice contact omenesc, încât gândul de a intra într-o relaţie intimă cu cineva îl înspăimânta.

— Secretele tale vor fi în siguranţă şi în faţa mea, Yeoman, spuse Chrysalis.

El inspiră adânc, dădu din cap.

— Bine.

Zâmbetul ei reveni.

— Atunci, te aştept.

El se întoarse fără nicio vorbă, dar zâmbetul ei dispăru.

— Dacă, zise ea încet, atât de încet încât numai ea auzi cuvintele, dacă poţi face imposibilul. Dacă-l poţi învinge pe Cicatrice.

III

Brennan se gândea că existau două căi de a rezolva asta. Putea să se furişeze. Să se strecoare în vila lui Cicatrice, fără să ştie ce sisteme de securitate ar putea exista, şi să treacă repede din cameră în cameră, fără să ştie ce se găsea în fiecare, fără să ştie nici măcar dacă Mai se afla în clădire. Sau putea intra pur şi simplu, punându-şi toată încrederea în noroc, tupeu şi capacitatea de a chibzui din mers.

Îşi scoase masca după ce plecă din Crystal Palace şi găsi un taxi. Şoferul nu prea voia să-l ducă în Staten Island, dar Brennan scoase la iveală două hârtii de douăzeci de dolari şi taximetristul deveni totul numai un zâmbet. Era un drum lung, cu taxiul şi cu feribotul, iar Brennan îl străbătu într-o nefericită aducere aminte. Ishida l-ar fi dezaprobat, dar Brennan ştia că nu fusese niciodată cel mai bun dintre

învăţăceii lui roshi.

Ceru taximetristului să-l lase cu un cvartal sau mai departe de adresa din Castleton, dată de Chrysalis, plăti cursa şi îi dădu şmecherului un bacşiş care aproape că-i curăţă toate rezervele financiare. În timp ce taxiul se îndepărta, se deplasă fără zgomot, în umbră, până când ajunse vizavi de locuinţa lui Cicatrice. Era aşa cum o descrisese Chrysalis.

Casa însăşi era o clădire imensă, din piatră, întinzându-se vreo două sute de metri pe lângă stradă. Câteva lumini ardeau pe la mai multe ferestre, la fiecare dintre cele trei niveluri, însă afară nu exista nicio lumină. Zidul care înconjura proprietatea era din piatră, cam de doi metri şi ceva înălţime, depăşit doar de rândurile de sârmă electrificată. Un mic foişor de pază, cu pereţii din sticlă, se înălţa lângă poarta din fier forjat, adăpostind o singură santinelă. Nu părea că măsurile de securitate ar fi prea dificil de depăşit, însă casa era în mod clar mult prea mare ca să fie cercetată cameră cu cameră.

Avea nevoie de îndrăzneală, tupeu şi noroc. O grămadă de noroc, îşi zise Brennan desprinzându-se brusc dintre umbre.

Omul din cabina de pază se uita la un mic televizor, la un talk-show prezentat de o femeie frumoasă, cu aripi. Brennan, care nu se uitase la televizor de când se întorsese în State, o recunoscu fără greş drept Peregrine, unul dintre cei mai cunoscuţi aşi, gazda talk-show-ului Stinghia Şoimului. Peregrine se uita la un bărbos imens, cu pălărie de bucătar-şef, care prepara ceva de mâncare. Sporovăiau cu amabilitate, în vreme ce palmele mari ale bărbatului se mişcau cu o eleganţă surprinzătoare, iar Brennan îşi dădu seama că acesta era Hiram Worchester, alias Grăsanul, încă unul dintre aşii cunoscuţi publicului.

Paznicul era captivat de Peregrine, îmbrăcată într-un costum fără îndoială încântător, decoltat până aproape de buric. Brennan trebui să ciocănească în uşa de sticlă a cabinei pentru a-i atrage atenţia, deşi nu făcuse niciun efort pentru a nu-i fi observată apropierea.

Paznicul deschise uşa.

— De unde-ai venit?

— Dintr-un taxi.

Brennan arătă un gest evaziv în spate.

— L-am expediat.

— Oh, sigur, făcu paznicul. L-am auzit. Ce vrei?

Brennan era pe cale să spună că îl trimisese Kien pentru fată, dar îşi înghiţi cuvintele în ultima clipă. Chrysalis îi spusese că doar foarte puţini oameni ştiau că Cicatrice şi Kien aveau o legătură. Acest prostănac nu era în mod sigur vreunul dintre ei.

— M-a trimis şeful. E vorba de fată, zise el pe cât de vag posibil, adoptând un ton sigur şi cunoscător.

— Şeful?

— Spune-i lui Cicatrice. Ştie.

Paznicul se întoarse, ridică un telefon.

Puse receptorul jos după câteva secunde de conversaţie înăbuşită şi atinse un panou din faţa lui. Poarta din fier forjat se deschise fără niciun zgomot.

— Du-te, zise el, revenind la televizor, unde Hiram şi Peregrine mâncau prăjituri de ciocolată, pudrate cu zahăr, afişând nişte expresii extaziate. Brennan ezită o clipă.

— Încă ceva, spuse el.

Paznicul oftă, se întoarse încet, încă privind televizorul. Brennan izbi dur cu palma, într-o mişcare de jos în sus, nasul paznicului. Simţi cum osul se frânge şi se spulberă sub forţa loviturii sale. Omul mai avu un spasm, când aşchii de os îi pătrunseră în creier, apoi căzu ca un sac gol. Brennan închise televizorul tocmai când Grăsanul şi Peregrine îşi terminau prăjiturile, trase cadavrul în curte şi îl ascunse după nişte tufe. Cu părere de rău, îşi lăsă tot acolo şi servieta cu arcul, însă, ca să nu intre cu totul neînarmat, scoase o coardă de rezervă şi şi-o înfăşură lejer în jurul şoldurilor, sub talia blugilor.

Apoi traversă în grabă aleea spre casă.

Cicatrice avea nevoie de un grădinar. Curtea era neîngrijită. Iarba nu fusese tăiată toată vara; tufişurile crescuseră aiurea. Netunse, îşi pierduseră forma iniţială şi

formaseră un desiş destul de bogat sub copacii groşi, netoaletaţi. În faţa casei, vedeai mai degrabă un hectar sau doi de pădure, nu o curte şi, pentru moment, asta-l făcu pe Brennan să tânjească după liniştea şi pacea din Catskills. Ajunse în faţa uşii de la intrare şi îşi aminti ce-l adusese acolo. Sună.

Cel care-i deschise avea insolenţa unui golan de pe stradă, iar pistolul pe care-l ţinea într-un toc la subsuoară arăta destul de mare ca să doboare şi-un elefant.

— Hai înăuntru. Cicatrice are un client. Sunt toţi cu fata.

Brennan se încruntă în spatele individului care îl conducea prin vilă. Ce se întâmpla? Prostituţie? Perversiuni sexuale? Ar fi vrut să-l întrebe, însă ştia că era mai bine să-şi ţină gura. Va afla cât de curând răspunsurile.

Cicatrice avea ceva mai multă grijă de interiorul casei decât de curte, dar nu cu mult. Pardoseala de marmură era murdară şi persista un iz de stătut, care-i provocau lui Brennan greaţă. Se temea să inspire prea adânc, ca nu cumva să identifice unele dintre mirosuri. O scară ducea sus, spre etajele superioare ale reşedinţei, însă ei rămaseră la etajul întâi, îndreptându-se spre partea din spatele clădirii.

Ghidul său coti la stânga, trecu printr-un detector de metale, care piui o dată, şi se uită înapoi, la Brennan. Brennan îl urmă. Detectorul rămase tăcut. Gorila observă asta şi-l conduse într-o încăpere bine luminată, unde se aflau patru oameni. Unul era identic din toate punctele de vedere cu bruta care-i deschisese uşa. O altă persoană era o femeie cu păr lung, blond. Purta o mască, aceasta acoperindu-i întreaga faţă.

Alta era Mai. Se uită plictisită la el când intră în încăpere şi imediat îşi controlă expresia ca să nu se trădeze că îl recunoscuse. Trecuseră trei ani de când o văzuse. Se făcuse o tânără frumoasă, minionă, delicată, cu trăsături fine, cu păr des şi lucios şi ochi negri, negri. Părea teafără, dar îngrozitor de obosită. Avea cearcăne şi Brennan putea descifra istovirea în fiecare muşchi, după

poziţia ei.

Ultimul era Cicatrice. Era înalt şi zvelt, îmbrăcat în tricou şi pantaloni negri, din bumbac. Faţa lui era un coşmar. Modelele tatuate pe ea, cu negru şi cu stacojiu, o transformau în chipul bestial, saşiu, al unui demon. Ochii îi erau înfundaţi într-un hău negru, dinţii înfipţi într-o cavernă stacojie. Brennan era surprins să vadă, când Cicatrice îi zâmbi, că dinţii nu erau piliţi.

— Cum te cheamă, omule? întrebă el într-un argou aspru, de ghetou. Nu te-am ginit până acu'.

— Archer, minţi Brennan din reflex. Ce se întâmplă pe-aici?

Cicatrice se hlizi din nou. Faţa i se strâmba în contorsionări ciudate, care n-aveau nimic vesel în ele.

— Ai venit chiar la timp, neamule. Sora de-aici are de gând să ne demonstreze puterile ei, nu?

Toată lumea se uită la Mai, care îşi plecă fruntea cu o resemnare tăcută şi obosită.

— Poate s-o facă? întrebă femeia mascată cu un glas nefiresc de înflăcărat şi de şuierător.

Cicatrice doar dădu din cap şi făcu un semn spre Mai. Cele două brute priveau cu dezinteres. Cicatrice continua să se uite lung când la Brennan, când la Mai, când la femeie.

— Spune-i omului, zise el, privindu-l pe Brennan cu atenţie, atunci când Mai se apropie de femeie, că aveam de gând să-i zic totul despre ea. Acum tocmai verificam cum stau lucrurile.

Brennan încuviinţă din cap nerăbdător, afişând o atitudine rece şi hotărâtă, deşi în sinea sa era indecis. Mai se duse lângă femeie fără a privi în direcţia lui. Orice urma să se întâmple, îşi zise el, nu putea fi prea rău. Ea părea să se comporte cu destul calm. Se decise să aştepte.

— Va trebui să-ţi scoţi masca, îi zise încet Mai femeii.

Aceasta se trase puţin înapoi şi le aruncă o privire bărbaţilor, dar se supuse. Brennan o urmări impasibil cum îşi dă masca jos. Cicatrice se uita la ea cu un zâmbet discret, viclean. Desigur, era ruşinată de faţa ei. Brennan

văzuse lucruri şi mai rele, însă oamenii lui Cicatrice începură să şuşotească răutăcios. Femeia nu avea bărbie, ci doar un vag maxilar inferior. Nasul consta în nişte nări plate, plasate deasupra unei guri lipsite de buze. Fruntea era mică. Întreaga faţă avea un aspect reptilian, subliniat de textura colorată şi îmbrobonată a pielii. Arăta aidoma unei şopârle Gila cu păr lung şi blond.

— Eram frumoasă cândva, explică ea privind în jos.

Oamenii lui Cicatrice chicoteau, însă Mai îşi puse palmele pe obrajii cu piele aspră.

— Vei fi din nou, îi zise ea simplu.

Femeia o privi cu nemărginită durere. Mai se uită fix la ea, cu seninătatea unei madone. O clipă, nu se întâmplă nimic. Brennan îi aruncă o privire lui Cicatrice, care-l privea cu atenţie, apoi îşi îndrepta din nou ochii spre Mai. Acolo unde palmele ei atingeau pielea aspră, sângele începu să curgă în firişoare. Păreau să izvorască din obrajii femeii, din palmele lui Mai sau din ambele locuri. Sângele se prelingea printre degetele lui Mai pe dosul palmelor ei, spre încheieturi. Mai gemu şi Brennan făcu ochii mari când faţa ei se schimbă. Bărbia i se retrase, maxilarul se micşoră. Fruntea i se îngustă, iar pielea îi deveni groasă şi cu asperităţi, cu dungi portocalii, negre şi stacojii. Asta dură câteva minute. Brennan privea cu buzele strânse. Cicatrice îi urmărea reacţiile. Zâmbea ameninţător, faţa lui tatuată fiind o mască demonică.

Două femei-şopârlă se priveau, una blondă, una cu părul închis. Femeia se holba la Mai, iar Mai o privea încurajatoare. Oftă îndelung, ca un amant după orgasm, şi începu să se schimbe. Pielea ei îşi pierdu asprimea şi culorile vii. Oasele de dedesubt reveniră la configuraţiile lor normale. Buzele îi zvâcneau uşor, poate din cauza durerii metamorfozei, dar nu spunea nimic. După un timp, şi blonda începu să se schimbe. Pielea i se muie, se albi, oasele începură să se modeleze precum ceara moale. Lacrimile îi curgeau pe obrajii cu pomeţi înalţi, delicaţi, de durere sau de bucurie, Brennan n-ar fi putut spune. Transformarea necesită câteva minute. Când sângele

încetă să mai curgă, Mai îşi luă mâinile de pe faţa femeii. Arăta aşa cum trebuia. Fusese frumoasă şi era din nou. Plângând în tăcere, femeia îi luă mâna lui Mai şi o sărută apăsat pe palmă. Mai îi zâmbi şi se clătină obosită. Brennan îşi putea da seama că numai voinţa o ajuta să stea în picioare. Fiecare muşchi din trupul său ţipa de oboseală.

Femeia întinse mâna spre poşeta aşezată pe o măsuţă de alături şi scoase un plic gros. Cicatrice făcu un gest. Una dintre brutele sale rânjite îl luă, îl băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor şi o conduse pe femeie afară din încăpere.

— Ei bine, neamule, ce crezi?

— Fantastic, zise Brennan, încă privind-o pe Mai. Ce-a fost asta, manipulare genetică, ceva de genul ăsta?

— Nu ştiu nimic de rahaturile astea, răspunse Cicatrice. Doar am auzit că-i vindeca pe jokerii din cartier şi mi-am zis că de ce să se ocupe de jokerii săraci, când ar putea să-i ajute pe ei care plătesc din greu. Aşa că am pus laba pe ea.

Brennan o lăsă pe Mai şi îşi pironi privirea în ochii lui Cicatrice.

— Valorează mult. Ar fi trebuit să-i spui lui Kien despre ea. Va trebui s-o iau cu mine şi să i-o duc.

Cicatrice îşi ţuguie buzele tatuate într-o expresie de falsă consternare.

— Chiar aşa? Pari să ştii foarte multe, neamule. Dar cum se face că nu ştii că i-am spus omului de asta, când gălbejitul ăla ne-a văzut împreună pe bancheta din spate a limuzinei?

Se întoarse şi se uită la Mai.

— Iar apoi omul a pus să fie lichidat gălbejitul ăla bătrân, ca să nu spună nimănui că ne-a văzut, adăugă el ameninţător.

— Tata? întrebă Mai.

Cicatrice încuviinţă din cap, rânjind ca un diavol. Mai icni şi se clătină şi ar fi căzut dacă omul lui Cicatrice n-ar fi prins-o brutal de braţ. Brennan se mişcă.

Se năpusti spre omul lui Cicatrice, îi smulse pistolul din

tocul de la subsuoară, îi înfipse ţeava în piept şi trase. Se auzi un bubuit şi bruta zbură de pe loc, lovindu-se de perete. Lăsă o dâră roşie când alunecă pe podea, cu ochii deschişi, nevenindu-i să creadă.

Brennan se răsuci, însă Cicatrice dispăruse. Zări mişcare la marginea câmpului său vizual şi simţi o durere ascuţită când Cicatrice îl lovi în încheietură, azvârlindu-i pistolul din mână. Apoi, Cicatrice se feri de braţul lui Brennan, care lovise, izbi pistolul cu piciorul, trimiţându-l în capătul celălalt al încăperii, şi dispăru brusc.

Reapăru între Brennan şi armă, zâmbind ca un dement.

— Ai nevoie de pistol să te pui cu Cicatrice? Eşti un soi de nat cretin, zise el. Ce nume vrei să scrie pe piatra ta de mormânt?

Duse mâna la buzunarul pantalonilor şi cu un zvâcnet exersat din încheietură deschise un briceag cu lama de peste cincisprezece centimetri. Dispăru din nou, iar Brennan simţi brusc o durere înţepătoare în lateral, acolo unde Cicatrice îi făcuse o tăietură superficială de-a latul coastelor. De-abia avusese timp să-şi revină, când Cicatrice reapăru, îi crestă obrazul şi se făcu nevăzut. Exact aşa cum spusese Chrysalis. Era precis şi rapid în teleportările sale. Şi îi plăcea mult ceea ce făcea.

— Te tai pe îndelete, neamule, zise el, cu o sete ucigaşă în ochi. Am să te tai până când ajungi să te milogeşti de mine să te termin.

Zvâcni din încheietură, scuturând sângele lui Brennan de pe marginea lamei sale. Încăperea era un spaţiu închis şi luminat. Brennan era prins în capcană, blocat, şi ştia că nu avea nicio şansă. Cicatrice îl va tăia, făcându-l fâşii, râzând, în timp ce el încerca să ajungă la pistol. Respiră adânc, calmându-şi mintea surescitată, intrând, aşa cum îl învăţase Ishida, într-o stare de seninătate, şi-atunci ştiu ce avea de făcut. Cicatrice îl tăie pe spate când se întoarse şi fugi, aruncându-se prin uşa cu geamuri din spatele încăperii. Ţâşni din lumină într-o curte interioară întunecoasă.

Cicatrice zâmbi, un zâmbet cu adevărat fericit, şi păşi în

curte după el. Fluiera aiurea şi-l privea pe Brennan cum fuge prin curte, bâjbâind printr-un pâlc de copaci.

— Hei, nat! strigă Cicatrice. Unde eşti, neamule? Hai să-ţi spun ceva. Îmi oferi o vânătoare pe cinste, te mai tai de câteva ori şi te termin repede. Dacă mă dezamăgeşti, am să-ţi tai coaiele. Nici chiar puicuţa aia de gălbejită n-o să poată să-ţi pună altele în loc.

Cicatrice râse la propria glumă, apoi porni după Brennan prin întuneric. Se opri o clipă şi ascultă. Nu auzea nimic altceva decât foşnetul vântului prin copaci şi, în depărtare, din când în când, zgomotul maşinilor pe străzi. Prada lui nu mai era, dispăruse în noapte. Cicatrice se încruntă. Ceva nu era bine. Se afundă mai mult între copaci.

Şi, de nicăieri, o fantomă se mişcă în tăcere printre umbre. Brennan se ridică din ascunzişul său, cu coarda ceruită, de nailon, înfăşurată pe palme. Din spate, aşeză bucla corzii în jurul gâtului lui Cicatrice, trase şi răsuci. Carnea şi cartilajul cedară şi Cicatrice dispăru. Reapăru câţiva paşi mai încolo, strângându-şi traheea frântă. Încerca să tragă aer în piept, însă nu ajungea nimic în plămânii săi solicitaţi. Deschise gura să-i spună ceva lui Brennan, vreun blestem ori vreo implorare, însă nu ieşi niciun sunet. Dispăru din nou, dar reapăru o clipită mai târziu, în acelaşi loc. Faţa tatuată îi era schimonosită de durere şi de frică, puterea de concentrare, spulberată, iar controlul, pierdut. Brennan îl privi zvâcnind nebuneşte printre copaci, cu o expresie de disperare, teleportându-se aiurea, fără noimă. În cele din urmă, apăru împroşcând sânge pe gură, se împletici pe lângă un copac, scăpă briceagul şi căzu cu faţa în sus. Brennan se apropie cu prudenţă, dar Cicatrice era mort. Se aplecă deasupra lui şi scoase carioca dată de chelnerul de la restaurantul lui Minh. Desenă un as de pică pe dosul palmei drepte a lui Cicatrice şi, ca să fie sigur că Kien nu-l va rata, îi aşeză mâna pe faţa tatuată.

O luă înapoi printre copaci, în linişte, precum fantoma vreunui animal din pădure. Mai îl aştepta în curtea

interioară. Nu păru surprinsă când văzu că el era cel care se ivea dintre copaci. Îl cunoştea şi ştia ce putea face.

— Căpitane Brennan, tata chiar a murit?

El încuviinţă din cap, incapabil să rostească cuvintele. Ea părea să se micşoreze, să arate mai firavă, mai obosită, dacă asta ar fi fost posibil. Închise ochii şi lacrimile se prelinseră în tăcere de sub pleoapele ei.

— Hai să plecăm acasă.

O conduse prin bezna primitoare a nopţii.

IV

Plecă după ce ea îi bandajă rănile, promiţând să revină când va putea, tristeţea pe care o simţea pentru ea acumulându-se înlăuntrul lui, amestecându-se cu cea simţită la moartea lui Minh.

Încă un camarad, încă un prieten dispărut.

Kien trebuia doborât. Depindea numai de el, un om singur, neavând altceva decât puterea mâinilor sale şi viclenia minţii. Va dura mult. Avea nevoie de o bază de unde să opereze şi de echipament. Arcuri speciale, săgeţi speciale. Avea nevoie de bani.

Se întoarse între umbrele nopţii din Jokertown, aşteptând să vină un anumit tip de individ, un vânzător de stradă care schimba pliculeţe de pulbere albă pentru bancnote verzi boţite cu disperare.

Respiră adânc. Noaptea duhnea de nenumăratele mirosuri ale celor şapte milioane de oameni şi de miriadele lor de speranţe, temeri şi disperări. Era unul dintre ei acum. Părăsise munţii şi revenise printre oameni şi ştia că această întoarcere va aduce cu sine dezamăgire, durere, speranţe pierdute. Şi alinare, îi spuse o părticică din el, minunându-se de atingerea caldă a unei cărni invizibile şi de imaginea unei inimi care bătea mai iute, tot mai iute, într-o pasiune crescândă.

Un zgomot brusc, un pas uşor, târşâit, îi atrase atenţia. Un bărbat trecu pe lângă el. Era îmbrăcat bine pentru acest cartier sărac şi mergea cu o aroganţă nepăsătoare.

Acesta era cel pe care-l aştepta.

Brennan se strecură în tăcere printre umbre, urmărindu-l. Vânătorul sosise în oraş.

EPILOG:
A TREIA GENERAŢIE

LEWIS SHINER

Jetboy plonjă de pe cer în avionul său rachetă lucios, liniile sale de viteză mugind pe aripile orientate spre spate. Tunuri de douăzeci de milimetri lătrară într-o caligrafie colţuroasă, iar tiranozaurul se clătină când proiectilele îl sfârtecară.

— Arnie? Arnie, stinge lumina aia!

— Da, mamă, zise Arnie.

Strecură numărul special de cincizeci şi patru de pagini, *Jetboy pe Insula Dinozaurilor,* înapoi în anvelopa de plastic. Stinse lampa de citit şi, prin bezna familiară a camerei sale, duse revista de benzi desenate la locul ei în dulap.

Avea colecţia completă din *Jetboy Comics,* pusă într-o cutie din carton dintre cele folosite la transportul puilor la băcănii. Pe raftul de deasupra erau aşezate albume cu tăieturi din ziare, pline de articole despre Marele şi Puternicul Ţestoasă şi Urlătorul sau Jack Flash Săritoru'. Iar alături de ele stăteau cărţile cu dinozauri, nu doar caietele de desen, cu desene rudimentare, ci şi cărţi de paleontologie, botanică şi zoologie.

Ascuns pe fundul unei alte cutii cu comicsuri, era un exemplar din *Playboy* care o avea pe Peregrine în interior. Mai târziu, uitându-se la aceste fotografii, Arnie ajunsese să se simtă ciudat, cam nervos, excitat şi vinovat în acelaşi timp.

Părinţii lui îi cunoşteau obsesiile, toate, în afară de *Playboy.* Numai problemele legate de Wild Card îi preocupau. Bunicul lui Arnie se aflase pe stradă în acea zi, văzuse cu ochii lui când Jetboy explodase în istorie. Un an mai târziu, mama lui Arnie se născuse cu o capacitate redusă de telechinezie, suficientă cât să împingă o monedă

câţiva centimetri pe o faţă de masă din plastic. Uneori, Arnie îşi dorea ca ea să fi fost normală. Mai bine aşa, decât să obţină o putere bună la nimic.

Îl pusese pe bunicul său să-i povestească iar şi iar.

— Voia să moară, spunea bătrânul. A văzut viitorul, iar el nu era acolo. Nu mai era niciun loc pentru el, nicicând.

— Şşşt, bunicule, zicea mama lui Arnie. Nu vorbi aşa de faţă cu Arnie.

— Ştiu ce-am văzut, spunea bătrânul, clătinând din cap. Am fost acolo.

Arnie se strecură în pat şi se întinse pe burtă, conştient de presiunea plăcută apărută asupra vintrelor sale. Se gândi la Insula Dinozaurilor. În mintea sa, nu exista nicio îndoială că era adevărată. Aşii existau cu adevărat. Extratereştrii la fel, ei aduseseră virusul Wild Card pe Pământ.

Se întoarse pe-o parte şi îşi trase genunchii la piept. Cum ar putea să fie? Când avea opt ani, călătorise prin Utah, împreună cu părinţii săi, şi îi făcuse să oprească la Vernal. Merseseră pe Traseul Naturii Preistorice, şi Arnie alergase înainte ca să fie numai el faţă în faţă cu modelele de dinozauri în mărime naturală. Insula Dinozaurilor trebuie că arăta la fel, se gândise, cu dealuri neregulate acoperite de tufe în fundal, diplodocul fiind destul de mare ca Arnie să poată trece pe sub burta lui, cu Struthiomimus ca un struţ uriaş, cu solzi, cu pteranodonul ghemuit ca şi cum tocmai aterizase.

Închise ochii şi îi putea vedea acum mişcându-se, nu doar dinozaurii jenanţi de la televizor, ci şi cei deosebiţi. Micii şi cruzii Deinonychus, „gheara îngrozitoare”. Sau ankylozaurii hidoşi, cocoşaţi, ţestoase cu coarne, de zece metri lungime, cu un ciomag în vârful cozii care putea îndoi şi o placă de oţel.

Şi adânc în creierul lui, stârnit de supa endocrină bogată şi spumoasă în care plutea, virusul Wild Card plană deasupra unei celule, se opri, apoi îşi transmise mesajul extraterestru şi muri. Şi astfel, mesajul său îşi continuă călătoria, navigând ani la rând într-o dublă spirală de frică

şi de extaz, de mutilare şi de schimbare miraculoasă…

ANEXĂ

ŞTIINTA VIRUSULUI WILD CARD

EXTRASE DIN LITERATURĂ

…Înfricoşător dincolo de orice imaginaţie, mai rău în mai multe feluri decât orice am văzut noi la Belsen. Nouă din zece persoane afectate de acest patogen necunoscut mor în mod oribil. Nu ajută niciun tratament. Nici supravieţuitorii nu sunt mult mai norocoşi. Nouă din zece dintre ei sunt transformaţi, cumva, printr-un proces pe care nici măcar nu am început să-l înţeleg, în altceva, uneori nici măcar pe departe omenesc. Am văzut oameni transformaţi în efigii de cauciuc galvanizat, copii cu capete în plus… nu pot continua. Şi ceea ce-i şi mai rău, încă mai trăiesc. Încă mai trăiesc, Mac.

Dar poate cel mai ciudat lucru dintre toate îl reprezintă cei zece la sută dintre supravieţuitori, care înseamnă unu la sută dintre cei care au contractat, de fapt, boala. De cele mai multe ori, nu prezintă niciun fel de semne clasice de transformare. Însă ei au acele… trebuie să le spun puteri. Pot face lucruri pe care un om normal nu le poate face. Am văzut un om ridicându-se spre cer ca o rachetă V-2, făcând un luping şi întorcându-se pentru a ateriza uşor, pe propriile picioare. Un pacient nervos a sfârtecat o targă pe roţi, de oţel, grea, de parcă era un şerveţel. Acum nici zece minute, o femeie a trecut prin peretele unui mic birou din acest fost depozit, unde m-am izolat pentru câteva minute de odihnă. O femeie goală, extraordinară, o adevărată fată de pe pagina din mijloc, strălucind într-o lumină trandafirie care părea că izvora din interiorul corpului ei, afişând un zâmbet încremenit, sticlos.

Nu glumesc, Mac. N-am apucat pe calea nebuniei sau a morfinei. Nu încă. Dacă am noroc, reuşesc să dorm o oră-două pe noapte, iar atunci ororile îmi populează visele, aşadar sunt aproape bucuros să cobor din patul meu de

campanie şi să înfrunt realitatea a ceea ce s-a întâmplat aici. Aceste lucruri chiar se întâmplă, sunt adevărate. S-ar putea să citeşti despre astea chiar tu într-o bună zi, dacă ofiţerii superiori nu reuşesc să ne pună cu totul sub obroc. Nu văd cum ar putea, acesta-i Manhattanul, pentru numele lui Dumnezeu, iar numărul de victime se ridică la zeci de mii.

Mulţumesc Domnului că nu este contagios. Mulţumesc Domnului pentru asta. Din câte ne dăm noi seama, se dezvoltă numai în cazul celor expuşi în mod direct la praf sau orice o fi fost, şi nu la toţi dintre ei, altfel am mai avea un milion de cazuri. După cum stau lucrurile, carantina este imposibilă, chiar şi condiţii sanitare adecvate. Am avut o epidemie de gripă în bătătură, ne aşteptăm la tifos la orice oră…

Se spune că în spatele poveştii ăsteia ar fi nişte extratereştri, oameni din spaţiu. Ţinând cont de ceea ce am văzut cu toţii, nu pare deloc exagerat. Am auzit vorbindu-se pe aici la cel mai înalt nivel cum că l-ar fi prins chiar pe unul din ăsta. Sper că este adevărat. Pot să-l priponească pe ticălos la mititica, împreună cu boşii nazişti la Nürnberg, şi să-l spânzure ca pe un animal ce este…

Scrisoare personală a căpitanului Kevin McCarthy, din Corpul Medical al Armatei Statelor Unite, 21 septembrie 1946

Relatări despre incident au arătat foarte clar că nava care conţinea xenovirusul Takis-A a explodat la o altitudine de nouă mii o sută patruzeci şi patru de metri, în interiorul fluxului de aer de mare altitudine şi viteză numit „jet stream”. În starea sa latentă, virusul este încapsulat într-o carcasă proteică durabilă, „sporii” la care se face referinţă atât de des şi de incorect în presa tabloidă, iar experimentele au arătat că este rezistentă la temperaturi şi presiuni extreme, astfel că permite supravieţuirea lui în condiţii naturale, de la sute de metri adâncime sub apele oceanului până la limitele superioare ale stratosferei. Particulele virale au fost transportate spre est, peste

Atlantic, de curenţii de aer, fiind spălate la intervale aleatorii de picăturile de ploaie sau depunându-se în mod natural; mecanismele precise pentru asta sunt încă în faza de demonstraţie sau observaţie. Astfel se explică tragedia din mijlocul Atlanticului, de pe Queen Mary (17 septembrie 1946), precum şi epidemiile ulterioare din Anglia şi de pe continent. (Notă: persistă zvonurile asupra unei epidemii pe scară largă în URSS, însă regimul premierului Hruşciov continuă să menţină o tăcere absolută, la fel ca şi predecesorii săi, asupra acestei chestiuni.)

Vântul şi curenţii oceanici au permis o dispersie pe termen scurt a virului într-o zonă întinsă din estul Statelor Unite (harta 1). De departe mult mai alarmante au fost erupţiile ulterioare ale virusului, în pofida faptului că nu pare a fi molipsitor, distribuite atât temporal, cât şi geografic. Numai în 1946 au fost raportate zeci de epidemii şi aproape o sută de cazuri izolate, extinzându-se în mod clar de-a lungul Statelor Unite şi în sudul Canadei (harta 2).

Localizarea epidemiilor internaţionale majore oferă un indiciu asupra unui posibil tipar: Rio de Janeiro (1947), Mombasa (1948), Port Said (1948), Hong Kong (1949), Auckland (1950) pentru a numi doar câteva dintre cele mai notorii, cu toate porturi importante. Problema a fost cum se explică apariţia virusului, în general în incidente izolate, în locuri departe de mare, cum ar fi Anzii peruvieni şi podişurile izolate din Nepal.

După cum dezvăluie investigaţia noastră, răspunsul se află în mod clar în durabilitatea învelişului proteic. Virusul poate fi transportat pe orice căi, omeneşti, mecanice, animale sau naturale, şi supravieţuieşte pe termen nelimitat, dacă nu este expus unor agenţi distructivi, cum ar fi focul sau substanţele corozive. Majoritatea epidemiilor din America de Nord şi relativ numeroasele izbucniri din porturile maritime au fost localizate elocvent (McCarthy, Raport către Ministerul Sănătăţii, 1951) în lucrurile care aşteptau transportul în docuri sau în depozitele cartierului afectat din Manhattan. Altele au fost

atribuite precipitării unor particule virale pe navele şi vehiculele aflate în tranzit. Oamenii, dar şi păsările şi animalele (care nu sunt niciodată afectate) pot purta particulele asupra lor fără să o ştie. Originea epidemiei din Nepal, menţionată mai sus, spre exemplu, a fost localizată la un naik din clanul Gurung, al cărui regiment, Puşcaşii Gurkha ai Coroanei, a fost implicat în încercarea de a ţine sub control evenimente violente din 10-13 august din Calcutta, India, comunitatea hindusă şi cea musulmană învinuindu-se reciproc pentru izbucnirea epidemiei, care a dus la pierderea a circa douăzeci şi cinci de mii de vieţi omeneşti; caporalul Gurkha însuşi nu a dezvoltat niciodată boala.

…câte de multe depuneri din virusul latent au rămas, aflate în praful de pe acoperişuri, adunate prin sedimentele râurilor şi ale canalizărilor, zăcând în sedimentele de sol, purtate încă de curenţii de aer, nu se poate şti. Cât de serioasă este ameninţarea la adresa sănătăţii publice este încă o chestiune discutabilă. În acest context, ar trebui să se ţină cont de incapacitatea virusului de a afecta majoritatea populaţiei…

Goldberg şi Hoyne, „Virusul Wild Card: Persistenţă şi dispersie”,
Probleme ale biochimiei moderne, Editura Schinner, Pack & Ozawa

Capacitatea virusului Wild Card de a modifica programarea genetică a gazdei sale seamănă cu a virusului herpesului. Însă acţiunea lui este mult mai extinsă, modificând ADN-ul din corpul gazdei, în loc să afecteze şi să se manifeste în anumite locuri – de exemplu, buze sau organele genitale – cum se întâmplă în cazul herpesului.

Ştim că xenovirusul Takis-A afectează în proporţie mai mare populaţia expusă decât se estima iniţial, poate chiar jumătate dintr-un procent. În multe cazuri, virusul abia dacă îşi ataşează codul de ADN-ul gazdei; aceasta este forma latentă, în care virusul nu are o existenţă obiectivă, ci apare doar sub forma de informaţie – încă un element

comun pe care-l are cu virusul herpesului. Poate rămâne pasiv şi nedetectat pe termen nedefinit, dar o traumă sau un factor de stres îl poate face să se manifeste, în general cu rezultate devastatoare. Făcând acelaşi lucru cu „reprogramarea” codului genetic al gazdei, virusul (fie în forma activă, fie în formă pasivă) devine cu adevărat ereditar, la fel cum sunt ochii albaştri sau părul buclat.

Din câte se pare, anticipând efectele sale predominant letale, savanţii takisieni care au creat virusul l-au programat să se perpetueze ca o „genă recesivă Wild Card”. Recesivă, pentru că o genă dominantă care ar produce mutaţii letale la nouăzeci la sută din urmaşi şi ar face ca alţi nouă la sută să fie ori incapabili sau improbabil să se reproducă nu ar supravieţui decât câteva generaţii, chiar dacă, aşa cum s-a estimat, treizeci la sută dintre toţi cei cu ADN modificat de xenovirus sunt purtătorii formei latente.

Astfel, virusul Wild Card urmează regulile convenţionale ale eredităţii pentru toate formele recesive. Numai în cazurile în care ambii părinţi sunt purtătorii codului viral există posibilitatea de a produce un urmaş afectat de virus; chiar şi atunci, probabilitatea este numai de unu din patru, faţă de cincizeci la sută şanse de a produce un purtător fără nicio şansă de a manifesta virusul şi o şansă din patru de a produce un urmaş care să nu fie deloc purtător al codului…

Marcus A. Meadows, *Genetică,* ianuarie 1974, pp. 231-244.

În pofida paranoiei anticomuniste a vânătorii de vrăjitoare din anii ’40 şi începutul anilor ’50 şi a „constatărilor” Comisiei Camerei Reprezentanţilor asupra Activităţilor Anti-Americane, aşii nu au dus-o mai bine în spatele Cortinei de Fier decât în această ţară, ba, de fapt, au dus-o chiar mult mai rău. Linia partidului a fost trasată de Trofim D. Lisenko, un cunoscător semianalfabet al ştiinţei staliniste, pentru care presupusul virus extraterestru Wild Card era doar o mască pentru

experimentele diabolice ale burgheziei imperialist-capitaliste. În Coreea, americanii capturaţi au fost determinaţi să semneze mărturii despre un război biologic pentru a se încerca astfel o explicaţie despre epidemia generată de virus, care a răvăşit naţiunea coreeană, Nordul şi Sudul, în 1951. Între timp, oricine arăta semne că dispunea de talente metaumane în interiorul lagărului sovietic dispărea pur şi simplu, unii fiind trimişi în lagărele de muncă forţată, alţii în laboratoare şi nu puţini în gropi săpate în pripă.

Odată cu moartea lui Stalin, în 1953, a sosit o mică destindere. Hruşciov a admis existenţa aşilor şi aceştia au început să se „bucure” de statutul pe care-l aveau în Statele Unite, adică aveau privilegiul de a servi în armată sau în GPU (ulterior, KGB) ori puteau să dispară în Gulag. După anii ’60, măsurile stricte luate împotriva lor s-au îmblânzit din nou, chiar dacă nu la nivelul din Statele Unite, iar supereroii sponsorizaţi de stat au primit permisiunea de a deveni personalităţi publice, precum cosmonauţii sau vedetele de la Olimpiadă.

De unde această respingere iniţială a unei realităţi atât de evidente? În 1971, regimul Brejnev a admis că Lisenko a fost un joker, în cazul lui virusul manifestându-se printr-o desfigurare hidoasă; existenţa aşilor era un afront personal pentru fostul agricultor. Cât despre cauzele pentru care Stalin a acceptat campania antiaşi, paranoia dezlănţuită a dictatorului, în special în ultimii ani, este considerată o explicaţie suficientă. Oricum, mai mulţi dezertori cu funcţii înalte, la sfârşitul anilor ’60 şi începutul anilor ’70, au repetat zvonurile potrivit cărora uneori tovarăşul Nikita, târziu în noapte şi în compania apropiaţilor lui, se lăuda că-l lichidase chiar el pe fostul dictator, cu mâna lui, într-o celulă din închisoarea Lubianka, înfigându-i o ţepuşă în inimă…

J. Neil Wilson, „înapoi în URSS”, *Reason,* martie 1977

Xenovirusul Takis-A, numit în mod popular Wild Card, a fost un instrument experimental organic, dezvoltat de

Ilkazam, una dintre familiile de frunte dintre Lorzii Psi de pe Takis. Scris în ADN-ul său, există un program care citeşte codul genetic al organismului-gazdă şi modifică acel cod pentru a îmbunătăţi caracteristicile înnăscute ale gazdei. O astfel de optimizare satisfăcea, ca niciodată înainte, marea sete a takisienilor de a cultiva aceea *virtú* personală (şi, prin extensie, cea familială). Takisienii deja posedă puteri mentale semnificative; prin intermediul virusului Wild Card, clanul Ilkazam a încercat să amplifice o multitudine de talente exotice în rândurile membrilor săi, asigurând astfel preeminenţa pentru mulţi ani de atunci încolo.

Provocarea cu care s-au confruntat cercetătorii Ilkazam a fost aceea de a produce un program capabil să identifice şi să îmbunătăţească acele caracteristici dezirabile; nimeni nu vrea să fie un mai bun hemofil. Însă individualitatea chimică printre takisieni este chiar şi mai pronunţată decât la oameni, care sunt printre cele mai diversificate biochimic specii de pe Terra. Să dezvolţi un program capabil să discearnă caracteristicile favorabile – un program „inteligent” – şi să le îmbunătăţeşti, şi care poate fi implementat în ADN-ul viral, necesita experimente la o scară extravagantă. Ţinând cont de natura societăţii takisiene, acolo există mereu, din belşug, subiecţi disponibili chiar şi pentru cele mai drastice experimente, takisienii neavând prea multe probleme în a accepta ca subiecţii să nu fie voluntari. Oricum, chiar şi takisienilor le lipsea o mare rezervă de criminali şi de duşmani politici înfrânţi – în această cultură nu există nicio distincţie clară între ei – pentru a oferi baza experimentală necesară dezvoltării complete a unui astfel de instrument. Din fericire, din punctul de vedere al takisienilor, a apărut un rezervor de creaturi având un bagaj genetic uluitor de similar… Pământul.

…Majoritatea îmbunătăţirilor induse de Wild Card nu sunt favorabile supravieţuirii ori există caracteristici de supravieţuire întinse până în zone letale, cum ar fi legarea declanşării sistemului de răspuns al adrenalinei atât de

puternic de orice factor cât de mic de stres, încât obligă victima să intre în regim de suprasolicitare, consumând-o într-o singură erupţie finală de adrenalină. Nouă din zece supravieţuitori aveau această caracteristică nedorită amplificată ori pe cele dezirabile maximalizate în moduri neintenţionate. „Jokerul” ia tot felul de forme, începând de la cele hidoase până la cele dureroase, jalnice, sau pur şi simplu neconvenabile. O victimă ar putea fi redusă la o masă amorfă de mucus, precum acel notoriu locuitor din Jokertown, Omul-Muci, sau ar putea fi transformată în ceva cu aspect parţial animal, cum este birtaşul Ernie Şopârlă. El ar putea dobândi o putere care în alte circumstanţe l-ar transforma într-un as, cum este levitaţia limitată şi incontrolabilă a Plutitorului. Manifestarea ar putea fi chiar minoră, precum masa de tentacule care constituie mâna dreaptă a lui Dorian Wilde, poetul decadent, laureat, din Jokertown.

În anumite cazuri, deosebirea dintre clasificări devine neclară, aşa cum s-a întâmplat şi cu Ernie, menţionat mai sus, a cărui putere uşor-mai-mare-decât-cea-umană şi protecţia oferită de pielea lui solzoasă sunt suficiente ca să-l transforme într-un as real. Un alt exemplu, mult mai oribil, este tragicul incident Femeia Aprinsă, de la sfârşitul anilor ’70, în care virusul a afectat o tânără femeie făcându-i trupul să ardă cu o flacără nestinsă, dar regenerându-se chiar dacă ţesuturile erau consumate de foc. Victima se ruga de trecători s-o ucidă şi în cele din urmă a murit la Blythe van Renssaeler Memorial Clinic din Jokertown, după cât se pare ca urmare a euthanasiei, iar acuzaţia adusă doctorului Tachyon a fost anulată. Dacă a tras o carte care o făcea joker sau regina de negru nu se poate şti.

Deoarece este programat să interacţioneze cu codul genetic al gazdei sale, nicio manifestare a virusului Wild Card nu seamănă cu alta. Mai mult, comportamentul său diferă de la subiect la subiect…

Faptul că cel puţin zece la sută dintre cei care au contractat virusul au supravieţuit efectelor sale se

datorează talentului experţilor takisieni în programare şi tehnică. Pentru un prim test pe scară largă, pe o populaţie-subiect diferită de cea pentru care a fost proiectat, eliberarea virusului pe Terra a fost un succes excepţional, care i-ar fi încântat foarte mult pe creatorii lui dacă ar fi aflat de consecinţele sale.

Pământul, pe de altă parte, are un punct de vedere total diferit.

Sara Morgenstern, „Blues pentru Jokertown: Patruzeci de ani de Wild Cards”, *Rolling Stones,* 16 septembrie 1986

FRAGMENTE DIN PROCESELE-VERBALE ALE CONFERINŢEI SOCIETĂŢII METABOLICE AMERICANE ASUPRA ABILITĂŢILOR METAUMANE

(Hotelul Clarion, Albuquerque, New Mexico, 14-17 martie 1987)

Conferinţă ţinută pe 16 martie 1987
de dr. Sharon Pao K'ang-sh'i de la Universitatea Harvard, Departamentul de Meta-biofizică.

Stimaţi membri ai Societăţii, vă mulţumesc. Voi trece direct la subiect. Cercetările făcute de propria noastră echipă de la Harvard indică faptul că abilităţile metaumane, acele aşa-numite popular „superputeri", generate de virusul takisian Wild Card sunt exclusiv de origine psihică şi în toate, dar rarele cazuri sunt exercitate prin mijloace psi.

(Asistenţa este adusă la ordine prin intervenţia preşedintelui Ozawa.)

Înţeleg că afirmaţia mea anterioară ar putea fi considerată un exces retoric de felul celor perpetuate de anumiţi predecesori ai mei, care au făcut ca domeniul meta-biofizicii, aflat încă la începuturi, să fie considerat o pseudoştiinţă precum numerologia şi astrologia de către un număr de cercetători serioşi. Totuşi, onestitatea şi presiunea dovezilor empirice ale presei mă obligă să repet: abilităţile meta-umane sunt forme specializate ale unor puteri psihice.

Acum avem o mai bună idee despre cum a acţionat virusul Wild Card asupra victimelor sale. În aşa-numitele cazuri de aşi, virusul pare să fi accentuat pentru început

abilităţile psihice congenitale, ceea ce a oferit o direcţie a progresului general al rescrierii codului genetic. Acest lucru explică gradul înalt al concordanţei dintre personalităţile şi tendinţele aşilor cunoscuţi şi ale capacităţilor lor meta-umane; de ce, spre exemplu, piloţii devotaţi, precum Vulturul Negru, a dobândit puteri între care şi cea de a zbura, de ce obsedatul „răzbunător al nopţii”, Umbra Neagră, are un astfel de control asupra întunericului, de ce singuraticul Aquarius are un aspect jumătate uman, jumătate delfin şi, de fapt, se poate transforma într-un soi de super-Tursiops. O telechinezie la scară redusă pare să fie unul dintre mecanismele prin care Wild Card îşi lansează schimbările, permiţându-i subiectului să aleagă în mod subconştient, sau cel puţin să influenţeze, natura transformării pe care el sau o ea o suportă.

Înţeleg enormitatea ideii că oamenii ar putea, într-un anumit sens, să fi „ales” să tragă un joker sau o regină de negru. Speculaţiile în această direcţie sunt însă dincolo de obiectivul actualelor noastre cercetări.

Una dintre cele mai mari enigme ale epocii post-Wild Card a fost cum un virus extraterestru, indiferent de cât de avansată a fost tehnologia care l-a produs, a putut să ofere unor anumiţi indivizi abilitatea de a încălca legi bine cunoscute ale naturii, cum ar fi cea a conservării masei şi energiei, legea pătratului cubului, inviolabilitatea vitezei luminii. La vremea când virusul a fost eliberat, ştiinţa era constant ostilă chiar şi existenţei puterilor psihice, ceva justificabil, ţinând cont de lipsa unei coroborări experimentale convingătoare pentru un astfel de fenomen. Astăzi suntem nevoiţi să acceptăm că oamenii sunt capabili să proiecteze foc şi fulgere, să se transforme în animale, să zboare ori să conceapă dispozitive mecanice care să le permită să facă toate acestea şi altele asemenea într-o încălcare flagrantă a principiilor mecanicii şi ingineriei.

Desigur, chiar şi în 1946 erau deja disponibile indicii în limitele teoretice ale fizicii cuantice. De fapt, tehnologia modernă de atunci, până la armamentul nuclear şi inclusiv

acesta şi dispozitivele de fuziune în proces de dezvoltare, erau în mare parte bazate pe mecanica cuantică, mare parte din realizări având la baza principiului „ştim că funcţionează, însă nu ştim cum”. Ţinând cont de impulsul dat de realitatea lui Wild Card, puterilor psihice li s-a conferit rapid o raţiune a mecanicii cuantice: „acţiunea la distanţă”, fără a se recurge în aparenţă la forţele puternice, gravitaţionale, slabe electronic, acestea fiind o caracteristică, de exemplu, a curioasei interconectivităţi a particulelor care au interacţionat, postulate de Einstein, Podolsky şi Rosen în faimosul lor „paradox”, cu finalitate consacrată prin experimentul Aspect din Franţa, în 1982…

…O dovadă destul de evidentă a unei forţe bazate pe telechinezie este schimbarea formei. Subiectul – în aproape toate cazurile, la nivel subconştient – îşi rearanjează atomii componenţi pentru a produce o structură solidă care diferă considerabil de cea originala: spre exemplu, transformarea mai degrabă tulburătoare a Fetei Elefant într-un zburător Elephas maximus printr-o aparentă încălcare a principiului conservării masei şi energiei. Cel puţin, în cazul Fetei Elefant, acest lucru este explicabil prin telechinezia subconştientă la nivel subatomic; domnişoara O’Reilly poate în aparenţa să aducă în realitate un nor de particule virtuale şi să le menţină existenţa mult mai mult timp decât ar putea acestea exista în mod normal. (O discuţie despre particulele virtuale este, desigur, dincolo de obiectivul acestei prezentări. Le recomand celor interesaţi articolele privitoare la, spre exemplu, particule care „au” interacţiune puternică, iar astfel, pentru o perioadă de timp infinitezimala, ele încalcă principiul conservării.) Pentru a-şi relua forma iniţială, domnişoara O’Reilly permite particulelor virtuale care au alcătuit masa „fantomă” să reintre în nonexistenţă.

Ceea ce a determinat demararea investigaţiei care a condus la concluziile exprimate în această prezentare, a fost capacitatea Fetei Elefant de a zbura, în contradicţie cu toate principiile aeronauticii. Mai simplu spus, capacitatea Fetei Elefant, a lui Peregrine şi a tuturor aşilor cunoscuţi

de a zbura şi de a levita, este o simplă varietate de telechinezie. În acest sens, Marele şi Puternicul Ţestoasă este arhetipul asului zburător, pentru că el obţine zborul prin intermediul puterii sale telechinetice. Însă niciun truc al fizicii n-ar permite urechilor Fetei Elefant sau chiar magnificelor aripi ale lui Peregrine să susţină fie şi cel mai mic om într-un zbor, nemaivorbind de un elefant asiatic matur. Ei, la fel ca şi Ţestoasă, zboară doar prin puterea minţii.

…Proiecţiile de energie constituie încă o problemă spinoasă, explicată – din nou – prin telechinezie. Săritoru' Jack Flash pare să arunce încărcături de flăcări din palmele sale, ba mai mult chiar, poate manipula focul pe care-l produce în moduri remarcabile. Însă acest individ nu aruncă de fapt flăcări, în sensul că acestea nu sunt emise de corpul său; de fapt, nu este vorba de flăcări la modul strict. Telechinezia sa îi permite să controleze mişcarea browniană a aerului înconjurător. El creează un „punct fierbinte" de particule puternic excitate, la aproximativ un micron distanţă de pielea palmelor sale, iar apoi foloseşte telechinezia pentru a direcţiona jetul de gaz incandescent rezultat.

…Puterile pentru zborul superluminic reprezintă un caz special. În majoritatea cazurilor (şi este important să reţinem că fiecare transformare declanşată de Wild Card este unică), persoana capabilă de a călătoria cu viteza luminii sau cu viteze super-luminice are abilitatea de a imita un singur foton, sau tahion, în ultimul caz, devenind un „macro-foton" sau „macro-tahion" în maniera similară prin care dispozitivele „macro-atomice" ale cercetătorilor Universităţii din Sussex, sub conducerea lui Terry Clark, pot reproduce comportamentul unui singur boson. Navele spaţiale care au adus virusul Wild Card pe această planetă, precum şi extraterestrul umanoid cunoscut sub numele de dr. Tachyon au folosit acelaşi principiu pentru motorul lor superluminic, ceea ce a dus la născocirea cuvântului prin care este cunoscut acum singurul locuitor al Pământului care nu este născut pe această planetă. Călătoria la viteze

mai mari decât cea a luminii s-a dovedit, până acum, a fi doar de o utilitate limitată pentru aşi, ca urmare a limitărilor duratei şi a problemelor de navigaţie pe distanţe lungi, până în prezent probleme insurmontabile pentru tehnologia noastră. Sau cel puţin aşa deducem din faptul că niciun as n-a călătorit vreodată dincolo de limitele sistemului solar (orbita actuală a lui Neptun) şi să se fi întors…

…O trăsătură frapantă a aşa-numitelor „gadgeturi” – centurile antigravitaţionale, portalurile dimensionale, costumele blindate este faptul că niciunul nu poate fi reprodus. La demontarea şi examinarea lor, se constată adesea că nu au nicio noimă din punct de vedere mecanic sau electric. Fiecare constituie un rezultat nereproductibil. Acest lucru explică de ce niciun maestru al gadgeturilor întreprinzător n-a scos pe piaţă, să zicem, centura personală pentru zboruri la viteza luminii sau motostivuitorul antigravitaţional. Numai creatorul poate face unul care să funcţioneze. În unele cazuri, componentele constau în asamblări ridicole de resturi, cum ar fi cotoare de măr, agrafe de păr şi trunchiuri de păpuşi Barbie. Altele constau într-o diagramă de circuit care, la fel ca himerica maşinărie Hieronymus, funcţionează aşa cum „ar trebui” s-o facă un circuit real.

Explicaţia este, din nou, o manifestare a unei capacităţi psihice Creatorul s-a imprimat, de fapt, pe el însuşi în creaţia sa, în sensul metafizic (în accepţiunea ştiinţifică actuală). Aşa se explică un fenomen observat frecvent, potrivi, căruia pare să existe o limită a creativităţii unora dintre „maeştrii gadgeturilor”, astfel că aceştia vor fi nevoiţi uneori să demonteze un dispozitiv vechi pentru a face să funcţioneze unul nou. Această explicaţie face simplu de prezis că încercările făcute de guvernele din întreaga lume de a reproduce uluitorul android Omul Molecular sunt sortite eşecului, afară doar dacă vreunul contractează serviciile unor „talente sălbatice” sin proprie iniţiativă…

…O caracteristică pe care o au majoritatea aşilor este un

metabolism cu mai mare consum de energie decât cel al oamenilor „normali”. Unii dintre ei par să adune energie dinlăuntrul lor pentru a-şi alimenta puterile sau (dacă vreţi un alt fel de a o spune) din cosmos. Alţii fie au nevoie de surse externe de energie pentru a-şi alimenta talentele, fie sunt ajutaţi de energia disponibilă din alte surse. Bărbatul de culoare cunoscut sub numele de Ciocanul din Harlem, de exemplu, are nevoie să consume o cantitate substanţială de săruri de metale grele pentru a menţine reacţiile la nivel înalt ale metabolismului său, precum şi „căutători de oase”, cum ar fi stronţiu-90 şi bariu-140, care par să-i sporească nivelul de calciu din oase, conferindu-le o durabilitate şi o forţă mult mai mari decât în mod normal. Săritoru’ Jack Flash îşi trage energia şi rezistenţa prin expunerea la foc şi la căldură. Alţii îşi obţin energia lor extraumană din „baterii”, care, în general, se dovedesc a fi din aceeaşi categorie ca şi maşinăria Hieronymus. Indiferent de sursa energiei sale, n-a fost găsit niciun as care să nu-şi epuizeze rezerva într-un răstimp rezonabil de scurt, prin exercitarea intensivă a puterilor metaumane. Unii se pot „reîncărca” odihnindu-se o vreme, iar alţii chiar au nevoie de o sursă externă de alimentare. Din nou, fiecare astfel de caz este unic…

Confirmări suplimentare ale ipotezei „psihice” provin din cazul aşa-numitului Adormitul, care dispune de alt set de puteri de fiecare dată când se trezeşte din somn. Orice alt model pentru funcţionarea puterilor aşilor ar avea dificultăţi în a explica acest fenomen.

Pe scurt, colegii mei şi cu mine suntem dispuşi să mergem atât de departe încât să spunem că psi poate explica toate aceste capacităţi observabile la aşi şi că nimic altceva nu poate…

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

serie editată de

GEORGE R.R. MARTIN

WILD CARDS 1

Cum ar fi lumea dacă supereroii ar exista cu adevărat?

Autorii antologiei ne propun o istorie alternativă înspăimântătoare: în 1946, deasupra New Yorkului este eliberat un virus care poate rescrie ADN-ul uman, o armă biologică trimisă de pe altă planetă. Virusul afectează fiecare individ în alt fel și are simptome complet imprevizibile. Pe 90% dintre cei afectați îi ucide, iar celorlalți le provoacă mutații. 1% rămân aproape umani, dar capătă puteri supranaturale: așii dezvoltă puteri utile, doiarii, puteri minore, mai degrabă comice, iar jokerii sunt mutilați și sfârșesc în ghetouri.

George R.R. Martin și Melinda Snodgrass compun în seria WILD CARDS un mozaic din aventurile mai multor personaje scrise de autori diferiți, toate din aceeași lume ficțională și în aceeași poveste-cadru.

„Un univers la fel de mare și de divers ca acelea din benzile desenate Marvel sau DC, dar mai întunecat și mult mai realist, cu o distribuție enormă de personaje."
GEORGE R.R. MARTIN

NAUTILUS fantasy

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0082-9

